Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

LVCIANI
SAMOSATENSIS
Opera Omnia
Græc. & Lat.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,

HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem ſummo ſtudio curavit & illuſtravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque ſuas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIↃ IↃ CC XLIII.

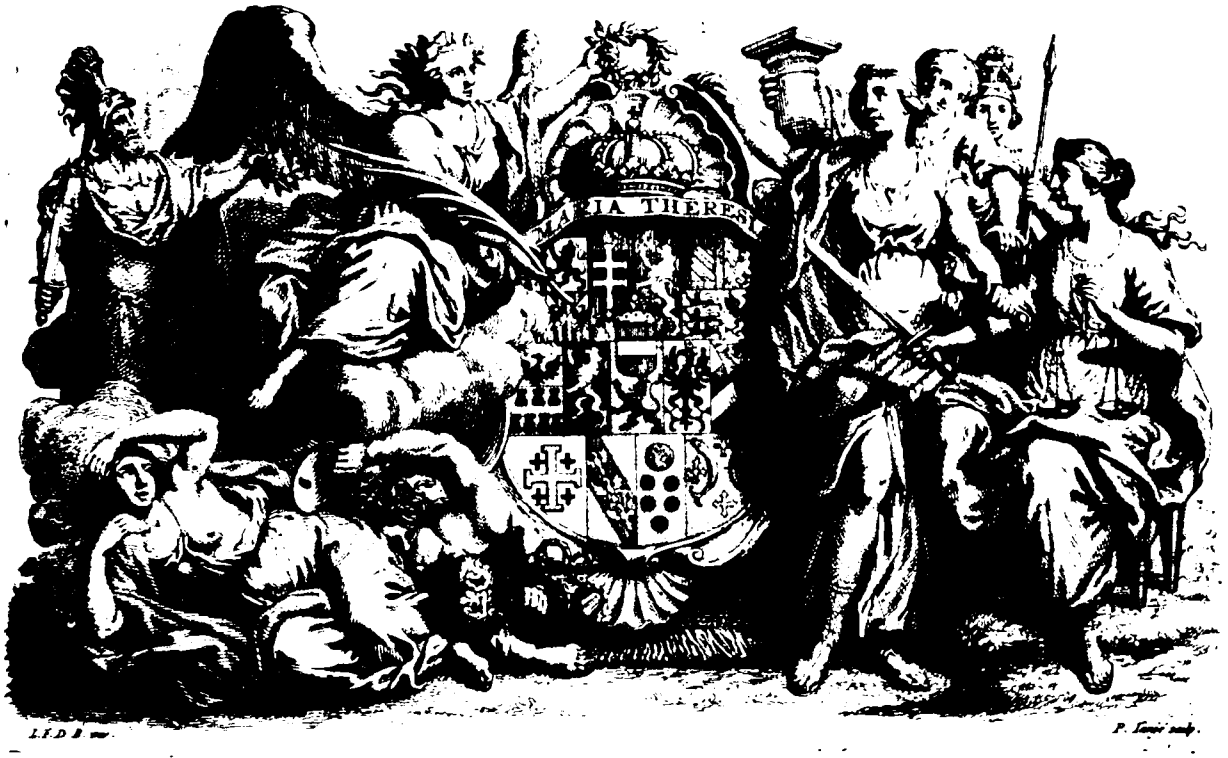

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,

CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,

ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,

MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,

MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,

LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,

SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,

PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI

ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,

SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON indignabere, AUGUSTISSIMA PRINCEPS, ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo praecelso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram constituet, Augustaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant subditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac prospera vota undique in TE derivas; hanc igitur da supplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim sua studia significantium turba non postremus numerer, qui devotionem meam testantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre ausus sum, fructus est laboris viginti annorum, magnaeque curae & sumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque est neglectum, quo castigatissima exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praesidium, quo munita lucem felicius adspiceret omni jam splendore cumulata; eo quidem Auctor iste non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priscorum philosophorum tectam sub sordido palliolo superbiam, malosque mores & pugnantes inter se sententias, absurdasque vulgi de Diis opiniones salse ri-

den-

dendo acrius *traducat ac refutet*, *quam ventosi illi, quos odit*, Sophistae, *& clamosi Rhetores, subtilibus & anxie quaesitis argumentis valerent.*

Sed mitto operis praestantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, *perspicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipsum dijudicabit solidius.*

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, *exemplum omnibus Principibus parem ad scientias & literarum studia amorem inspiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, industriam, quae ad regni ipsius prosperitatem haud leve habet momentum!*

Quantam vero subditis pariter ac vicinis sibi licet praesagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE *fortissimae armis solio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata*, MAJESTATIS *ipsius potestas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conservan-*

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad ſalutem denique omnium & ſingulorum, quotquot ſub tutelae ſuae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati ſumma ardentiſſimorum ac maxime ſincerorum meorum eſt votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum ſeriem producat ſummum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotiſſimae meae reverentiae ac ſubmiſſionis pignus clementiſſime recipias, ſupplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotiſſimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem; quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad exeutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; *dato* enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

tellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκόφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκόφθαι. In *Philopſ.* c. 36. ſ. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπαιτλῶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιστάμενον, quum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B*1. haberet, altera ἀκούων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „ proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novî primo Lucianî commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀγπαρεὶς, a ἀγπείρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat ; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus*, quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant, aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae, ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi, ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia, tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes, ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris, in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies ; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit, quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus, ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant, exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis, quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera, primum *Theodori Woertmanni*, qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

 lium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSII Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον⟨ pro μόν⟨, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero e-

men-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus *hoc* dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκλον in ἄφυκλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιτολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς ᾗ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἰτία, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τῦ τῦ Βριαίως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίῳ δὲ ᾧ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπτεσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ᾧ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπτεσα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρῴδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρῴπται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καταδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεί, ἢ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ἢ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τῶ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τῶ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀγωνεὺς restitui pro πράγματος ἀγωνεύς, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξατο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξατο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαπυμμένοι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμένοι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ὅτι intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐχήμως etiam restitui pro εὐχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν, quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῆ ὁδῆ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τ' ὁδὸν ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἕκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγ᾽ τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes σοὶ σῦ scribere, non σοί σύ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, enchiticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὅτέ μοι, ibid. §. 6. σοί τινα. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δὲ ἐστι, vel δὲ ἐστι, vel δ᾽ ἐστι, & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiasten Luciani accentum in ὃς & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ separatim scribi solent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοὶ γὰρ ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ἄν τινα ἤν ὁντινοῦν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ διὰ διό, γ' ἤν γοῦν, & multis aliis.

Addo ἤμενον, quod *Fl.* in Luciano ἠμενῶν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio observare differentiam; sed comperi deinde id esse ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id persaepe sejungat. Addere possem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. sed *Fl.* separat, vid. quae *Hemsterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἄμεινον quod *J.* amat, ac ταχὺν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere semper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemsterh.* feciisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu ἡδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit ἡδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Vossianum* codicem conferendo, quem & ipse oculis subjicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen qui *Clericus* in epistola ad *Graevium*, quam huic praefationi subjungam, de sua cura majora praedicet quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera; etsi enim ab Viro perito sedulo est correcta, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id *quod* eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco *Indice*, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B1.* edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A1.* *A2.* ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A1W.*

MO-

MOSIS SOLANI SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem, ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
Bı. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *A1W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS

Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius. . . .	*J. G.*
Gilbertus Cognatus. . . .	*G. C.*	Joannes Clericus. . . .	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius. . . .	*J. B.*	Joannes Jenſius.	*J. J.*
Theodorus Marcilius. . .	*Th. M.*	Ludovicus Kuſterus. . . .	*L. K.*
Lambertus Barlaeus. . . .	*L. B.*	Lambertus Boſius.	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.		Horatius Vitringa.	*H. V.*
. . . . .	*J. P. a G.*	Jo. de la Faye. . . .	*J. de la F.*
Tanaquillus Faber.	*T. F.*	Eduardus Leedes.	*E. L.*
Franciſcus Gujetus. . . .	*F. G.*	Moſes du Soul, (ſive Solanus)	*M. du S.*
Aegidius Menagius. . . .	*AE. M.*	Maturin. Veyſſi. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Adolphus Vorſtius. . . .	*A. V.*	Tiberius Hemſterhuſius. . .	*T. H.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Joannes Matthias Geſnerus.	*J. M. G.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

***

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus.

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϐ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϐ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γῶν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ἂν ὅτ' ἀν ἐπεὶ δ' ἀν &c. Tum ζῶα non ζῷα. πρώην non πρῴην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισθ.	Σκυ.	Ἀγρ.	Ὑ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Δι↓.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, π. & αν--ς, pro θεὸς, πνεύμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur υ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuſcula Luciani ſequentia, hoc ordine:

1. Πτα. ἀκέφαλον eſt		8. Μισθ.	ξϛ'.	15. Ἐρωτ.		οϛ'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Ὑ. εἰκ.		οδ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.		οε'.
4. Ἡσ.	ξϐ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.		οϛ'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.		οζ'.
6. Συγϛρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.			
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϐ'.			

Quibus opuſculis adſcripti ſunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periiſſe; ſummamque, ſi a fine integer cenſeatur, fuiſſe libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis ſpuriis, cum noſtris Codicibus ſatis conſtat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, niſi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inſcriptus numerus Graecus, indicat amiſſos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapſu* &c. ſed ab his in eo verbis, τὸ ϖδξ-δοξον ϗ ϖροσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Deſinit, ſerie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaterniomibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones ſuperſtites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc conſtat.

Conſtiterat autem, cum integer eſſet a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaterniomibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc conſtat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer conſtabat, efficiebant 1173. qui numerus vera ſumma (1274.) 101. paginis diſtat; quibus aut a fine multatum codicem cenſeas oportet, aut in eo non exſtitiſſe ſpuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri diſtant, ut ſupra monitum eſt.

Contuli ego poſt Cl. Jenſium { Συγϛρ. μισθ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctiſſimo omiſſa obſervavi, in reliquis, quia feſtinabam, ea tantum loca conſului, quae mihi negotium faceſſebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS
VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀκαχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. πρ. I. 540.
Βιωμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. Ἰχθ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπισκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
Ἰχ. b. II. 104.
Καλαπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὄν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
Φαλ. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.

Ἑταιρ. Διαλ.
Α. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
Ι. 310.
Κ. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
Μ. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
Τ. 308.
Χ. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ις. α. β. paucis Schol.
Ψαβ.
δ. φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκλρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπιστ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
ϑυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
πλουσ.

φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
εν. δ. 19.
ετ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγκρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιαϑ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Αριστείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
ἑτ. δ.
δραπ.
ὑ. εἰκ.
Νερ.
παλρ.
πενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριστειδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Ἐγω Ἀλεξανδ. Ὑπομνηματος Νικαιας ϑ κατα

τα

τα Βιθυνιαν μετα Ιακωβυ τῦ φιλτατυ ἀδελφυ ϗ μετροπολιτῦ Λαριστης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, ſed cum alio conjunctum, ſc. μετα Θεοδωρυ Δημοκόπυ τῦ ἡμιν ὑπηρετουντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξιος ὁ Επισκοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ μ ἀριεξις τῦ ϖρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ. Βυλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστησαντ' κἀκ' μεν αὐτῆ κ' κ τοις κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της ϖρος τη Ασκανίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ ὁσι τη ἀδελφῃ Κηδεστυ. Alibi f. ut ſupra, μετα τυ ον μεμνηλε... συνιερεως ϗ συνεπισ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum ſcholiis paſſim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. ſeculo nitide ſatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuſcula quae continet alio ordine quam in ſuperioribus. Pauca ſunt ſcholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. ſine Schol. ſolus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epiſtolas Cl. *I. Clerici* & *I. Voſſii* ex Remonſtrantium Bibliotheca Amſtelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

Illuſtri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

Quod te ignotus compellare audeam, Vir Illuſtris, non miraberis, poſtquam cauſſam expoſuero. Scis te miſiſſe Scholiaſtas Graecos Mſſ. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem ſocietatis Typographos. Fortaſſe etiam noſti eos invitos in eis edendis cunctatos fuiſſe, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem ſuſcipere; neque enim exiguo opus erat ſudore ad dialogos ad uſitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque ſpecimina typographica ex Codice mendis ſcatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem diſtrictus ſuſcepi ſtudio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiaſtis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi deſudandum fore, at non exſpectaveram Augiae ſtabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapſe contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, deſcribere aggrediar, vereor ut tibi haud abſimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exſcriptoribus qui tuum Mſ. deſcripſerunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuiſſe, alii cum imperite deſcripſerunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in ſua tranſtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id eſt, conatus ſum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione verſatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτοχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD
IO. FREDERICUM REITZIUM
VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio *in iisdem* rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra *alteruter* noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδίᾳ ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

****

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro miſſas ad me chartas feſtinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, ſi videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: ſi qua ad priora de interpretatione praeſertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perſcripſi.

✤ ✤ ✤

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo hujus ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an

an deterior. Hoc tantum ſcio, cum juvenis tractarem Lucianum, ſexcentis locis me offenſum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum ſperaſſe melius *aliquid* a me poſſe dari: quae ſpes ne me falleret, ſtudioſe equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non diſcederem a ſingulorum verborum ſignificatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; ſed ipſum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum ſermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, ſi quis talibus locis offendatur, aut vitia accuſet, quae ultro affectavimus, uti ſimilis eſſet Lucianeae noſtra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus ſingulorum rationem verborum habuimus, ſi eo genere charactera, quem dixi, aſſequi facilius nos poſſe ſperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut verſus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, niſi putidus fieri velis, & pro jucunda ſalſaque oratione languidum & fatuum ſermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* ſimile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad ſublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praeſertim quorundam licentiam bonis literis fraudi eſſe dicimus, qua non quid ſibi voluerit Lucianus, ſpectavit, ut hoc potiſſimum hic utar, Ablancurtius, ſed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo poſſet. Voluimus ergo interpretationem noſtram Lucianeae orationi, quantum ejus conſequi potuimus, eſſe ſimillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere oſtentaremus; ſed quibus vel rationem redderemus interpretationis, ſi ea a vulgata legendi ratione diſcederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis ſicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obſcuros videri etiam his poſſe putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progreſſi ſunt. Suſpenſo hic plerumque animo fuimus, cum ſemper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupaſſent: quod quidem ſatis ſaepe accidiſſe video, tum in aliis, Elſnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctiſſimi obſervationes neſcio qua mea incuria, vel quo caſu alio oculis, cum iſta ſcriberem, a me uſurpatas non memineram; tum frequentiſſime in his, quae Vir Doctiſſimus Moses Solanus commentatus eſt. Hujus viri obſervata adeo ſaepe cum noſtris congruere deprehendi, poſtquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me miſſa eſt, ut interdum optaverim pudoris mei cauſſa, ne factum eſſet, quod optimo conſilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi conſulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipſienſi A. xxxvii. exemplum verſionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio proceſſiſſet ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod ſcis, Vir Doctiſſime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: continetque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cujus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Solani ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus profeſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomodo alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent facile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demoſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appareat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quoque in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pulchre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pene inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe dejectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me adminiſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris quidem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere*, Diſputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum*, (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum *eſt*, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati iſtuc datum eſt, quos labore, ſumtu, moleſtia, & ut nunc apparet, invidia noſtra adjuvimus. Quod ſi ſeparatim ſua edi *juſſiſſet* Vir Clariſſimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipſi datum eſſet.

Ex eodem fonte eſt, quod ſequitur, „ Tabulas ipſarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemiſſae ſunt) *eo animo* diſtribuit, ut non „ noſtra, ſed Geſneriana exiſtimarentur. Non nulla itaque praemiſit, dein„ de noſtra annexuit nullo intervallo aut indice ſeparata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua ſine nomine „ a Geſnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri ſupra expoſitam intelliget, is putabit, illam praemiſſam noſtram animadverſiunculam, cui nomen meum apponere neglectum eſt, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis obſervationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non ſolebat) etiam eſſe Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipſe quoque obſervavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luſcum ſed caecum, non feſtinantem ſed ſtupidum & pene furioſum videri, qui de illa Geſnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod ſequitur, „ de ſuis vero *nihil niſi* ampla „ *forma*, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio noſtra ſi huc forte reſpexit, pro more majoribus eſt literis expreſſa, reliqua ita aequalia, ita ſimilia, ut, quid ſibi velit accuſatio iſta, nullo modo comminiſcar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo ruſtico apparatu, quae a nobis „ reſtituta ſunt, ad ruſticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *ſeges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* priſca ſignificatione & *praecipio*; ubi *ſicto*„ *res* & reliqua a *ſico* pro *ſeco*; ubi *ſerarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amiſſum aliquid eſſe, non perveniſſe ad me omnia viri doctiſſimi in ruſticos commentaria. Nam culpa mea nihil ſubtractum, ſatis certus eram. Sed cum de *ſegete* ipſa mihi memoria ſubjiceret, cum ſcirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non ſine temporis jactura, cum *loca* neque hic indicata ſint. Sed inveni ſuis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae ſtatim ad manus fuerant, ſub ipſo contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae ſerius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *ſico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praeſtare omnem poteſt? literam unam Pontederae abeſſe nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admiſſis, in praefatione cauſſa dicta eſt, quam aliis me probaſſe, ſat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarſinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protuliſſe, quibus careat Lipſienſis editio,

tio, fieri poteſt : neque meum eſt praeſtare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt , ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ", de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt"? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe , apparebit , ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum , cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipſum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , ſcriberet in margine libri , verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret : quod alacriter , ut erat ardens , ſi gratificare mihi poſſet , ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio , qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum , ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuiſſe puto , ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu REITZI praestantissime, vere a *me* dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam *alienorum* inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus *ea* omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & *dissolvere* conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi REITZI, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum REITZI, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, *diceres*, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

*****

be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem.* Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint; ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe.* Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαιτι, ᾧ ἀνευρόντι δὲ μὴ ὕτως ἔχων, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae XV. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισχοπούντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλεύομην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μετομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ᾧ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλαις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐπορεῖσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit **expediri** : τῶν ἐξιςαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων , ἢ τυμπάνου ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν , ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι , καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι , καὶ οἱ μητρίζοντες ille autem quid reſponderit , vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi , teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ , καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ἠχάνων , dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat , niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici potest, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus ; ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit , ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕςερον , ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται , Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma , qua ſolent , κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων , τῷ ποταμῷ , *in honorem virginum Hyperborearum , fluvii , ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον προύσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἔνεστοι Φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano* , ἀλλ' ὑπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται , id omnium minime mutatum vellem : videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere , ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone : *Haec quin ad Mardonii in Ioniam , Thraciam ac Macedoniam , aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox : poſt occupatas a Cyro Sardes ; *aut , ſi mavis , ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus , explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπισῦσι , *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis ; haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida* , refingi malit : ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρτεις· ſunt enim κατάρτεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι , καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι , ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν , ἣ κατάρτεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἐώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε , & additam huic voculae notam dele : vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουτάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία , δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν , εἷς δὲ μέγας , καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox : τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευτεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι , inquit Socrates , οὐχ ἥκιςα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum , utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius :* ſed monere ſimul debuerat , id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt , & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit : etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret , quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδὲὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα , nonne Xanthippen , ejusque notos mores deſignat ? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem , equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo memineri-mus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii.*

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim ἀγόμενος.* Adde: vel propius ἡγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρη] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a *Bourdelotio.* Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit.* Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἐναπτάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ εὐφενίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctiſſimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάτεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus: Totum hoc in parentheſi videtur eſſe,* πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in* ζωρότερον, *qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde* ἐπιεικῶς *iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristinâ conjectura *displicere* mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milesc. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: cummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαν, quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannolae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, ἀπετάθησαν, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed trati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εὐχῇ v. 45. ibique legitur, ἐφατήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Enagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ᾠῶν κλειθρίδια καθεζᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσιν pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρὰ, *rima:* alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adhibito. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praerepram in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque ~~styli~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati; sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falſa relig. c. 9. §. 8. Non enim iſta Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blaſphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Diſſert. ſeq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Cenſura celebriorum auctorum, p. 121. 122. ſequentia etiam congeſſit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenſtedt. Lucian. Samoſat. homo *Atheus*, quippe qui promiſcue riſit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exſibilavit & laceravit, ipſique Chriſto mundi Servatori maledixit & conviciatus eſt, nominans eum *Sophiſtam* de palo ſuſpenſum (ſit venia blaſphemiam repetenti!) unde & *blaſphemi* ſive *dyſphemi*, i. e. maledici & inauſpicati, vel potius impii cognomen ſibi diabolicis ſuis calumniis acquiſivit. Simplicitatem doctrinae coeleſtis riſit hac voce, quam ſaepe contra pios uſurpavit, *omnis doctrina, omnis ſapientia veſtra eſt, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Chriſtian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum ſubſannator. — Peſſime *Lucianus Samoſatenus* ſophiſta, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non ſaltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac inſanias, recte id quidem: ſed alia debebat ſubſtituere potiora. Sublatis enim prorſus religionibus, quid aliud quam hominem ſine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Diſcip. *Luciani* verba ſunt terſa, & *phraſis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae completae ſectator, cui *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingenioſus & dicacitati adeo devotus ſcriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem ſuis ſtrophis ſe ſtare poſſe exiſtimet.

Ger. Voſſius de philoſophorum Sectis p. 57. Lucianus Samoſatenſis metuo ne haud ſatis juſta de cauſſa ἄθεος apud *Chriſtianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Chriſtum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in perſona *Peregrini*, ubi *Chriſtum* appellat *Sophiſtam*, quae vox non ſolum *Impoſtorem* ſignificat, ſed etiam in bonam partem ſumitur. *Chriſtiani* vero vocem illam aeſtimarunt, quaſi ex *Luciani*, non ex *Philoſophi*, in quo τὸ πρέπον ſervandum erat, perſona dictum fuerit. Non tamen recte ſcenae ſervitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Eraſm. Epiſt. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut ſcripſit Flaccus) *qui miſcuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea ſententia, aut noſter hic *Lucianus* eſt aſſecutus; qui priſcae comoediae dicacitatem, ſed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perſtingit omnia, quo naſo cuncta ſuſpendit, quam omnia miro ſale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat ſcommate, praecipue philoſophis infeſtus, atque inter hos *Pythagoricis* potiſſimum, ac *Platonicis* ob praeſtigias:

Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Boecler. de scriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei inest.

Turneb. adverss. p. 542. *Lucianus* festivissimus & politissimus scriptor.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediissimus, loquentiae multae, at sapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. concesserat esse doctissimum atque ingeniosissimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venustius dici aut fingi potest? sed solens more suo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias tersiorem, elegantioremque.

Is. Casaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca esse mutuatum, & in multis aemulatum fuisse, non dubito: sed facies orationis tota diversa. Quin ipse gloriatur novum scribendi genus se invenisse: ac sub comica jocositate gravitatem philosophicam occuluisse.

M. V. La Croze in Miscel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Dissert. seq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemsterhusius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis possit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Dissert. seq. de ejus vita.

Luciani Samosatensis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impresso anno 1664. jussu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque infectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Συρ— τῶν Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ κ) ἐπίκυρα. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. & *A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ἐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζοι πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεύεσθαι ἀπάγοι τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τὰς τῶν ἀνθρώπων φρενῖτιδας συνιχνεῖν ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῶν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, κ) μισοψευδής, κ) μισότυφος — φιλαλήθης δὲ κ) φιλαπλοϊκὸς, κ) ὅσα τῶν φιλείας συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tilemont.* jam egit.

& *ſuo* & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. *indicato*: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol*og.* tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σπουδαῖα nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.^ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem *in Dial.* omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λῆρός, ὦ καταφαλὲς, περὶ τοῦ Σοφιστοῦ Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Differt. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, *is Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

****

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes ſunt aliquot illuſtres omnium generum. Demonſtrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: ſtudii ſui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi ſunt: dum ſuadet taurum, ſupplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum eſſe, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne ſit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam poſſit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum miſſurus Delphos jure ac neceſſitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philoſophiam in genere pertinent ea, quae tum contra ſectas philoſophorum ſui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philoſophiae, qualis is ſit, eſſeve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus poſſit eſſe philoſophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & ſpiritibus metaphyſica eſt hic apud noſtrum Auctorem, & poſitiva (verba ſunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei poteſtate, quod illi omnia ſunt poſſibilia, diſſerit, licet ſecundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus ſit Leonis philoſophi Academici. [hujus, non Luciani eſſe, Commentatores etiam noſtri perſuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum feſtive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Chriſtianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [ſed Philopatrin ab ipſo non ſcriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & ſpectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Phyſica inſeruit ſubinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica ſunt, quae de fine, ſummo bono agunt contra philoſophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra aſſentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte aſſentandi, in PARASITO. De humanitate in ſalutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO ſ. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica ſunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adoleſcentes boni cives evadant. De aulicae vitae moleſtiis quas ingenuus ſubire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inſcriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigiſſe videtur in IMAGINIBUS, deſcribens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domeſtica adminiſtratione ſeſe proferre ſolent.

BOURDELOTIUS eadem ſingulis de Luciani ſcriptis praedicat in praefatione, ſed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem ſummis ubique laudibus cumulat. Miſſis autem illis ambagibus, ac reſciſſis quae perlonga & ad pompam compoſita oratione de fatis priſcae philoſophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua ſimplicitate ac virtute deſciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Muſonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, fruſtra tentabant, ac potius exemplo virtutis auſterae invidiam

diam ſui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti ſervitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae perfectae ſectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum*, aliam *viam* ingreſſus, ubi rectum iter vitae coepit inſpicere, cum ipſis ingeniis, ipſo fato, & *ipſis*, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de ſcriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, expoſuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, deſiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet abſolutam. Sed non ſolum virtutem efformandam decreverat, verum omnia inſuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi ſolet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque ſeculi, addidit comites & adſeſſores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philoſophos a fictis & ſimulatis diſcernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectiſſimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione perſequutus eſt, tantum peſſimas illas & execrandas aves in his dialogis inſectatus eſt, vanos & fucatos eos clamitans, qui falſo ſe nomine jactarent, cum veram philoſophiam ignorarent, ac plane diverſa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniſſe; nec ſolum circa res humanas incerta ac ſtulta docere, ſed & de mundo, de Deo, de ſideribus, de providentia divina, falſa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipſi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exſequitur ſublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philoſophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam ſcientia tumuiſſe, Socratis exemplo ſe nihil ſcire profeſſos, cum imperitiae profeſſio ſumma prudentia ſit. Simias vero & mimos ſuos ob quaedam ventoſa & obſcura argumenta, & falſas rerum definitiones ita ferre ſupercilium & elatos incedere, ut vix ſalutatione quemquam dignarentur.

Veros philoſophos amicitiae ſymbolum ſumma conſervaſſe diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS ſive *Amicitia*.

Nullum eſſe pretium operae, ſi verbis virtutem laudemus, diſciplinas omnes perdiſcamus, omnes artes fuerimus adepti, niſi ſimul vitae ſocietatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti ſunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus eſt. Virtutis adſeſſores modeſtia & frugalitate cenſeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in ſummam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec ſibi nec alteri parcere, ut vel poſt mortem ſuperſtitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri ſenſuum damnatoris, ſed ſimulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non ſolum homines in denſiſſimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem eſſe de fato perſuaſionem, quale ſcilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit ſibi, Deos etiam huic fato ſubjici; ut teſtatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi deſiderio teneatur, videat miſeros tyrannorum caſus, domeſticos luctus, inſidias omnium, ſervilem metum, cum antitheſi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praeſtantiſſimam ac tutiſſimam eſſe.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, cre-
„ vit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus
„ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus pro-
„ genies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae-
„ mulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtu-
„ tis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſum-
„ mo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque
„ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Sy-
„ rum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum &
„ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt phi-
„ loſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis
„ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios
„ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur,
„ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis lae-
„ ſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum
„ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtia-
„ norum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do-
„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaſerrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδεραςία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus; quin Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae eeſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑταιρὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑταιρὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ ὧν σοι διατριβῆς ἄνηκεστον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperato„ re jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῃ δὲ τῇ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῇ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ᾧ Πατιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ἓν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Maji* ad p. 229.

De MERCEDE CONDUCTIS diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum DE MORTE PEREGRINI diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum ex Chriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit, Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de RHET. PRAEC. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De DEA SYRIA, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien-„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod „ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan-„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al-„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα-„ το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum ja-„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra-„ phus poëta, patria Phliasius *ἰδιοπράγμων* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr-„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo-„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem quem in Symposiacis suis colloquen-„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egêre, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, observat Lucianum horum sese cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas ſubito inſilientis, ac velle methodum Brachmanum qui ſeſe tenebant immobiles, dum igne aſſarentur, multo eſſe glorioſiorem, ſuperque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo deriſor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus iſtos philoſophos Indos eſſet imitatus, Lucianus eum accuſaſſet „ inertiae, ac dixiſſet: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At juſtius, ingenioſe Bayli, forſan objiceres, quod eumdem ſubito in ignem inſiliendi actum laudet, ac generoſi animi eſſe praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκὼν δὲ μᾶλλον εἰσήϊξας ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes eſſe fortiores; ſi tamen ea mens eſt Baylii, oportuiſſe Lucianum in Peregrini facto improbando ſubſiſtere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. Tillemontius in Hiſt. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba ſic verto: „ Celſus philoſophus Epicureus, (qui Eccleſiam ſcriptis oppugnare adgreſſus eſt) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac Lucianus, qui ad eum poſt Aurelii exceſſum miſit hiſtoriam Alexandri impoſtoris, quam ejus rogatu conſcripſerat. (vid. T. 2. Alex. ſ. Pſeudomant. §. 1. & 48.) Ille Lucianus & hodie perceleber eſt ſcriptis ſuis, quae ob Linguae Graecae puritatem ſtilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque ſubſannans veram religionem, de qua diverſis in locis loquitur, ac ſuperſtitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas eſſe demonſtrat. Inde cognomen blaſphemi & Athei traxit, teſte Suida. Namque & philoſophiam Epicuri ſectabatur, ut vid. in ipſius *Lucian.* Pſeud. c. 61. ſive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheiſmo parum diſtat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & conſtans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica conſiderans, & omnia ridere volens. Quod ipſum adparet ex quatuor verſibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum eſt] Sed quod praeterea ſcripta ejus reddit lectu periculoſa, illud eſt, quod ſaepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samoſatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hiſt.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus cauſſas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema ſenectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occaſionem nactus qua paupertatem effugeret (ipſe nos & alia plura ſingularia de ſua vita docet, quae non neceſſaria duximus referre. Vidimus eum ſcripſiſſe canones ſuos hiſtoricos haud ſerius anno Chriſti 166. vitamque Alexandri poſt mortem Marci Aurelii) Itaque non poſſumus ſequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus diſcerptum interiiſſe, in poenam, quod auſus eſſet cavillari Jesum Christum (quod forſan ne ipſi quidem daemones umquam ſunt auſi. Nos vero optaremus id teſtimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Chriſtianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Chriſtianiſmi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus hiſtoriam quam conſcripſerat de Soſtrato Boeotio philoſopho illis temporibus celebratiſſimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque auſtera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanenſis, quam Philoſtratus reliquit. (*Voſſ.* Hiſt. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

En-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon.* c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet *idcirco laſcivum* hoc ſcribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſoluram vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Λιακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑσάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν αὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐτοῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρήζοντα ἀποκειτομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* πομπὰς memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies exspectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὡμογέροντος, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius anum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musicae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεξιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso *anno*, quo defecit *Cassius*, Hermotimum scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus esset XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 353. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egressus* esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{13}{14}$ aerae *nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* versus *occidentem* suscepterit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn indutus*, *nescius quo se verteret*, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{15}{16}$. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{13}{14}$ $\frac{14}{15}$ $\frac{15}{16}$ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno $\frac{15}{16}$. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae $\frac{15}{16}$ *Christi* 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de *peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem Ioniae quo praecipue versatus est, Ephesum fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{15}{16}$ Christi 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Acha-*

ja

in ib. Corinthi p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων ἀφορμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis a morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδίων τιμιώτατα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſe ſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προσλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. & 501.) Νῦν δὲ καὶ ἕωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῶν ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea ῥεπόντως veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὸν laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾶς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum ; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem , nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam , uxoris Abradatae Xenophontei cognominem , Pantheam videlicet nomine , quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio , antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat , eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι , καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆται , ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην , καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus ejt & manſuetus , hujus etiam boni poſſeſſione una cum aliis quae jam habet , bearetur , ut najceretur ejus aetate mulier hujusce modi , quae cum eo matrimonio conjuncta , ejus amore flagraret.* Unde manifestum est , in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent , Avidii Cassii , cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) *temporibus* eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philoſ. ſub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit , procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat ; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt , ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari , a quibus communi hominum sensu alieniſſimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris , neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites , quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem ; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut *Imperator* foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est , antequam rem, ni fallor , aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt , in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon , ad eam plane formam exactus est , quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta , a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo ; [*quam & nos hic excudi , & addi curavimus*] ut inde manifestum sit , tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefeciſſet ingreſſumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis conſligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataſſent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniſſe testetur in T. I. Differt. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii, Tab. XIII.

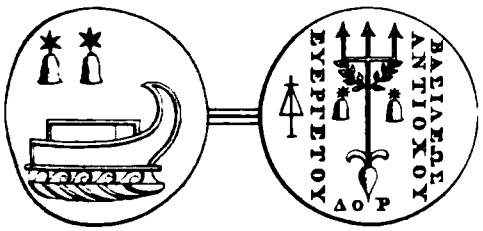

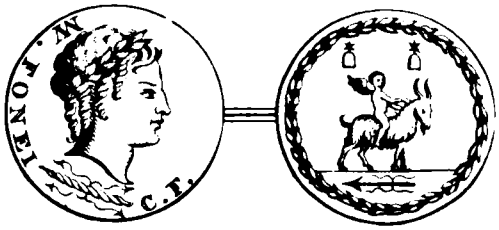

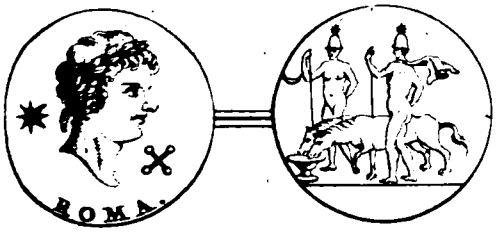

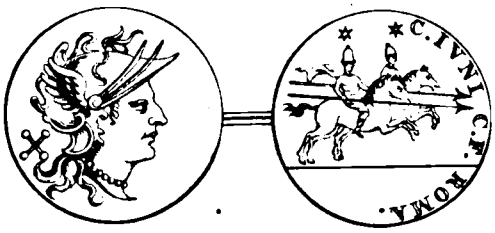

Tom. I. pag. 282.

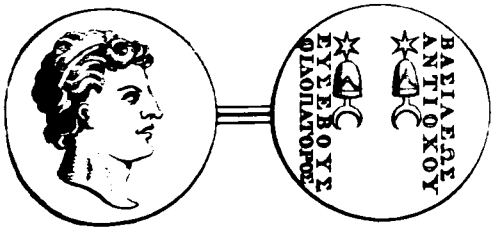

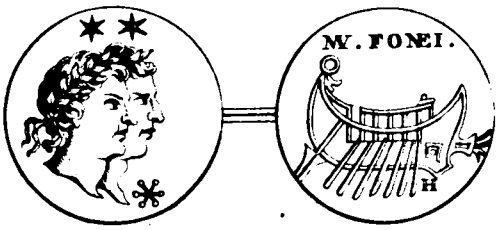

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillus*, (ad quem Macrobius ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. ſ. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. ſ. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe ; ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet , & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ , καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe , ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum ἄνδρα vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia ; ſed plura nunc addere nequeo ; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur , ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent , ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem , ut plus decies in notis , praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus , nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem , licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica , quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus , ingenio ſuo , tempore , atque Athenis verſando Attiticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo , anne , quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait , ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus , quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret , & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent ; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe , ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias , quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent , quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi , tum ex charactere laſciviae , quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere ; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas , rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur , nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat ; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens , non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum* , ſcriptaque cetera diligentius pertractans , benignius de auctore exiſtimare didici ; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. *Vide* T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. ſcribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, *morum*que ſimplicitatem eorumdem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatum alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προσαγωγὴ munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditionem*

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviorem pauperiatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provectam supra octogesimum annorum perveniisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίᾳ Λυκιανῦ.	De somnio, seu, vita Luciani. p. 1.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Νιγρῖνᾳ, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς.	Nigrinus, sive de morib. philosophorum. 37
Δίκη φωνηέντων.	Judicium Vocalium. 82
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.	Timon, sive Misanthropos. 98
Ἀλκυὼν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.	Halcyon, sive de Transformatione. 176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.	Prometheus, sive Caucasus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διὸς.	Promethei & Jovis. 204
Ἔρωτος καὶ Διὸς.	Cupidinis & Jovis. 205
Διὸς καὶ Ἑρμῦ.	Jovis & Mercurii. 207
Διὸς καὶ Γανυμήδυς.	Jovis & Ganymedis. 208
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 213
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 216
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστυ.	Apollinis & Vulcani. 220
Ἡφαίστυ καὶ Διὸς.	Vulcani & Jovis. 224
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ.	Neptuni & Mercurii. 227
Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ.	Mercurii & Solis. 229
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.	Veneris & Lunae. 231
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 233
Διὸς, Ἀσκληπῖῦ καὶ Ἡρακλέυς.	Jovis, Aesculapii & Herculis. 235
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 238
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 241
Ἥρας καὶ Λητῦς.	Junonis & Latonae. 243
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ.	Apollinis & Mercurii. 245
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 247
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 249
Θεῶν κρίσις.	Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. — MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. — MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ περὶ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλε-

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένους καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβέρου.	Menippi & Cerberi.	420
Χάροντος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένους καὶ Μαυσώλου.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένους, Ἀντισθένους καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τειρεσίου.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτου.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππου, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ Θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστής, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipsadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Drose.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τοῦ Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανῦ.

1. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη δὲ ἡλικίαν προσηκῶν ὥν·

ο

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λούκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Φιλοπάτωρ (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτῦ ἐν τῷ Ζεύξει, καὶ ἐν τῷ Πρὸς † εἰκότα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖ ἢ Ἀναβιῶντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τῦ φοιτᾶν· ὕτω καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαιτόμην γλύφειν. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis*. *M. du S.*

Περὶ τῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷόν δι πρὸς ὁμᾶς ἐκαστολύθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edituſ, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Ἐὶς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τὰς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: πρὸς τὰς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίτηται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem parœmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλους ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt.* Epim. §. 82. & Ep. §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. προσηκῶν.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίταις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴν παιδίσκην προσηκῶν. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηκον κύρον, & παῖδες πεπαιδευμένοι τε καὶ τῆ περιττώσει ἔχοντες ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲτ' τοῖς φίλοις, ὅ, τι χὴ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ὧν ἔδοξε παιδεία μὴν χὴ πόνος πολλὸς, χὴ χρόνος μακρὸς, χὴ δαπάνης ὀ σμικρᾶς, χὴ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, χὴ ταχείαν [a] τινα τὴ ὄπτικρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὴν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τὸ τέχνης· χὴ μηκέτι οἰκόμus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promtum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκοιμί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπειν μαθητόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.
Hoc quidem ad Atticam normam eleganti̇us: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* Misop. p. 351. A. *Diocen.* L. VI. 69. *Basil.* Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignotationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) *Them.* M. in Βοτῆρ. quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21. *Hoeschel.* ad Chrysost. περὶ Ἰωσ. p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpo, qui, cum apud *Euagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλια. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηθος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηθος ἦν. *Glossae:* Πρόσηθος, *proximus pubertati:* formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Instit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus:* hinc integrandae, quod & Eruditiss. *Schultingium* fecisse video, Glossae verb. Jur. Πρόξιμος παθρικράτει, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος· sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati, Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἥβαν προσάγειν apud *Hippocratem* est Aph. S. III. Sequentibus ista *Libanii* simillima sunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τὴν ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεκτελούμενα τοῖς ἐπιθυμίοις, ἣν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Fac. Mieyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem saepissime frustratur: *& egere quodam fortunae splendore.* Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται χὴ χορηγίας τυχηρᾶς· neque inelegante *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παυπελῆ ἔσται ἄπορα, χὴ βίου κομιδῆ τενός. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem nostras.* J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ὀπ.] Secundam vocalem omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὴ pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Nost.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca: in Peloponnesio βαῦσος κάμινος ἢ ἐσία ὑαλοῦ *Interpr.* Aristoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος ἀφ' ἧς δὴ παρὰ τὸ τὰς βαύσους αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους κάειν καλεῖσθαι δὴ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκόσι] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] Τὸ γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem.* J. B.

i. e. μισθὸν. *A. V.* Vid. *Mισθ.* c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata nascitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, χὴ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἴσως τῷ Δεινίᾳ. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Quae paratam opem ferret: quae promtas praeberet suppetias.* Ea repetit passim. J. B.

22. Ἑρμογλύφος &c. χὴ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεύς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut mimus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος ἐ ἑρμογλυφεύς, ἢ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis impro-

mi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σιλ῾ εἶναι, τηλικοῦτ῾ ὤν. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἡ τ῾ πατέρα εὐφρανῶν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

15 Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ πρωτέθη, τίς ἀρίστη τ῾ν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τ῾ χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τ῾ πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλῳ ἐπαι-
20 νοῦντ῾, ὡς ἕκαστ῾ γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ῾ θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖ῾, ἄριστ῾ ἐρμογλύφ῾ εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ὢν τοῖς μάλι-

στα

δ Καὶ] Abest ab F. habuit P. ceteraque *Edd.*

probare ἑρμογλύφ῾ & ἑρμογλυφικῶς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξό῾. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξό῾; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξό῾ in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iterum §. 7. ὅ, τι γὰρ πάσχοις τι λιθοξό῾ ὤν, & §. 9. ἀγαθὸς σοφιῇ λιθοξόος γνώμονος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκιμ῾. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis*, *maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. Aelian. V. H. I, 31. Νόμ῾ ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμεν῾ *Lex quae maxime servatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδ῾ ὁ Φεραίων τύραν῾ ἐν τοῖς μάλιστα ἰδίᾳ ἀμύητ῾ ἦν. *Alexander Pheraeorum tyrannus quam maxime truculentus fuit.* Lucian. noster in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος μὲν ἐν Κλαυδί῾ ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημ῾ ἦν. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν δ᾽ ἐν τοῖς μάλιστα δικαίοις. Et in *Iside & Osir.* p. 364. Ἐκ τῶν Λιγύστων ἐν τοῖς μάλιστα μελάγχροιοι εἰσιν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τ῾ Τρώων ἔθν῾ Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθν῾ ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes verissimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμως. Origo vitii a librariorum insscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκιμ῾ alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, imprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμ῾, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ὄσιν εὐδοκιμ῾, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐν πλείστοις ἑκάστ῾ τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἐχθρο-

τάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo jam tempore infestus plebi*: quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημ῾ εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἐχθροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus sub initium Sympolii, quique optime, quomodo locutio supplieri debeat, offendit: Aristodemus Σωκράτους ἤκοντος ἐν τοῖς μάλιστα τ῾ τότε in Crit. p. 38. E. καὶ οὐκ ἄκοντα Ἀθηναίων σι, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύτας τὰς αἰτίας ἐνιέμενος· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοὺς ὁμολογοῦντας τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur: *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὁ (Demosthenes) ἐν τοῖς μάλιστα αἵμασι τὴν ποιητικὴν ἐκμιμούμενος. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρήμασι. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τύποις διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, Δυσκόλιος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλύσεις, ταῖς φιλοτιμίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὰς ἀνθράκας ὑπολαμβάνων ἐκφαχύνοις· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἢν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνεγκαίμην *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς θ. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι *Thucyd.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ ἔγωγε in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὁμοῖος τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖος τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret

ςα [a] εὐδόκιμος, ὃ Δῆμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ὑπεκρατεῖν, σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἐρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, Φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεχμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς, ὁπότε γε ἀφεθείην [b] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ γὰ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί· ἐφ' οἷς καὶ μᾶλλον τοῦ διδασκάλου πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθησόμενος τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit, aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμους. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. στέρεσθαι δὲ Ἀράβιοι πάσης ἀνθρώπων ὁμοίως τοῖσι μάλιστα. c. 57. Ψαυσθῆναι δὲ Δελφοῖσι ἀσκέεται ὁμοίως τοῖσι πλεῖστοι τοῖσι. ubi intelligendum eſt, πλείστοισι ὁμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ατθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοίως τοῖς Ελλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὁμοίως ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φερνάσπεω μὲν παῖς, γνώμῃ δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτην τοῖς μάλιστα ὁμοίως ὕστερα ἀρχαίαν εὑρίσκειν· atque ita ſcribendum judico, deleto εὖ VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοίως, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ δὲ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὁμοίως τοῖς μάλιστα βαρβαρικῷ &c. φοινικότατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πόλεμος ἐν ὀλίγοισι μούναις apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενεῇσι, *Heliodor.* II. p. 127. πλήσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ σπουδὴν ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγοις illud ἐν ὀλίγοις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδυσι] Διδάσκει *Thom. Mag.* in Διδύσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναται γάρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γάρ, δύναται γάρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὃ πόλλων &c. Τιμήσω· δύναται γάρ, ἐπεὶ Διὸς δεξιὸς ἧκεν. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

—— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adv. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιᾶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιᾶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Er. Δ. VII. ὃ πάνυ μορφῆς εὐφυοῦς ἔχοντες· adde & Ευ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὖ ἠκούσας· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἔχουσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιᾶς quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

40. Ἅμα τε ὢν ὀπτὸς ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἀρχεῖος, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ἐπιδείξειν, εἰ 45 φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά [d] τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἑτέροις, οἷς παρουσίμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι 50 ῥηγμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καὶ ἐνεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

[c] Τοὺς] Deeſt in B 2. P. [d] Τινα] Deeſt in F.

51. *Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.*] *Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλει ἐν α Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λυκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.*

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. *φόβου ἰσόρροπον τι καὶ μεταφορικῶς καὶ φιλοσόφου τοιοῦτόν* neſcio quis apud *Suidam* in *Πάμφυρ φόβου τι δεινὸν ἐπιφερόμενος* vel, *φόβου λαχὼν δεινοῦ*, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. *Ὅμοιος φόβου λαχὼν διαζώσης* & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, *ὁ δὲ λαχὼν φόβου θείου* neutrum ſane tam longe ab *ἴσχυν* diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque *φόβου δεινοῦ* *Malchus* apud *Suidam* in *Παραπρέσβεις· Φόβου πρὸς ἅπαντα δεινοῦ χρησάμενος* & *δεινὸς τὸν φόβον* in V. *Γαΐλα*. *T. H.*

31. *Ὑπὸ τῶν δ.*] Lege *ἀπό*. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ.] Angl. *ἀπὸ*. *J. B.*

33. *Ἀνάπλαστος*] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. *βύβλινα δὲ αὐτὸν ὄντα ἐπιδεῖξαι ἰσχνά, καὶ γλύφειν ἀετοὺς δυσὶ μόνοις*. Vid. *Gataker*. ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. *Εἰκότως*] *Ad veram imaginem*, *πρὸς τὸν ἀληθῆ*. Non enim *εἰκότως* ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. *Ἐν βραχεῖ*] *Χρόνῳ* addi non ſolet. *J. Br.*

40. *Ἐπιτήδειος — ἡμ.*] *Dies aptus*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, *ἀποφράδι*, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. *Παρεδεδόμην*] Praefero *παρεδιδόμην*. *T. H.*

50. *Πλακὸς*] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in *Πλάξ*. Sic Motis tabulae legis *πλακοῦς λίθου*. Locutionem *καθικέσθαι πλακὸς*, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. *Τὸ κοινὸν*] *Quod vulgo dicitur*. *J. Br.*

51. *Α. δέ τοι ἥ.*] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit *Ἔργ.* c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli*. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, *πλέον ἥμισυ παντός*, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. *ἀρχὴ γάρ, λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ὑπὸ παροιμίας ἔχειν* &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. *τὸ ἥμισυ τοῦ παντός, ὡς ὁ κοινὸς λόγος* deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem.* I. fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. *ἡ δὲ ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός*. Adde & *Hθ. Νικ.* I. p. m. 4. l. 6. ubi, *δοκεῖ ἐν πλείοσι τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή*. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. *ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ*. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. *v.* 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* *Πολ.* B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; *οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. M. du S.*

δὲ ἀγαπαχτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ἀ πρόχειρον, οὐδὲ πρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi proœmium essent artis.

Ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν ἔρχομαι τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostendens

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδος μὲν ἥμισυ παντὸς φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ησ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ἔφασαν παντὸς εἶναι φάσκοντες ita nimirum solent laudare τὰς ἀρχαίας, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium*. *Demostr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐκείνῳ τότε τῷ σμικρῷ πανί· (nondum constituti, utrum malim, ἐποιησάμην an ἐποιησάμεθα· ἐποιήσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptarur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρος γε ἦν παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τι καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte distertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac, voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλλην. *F. B.*

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ν. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ἀλλοχόσας, τῶν ἐστὶ περιόμματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ὕλης, ἢ γῆς κριθῶν ἄλφι μεμιγμένων, εἰσί τινες ἀπαρχὰς ἐπιχέον τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Nester* Taf. c. 6. Hic idem valet quod τὰ πρωτόλεια &c. *Mosch.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. τ' ἐ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. Φιλόξενον γὰρ ὁ ἄνθρωπος τὸ προοίμιον δὴ τοῦτο τὸ φιλόμυθον quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τῆς τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce proœmia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσί δ' ὅτι καὶ τὸ προσωμοίας ἐν φύλλοις ἐπιγράψασθαι τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὸ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἱερὰ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τὰ ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ περιόμματα ἀρξάμενα. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Σπαχ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *F. B.*

Ἀναλολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ευ. Δωλ. XI. ὀλολύζουσιν ἐπ' αὐτῷ. & Θ. Α. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. c. 6. *M. du S.*

Ἀναλολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀνολύζων, (pro quo *Baurdelocium* vitio scripsisse ἀναλύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de fausti acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ἀλολύζω, ἀλαλαγμὸν & ἀλολυγὴν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28. in

ostensis; & incusata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (meruentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

σωτάλην, ἡ τὸς μώλωπας ἐδάκρυον. ἡ καληγόρουν πολλήν τινα ἀμότητα, προσθεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, ἡ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐρδακρυς, ἡ τὴν νύχθ' ὅλην ὠνοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, ἡ μειρακιώδη τὰ

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀνωλόλυξε, quippe

— δίκαιά πω
Ἡ Πιτθὶς ἐργὰς, ἥ τιν' ἐσθλῶν μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἰσ' ἀντίμολπον ἔχων ὀλολυγῆς μόγις Κέλαδον, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit:* quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ἀλολύζω apud veteres vix reperias uſurpatum: *vide Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀνωλόλυσεν, Ἀνιγμὸς, Ἀνιγμὸν, *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζει] ἴσον λέγε (vel κλαῖε, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ὀλολύζει· ἴσον δὲ χρηὶς τῷ ζ ἀλύει, τυτύζει, ἀθυμοῖ. Λύζει, πάνυ φοβεῖ τραχύτερον ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχει. ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶσι λύζει & Εἶσ' ἀλύει (nam ut λύει vice τῷ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀθυμεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Feſtio* Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri ἀνωλόζειν propter illud συνοχὰς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora.* Vid. *Patron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ. p. 1019. B. ὁ δὲ μάλα μὰν, ἀνωλόζων δὲ ὅμως κεκομμένῃ τῇ συνόμαιλι φωνῇ antea mentionem fecerat διακόπου ἀφρὸς φωνῆς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἱππητ (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ ἐκ διακόπου λαγμῷ τὴν φωνὴν ἀπισόντι, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) ἀνωλόλυσ. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis madiere genae —
— vocisque repens ſingultus apertum
Intercepit iter:

71. Φιλη-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἐκέτι εἰκάλα-
φρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ ἐς πάνυ
Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καὶ Ὁ-
μηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμβρόσιην διὰ νύκτα, σάφα εἰδυῖαν· ἔτι γὰρ ἐς μὲν το-
σοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φαινέντων
ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐδαμέυει, ἐς ἡ φωνὴ τῶν
ἀκουσθέντων ἐναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἶλκόν
με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως ἐς καρ-
τερῶς· μικρῷ [c] γὲν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλ-
λήλας φιλοτιμούμεναι· ἐς γὰρ ἄρτι μὲν ἡ
ἑτέρα ἐπεκράτει, ἐς αὖθις μικρὸν ὅλον εἶχέ
με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἵλκο-
μην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ
μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο·
ἡ δὲ, ὡς μάτην τῆς ἀλλοτρίων ἀνθιποιοῖτο. ἦν
δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, ἐς ἀνδρικὴ, ἐς αὐχμηρὰ

sunt & puerilia : quae vero deinceps consequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant : ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate : quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio : namque modo haec superior pene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar : interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me suum possidere velle : illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, squallida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖός &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γὲν] Γ' οὖν F. quae pari modo saepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιληκόων] Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit adsuetus audire docentem, & libenter eruditis sermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοΐα, *discendi studium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus usu veterum versiculus : ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorsus est *Aristid.* T. I. p. 73. εὐφήμως dicebant Θεῖον ὄνειρον. *Aristoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν Θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc est somnii divinitus missi : nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione passim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adscriptum : *insonans* : quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus insonare desierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorstius* : sumta sunt ex *Eustath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus descripsit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani somnium, seu visio convenit cum Prodici Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut utram vellet sibi comitem vitae adsumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II, citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec dissimilis est Christi Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heliodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis sive τῦ ἐνυπνίυ exordium sumptum è *Prodici* Philosophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* sed *Xenophonti* quidam adscripserunt, ut *Cic.* epist. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiast.* Homeri ad 14. Odyss. *Lucianus* hac προλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipsum *Xenophontem.* post primum autorem alii illud ipsum tetigere, ut *Max. Tyr.* serm. 4. *Themist. Euphrad.* Orat. 3. *D. Basil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici.* de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Basil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. des S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter se Ἐρμογλυφικῆς & Παιδιᾶς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, passimque Eruditi Viri notarunt, *Dausqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

ἡ κόμην, τὼ χεῖρε τύλαι ἀιάπλεως, διεζωσμένη ἢ ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμενα, οἷοί ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, ἡ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, ἡ κόσμιος ἢ ἀναβολήν. τέλος δ' ἂν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν, ὁποτέρα βουλοίμην σωθῆναι αὐτῆς. πρωτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη ἡ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγώ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι ἡ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, εἰπεῖν πατὴρ τὴν μητρὸς ἐκάλει, λιθοξόος ἦν, ἡ τὼ θεῖω ἀμφοτέρω ἡ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὴ ἡ φλυαρῶν τῶν ἀπὸ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα ἢ ἑτέραν, ἔπειτα δὲ ἡ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γενναίως, ἡ τὼ ὦμω ἕξεις καρτεράς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, ἡ οὐποτε ἄπει ὅπῃ ἢ ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barnes.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Μητρὸς καὶ πατρῴας] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἰχέ μοι] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt. J. B.*

86. Τῶν ἀποτρίων] ἀγυιῶν. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὰ τέχνα, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαι ἀνεπ.] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὥστέ τις μαχείλᾳ τίλυλάμβῳ ὑφὲκ χείρας. *Dion. Chryſ.* p. 410. B. ὁ ταῖς χερσὶ τύλας ἔχων. *T. H.*

92. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν] Ut poſt paſſim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo diſtinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θεῖω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖω ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. ἡ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἢ ἑαυτῶν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γενναίως] Male verterunt: *generoſo edu-*

caberis: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γενναῖος & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degenerasſe in γενικὸς, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γενικῶς, ἐγχωρίως, γενεαίως prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. γενικὸς ἡ μεγαλοφυὴς ἢ προσώπου ἡθη ἢ πάθη lege, γενικὰς fruſtra eſt *Sylburg. fortaſſe* γενεᾶς *malet aliquis pro* γενικὸν reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Πράκτορος, ubi *Porto* ſuſpicanti γενεᾶς *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λέγεις ἢ ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γενικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunneſius*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in γενικὸς. Porro Atticorum eſt θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπὼν [a] οὐδὲ ὑπὸ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis; nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐτελὲς, μηδὲ τῷ ἑδῇτι τὸ ψιναρόν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενον καὶ Φειδίας ἐκεῖνον

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

[a] Οὐδὲ] Οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. *A. 1 W.* [b] Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς *F.*

Ἄπτει] Attico more pro ἁπαλύσῃ· quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπτειν & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὺν αὐθις ἀφίσω αὐτὸν, ὡδὶ ἅπτομαι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ ὑ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδιᾶς tuentur) σὺν ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ ὑ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repetereteque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus vocalis, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, ὡδὶ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ ὑ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ μᾶλλον ΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲ τέχνην ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro ὡδὶ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες· sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. 1. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, ὡδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οἱδὶ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀφ' ἑσπέρας ὡδοιπορίαις. & Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζω. *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις· vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φλύαφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro ὡδὶ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero χρήματος, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Τῷ

Jovem exhibuit ; & Polycletus Junonem effinxit , & Myron in laude , & Praxiteles in admiratione fuerunt : hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias , qui potest fieri , quin celebris apud omnes homines ipse habeare ?

ἔδειξε † Δία, ᾗ Πολύκλειτος Ἥραν εἰργάσατο, ᾗ Μύρων ἐπηνέθη, ᾗ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνεῖ γοῦν ἔτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο ; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ εἰκ.] Subscribo *J. Clerico* : quemadmodum jungitur hic τὸ ἐσθῆτος τὸ πυκνὸν, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀναβολὴ· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτῶνιον πυκνὸν καὶ χῆμα διαλευκαντὸς quod quid aliud est quam τῷ χήματι τὸ εὐτελές ; contra χῆμα εὐφυὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit ; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur : bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ἀντὶ ἐσθῆτι τι μαλακῆ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέφαινε τὸ σῶμα. *Interpr. tamenetsi fuit corpore:* ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέφαινε τῷ σώματι commemoratur : at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita :* quocirca non Πολιτικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat : πρός τε ἦν τὸ βάδισμα & στρυφνός. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T.H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piscat. *J.B.*

12. Φειδίας ἔδειξε † Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J.B.*

13. Ἔδειξε † Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adato pari verborum λακωνισμῷ & ἀποφάσει usu : hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape : *tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Δεικνῦναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δείξειεν κατὰ τὸν Παγκράτη. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ὥρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τῶν γραφῶν τὰ πάντα προσωποποιεῖς vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. Ἔστιν (l. ἔπλασεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῷ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἤθελε φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἱστορ. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus : quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur, adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba ; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου & Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεμιμημένον. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur : eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τοῦ Διὸς εἰκόνας ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μονονοὺ δίξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. A. 612. Phidiam καλλικλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἰσχύος. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T.H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τὸν μὲν ἐν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησι Πολιάδα ὁπλὴ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καθασκόσασα Φειδίας, σαφῆ σου σαφίς. *M.du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J.Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J.B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. ἠθαυμασμένη. *J.B.*

Ibid. Μετὰ τῶν Θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἔρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ᾗ † πατέρα ἀποδείξεις, θεὶ βλεπτὸν δὲ ἀποφανεῖς ᾗ † πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἁβρυνόμενα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ σωρεύσασα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη με † μνήμῃ διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, sinsit altera hunc fere in modum:

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μηρῷ διέφυγεν] * Ὁ τὰ χρήματα † φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπτεπτωκότα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν βαυλον, ἆρα τὴν ἔντομον † ἐφημένον οὕτω ταχέως ἐξέμβλωπας; καινὸν τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.

† Ὁ καινὸς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis insecante me exposuit. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν τῆσδε αὐτὴ ἀνάμοτός ἐστι vulgo αὐτὴ legitur, quod quum ipsa notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμωμις οὐσία ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε λοπτεμοῦσα τῷ Κύρου αὐτῇ, ὡς ἐσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δέ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲ ἡ ἀνδρώδης αὐτὴ, σωφροσύνη δ' ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δ' αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς δ' τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καὶ ἐκείνην σὺ μάλα δ' αὐτὴ· sed scribendum αὖτις quod perspicuum est. Pro αὖτις apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἤδη· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ἀλύω] τὸν πάρτασον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὐτὴ] Jensius pro vulgato αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τῷ σώματι πονῶν] Sallustiana phrasi, inquit J. Fr. Gronovius Obs. II, 7. p. 260. opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant. Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὸν γνώμων obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὸν πρόσοδον. J. Br.

Τὸν πρόοδον] Ἐστημὶς τὸν πρόσοδον legit Micyllus, non πρόοδον. G. C.

Ἐστημὶς] Ita scriptum typorum errore pro ἑστάλης repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. T. H.

Τὸν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

20. Πλείονα ἁβρυνόμενα] Hunc locum imitatus est Julian. Imp. ἐ προσπταίων, ἐ ἀλογολογῶν, ἵν' ἐφιερώμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est plerumque dicere. J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Ms. Bourdelotii & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in Nigr. §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἁβὲ τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἁβὲ τέλους εἶεν εὐτυχεῖς. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὖτις. id namque διπλιπάντιρον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ)

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ προσῇ λιθοξόῳ γνώμῃ, αὐτὴ προείρηκεν· οὐδὲν ἧσσον ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ὀν. τοῦ πολλῶν δήμου εἷς, ἀεὶ τὴν πρὸ χοῦν ὑποπτήσσων, καὶ τὴν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼς βίον ζῶν,

b Ἀγωνῆ] Ἀγωνῆ *J.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις συ τοῦ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν συ ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼς βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ διλίας αὐίττε). Φιλόσοφ. δ. βίου Ἀπολλων. *C. G.*

Παροιμία εἰς τοὺς διλοὺς· διλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

rere, *in* Adnotationibus contemni Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* lo-

cum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντιμὸς τῷ πρόσθεν. *J. B.*

Τῷ πρόσθεν] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόσθεν, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τῷ πρόσθεν] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσθεν interfit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόσθεν, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret:* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius, amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. *scribenti: Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxillaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τῆς π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼς β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼς βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼς βίον ἔζης, διλὸς καὶ τρίμων & ἀεὶ πλησίστιος προσδοκῶν. Parœm. λαγὼς βίον ζῇν λέγονται οἱ ὸν σωτηρίᾳ φόβῳ παθισάμενοι καὶ ἀναπάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν διλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & sæpe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter Q. *Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὀρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Ausonium*.

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼς βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼς βίον ἔζης, διλὸς καὶ τρίμων & ἀεὶ πλησίστιος προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼς β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲ ἀπολογούμενον, τὰ δ' ὑποπτήσσοντα λαγὼς βίον ζῇν, ἀεὶ τρίμοντα καὶ τι πεύσεσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καθαφρονοῦντα μὲ τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼς δ' βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἅρμαιον ὤν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδριοῦ τίνα βίον ἀφεζῇν. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῇν *AElian.* Ep. 18. sic σκωληκος βίος. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ᾧ κρείττονι ἑρμαίου ἂν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, ἢ μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσουσι, σὺ δὲ ὅστις τὴν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γ' ἂν ἦς, βάναυσος, ἢ χειρώναξ, ἢ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῆς [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλιαροσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens; potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ P. Margo *A. 1 W.*

40. Ἑρμαίου] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τοῦ τοὺς ὁδοὺς τιθεμένους ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατίθουσι. *V.*

Ἢ ἀπὸ τοῦ εὖ θέσει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τοῦ σώφρονός τινος εἶπεν, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. *T. H.*

40. Ἑρμαίου] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅς, τις εἰ τοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Nostr* in Herodoto c. 2. ἤδη ἂν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀπήκοος ἦν τῶν Ἡροδότου ὑπομνημάτων. In Demonacte c. 10. καὶ ἀλλὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτι, τινα οὐκ εἰκῆ ὑπόμιξε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων ὁ τὸ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη διεφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσα ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐρυαγυιάων πτολίεθρον debuit ἔχω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅστις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. οὐδεὶς εὐφυὴς νέος ἢ τὸ σῶμα θεασάμενος Διὸς γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡδεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T. H.*

45. Οἷος γ' ἂν ἦς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διακόζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατον] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

ari denique praestantissimarum rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quicquid est rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cujus nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo

πρὸς τὰ σεμνόταλα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ δὴ ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν ὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει σοί τε ἐμοῦ καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ δὴ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι καὶ ἀγεννῶς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ὀπίσθιος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμοῦσι, καὶ ὑπὸ τοῦ γένους καὶ πλούτῳ προὔχόντων ἐπιβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲ τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα δ' ἑαυτὴν πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἄν πω ἀποδημῇς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σῦ κυριώτατον Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον ἐν ἡγεμονικωτάτῳ ἐνῳκῆσθαι μέρει ὅλου τὸν ψυχῆς, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noster* in περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. §. 19. τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὸν ἡμαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβείας ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic passim alibi: sic *Julian.* in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defaecatum*, ἀκήρατον, ἀκήραιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνόν. *J. B.*

58. Γνώριμος δεῖνος] Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28. τοῦ N. τὸ δεῖνα ὀνομαστικῶς ἄν. In plurali frequenter, τὰ δεῖνα λέγων *Demosthenes* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δεῖνα πράξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil est in sensu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum prospicies:* scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura solerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδὼν ὃ τὸ δεῖνα ἔστι τὸ ἀφανὲς ὂν δυνάτατος apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφεστῶτα τοῦ τὰ δέοντα αὐτῷ. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua τὸν γνώριμον δεῖνα & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δεῖνα iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε πάλαι αὐτῷ, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τοῦ πραγμάτου, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τι ἔσται ἐπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἴσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eritque fuitque Estque patet: Ovid.* Met. I. & Musis ab *Hesiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τὰ μελλόντων ἐπιπλεῖστα τῇ γιγνομένῃ ἀρίστου εἰκαστὴς mox: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τῷ μὲ εὑρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψόφῳ πνεῖν, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντίων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod sententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus.* Ὁ τοῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμοῦσι, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ Πτ. §. 16. quod si scriptum foret οἷς τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus:* paulo post: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Τοξαρὶς τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Ost. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T. H.*

μῆς, ὐδ' ὅπῃ ἡ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς ὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τὸν ὁρώντων ἕκαστον τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris, ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ ἢ τὸν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἐπιβλέψονται· κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντές, ἢ εὐδαιμονίζοντές σε τὸν λόγων τὸν δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potenno impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀπαχάρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κίνδυνον πολιτικὸν καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμον ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τῆς Προγ. αὕτη δὲ ἡ κοινὴ τῶν τυχόντων ἁπάντων δυστυχία κατειληφὲ τὸν νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil.* (*Def. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἰκτῦος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἰκτῦος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἰκτῦος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & calibus, qui inopinati repenti-

Ἀθανάτοις] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammati τῷ λόγῳ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἰσοφίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδιυμφίοις] Παιδιυμφίοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρᾶ μοι βίον, πάντες μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντες εὐκλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τίνες υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J. Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος ἐπιπλεῖτο δὲ μαχαιροποιεῖν, ἐργαστήριον εἶχον μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πραττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἐκ δὲ Λάμιος ὁ Ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς,

rentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν τ πατέρα τ εὐποτμίας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τ βίου ἀπέλθῃς, ὅπου σαυτὴν σωὸν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

a [a]Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo *A. 1. W.* P. ὃς *J. V.* 2. b [b]Ὅμως] Ὅπως P. *J.*

τρὸς, ὡς οἱ Γόλανός τινες ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεως ἐγγύσει, ἢ βαρβάρου γυναικὸς, σὺν ἧ ἔχομεν αἰσχῶν υἱὸν ἀλαζόνα εἰρῆσθαι, εἴτε βλασφημῶν ἐς κατανύκτιδόμους. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τίνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitae *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μὴ τυμπάνου τελοῦσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, miscearmus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίᾳ is τιλίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τὸ δ' ὡς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχύνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obstuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abstuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hes. Op.* p. 2. ὁ τ τυμπανίστριας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τιλίστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμὲ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐς παιδίαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Adferunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Silis, *Laertio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laert.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάθησε λιθοξόος τὴν τέχνην τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθεξόοι diffe-

ϗ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συῆκε ϗ κρείττονος, καὶ ἀπελεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς πᾶσι πάντων ᾄδεται;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους ϗ τοιούτους ἄνδρας, ϗ πράξεις λαμπρὰς, ϗ λόγους σεμνοὺς, ϗ σχῆμα εὐπρεπὲς, ϗ τιμὴν, ϗ δόξαν, ϗ ἔπαινον, ϗ προεδρίας, ϗ δύναμιν, ϗ δεξιὰς, ϗ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, ϗ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πίναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, ϗ μοχλία, ϗ γλυφεῖα, ϗ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, ϗ χαμαίζηλος, ϗ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὀπίνων, ἀλλὰ τὰ μὴ ἔργα ὅπως εὔρυθμα ϗ εὐσχήμονα ἕξαί σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia confectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀνακήφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. b Ἐλευθέριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienses, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων ϗ ἐπιδήμιων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδιδόντος τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆ μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, οὐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἡ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόον ponit λίθων ἐργάτην ϗ ξυναρμοστήν. Ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχίστης &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπέπεμψαν, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοτόμος, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λιθοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθολογικὴν, &, πατρῴᾳ τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαστόμους τε πέτρης σκληρᾶδος IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hist. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους: recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ γὰρ Σωκράτους ἀδοξία μαίας ϗ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆ Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖον, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀνακήφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀνακήφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aprum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honeſtis moribus ornatus, minime curabis, ſed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato ſermonum fine, ſurgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria ſpreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit ſcutica, & plagas ſtatim non paucas inchoanti mihi heſterno die fuiſſe impoſitas. Illa deſerta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit verſa. Si vero paſſa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim ſomnia praeſtigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me reſpexiſſet, at ego jam, inquit, tibi vices rependam cauſae juſtiſſime dijudicatae: age ergo,

οὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα σεφροσυνικὸς, ἀλλ' ἀτιμότερον σοιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ὑ σοφιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τ λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμιν· καὶ τ ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀποσλιπὼν, μετέβαινον σρὸς τ Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλισα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῶν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι σληγὰς εὐδὺς ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψαλο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν σρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τ Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μεθέσλητο. εἰ δὲ σοφόδοξα ἔσαθε, μὴ ἀπισήσῃς· θαυμασοποιοὶ γὰρ αἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ σρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τ δὲ τ δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τ δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπι-

A. 1. W. c Ἀπολιφθεῖσα] Ἀπολειφθεῖσα in quibusdam *Edd. d* Ἐνέπριε] Συνέπριε margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνακύφειν ponitur de iis, qui ad famam & ſobriam mentem redeunt: quae poteſtas quum aliena ſit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil eſt cauſae, cur ſcriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite ſeſe erigere*, quod animi generoſioris eſt indignam ſe conditionem aſpernantis: hoc ipſum poſtulant τὰ τοιαῦτα, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα τὰ νῦν ἐόντα φαμὲν, καὶ ἀναπτύξασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανεύειν *Dioni Chryſ.* Or. IV. p. 71. *Iſidor. Peluſ.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. reſtituit *Origeni* contra *Celſ.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noſter*, *obſtipo capite ac demiſſo operi intentum eſſe.* Ad mentem & animi ſenſus utraque transferri ſolent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν διαστρέφουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μηδὲν ὁρῶσαι ἐξαναστῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noſter* in περὶ τ ἐπὶ M. Σ. θητεύσεις κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuſte continent. Porro his uſus eſt *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T.H.*

8. Τὰ μὲ ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τ τὰς λιθίνους εἰκόνας καλασκευάζεσθαι, τὸ μὲν λίθου προσοῦν, ὡς ὁμοιόταται ἔσαι· αὐτῶν δὲ ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδριὰς ὅτι μάλισα ὁμοιόταται τικταίνῃ, προσκαθίρεσε, ὅπως ὃ αὐτοὶ μὴ ὁμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῆτε, ὑ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψαλο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; ſi vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi poſſe nulla, cui non inſcite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi poſſet: καὶ ὅτι σληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T.H.*

19. Ἀπολιφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολειφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε priſcam lectionem mutari nihil eſt opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Εμπρίσαιλες & Καλατείνας ἰρᾶ· quemadmodum συμβορύκειν vel συμβορυξαι τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβορυξαι. Διαπρίειν alibi *Noſter* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T.H.*

23. Θαυμασοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. ſed ſic etiam uſurpatur elegantiſſime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abeſt, ut damnem: *Noſter* de Sacrif. §. 8. φέρε ὃ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in iſtis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Ariſtophane*, *Luciano*, ſpectatiſſimisque ſcriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae ſcientiſſimum, ut in *Dionyſio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid.

ἐμβῆναι τούτῳ τῷ ὀχήματι, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιάχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inſcende in hunc currum (currum aliquem oſtendebat equorum alatorum, Pegaſo ſimilium) ut perſpicias qualia & quanta, ſi te mihi non dediſſes, ignoraturus fueras. Simul autem adſcendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora curſu inſtituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quaſi Triptolemus ſeminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud ſane memini, qualenam eſſet ſparſum illud ſemen, niſi hoc tantum, homines ad me ſuſpicientes laudare, & fauſtis acclamationibus, quoscumque volatu adiiſſem, proſequi.

16. Poſtquam igitur tot res mihi, meque laudantibus iſtis oſtendiſſet, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπάπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἴδῃς A. B. P. J. c Ὑφηνιάχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν] Ἐπεσκόπουν

Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέφξεν, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ i.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praeſtantia & Uſu Numismatum* opere p. 272. Ed. poſtremæ; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mſſ. & Angl. εἴδῃς toleranda lectio, aliter tamen ceteræ editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἄ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τ' ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit *Bourdelotius* non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰς ἑσπερίας πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Heſych.* Ἑσπέρια, δύλικα μέρη quod *Berkelius* obſervavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio conſtat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, ſationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utiliſſima diſſeminant, comparari ſolent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epiſt. Hipp. II. Hippocrates Ἀγαθοῖσιν ἀνδράσι παλαιχθέις, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τ' Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Chriſtianae religionis conſitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: conſideratius in re ſacra fabuloſo nomine abſtinere voluit *Iſidor. Peluſ.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑποπτεύων γεωργὸς, πᾶσαν χώραν ἐπίδαμον τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνέσπειρε τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque ſolet fama novitates augere, properabat exinde ſublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae ſibi currus vindicant, quibus vel ſublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo ſolet, ſpiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Ariſtid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie ſanavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris verſus opportunos produxit *Joſ. Scaliger*, nec non ad *Euſeb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, ποζυγὶς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinſium* de S. H. II. p. 270. fugiſſe miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obſ. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notiſſimi: nec *Philoſtratus* ſprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophiſta: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τὴν φήμην περιόρμου δήσει τὰς ὥρας. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum eſt, quum Hippónicum ſignificare vellet gratiis omnibus inſtructiſſimum, Ep. L. Ἅρμασιν εὖ Χαρίτων φορηθείς. Artificioſa vero modeſtia *Lucianus* ſe non meminiſſe ſcribit, quale eſſet illud, quod in terram ſeminaret: ſatis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam ſibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρον τινές] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram ſpargens:* nota eſt omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδιδυκότα] οὐκ ἔστι τὴν ἰδιότητα ἐκείνην ἐνδιδυκότα. ſic Thom. M. in Ἐνδιδυκός. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τ αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καὶ λαβοῦσα ὃν ᾧ τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, κἀμέ, οἵαν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν πρὸ ἐμοῦ ἐβουλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῶν πληγῶν φόβον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκιστα εἰσὶν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὄφι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσκέσθαι F. margo *A. 1. W. e Ἐσπέρᾳ*] Τὰς ἑσπέρ A.P. τὰς ἑσπερίας B. *F. f Ἐβουλεύσατο*] Pr. *Edd. ἐβουλεύσαιτο.*

45. *Καὶ λαβοῦσα ἐ τ πατέρα*] Alia lectio in Mſſ. *καὶ λαβοῦσα κ τὴν ἐπάνω ἐσθῆτα.* Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *F. B.*

45. *Τὸν πατέρα*] De reditu illo fuſius in Ἁλιέ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. *Καί τοι κ*] Lege: *καί τοι κ*. atque ita video poſſiſſe *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαιτο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαιτο] In Mſſ. *ἐβουλεύσατο.* ut hoc referatur ad patrem. *F. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτι ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Pohd. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur *hybernum dicanicum* vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοῦ ὃ ὑμῶν φοβοῦμαι μή, κ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. *Αἱ νύκτες*] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἳ αἳ τάλαινα θηλαμὼν κακαυμίνη Καὶ πρόσθε μὲ πτύσσουσιν ἀλκυμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem *τριέσπερον λέοντα* dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *F. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. *τριέσπερον ἂν ἡδέως ἴσως εἶδον τ ὄνειρον.* Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ε'. 323. Hercules *τριέσπερος*, & in Ara *Doſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. *τριέσπερος λέων*, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. *τ Βουβώνα παρίσομεν αὐτοῖς ἐ τ Τριεσπέρου τ κ γενόμενον ὕστερ ἐ γενῶντα μεγαλοπρεπῶς.* Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰωὼ parum concinne: Οὐ κατὰ τ Ἡρακλείους μῦθον ἐ τὸν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἣν ὁ Καλλίνικός τε κ τριέσπερος ὑπὲρ τῦ ἀνδρὸς τελέσησαν ἥγιερ· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ γαθέ. ἠδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν οἰκίᾳ τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) ἠχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, ἠδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque mugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϛ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μιᾶς καὶ μιᾶς τοῦ Ἀλκμήνης τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τῶν ὡρῶν τὴν παιδοποιΐαν ἀναλαβόντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῶν γινηθησομένων ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἑῶλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λαβεῖν respicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, anga sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λαβεῖν, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. ἠδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ι. ἐλάβετο, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, ἠδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἰ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδόξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit οἰκίᾳ τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: ἠδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ σύ. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) ἠχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὄ. ἐ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseratam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδον ὄναρ· ἐδόξων αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐλ-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes *ad meliora* convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, neque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ὁ τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, ἀδιεξιτώτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀπκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ ἀμαφθείρων. ἐπιῤῥωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας γε μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσηκάμενος, ἐννοῶν οἵου μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἵου δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδεὲς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερον.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. *J. B.*
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. *T. H.*
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτει *Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προσήκασθαι *Noſter* habet in Πρ. ἢ Κ. *T. H.*

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ σὺ λόγοις.

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι σπηλοπλάθου ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἵου κν. τριόδου, [a] βόρβορός τις

a Βόρβορός] Ita recte *J. V.* 2. *P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini *A. W.*

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. *M. du S.*

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* *J. B.*

6. Βορβορός τις ὢν δημιουργός] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* *J. Br.*
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος.

ωδὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸς λόγους ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνους ὄντας, τ̃ σοφώταλον τ̃ Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, κ̀ μυκτῆρα, οἷον τ̃ Ατλικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τὸμόν; τίς [c] δ' ἡ ὡς ἀληθῶς σοφία κ̀ προμηθεία ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τ̃ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ προθύμοις τὸς ἀγῶνας; ζῶντα γὰρ ὡς ἀληθῶς, κ̀ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

[a] Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. [b] Ἐπιφημίζεις] Ἐπεφημίζεις P. [c] Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ατλικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ κ̀ Ἀτλικόν μοι ἐπαινῶν εἶπας τ̀ Σύρον κ̀ ὰ Σαμοσάτην. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγητέον, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Atheniensium εἰρώνων. M. du S.

ρῳ, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορῳ] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. κ̀ τ̀ ὄντι ὁ βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρῳ legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορῳ] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum fit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τ̃ χυτρίων, κ̀ πηλὸς ὁ τ̃ κοροπλάθων, κ̀ πηλὸς ὁ τ̃ πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βορβόρῳ & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάντ' ὀρθὰ τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνειν, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τ̃ θεῶν τι. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπεφημῶ, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπεφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπεφήμισαν tu lege: ἐπιφήμισαν, scilicet τῇ τ̃ κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κλειώ τε & Μνημοσύνη & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἴρωνες ὐ τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀτλικὴν δριμύτητα τ̃ σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepiss. sic χλιασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες ὐ τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis plerisque figmenta ſunt.

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτοῖς ἐστὶ πῦρον. καὶ τοῦτο ὃν τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ὃν πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ στὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδώλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ὡς πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ περὶ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅτε κίνησις ὁμοία προσεστιν, ὅτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἀλ-

[d] Εἰ μὴ ἀλλάττοιτε] Εἰ μὲ ἀλλάττοιτε O. εἰ μὲ ἀλλάττοιτε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτθικῶν] Omnium enim Graecorum dicaciſſimi & facetiſſimi habiti ſunt Attici. *J.Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J.Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J.Br.*

Ibid. Ζῶντα ὄν] Haud dubie ἐμψυχότερον MS. Wittiana Ζωὰ γ' ὄν &c. *J.J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leoſthenis de Demoſthene dictum, a *Noſtro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde deſumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ ἀλλαττοῖτε] In verſione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea plerisque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius ſic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo ſc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrum plerisque ſunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ καὶτοι ὑ σμικρῷ ἀλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt*: & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ὡς τῶν ὁμοίου πάντα ἐπρατ'ον, ὡς ἐπὶ τούτῳ δὲ διαφορον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ ἀλλαττοῖτε] Jure *L. Bos Benedictum* caſtigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat ſecutus: ſed jamdudum ſententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox ſcribo, ὅτι μὴ ὃν πηλοῦ· nihil enim juvat otioſum illud εἰ. Merito *Noſter* probatis cauſarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendioſa. *Damaſcius* apud *Suidam* in Σεβηριανὸς δίκας λέγειν· τὸ χρηματίζεσθαι τὸ ἐπιμέλειαν τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ὁ πολυπράγμων δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa ſunt *forenſia lucra*, quae ſe contemſiſſe, deſerto patrocinia tractandi ſtudio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falſo nomine, quod ſuſpicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθῦναι, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἔστε δίκας πολίεσσιν ἰριδμαίοισιν ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πλοῦτον ἀπείρισιον ἐς χρήματ' ἄγειραν· e penultimo verſu maculam obiter eluamus: tali ſtructura, καὶ ἰρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque ſententiam extundere ſibi viſus eſt *J. Gronovius*; & ſane illud ἐν πολίεσι ſatis frequens v. 238. 233. & 224. Θνητοὺς ἄλλοισι ἐς ἐν πολίεσιν ἀγνῶτας Τύχει &c. hanc enim eſſe veram corruptiſſimi loci medicinam nullus dubito: ſed quum ſcribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid ſibi velit, non aſſequor: vertiſſet ſaltem, *cauſas agentes*; quamquam ἰριδμαίοισι δίκας inſolens ſit, & plane inauditum. Poſſes itaque non abſurde, Ἔστε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔστε δικασπολίῃσιν ἰρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλοισι, πενίοισι, σοφίοισι pro θυμίλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro verſabantur, valde laborabat, quaſi per fraudes ſummamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synes.um* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ σὺκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὁμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα ἐς θεῖα ἐς ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κίρκωπα ἀντ' ἰλαθίρου γινόμενον & Ep. 147. p. 286. B. Hic ſi teſtis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non diſſimulat, iſti vitae inſtituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt cauſarum conflictationes, & caninae contentionis jurgioſa certamina*: is ſe *forenſium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* diſtare) *poteſtate permiſſa*. *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Juliani* Caeſ. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suſpicabar legendum eſſe δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥς[ε] μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα ὕστω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶδα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ [b] ἱπποποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὑποσκώπτοντες ἐς τὸν πηλόν, [c] καὶ τὸν σὺν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀπετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα [d] ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις ἂν ἡμυθημένος, ὑπὲρ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, fumorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum coctura. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοὶ O. M. b Ἱππο.] Edd. ἱππ. in O. ἱππ. c Καὶ] καὶ C. L. P. S. d καὶ J. εἶναι O. M.

31. Ὥς[ε] μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὥς[ε] μοι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπήει δ' ἔν μοι λέγειν· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς· ὑφ' ἑπήει αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεταί μοι in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παρρησιάζεσθαι. in Macart. p. 1028. B. Ἀλλαπράττεται δ', τι ἂν ἐπίλοιπ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲν τιμᾶν, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπιλήλυθεν μακαρίτας, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: δέσποτα ὁ δὲ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non μι. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσήει. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθε δέ μοι, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ἐπ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἦ. μηδὲ κ. ἄξια τῶν Κ. ſuperioribus, βάρβαρός τις ὁ Σαμωσατεύς, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶδα περὶ αὐτοῦ praeferrem, οἶδα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶδά που ἐκ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δ' οὐ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἱππο.] Scribe ἱπποποιοὺς, pro ἱπποποιοὺς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθεὺς] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus*: imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδων Προμηθεῖ, ἀδὲν πηλοῦ.

Hunc

nos; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο κεχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ὅτε οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε, τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν· συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὴν πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῶν] Ὑμῶν *F.* *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λόγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Bradaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquae ὥσπερ & ipſe Ox. vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ ὑμῖν ἅττα ὁ νόμος εἶναι τῇ ὀρθῇ εὐθυτησίᾳ in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τῆς παραμυθίας, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Bradaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *If. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ἐπιτήδευμα *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τῷ λόγῳ apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινεῖν] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: ἢ ταῦτα εἰπανά τε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ἢ ταῦτα εἰπανα τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ὁ λόγιος vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τίνος ἐννοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *J. G.*

Τίνος ἐν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότερον & ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. *J. B.*

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετό δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *J. J.*

55. Πρός τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εὐφημέστερον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τι ſequi debet καὶ. *J. C.*

Πρός τι] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis: *Stephan.* in Ἰκάριος ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

ματος, ἢ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ ἡ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εἰ ἴδοι, ἐπ' αὐτῷ, ἢ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι μᾶλλον ἢ ἂν ὠφελήσειεν αὐτό, ὡς γε ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συνελθρίφθαι ἄμορφον ὄν. ἢ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, εἰ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὴ ἐξ ξένης αὐτὰ [b] πεποιῶται.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ εἰς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, ἢ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἥμιτομον αὐτῆς, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, εἰς ὑπερβολὴν λευκόν, ἔπεισε δὲ μεμερισμένον, εἰς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa specta-

a Χάριεν] ἢ χάριεν P. *J. S. A.* χάριέ τι C. L. ἢ χαρίεντα *F. A. H. P.* ἢ abest in O. M. b Πεποιῶται.] Πε

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δωσείω ἡ γραφής· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata*· sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων καλλιεπούσης φύσεως: *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Oneſicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος τῆς ἀρχετύπου διατριβῆς. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus:* vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἦ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *J.* recte. Praeter *Salm.* & quae eam secuta est *A*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Ms. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Kpov. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖ σε. Particula γε incommode posita: melius transferri potest: εἰδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. εἰδ' ἂν (seu εἰδὲ) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *J. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ γε ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: εἰδὲ γε ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. J. C.*

Παρὰ γε ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ ὡδέ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *J. J.*

Παρὰ γε ἐμοὶ] Ed. *J.* γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῦ ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *J. Br.*

Τὰ μὴ τῦ ξένου αὐτὰ πεποιῶται] Αὐτὸ πεποίωται. Ex sequentibus patescit. *Th. M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιῶται. *J. Br.*

Αὐτὰ πεποιῶται] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιῆσθαι (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιῶται] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεποίωται, nimirum τὸ ἄμορ-

ſtacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, pleriqueridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὸν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἁλυργίδι ἐπέσταλτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὅπου τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' ἡμέρας τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ὁ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· ὁ δὲ

πολύτα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μὲν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἡ μὲν ἀλλὰ τὸ στέρημα μᾶλλόν γε πάσης ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. *Syneſ* Ep. 116. διὸ δὴ ἀντιποιησάμενα τοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένη. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιήσατο. *T. H.*

69. Πτολεμαίου] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιατροῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συσήσαντα· ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν ἐμπειροτάτων id *Plutius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Aduiitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus.. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo diſterant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἐμπ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum haepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor* I. p. 5. ἡ μὲ τὸ πίτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὅτι τὸ λίχνους ἀνεθόρυβε. & XVII, 46. ὑποθορύβου quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθορυβεῖ in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὅτι τὰ ἐκ τῆς ἄζης ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὅτι μητρῶων γὸ λύθρων τοιοῦτον ἐξέθορεν *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T. H.*

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J. Br.*

τ̃ ἄνθρωπον δὲ τ̃ διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ὡς τ̃ πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ χ̃ τἀμὸν, κάμηλος ὂν Αἰγυπτίοις, ἡ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τ̃ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, χ̃ τ̃ ἀλυσγῖδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἓκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, ἁρμονίας χ̃ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἁπλῶς εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ χ̃ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, χ̃ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἓκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τ̃ ξωθήκλου εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ ὑποχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἑπόμενόν τι ζῶον τούτοις γενέσθαι, ἀλλὰ χ̃ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisſet, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, ſint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comœdia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumelioſiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ὃ μὴ] Cum viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. Hæc omnia ſic puto poſſe legi: ὡς τ̃ πότον. οἱ ὃ ἄνθρωποι τ̃ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, χ̃ τὴν ἀλυσγῖδα. δέδοικα δὲ, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam cameli formam; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos cecroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἔτι ὃ δὲ] Ἔτι δὴ δὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. *Th. M.*

Ἔτι δὲ] Non me fugit, quos uſus habeat ἔτι tum in probationibus, tum ſi quid objiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens *Noſter* aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι de Conſcr. Hiſt. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν οἰόμεθα οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis *Bourdelotio* res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi *Lucianum* ipſum conferas in Zeux. §. 12. ἆρα τοίνυν μὲ τκοπεῖν, μὴ χ̃ τἀμὸν ὅμοιον ἡ τ̃ Ἀντιόχου. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου ἓ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ἓκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τ̃ ξωθήκλου εἶναι] Ἔστι γοῦν οὐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τ̃ ξωθ.] Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνιστᾶσα ἀλλότροπον, ἢ καθ' ὑπερβασμὸν ἀλλόκοτον *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum* ἀλλότροπον (quaſi ex alio genere natum) *deinde tranſpoſitione literarum* ἀλλόκοτον. Poſtea: σημαίνει ὃν ἐξαλλαγμένον, χ̃ ἰδιότροπον *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & morioſum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Iſocrate* appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Euſtath.* ἀνυποστάτους ἰνοίας, χ̃ ὡς οὐκ οὔσας φύσεις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putas?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noſter* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλάσεις τε ἓ ἀτοπίας τερατολόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum peritiſ diſpiciant, an major habenda ſit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe adſeverat. Deinde poni ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὸν ψευδῶς ἐξ ἀπάντων ἓ μιτρων. teſte *Ariſtot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque ſecutus

dere, temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὑπὸ δεινοτήτων τὰς παρορίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνελθόν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· ἐμὴ μὲν οὖν γε τὰ ἐμὰ ἔχω ἀφροντίστως ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι, καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἢ τοῖς παροῦσι μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, ὥσπερ βεβαδικυῖα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus *D. Heinsius* Κένταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenæus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ ἅπασα πολυμερὲς ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔστι γὰρ ἀτοπώτερον, ἢ μιγνύει τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄστατος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit: ἱπποκενταύρου δίκην συνθέτου τινὸς καὶ ξένου φάσματος τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζομένων de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπίφασιν] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro:

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑβριστάτων] Placet ὑβριστικωτάτων. *J. Br.*

Ὑβριστάτων] *Brodaeus* loco citato pro ὑβριστάτων legit ὑβριστικωτάτων debuit ὑβριστικωτάτων. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβρις, unde deberet oriri ὑβριστότατος neutiquam tamen ὑβριστότατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur:

Τούτων ἀκόντων ἦν ὑβριστότατον μαχεῖν.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβρις *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πόσις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συνέφθειρε] De industria τὸ συνεφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συνεφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius exsistit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι ἀφὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὰ ζ ἀφὰ τῦ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro:* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur: noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

Iss.

τρω ὰμίλει, ϗ ξυνέπαιζε, ϗ ἐγελωλοποίει, ϗ ἐπέσκωπτε, ϗ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε ϗ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχεμένη, τὰ πολλὰ τὺς τῦ Διαλόγυ

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A. 2 W.* b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη *B. 2. P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσιῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionyſio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem ſcripturam retinet Miſcell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jenſius*. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. *J. B.*

21. Ἐνίοτε ϗ τὸ ὅλον &c.] Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ε. ϗ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῦ δ. i. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noſter* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lyſiſtr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in ſublime evecta*, quaſi anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τ̃ ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi*: nitide *Alexand. Aphrodiſ.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθ, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum pene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι ᾠδῇ ποιητικῇ, ὥσπερ ὄχημα, τ̃ ὄγκον ϵ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πιθ̃ ἀφόβως ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδη ἀπὸ τ̃ μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, τ̃ ἱστορίαν. Porro *Daviſius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentiſſimi regis anapaeſtum*; ubi *Lambino* placebat *anapaeſticum*; ſine cauſa. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τ̃ Χορ̃ λεγόμεν. *Noſter* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτ̃ν, quod *Bergl'rus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valeſium.* *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philoſophos. *J. Br.*

Φροντιςὰς ϵ μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Ariſtophane* in Nebulis ſubſannatum, & Φροντιςὴν & μετεωροφένακα vocatum. *J. P.*

Φροντ. ϵ μετεωρ.] Apud *Ariſtoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντιςαὶ, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a *Noſtro* narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympoſ.* p. Ed. St. 520, 35. ubi diſces eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προϊλθυσιν] Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Ariſtophanis* Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προίλθυσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Heſychius*, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προίλθυσιν] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Veriſſima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoſcunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προείλευσιν, quod alias Edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox., nihili eſt. *Vorſtius* margini adſcripſit i. e. ὁδὸν. *M. du S.*

Προίλθυσιν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorſus adſentior. Quid ſibi voluerit *H. Stephanus* in Theſ. T. I. p. 1273. ſane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingula,

mum, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύοντα. καὶ 2 ξμίαν ταύτην προέλθοιεν ἐπεπόητο ἐκείνους ὅπως

ε Προέλθοιεν] προαίροιεν C. P. L. *f.* margo *A.* 1 *W.* προσαιρ. A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχης produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφένακες v. 332. μετεωροσοφιστὴς v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ὅτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & *ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προέλθοι. προῆναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. ἰδιώτης τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. πομπεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσιλιάσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλασις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τὰς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐς τὸ πίμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελάσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλθοντα ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ἐς προελθὼν ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τῷ Κάτωνι προελθόντι nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσούτων πιόντων ἐξ ἑνὸς ἴθους Δημοφῶν σφίσιν ἐπὶ τὴν θύραν προελθὼν quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσιλθὼν V. C. & *Porſ.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῃτήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προσιλιάσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόοδον vel πάροδον ποιεῖσθαι apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολῇ ὃ λογογραφῶν σωνιχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. σωνηθὼς ὁ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. προσοδον γραψαμένῳ πρὸς τὴν βουλὴν *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰσῆνεγκεν περὶ τούτων ἐδίδου. Si copia dicendi non concederetur, λόγου μὴ γενέσθαι, ἐκκλείεσθαι, ἀτυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσφέρεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸ δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr.* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμεθα, καὶ τοὺς λόγους εἰρήκαμεν τούτους· *Æſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τὸ μὲν βουλῆς τὸ εἰς Ἄρειον πάγῳ πρόοδον ποιουμένης πρὸς τὸ δῆμον idemque περὶ τὸ Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τὸ πρεσβεῖον προσόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἀμφὶ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ὅτ' ἂν ἰδιώτην προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὅτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον ἐπράττετο in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου προερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δέ τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκίτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγῶν παρεῖδεν· quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. οἱ τοῖς θεάτροις καὶ δι' ὧν τινα προεξελθόντα ἀλλαχθῆναι τοῦ δήμου, τι μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ἀσεμνύνειν δὲ καὶ παρεισπεσόντα τὴν πρόοδον τὸ

ὀπισκώπτειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καλαχεῖν αὐτῆς· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, ἢ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήμαλα ἀξομετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογησόμενοι. ὁ μὲν Ἀφέλλογος σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι ἡ ἁρμονίαν, ἀπὸ τῆς ὀξυτάτης ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ὕστερα ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ Ἀφέλλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστων ὁ Πλάτωνος. *M.*

* Ἀρίστων ὁ] Adde ὁ Ar. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. ἡ μία σπουδὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσιν οὐ βούλεται ἀναπαύσασθαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut haec tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ τε καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήμαλα] Reſpicit procul dubio hoc verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀτηρά· ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὀπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὀπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἄλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Athenaeum* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καλλιστοκάρδιος: ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum discrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μυθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενι.] Hac de re *Phaedrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ θῆλυ τοῦ ἀρ. ὑγι.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ θῆλυ] Hac de re *Phaedrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμῖξας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. Noſter de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμῖξη πολὺ τοῦ φαρμάκου *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκραθησομένη φύσεις, pro συγκρ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανείη] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud φανείη pro φανείην aut φανείμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτον, id eſt, ὁμοιόν τι τοῦ Προμηθεῖ πεπουκὸς· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* 1. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα καμοῦσιν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐρ. c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

captare, non admodum obſequentia, neque facile ſocietatem ſuſtinentia.

7. Vereor itaque ne denuo ſimile aliquid Prometheo iſti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

ὑ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ ἐυμαρῶς ἀνεχόμενα τῆ κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι ἐγκαλαμίξας, κὴ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόχω. μᾶλλον δὲ μὴ κὴ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῆσ ἴσως τὺς ἀκούοντας, κὴ ὀπτὰ ωᾶσι θεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ σιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τ κλεπτικῆς (κὴ γὰρ [c] κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ωᾶς τι γὰρ ἂν ἐκλέ-

a Φανεῖν] φανεῖμ Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων *J.* φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ κομψότερον αὐτὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίος Euſeb. H. E. VI, 3. φιλόσοφοι ἄνδρες, χῆμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ τ κλεπτικῆς, κὴ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεὸς, ἄπαγε τῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani*. Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε τῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικῆς &c.] Facilem & veriſſimam *Graevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: ἀχὶ τὸ σῶμά ἐς τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἀθέμιτον, ἀλλ' ἡ τρυφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γυναῖ ωαῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμώνυχον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ Ζεὺς] Προμηθεὺς *Heſiod.* οὐ E. κὴ H. *J. Br.*

Ὦ Ζεὺς, ἄπαγε τῦτο μόνον] Sic in Somnio, ἀποτρέπεσθε ὦ θεοὶ, τὸ δεῖνα. Hac in re utitur dictionibus ἀπεύχεσθαι, ἀποτρέπειν, ἀπώγειν. Quod ſemel monitum volo. *J. B.*

Ὁ Ζεὺς] P. mendoſe, ὦ Ζεύς, quod *Bourdelotio* & *Vorſtio* fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ ωᾶς τι γὰρ ἂν ἐκλάπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἡμᾶς διδάξει τοιούτους πιτυκάμπτας κὴ τραγελάφους ἑαυτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignoraverunt πιτυκάμπτας eſſe centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ ωᾶς τι γὰρ ἂν ἐκλάπτομεν. corrige, ἢ ωᾶς τις γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae ſapientiae gravis doctor cap. xxx. Ἀρκῶ ἔν σε ωαντὶ τῷ εἶναι φιλοσόφῳ· εἰ ὃ ἐθέλει βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, κὴ ἱκανὸς ἔσῃ. *Wolfius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia *Politianus* omiſit τῷ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Mericus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sis alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ὃ ἐθέλει βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συλλεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit? qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τὸ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo *Epicteto*, cujus ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἴσχη, longe plenius & perfectius esse prae *Simplicii* & *Paraphrastae* καὶ ἱκανὸν εἶναι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίτυοκ.] Castigo: πίτυοκάμπτας & τραγελάφους, hoc est, *monstra quaedam.* *J. Br.*

Πίτυοκ.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hist. *G. C.*

Ἱπποκάμπτας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπτας ut ἀ. ἱσ. β. c. 23. (vel mendose Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπας. De his consule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus describit *Philostratus* εἰκ. p. 774. (locum ipsum vide ad *i. d.* VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praeivit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ὁ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut *Kuster.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Meurs.* in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀπεκτόνας καὶ Σίνιν τὸν πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Thes. p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπτ), de quibus ita *Schol.* οἱ σαρκάζοντες ἢ ὑποστοιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς ὄντας τοιούτους ἰχύοντας ἢ ἐπιμελουμένους· paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, οἱ ἁρπάζοντες ἢ ὑποστ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, οἱ σαρκάζοντες necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem veniisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπτ). De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυοκάμπτας eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa; Αἰροκίλαδι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive αἰροκιλάδους per se solos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Hesychio* multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπαι legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, σαρκασμοπιτυοκάμπαι. Sunt sane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioscorid.* Alexiph. c. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, ἱπποκάμπας, vel, ut scribi debebat, ἱπποκάμπους, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & *Rob. Constantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Aristoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας· haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δὴ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον εἰ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσιν. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim eſt in iis, quæ ſemel elegi; mutare enim conſilium, Epimethei, non Promethei eſt.

ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμεν· ἐπὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quæ nusquam exiſteas ſola cogitatione effingitur: *Euſtath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Ariſtot.* initio lib. IV. *Ovv. Λεγ.* πῶς γὰρ ἐστι τραγέλαφος ἡ σφίγξ. Vid. *Stephan. in* Γάλης & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impoſitum fuerit τραγελάφων nomen, recenſet *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Poſtquam hæc ſcripſeram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditiſſimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Græcam ſpecimine commendatiſſimus *J. Jac. Wetſtenius*; quam, quia prope abeſt, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum cenſet Vir egregius τοιῦτος πανουργήσας quaſi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane diſcordes, philoſophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam conſociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam ſi binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris eſt artificii & τραγελάφους συντιθέναι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν* (ut Ariſtides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem ſpeciei, verum* ETIAM *res diverſiſſimas hircos atque cervos ſive Philoſophiam Comœdiamque jungere. Si quis ante me idem fuiſſet conatus, is certe fama facinoris Sinim æquaret, ad meamque ſine dubio notitiam perveniſſet.* Jam tu, quæſo, ad animum revoca, quæ leguntur ſub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὐτως ἴσχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno niſu in unum cogit conſociatque nixa diverſis radicibus, & materiam minime ſequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, ſi lubet, conſule *Plin.* VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis ſimiles. Hujusmodi monſtrum, quod fictitium prorſus credidit *Lucianus*, vidiſſe ſeſe *Salmaſius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. poſt. De iisdem conſule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illuſtrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύσας] *Poſt rem conſulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίφρονα, quaſi *ſero ſapientem*. *Heſiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀιολομῆτην ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis inſtructum conſiliis, *Epimetheum* poſt erratum ſapientem. *G. C.*

Nigrinus, ſive de Moribus Philoſophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino ſalutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſi quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

1 Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει.

ΠΡΟΣ....] Philoſophicam hanc diſputationem *Lucianus* paulo poſt adventum ſuum Romæ ſcripſiſſe videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; ſed nondum comicos illos ſales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexiſſe, cum hæc ſcriberet, palam eſt: graviter enim hic vitia perſtringit ex graviſſimi Philoſophi perſona, cujus famæ invidit illa ætas. *M. du S.*

NIΓΡΙΝΟΝ.] Romanus eſſet, an Græcus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legiſſem apud *Spartianum* in *Hadriana* & *Xiphil.* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuiſſe ſtatuo, ob ea præcipue, quæ de reditu ex Græcia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quaſi peculiares ſunt. Proinde ut abſurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic paſſim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum fit homini conſultiſſimo conſilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶ μάτην ἐπισωρεύοντάν τινα τοῖς προϋπάρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Ariſtoph.* Ὄρν. & ibi Scholiaſt. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Ariſtophan. M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Eraſm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα δὲ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δεῖ σοι τὰ κατ' αὐτὸν διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Ariſtoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quaſi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις in Tim. §. 9. διὸ ἀπῴκισεν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα εἰς ὃ φιλοσοφίᾳ καὶ λόγων ἰρίδες ἐπαπόλασαν αὐτοῖς· libello ſuperiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davif.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diverſa in *Ariſtoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀθήνας αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτὰ, v. 566. εἰ γε δὴ λαβεῖν αὐτὸν ſcilicet κλέπτειν. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τὸν τῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας· ὑ τοίνυν προσβλέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

[a] Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A. 1. W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, *quoque sim erga Te animo:* nota loquendi formula: *Lucian.* Ap. περὶ τῶν Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχειρισθέντα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἐθέλω χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. ἐξ οὗτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω δ' ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus:* quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μέ] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲ θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thuc.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲ &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός· designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expressérunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἀμαθία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἐποίησε μᾶλλον· ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ὑγουμένης τὸ θράσος· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείων μὲ ἐδαμοῦ, ὥσθ' ὁ τὰς καιρὸς δηλόν τι καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ γὰρ ἔννοιόν τι καὶ λελογισμένον οὐ αὐτοῖς μᾶλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Α.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίως

ſcere nos amplius dignaris, neque converſaris nobiſcum, neque ſermones ut antea confers, ſed repente immutatus es, & omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc inſolentiæ perveneris, & quæ ejus rei cauſa ſit? L U C. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? A M. Quid ais? L U C. Inſperato felicem & beatum vides factum, & quod in ſcena ſolet uſurpari, ter beatum. A M. Papæ! tam ſubito! L U C. Ita res habet. A M. Quidnam autem tantum illud eſt, quo te ſic effers? ut non ſummatim modo lætemur, ſed &, auditis ſingulis, accurate ſcire poſſimus? L U C. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro ſervo liberum, pro paupere vere divi-

ειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὐδ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῆς ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. οὐδὲ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακαριστὸς γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, οὕτως ὀβραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ὀλίγα κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; Λ. θαυμαστόν σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον,

[a] Μέγα] Edd. priores μετά. [b] Ἀκριβῶς] ἀκριβῆς P. F.

22. Ὁμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὅμοιος πόλεμος, ὅμοιος θάνατος, ὅμοια ἔργα. F. B.

23. Ὅλως] Defendi poteſt, etiam ex iis, quae notat *J. Jenſius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui tecum eſſe ſolebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque ſpeciem ſuperbi geris.* T. H.

27. Ὀδοῦ π.] *Eraſm.* in eo Adagio. F. Br.

Ὀδοῦ πάρεργον] *Ut te non morer.* F. B.

Ὀδοῦ πάρεργον] Non eſt, *ne te morer*, ut habet *Portelotius*: ſed καὶ ὁδοῦ πάρεργον, *obiter, aliud agendo, en paſſant je ſuis devenu heureux.* F. C.

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. F. B.

30. Τρισόλβιος] *Ter beatus atque felix.* F. Br.

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὃς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ἅιδου· τοῖς γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. M. du S.

31. Μέγα] Hanc vocem pro μὴ repoſui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu eſt: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri poſſit, ſed *ſe beatum eſſe* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quae ei obtigiſſet, cognoſcere volens, ut ediſſerat hiſce petit; ex vulgata nullus elici poſſit ſenſus, qui ex hac limpidiſſimus eſt. Ne dicam errorem proclivem τῷ μέγα in μετά. M. du S.

Μέγα] Emendatio certiſſima, quam praeſtant mox, ἔ θαυμαστὸν οἷόν σοι δοκεῖ, pauloque poſt, μέγιστον μὲν δὴ· quae ſi quis recte conſiderarit, nullus eſt dubitationi locus relictus: quare cauſa non erat, cur in re clara Mſſ. fidem expectandam putarem. Graeci uſurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231. B. τόδ' ἦν μέγα λέγων *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν ἡγοῦμαι καὶ τὸ θάνατον αὐτῷ μέγαν τι καὶ καλὸν γεγονέναι *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & deſiderabilem contigiſſe, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego exiſtimo, mortem ejus admirabilem atque honeſtam fuiſſe*: de Socrate praecedit, μέγα τι ὠφέλησεν ἐγένετο ἀνθρώπους *miriſicam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Ariſtocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — εἰ δέ τι τοῦτο μέγα Κρῆτ' οὐ Ἑρμιονεῦσι· *AElianus* ipſe I, 60. εἰ τὸ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. B. εἰ θαυμαστὸν ἢ μέγα· quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οὐδὲν ἀλλήκῃς, ἀλλ' ἔχειν ἓν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis ſimilia poterant proferri plura. T. H.

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum eſſe. *Ariſtoph.* Equit. ubi *Scholiaſt.* κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ τρυφῇ λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Heſych. Suid.* F. B.

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, renondum intellecta, ad vultum amici experrectum & hilarem laetantur. F. B.

37. Τοτυ-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τῦφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ ὅπως μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ὂν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠὐξάμην σὲ τινὶ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι μᾶλλον ἢ πολλῷ προσιέναι Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, ὑπὸ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καλαμάριον μὲν οὖν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, τem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν παίμφωνον * ἀντὶ τῷ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. *V.*

* Ἀντὶ τῷ ἐντυχεῖν] Supplevi ex *V.* Haec in *G. C.* etiam legi notaverat *M. du S. T. H.*

37. Τῦφωμένου] In quibusdam τῦφλωμένου ſed recepta lectio ſana eſt. τῦφωμένου, ὁ ἠπορημένος ἢ ἀλάζων, ἠμβεβρυθημένου, ἢ ἐκ φρενῶν. τῦφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθῆτε interpretatur ἐκπαγῆτε, ὑπερφαυσθῆτε. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus παῖς ὢν ἐπὶ Ἀμασιν πέμπει ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, oculiarii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius,* ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶπε τῷ ἀκουσαμένῳ εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτην ἀμφὶ χερὸς ἔχουσα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον μὴ χεῖρας, Idem p. 140. *T. H.*

53. Προὔκειτο ἢ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας κημάτων καλαγγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant*, quaſi legiſſet τοῖς κήμασι καλαγγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγγεγραμμένον τῶν κημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum κημάτων. Et certe καλαγγεγραμμένον ἀπὸ κημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῦ χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῦ χήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο ἢ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ κημάτων. καλαγγεγραμμένων. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον . . . . καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας κημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. κημ. καταγεγραμμένων, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta.* *T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρικωτοὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάτου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. τ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάτου &c. & *ſphaera Calatii* &c.

sentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ descriptæ erant, ac sphæra arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quæsivi, & quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam cœpisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & luscinias & Loton illam Homeri obscu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ὁ κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο δὲ ὁ μέσῳ καὶ σινάκιόν τι τ ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγεγραμμένον, ἢ σφαῖρα [a] καλάμη πρὸς τὸ τ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· ἢ δῆτα ὁ μέρει ἢ αὐτὸς ἐξίειν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τ ὅπι τ Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, φησὶ τούτων λέγειν, ἢ τ ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μοι λόγων ἀμβροσίαν καταχέασεν, ὥστε ἢ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, ἢ τ Ὁμήρου

[a] *Καλάμου*] Καλύκου P.

&c. eaque de re quantumvis copiose differit, aut potius disperdit opus: magister autem ejus *Yvo Villiomarus*, sive is *Scaliger* est, aliud discipulo suo nihil præcipit, quam se non videre, quemadmodum sphæra ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro ejus fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀνὴ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων ἢ ὑπ' ἀσκῶν ἐμφυσωμένῳ, ἢ κινουμένῳ ὑπὸ τ τῶν τεχνίτου δακτύλων, ἢ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *instar est organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & manu artificis digitis, & sonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ὑπὸ τ χαλκῶν καλάμων ἔργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calamo* somniat nescio quis. Quin ipse id in Græcum contexturn admisit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Thes. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῦ παντός] *Universi*, hoc est, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μοι λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane viderentur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est: *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, luscinias, lotusque Homeri nugae essent ad haec*, vel, *ut antiquae, stultae & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci passim ἀρχαῖον & πρόσιον pro stulto & deliro sumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ γ' ἀρχαῖος· *Sed tu stolidus*: v. 1360. Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον ἦν ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνειν. *At hic continuo subjecit, stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus ista*, inquit Phil. I. *Cicero*, & *nimis antiqua & stulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον λυπεῖσθαι, ita Aristophanes Κρόνους λυπεῖσθαι in Vesp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν λυπεῖσθαι Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit.* Simili phrasi *Noster* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ὡς βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀποφῆναι, *brevi illos prae se pueros esse ostendit.* Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ὁπόταν ἢ ὁ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multisonam emittat. L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. ἢ τ Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyssea. *J. Br.*

Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Desumptum ex Odyss. μ'. *Aristaenetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luscinias. J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luscinias* memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse cetera non obscure innuunt. Consule *Spanhem.* 255. ubi *de Luscinis* multa. *M. du S.*

ϱω λοιτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι ἢ τὸν Διομήδους ἐφθέγξατο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζόμενα ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλοῦτον, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ σεμνὰ βλέπειν τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καμοὶ δοκούντων. ἄρτι ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅτῳ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ πάντοθεν ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐλεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθῃρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐφάνει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τὸν βίον πρόσθεν, εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] τὸν ὀ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.a.W.* b Τῶ ὀφθαλμῶ] ᾧ ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in P. ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λοιτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Euſtath.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λοιτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M.du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae. Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ἐμοῦ γε παρασκευάζου, τὸν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξαι, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἰδοξεν ἤθει καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurasi tuis laudibus obſoleſcamo, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἔπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς οὗτος ἐγὼ φημι εἶναι τὸν ἀληθινὸν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique exceſſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca πλοῦτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τὰ πάνυ σεβαλόμενα τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δάμ. ἀνεπτέτασεν αὐτῷ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſine exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

φθαλμῷ μὲν, ᾧ τ' ἐς αὐτὸν ἀδικίας ἐπελανθανόμην· τ' δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερον κἀμικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅσον ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ κἀμετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἔτι οὐδὲν ὁρῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷον οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτῶν. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆς ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι κἀγὼ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

Ε. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε κἀσωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἷόν τε, αὐτὴν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῆς οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτιμῆ τόν. *T. H.*

78. Ἐλελεγμένων] Legendum ἐλελεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐλελεγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλέλεγμαι. iterum ἐλελεγμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωθέντας αἰδοῖος ὡς ἐλελεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *Aeneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ παν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ἰφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Verſtius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod *P.* etiam τ' ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ παθὸν τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τ' ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τὸν ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Haec clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἐρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. τὸν νήφω καὶ σωφρονῶ τότε ὃ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγνόουν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ παν. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor, enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ὥστε κἀγὼ οὐ θέμις ἐστί σοι τ' δόξαν αὐτοὺς ἀπρεπείας ἀκόσμου ἐπιφέρειν· nam nec fas eſt tibi ſpernere graves ſententias audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ ϗ φίλῳ, καὶ ὡς τὰ ὅμοια ἐσπευδαχὼς ὁ βελόμενος ἀκούειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ γαθέ. τοῦτο [a] γάρ τοι τὸ ϗ Ὁμήρου, σπεύδοντα ϗ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἰγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσήκασα πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλων, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε ϗ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ ἅπαξ δὶς ἢ τρὶς τ' ἡμέρας ἀναπυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit ; & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est ; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Εἰ

[a] Γάρ] δὴ *J.*

audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani*. *J.C.*

Οὐδὲ γὰρ ὑδὲ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legisset αὐτῶ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit : nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, ὑδὲ γὰρ καλαφρονῶ ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ εἶμαι δίμις *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: ὑδὲ γὰρ ὑδὲ καλαφρονῶ ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν τοῦ, εἶμαι, δίμις sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire :* aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ ὑδὲ, ὑδὲ μὴν ὑδὲ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. ὑδὲ γὰρ ὑδ' ἄκων ὑδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion. Chrys.* p. 401. A. ὑδὲ γὰρ ὑδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. ὑδὲ γὰρ ὑδὲ ἐνδέχεται τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertè : ἄλλως τε ϗ ἡ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε ϗ εἰ, ἄλλως τε ϗ ἐπειδὴ, vel ἐάν. *T.H.*

9. Σπευδ. ϗ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρυντα. *J.Br.*

Σπευδ. ϗ ἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρυντα — *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem allusit Od. Ω. 486. Ὡς εἰπὼν ἔτραπε πατρὸς μεμαυῖαν Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Palladem dictis excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. *G.C.*

Σπεύδοντα παροιμιακῶς] De hac paroemia copiose paroemiogr. & *Erasm.* *J.B.*

Ibid. Καὶ εἰγε μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὕτω πρός τινας ἐξεπλάγην εἶπον ἂν τάχα ϗ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. *J.B.*

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium.* Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro τῶν αὐτῶν jungi debet cum ὑπομνήσουσι, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀναμνησιουσίαν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῷ σωφρονεῖν ratio longe dispar. *T.H.*

19. Αὐτοῖς ἀναμνησιουσιν] Emenda αὐτῷς *secum, apud animum suum recordantur.* Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῷ ἀναμνησιουσίαν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βριθυθυμός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸ βασιλέα δημοσιεύειν ϗ πρᾶον γνώμῃ. ϗ ὅτῳ μὲ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν ἰδέσθαι, ϗ αὐτῷ ἅπαντα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, εἴθιστο ἱτέφανθαι. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τόν alius αὐτά. At VERO αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐραστὰὶ, τὰ παιδικῶν ἐν ταφρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὸ νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται, καὶ προσάπτοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρελθυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν [b] ὅτι τοῖς οὐ παροῦσιν ἀνιῶνται. οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας ἐν ταφούσης, τοὺς λόγους οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίτων, ἐν μικρᾷ ἔχω παραμυθίαν.

[b] Ἔτι] Priores Edd. οὐ, quod ipſum deeſt in *F*.

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ Διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συντάξον. *V*.

29. Ἀναυλίττων] Σημειῶ τὸ * ἀναυλίττων ἐπὶ τοῦ ἀνειλίττων εἰρήκεν. *V*.

* Ἀνατυλίττων] ἀνατυλίττω *V*. *T. H*.

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ἐπὶ τῶ ἀνδρὸς, eſt, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπέρ τινα φῆσιν ἐπὶ σαυτῷ διαπυνθάνεσθαι. *J. J.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* αὐτοῖς & Τιμ. c. 32. πρὸς αὐτόν. *Ael.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσα, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. Προσάπτοντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *moleſtia affici*? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνιᾶσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *J. C.*

26. Ἐν τοῖς οὐ π.] Prius οὐ vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius οὐ, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ἡ. τὸ ὑ οὐ ποσὶ ῥοᾶ. *Anacr.* ξυλίνους ἀσφαλέας οὐ ποσὶ *ante pedes. Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra οὐ ποδὸν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J. B.*

Ἐν τοῖς οὐ ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum οὐ· ita & ante cum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω δ' ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσθω ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πάγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἦττον ἂν ἐν τῷ ἴσῳ ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *J. J.*

Τοῖς ἐν ποσὶ] Sic Ed. *J.* uti *Vorſius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιᾶσθαι ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἰοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἱστρύομαι ἐν αὐτοῖς. *T. H.*

27. Φιλοσ. ἐν παρ.] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J. C.*

ᾧ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει ᾧ νυκτὶ πολ-
λῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀπο-
βλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ
πραττομένοις τ' ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ
δὲ ὥσπερ ἀκούοντα αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με
λέγοντος, ἐνίοτε δέ, ᾧ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω
τ' ψυχὴν, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνε-
ται, καὶ τ' φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ᾠδη-
μένει. καὶ γάρ τοι κατ' τ' κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρού-
μενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν
ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑ μεῤῥίως με ἀπο-
κναίεις τοῖς ἀγῶσι. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ὕτω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

[a] Αὐτὰ] Αὐτοῦ pleraeque Edd. *αὐτοῦ B. 2. αὐτὰ* L. *J.* Margo *A. 1. W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυραικαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. *V.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τοῦ †Εὐπολίδου. *G. C.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι non φρυκτορίαι, ut in Mſ. vitioſe habebatur. *J. C.*

* In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt φρυκτορίαι, & πυρσοὶ non πυρσὸν, quod in *E. A.* legebatur. *T. H.*

† Εὐπολίδου] *L.* Εὐπόλιδος. *T. H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. *J. Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. *J.* Reliquae τὰ αὐτοῦ. *M. du S.*

37. Καὶ τ' φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J. B.*

38. Κατὰ τ' Κ.] Eupolidem. *J. Br.*

Κατὰ τ' Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλῆς Ὀλύμπιος
Ἥρπασ', ἰδόντα, σωτικὸν τὴν Ἑλλάδα.
Πειθὼ τὶς ἐπικάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, κ μόνος τ' ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* *J. B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τ' ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A. V.*

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M. du S.*

39. Ἐγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. *J. Br.*

Ἐγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: — ὁ μόνος τ' ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G. C.*

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: — ᾧ μόνος τ' ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T. H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρουόμενος] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀνακρούομαι quam μικρὸν ἐκκαίειν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρῴραν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J. G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hiſt. An. III, 13. κρούεσ-

est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatris ejiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? *AM.* Multos novi tales. sed quorsum hoc? *LUC.* Vereor ne & ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὸς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τὸν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένους· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; *E.* πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; *Λ.* δέδοικα μή σοι μείζω δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀοδυνείας τῶν διαφθείρων· κατὰ [b] προσκοπὴν γὰρ τοῦ λόγου ἐκ τοῦ μὲν ἐμὸν, ὦ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ὡς μέτριος με λυπήσειν ἔοικε

[b] Προσκοπὴν] προσκοπὰς L. F. P.

τὸ πτηνὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in ναῦ παῦε similiter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta jubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ παῦε, παῦε, ὦ βέλτιστε τοῦ πορθμοῦ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Define, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ὅθεν τὰ ὑφαιρούμην. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀναπροσύρδην] Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνίφρυς (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνίκλωψ) γέρων, τὸν τι θυμὸν ἀνεπρούετο contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Nescit vestra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platonis* lux est inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκτεῖσον ἡμῖν οἰκήσεται· πάλιν ἂν αὖτὸν ἀναπροσύσθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀναπροσύσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίστειν quam ἀναπροσύσθαι a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ ὡς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγειν apud *AEschin.* Eryx. c. II. ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illustravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνέχετο, ἀλλά μοι ἐδόκει ὀργιεῖσθαι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διαθεῖναι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philostr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὰν ὑποκριτὴν, τῷ δράματι ᾧ ἐχωρίστα, ἐπαίξια τῇ βασιλείᾳ προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui sibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ὑποκριτὴς, & ὀξύτατα συρίζομαι, ὀξύτατα, *rusticatim, plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem saepissime usurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματι] Persistit in metaphora: supra est: καί τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Σοῦσα

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ ἡ σκηνῆς πόρρω που κάθηται, [b] οὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μίμησιν ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, ὦ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum moleste feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A. 1. W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H. 1.* & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A. 1. W.*

60. Μίμησο] Ὅρα σύνταξιν τῆς μίμησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Sed mecum sejiciatur, measque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καλοκἀγαθίαν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μέν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ γ' ἐμὸν, τέμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τέγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲ ὅσον εἰς τὸ μέρος τέμὸν τῆς καθηγορίας ἦκεν, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἐμοὶ τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἐδημοκόπει. *J.G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠχημόνησας· *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι ἐν ποτὲ αὐτὸν ἀχημονήσαιλα σφόδρα ἀρθῆναι σὺν τῷ θεάτρου συνίδῃ. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τοῖς τῶν γραῶν (προσωπείοις) εὐδοκιμῶν σιφανοῦται τε ὁ κηρύττων, καὶ ἐν τοῖς τῶν βασιλίδων ἀχημονῶν κλάζεται ὁ συρίττων, ἵνα δὲ ὅπου ὁ λίθος βάλλῃ· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλειν. unde ductum illud *Æschinis* Dial. III. c. 12. δῆμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἵνα δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B 2.* Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M. du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet.* Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δή, ἂν εἰς μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. AM. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, &, quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χαρίεντος τοῦ τῶν ῥητόρων νόμου πεπροοιμίασαί σοι. ἔοικας γὰρ καὶεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συουσία ἐγένετο, καὶ ὡς αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντι ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένα. ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; ἦδεν ἂν ὧν αὐτοῦ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμελλήσῃς, μνησικακήσω γε καὶ τοῦ ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

Α. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ὑ τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivillima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ὄντως τοιούτων τηλικούτων, μὴ συστρέψω που πιστὸν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* *J. J.*

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὼ δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἰσαμένοιο.
Τὴν φθάμενος οὖνας ἐπεταμνίεμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian.* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἴσως προχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διόρθωσαι. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξήει] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον ὃ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομισθαι. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, ὑδὲν ἂν αὐτῷ ἴτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμέλλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀμελλήσῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμέλλῃς] Ante ἀμελλήσῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis delideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρέψαλό μοι μὴ ἀμελλίλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Καταρίσας, καὶ μὴ ἀμελλήσας. *A. Schottum* fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει ſcriptum pro ἔμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ καθ' ἅλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τὸ Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τὸ ἐμαυτοῦ κεφαλῆς πρόσωπον περικείμενος, καὶ τὸ σκυθρὸν καλλιχύνων, ὑπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ ἐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω που τῶν ἐμῶν τὸ ἥρωα οὐ ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti-

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A.* 1. *W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ· nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ μοι λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἐκτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξύσιδας· ξύσις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ ὡς οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τ' ἐμ. κ. πρ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τ' ἀληθείας ἐμὸν αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξωπισπασάμενος κείσομαι· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πισὼν vel ἐ πισὼν γε κείσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heinsi.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πύδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σάμον ἐπικράτειαν συγκαλασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολωνῷ ποτε Οἰνομάου κακῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψε. *T. H.*

10. Φη-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transformet ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas veniisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molε-

ν; Α. ἐγὼ μὲν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲ ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ὅτε τῶν ἀστῶν, ὅτε τῶν ξένων ὐδένα τέρπον ὁρῶντες, ὡς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς [b] βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἐπιβλέπεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυτυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, ὑπ' ἀκρῶς, οὐδ' ἀγλίκρυς ἀπαγορεύοντες ὡς ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο, βιῶναι· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

[b] Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium pauperiem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σωτηρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *prauum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse Numae, & παιδαγωγῶ καὶ συχηματίζειν τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ τὸ χῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν ἀλλὰ τὸ εὐσχήμονος. Ceterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τε ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem seu malis' feritatem sive δυχέρειαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theopiraſt.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλαι ἐσθῆτες, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienſes meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἑσθῆτα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὡιτο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξαιτο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ ὁ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] πανδημοπόλῃ μέλαξι λυόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν ἂν δεῖ σχολοπέδης. ὁ δὲ ἀκούων ἀ ἦν, μέλαξι ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀρτίως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὑποσκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα τις μητρὸς ἔστιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τὴν δαψιλείαν τὸ πλῆθος, ἢ τὸ κόμης τὸ πολύεργον, ἢ τὸ ἁβρὸν τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πάνυ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Πανπόλιται] πανδημόλυται *F.* pleraeque πανδημόλλυται, exceptis *f. V. 2. S. A.* Emendatum πανδημόλιται in margine *A. 1. W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* *J. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλῖψις καὶ στενοχωρία· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ὁ δυνάμενος τότε παρελθὼν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρεῖν οἶκον· Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ σμικρ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδων· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ἤ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην διείλεκται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπιπλήττοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκώπτοι) ἐπεσκαλμῶν, καὶ σὺν ἄδῃ ἄλλα πόρρωθεν· *si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praepilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην &c. Ott. *Fervarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *J. Br.* Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. πανδημητηταὶ τὴν ξυνικὴν βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam murebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάσιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὑτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλούμενος τῇ λειμῶνι εἰς τὴν ἁμίλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου ἕκτος, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τις μητρὸς ἔστιν αὐτῷ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *sibi narrat* Lucianus, *quendam introisse theatrum industrum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μέν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ συγγνῶναι, καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενον, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἑτέρα. ταῦτά τε δὴ ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἀφῃρῆσθαι τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστί. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ σωφρόνως τοῖς τοιούτοις διατρι-

14. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες] Solum hujus legis testem producunt *Lucianum* *J. Meursius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chrys.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuster.* ad *Suid.* in Ζάλυκος. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caes. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα] Legem ex *Suida* supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte sane, si sequeretur χρώμενον nunc scribendum puto: ἐποίησεν, τὸ τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis τὸ est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

δ Ἐσι] Deest in F. ε Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστιν αὐτῇ] Subintellige ἱμάτιον *forte haec vestis suns matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ παιδεύονται] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* κατὰ Κτησιφ. ἐν λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανώθη. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμου] Νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienšium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημων. c. 16. Consule *Suidam.* v. βαπτά. & *Aristoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper vestem non haberet nisi βαπτόν? Forsan & hic *pulla* intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in Comico sumitur, 290. C. *M. du S.*

εἶναι, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡμιοσμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλλει τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν ἀδίκων ἔργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τῷ ζῆν, *latari, genio indulgere:* de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετρεῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῶντες ἕκαστοι τοῖς εἰχίοις τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰχίσοις μετροῦντι adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχή· accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆ γαστρὸς κόσους τινὲς ὅροι. Sic *Mosch.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατηγόρητα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μῆσαι] Ex *Homero*, quales perpetuae parodiae in *Luciano*. *J. B.*

Μῆσαι] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μῆσαι] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μῆσαι ὦ ἀγοραί, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν παθόντα ἐξ-

γουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσασι ὡραῖον βρομίῳ χόρον ἀμφιγυήεντα πάντας· editur εὐρυχαίτους, ὡραίων, χάριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶν· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ μὲν ἀσέλγεια ἔστι δι' ὤτων ἔστι δι' ὀφθαλμῶν καὶ παλαχόθεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσέμνων διαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰδοιητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν ἔστι τὰκοῆς, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὴν λύσσαν ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεται] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑ. ἢς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὲ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὲ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς· quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῆς ἡδονῆς· quanto venustius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδισίοις pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ὑποκυρήσαι non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τ' ἐνταῦθα διαλριβήν.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τ' φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις πύλαις τ' ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῦτο μὲ δι' ὀφθαλμῶν· τῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεύσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲ ἀνθρύπιναι) ὁδοὶ συνεισέρχεσ) γὰ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιορκία, καὶ τὸ τοιῦτο φῦλον τ' ἡδονῶν· ὠθούμενοι) δὲ, τ' ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ δικαιοσύνη· τ' δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτῃ

a Δὶ] δὴ P. J. Margo A. 1. W. b Δίψης] ἰλὺς A. P. J. Margo A. 1. W.

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro ἐκσυρῶσι *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρησαν. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ὑπικλ. *T. H.*

85. Ἀναιδῶς) ὠδοὶ] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ὗλο] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ὑλῶ quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ὑλῶ] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. haec ſcripturam. Δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἀγμὸν τι χθόνιμα & ἄμορφον, ὕλαις ἄπαστα & ταύτῃσι ἀνημέροις λάσιον. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε & ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθοῦσαν Ἄσιην ἀνθρώπων. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ὑπ' αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* politum. *Cato* apud Soſip. Charitium : *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert,* mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus. Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενος ἀνθεῖ ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *Aeſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνδρῶν πέλαγος νεκρῶς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τ' παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελεώτατος ἐξανθεῖ τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ νῦν παισὶ καὶ θηρίοις &c. ξυμφυτον ἐκανθεῖ & similia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμῶ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ὑλῶ, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & δίψαι. Δίψια κόνις,

ξηρὰ

αὐτῷ ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῆειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, ἐπισχὼν [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τὸ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ ὑπὸ Ὁμήρου λέγων·

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάος ἠελίοιο,

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

Οὕτω δὴ βουλευσάμενον, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔχθ' αἱ-

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *æque bo-*

[a] Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ Margo *A. 1. W.*

ἔρημον *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἢ ἄψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης ἄψαδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob situm coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam*, *Columellae*, *aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ ἄψηφί τε ἔσκε καὶ ἀύχμησσα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies ἄψῆν & αὐχμῶν *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ὧν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ ἄψησωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῆς ἄψεως αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τὴν ὑ ψυχὴν ἠμελημένην, ῥυπῶσης, αὐχμώσης, λιμῷ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισχὼν ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισχὼν ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισχὼν, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισχὼν περιεμεινα· & ἐπισχόντες σιωπῇ ἐς πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν περιέλαν ἐπισχόντας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισχὼν τὸν δολον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δ' ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπισχὼν quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus*, *constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισχὼν, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισχεῖν per se: *Eusseb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισχόντας mox: ἴδοις ἂν ἐπισχόντας. *Dion Chrys.* p. 404. B. καὶ ἐπισχόντες ἀφαιρεῖσθαι ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus*. *Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἔννοιῶν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἔννοιῶν μὲν γὰρ ἀφεῖναι μὴ ἐπισχόντας in Edd. quas vidi: ἐπισχές. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισχεῖν πράγματα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπισχεῖν τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπισχὼν τὴν διάνοιαν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰρ ἐπισχεῖν τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth* IV, 2. ἐπίστηθι quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cede, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἔκλε κυδοιμῷ, τολοιπὸν οἰκήρειν εἰλόμιλω, ϗ βίον τινὰ τῦτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα πρόβλημος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ προσλα-
15 λῶ. ϗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πω μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῦτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20 Εἰ γὰρ χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῶνδε τῆ πόλεως, ϗ τῆ ἐνταῦθα διατριβῆς. ὃ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε ϗ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, ϗ ἀγκαλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτειχῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὰς χεῖρας, μηλὸν γὲ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

b Δεῖ] δὴ *F.*

13. Προστιθέμβος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθέμβος συνίταξε. *V.*

* Προστιθίμενος] Absurdum ſcholium: recte in textu legitur προτιθίμ. *M. du S.*

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. *T.H.*

97. Τὰ τῶ Ὁμ.] *Homerus* Od Λ. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστε λιτὼν φάος ἠελίοιο
Ἤλυθες. *J. Br.*

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. Λ. verba Tirefiæ ad Ulyſſem. *J. B.*

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. *M. du S.*

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνευς. *Th M.*

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ' Ἐκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ξ, 130.

Ἐκ βελέων, μή που τις ἰφ' ἵλκεϊ ἕλκε' ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. *G.C.*

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ' Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, ἔκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *J. B.*

10. Ἐκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *J. Br.*

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀγεμὼν ἔμπαλιν ἀπράγμονα ζηλωτὴς βίου ὑποχαρεὶς, ϗ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἴκοι τὰ πολλὰ καλαμῶνι, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ' τοὺς ἐπιφοιτῶντας σωφρονίστερον ἴξω πόλεως προελθὼν εἰς μοναγρίαν ποιεῖται τὰς ἀφετηρίας, ἡδίον συμβιωτὰς χρώμενος τοὺς ἅπαντα τῦ γένους τὸ ἀνθρώπων ἀρίστους, ὧν τὰ μὲ σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος &c. *T. H.*

16. Μετεωρῶ ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, *J. B.*

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. *M. du S.*

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμησκοῦσες αὐτὸν τ' ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε ϗ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. *T. H.*

28. Μὴ δ. τὸν χ.] *Homerus* Od. M. *J. Br.*

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενοι] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. *J. B.*

ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, ὑπὲρ τοσαύτην ἄνοιαν καθεωρῶντα τὴν τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρομένης τὴν τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέπομεν πλούσιοι καὶ πένητες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πεπλήσθαι πάντες ὑπ' ἀγνωμοσύνων ἐλπίδων.

30 audientem & ſolutum, & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *J.*

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. *C. G.*

* Ὑπερήφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul*: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat* c. 19. *ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea junctim lego: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἰ. π. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſima vox ὑπερήφανον egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἁρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. *T. H.*

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* *J. B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογισθεῖσα, τῆς τύχης παίγνια. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Laurel. Victor.* in Æl. Pert. *J. B.*

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπείων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nili quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρομένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρουσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare*: *Heliod.* V. p. 209. ἐπαίζει δὲ ἄρα τι τὴν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ δὴ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπέπαιστο τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποίηται· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. *T. H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. *T. H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *J.* eſt; reliquæ non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τὰς δακτύλους πρατείνοντες] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους· quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſaepius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι ᾗ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖ, τοῦτο ἤδη σοὶ φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, ᾗ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, ᾗ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, ᾗ πολλὴν καὶ ἡγορῶντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, ᾗ προσκυνεῖσθαι θέλοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, ᾗ ὑποκύψαντα, ᾗ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, ᾗ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα ὁτῳοῦν τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν ᾗ ὠφέλιμον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃ δ' ἔγωγε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

[b] Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & manatis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίοις βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν οὐκ ἀνθρώπους προσκυνοῦσι· ᾗ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τὸ μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· ſcio quam explicationem recipiat τυγχάνω τῶν παρειῶν, *admitti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur ἅπτεσθαι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poreſtatem ritus locutionis προσκυνεῖσθαι θέλοντες ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. ᾗ χεῖρα ἐ κεφαλὴν καταφίλων. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum Mu. c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι ᾗ ὠσπιῦσαι δ' ἐπαίνου ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramireſ. de Prado* & *Def. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Πιθόλ.] Τὸν προσελθόντα δηλοῦτο εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενθ).

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ κ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μ ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ σ κύκλῳ τ πόλιν, κ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, κ κόλακες, κ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, κ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· σ ᾧ πόσα μ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῆντες ἀπίασιν, ἢ ἀγεξέλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέτων οἱ στενωποί, κ πρὸς τοῖς χαμαιπετείοις μαχομένων. κ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus alia audire sustinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, cœna est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque præter animi sententiam, quam multa non dicenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam criminantur cœnam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quæque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενθ)] Quum *Micyllus* vertitlet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίενθ. Verte, *quod ad ora* salutanda vel osculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obscœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id est, osculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim osculo excipiebant, eosque summæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μ ἐξαν.] Sic in μιλίτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μ ἐξαν.] Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium esset animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Is. Casaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de Merc. Cond. prorsus his similia. *T.H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Iserald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκέται, janitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τ ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες κ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demosth.* οὐ περὶ στεφ. ἀντὶ μ φίλων ὁ ξένων, ἃ τότε ἀνεμάζοντο ψήφια ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες κ θεοῖς ἐχθροὶ κ τ ἄλλα ἃ προσῆκει πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demosthenis* proxime citato. Sic ἀκούσης apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æschyl.* in Prometh. sic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis.* hunc *Luciani* locum profert *Casaub.* ubi de officiis salutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & sæpe alibi. De his incommodis sportulæ causa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent. Manilium* expressit V, 64. *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus:* luculentissime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Des. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τὰς μ σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις ἀγρυπνοῦντας, teste

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritu-

αὐτῶν καλαχλιθέντες, ἰαλροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς πλειόδων. ἔνιοι μὲν γ', τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τ κολακευομένων ἐξωλεστέρους τὰς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνοις καθίσταμαι τ ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γ' αὐτῶν τ πλουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τ χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστίν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τ ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶει τἀναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τ πλουσίων δεομένους τοὺς πλησίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τ εὐδαιμονίαν καλλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τ τραπεζῶν τὸ κάλλος,

[a] Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνους *J.* [b] Ἀνόητον] ἀνώτατον C. *J.*

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui ſaepius in has veræ doctrinae maculas invehitur: περὶ τῆ Προγνώσεως. Ἠσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰκῆ τι & πράξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύειν, θωπεύσαντα προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροίεσθαι, παρατείνειν προιεμένους οἴκαδε, δορυφορεῖν σὺν τοῖς δείπνοις, βαυκαλοσχοινεῖν &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύσω γ' εἰσιόντα ἔωθεν, εἰς ἱσπίραν τι συνδεῖπνον τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τ Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τ πλουσίων ἐφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτούς, οὔτ' εἰς ἱσπίραν δειπνησόμενος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* falſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰρ φολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀληθείαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς λατρεύουσιν, ὡς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἱσπίραν γ' ἐμπιπλαμένοις & μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noſſer* adfirmat, ἰατροῖς παρίχειν ἀφορμὰς πλειόδων *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκλιτον ἔχοντες ἐπὶ τὰς τ πολυδυναμούσας ἐπιέναι θύρας, μήτε λουσιμιαίοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς περιπλύνειν, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λευσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἰδιξάμην τὸ σύνθημα quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπεὶδαν τ κεκλημένων τις ἐκλίτῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύσεσθαι συνηθεῖς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκῃ κἂν συμφέρῃ οἱ κεκλημένοι προσάλλωνται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσαλλες] Ἀπολαλύσαλλες. *Th M.*

81. Ἰατροῖς παρίχουσιν ἀφ. πλειόδων] Hinc ἰατροὶ dicti πλειόδυται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur περιοδεύτ, ἢ πλεῖ τοὺς ἰατρούς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλεις φοιτῶντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſinopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰ δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ὤν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλη,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ἢ τ οἰκων τὸ μέγεθ· ἐ γ ὕτω τ πλυτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τ ἀλ[a] τὸ πλυτεῖν εὐδαιμονίζεσ. ἢ ὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελ εἶναι πρὸς ἀλλῆς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ ἢ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν ἂν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτ, ἢ ἀπευωνίζειν τ δυναστείαν, ὁπτυχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. ἀλ τῷ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ἢ ὕτω δή, non δέ. *T. H.*

2. Εἶναι πρὸς ἀλλῆς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι πρὸς ἀλλῆς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευωνίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπευωνίζειν] Εὔωνος parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ἢ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ὕστως εὐωνα παλαχῆ τὰ καλὰ γίγνοτ. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα ἐ εὐπέριστον ῥίπτωμεν τ λόγον· explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐωνον ὄντως ἢ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς ἐ καμάτων καλοφροῦντ τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat τὰ θεοῦσίας πονηρούς τε ἢ εὐωνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερ τ ἀποκηρυγμένων, & mox ἐπεωνισμέν. Hinc ductum ἐπεωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμ σῖτικὸς ἐπεωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπεωνίζονται: *Dion Cass.* ἐπὶ ῃ τῷ πλήθει τ διοικημένων πολὺ πάντα ἐπεώνιτο. in *Polluce* I, 51. ἐπεωνισμένων τ πυρῶν, cui junctum est, τ τιμῆς τ σίτου καλοσβηκύας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπεωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναίτιᾶσθ, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπεωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὧν ἀνθρακοδοκαπήλων ἐπεωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνθράποδα πρὸς τὰς τ σωμάτων εὐεξίας ἐ εὐμορφίας, ἢ τἀναντίον προσεπεωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τ δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲ τοῖς κτήμασι τοις τ ἀπολλυμένων ἰδιώτας ἐζήλωσε (triumviri) τὰ μὲ ἐπεωνισθέντας, τὰ ῃ ἢ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δ ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλ αὐτὰ προκομίσει ἐ ἀπκηρύξει τὰ σὰ, ἢ σὸ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπεωνίζων αὐτὰ ἀφθήσεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανίζω, κἂν πωλῇς, ἐπεωνίζεσθαι. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἳ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τ αὐτῶν αἰσχροκερδείας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐ τὰς παρ ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ ἢ κομιδῇ φαύλα ἀπκηρυττόμενοι, ὅταν πωλοῦσιν ἐπεωνίζονται, ἢ πολλοῖς ἀπ αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τ ἀπ' αὐτῶν λ.) γραφὰς πᾶσ ὁ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evilescerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πᾶς γ οὖν ἐναργῆ ἢ προδήλα τὰ ὀνείδη τ λεγόντων μὴ εἶναι σοφὸν, πωλούντων ῃ τὴν σοφίαν ἢ ἐπεωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ὁ ἀγορᾷ τὰ ὦνια προκηρυττοντας, τότε μὲ μικρῷ λήμματ &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπεωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπεωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπεωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii, pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐ——ς, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo-

τῷ πλούτῳ ἢ ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαίρεόντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τ' ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μειριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσαι] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τ' νόμων, teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poeticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοις ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τ' ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est ulitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δικαίαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* An. Al. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῆ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτείχισμα τῆ αὐτῆ χώρᾳ, & Accessi. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem protulerunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τ' πόλεως ἐπιτείχισμα ἐζητεῖ· (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς ἢ κατὰ τ' ψυχῆς βαρὺς ἕτός ἐστι) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τ' Ὁμολῴων quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Καλακωχή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τ' χώρας, non τ' ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρυ τ' Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τ' ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικὸς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς ὁδοὺς κατὰ τ' ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλῳ σὺν ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit Interpres : *& in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτείχιζει αὐτῷ τ' Ἀγαμεμνονίαν. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωφροσύνῃ βαρὺν καὶ δυσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τ' οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τ' παρόντων, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat : verum in Antistite differtissimo saepius ad hoc verbum offenderunt : *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat ; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *J.* ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλονται τ' μακαρίων τινες θεραπεύειν πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores: mox: ὅταν ἰδή τις τ' φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς δὲ τ' πλουσίων ἐψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐδοκιμοῦντας ἀσπάζονται πρὶν εὖ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐτυχῆς ἀνασάντες· καὶ τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυωρεῖς σωιοῦσι ἢ τοῖς δισπότας· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσκόλοις παραπλησίοις τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοὺς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προαγγέλλουσι κοσμολογουμένους· vocatores significat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾷν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προσεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορουμένων, καὶ τοῖς ὀψωνοῦσι τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ὀψωνημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; ὄντως ἐμφορῶνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖα δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταλαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντέλαγε ὀρθόν. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιθῆναι] Ἀργῆς τοῦτο ἐστὶ ῥαθύμου ψυχῆς ἐστὶ μὴ εἰδυίας εἰς ὅσον χρῆσις τοῦ κτήματος· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τὸ πατρῶον [*] ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ σχολαίτερον, ἀλλὰ μὴ κεκλῆ-

[*] Τπούσης] Leg. ὑπαρχούσης. *M. du S.* Retineo: sic solent praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίῳ τε ἀρχαίῳ ὑπῆν I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τὰ τῆς ante κτησιος abjiciendum. *T. H.*

[**] Ἄλλα] Leg ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

† Ὥσπερ κ'] Leg. ὥσπερεί. *T. H.*

‡ Πεισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: σειρασσῆς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῆς τρόπις] Insulse; unum enim est schoenus. *T. H.*

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχηματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos inlustriores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ δὲ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Την σκευην] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνωσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τὰ δ'] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, locus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφοροῦνται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλείω δ' ἀπέφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Την ἀρετην ὄνιον] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρότ. τὴν ἀρ. οὖσ. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores conici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμπολησάντα κρειάδια *AElian.* de Anim. II. 47.

Scri-

ſi qui vero ipſorum urbaniores paulo ſunt, ſæpenumero etiam cantare non erubeſcunt. Atque hæc quidem ille ridicula cenſebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophantur, virtutemque ipſam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum ſcholas vocabat. Cenſebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe ipſum quæſtu ſuperiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν δὴ γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὀπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προλιθέντων. ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων ἀλφιτοπράσεις· ἠξίου γοῦν τὸν πλούτου καλαφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

26. Quod & præſtabat ipſe: non ſolum gratis converſando ac differendo cum volentibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne ſuarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe ſitum habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράτλων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιαλέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καλαφρονῶν· τοσοῦτον δέον ὠρέγετο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τὰ ἑαυτοῦ φθειρομένων προνοίαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὀλίγον αὐτοῦ πολ-

ὁ Ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μὸν ἐτέρων ** ἄλλο ἄχθος· ἀλεξάμενος, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῇ ἀγορᾷ ‡ ἀλλοτρίᾳ καλλιεργίας, καὶ τὰ ταύτης τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. οὕτε οὖν κατὰ Κράτητα Νιγρῖνος τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἕπαινον ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπιτήδειος ἀνδρί. *V.*

linus. *M. du S.*

§ Ἀγρούς] Reposui pro Ἀγρὸν, & modo τῇ ἀγρῷ pro ἀγρῷ. Vitium pluribus adhuc locis inſidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voſſ.* ad *Valer. Fl.* I, 310. *T. H.*

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάσως. *M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura ſcribitur: ἀδικα. *T. H.*

Scribi quoque poterat ὑπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus uſitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαμαὶ ἦν τῶν ἰδιωτῶν ὑπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio ſenſu: οὐ τῶν ὑπ' ἀγορᾶς ἡμῶν, *non unus eram forenſium rabularum. Philoſtr.* de V. S. II. p. 603. τὰ οἰκίας ἀλφιτοπράσεως ὑπ' ἀγορᾶς prorſus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὥσπερ μισθοδιδόντες οἱ λογοθῆραι τῶν σοφιστῶν παιράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ὀνίων ὑπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod iſtorum ſcholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone ſumtum, apud quem ſæpe Socrates καπήλων & καπηλεύοντων nomine Sophiſtas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damaſcenus οὐκ ἔστιν ὅτου τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut teſtatur ipſe in *Exc. Valeſ.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diverſa, *Lyſias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. Æſchinem appellat Socraticum: αἱ ὀκτώλοποι τῶν ἰρύων φορτὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σκύλλα ἀλφιθέωρον· ut περὶ ὕρμα ἀπεμπολῶσαι apud *Dion. Caſſ.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir ſummus, quum ſententiam exponeret; *univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit: κάπηλος* iſte, & illa σκύλλα impactam navim diffringens ipſe eſt Æſchines, quod alio loco clarius oſtendam. Proferunt autem, & pluribus illuſtrant hunc ſcriptoris noſtri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Juſt. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. *T. H.*

Ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει & καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula*. *Ludov. Creſollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philoſophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, ſic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δέων] Edd. omnes præter *J.* δέον mendoſe. In L. etiam recte δέων. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τῆς π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & uſus, quod feſſis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, ſed ſuburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ἐπιβῆναι] Legendum ἐπιβῆναι & διιληφώς. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ † ἀρχὴν 45 αὐτῆς εἶναι δικαιολόγως. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διδαχῇ καὶ χρήσει αὐτῆς εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, καὶ πρεσβεύσας ὁ προθεσμία 50 παρέλθῃ, τρισκαίδεκα παραλαβὼν ἄλλος ἐπιλαύει τῆς οὐσίας. ὑ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τὴ τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῆ γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τῆ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆ ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τὴ ἀφροσύνης τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τῆ τρόπου.

Παραινεῖ δὲ τοῖς συνοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλ-

tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτιθέσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι δικαιολ.] * Λουκιανοῦ ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

† Ἄγρις Ἀχαιμενίδου γενόμην πάρος, οὐδ' ἐμὸς ἦεν
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βίοτος μοι ἕπετο
Καὶ νῦν ἐκτῶν ἔχειν με πάρος * *V.*

* Λουκιανοῦ] Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum ὡς τυχὸν unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt πάρος addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cætera, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἄγρις] In *C. V.* erat ἀνθ & γείτων. reſtio vero πάλιν. *T. M.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſaepius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Praef. *Pauſan.* p. 928. *T. H.*

46. Αὐτῆ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί·
Τὰ δ' ἐκ θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc agor Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedo in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῆ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. elegantor admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Ταῦτα μὲ φ. οἰόμενος &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inſcitia juris;
Poſtremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus erit, nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi nunc alii: quo ſcirea vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ δὲ ἐκ διδαχῆς] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μισοπονηρίαν δὴ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οὐσίαν δὴ, καὶ τὴ ἀγρὸν, καὶ τὰ χρυσία, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας· haec apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἄγρις Ἀχαιμενίδου γενόμην πάρος, οὐδ' ἐμὸς ἦεν,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βίοτος μοι ἕπετο.
Καὶ νῦν ἐκτῶν ἔχειν με πάρος ἔφατο, καὶ πάλιν ἄλλου
Οἴεται, ἐμὲ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. *J. B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſu* non *mancupio*, ut loquebantur Jurisconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea paſſim in *Luciano* ſed praecipue in Charont. ſive Ἐπίσκοπον. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T. H.*

53. Παρόντι] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

λεας τὸ ἀγαθὸν, ὅταν τὰς πολλὰς παιῶν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων δεξομένους ἢ μὴ ψεύσας, ἢ ἃ δέοντα [b] ποιήσων. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι ἢ πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τὰ τοιαῦτα καλοκαγαθίας φιλόσοφον, οὐ ταύτῃ ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν καταγυμνάσασι τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὑποφανείας αὐτῆς καταξύοντες.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀν-

ϑρώ-

[b] Ποιήσων] ποιῶν Margo *A.* 2. *W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψευσεῖς.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρίχω. *T. H.*

58. *Μὴ ὑστερίζεται*] Restituo ὑστερίζοις ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. *Ἀμέλλητον εἶναι*] Dignum philosopho praeceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gataker* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν δὲ μὴ προθύμως ὑπομένῃς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ὑπομένῃς, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς πρασεῖς σωτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβαλλόμενος τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύειν scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejicium, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μέν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth. Encom.* p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσεως, ὅτου μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. ὧδε δὲ κἀμοῦ σωφρονοῦντος ἔστι Σωκράτει συνεῖναι, ὃ φοβουμένῳ μὴ ζημιοῦται ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρίχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῆς Τάξ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν ἀφ' πληγῶν ἐς μαστίγων πειρᾶσθαι τοιούτων ἥγουν. & περὶ Συνθ. p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας ἐς κολάσεις ἐς ἀνακοπὰς πυρὶ ἐς σιδήρῳ σωστέον μένας ἀφεθισμοθετῆσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὅτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὅτε ἐς τομὰς ἐς καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposterа formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐσχολακότος, ἵνα μὴ τὰ ὑπὲρ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τεθνηκέναι ἔφασκεν ἔτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμελήσας ἅπαντα φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾴων ἀφικνούμενος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu ausugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἀπο-

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τοῦ ἀκολούθου ἐπιθυμεῖν μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J.B.*

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ἐπιτυχθέντας. *J.Br.*

81. Ἀμιτυρητί] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὸ ἀθέσμιον αὐτῶν] Hæc παραγωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J.B.*

86. Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱππομανίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paraf. omnes passim. *J.B.*

Ibid. Τοὺς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς διεξέρχει, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J.P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S:*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἐκτεμόμενοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην ἐξ γένους καὶ παιδιᾶς ἐξ ἀνατροφῆς τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰκότως μὲν ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ὑπὲρ ζωὴν καὶ ἐνεργείας ἡδόμενοι. Equi præstantiores suis nominibus inligniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπίληπται] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J.P.*

Ἐπίληπται] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus; & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

θρώπων ἐμέμνηλο, ϗ τὰς ὁ τῇ πόλει ταραχὰς διεξῇει, ϗ τ' ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, ϗ τ' ἱππόδρομον, ϗ τὰς τ' ἡνιόχων εἰκόνας, ϗ τὰ τ' ἵππων ὀνόματα, ϗ τὺς ὁ τοῖς γεναιοῖς περὶ τούτων ἀμφιλόγους. πολλὴ γ' ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ψυχὰς ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπ'.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἕτερον δράματ@ ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τ' νεκυΐαν τε ϗ ἀμαθήκας καλινδουμένων, πυνθανόμενος, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τ' βίον προΐενται, τὴν ὑπ' αὐτοῖς ἀμαθήκας λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τ' τιθηπότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujuſque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTOR E. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C CALLID. AF. BALLIST. AF. M
QUOS EQUOS C.

J. G.

93. *Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Gother.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, *ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τ' βίον προΐενται, τὴν ὑπ' αὐτοῖς ἀμαθήκας λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' σφετέρας ἀληθείας.* *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τ' τιθηπότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujuſque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

Ἐπείληπται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἁλ. c. 23. ἢν πόλι κῦφ@ πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει ϗ ὀλίγῳ καὶ ἐπιλημπόμ@. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ep. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5. & 9. Δ. XVII. *M. du S.*

προίεται, ἢ οὐ ταῖς ἀληθείαις λέγων, 95 veram emittere, ea intelligens, quæ in testa-

96. Ἵνα μὴ ἁπλ. &c.] *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant*: nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . . .] Sensum hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ ἁπλωσωσι τ' σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius læderet, nisi suorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ species prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suæ verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari possint eo facto, quod inimicum ulti sint ac læserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Hæc simplex & ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἁπλοῦν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in Timone §. 2. qui sic ad Iovem. ὅτου δηλόν τινα ἐπιστεύσας δικαίῳ αὐτοῖς, ὡς πᾶν μᾶλλον ἢ κακὸν ἐπ' αὐτῷ μὴ δηλώσει, μόνον ὃ τοῦτο οἴεται ἁπλοῦν τῷ τραύματι, ὅτι ἀναπλησθήσεται τ' ἀσθένους ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui præter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματι, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim & ille & priores ἁπλοῦν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὸν ἁπλοῦσιν αἰῶρους, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc solo*, *ad hoc solum*) *existimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accusatus, & mori jam certus, *supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæsaris composuit; ipsi* (Tiberio) *fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit: patientiam libertatis aliena ostentans, & contemptor sua infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, *omnia Roma præter testamenta, adulatione aut metu falsa. Suet.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret intercessit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuserint ea ætate hominibus Romani, hæredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde constat, lacessebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἁπλοῦν vide H. Δ. X. XXI. & Τερ. 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἁπλώσωσι τ' σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque sensu difficultas haeret præcipua. Sed operæ pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Brissonius* de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subjungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μόνον φ. &c. *Quibus verbis, quorum sensum interpres adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifrui, sed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam est ingressus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non prætermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ' σφ. ἀλ.* ne veritatis suae detrimentum patiantur. *Nam ἁπλοῦν in malam quoque partem usurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate sua depellantur, *quem auctoris sensum non assecutum* Brissonius *Præses asserit.* Hoc enim significabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avi-*

ſumeris ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat.

ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τὴν ὀφειλομένας ἀληθείας.

avitis, aut juſto haereditate privari, quae lege obvenit, & juvo quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro *dignus*, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gatherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Is. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: *Μίαν φ.* &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύων non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſendum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quam ſimulate egerint, veram suam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint re facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν πλοῦτον τε καὶ τὰς ἀληθείας καλλωπιζομένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum effluceret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλλωπίζω, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Burgave* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τὴν ὀφειλομένας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τὴν ὀφειλομένας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiant veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν πλοῦτον τε καὶ τὰς ἀληθείας καλλωπιζόμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitum curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀπὸ παιδείου ἐπιμελῶς τὸ τοῦ βασιλεῦσι καλὸν βέλτιον παιδεύεσθαι. *Iſocrat.* περὶ τοῦ Ἀρεοπ. p. 316. B. τὸν περὶ τὰ δικαστήρια καλλωπιζόμενον. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὰς κάμψεις εἰλωδυόμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προϊέσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in ſine conſtituimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profuturo dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus donas, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius donas, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλλωπίζεσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum malí judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inveteratiſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudata patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuperem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι vero pro εἰς οὓς οὐκ ἀπολαύσωσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τὴν ὀφειλομένας ἀληθείας. *T. H.*

ἃ δὲ ἡ μιλάξη λέγοντος αὐτῆ γελᾶν προσήχθην, ὅτι καὶ συγκαλοῦσιν ἑαυτοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, ἡ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγραφον ὁμολογῆσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγειν, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν ἐκ τοῦ βίου τιμίων· οἱ δὲ καὶ ὠδεμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐθὺς ἔτι καὶ ὠδὶ τὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Quae vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν οὖν [a] ἠξίουν, τί ποτε πράττουσι τοῦτοι ὠδὶ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα ὠδὶ τοῦ μὴ τοῦ βίου ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

[a] Ἠξίουν] Edd. priores ἠξιόων.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μιλάττη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo politos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brisson.* de form. VII. teste *Vorstio.* *M. du S.*

6. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & λαμπάνουσι & mox μὴ τοῦ βίου. *Perf.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metus?* ibi vide *Is. Casaubonum.* Haec duo vocabula saepe confusa: pro ὠδὶ τοῦ μητρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέρας τοῦ μητρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παρήσιασάμην πέρας τοῦ μητρίου, vel πέρα, quod ἀτticώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βᾶς ἐπὶ γλώσσῃ, τὰς ὠδὶ τοῦ δίοντος παρησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τε ἢ ἀρωμάτων ἐγχίοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὸν μὲν ψιθύρου, ἐνίων δὲ κροκύτου. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τε ἢ ἀρωμάτων ἐγχίοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μὴ κρόκου vel κρόκου ἢ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam; herba enim est folio angusto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρόκου] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκου: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκου efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρόκου] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. *M. du S.*

Μετὰ κρόκου] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκου rescribere vereretur: audi *Crefollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irruptione ædes aperientes, animas ſuas effundere.

ποσίοις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαμένας ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ἄωρον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ὡραῖον καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφρονοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ἀδημονοῦσι, καὶ τὰς ὁδοὺς συγχέουσι, πάντοθεν τῇ ὀτρυφῇ ἀδιδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς ἀπολεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ὡς ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ἀθύρων εἰσβιαζόμενοι.

b Κρόκων] κρόκον A. P. Edd. priores κρότων. c Ἀρωμάτων] ἀκροαμάτων L. d Τὸ ὡς καιρῷ] τὸ δὲ ὡραῖον κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας *J.*

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον εἰ τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ὀκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον ῥαινόμενον *Graecè vocant, Ovidius* liquidum crocum, *Corycium* imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κιναμώμοις ἢ κρόκοις ἀφανίζοντες, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, ὦ θεράπαινα, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροαμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὴ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκων τε & ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον ἄγχειν, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T. H.*

12. Μέσου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu.* Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ὡς καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελῆ ὑπερφρονοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες τὰ ἄωρον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quae pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quaeritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J. B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ἄωρος χάρις ἡδονὴ τίκτει βλάβην. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum. J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνον. Vide *Heſych.* *Aelian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύραν] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam*: quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν ὃν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆ ἡδονῶν.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τ αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῳ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὼ ἐκεῖνο ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι προθέντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τῷ στεφάνῳ τὸν τόπον. εἰ γάρτοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τῷ στεφάνου] στεφ. τινας. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt urdelionum quadam Romæ natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δεκάμυιν τῇ αὐλείᾳ τὸ τυφὸν ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρᾳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὠθούσῃ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & praeter caſum incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne praeter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſaepe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed* ὠθοῦσαν *verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem τὴν εἴσοδον *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodaeus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὠθούσῃ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μίμφεῖο τῷ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τὸν δ. Ϙ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τὸν δ. Ϙ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

bat, juxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

ϑαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ᾖ ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τ ἡδονῆς.

Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς ϑαυμασίαν τινα τ σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων πολυεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γὰρ τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς ἔνε-

[b] Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. [c] Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τ ἀπὸ ταύτης μηδ' ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μήκους • ἐκτεινομένου. V. καρπὸν δέχεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου

• Ἐκτεμμένου] Ἐκτεμμένη scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τι I & EI. J.C.

iis solis. Nam & caput coronare Græcis etiam usitatissimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipse, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan Fabri*, morem hunc Græcum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀμέλγειν ἐκείνην
Στεφάνους δ' οἵους (*Casaub.* in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὴν μύστακά μου πικαίαν.

Sic apud *Lucianum* ipsum *dix.* c. 16. *Polemo* describitur τὸν κεφαλὸν τοῖς στεφάνοις διηθισμένον. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam; *flores de CAPITE, collo, & sinu militi excutit.* ubi hi ipsi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem assignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata sunt, odore, præter usum primarium, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, sed pedes delibutus*, ajebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J.B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th.M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρη αὐτὸς σίφιος] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympos. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμις δ' ὑποθυμιάδες σίφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ἃς περὶ τὰς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστι μαθεῖν ἐκ τ Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymiades corona sunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcæi & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆς ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positæ cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J.P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus est ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ὑποθυμίῳ propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictæ fuerint, exponit. *T.H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσπων] Ἀντὶ τοῦ ἀναστρῦν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. *T.H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεττάρων δακτύλων] Sermo est de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δέχεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J.B.*

ἕνεκα πάντα πονεῖς τὸν πόνον, ἐφ' ὅσῳ ὁ μήκιστος ἀνθρώπῳ λαιμός ἐστιν. ὅτε γάρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ἢ ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὸν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προῃρημένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξέρχει, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῷ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ τόματος μὴ ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντες ἀλλοτρίων δέοιντο προσφομένων, καὶ ἀνέχοιντο φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

causſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere; quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, ſuaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in transcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum ſit, atque commonefacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani, ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, σομπὴν πέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] *Chryſoſt.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τρυφῆς λέγοις, μίκρι τοῦ φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ἀπέφαινε praeſtat ἀπέφαυε, ut §. 14. 16. Haec ſaepenumero confuſa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In ſtomachum ingreſſa.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen. Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpſione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῷ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec jocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum libbrata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ὑπὸ ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἦκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταλειλημένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. καὶ γὰρ ἐξεπιπολῆς, καὶ ὡς ἔτυχεν ἡμῖν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσοικειοῦσθαι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μετοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, καὶ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναν-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: ὃν πολλῷ ὑπερῆν ζῶν ἡδὺ πατῶν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐφέρετο. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Πρωΐστας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Πρωΐστας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροίστας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν· parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ πω. *T. H.*

60. Ἡ προσαγγέλλειν] Caſtiga προσαγγέλλειν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένους] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἐφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο —— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῖες, εὐτονώτερον ᾧ δέον] ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτον] μὲν γὰρ ἵστασι τὸ ὀδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆ σφοδρότητι] διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καλαπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ὀπιλίγδῳ ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ [a] ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλετο.

to, vehementiori quam par eſt impetu telum emittunt: & hi quidem recta inſiſtentes via ſcopum pertingunt, ſagittæ autem ipſorum non manent, ſed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rurſus ſagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad ſcopum usque non perveniunt, ſed languente impetu, ſæpenumero in medio curſu deficiunt. Quod ſi vero interdum ſcopum contingant, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τύ-

37. At qui bonus jaculator eſt, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδῳ] Ἄχρι τῆ ἐπιξύσαι μόνον. V.

97. Τῆς ὁδῦ] Sic omnes. Sed mendum latere ſuſpicor, excidiſſeque τῆ σκοπῆ. M. du S.

Τῆς ὁδῦ] Imo τῆ σκοπῆ, ut ex ſequ. patet: ἡ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τῆ βέλους, nullum eſt dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῆ ὁρᾶν τὴν αὐτῆ πορείας ἐξεπεσὸν & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τῆ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipſe mox *Lucianus*, ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. Verum ad hujus quidem loci ſententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus ſcribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδῳ] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδῳ γράψεν ὃ οἱ ἐσίον ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδῳ] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τῆ λείχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδῳ poſtea interpretatur βαθείαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸ σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. conſueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ὅτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων] Mirum eſt *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* ſeu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλαι ὄ Κύρητές γε περὶ πρύλιν ἀρχήσαντο
Τεύχεα σειπλήγεσσι.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κύρητες ἔνοπλοι εἰσὶ τῆ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς ὅπλοις τὰς ἀσπίδας συνεκρουον. *Dionyſius Halicarnaſſ.* lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id eſt, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δ' ἀνόμαζον Κουρῆτας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκεκρούσθαι μῦθον τὸν περὶ τὸν τῆ Διὸς γενέσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiaſtes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt; nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εὑρηκέναι. Nam ultra quod ſolius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe *Diodorus*, &

con-

noſtro ſimilis, principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῷ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τ σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος ἢ βέλος· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἔστε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἔστε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κρητῶν, ἀλλ' ἠέμα δηλιχῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ ἀφικόμενον ἄχρι ἢ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ ἢ φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλῳ οἷ κύκλῳ τ ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, ἡνίκα

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εὑρεῖν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρητῶν. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde ὀπίον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam*. *M. du S.*

17. Κρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρητῶν ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τοῦ ἰξοφόρτου αὐτὸ· quod ſi exponamus, *a Crotenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Α. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ἐν Αἰτιοπίᾳ γὰρ ἡ τοὺς οἰστροὺς χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανάσιμος· καὶ ὁ Σκυθικὸς αὐτή τε καὶ ἑτέρας πολλούς, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάκ·

ἠσυχῇ ἄρα ἓ φαρμάκῳ τ' ψυχὴν θελ-
θούσῃ. ἐπεὶ δ' ἦν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' ἴτως, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Ὥσπερ γὰρ οἱ ἓ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες μὲ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἤτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμήσκονται ἓ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήσensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ἴτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' ἴτως] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G. C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, συμφόλητος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαῖψ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τὸ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur*, & *lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνιῶνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δ' αὐλητὴς ὁμιλῶ ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δ' τὰς μίτρας ἀπερρίψαντες &c. Mox lege ἤτοι δὴ non δ'. *T. H.*

38. Τῷ λωτῷ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J. Br.*

Τῷ λωτῷ κεκορεσμένῳ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Κἂν τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δακῶσι post μανίᾳ, inserendum, & pro λαθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen γυμν. c. 6. & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοψ. c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο λαθῶσι] Nihil est causae cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci λαγχάνειν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ἴτως λαθεῖσθαι, ὥστε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ λάθοιμι ὑμᾶς ἀπόρους, ὥσπερ διέθηκεν, *si vos ad inopiam redegisset, ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τ ὃ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τ πόλεως ὡσαύτως ἡγήσαιτο λάθοι πράξειν *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς λάθοις τὰ τ πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὅταν διέθηκε τὰς δίκας, ὥστε φανῆναι μηδ' ἀντιῶν ἰδίαιν ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me insscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, sitque insaniæ istius multiplex succesſio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, κ ζ λωτῦ κεκορεσμένος. ὥστε κ μεταξὺ σῦ λέγοντος ἔπαχόν τι ὑπ τῇ ψυχῇ κ πανσαμένῳ, ἄχθομαι κ ἵνα δὴ κ χτ σε εἶπω, τέτρωμαι κ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γ ὅτι κ οἱ ὑπὸ τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ὑπ τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο πάθωσι, κ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνεσθαι· συμπαθαίνει γάρ τι τῷ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, κ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τ μανίας παραδοχή. Λ. ἠκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; E. πάνυ μὲν οὖν, κ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν τινα τ θεραπείαν ὑπνοεῖν. Λ. τὸ ζ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τηλέφιος ὕστερον διέθηκε τὰς ὀργὰς αὐτῶν, quam tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliarit.* Idem K. Π. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. *ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς ᾄδοντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα.* *Marſ. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *hiſtrionem inepte ſua poëmata recenſentem:* tu cape: *ut poëta ſuccenſet actori male ſua poëmata* (in scena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν ὃ καλῶς Ἰλιάδα κ Ὀδυσσείαν ἢ τι τ Ἡσιοδείων ᾄδοντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt; inprimis *Artemidorus:* eum vide I, 58. 62. *ὅταν γ ὁ παλαιστὴς βούληται τ ἀντίπαλον ᾄδειν, τοῦτο κ ἡ νόσος τ κάμνοντα.* III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. *αὐτὸν* (Oppium a Laodicenis traditum) *ὁ Μιθριδάτης ἐδέδει ᾄδειν ὑπάγειν παλαιᾷ λειμμένον.* *Apollodor.* I. p. 13. *ἅπερ ὁ νικήσας ὁ βούλεται ᾄδειν τ ἡττημένου.* *Alciphr.* II. Ep. I p. 200. *ὄψομαί τί με ᾄδήσει·* ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. *ὁ παῖδας ὑπισχνῆται, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παθών·* de Vit. Cont. p. 895. E. *πάσχουσι οὐκ ἐλάττονα ὧν ᾄδικήσαν·* ubi *πάσχειν* illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, *οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοῖς προδιαθεῖσι*, &, *τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες* quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι. *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. *ταυτὸ δὴ τ ἄρκτον ἀμυνόμενοι ᾄδικοῦσι, similiter ac leonem, irruentem ursum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, *ᾄδικοῦσι* hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt

ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalium detrimento facile sanetur: ita lege: *οὐκ αὐτοὶ μόνοι* (si quis *μόνοι*, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) *λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινας ἑτέρους τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, κ αὐτοὶ* (vel *αὐτοί*) *ἐκ. γ.* cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio *κ αὐτοὶ* dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. *τὴν καρδίαν γ, ἢ ψυχήν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε & δηχθεὶς ὑπὸ τ ὑπ φιλοσοφίᾳ λόγων, οἳ ἔχονται ἐκείνης ἀγριώτερον* &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: *κ τ αὐτῶν ἡμῖν* &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

Ἐρᾷν] *μαίνεσθαι.* *J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege *τὸ ἄρα τῦ . . . Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid.* *M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri poſſit, interjecta quidem unica voce, ſed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi: τὸ τῦ ἄρα Τηλίφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam poſſit fortaſſis an ita ſcripſerit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Α. Ὅτι τ τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι προσκαλεῖν.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ τις Περσέων, τ τι ἄλλο τοιούτων τῦ Νείλου, τ τινῶ αἰτιῶν εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ τινὶ γνωρίμων· ubi monuit etiam *Bergler.* Emenda *Longum* p. 87. τ τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τ τῖς γιγάντων, vetustiores Edd. quod male postea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρωσαῖλα] Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* & *Broukhus.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Access. ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hisce Lucianeis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: ἃ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριαμίδαις λόγχης βέλγισται ῥίπημασι, ἀλλὰ & τ ὑπ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον ἰῶνται νοῦς ἀνιγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγῳ ἰᾶται. Hinc pene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ἃ τρώσας ἰᾶσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & sophisticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τ ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τ ὀνόματι διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῖγμα adversus Ταῦ apud judices septem Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. Quam-

a Λέγον] λέγων *F. B 2. P.*

Δ. Φ.] Quo tempore scriptum hoc fuerit incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντ] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censendum est. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντ Ἀρ.] Hanc formulam accusationis *Schol. V.* etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον praestat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ῆ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ῆ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων· atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βιαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuisse *Aristarchum*, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Aristarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico summo locutus, *Aristarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico summo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum mensis diem alibi etiam *Nostler* juri dicundo in ejusmodi judicris causis assignat; ut in δὶς κ. c. 12. ἐπὶ κ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀπόφρ. c. 16. Erat autem Apollini sacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces adligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio praefuisse, non alias literas; quae cui judicio praesederunt, oro? Nescio an bene *Bolerus*, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium*, *actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B 2.* & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & *P.* hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατα-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam, propter modestiam, quam nostis me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: postquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non sit contentum iis, quæ ego sæpe dissimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεντα διαγραὶ, ὀλίγα ἠδικήμην ὑπὸ τοῦτου τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καλαίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, καὶ βαρέως ἔφερον τὸ βλάβος, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττοντα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκει [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπᾷ, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντος] Καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπᾷ] Οὐκ ἀρκούμενος. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιρῶντος ἔνθα μὴ δεῖ. F. G.

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione castigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τι καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud *Philostr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὁ καταίραξις τὸν λιμένα *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καλαπλεῖν exponunt: *Hesych.* & *Suid.* in Καταίροντες ex quo facile est priorem emendare in Κατίροντες, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod sæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένι καὶ ἁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Jam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Hesych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes: *Aristoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μίλωσαι ἐπὶ τὸ τραχύτατον ἑκάστου δημοτάτου θύμου καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαιρούσας ἀπὸ ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθερμηνευομένους ὁ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὁ ἢ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Hesychius* est corruptus: Ἀπῆραν, ἀφῆσαν lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρίσαλο, ἔπηξεν. Ἄπῃρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει &c. T. H.

12. Φυλάττοντα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes φυλάττοντα pro φυλάττων, & paullo post ὡς ὀλίγου οἷόν τ' ἰσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ τὸ γράμματον ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγών. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίμπραμαι, διὸς μὴ τοῦ χεῖλος ἢ τὰ σῶκα τῶκα ὀνομάσῃ. & ipsum Σ, καίγὼ μὲ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7. legitur μέχρι μὲ τοῦ ὀλίγους ἐπεχείρει, τετραφάκελλα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditissimi Filii Pater eruditissimus, adscripisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequentibus, ἔτι ὁ τήμερον καὶ τὰ ὁμοῖα ἐπισκώμμον, ἰδία ταυτὶ λέγειν, &c. Pessime. Lege λέγον. *J. J.*

Φυλάττοντα] Monet *Jensius* de Φυλάττων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. *M. du S.*

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum sonum coalescere apta nata sunt; ut & c. 5. quasi *Cives* aut *Collegas* designaret. *M. du S.*

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non ausim: *Isocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, *& potentiam sequitur ἄνοια, καὶ μὴ ταύτης ἀκολασία*, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorsus, quam *Theophrastus* describit Char. Eth. c. VI. & *Casaubonus* egregie declarat, sed genus ejus quoddam; ista nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν sumi satis constat, notavitque *H. Vales.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. οὐ ἀρχῇ μὲ ἢ ὑπὸ τ' Ἀγαθοκλέους γοητείας ἢ ἀνοίας παραλογισθέντες. *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *scioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique saepe. *T. H.*

15. Οὐκ ἀγαπᾷ] Mss. σὸκ ἀρκούμενος. *J. B.*

Οὐκ ἀγαπᾷ] De hoc idem quod supra ad φυλάττοντα dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. *M. du S.*

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν πρὸς τοὺς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν [a] μοι [b] ὅπως τὴν ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τὴν ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστίθεν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζεσθε νῦν, ἀλλὰ κἀκεῖνα τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἔξεστι τοῖς βου-

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μικ] μι Edd. priores. b Ἐπὶ τῆ ἀποθλ.] ἐπὶ τοῖς τῆ ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστιθὺν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Ἀντὶ τῆ διηκῆ * κεκτῆσθαι τὸ φόβου, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῷ ψόφῳ, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφῳ. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum illud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφου & ψόφῳ; non puto, legendumque potius τῷ ψόφου. T.H.

18. Ms . . . . ἐπέρχεται] Mοι legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Ms. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου Ϲ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. Th.M.

Ἐν ἴ. ϗ κ. τῷ φ.] Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. F.G.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi viderunt aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & J. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & J. Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῶΦϴ, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθε τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. σὺ ἴσῳ δὲ ϗ τὸ ἑαυτῶν ἅμα σὺ τῇ ἐμῇ μαχούμενοι. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M.du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Ita dum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, ϗ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior σὺ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & E. J. lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή· literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ ϗ ψόφους: φωνὰς μὲ τὰς λογώδεις φωνήεντα, ψόφους ϗ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. ϗ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῆ ἀφωνίᾳ ἐστὶ, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆ γλώττης. *AElius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde σὺ ἴσῳ, σὺ τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες ϗ σὺ τῷ ἴσῳ ἤδη. II, 60. ὅ, τε γὰρ γνοὺς Ϲ μὴ σαφῶς διδάξας σὺ ἴσῳ εἰ ϗ μὴ ἐπιβουλεύει.

IV,

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθ, ϗ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλυ τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε ϗ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ὅτε, εἰ καθυφήσεῖε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ ϖλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ.

Ὡς εἴθε ϗ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων ϖλημμελεῖν· ϗ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & ſæpe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν ὠμαρεῖ, ἐν ὑσμῖνι Hel. v. 1243. 1293. &, quæ frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἰσομοίρῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι. *Scriptor* Orat. in Neær. p. 879. F. ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ ϖολλάκις ϖολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγεγενημένῃ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτῃ τῇ ϖόρνῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ὀργὴν ἔχω. & verbis ſimillimis *Antiphon* ϖερὶ τοῦ Ηρ. Ἐβαλόμην τὸν δύναμιν τοῦ λέγειν ϗ τὴν ἐμϖειρίαν τῶν ϖραγμάτων ἐξ ἴσου μοὶ καθιϛάναι τῇ τε συμφορᾷ ϗ τοῖς ϖαοῦσι &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὴ μὴ τοῖς ϖολλοῖς ἐν ἴσῳ θέμενον ἄφωνον ἔϛιν ἢ τύχῃ. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξυνῶν. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὐρεῖ αἱμαλῶδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματώδης, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὁ δὲ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει· neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφῆ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ ἀντικεῖσθαι κληρον. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T. H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ ϗ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Davis.* ad *Ciceron* de N. D. p. 239. *T. H.*

Ibid. Τῆς ϖύρας] Attici ϖεῖραν ἀντὶ τοῦ δύλου ϗ τύχης, pro *dolo malo* accipiunt. *A. V.*

30. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur.* Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur.* At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν ϖροδηκης εἰς τὸ γραφεῖς ϖᾶσι δίτται, ut ait infra. *J. G.*

35. Καθυφήσεῖε τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ ϖαιδεῖς ὁτόσῳ δηϖοτε ἀργυρίῳ καθυφεῖς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑϖὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τῷ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias ϖερὶ Παραπρ. p. 295. A. ϖολλῶν ϖραγμάτων δὲ μεγάλων καιρὸν ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἑαυτοῦ δὲ ϖροδῷ. ubi junctum videſ ϖροδοῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφίμεθά τι τ ϖραγμάτων· pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. οὐδὲν τ σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκάμεν. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων δὲ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφίετο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, καὶ ϖροδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφίωμεν τ λόγον, ὃν ϖεποιθὼς (ὁ ϖατὴρ) τοῖς ἔργοις, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑϖοχωρεῖν, καθυϖοβάλλειν· editur, Καθυφαύειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T. H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud ϗ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἴθε &c. ὠφελομεῖν, οὐκ ἂν ἐϖολέμει.

δα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν περὶ τ[a] κισ-
σήρεως, ἢ κεφαλαλγίας· ἔτι τὸ γάμμα
τῷ κάππα διηγωνίζετο, ἢ ἐς χεῖρας μι-
κρῶ δεῖν ἦρχετο πολλάκις ἐπὶ τῷ κναφείῳ
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν ἢ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρε-
μενον αὐτῶ, ἢ μάλιστα πλαγκλέπτον, καὶ

δα cum ῥῶ, disceptans de voce κόνησις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισήρεως] Κίσηλις γὰρ φασὶ γράφεται καὶ * κεφαλαργίας. V.

* Κεφαλδ@-] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S. † Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπιξ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμὲν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

43. Ἐν τῷ γναφείῳ] Κναφεῖον μὲν γὰρ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

In E. A. γναφεῖον, & omissum δὲ utrumque restituit Dodtiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T. H.

λόμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κόνηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὠτοκοπεῖ. Κόνηλιν aeque ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κόνηρις vel κόνηρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. M. du S.

43. Κναφείῳ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεῖον & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεῖς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλ@-, ἀκναπτ@- &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναστῆσαι. Κνέφαλ@- Poll. X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Tomentum, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον· hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in V. unde κλίνη ἀμφικνέφαλ@-, cujus meminit Poll. X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ἢ μάλιστα πλαγκλέπτον] Voluit si forte Lucianus: ἐπέπαυτο ὁ ἂν ἢ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ἢ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, cessans vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam furripiens μαγίδα sive magidem, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma furripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθιζιάντες, μόγις: Lambda furripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] Helladius etiam Besantinous eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Æolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Tim. c. 13. & Epp. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μόλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφ' τῶ γ γράφε@, ἐπὶ τῷ μ@ πόνου γινομένων ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες ἢ Αἰολεῖς ὠθελόγως ἀφ' τῶ λ. μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι ἢ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μιλλαω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγ@ vel μογεῖν, μ@ βίας vel μ@ πόνου vide Etymol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris Homeri Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium, cum posuisset μόλις I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς ἀφ' τῶ λ. ἴδει γὰρ ἀφ' τῶ γ μόγις ὠθεῖ τ' μόγος, secutus nimirum eos, qui tum in Homero, tum

reliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι φέρνομεν. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' [c] ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅστις πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τούτους ἀφετυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

c Ἧς] οἷς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι μόλις ἡ κοινή. V.
* Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶν μὴ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰάλικες ἀφ' Λ ἐκφέρουσι & γράφουσι. C.G.

* Μόγις] Atticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinous*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe διὰ τοῦ Γ γράφονται & Αἰολεῖς. T.H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* *J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία· quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vicevulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσωθεστάτου· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις σωιῶσαι, τί ποτὲ φρονῶ. *Suidas*: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. σαφῶς μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ] Uſurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. ἅπαντ' ὀλίγου προσῆκεν, ὅσοι ὧν πρόσοικεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit*, reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ νησιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμ.] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ νησιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ νησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Soſip. Charif.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat νῆσον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Schol. τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆ Τύρου νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejuſdem fabulae verſum ſextum, ἐκλιπὼν Φοινίσσαν παλαίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam*. Χθὼν: χώραν, γῆν pro urbe poni, praeſertim a Poetis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσσ' ἰὼν Σιδονίην Τύρον. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἐξ ἀφ' τὸ νῆσον εἰκεῖ δίωσθα· quae repetantur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto*: *Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *If. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, cruoris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δέ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, excusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εὗρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Φ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λήθης φάρμακ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα κ' φωνοῦντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφ' εἰδότ' ἀμφὶ restituo pro καλὰ, quod, utcunque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *Aeschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀνατίθησι λέγουσα τὸν Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ὐψιλὸν, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

65 προσες τι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ ἐγὼ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο σωθῆναι ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρίων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ

[a] Τὸ] τὸ δὲ abeſt a *F.* τό δέ γε C. [b] Οὗν] τοιοῦν margo *A* 1 *W.*

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt* Θ, Φ, Χ *ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ζ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Bouhier.* Diſſ. de Pr. G. & L L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως δὲ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν πεπροαιρῆται, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. οὐ κεφαλαίῳ μόνῳ §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν ὄν τὰ Φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν ὄν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τῶ καθήκων probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλεῖ ὅντις ὁρᾶσθαι· quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rhef. v. 380. κάλλιστ' ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἂν ἰδεῖν *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς κ' ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης & χαρίεις ἰδεῖν· ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἰσχὺς & ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁρᾶσθαι autem ne fide ſua detrahetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὁρᾶσθαι. *M. du S.*

74. Ἀπελᾶσαι] Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιώξων

ὁμῶ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν ᾖ ἔλοπον πλεονεξίαν. ἔθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὄζει πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶν γειτόνων τὸ βέλτιστον. καλοῦμαι δέ ποθι κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

75 præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia,
80 sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶν ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

81. Λυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τὸ τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τίτταρα * κατατολμήσας ἀπεῖν καὶ τήμερον. *V.*

* Κατατολμήσαι] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. *J.J.*

Ita restituerant *M. du Soul*, & *Matth. Sladus*. *T.Hv*

ἀνήκοος nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασταμένων legatur, an βιασαμένων non multum interest. *T.H.*

75. Συνδέσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. *M. du S.*

76. Ἔκλοπον] Mss. ἔκπλοτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. *J.B.*

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* *J.B.*

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβίλεια illud oppidum esse censet, quod genere femininο dicatur a *Stephano* Κυβίλλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κυβέλα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄστρα ἐν Θαλάμαις· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβίλοις τῆ Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inſc. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κυθηλίν τὴν Ῥέαν λέγει Θρᾷξ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλεια κώμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβίλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι δὲ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβίλη ὁ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniſse satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψίλη (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβίλη· sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam ῥητόρων μαλοπροιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur perveniſse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰστέον ὡς ὅτι ἐπάνω εὕρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τῶν τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὑστέρους Ἀττικούς, οἷς Ὁμήρου σημειοῦται λέγουσι, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς ἐκ τῶν κοινῶν σύρδην τύρδην λέγουσι, καὶ τὸ σιῦττλον τιῦττλον. Αἰλίου δὲ Διονυσίου ἱστορεῖ τοὺς καμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξηχησιν καὶ ψόφον, ὡς τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμοστίοις. διὸ ἐκ Λιμνῶνος τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τοῖς, ἴσασιν ἡμῶν οἱ τὰ σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ἡμῶν, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγειν

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego huius τῶ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quae una eſſent educatae. Praeterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereteque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τὴν Ἀττικῆς. ὡς δὲ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγενημένων μοι, συνήθειαν [a] ὦμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οὐκ ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ εἴ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὀτὰ-

a Ὦμην] Poſt ὦμην margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Παμφίλου φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὴν ᾱληθῆ τοῦ σίγμα χρησάμενον τῷ τόματι ὡς ἁπρεπῆ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κατέχειν καὶ ὅτι Θέττιλος καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον ἐλληθίσας ἤτοι φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυμνασιάρχου τινός, θάλαττάν ἔλεγον καὶ πίττα καὶ καρδιόττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἑβδομοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶ γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὁμήρου, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τίλει τῶ λέγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαίαν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae σ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίδδιλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Bvdaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Affione* Σ *adverſus* Τ *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſoiverit.* *T. H.*

Ibid. Παλίγκιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύγκιον. *J. B.*

82. Δεσπόμενον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J. C.* ὦμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeforebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν με τῶν συγγενημένων καὶ συντεθραμμένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Eur. Tr.* p. 501. A. ἀλλ' εἰδὲ πῶλος ἥτις ἀν διαζυγῇ τ' συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τὰ μὲ τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ συντεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: *M. μ. γ. ὀλ. ἐπ.* τῶν τετταράκοντα ἀποστερῶν μοι, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οὐκ &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; *M. μ. ὀλ. ἐπ.* τοῖς τετταράκοντα ἀποστερῶν μοι τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οὐκ ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, συνήθειαν recte mutatum eſſe in συνήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae Τ ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud Τ ſponte ſe applicarent. Συνήθειαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit Τ, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγειν. *J. G.*

88. Συνήθειαν ὦμην] Deſunt in Mſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſ. συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἐξάμβων ἐτόλμησε καὶ τίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτλυμα, καὶ πίτλαν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασί-95 λιτλαν [b] ὀνομάζειν, ἐμὲ μέτριως ὄπι τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκα τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῆς βοηθησόντων, σύγγνωθι τὴν δικαίαν ὀργῆς. ἐμὲ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τὸ συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βατιλίτταν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσε F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τὸ συνήθων] Ἀντὶ τῦ ἀποστερουμένου· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλισθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνίτων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνίτων. Mox ubi male Interpres τὸ ἀφαιρεμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τὸ ἀποστερημένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλισθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερέμενον & ἀφελίσεται excuſum & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. J. J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. M. du S.

95. Βασίλιτλαν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιτλαν qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſinachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλιττόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σ· veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam Θῆττα, Θρᾷττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾷττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κίλιττα, Κρῆττα, ἅπαττα leges. Λυκαβητὸς, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλικαρνᾶττόν aut Ἀλικαρνῆττόν, Παρνᾶττόν aut Παρνῆττόν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλισσα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ σωφρονοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν ἐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ & βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιννα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσαμον & Τριχορυσία· καὶ τὸ τῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

ſuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίτταν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάτταν, (id eſt palumbum,) una cum νήτταις (id eſt anatibus) & κοττύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλιτταις (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

Θαν γὰ σωεχολακότων μοι [c] γραμμάτων ϛκίασαν μ, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπων [d] ἁρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μ φάτταν ἅμα νήτταις τε, γὰ κοττύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριϛάρχυ. παρεῖσπασε δὲ γὰ μελιττῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀτθικὴν δὲ ἦλθε, γὰ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν γὰ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας γὰ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνίκαβιν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τάτλιον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τάτλοσσα, Τάπλοῦσσα, Τιύτλουσσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τ' κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοττύφοις] Φάτται, νῆτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτται ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λάλους γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeſchine* in Ctesiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τῦ κόσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαιθρίοις χειμῶνα λέγειν, κόψιχος ἐπίρ ἐϛι κόσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τ κοσύφων κρία, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβὰι hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβάς, & paulo diverſe *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιτόστρεφος mel-

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θετταλίας με ἐξέβαλεν ἅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἢ πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι ἡ θάλασσαν, ὑδὲ τ᾽ ὀ κήποις Φεισάμβνον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμβνον, μηδὲ πάσαλόν μοι καλαλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι ἡ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδον ἀποστάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν ὠδῇ βάντι συνθήκων, ἡ τ᾽ συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego iſta commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσῃ,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero olitera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλεικέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *J.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σεύτλων] σεύτλιον F.

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *J. B.*

Ἀποκέκλεικέ μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *J.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* KLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ ὁ τὴν θάλασσαν & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τ᾽ θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμα. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς αἰκοῦσιν ἀποκλειόμβνοι θαλάσσης πασῶν χόβιν nam θαλάσσης, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſeclusi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Ζ & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῦξα, Ζιζῦνα utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis Β vel Μ praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſublidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. 6. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, σμυρνα. *Scalpellum*, *Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. Β. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ᾽ ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) ἡ τὸ ζμύρνα & τὸ ζμικρὸς ἀφ᾽ τοῦ ζ κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τ᾽ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & ſigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum Τ inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Ζ literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſæpe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξῦ ſcribere pro σύ· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſinguliis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχοι, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas σωιζειν, σωτίθεσθαι, σύμμαχοι &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

c παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον.

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, ὧν μὲν λέγοντος, ὀφείλετό μοι τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι πρὸς πάντας τοὺς νόμους· ὧν δὲ θῆτα κρούοντος, καὶ τὴν κεφαλῆς

c Παρ' αὐτῷ] παρ' αὐτῷ τρ. C.

Alanus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τοῦ ΑΥ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm. p. 13. *T.H.*

27. Μυρρίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχοίνων p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper Μυρρίναι ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσύλλω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τοῦ Ἱππέως, quaſi ex μυρσίνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσῶν. Apud *Thucydidem* ſaepius legi θάρσος & θαρσεῖν, quam θάρρος & θαρρεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel κ. μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μαρτύρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. Ε. p. 77. A. αἰτίαν, ἐφ' ἣν ὑμεῖς τὴν πᾶσαν ἐκαλέσαμεν μαρτυρίαν. *T.H.*

37. Ἐνδελίχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Daviſii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελίχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελίχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus Τ. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Daviſium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελίχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελίχειαν ἐντελίχειαν vocare his verbis: τοὺς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελίχειαν ἐντελίχειαν. Ἐντελίχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τῆς ἐντελοῦς σωοχῆς, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας ἐκ κόπτεσθαι Schol. *Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Guyetus*: τὰς τρίχας καθειμένην ἐτίλλετό τι ἐκ βοὸς ἐποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον. *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τὰς τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percuſſiones*: Cicer. T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντι ὅτι τῷ [a] κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ἵν' ζῆτα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρόταλον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοῦτο τὸ τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε πρὸς τὸ γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶτταν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰ-

40 capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθης,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ pœna satis magna erit 45 tam scelesto Tau?

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim 50 res humanæ rursus me admonuerunt γλώττης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] ἧς τ' C. *J.* b Τὸ συρίζειν] τοῦ *J. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] οὐδὲ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. *V.*

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τ' κολοκ.] Ed. *J.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis usurpetur κολοκωθᾶν, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντιν, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιέστερον κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ερμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδιλίχειαν, ἐντελίχειαν, καὶ κολοκώθειν, κολοκύντιν· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδιλίχειαν & ἐντελίχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Euseb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῆς σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *J.* τῆς. *M. du S.*

48. Τουτονὶ τὸν τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτονὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίστου νόσου de Tantalo *Euripid.* Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἰσχίστου νόσημα Ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῷ K, in T. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπεσὸν] Mss. παρὰ τὸ πεσόν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὡς ἐν γῇ ἐν θαλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverſo irruens ταλὰν ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, miſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, ſed jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipſa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ peſſimum nomen obve-

βοπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὡς ἅπασι πρωτοβρίαν ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα ποιοῦντα τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτοῦ φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν ἐ αὐτοῦ τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius quispiam dicit, *περὶ κλήματος* (id eſt, de palmite:) hoc vero, eſt enim re vera *τλῆμον*, (id eſt, miſerum) *τλῆμα* facit, quod erat *κλῆμα*. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, ſed jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum *Κῦρος* ſit, *τῦρον* (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipſa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, quod *ταῦ* in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ peſſimum nomen obve-

g Αὐτῶν] Edd. priores *αὐτὸν. αὐτῶν* quoque ad marginem *A1W.*

lerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti:* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, *ἰδίᾳ θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ἐπεσχηρῆσθαι τὴν πόλεμον Κύρῳ ἐς βασιλεύσειν.* Xenoph. K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro *καλῷ* nonnulli *ταλὸν*, alii pro *Κύρῳ* ſatis ridicule *τῦρον* dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae *κ* in *τ* in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a *Κάπτα* deflectant ad *Ταῦ*. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: *ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαίου φασὶ γραπτοῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαῦ, ὃν ἔνιοι ἀπὸ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης. Φιλοκλῆς ἱστορεῖσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.* T. H.

68. *Κῦρον αὐτὸν ὄντα*] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in *τῦρον* quendam ferum animal transformare nititur. G. C.

71. *Αὐτῶν*] Coll. pro *αὐτὴν*, quod in Impreſſis eſt. M. du S.

74. *Τὰ δὴ τούτου σώματι*] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. T. H.

Ibid. *Σώματι*] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum *ταῦ* Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς. Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibula in ſimilitudinem *ταῦ* literae formare. G. C.

Σώματι] An *σήματι*. F. G.

79. *Ἐπωνυμίαν*] Id eſt, *σταυρὸς, σταυροῦσθαι*. F. G.

θεῖν. τούτων δὴ ἁπάντων ἕνεκα, ὅσων θα-
νάτου τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεις; ἐγὼ μὲ γ'
οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμω-
ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου
τοῦ ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζε-

niſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum ταῦ dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

Ἐπωνυμίαν σωιαλβεῖν] Veriſſima vocis ταυρὸς originatio: ταῦ, ταυηρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *AE.M.*

Ἐπωνυμίαν] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſueviſſe fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinæque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura inuſtam notatamque pœnas luere debere.* Hæc ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant; ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T.H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F.G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ δ' τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι ἐμφέρομαι apud eum ſæpe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὀδοῦ γίγνεται· plura præbebit Index *Luciani*. Uſus eſt hoc loco *S. Petitus* Miſc. III, 9. p. 153. *T.H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

TIMON, ſive Miſanthropos.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐ-
φέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comœdiam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνειλοῦντες colunt Τὸ Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δεύμοι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J.B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleræque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine ſalutarit, ignotæ eſſe poſſe videantur. Sola hæc mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἱρκεῖε vel ἵρκει, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid.* Τρω. v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & præſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φι-

λίου,

phelegereta, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φελληγερέτα, ϗ ἐρίγδουπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ϗ μάλιστα ὅταν 5 ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπλον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ὥστε σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ϗ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ϗ ὁ αἰθαλόεις, καὶ 10 ἀργήεις, ϗ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος· ἤδη ἀναπέφηνε, ϗ κάπνος ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἴσον, εἰ μὴ μόνον ψόφος * ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

* Ποιητικῶν] C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ. M. du S.

λέου, Ἐπιδότου, Ἐταιρείου, Ἐφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, ſed & Ὁρκίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὁρκίος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἱκανὸν ἀδύνατον ὠφῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi διαστηχὼν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeferebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁρκίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὁρκίος reperiatur. Apud *Pharnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὅρκιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Gallus* ὅρκιος & ὁρκίων ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅρκιον plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ὁρκίῳ ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Καῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητος] Ἔνθεος, Θεόληπτος, μουσόληπτος, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχος, & voce Comica, μουσοπάταγλοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἅτε διθυράμβου ὄντος τοῦ Διονύσου ϗ τοῦ κεραυνοῦ ἐν βροντῇ γενομένου, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀστιχῶς πυρὶ πιμπλᾶσι, ϗ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησαν. *Heſychius* quidem, Κεραυνὸς, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντις) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, ϗ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον· interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἀπόλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερειδὴς τὸ πίπτον τῷ μέτρου] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter ſοιῶν vocat ἴξιν τῶν λόγων, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* ἔστιν δὲ παρείλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῶν ſοιβῶν τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ τοῖς παραπληρώμασι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H. Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt παραπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἁρμονίας· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye*: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νέμεσις, ϗ Διὸς βαρυβρόμου βροντὴ κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ κάπνος ποιητικὸς ἀτιχῶς ἴξιν τῶν πατόγου. Ἢ

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω γ' κατάγυ τ' ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, ἡ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ὅτι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κ' τ' ἀδικούντων [a] ἀφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττον] ἀφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ κατάγου τ' ὀνομ.] *Nuga canora, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ κατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ἐ πόκα φθαρσόρμου ὡσ' ἄλλω αἰτίω ἔξω τῶ αὐτὸν σωστεταγμῶν θεῶ. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. Α. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ' συνθέσεως, μιμεῖτ' τὰ Δημοσθένια παραθήματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πάταγ⊙ τ' ὀνομάτων, quia πάταγ⊙ ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ὡσ τ' κατεψυγμένης πρὸ πολλῦ, κ' ὑδέν φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματ⊙. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ' ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἀφ' τὸ μηδέπω δύνασθαι ἀφαιρεῖσθ', μηδ' ῥιζῶσθαι τ' ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τ' κοινωνίας· debuerat quidem ἐμῥιζῶσθαι vel ῥιζῶσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀπυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐμῥιπίζ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπίρμα τ' κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατὸν & δικαῖον ἀφ' τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικοῦντας ἐ κρατεῖν ἐ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ ἡ τ' πειρανὸν μ' χεῖρα σύμβολον τᾶς δυνάτ⊙. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. Δάφνον ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorinens ab ara Corripis: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλόν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματ⊙] Sunt qui haec verba, μόνον ἐ τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματ⊙, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde est quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod

Θᾶττον γὼν τὸ ὀπτορικὸν τις ὀπτχειρήτων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὸ τῆ παν-
2 δαμάτορ☞ κεραυνῷ φλόγα· ἴστω δαλόν τινα ἐπαναλείναζ δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῦτο οἴεσθαι ὀπολαύειν τῆ τραύματ☞, ὅτι ἀνα-πλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, Τοιαῦτα ὀπολαύσονται τ Διὸς ἐρῶντες. Respondet paullo post Mercurius, Σίγα, ὦ Ηλιε, μή τι καλὸν ὀπολαύσῃς τ λόγων. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή πού τι καλὸν ὀπολαύσωμεν τ φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσῦτον ὀπολαύειν τῆ μνήματ☞, ὅσαι ὀστέαι ἐδαρύνετο τηλικοῦτον ὄγκ☞ ἐπικείμεν☞. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ὀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In *Phalaride* de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲ δίκαια ἔπαθεν, ὀπολαύων τ αὐτῦ σὺμηχανίας. Acerbissima profecto haec & lethifera ὀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τῦ σῦ σόματ☞ ὀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἐμοῖ τὴν ταχίστην ἀνάγκαζ, πρὸ τῦ τιν☞ ἐ ὀπολαῦσαι κακῦ πρσδοκητοῦ.

Est ergo τὸ ὀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ὀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ὀπολαύειν τ φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρσδοκηθέντος ὀπολαῦσαι, *AElianus*. *Aristophanes* in Pluto vs. 236. adjicit ἀγαθόν

Ἄγαθὸν γὰρ ὀπόλαυσ' ἐὰν αὐτῦ πάσοτε.

Ellipsin amant Graeci in usu τῦ, ὀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ὀπολαύειν τινος, dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ὀπολαύειν ἀγαθῶν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ὀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῇ, ὀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, suppritur; quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ὀπὸ τούτων ὀπολαύσωμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τῆ τραύματ☞] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne insita fuerant: ὀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est, ad Νιγρ. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τ συναλοιφόμενον τῷ ἀσθολημένῳ μὴ ἐ αὐτὸν ὀπολαῦσαι τ ἀσθολῆς. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τῆ τραύματ☞] Haec quicquid est Interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipsi Jovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quominus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde est positum, atque ἀναμφίλω vel ἀναίρλω ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ὀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso: *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τῦτο μόνον ὀπολαύσαντες ἐκ τῶν ποιμνίων ἐπιμίξεων ubi mediae significationis est. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἶμαι ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμοῖς ὀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρίχη ὀπολελαυκότα τῦ χρόνου, *quae a vetustate vitium contraxerunt*: *Eurip.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τ κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ὀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis esse participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἡ πᾶσα ἅτης ἡ πόλις ὀπολαύῃ τ ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: *atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent*. *Platoni* sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. κ H. v. 240. Πόλλακι ἐ ξύμπασα πόλις κακῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit Eruditiss. *Graevius*. *Aristot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τ γνωρίμων φύσεις συναπολαύειν ποιοῦσι ἐ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum distat, quod legimus in *Mich. Apostolii* C. XV. n. 78. ἵνα μὴ συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τ κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπε-πλεγ-

πληθήσονται τὰ ἀσβόλια. ὥστε ἤδη ἀφ' ταύτα σοι ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, ἢ πάνυ τι ἀπίθανος ὢν, πρὸς ὕτω ψυ-

fuliginе operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo eſt quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare auſus eſt, vir qui hanc de ſe opinionem in animis hominum

χλησμῷ collucſtetur, eum maculari neceſſe eſt, ὕτω καὶ ὁστις ἀδίκως ἀνδρὶ συμπλέκοιτο καὶ συγκυλινδοῖτο ἀξιοῖ, ἀναγκη τῦτον συναπολαύειν καὶ τῆ κακοῦ, καὶ συναναπίμπλασθαι τὰ μιάσματος. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, ſimiliter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ἴσιος φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, ὁδὸν ἀπέλαυσαν αὐτῆ χρησὸν, ἀλλ' ἢ κακοῦ καὶ ταραχῆς ἐπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύων *Iſocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem eſt, qui ſupra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte fruſtra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim deſignat) conjecturam repellit, qui Obſ. III. c. 2. quum elegantiam opportuniſſimae vocis τραῦμα nullus adſequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba ſunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum aſcolo ſeu fuliginis ſtat mentio: quare lego* καύματος, *id eſt*, aduſtione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, uſtulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius eſt, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ἀλλ' ὃ τ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τῆ τραύματος. Perquam appoſite *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροντᾶς τραῦμ' ἀναιμον ἔλιπε iſtum verſum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in ſolutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverſe ſcribitur, πνεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis uſitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane eſt inſolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controverſiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorſus inelegante cum πνεῦμα. Obſervationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, ſummus *L. Kuſterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis miſſionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari poſſunt: *cur ſuis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη ſaepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐπίσκηψε βέλος. VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μύγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔκτεινον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. *T. H.*

26. Ἀπίθανος ὢν] Olim arridebat: ὁ πάνυ τι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕτω ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξενηνοχώς πιθανὸν ὕτω τὴν πρᾶξιν ὑπὸ θεοῦ. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς δ ταῦτα ἐν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλέοσιν ἄνδρα ἀπίθανος ἦν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὡς μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *AEſchines* ſub initium orationis περὶ Παραπρ. καὶ ηγόρηκε δυσκολίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec oſtendunt, quomodo cum perſonis vox iſta conjungatur. Salmonei neſcio quam bene *Noſter* meminerit in hac ſcena: in eo certe fui contemtus Jupiter exemplum ſtatuerat ſatis grave; qualia ſi adverſus alios ſceleribus ac flagitiis inſignes edidiſſet plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incuſaret. De Salmoneo verſus ſunt *Manilii* V, 91. poſt multiplicem hominum eruditiſſimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perſanati: quid molitus ſit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obſ. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum ſi conſtituantur, propius ad priſcam poëtae manum accedi poſſe cenſeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in urbe, Pontibus impoſitis* (niſi malis, *Pontibus ac poſitis*) *miſſisque per aera quadrigis Expreſſiſſe ſonum mundi ſibi viſus, & ipſum Admoviſſe Jovem terris de fulmine finxit: Senſit at immenſos ignes; ſuper ipſe ſecutus Morte Jovem didicit*) *generatus poſſit haberi.* Senſum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger de fulmine* capiendum eſt ea fere poteſtate, quam *Salmaſius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipſum ſe Jovem terris admoviſſe finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐκ' Ἀλφειοῦ ῥοὰς Θεῦ μιμεῖς ἐφιέμενος Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, perſequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus poſuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. *T. H.*

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ ὅ; quod Grаecis frequens. V. *Eurip. Rheſ.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac ſi legiſſent, quod volebat Doctiſſ. *M. du Soul*, πῶς γὰρ ὡς eum in modum ſane legendum foret, ſi tali ratione ſententiam expleres: πῶς γὰρ ἂν ἀντιβροντήσοι σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adverſum te fulmina jactularetur?* vel, *quid enim obſtet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, veloci perdita mandragorae potione altum ſtertis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, ſi ad ſuperiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τ ἰσχυρὸς τις ἐπιχειρούντα τῆ τῦ κεραυνοῦ φλόγα· ſin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad ſententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ ὡς, additа negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἀντὶ, aut, καταφάσιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικὸν *Lucian.* Ἀλκυτρ. §. 14. ἔστ' ζῶν μὲ ἠδὶ ὀβολὸν ἤθελεν ἔδωκε πρὸς Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἅπτιλο τ χρημάτων *hîc, dum vivebas, ne obolum quidem dedit Simoni: nonne quam*

nim facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans perju-

χρὸν ἢ ὀργὴν Διὰ, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλαυχήσων. πῶς γὰ, ὅπυγε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ὅτε τ' ὄπορ-

χεῖν

[a] Καὶ] Al. καιὼ vel soluta καὶ dele. Margo *AIW.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ. * ὡς ἐκ τοιούτου καὶ πάντολμος. *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τὰ ἀνεμώνην καὶ ῥαιθύμων, παρόσον οἱ τὰ μανδράγορα φαγόντες ἀνήγερτοι ὑπνώττουσιν. *V.*

* Παρακινηρόν] Blandiebatur παρακαιπνυμίνον sed non valde opus est hac mutatione. Noster περὶ τῦ μὴ P. Π. A. §. 5. ὑπόθυμον καὶ παρακινηρίνον. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παράθυμον. *T. H.*

† Τπὸ] Lege *bis.* *T. H.*

quam sane, ut qui se ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰ ἂν, ὅτις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, ὃς ἐδὶ ταῦτα &c. *Isaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; ἢ ἐκ τὰ ἀνομάζου συγγενῆς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adsentior pro πῶς γὰρ, ὅπυγε σώζει πατρὸν &c. reponenti πῶς γὰ ὅ; ὅσυγε σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis:* qua etiam epota somniculosi sunt homines: *Demosth.* Phil. A. ἀλ' ἐδὲ ἐπιγγράψας δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πιόντες, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐσκάμεν ἀνθρώποις. *J. Br.*

Ὑπὸ *Μανδραγόρα*] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hesych.* *J. B.*

Ὑπὸ *Μανδραγόρα καθεύδεις*] *Ubi tu perinde ac sub mandragora ebertis.* Ita vertit *Erasmus*, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόραν, non multo melius. Facetа satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex *Theophrasto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ὑπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel, *post mandragorae potionem*. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. ὅδον ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, *a mandragorae potu* vel *esu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὑπὸ πλησμόνης, ὑπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post pharmaci potionem*. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ *μανδραγόρα καθεύδεις*] Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ὑπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ὑπὸ? Vertit sane Erasmus *sub mandragora:* an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὑλαν ἀνεστηνῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ & μανδραγόραι in libro 1. Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an *Erasmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex *Demosth.* Encom. §. 36. ἀλ' ἀνίσησι μὲ ἀκοῦλας οἷον ὅτι μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτῦ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ὅτι μανδραγόρου illi, quos* Demosthenes μανδραγόραι πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens* μανδραγόρα *non subscribam i literae α, ut talis sit genitivus, qualis* Πυθαγόρα *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in posteriore loco* ὅτι μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *sonare*, prae mandragora, *pro eo quod est*, prae nimio mandragorae potu: *sicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiserim*, sub mandragora dormis. *Mirum est autem apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaëm. p. 57. *Ste-*

κύντων ἀκούεις, οὔτε τὰς ἀδικουμένας ὑπακο-
πεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ
γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, κα-
θάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέοσγε ἔτι, καὶ ὀξύθυμός σὺν, καὶ
ἀκμαῖος ἡ ὀργὴν, πολλὰ καθ' ἡμέραν ἀδίκων
καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἐδόκεις ἥγες τότε
πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

oros non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat:

44. Πολλὰ κατὰ τ ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τ λοιδοσπιτηράτων. Κατελλήλους ἄγαν καὶ πρασφοῦς ἰκάστῳ πλαγῇ τὸν ἴκβασιν ἐκιφέρει. V.

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἰκάστῳ πλαγῇ ſunt ὁ κεφαλὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἴκβασις ἐκφέρεται, ἐπηρμένος ἦν, ἐπετείνετο, ἐπατταλοῦτο, φρενοκοντίζετο &c. Quam hic πλαγὴν, ictum orationis dixit Quintilianus. T. H.

Stephani obſervata Palmerium fugerunt, quando Eraſmi verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a J. Gronovio irriſus: cujus equidem rationes Eraſmum defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in λάπ· quanquam enim nihil alienum dixerit Palmerius (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae λὰπ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in a vel ab perquam receptus, ut J. Rhodii Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti ſub mandragoris recubans, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo Stephani prae mandragora, vel, prae nimio mandragorae potu: rectius vim locutionis perſpexit J. Tollius in Notulis Rondelii Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat J. Gronovius. Sane καθυπνῶν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, λαθυπνῶ ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: Seren. Samon. Nec non mandragorae gußu ſopor additur altus: ibi vide Reb. Keuchen. p. 282. & Seberum ad Poll. V, 132. n. 73. Xenoph. Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος αἴρων τοὺς ψυχὰς, τὰς δὲ λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, καιρίζει· ἀνθρώπους ſervant Athenaeus & Stobenſis: Artemidorus I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut Tollius etiam poſuit, ἀνδρὰς· pro quo Cornarium animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ἀδύνας. T. H.

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat Eraſm. Adag. in Saturniae lemae. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος quae quum imitaretur Ariſtaen. I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφᾷν an ἐκκωφοῦν prior in Ariſtoph. Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet Suidae lectio ἀνακεκώφωκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem Athenaeus habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θελκτικώτατον (τ' Ἑλένης) ἐκπεκωφωμένοι κάλλει attoniti & ſtupore capti, dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant. Ingenioſiſſime Salmaſius apud Achill. Tat. III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη μοι τ' συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωσε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφῶν. T. H.

36. Οὐδέπω ἥγες &c.] Ad ea fine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὸν Ἀρκαδίαν σωτηχῶς ἐκφοβήσας, ὡς ἡ γῆ ὑφαλοῦσα τ Δία τὸν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρῶτος ὁ Ἀρκὰς ἐκχειρίαν γενέσθαι Tzetz. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorundem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. T. H.

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θαῦμ. κριτ. & Bis accuſ. paſſim denique. J. B.

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνοχὴ &c.] Interp. Jaculorum ita moreſque

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάλαι ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· ἡ δὲ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυδόν. καί μοι φορτικῶς ἀφαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, στάλαμοι ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ταυαγία ὅτι

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae*; additque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' ἴσως νομίζοντες ἀκροβολισμὸν εἶναι τὰς μαχὰς ἐπιστευόμην τῷ καιρῷ. *H.V.*

41. *Κοπτομένου*] *Cribri inſtar frequentes. J.Br.*

Κοπτομένου] Hoc apud *Suidam* extat & πίλημδον, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. πανδαχόθεν σωρηδὸν προκομιζόμενοι . . . συνδιδυμίων ἀφύτων φορυμδαί . . . ἀμυμμάζαι τοιχωδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſuſum in iſtis, στάλαμοι ἑκάστη σταγών, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret : neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Lucianī* φορτικῶς, quod quin παρ' ἐκείνοις pro τραγικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ὑραὶ χαμαίῤῥους ἐκύτιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit στάλαμοὺς λόγων, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T.H.*

43. Ὑετός τι ῥαγδαῖος] In his verbis *Faber* delet τι. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τι. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τι ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τι ὑραυῷ, ἀμφί τι ἀστέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento. J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγίνετο * προσοκείλαν τῷ Λυκαρεῖ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον καὶ τῷ Διὸς πανομφίου δ' ἐαυτῷ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δημόσαλο Ϲ τὸ σωτ. Ubi miror illum Διὰ πανόμφιον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὑμόφρων πανομφίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὰ πανόμφιον exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum ædificavit templum ? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγίνετο, ſed καλλυνομὸς adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J.G.*

ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποδρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἓν τι κιβώτιον διασωθῆναι προσοκείλαν τοῦ Λυκωρείου, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀφυλάτου εἰς ὕστερον κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt; ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera suboleſcerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥᾳθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντός τινος ἔτι σοι ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων τοῦτο, ἢ ὅτῳ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δεχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob ſocordiam ab iis tuliſti, cui nemo hodie rem ſacram facit, nec coronam quidem imponit, niſi forte unus aut alter quaſi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præſtat, rem ſe haud ſane perneceſſariam facere exiſtimat, ſed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit. Illi te, o deorum præſtantiſſime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἓν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῇ Νῷ ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' ἑτέρου χειρῶν πάλιν τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀντεπιθέσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio ſane mala, ſi vulgari ſignificatione capias: an apud recentiores unquam ea poteſtate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit uſurpata, mihi non conſtat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τοῦ Λυκωρείου] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρείῳ] Ad Parnaſſum appuliſſe alii tradunt. V. *Apolled.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte obſervat *Thomas Magiſter* dictum hoc a Platone eſſe deſumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὁ κορυφαῖος που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφεστιωμένα. Sic paſſim *Origenes c. Celſ.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionyſ. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφεστώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα θεοσεβείας πόθου τοῦ παλαιοῦ γένους. plures alii; ne de patribus eccleſiae dicam, qui ſaepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus incluſam tota ſpes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obſ. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim poſtea abierunt homines, quam prius fuiſſent. *J. Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illuſionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *AEſchylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπίνεα τοῦ φιλανθρώπου τρόπου vetuſtior Scholiaſtes non inelegeanter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγίνετο ex ipſo Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπολήψεσθαι ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum eſt illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἐᾷ θυραίαν τἀπίχειρα λαμβάνειν, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. *Pell.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quaſi defungendi cauſa, νόμου, οὐσίας, ἀφεστώσης χάριτος, ut monuit *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Noſtri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis ſacris & hiſtrionicam religionem acriter inſectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα τῶν παρέργων τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνόητον ἢ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. *A. V.*

58. Ἐπὶ λόγου, ἀποστάσεως &c.] Ex ſententia *Giſb. Cuperi* Obſ. III. p. 298. *his verbis ſive dubio* Lucianus *ad Dionyſii ſive patris ſive filii hiſtoriam reſpicit*, teneturque adeo eodem errore, *ſi is error eſt*, cujus *Ciceronem* accuſavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionyſio utrovis ne cogitaſſe quidem *Lucianum*, quum iſta ſcriberet, credo. Haec a Noſtro paululum, ut ſcenae ſerviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa ſacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, ſi facinoris auctor fuiſſet deprehenſus, graviſſimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaeſt. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμοθρᾴου δυνάτερα πάσχειν. De fanis Deorum *ſacrilegis violationibus appetitis, ipſisque Diis vadentibus in antra praedonum* ſimilia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Juſtin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque ſcribitur. Κεχρημένῳ πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Ariſtot.* Rhet. II. p. 106. δρόμου ἀγωνιστοῦ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γενομένῳ ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demoſthenem* autem adverſus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας τέθριππον con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne anſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ὡσάμβωνοι † τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε † νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ βοαὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὀπιθεβλήκασι. ἢ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυβαζομένους πρὸς † φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, ὁ γιγαντολέτωρ, ὁ τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους ‡ξυρώμενος ὑπ' αὐτοῦ, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσει ὕτως

59. Οἱ δὲ ἐν αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίδασαν αὐτὸ ἢ τοῦ τινὸς τὸ οἱ ὃ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς θραμόντες. V.

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὖτη. Mdu S.

‡ Τοῦ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἐδὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. J. C.

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* T. II.

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antiphatis* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πόλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἐνίκ' ἐθέλων ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: τὸν προπαροξύνεσθαι λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲ λὸ τοῦ Ὀλυμπιάς (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ὃ λὸ τοῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιρρημάτων ζητεῖ τὸ πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἷον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιᾶσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τῶν εἰς τοῦτο ἐκεῖνα γὰρ ἐπήλλαξεν. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν σεσημείωται τὸ οἰκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. T. H.

62. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? T. H.

66. Τοὺς πλοκάμους ξεκειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto ξεκειρόμενος hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* T. H.

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἔτως ἀμελῶς παροράσθαι; ἢ πότε κολάσεις τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι φαέθοντες, ἢ δεκαλίσσαι, ἱκανοὶ πρὸς ἔτως ὑπέρπλεων ὕβριν ζῆν βίου.

olare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

Ἵνα δὲ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὸν ἐκπύρωσιν λέγ. τῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ λέγ. τὸν Δεκαλίσσων τὸ κατακλυσμόν δεῖ δὲ μοὶ καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀπειπεῖν μαθεῖν τὸ ἐκπυρώσεως λέγεσθαι, ἀλλὰ λέγ. Σοδόμων ● ὑποφαίνει. V.

● Ὑποφαίνεται] C. ὑποφάνει. V. ὑποφαίνει M. du S.

siniſtra Sceptrum. Menſuram autem ſtatuae idem Auctor nobis, quia minorem juſta tradi cenſebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. ſedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. *Φαέθ. ἢ Δέκ.*] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέρπλεων] Operae nonnihil huic eſt voci impendendum, tum ut explorati quid de ea conſtet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae ſane fugit Interpretes, illuſtretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *ſentina*, & aqua ſordida, ſive ex mari in naves ingeſta, ſive per tenues rimas & juncturas hiantes ſeſe inſinuans, & ipſe locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & moleſtum contrahit. *Euſtath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ἐς τὸ ὂν τῆ ἁρμονίᾳ &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὂν τῦ ἀντλῶ (imo potius ἀνατλῶ) καὶ καρτερῶ ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ λέγ. τὸ ἐκτισμένον ὑπῶν εἰσερχόμενον vulgo legitur ἐσφιγμένον τόπον prius certum; de altero non contendam, ſi quis τόπον retineat: ſed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEſchyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ' ὡς οὐδέν τε, καὶ κλυδωνίου Ποσειδῶνι πλημμῦς ἄντλον ὡς ἰδίξαλος aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: ſignificat rejectos oppugnatores & depulſos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuiſſe: ſic recte *Scholiaſtes* primus, qui, tametſi haud magni pretii, ſecundo tamen longe melior. Ambiguum eſt, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλων εἰργων ναὸς. ἢν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς παραχθεὶς πότος — vertunt: *Alius vero ſentinam hauriens:* cur ſperna, praeſertim accuratius ſervata τῦ εἴργειν proprietate? *undam inſultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & ſubterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto diſſenſionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem poſteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πλησάντος, καὶ κλυδώνιος, τὴν ἀντλίαν ἐκπαῦσαι σωίζειν ἐκέλευε τοὺς ἄλλους. *Schottus* non optime, ut ſolet fere vir literas juvandi ſtudio praeclarus, ſed in vertendis Graecis haud ſane pari ſolertia; *aquam ſentina hauriente:* at voluit *Zonobius*, ſentinam, quae per inertiam dormitantis nauclerи evacuata non fuerit, tantum increviſſe, ut irrumpens in ipſam navis alvum ſales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐκπαυσάσης, quod oſtendit *Mich. Apoſtol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum eſt difficile definire, quid ſit ὑπέρπλεων σκάφος, ναῦς ὑπέρπλεως· nempe cujus ſentina, vel aqua per fatiſcentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus deſuper infuſis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri poſſit, atque adeo periculum inſtet praeſentiſſimum, ne merſa navis intereat; quod poſtremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae poteſtatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ἐφῶν ἀπρόσκοπα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐκ λαίλαπα καθαιγίζουσαν καὶ κυμαινούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεσθαι καὶ ἐξανάγεται· τὴς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ὕτω ποτε ἐμισθώσατο ἐκ παρήνησεν, ἵνα, ὅσων εἶχον καθασκηψάντων, ἑκόντας πλοῦς, ὑπέρπλεων ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ' θαλάσσης ἡ ναῦς γεμομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαποθῇ partem vidit *D. Hoeſchelius*, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι. ἑκόντας absolute poſitum rariore ſtructura, quanquam *Philo* ſaepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήσαμα καὶ ὅρμα ἐν ἐναυσάρει, δέος ἅπασι τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέρπλεων γένηται· ne tanti viri pondere depreſſa navis aquas hauriat & ſubmergatur: & ſane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expoſitum tradiderat διὰ τὸ καθαβαρῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρωος, teſte *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum uſurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδα πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπερπλεω γενομένης & *Dion. Caſſ.* LII. p. 473. A. elegantiſſimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Auguſtum quam poteſt acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capeſſat: μήτ' ἂν χειμαζομένῳ ἔτ' αὐτῷ προσελθῇς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέρπλεώς ἐστι. μήτε περὶ ὅρμα σφίγγεσθαι ἐάσῃς qua quidem in comparatione mirum eſt, ni verſus *Alcaei* nobiliſſimos in mente habuit, qui poſt *D. Heinſii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum ſunt perſanati. *Diphilus* uſu paululum inſolentiore naviculariorum ipſum, cujus ratis in hoc periculum ſit adducta.

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ὅτι πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὀπτικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὰ πλεῖστα, ἐπειδὴ πένης λοιπὸν ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ οἴδ' ὅτι γιγνώσκομαι πρὸς αὐτῶν, ἔτι προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, καὶκ

ſta, ὑπράυλου dixit γενέσθαι adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύπλιος ἀπεθύετ τὶς αὐθις ἀπόπλων τὸν ἐκ, ἢ πανδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπράυλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπερράντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἐὰν ἡ φθάσαι ὑπράυλον γένηται τὸ σῶμα, δύνται ὡς τὸ ὑπερρυὲν ſin, *antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, margetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπράυλοι, πλῆρη, additque incerti ſcriptoris verba: αἱ ὑπράυλαι πανσυμβόλως τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεμείθησαν εἰς τὸν λιμένα en mirificam verſionem: *illi autem vento plano navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔνιοι αἱ σιτοβῶναι μετρεῖ ὑφῶντος καὶ ἀμαχιῶν, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ἢ ὑπράυλοι quid audio? σιτοβῶναι ὑπράυλαι; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores puras & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπὰ δ' ὑπράυλοις ὕσια Συμφορᾶς gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, ἢ ὁ τῇ νηὶ μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων ἐκπλατῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, ἢ ὑπερβαρῆ γενήσεσθαι τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο apparet eos dici μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἐῶ οἷόν τ' ἐμοὶ ὑπερέχειν τὸ ἀντλίας hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcarabaum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*. cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλία undecumque depromtum, οἷόν τ' ἐμοὶ ἀφελκύσειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπὰ ὑπράυλοις συμφορᾶς, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπράυλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπράυλος ὑπὸς τῆς βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δράκοντες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπράυλος εἰσπίσῃ ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam:* id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius:* Ὑπράυλαι, πολλαὶ imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπράυλοι ὕδατι, πολλῷ ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam vocī ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέσομι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπῆρκον τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum niſi cum *Luciano* conferas, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

κἀμὲ τῶν ἐμῶν νεύμασιν ἀπρὶξ ἠρτημένους. ἀλλ' ἤν τῳ ἐν ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχωμι τινὶ αὐτοῖς, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιᾶς νεκρᾶς ὑπτίαν, ὑπὸ τῶν χρόνων ἀναλέπραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἐν πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλέπουσι, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄφεως ὑπολαμβάνοντες, καὶ ἐμὲ πρὸ πολλῶν σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτοῖς γεγενημένον.

"Ωστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἤδη καὶ ταύτῃ τῇ ἐ-

& ex meo penderent nutu. Quin etiam ſi forte cui ipſorum in via occurram, ii me veluti everſum hominis jamdudum ſepulti titulum, & temporis diuturnitate collapſum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe viſuros ſe ſpectaculum aliquod occurſu infauſtum, atque averſandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρα ipſis & εὐεργέτην fui.

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐχθρὸν φίλον. *Menander:* Ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐχθρὸν φίλος. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis ſepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ ὑπτίᾳ] Ut probet, in ſepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ἦ τάφον, τὸν σὸν παρερχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἐτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὡσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quae jungi ſolitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἐσχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, ὡς δὲ μὴ τῆς ποιητῆ, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐπημμένος, ἐξεσκευασμένος, inquit *Suidas. Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κατὰ τὰ ἔπαθον φορᾶς ἐν διφθέραις ἐξεσκευάζειν. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σεῖσαι ἱματίου ἀγρικοῦ, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών νάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν ideo Timon §. 7. ὑποδιφθέρους· σκάπτειν δὲ, ἄμπελον &c. §. 8. δικελίζειν καὶ διφθερίας & §. 42. δίκελλαν & φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στρῶμα, πρὸς ἄρουραν μᾶλλον ἀποφυγὴν ἁρμόττον, ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis proprie* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν δικέλλῃ· multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔραις & ἀνέμοις ἀλγηδόνας· γῇ & ἀρούρῃ λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ὕπνον] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ Ὅμηρος ὥσπερ ὁ Ἡσίοδος τοῦ κοιμῶντος Διὸς ἐπὶ τῷ μακρὸν ὑπνῶσαι &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δῖα δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸ Ἐπιμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Υ. τὸ Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laborum hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens akiſſimum iſtum ſomnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dor-

ἀχαλιὰν τραπόμην, ἐναλάμην διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ 95 σαροσοφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γῆθι μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ὦν, ὦ Κρόνε καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοί-

1. Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοίμ.] Ὑπὲρ γὰρ τοῦ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ἢ θεὸν, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λέγων· λέγουσι δὲ * ξ' ἔτη ὑπνώσαντα ἔτει μβ' τοῦτα ἀναστῆναι θαλλάττοντα ἐκ κεκινημένου τοῦ διάνοιαι, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιθῆν. V.

* Ξ' ἔτη] Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apoſtolium C. VIII, n. 84. τοῦ δὲ ξ' inſolenter. Vide Kuſterum. T. H.

† Εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. M. du S.

mîit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. M. du S.

Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δὲ, ὥσπερ ἔοικε τῶν ἀφυεστέρων σοφιστῶν λέγοντος Ἐπιμενίδου τινὸς Κρῆτα κεκομικότος. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert πρὸ τῶν Περσικῶν δεῦρο ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc eſt, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent*: τῷδε γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laërtio conſentis* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ καὶ Φοβουμένων τὴν Περσικὴν Ἀθηναίων φόλον, εἶπεν ὅτι δίκαια μὲν ἐτῶν οὐκ ἔχουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσονται· πρεσβεῖς γὰρ οὐκ ἔλαττον, παθόντες ἢ δράσαντες πολλὰ κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ' εἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παιδιᾶς τὰ ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν Θεὸν αὐόρμοι χειμῶνος καθεύδειν, Σῆρες δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατάπνοιαν, τότε δ' ἀναχύσεις βαιοχειούλης αὐτῷ τιλεύσειν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Democharet* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπαίδοντες, ὡς εἷς μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) ἢ ἀναρριπίσας τὸ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης [a] ἐναυσάμβους, μεγάλῃ φοιήσας τὴν φλόγα, [b] ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδης καὶ παικὴς Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν καὶ σοῦ, καὶ τῆς [c] σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ὑμηττίου ὀρυττόμενος καὶ τῇ ὑπαυρείᾳ; φοιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθέρους

miendo vicisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a Ἐναυσάμβους] ἐγκαυσάμβους C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & M. ἐπιδείξαις. c Σῆς ταφῆς] τὸ ἐκεῖ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem MW.

2. Ἀναρριπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἐστὶ μὲν τὸ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, ἐν μέσοις δὲ πυρὸς φλόγας ἀνῆκεν· πῶς οὖν τοῦτο λέγει

Οὐ μὴν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

νοῦ; ἴσασι μοι, ὅτι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἐξέπνευσεν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ἀλεξικακοῦντος. V.

10. Πυναρὸς] Ῥυπῶν. V.

† Φιλοκτήτ.] C. Φιλοκτάμου. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobæum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμὸς *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τῶν θεῶν πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύσκαλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T. H.*

2. Ἀναρριπίσας] Non putem cum *Barlæo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu excitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ πολιτικὸν καὶ μουσικὸν ἐξάπτουσι καὶ ἀναῤῥιπίζουσιν & *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ σὸν ἀοιδίμων σου, καὶ ἰκηβόλου ὅπλου, καὶ πυρίχειρον σέλας εἶθ' ὅπως τελείως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμβου] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὑψίστου πάγου appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέφρυξε τὸν βίον λέγ' ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κακῶς καιόμενος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco residet: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τῆς Οἴτης πρὸ τῆς Πυρᾶς. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγίαν λόφον τῷ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est*: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τῆς πρήσεως, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Octae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est cauſae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ὁπὸ τῆς Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπικεκυφὼς λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἂν ὅτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῆει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυτέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας σφάττων· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλουμένη, ἣν ἱδρύσασθαι μετὰ συγχύσεως ἐπιτελοῦν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοῦνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ § Διασαίνειν τεθεῖσθαι. *V.* Διασαίνειν ἢ τὸ ἀποτρίπτειν τὰ ἀνίας· ὅρα οὖν τοῦ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. *C. G.*

‡ Ἑορτὴς *A.* ἥ. καλεμένης] *L.* ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic *V.* *M. du S.*

§ Διασαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῶ διαφυγεῖν αὐτὸς ὠφελῆς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Aristoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit *Kusterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda detersit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quæro, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τῦ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum insciitiæ reperiri suspicor, Διασία ἀν, ἡ ἀποτρίπτουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρίπτουσα &c. sed citius inepti hominis adfumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa *Foes.* in OEcon. Hippocr. Istius συγχύσεως (minus recte *E. A.* συγχύτου) Helychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· tum scribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, ἐς τὸ ὕραιον ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἀναπτήσομαι libenter legerit ἀναπτάμενος· non adsentior: ἀναπτῆναι hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *succendere*, *ignem immittere*, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum *sepultum* praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* εἰς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & *Chrysost. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ἰκοδίφθειρος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἄν] Excidisse videtur ἄλλως vel simile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: ἐ γὰρ ἄν, ἐ γὰρ ἂν πότε, ἐ γὰρ ἄν ποτε, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] Τῶν θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ scribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & Ρ. τελησιστὰς ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔξασθαι, de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In Philops. §. 21. dedimus ex sententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τοιμίων ὀμόσαι: utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* Eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Scul.* *T. H.*

17. Ὁ νεόπλουτος] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἑκ.] Θύων subauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίοις Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος θύοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς ἀφηρέθη τὰ Διάσια, ἀπὸ τῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* ποιμεν. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit *Noster*

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, ὡς οὗν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί ταθὼν ὢν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὕστω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

ΕΡ. Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία ὡς τῶν φίλων ὃς δὲ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ὠήθη ὑπ' εὐνοίας τοὺς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ iſthæc rerum converſio? illene pridem honeſtus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miſeriarum devenit, ſqualidus, infelix, & foſſor mercede conductus, uti ex ligone conjicere eſt, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effuſa in omnes inopes miſericordia: vere autem ut dicam, ſtultitia & ſimplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis ſe & lupis gratificari; exiſtimaret præterea, tot vultures jecur ſibi aſſidue exedentes, amicos eſſe & ſodales aliqua in ſe benevolentia permotos, cum tamen opſoniorum gratia circa illum eſſent. Ii

a Τοὺς φίλους] τῶν φίλων R.

ſter Ixar. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱκτήριον illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἐν Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἀγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δὲ· confer *Porphyr.* περὶ Αὐτ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſuperſedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὕτωσί μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, ac revera.* *J. Br.*

Οὕτωσί . . . . . .] Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲ, ἐφ' ὑμᾶς ἀνδρὸς ἀναβρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπαλαχθοῦσι ἀνθρώποις ἐπιδικάσω μὴ τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Pan.* & *Jov.* οἰκτρῶς δὲ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Haſſ.* ad *Salluſt* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲν γὰρ ὁμολογεῖν, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat ὀψοφάγους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζησαίλες] Hanc perelegantem mudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, *fugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸ ἄφαρ, Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστρέφειν, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστρώσει μέρος τρυγός. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς παρδάλεις ἐκμυζήσει ἰὸν σου· haec enim vetuſta verbi forma (μυζῆν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μιτάσεως βραδείας καὶ ὑποφόρου εἰκαίρου δαίμονος ὁμοῦ (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὅτου) δή τινας τῶν ἐξ ἁπάντων ὑπὸ τῆς ἐρίτιμον ἀπομυζώσης· iſta ἐρίτιμα ſunt ejusdem generis, cujus & illae feraeque Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταχῇ καὶ δημοσίᾳ, καὶ τῇ φύσει [illegible]απλήσιον ἔλκει γὰρ (*dilacerat enim*: niſi forte malis ὁ mentionem τῶν φθόνων, ἕλκουσι γὰρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ τὸ κακόν. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſucta medullis*:

Ii vero nudatis Timonis ossibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos prætereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐξετραγόντες, εἴ τις ἢ μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολελυμμένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γῆς; ἢ ἐπιχειροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Ἀφ' ταύτα δὲ κελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἀγανάκτοι δυστυχῶν· ἐπεὶ

[b] Ἐνῇ] ἦν *J.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam *Prudentio* Psychom. v. 600. *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato & prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον saepius a *Luciano* dici *exhaustum bonis & evolutum* monuit *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτετιμημένον nam τὰ φυτὰ ἐκ γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut est in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἔνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comicorum usus: Κρίνον, τὸ ξηρὸν τίθεται ἐπὶ πτωχῶν. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulsa. *J. Br.*

38. Πόθεν γὰρ] Phrasis *Demosthenis* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γῆς] Priores Interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γῆς ἢ ἐπικουρῆσες. Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γῆς; ἢ ἐπικουρῆντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberrime, *non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus*: vel, *nequaquam sane) aut opem ferentes.* Ita solet interponi, praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non simpliciter sed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἤρκεσέ μοι ῥᾴστα; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ea? neutiquam*; ubi pejus insuper tentatur: *Dion. Chrysost.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt ὀδυμᾶς *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Aristoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μύθους, ἢ μισθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτου· lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μύθους· ἢ μισθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτου· vel ὅτου· hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μισθ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πῶ, qui perinde Atticis notat usurpari πώμαλα. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuster.* ad Eccles. *Aristoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *vicissim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adversus ingratos atra bile stomachatur*: hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολᾶν τινι pro, *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* Thes. T. IV. p. 555. A. quem dum describit *Barlaeus*, invitum onerat adsumento deterioris versionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγαναχτοῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam fastidiendus & negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem, quum & nos similes foremus exsecrandis illis adulatoribus, oblivi virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγαναχτοῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. §. 10. ubi Socrates reliquos Revivisc entes Philosophos perpellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paullisper

ἐπεὶ ϗ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὀπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, ϗ αἰγῶν πιόταλα καύσαντ' ἡμῖν ὀπὶ τῶ βωμῶ. ἔτι γῶν ϵ᾽ ταῖς ῥισὶ τῶ κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πολὺν ὑπ' ἀχολίας τε, ϗ θορύβω πολλῶ τῶ ὀπορκούντων, ϗ βιαζομένων, ϗ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβω ϗ πολλῶ τῶ ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γ᾽ ὄντοι, ϗ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac sceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a Μηρία] Hac voce, quam R, habet, caruerunt priores Edd. Pro ὀπιλελησμένοι Margo Δ1W. ὀπιλελησμένοις. male.

νεκρῶν κόθρωνα ϗ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γῶν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορῆν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παριξόμεν intelligatur pro παριξοίμεν, *praebuerimus*. Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἶη μόνον, ἀλλὰ ϗ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τῦ Ὀδυσσέα τῦ λωτῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς σωφρείας ἀφτρίβας ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γῶν ἐπ' ἐκεῖνο, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, ϗ σωῆν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer*. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ϗ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius*. Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [ϗ σὺκ ἂν ὠδὶ ἀνέῤῥεψεν οἴκαδε εἰς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβούλευσατ' ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſlis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non peperit hunc Helleniſmum etiam *Corn Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ϗ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἴσχυρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit*. Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale*. *J. J.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε ϵ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε ϗ αἰγῶν ἵκαυσα ἐπὶ τῶ βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καύσομεν ταύρων, ἢδ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶ παραδείγματον σῴζας αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε ϗ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλα, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τῶ κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶ Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtratae viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cer-*

de

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τ' Ἀτλικήν· ἣ μάλιστα ἐξ ὧν φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. ὁμαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ὀπισυσάμβυον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπιριβῆναι πρὸς αὐτοὺς, σχετήν τινα, ἢ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ὑ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

[b] Ἡμῶν] Priores Edd. ἡμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *A1W.*

de ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τ γονέων, οἱ μεγαλόφυεις, οἱ πολίτικοι, οἱ ἀρχαῖοι τ ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τ λόγων, τὰ δημόσια τ πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τ ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. ὑ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τ γονέων, τὰ ἀρχαῖα τ ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τ πλείστου τ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τ πολλοῦ τ χρόνου διατρίβοιλα, *Herodot.* I, 24. τ ἡμίσεων τ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τ Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὴν τ γῆς, τ ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὴν τ στρατιᾶς ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zosimi* lectio I. p. 7. Τιβερ. . . . . ὡς ἐγκάτλω ἀμοτητ & ἐκβρακτὶς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔγκαλον ἀμότητ vel ἐγκάτλω ἀμότητα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα ψιότατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τ ὠφελιμάτων. *T. H.*

49. Μηρία] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε & αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τ πιπρασκομένων ἀναγόμβον, ἐμπολᾶν, καρδιώνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπιπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoethes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἠμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τ φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπιβυσάμβυον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμᾶς] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι & τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ὑ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμᾶς] Monet *Tan Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ὑ φ. ὁ. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ.

Ὅμως δὲ τὸ Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, ὦ βέλτιστε, ἄπιθι παρ' αὐτὸν ὅτι τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸ θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, καίτοι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. τοὺς δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτόν, καὶ αὖθις ἥξειν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸ κεραυνοῦ βλῆσθαι σῶσι. καλεαγμοί γε αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec ſe habent, aſſumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyſſime. adjungat ſibi comitem Theſaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate eſt, denuo emittat: de aſſentatoribus autem, qui ſe adeo immemores beneficiorum præbent, poſt videro: eos plectere certum eſt, ubi fulmen recuſum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti ſunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & v. sic. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda eſt *J. Gronovii* ſententia: ſin minus, jungi convenit ἀμείληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut §. 5. εἰδὶ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim ſecutus ſum, & adhuc ſequendum puto. *T. H.*

79. Ἡκόντισα] Hiſtoriam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noſter fruſtra apud alios quæras. Nempe ficta ſunt inquis; neque ego repugno. Ita tamen ficta eſſe ſtatuendum eſt, ut quod de incenſa æde Dioſcurorum fulmine dicitur verum eſſe deceat. De eo tamen nihil *Meurſius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate ſumma, vix eripere Anaxagoram valuit, cum ſe palam ejus diſcipulum eſſet confeſſus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & E. 433. I, 420. Od. E. 184. *Euſeb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερέχε αὐτῆς τὴν χεῖρα] Etſi minime ſit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obſ. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem ſe fulmen vibraſſe in Anaxagoram philoſophum, eumque tutatum eſſe a Pericle*: ὑπερέχε, ἐφησὶ, γὰρ αὐτῆς τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accuſatus Anaxagoras a Pericle defenſus eſt diſcipulo ſuo*: ὑπερέχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, *quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Teſtatur id locus elegans Ariſtophanis* ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263. *ubi ſalax mulier*: Ἐκεῖνο δ' ἐπιφροντίσαμεν, ὅταν τροπὰς τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσωμεν τότε. Εἰθισμένοι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη. Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, ſed pedes tollere aſſuetae ſumus. *Iſque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exſererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως γ' χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis eſt, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia ſunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima ſtudiorum rudimenta publico commendabat, profecta eſſe facile exiſtimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excuſatione, quam laude dignius eſt. Ut cetera praetermittam, quam alienum eſt, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci ſermonis genio, ad motum geſtumque oratorum referre; praeſertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Aeſchines* teſtatur in Timarch. tam compoſita rhetorum erat modeſtia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν. nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Eſt autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum cuſtodes proprie pertinet, inprimis ſi velut objecta manu imminentia mala propulſent avertantque. Ita quidem *Homerus* ſemper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ' ὑπέρεχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae ſolum poëtarum principi, ſed & orationis proſae ſcriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τι καὶ φοβερὰ ἐμβεβοηκότων, θεὸν τις εἶναι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Ariſtid.* T. I. p. 302. D. καθελείπετο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερίσχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερίσχοντος. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίσασθαί τε καὶ ξυπερασπίζειν τὸν βίον ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemneſtra difficillimo tempore Achillem implorat, quaſi praeſentiſſimum aliquod ac tutelare numen: — ἢν ὁ τολμήσας σύ μου Χεῖρ' ὑπερτείνας, στεφανωθεὶς — *Nicol. Damaſc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῶν ὑπέρεχοι τὴν δεξιάν. Hinc feſtiviſſime jocum duxit *Ariſtoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμε, ἐναργῶς σ' ὁ θεὸς ἐπισκοπεῖ, Καὶ τὴν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν· obſcure Scholiaſtes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (iſta deſcripſit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν πρόκειφάλαιον, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ κεφαλὴν χεῖρα. Horum tamen leporem fruſtra ſis, ſi capere te putes, niſi, quo reſpexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: ſunt *Solonis* verſus apud

refusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; & ab eo aberravi frustrato ictu; protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea satis pœnarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

σαι, ὁπότε φιλοδιμότερον ἠκόντισα πρώην ὅτι τ σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνῃ μὲ διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτῆ τ χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμβαλὼν, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, κ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνέθρίβη [b] περὶ τὴ πέτρα. πλὴν ἱκανὴ ὀ τοσαύτη κ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τ Τίμωνα ὁρῶσιν.

EP. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, κ ὀχληρὸν εἶναι.

a Αὐτῆ] αὐτὸν *J.* b Περὶ] Ex R. ante ἐμβαλὼν τὸν πέτραν edebatur.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τ Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν γὰρ μεγάλου κίνδυνος Ὀλυμπιοπάτρα Πάλλας Ἀθηναία χεῖρας ἔσχεν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀλυμπιοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quæ Jovem cæterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis: ἄνακες enim Διόσκουροι ἀπὸ Λιβικῆς. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quæ ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum ædem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quæ observat *Maussacus*, censeo, & plane illos Ἄνακτες ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Poluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Revivisentibus c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ϗ κ πρὸς τὸ ἀνάκειον περιθέοντες καλέσαντες. Miror autem ea, quæ observari video ad præcedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτῆ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quæ adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditaram erudite disputata sunt ab *Hemsterhusio* ad *Valesii* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oiselius* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἁπλῶς studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Lucianus* loca fugerunt: hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ Μυστ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ἀναβ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piræeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricæ magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle: ἠνίχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, κ συμβουλεύσει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen instauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in ipsis fuerit.* Ego malim: *verumtamen satis magna interim & hæc ipsis erat pœna.* Omisit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quæ significant *interea*. Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος navem me Neptunus jusserat, *Panope, tranquillum interea servare pelagus*: & paulo post: ἡ Ἔρις ϗ ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων· ubi perperam Interpres: *verum adeo in sublime attollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur*: i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Symposio*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε ξένιε, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καλαχήσει ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπισθόφως τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἐσκαπτεν ὀπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἐσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. ἀφετί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, παλαιὸν αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ οὐ τοῖν [b] χειροῖν ἐκπρίπτοντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω πρὸς τοὺς κόλακας, καὶ

esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad se advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειροῖν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ἢ σωρεχῆ, ἀλλὰ διχημόλια, οἷς ἐφάπτουσι τῶν σωρῶν, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ ὁ λιχμῶσιν οἱ τοὺς ἄλωνας. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: διχημόνια ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaeum* ad *Matthaeum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. *J. G.*

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. *J. Br.*

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcae*; & proverbium est apud Graecos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed haec jam *Barlaeus* occupavit. *M. du S.*

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. *T. H.*

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ οὐ τοῖν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολουθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθοῦσιν. *J. F.*

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis.* *J. Br.*

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις· neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις· is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* siculneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σταθήσας τὴν ὑσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ᾠδείους καὶ τὰς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ ᾠδείοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τύφοις. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ἔρηόν ἐστιν ἀφυκλῆν καὶ ἀδηφάγον. *T. H.*

‡ Ἀμελητοί] Scribi jubebat Doctiſſ. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid ſibi voluerit *Scholiaſtes*, haud ſane video: forte omiſſa interpretatio in cauſa fuit, ut, quae conjungi debebant, ſeparentur. *T. H.*

c ἑταίραις προδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τὴν δωρεᾶς, τοὺς φιλέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ ποθεινός. ὅταν δὲ οἱ λάροι τὴν πενίαν ξυνέχωσιν, ἣν προλιμῶσιν ἡμῖν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς παμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται φιλῶν σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὸ ὀσφῦν, ὡς χρὴν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠρίει φθονεῖν ἐλευ-

c Ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδηφάγοι. *C. G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. *V.*

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμελητεῖ. *V.*

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὸς eſt *dulcis*, *ſuavis*, *expetendus*. Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μᾶλλον λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noſter ille putavit ad *Laconi* λάρος pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis eſt de Voc. acc. diſtinctis: Λαρός, ὕ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρου, ὁ, *Larus avis, penacuitur.* Paulo

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam ſordido comitatu ἑταῖροι, *amici ſodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. πατὴρ δ' ἦ κόλακος, ἢ τι πλήθει οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quaſi legiſſet ἑταιρῶν quod quidem neceſſe non eſt. *Philoſtr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes diſſipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παραχεῖ καὶ κωμῳδεῖ λόγος, οἷον παρίσχον οἱ Καλλίου ποτὲ τοῦ Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diverſos Callias confudit, & prorſus ignoravit in mente fuiſſe *Philoſtrato* notiſſimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum ſodalibus ſuis impuris acerbiſſimum in modum traduxit, ut conſtat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obſonatores:* adagium a Lari, id eſt, gaviae ingenio ſumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiaſtes cum exponit per ἡδεῖς, ego neſcire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδηφάγοι. *Vorſtius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Eraſmi* nos amandat. Certiſſimum eſt quod *Barlaus* monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demiſit egerit; quod & in anatibus obſervatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut inſidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κίτφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma ineſcari ſe patitur & capi. *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίτφε· εἰληπτέας ὑπ' ἐμοῦ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. *Euſtath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φαμὲν· ὅτου δὲ ὁ κίτφος ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimilisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo *Eraſmus* in Adag. deſcriptus ab *H. Stephano* Ind. Theſ. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κιχηνώς, quod ab *Ariſtophane* fluxit in Equ. v. 952. *Heſychius*: Λαρὸν, ἡδὺ, προσηνὲς, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπληστον, λαθρόν. Λαρὸν & λάρον confuſa: poſterius interjice ante ἄπληστον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου βίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere:* par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἰμὸς ἀϊὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωπίσατο· *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λθθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις τῷ τῶν πλουσίων, καλαχεκλεῖς λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεις λέγων σὲ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ ἀφ' οὗτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσας ἀπειλῶν εἰ καιρὸς λάβοιο παρ' αὐτοῦ. καὶ ἄλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ Δανάην, παρθενεύειν ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. Ar. b Ἀποδράσας] ἀποδράσεις Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσας] Ἀποδράσεις παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τῆ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεις] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς ἃς ἀποτίθει τὰ χρήματα ἴνιοι, πλούτου διαμωτήρια, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνίξοδον καὶ ἀχρῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὅτι, κατάκλειστον ἐν τισι κρυπτοῖς ἐφιγγίοις βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογιστῶν· neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ τούτου ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα· perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τὰ δακτύλων εἰ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis*, *Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, fovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ferali ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατριφόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

ferosis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si præreptum irent; quod plane canem in præsepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναιρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας εἰς ὑπερβολὴν, ἔχοντας δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολμῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἐκεῖνον ἀπολαύσειν οἰομένους, καὶ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ ἡ ἐν τῇ φάτνῃ κύων, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τοῦ κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καλεγέλας αὐτοῦ φειδομένων, καὶ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀπολάσασι] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. λαπλάσασι, minus apte. *M. du S.*

36. Δανάῃ παρθενίῃ] Sic postea Δανάης παρθένου. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. λιγκαρδάσεις *imminutio, infloratio.* *J.B.*

40. Ἔξον δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obsignata erant domi omnia.* *J.Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτον, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἐλαφρεῖν ἢ ἐλλαμπίζειν. *Schol. Arist. Ἐπ. Hesych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. *J.B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Sensus minus attento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἔξον ἀπολαύειν ἐν τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem præbeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat *ἱκανὴ ἀπόλαυσις*, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, *τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν*, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἱκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad præsepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. *T.M.*

47. Τὸν οὐ τῇ φ. κ.] *Erasmus* in Paroem. *Canis in praesepi.* *J.Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων οὐ φάτνῃ, sic sæpe vocat Philosophos & præcipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. *J.B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th.M.*

K. τὸν οὐ τῇ φ. κύνα] Alludit manifeste ad *Æsopi* fabulam, quæ in Æsopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε & κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servent, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero suo subductis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, ἢ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸ κακοδαίμονα, ἢ ἀνέραστον δεσπότιν, πρὸς ἀμαυρόν τι ἢ μικρόστομον λυχνίδιον, ἢ δίψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μέν rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὖν ἄ.] πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταν. . . . πάλαι μὲ ἐκεινᾶ αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* nabet πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα σοὶ, πάλαι μὲ ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινῶ cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, *Μίμησο γοῦν αὐά μοι λέγ᾽ τὸ οἰσχρόν τοῦτον* (Γανυμήδη) ἐμπαροινῶς. & in Cataplo §. 26. *Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν.* Scio aliter ibi ἐμπαροινῶ ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινῶ ſimpliciter eſſe *inteemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι ἢ μικρόστομον λυχνίδιον, ἢ δίψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρῶ γὰρ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε ἢ δίψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· ἢ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· ἢ παιδότριψ ὡς ὁ Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEſchinis* Axiocho profert, ἢ γυμναστὰ, ἢ παιδοτρίβης, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ἢ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo: *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Δίψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Δίψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὖν ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲ ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σὲ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὶ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τῷ Τίμωνι τὸ πάνυ τοῦτο ἀντιμύσον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud σὸν εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt σὺ θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis σὺ in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μὲν σου] Scribo σι. *J. Br.*

Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθ] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σι. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo, *ὁ γοῦν Μάρων, ἀκήκοας ὅπως ἄτιμα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου.* Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

σὺ ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὼ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

πω. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J.G.*

62. Τῷ τι γὼ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῶτε γὼ Τίμωνι τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κρῶισε, καὶ τὸ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὕδωρ ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνι πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) *ſive, cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum comparatur*, *caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ὦ ἴσθι οὐδὲν ἄπαντας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἀμουσοτάτη γὼ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυόττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμενόν γε αὐτῶν αὖ, ἐφέρετο μὲ ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιον μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἰοῦμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ὡς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνιζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸ τῆ ἀρετῆ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν οἱ πολέμιοι πρὸς ῥήτορας ἐσ φιλοσόφους πῶς οἱ σοφισταί. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὲ εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸ τῦ Σισυφίου πίθου, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἴροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, ὕδωρ ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζειν. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὄλως, ὕδωρ παντάπασιν εὐκαλαφρόνητα, ὡς πρὸς τὸν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τ' συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & ὡσαβαλλεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργος καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα ὡσαβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J.J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς ὑ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M.du S.*

65. Ἐν θίαις] Reſtituo ἐν θήκαις· nec θήραις (θύραις) placet. *J. Br.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θίαις & θύραις at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ὑ γὰρ δὴ τῷ τότε ἀγνοεῖν εἶκος αὐτούς.] *Brodaeus* pro δὴ legit δῆ, item *Faber*. *J.J.*

Ἐν θύραις] *Brodaus* θήκαις, alii θίαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M.du S.*

λάτιονλας, ὅπως αὐτοῖς ταχύτερον γενοίμην, καὶ τιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὀτιμελεμένους, οὔτε προσαπολομένους αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστὰς, εἰδὲν ἀδικουντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασίποντας. Οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

nerent, dantes operam, ut me crassiorem rederent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere juberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

Οὔτ' ἂν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅστις ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant & insumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæso, Jupiter; si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam uxorem in ipso ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ἔτυ * συνηχῶς κεχρημένους· ἢ ἐθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἁπλοϊκόν. V.

* Συνηχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius festive dixit *nummos alienos pascere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Aristophanis* Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi sunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorsus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tunaq. Faber* concoquere ait se non posse illud ἀπάγοι, quum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec & plausu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἑδέους μεγάλου ἕνεκα ὠθεμένους ὑμῶν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur.* Ita quoque in Catapl: οἱ δὲ, υἱεῖς πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰς σφετέρους γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις ἀφροσύνη παρθένος ἐπὶ κάλλει τε ἐγκωμίοις, ἀπῆγεν αὐτὴν ἐμιγνύτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic siqua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἤδη ἔφατο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεράπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἁπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero simul rumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit se.* Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τῷ προσάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκόμισεν. *Phocais vero non jussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, considere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Nostri* Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumptum ab *Nostro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐμβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκεῖνος αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad se trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

custodiat, neque ullo zelotypiæ sensu moveatur, noctu & interdiu qua visum est vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam suam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re sæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo latus liberos ferat*, florentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem concluſam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se dictitans,

τε φυλάτ[τ]οι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλα πόταρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχθυησομέ- 85 νῳ, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἢ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραστὴς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ γαμικῷ λάβοι ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ἃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ ἔρημον καλακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ

[b] Αὐτὸς] αὐτοὺς F.

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. C.G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit; si quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Justino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecceram*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπειρομένων γενέσθαι, ut ait *Hesiod.* ἢ ἐς σπόρον τ' ἐγεῖν. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: *Isidor. Pelus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γένεσθαι quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτος dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γενήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομέναι. *Aristaen.* I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐρωμένῃ ἠγάγετο γαμετήν· mireris sane Elegantissimi *Josiae Mercerii* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus* ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit *contrahitur matrimonium* ἐπ' ἀρότῳ παίδων. Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀναρότων γνησίων σωτηρίᾳ σοι γάμῳ non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν εἴη ὡς ἡ ἄροτος μισητάσης ἢ ἀνδρὸς οὐ γυναικί. Ad Amorem sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' ἰύναιος ἀρότοις ἐπιθήκατο τέκμωρ. (paulo ante simili ratione *Lucian.* μίτρον ἐπιβήσοιλας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, ὧν ἔτηκες, ἄροτον *Hesych.* Ἥρσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτήρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προπροσίαι. *T. H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν esse *virginem custodire*. Eodem pertinet καλακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμοδόμοι *Salmas.* ad *Tertul-*

ἡ δηλῶσα ἂν ἀπὸ τ χρόας, ἡ τ σαρκὸς ἐκλελοιπυίας, ἡ τ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐῶ ὅπως ὁ τοιοῦτος ἐ φθαπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοτροφεῖν, ἡ ἀπολαύειν γ γάμε, καλαμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω ἡ ἑπέρατον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' παντὸς γ βίε; ταῦτα ἡ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακλιζόμενος ἡ λαφυσσόμενος, ἡ ἐξαντλεύμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἂν ἀγαναχτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τ δίκην· οἱ μὲ, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποροι ἡ ἄγλυτοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπτεχεχηνότες μόνον τῶν χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ φάρυγγος τ τροφὴν ὑπὸ τ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ χρησπολῦ τῶν Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέλυπη-

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir prò cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloresce absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiosè quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἱερείᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυσσόμενος] Ἀντὶ τῦ λαφύσσειν ἡ ἐξαντλεῖσθαι ἀφαχωρούμενος. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τ αὐλείου πρόπυλον προερχόμενα ἐ θαλαμιδίου παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἐ δημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι ἐ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἴζεσι γὰρ τοῖς βουλομένοις τ ἄλλων οἶκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit ληρεῖν & φθαπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυθιασώτα τὸ ληρεῖν ἐ φθαπαίειν. *Vos duo senili, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines*, *Demosthen.* *Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quae quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάπερ ἀχ ἱταῖρα, τ ὑ Θεσμοφόρου ἱερειά τις ἔσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quae eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανῖδι) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφορια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τ δραπέτην τὰ σίγμαλα, ὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσμαλα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina ..... Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐς τ τ Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens ni-miarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένῳ, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κἂν σπουδὴν ἐξαίλων, φθάσαι βυλόμενος τὸ ὀπίρρουν, μὴ ὑπεραίλῳ εἰσπεσὼν ὀπιλύσῃ αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαίλήσειν, ἢν κύτος μὴ ᾖ γενῇ· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τὸ ὀπίρρεον· ὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτον ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος ὀβραχεῖ σοι, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δύελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σοὶ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, ἀγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκυάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Ποιῶμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφειρόρρου] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ τρυώμενου. *V.*

22. Τοῦ ὀπιρρίοντος] Τῆς ὀπιρρόης. *V.*

26. Εἰς τὸ ἅπαξ] Ἀντὶ τοῦ ἅπαξ. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Melirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris peritura Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναίδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τίλυπημένου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῷ κ. μὴ ϛ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J. Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ὀπιρρίοντος· ὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *ſagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξηται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεωγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἅπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ —— ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M. du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J. Br.

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἦν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενάδα, ὑ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μ' ἀπίω πρός τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν δοκεῖ τὸ τέρμα προγηράσαντί τε ἐνίοτε καὶ πεμφθέντι. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαί δέῃ, πολὺν ὄγκον ἔχει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀναχηρύττομαι νενικηκὼς, ὑποπηδήσας τὸ στάδιον, ὑδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ὑδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *J.* Marg. *AIW.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *J.* Marg. *AIW.* c Καὶ] τοὺς R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ] * Τὸν συνίχοντα τοὺς κιγκλίδας μοχλὸν, ὃν ἀρτίως ** λάμυραν φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῆς κιγκλίδ. L. τῆς. *M. du S.*

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνίχ. τ. κ. μοχλὸν, *nai* delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T. H.*

** Λάμυραν] Id est, *laminam*: sic σίτλαν *litiam* apud *Tullianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T. H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Mesior. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G. C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ὤν. *J. Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciissimis. *G. C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J. B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J. Br.*

40. Ἑλθεῖν] P. L. & Ed. *J.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. *T. H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. *J. Br.*

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. *J. Br.*

Ὀρνέων] P. & Ed. *J.* ὀνείρων, quod etiam in Mss. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od. A.* 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ὀκείων esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: ταυροκέφαλοι ἅλι ὀνειροι *Orpheus* H. 85. πτῶν ὀνειρ *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λάπτησι πάλιν ἀφανῆς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. — ἠΰτε νέ τοι ἴσον ὀνείρου Οἴχοιτ' εἰς ἱρεὸν μεταμώνιον —. *T. H.*

44. Ὕσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. *J. B.*

50. Ἐπὶ λόφου ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J. B.*

Λευκοῦ ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λόφου ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λόφου ζεύγους, οἱ ἐξυττιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεῦγος λόφων ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T. H.*

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus gestantes. J. Br.*

Χρυ-

ſibi pararent laqueum, hodie repente divites exiſtunt, ſumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes ſomnium non eſſe.

21. PLUT. Iſtuc quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit (opum largitor) & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias conjiciunt; ac diligenter obſignantes

τρίαινα βρόχον, ἐχθρότας, ἄφνω δὲ τὴν ὁμηρον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ὅτι λοιπὸν ζεύγους ἐξελαύνουσας, οἷς οὐδὲ κὰν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες ἐπέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεθίστασθαί δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καλαμήναμενοι ὀπιμελῶς, φορη-

49. Πρόσθεν βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάψαντες ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τῆ ζωῆ. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις ἐξεσκευασμένοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερβαλλούσαν χειροκλοῦς τὸ χρυσὸν † διασπείροντες. *V.*

57. Ἀπ' ὀ Πλούτων] Λιπόντες εἰς τοὺς ἀπὸ τὸ τελδτῶντων πλουσίων διαδιχομένους τὸ κλῆρον. ‡ ταύτη τοι καὶ ὑπὸ τῶ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοῖς τὸν λόγον τὸ χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολὴν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ τὸ ἐν εἰλίσσει βιβλίον. *C.G.*

† Διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, *διασπείροντας Χρυσόχειρας, ſive aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob affluentiſſimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J.J.*

‡ Ταύτη] L. ταυτὴ pro ταύτην, φασὶν pro φασὴν, κρείττονα pro κρείττωνα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτὸς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν εἰλίσσει β.] Τὸ ἐπιλαθὲν βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro ſunt annulisque oneratae: *ἀπὸ χρυσοδακτύλιον· ἐκ τοῦ λαμπρᾷ ἐσθῆτι.* Epiſt. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροὶ, purpureis induti: ſimiliter *ἀλουργεῖς* res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo recondituram habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: *Δαρδανιδᾶν χρυσοδαφῆς τ' ἐγυφλιξ' ἐν δημόλαον ἄνακλας·* hoc video tentari in nuperrimis ad *Philon.* Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, *χρυσοδαφεῖς, opulentos & longe ditiſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: *χρυσοδαφῆς*, quia veſtibus *χρυσοδαφεῖσι* auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum injiciat, *ἐμβάδες χρυσοδαφεῖς* dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Caſaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem *χρυσογραμμους*, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. *Heſych.* Χρυσόρραγες, *χρυσοδαφεῖς·* prius vocabulum unde fit ductum, diſcere licet ex ipſo *Heſychio*, in Ῥήγνυσι, *Etymol.* in Ῥήγω, *Schol. Homer.* ad Il. I, 577. *T.H.*

54. Ὄναρ] *Per ſomnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Conſtantinus πλουσιοδότην exhibet ex *Heſiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Heſiodi* E. καὶ H. δώμασι Πλουσιοδότοις, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δώμασι ſive Genium Πλουτοδότῳ vocat H. 72. Cererem Eleuſiniam Πλουτοδότειραν θεὰν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουσιοδοτῶν γενεὴν βροτείην καρποῖς ἰνιαυτῶν, quod a vetuſta τῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinſius* ad *Heſiodum* expoſuit, poteſtate pendet. Tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σεμνὸν Ἴακχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis *χθονίοις* adcenſetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης· in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δώσω σωφρονῆσαι σε τὴν Πλουτοδότειραν. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae teſtamenti ſive ligneae cerataeque, ſive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, nili fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτος. In *Hieroclis* Ἀστεῖος §. 22. πυκτικὸς· Scholaſticus in naufragii periculo πυκτικὸς ἦν τοῖς, ἵνα ἐμβάλῃ γράμμα. Merito autem *Lucianus* καλαμησάμενος ἐπιμελῶς· quanta enim in obſignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re teſtamentaria quum multi diligentiſſime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. *T.H.*

φορηδὸν κεράμενοι, μελαχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πού τῆ οἰκίας προκεῖται), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπελομένου τέρηγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνέμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφηρηθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐστὶ τὰ ἐξῆς χῆμα ἐστὶν ἰσοπαταλήκτων ὧδε τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [a] ἢ ἐν πάρισον. V.

a Ἢ καὶ πάρισον] ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆ οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ καλλατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπιδόντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum περιμένουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. *M. V.* *T. H.*

69. Τέρηγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρηθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λῖνον ἐνεμηθῇ] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λῖνον ἐνεμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὸν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet καινὸς. *J. Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σκυθ. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιχ. — p. 30. B. Τίβιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia.* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀρχ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλείους, Lydus Phereclis ſervus apud

Au-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀναπηρυχθῇ με ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι ἡ γάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔζωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θεῖ φέρων, ἀντὶ δὲ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου] Οἰκειοτέρα ταῦτα τοῖς παλαιοῖς ὀνόμασι. *V.*

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακὰ· δὶς δὲ ἐπιφωνεῖται, ὡς Μάνης εἰ Φρυγίας· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸ δὲ Τίβη ὁ Μάρδης συνεχῶς (an συνήθως; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἀπὸ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβις, Τίβηρος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τίβιους poſtquam commemoraverat Belgarum παραπλησιοτάτων, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκήσεις εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: ἀφ' ὧν δὴ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. εὐωχοῦ Τίμιε, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίλλος, Ἕλλη, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης ἐθυρεὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit:* mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Σκυθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ἐν τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς ῥιξί. Γέται γὰρ ἐν Δάοις καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μων, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μελομαθεὶς

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus:* ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾴττά ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας οὐ τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν· haec ego saniissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἰθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἀγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἀνηριθμένος sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δὲ οἱ Γέται Ἥμιν ἁπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἑκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adscisscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύρα feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, Δηλ. Κοισύραι τὴν Μεγακλέους μητέρα τῆ Ἀλκμαιωνίδου ἐτὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐκειλημένη & ἐγκεκαλυμμένη plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen.* L. II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνόν μὲ, ὅστις ἂν ἦν ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucylid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυζον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ὑπὲρ Μακεδονίας μὴ τὸ δίκτυον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ἐκρύψαντο μίσος. Interpres: *qui Megabasum interfecerant:* nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane leniissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ ὄνομα Ἄμυτις καλέσῃ ἢν τὸ ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἐκ ἀκολασταίνει scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si degenuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερέας δ' ἐνοῦχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαβοζύζους, καὶ ἀπάσχθον μοιρίδιον ἀπὸ τινος ἀξίους τοιαύτης προσαγορίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ σπουδάζοντας δὲ τούτους ἐχρῶν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὸ ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, τὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λιπὼν, ἀληθῆ ἄγοντας τὸ πένθος, οἵ

Ἀριτίμου ἐμὶ, ὃν Μεγάβυζον ἐγοῦντες, ὑποδιάκονόν ποτε τῆς Ἀρτέμιδος ἐς βασιλῆα, ἀχθῆναι μὴ ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὸν Κλεοπάτρας ἐκατοντάετες μιθῆκεν Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἄξιος τῆ προσωπίης, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſeceretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος — ὃ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὡς τις) γίνεθ' ὁ ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne uxorium depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατροῦ παῖς pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πολῖται γε τῆς ἱεροδουλίαν ὀνομάζουσι Τεύκρου ἢ Αἰάντος. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: ἐγὼν οὖ ὡς Μεγαβύζου δίκαιος εἰπεῖν ποιητὴς εἶναι. *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ πρώτη γε χρηστὸν αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπιτέτριπται καὶ τὰ Μεγαβύζου. *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζοῦν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυκνὸν, σωστὸν γαῦρον ἢ ὡς μέγα. *Etymol.* in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο καὶ Σώφρων βύβα (an βυζᾶ; quamvis apud *Heſych.* Βυβᾶ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ ἢ πλήρη ἢ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ πῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox* πῆμα, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi verolimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T. H.*

82. Μετιοντωδεσίς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθῆς . . πένθος] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θυ-

οἷς [a] αὐτὸς ὁ θύννος ἐκ μυχῆς τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καλαπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην τρεφικῶς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὴν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι τοῖς ὁμοδούλοις ἑαυτὸν ὁμιλήσας, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

[a] Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *AIW.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ζ. & Od. Μ. Χ. *G.C.*

Θύννος ἐκ μυχῆς τῆς σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budaeus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι & ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ὄν αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός· inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν· in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παριὼν ἄλλος pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τῶν ἔτι προσκυνῶν τὴν Θάλαν, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὸν λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῶσιν εἰς μύλωνα ἐμπεσοῦν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸν μυλώνων & τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγυρτικῶν ἄγεσθαι ἐπὶ δωρεὰς τε & ἀρχὰς λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σημεῖον ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκειον. & not. ad *Symm.* c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικῆς τῆς πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἡ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κα-

ſedecim ſimul una Croeſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμάτια Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἅθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά σου σχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ὑπ' αὐτόποδας ὁ βαδίζῃς, πῶς ὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἐκπορεύῃ, χρίνας εἶναι τῷ πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴομαι γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὁλοῖς ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι θεινόμενος, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι θεί-

ὁ βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόποδας] Quia antea dixerat ὑφ' ἡμῶν τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem*, Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos. M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκου ὁ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus, ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκου καὶ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτελεύτησε ὁ πατὴρ, ἐκ πλείστων τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid.* περὶ Μυστ. p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ.-XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβοῦ, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἰρήσεις κἂν Μίλτων ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum, oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adfluerat , Ariſtidem ἀνιψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus: liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ϑ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

ΦΕΙΤΥΧΗ, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τῷ φιλολόγῳ καὶ κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεύς, οἰόμενός σε [b] κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται καὶ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως, ὦ γαθέ, ὅστις γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἤδη χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅθεν οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ἤδη καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω φειδίων, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτοῦ. ΕΡ. εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercurii, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *AIW.* b Κατὰ] Κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AIW.* c Οἴηται] εἶται *S. A.* priores omnes εἶηται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἔρμαιον ὄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σὲ τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ὅτου χρ.] Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπουτ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπίς ἐρῶ Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſaepe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: G. *Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Σαγηνεύομαι] Lege σαγηνεύομαι *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γάρ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὲ δυσίρωτας] Δυσίρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοήτας· Τὰς τριτὰς δύναμας, τὸ νάκος τόδε, τάνδ' κορύναν Ἄνθεσσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πᾶν δέχυσο δᾶρα τα Δάφνιδος ἴσα γὰ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλάεις ἐ δυσέρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσηνίος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγάκητα πόντου Ῥίπτειν, καὶ πίτνων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτου. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ φεύγειν φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντου] Ex *Homero*, ut poſtea πίτνων κατ' ἠλιβάτου, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντου] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πίτνων κατ' ἠλιβάτου, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐάσας αὐτοὺς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄμουσόν ἐστιν οἶμαι ἀρήσει τὸ πᾶν ἐάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὑπομνημονεύειν, vertiſſe *Opſopoeum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe, Benedictum: nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis.* *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἄλλ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

ἐπειδὰν καλαλίπῃς αὐτὸς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τ' ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε πᾶς ἀ δετίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τ' καιρὸν τ' φυγῆς.

26. MER. Hoc mihi quoque reſpondes; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe præcipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ΕΡ. Ἔτι δή μοι ἀ τοῦτο ἀπόκρινai, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεῃ γ', ἀ προσέτι ὠχρὸς, ἀ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραςὰς [c] ἔχοις, ὥςε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; ἀ τυχόντας μ', εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεαθ' ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ ὕτω σε δυσέρωτας ὄνλας, ὥςε ἀ εἰς [f] βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτὸς, ἀ πείρων κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶθ' νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι-

[c] Ἔχοις] ἴχοις V2. B2. recte: notatur etiam in Marg. A1W. [f] βαθυκήτεα] βαθυκότεα R. J.

41. Οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος ἀμφαίζει. V.

Καὶ γάρ πολλοὶ, Κύρνε, ἀ ἠπιάλου.
Ἧν δὲ χρὴ φεύγοντα ἐ ἰς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτῶ, ἀ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. J. cum Mſ. T. *Fabri* βαθυκότεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide *Mich.* c. 5. & *Apol.* c. 10. *M. du S.*

βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque ſcriptus, μεγακήτεα quam vocem ſervant *Apſthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκότεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κάτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχορον ἐ πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόπλοον imo in Etymologo legas, μέγα κάτω ἔχουσαν, ὁ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis βαθυκότεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κατατόμῳ Il. B, 581. Equidem exiſtimo, κάτω olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. Βαθυκήτεα πόντον *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec dicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτι περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτι, vide ad Δ. VII. extremo. Ἐρμ. c. 23. De ὃς Συν. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint, ὑπεροράσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ*, ΟΤΙΠΕΡ ἀδὴ τὴν ἀρχὴν ἰάμβας αὐτούς· hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπεροράσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑ. ν. ὑπὸ σοῦ, ΟΣΠΕΡ ἀδὴ τ. ἀ. ἰ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ὦ ὐδὲ ἢ ὄρχην ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξωμίης σαυτῆ, κορυβαντιᾶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.

ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perdito amore prosequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶν[a] σε αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. εὖ τυφλοί, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ κἀγὼ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον εὐθέμους ἐρασμιώταλον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτῷ, ἀμβλυώττοντες

27. PLUT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæcum, & quæ alia in me sunt vitia? MER. Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt? PLUT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quæ nunc omnia invasere, caliginem ipsis objiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, præ doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *AIW.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττοντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ διανέμοντες βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν καλῶν· ἢ συντεταμένως τὴν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκολιοδινοῦντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολαλακότες. *V.*

78. Λαβὼν ὁ τύφος] Τύφος λέγ. τὸ οἱονεὶ ἐκπεπαυμένον χωρὶς ** ἐξαρτημάτων τῆς ἰαλεμότητος τοῦ πάθους τούτου τῆς βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὅπως ἔπραι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιζεύγνυσθαι, παρὰ δὲ τῷ τύφος εἴρηται τὸ πάθος † τύφου γὰρ τὸ φλέγον καὶ καίον φασὶ σύνθημα· ἀφ' οὗτος καὶ ἡ αἴσθησις ἀναπτόμενος· ἀφ' οὗ καὶ τοῦ τύφου στεναγμοὶ βάθροι ‡ τοῦ μὴ εἰδέναι

* Ἵν' ἀμβλυώττοντες] *C.* ἐν ᾗ *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξηρτῆσθαι] *C.* ἐξηρμῶσθαι· *V.* ἐξηρυθμῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφου γάρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασι. Si abfit a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὲ δεῖ δὲν ἔχειν οἱ χρίσοντες] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὲ δεῖ δὲν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὲ δεῖ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quæ non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρίσοντες ἑαυτῶν fiet? Sed & ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνεπαίνεται γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σοφαγπυμένοι τῷ μηδ' εἰδέναι ἔχειν, ὅ, τι χρίσονται ἑαυτούς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαρὴς ἐπισέρχεται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* fastui *adjuncta est* desipientia. *Namque quos fastus conspicuos tenet* (qui fastu fascinati sunt) *desipiunt eo, quod nescium* (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire ne-*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque quaerentes *se superciliose adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερόπτας. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾶν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μαχαιρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εἰόμβου] Placet εἰόμβου. *J. Br.*

64. Ἀ-

quemadmodum sese gesturi sint. In hos intemperiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia. Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς πάντα χρὴν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πρόθεν ἔχειν εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησίν. *Nequeam scio* (vel *scire possum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἐρήσεις, ἔχουτι εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi invenisseris, scire tenne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro pro οἱ χρίσοντες ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρίσονται ἑαυτούς. Sic Noster in Scytha §. 3. ἐκ ἔχων ὅ, τι χρίσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρίσονται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορῶν ἅπασιν ὅτι χρίσονται τοῖς σωροῖς. Emendatius scribes, ὅ, τι χρίσονται τ. σ. Quae post haec apud eumdem *Scholiastem* sequuntur, non minus spuria, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὲ εἰδέναι ἔχειν ἢ. *M. du S.*

Pro οἱ *M. du Soul* ᾗ· praetuli *J. Jensii* ὅ, τι. *M. Sladus* δηλ. τὸ μηδὲν ἔχειν minus recte. *T. H.*

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus *videant*, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

65 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀπεράντων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί οὖν [b] ὅτι καὶ σὲ αὐτῷ ἤδη τῶν πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶσι; καὶ ἢν τις ἀφ-
70 αιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον [c] προέσθαι; ἀ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς [e] ὀπίχρις ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό
75 μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλα-
80 κία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φλυκτῶν· κἀμὲ τὸν

[b] Ὅτι] Priores Edd. Τί οὖν ἐστιν, ὅτι καὶ R. Marg. *Alii.* τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ. *J.* [c] Πρόοιντο] πρόοιντο *J.* [d] Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δῆτα. [e] Ἐπίχρις] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπιχρυσῷ *S.* & *A.* quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur.

ται ἔχων ὁ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄπειρος ἐπισήχεται § μεγαλαυχία τῇ λύσῃ τοῦ πλούτου ἀξιττότητι τὸ δόθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐς μαλακίας σωτήριον αὐτοῖς ἐπιδιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε ἐς θηλύτητα λῦσαι τὴν εὐπορίαν προσαλλομένη. Σύμ-

μαχοι τούτων λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τὰ μὲν ἄλλων λῦσαι τὸ πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τὰ δὲ τὸ ἀθάλογον τῆς οὐσίας κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσαναπαύσῃ. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiss. *M. du Soul.* Attamen prope mihi persuadeo, inveniisse Scholiastem in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu sumtum optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurca foedata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui. τὸ ἀπὸ τῆς φλύκτης ἀριττότητος τὸ δόθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνίσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat *M. du Soul*) ἐπιβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προσαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῶν μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec caltigatissime esse scripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀπεράτων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀπέρατος. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem secuti Mss. a *Fabro* memorati, & Ed. *J.* quae ὅτι habet sine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοί. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δή] Emenda δῆτα. *J. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorstius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δῆ, nullo prorsus sensu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρις] *Fucata.* *J. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum est φλυκτῶν, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & *inevitabilis* significat, non *vitandus.* *M. du S.*

Φλυκτῶν] Apud philosophos αἱρετὰ & φλυκτὰ inter se pugnant. *Cebes* p. 77. ὥστε γὰρ ἐστὶν ἀφέλιμον ἢ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν ἢ φλυκτὸν ἅμα εἶναι· saepissime *Plato*; quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ πάντων ἐλεύσεων πατέρα τ εἰσελευθόταν
κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, 85
καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

totot malorum, quæ ingressa sunt, parentem
suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam
me abjicere sustinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιοδρὸς, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφαφυλικὸς, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλυς, ἢ ἀπ' ὄφεως ἀφ' ἧς δακτύλων δραπέτευσις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγχιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλαξυ ἤδη φλυα-

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἐξώλη τε) J. Bl. Vz. S. A. Marg. AIW. ubi, sicut in F. & P. ἰξωδὴς. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλαξυ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τῶ δράματος ἴθει· πολλὰ τοιαῦτα [σὺ] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. V.

10. Ὑπερβόλῳ ταχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ἦτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὀστρακίσθαι Ἀφ' Φαυλόπηλα. ὁ δὲ αὐτὸς Φ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ ἀλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδροκίδης ἱστορεῖ, ὃς Φ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου ὃ Φ τὸ ἔθος τῆ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος ὁ τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος ὁ Δημοτυνδαρίῳ (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτων φησι. Κρατῖνος ὁ ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τῷ βήματι μίμηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος ὁ πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὀστράκισθαι] Legendum ὠστράκισται. Quid sit ὀστρακίζισθαι dudum ostenderunt Eruditi. J. J.

V. ὃν ὠστράκισθαι. Exc. G. ἐν ὠστρακίσθαι· C. Περιθοΐδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. M. du S.

Dedi lectionem C. V. restituerat M. du Soul ἐς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat J. Wasse ad Thucyd. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. M. du Soul Περιθοΐδ. integrandum est Πεισθοΐδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meursius de Pop. Att. in Περιθοΐδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀριστοφάνους ἦν Περιθοΐδης, ὃν ὠστρ. &c. T. H.

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδοκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. M. du S.

(3) Ὡς Θεόφρας Φ] Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. M. du S.

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui descripserat adsecutus non fuit, nonnihil obsturatum) εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτοντος. T. H.

(5) Παρελθόντ Φ] Προσυλθόντ Φ hoc enim postulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. T. H.

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recensit etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖ Φ, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. T. H.

(7) Χρέμητος] Χρέμιδ Φ Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῷ. M. du S.

85. Τέθηπε] miratur. J. Bn.

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. T. H.

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἐξώδης tamen legit interpres. J. B.

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἰξώδες. Vera scriptura, quam expressimus, ex J. Bl. & S. est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τε. M. du S.

97. Ἀπολυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτ Φ scribe ἀλλὰ μέλαξυ &c. Δίλωσ. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτ Φ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τ θησαυρὸν & reliqua. J. Br.

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μέλαξυ] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. Th. M.

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus, rem haud negligendam obliti sumus. PLUT. Quam? MER. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero. PLUT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ἐῶντας ἡμᾶς. πρᾶγμα δ' μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα· ὃν μάλιστα ἔδει.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἐπανέρχομαι πάρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. ἠκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τ Ἀττικῆς. καί μοι ἔπου ἐχόμενος τ χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τ ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἢν γε ἀπολίπῃς με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι πουηρῷ.

ἀλ-

s Ἀνέῳγμαι] ἀεὶ ἀνέῳγ. R. quod mihi placet.

βουλόμενοι ὑπὸ τ Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ ὃ πατρὶ αὐτῷ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ὢν Ἀθηναίων προστὰς αὐτῶν ἔσχε τὴν, ὡς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλευθερίαζε, θρασὺς ὢν τὸν, ὡς, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνηλυθότων Ἀθηναίων παρὰ πολὺ τὴν ἐκκλησίαν σίφωνι ἐχρῶτο καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ σύλλογον, τυγχάνειν δ αὐτὸν θύοντα, καὶ ἔφασκε ἱερὰ μέλλειν, καὶ κελεῦσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δημοδόκος δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιλησιακὴ ἱστορία· ὑπῆρχε δὲ Μιλήσιος ἀλουσὸς ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲ ἐμπροσθεν ἡμέραν συμπεσοῦσαι τ δῆμον, ὡς καὶ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο λῦσαι εἶναι ἐπὶ τ Παράλου· τ δὲ νυκτὸς ἐκείνου ἐλεύσεσθαι ὡς αὐτὸν τ ἐκδημοῦντων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δίκα παλαίτατος αὐτὸν ἀργυρίου μοιχεύθηναι, μιλησιάσαι πάλιν τ δῆμον, καὶ τρη-

(8) Ῥιφῆναι] Exc. G. μιφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. T. H.
(9) Δημήγορ] δημηγορ V. id est, δημηγορῶν. M. du S.
(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβελον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ' αὐτοῦ] ἀπ' αὐτοῦ. V. M. du S.

perturbata restituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἀλλὰ μάλιστ' &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodaeum*, *Franc.* etiam *Luisinus* Par. III. c. 2. T. H.

29. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ Θησ.] Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti: esse debet: Πλουτ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ Θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐχόμενός τ χλαμύδος] *Laciniam ducens.* Dixi ad *Patrem.* J. B.

8. Τὴν ἐσχατιὰν] *Aeschin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτῳ δὲ καταλιπὼν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττὸν, Ἀλωπεκῆθεν δ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiastes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαὶ αἱ τέτταρες ἐσχάτοι τ χώρας παρατούμοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· καὶ ἐπὶ τῶν τριττύων τ δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως δὲ τῶν χωρίων ὑπαπολαμβάνουσιν ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, αἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit *Casaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem castigans, qui de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit *Demosth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κηφισιάδε (lege Κυθηράδε) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτῆς ἐκ πρώτου μὲ ἀπειληφυῖαν τὴν ἐσχατιὰν αὐτῆς πλέον ἢ σταδίων ὡσεὶ τεσσαράκοντα· & compluries in sequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* observatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significent, dubitari non potest: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 30. *Hesych.* in Ἀλωπεκίδες, eum in modum historici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατιάς· illudque proverbii vice positum a *Constantio* Ep. ad Antioch. in *Athanasii* Apol. καί τοι τις ἀγνοεῖ ἐκ τ τὰς ἐσχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequebatur, occursu ingrato abesset, ἐσχατιὰν colendam commisit, ὀρεινὸν ἐκ ὑπολιθον γηδιον non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T. H.

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc est, *Pessimo cuipiam Atheniensi*: Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comoediae infamant. J. Br.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Aristoph.* in Pace. J. B.
Ὑπερβ.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὗτοι σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ταπεινομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστην; εἰ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου θεοεκπεμφθέν. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τοῦ Διὸς μὴ καταδειλιῶμεν οὖν.

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργεφόντα

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

ρη πάλιν ἄλλην ἀποτιλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· ὅτω (12) Θουκυδίδης. Ἐπέσχη δὲ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος δὲ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτέλης δὲ θεωρισάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὸ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ φυ-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστοτ. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορῆσαι. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim norum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος· προσθεὶς δὲ Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπέρβολος ὁ Κλεώνυμος] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ Κλέων ἤδη λοιδορῶν τοῖς ἐπὶ τοῦτον (Periclem) ὀργῆς περιεπόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, οὐ κατὰ τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν,

Scholiaſtes ad *AEſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγονται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἔθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ὑπὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορῆσαι. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψην] Βυρσοδέψου corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς cum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίας] Lege μανίᾳ· *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici maligniim animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχεραίνοντος ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἀπαισίοις παρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κυρτολογίαν dicit. Cleonis κυρτολογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τὸ Κλέωνος παίπαλόεν ἔσω ἢ ὑπόσχισις ἀτίβη. *T. H.*

(16) Ἀμεινίᾳ] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

τοῦ τε δήμου ὑφηγεμόνος τότε πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μὴ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολον ἐπολιτεύσατο· mox: ὅτος μὴ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν ὄντοιν ἐν τῇ πόλει δυναστεῖν, τὸ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διδύξατο τὴν δημαγωγίαν donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide diguus *Ariſtoph.* Nub. v. 549.

te Mercuri ; quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum ſortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt, in qua ſic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere poſtuletis, poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὀλὴ τυφλονὶ τ Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ ζ Διός. ΠΕ. νὴ ὁ Πλοῦτ@ Ὀλὴ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τ Τρυφῆς ωδλαβοῦσα, τυτοισὶ ωδλδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ ωολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; ἦτως [a] ἄρα εὐκαλαφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, ϗ εὐαδίκητ@, ὥωθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς ωρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ωδλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ ωάλαι, μαλθακὸν, ϗ ἀγεννῆ, ϗ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ ωάλιν ἐμοὶ ῥάκ@ ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕ.

a Ἄρα] ὦδμ. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἆρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe, qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὸν Περικλέους πολιτικὸν ἐπαινοῦμεν ϗ τὸν Βιαττ@ ψέγομεν διὰ τὸν Ὑπερβόλου ϗ Κλέωνος. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐκπωμασὶν τυχόν, τοὺς ϑ πάνυ πονηροὺς ϗ χαλεπούς. p. 541. D. ὅδις ποτ' ἦτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς ὁδὶ Ὑπέρβολ@ ἐκεῖν@ ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσπουδάσθη Περικλέα Κλέων ἴφνγε Νικίας Ὑπέρβολον Δημάδης δ' ἔκφυσε Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖν@] Non ignoro, quam vim ſaepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολ@ ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκεῖνο, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχηβόων] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργυφόττα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. θνατοὶ ϗ σάρκινοι, εὐαδίκητον ϗ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl. v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri*, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus* : melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer*, *hominem ſordidum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δύσεως, τὸ τῦ λόγου, ῥάκος πολυχρὶς ἐργασάμενος ἐξέσπε· iisdem verbis περὶ τ ἐπὶ μισ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριστὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκ@ — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent, incedunt πώλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπίσῃ γῆρας πικρὸν Τριῶνις ἰκέλοντας οἶχονται κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκ@ dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τί μ' οὐ ποιητ' ἐξώρισας ὡς κλιντῆριον ita ſi legas, jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπεττουσῶν τ ἠλέκτρων, ϗ τῦ τόνου σὺκ ἔτ' ἐόντος &c. Paulo aliter *Seneca*, teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos* : viliſſimos puta, nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον, ὡς παλαιὸν ἄγεις σάρον· ſic enim emendandum videtur : Φίλιος δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, ἀφ' τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes, non pluris illam facies, quam ſportam.* *T. H.*

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με ὄσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ σωμάτων, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῳ δὲ τῇ γνώμῃ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ [a] προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' εὖ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· εὖ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, καὶ πάντας τοὺς πόνους. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Næ iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera; aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AiW.*

44. Ἀγαθὴν συνεργὸν] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν συνεργὸν πρὸς τὴν ποιᾶν θηλυκοῦ ὄσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτοῦ ἀρσενικοῦ ὄν. *V.*

42. Οὗτος] Legendum οὗτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν συνεργὸν, idque observari jubet, quum Ποιᾶ, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium συνεργὸν & διδάσκαλον etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγαναχτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. D. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min.* & *Sostr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῆ. &c. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in Dix. c. 30. εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν συνεργὸν] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες συνεργόν. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — εἰ μὲ ὀδὺξ τερπήσεται βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενος πρηνὴς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *Aelian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δέχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ar-

dii eſtis, vapulabitis tamen; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero iſtum, quisquis eſt, hoc meo ligone comminuere certum eſt. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accerſam: plane enim homo inſanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυφλὸν δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ὑπερίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἔμοιγε μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

35. MER. Ne quid inſcite facias, Timon; quin potius agreſte iſthuc & aſperum ingenium mitte, correctisque manibus ſortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus; illosque ingratos deſpicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, ſi ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προλείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπόρρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aſpera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

83. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Ariſtoph.* ad Aves & Lyſiſtr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποιήσεις ſubauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριώτητα. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primae claſſis homo.* *J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μαχιμωτάτων τε ὢν τὰ πρῶτα· *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Ariſtoph.* Ran. v. 424. Καίτοι τὰ πρῶτα τῶν ἐκεῖ μοχθηρίας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτου Μίλτιάδης μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Κερσοβλείων· *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιεῦσι ὡς τῷ στρατοπέδῳ τῶν Λιγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Λιγινητέων τὰ πρῶτα· nam ſupervacuum illud φέρων, quod Edd. tuhum, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, reſecmdum eſſe, obſervans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· ſic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων εὐ δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philoſtr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megiſtias* ὁ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομιζόμενος. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (niſi forte praeſtet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἱπποδρομίου τινὸς ἡγεῖσθαι. In multis eandem loquendi formam ſectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλος, ὃς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλόσαιτις, id eſt, Herculem. *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίσματα ὁρᾶται· quin ſcripſerit πταίειν ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophiſtarum principe modo fuerat locutus: ſtructurae rationem exempla, quae poſui, ſatis confirmant; ὧν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομιζόμενος· exquiſitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatiſſimis obſecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum obſervari meretur, iſtam dictionis elegantiam multo frequentiſſime de uno homine, aut certis ſaltem & delignatis uſurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expreſſa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium praecipui. Excuſamus *Baſilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γίνει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῇ πόλει ἐστὶ τὸ πράττειν· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ πράττειν· idem accuratius p. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφηδονῆτο τοῖς πραττομένοις κατὰ τὸν Θέκλης, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀπόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diverſum eſt, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ ναυτῳργὰ καὶ παλαιστρικὴν & τὰ δίκαια ἐς τὰ χρήσιμα pro hominibus ponit ναυτῳργοῖς ἐς παλαιστρικοῖσι, & δικαίοις καὶ χρήσιμοις. Ex Latinis ſimilia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipſum quoque *Luciani* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum verſus, quaſi proverbii locum: Soſtratus eo quam opportune fuerit uſus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὑπομελωμένων σε τῶν θεῶν.

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἡ ὑπομελείας. τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἐν λόγοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὢν κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ὑποβολεῖς ἐπαγαγὼν, καὶ μισοπονηρίας ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὑποφθόνους ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

a Κατωφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *A1W.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ἀδημία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus*: quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ ſi vertas, *& ibi, & tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ἀδημίαν ἔχω γε τοῦ βίου χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν ἀδημίαν οἶδ' ἐδωδίων· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτος. Alia res eſt §. 38. ὅτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὅτ' ὅτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *J. B.*

12. Ἥδηδον] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Br.*

Ἥδηδον ἀιμάζειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἀ. ἀιμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰ κλαίειν, ἀιμάζειν σοὶ λέγω, σὶ κλαιών· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλεῦσαι vel λίξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heraclitum dictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſino, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δῆμ@ παροξυνθείς, ὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὐ τύραννο ἐπιβουλεύσας ῥᾳδίως δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένῳ τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τοῦτον τ ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τ διακέλευσης. ὥστε παλίνδρομο ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τ Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδέως οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὐ γὰ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, ὐ μειρακιώδη, ὐ τ Πλοῦτον παράλαβε. ἔτοι ἀποβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαί πρός σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἀπίτροπποι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, ἅτε τ [c] Ἑρμῆν τοῦτον.

ΠΛΟΥ.

[b] *Μακρὰ*] Ita ſola *F.* ceterae *μακρόν*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* [c] *Ἑρμῆν*] Excepta *P.* omnes *Ἑρμῆ*.

12. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] Σκόπει, πῶς ἐναλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ εἰς τὸ ἀνέξομαι λόγους τῆς σιγῆσεως, ἀλλ' αἰτιατικῶ [a] ἐπενήνεγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσειλήφθη. *V.*

[a] *Ἐπενήνεγκας*] Ita ſcripſi pro *ἐπενήνεκας*. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur *αἴσχυσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit *ἐναλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T. H.*

† *Εἰσδέξομαι*] *M. du Soul* repoſuit *προσδέξομαι*, & pro *παραχωρήσω* prioris editionis *παραχωρήσω* poſterius etiam vidit *M. Sladius*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, *ἐκέλευσεν ἡδέως ἀπάγχεσθαι*. B. Pl. §. 14. *ἐγὼ δ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: *ἐμοὶ δ τοῦτο ἱκανὸν, ὦ πάντας ἀνθρώπους ἡδέως οἰμώζειν ποιῆσαι*. Vera ſunt, quae de voce *ἡδέως* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. *Οὕτως ἀποβλ.*] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*
Οὕτως ἀποβλητά ἐστι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu.

Οὐ γὰ ἀπόβλητ' ἐστι θεῶν ἱμερτὰ δῶρα.

Heſiod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. *Διαλογήσομαι*] Unde apud Graecos *τὰ διαλογικὰ Demoſth.* initio *περὶ στεφάνου*. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*
Διαλογήσομαι] Scribe *διαλογήσωμαι*: nam *ὦ* intelligitur. *T. H.*

20. *Μακρὰ*] *Ῥῆσιν* ſubaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J. Br.*
Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*
Μακρὰ] Reſtitui *μακρὰ*, quod in Ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diſceſſerunt: ita mox §. 38. *μακρὰ ῥῆσις*. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἅτε πολλὰ ὑπὸ σοῦ καὶ ἠγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φὴς, ἠδίκηκα· ὃς τὰ μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τἄλλης τρυφῆς· πρόβλητος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τοῦ κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ἅτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταγάτοις, ἐπαινέσι, καὶ καταγοητεύσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαι μοί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅπι κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὗτοσί, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, ἅτε δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

ΕΡ. Ἀλλὰ νὴ ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. ſ. Marg. ΔΙΩ. reliquae μηκέτ'.

35. Ἐπιβουλεύουσι μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν· cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T. H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴ, tum τὴν διφθέραν oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων *Teleti* apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. *T. H.*

43. Μηκέθ'] Ed. ſ. & Mſſ. R. G. & L. Reliquæ Edd. μηκέτ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. du S.*

56. Ὑπόσηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι· Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόσηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τῆς ὁρᾶς vel σκόπει ante particulam ὅπως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi diſrumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tam mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interferi debet καὶ γὰρ, εἰ & χαλεπὸν τοῦτο &c. *T. H.*

57. Οὐκ οἰστόν] *Ferendum non eſt.* *F. Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τὸ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Def Herald.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. & *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρηγνῦτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσηται. Hoc quoque La-

fit: itaque eum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Thesaurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, & de integro discedendum. Cum enim dii ipsi vim adhibeant, quid, quæso, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, & ægre tolerandum; perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in cælum, ubi supra Ætnæ cacumen ascendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fo-

ἤδη γεγένησαι; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεταί γοῦν ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πληκτέον. τί γὰρ ἂν καθοῖτις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἵα με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι καὶ ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσχου, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ σὺ οἷόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὸν Αἴτνην εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γοῦν τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνον· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ σαῖε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσέ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳί, καὶ φάραγξε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis usitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audaciam, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* T.H.

61. Τῇ αἰθρίᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ αἰθρίᾳ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑμ. ὑπος.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne *Thomas Magister* quidem intellexit. Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis suppositus ero*, hoc est, *ego a vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις ad Plutum autem; σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεταί γοῦν ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τιράσιε, καὶ φίλοι Κορυβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόσου χρυσίου τοσοῦτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non significare *ego vero a vobis discedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam; *subsistabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; quum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῶ, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quamquam ipse *Thomas* Nostrum non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσαμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδης· Ἐν σκοτεινῷ ὑποσάς, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσαμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσαμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσαμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινος ἵσαμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλ-

λω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποσήσομαι.

TI. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀλίγρωσον σαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῆς βάθους τὸ Θησαυρὸν ἐς τὰμφανὲς προκαλυμμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ καὶ

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

a Ὑμῖν] ἡμῖν λόπος. *J.* ὑμῖν λόπος. P. L. Marg. *AldW.*

68. Ὑποσήσομαι] Ἀποσήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδῇδίῳ & μανιώδει δήθεν * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκρήματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρημένων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· an σπα-

λόν τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατάσω & τρίτον, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ὃν τῷ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καλαυγκόντα ὦ' ἀπειρίας, scilicet τὴν ἀγκυπία· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σφυρὰν καλαφέρων δίκοψι &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἄρπιν καλαφέρει τὸ ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τῆς γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑποσ.] Alii Codices ἀποσήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῖν ἀποσήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποσήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποσήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenismus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ά — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ & διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποσησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπο—. De ὑμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Hae VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nigr. c. 5. & Thuc. c. 6. *M. du S.*

Ὑποσήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποσήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκσησόμαι· ut

τῷ ἐν τῷ δήθεν τῷ σ. quanquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. *T. H.*

in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὸν διράπδσω ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκσήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποσήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura consspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποσήσομαι Θυμῷ ῥίψαντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμύνομαι τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subslabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsciviissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὑ τοῦτο ὑποσήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποσήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποσῆσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

ſomnium ſit an non? male metuo, ne expergefactus in theſauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale eſt; nam aurum ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, & aſpectu quam gratiſſimum.

ὄναρ ταῦτά ἐϛι; δέδια γᾶν μὴ ἄνθρακας ϛεύρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐϛὶν ἐσϕϱαγισμένον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τῇ ὄψει πρόσοψιν ὑπερήδιϛον.

Aurum, ſuave munus es mortalibus.
Namque ignis inſtar eximie micas, - Et noctu

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, ϗ νύκτωρ, καὶ

76. Ἐκτέτμηκεν] Κεκτημένον. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Eſtote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon ſibi κορυβαντιᾶν, hoc eſt, *furere*, cum ſibi viſus eſſet cum duobus viris colloqui, qui ſe Deos dicebant, deinde theſaurum invenire. Vix nimirum in re tam inuſitata credebat oculis ſuis, & ſanus ne eſſet ipſe addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praeſides, ut ſibi faventes ſint. *Corybantes* & *Curetes* erant ſatellites Jovis, qui inſtar infanorum circa eum ſaltaſſe armati dicuntur, clypeos haſtis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν ϗ Κορυβάντων ἀρχηγικῶν ϵ̓ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, ϗ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν verba ſunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, ſi quod portentum aut prodigium ſubito fuiſſet oblatum, ſtuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Ariſtophaneus inter vetularum, quas ſupra portenta quaevis averſabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Ecclez. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet (ſed & aliunde conſtat) Corybantas bonis & ſecundis rebus praefuiſſe.* Nimis, credo, feſtinabat, quum iſta ſcriberet: niſi teſtes adſint certiores, nihil ipſum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τυράννου invocatur, ſic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inuſitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam eſt: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον πρὸς Διὸς Κτησίου ϗ Ἑρμοῦ Κερδώου ab his theſauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De verſu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶν] Mercurio, ut ſupra viſum eſt ad c. 15. acceptum referebant quicunque theſaurum inveniebant. inde ἅρμαιον toties Noſtro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & ſi quae talia. Κερδῶον apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M. du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Eraſm.* in Prov. *Theſaurus carbones erant.* *J. Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quaſi hoc ſomnium eſſet. *J. Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* verſus, qui apud *Stobaum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. noviſſimae in hunc modum.

Ἔα με κερδαίνουσα κἀκλῃζῃ πανὸν.

Deinde deſiderantur ſex verſus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μητρὶ, ἡδονὰς τοῖς σοῖς ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ἢ φίλῳ πατρί.
Οἷας σύ, χ' οἵ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ σοῦ γ' ἦν Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν,
Οὐ θεῶν' ἔρωτας μυρίους κεύτην τρέφειν.

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe ſit, quaeris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda poteſt
Par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobæum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiati eſſent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen conſurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipſe proſiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabas in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in ſua quisque dat.* Henr. Stephanus cohærere hos verſus inter ſe, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hoſce duos illi ſubjunctos alicubi legere ſe ait meminiſſe;

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σίβοιλα τοὺς θεῶν νόμους
Πίνῃλα ναίων δῶμα μηκαλημάτα.

p. 27. *tract. de habendo delectu ſententiarum*, quem *Comic. Sententiis* praemiſit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M. du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J. Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J. Br.*

ἢ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, ἢ ἐρασμιώταλε. νῦν πείθομαί γε ἢ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένῳ ἀναπεπλαμμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἄτερ καλὸν ἐρασθὲν ἀφ' ὑψηλοῦ τέγους καταῤῥέουσα;

Ὦ Μίδα, ἢ Κροῖσε, ἢ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἀδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα, ἢ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ἀγε δὴ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἦσος· ὦ δίκελλα, ἢ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενον ἐχαλιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν ἢ τάφον ἀποθανόντι ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, ἢ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ὑπόλοιπον βίον, ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας, ἢ ἀγνωσίαν, ἢ ὑπεροψίαν· φίλον δὲ, ἢ ξένον, ἢ ἑταῖρον, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕβλος

& interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42. O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac mugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἰχθυϊδίοις δὲ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθασιν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέου βωμὸς] Ἵδρυτο δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις καὶ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ὠθήσαντος. V.

* Ἱδρύσθαι] *M. du Soul* ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. *T. H.*

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Croeſi. *J. B.*

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀνατ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀνατεθῆναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀνατεθῆναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. μεταφράστης *Iſaac. Caſaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitæ genere prioris inſignia Diis præſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δόρυ. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλόκιον αὐλόν &c. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. *J. B.*

96. Ἑλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν ἄλλα καὶ ἱερὰ Ἐλέου καὶ εἰκὼν Δήμου. *J. Br.*

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiæ Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. *Dupuis.* c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic *B. πρ.* c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀπὸ τῶν πατέρων, φησὶ, ὡδοιδοιπόρουν ἡμῖν οἱ ἀνατρέποντες τὸν βίον. *M. du S.*

1. Μονήρης ἢ ἄλυτα] Sic poſtea in Saturnal. φασὶ λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μονήρης. *J. B.*

Μονήρης .. ἢ ἄλυτα] Confer. *Κρον. Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii.* Atqui & res nota eſt, & ab *Æliano* prodita, συνήθους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μονήρης δὲ ἢ ἄλυτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἥδει ὁ μονήρη ὁ μόλις ἀρκοῦντα. Sæpe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici σύγκροτοι ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλήρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumitum illud *Heſychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐκτετμημένοι ſunt *monachi.* Lupi, cum quorum moribus hæc vi-

52. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀπτεύσαι δεομένῳ, ὠδυνομία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, ἢ ὀπίσω· ἢ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῷ, μίασμα. ἢ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, ἢ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· ἢ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε σπονδὰς σπείσωμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. 10 φυλέται δὲ, ἢ φράτορες, ἢ δημόται, ἢ ἡ πόλις αὐτὴ, ψυχρὰ, ἢ ἀνωφελῆ ὀνόματα, ἢ ἀνόητων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορᾶτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἐθῶν] τ' ἐθῶν R. ἠθῶν *J.* Marg. *Alw.* [b] Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος ἔτι λόγος. Ἦσαν πως Ἕλληνι ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι πᾶσιν· ἐν ἀρχαῖς, ὡς ἀποφράδας ἐκάλουν. οὐ μέντοι καὶ προσῆκεν ὧν τις τυγχάνει, ἐπὶ καθάπαξ φίλοις † ἐπιορκοῦντος φίλῳ, ἀλλὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀχρειότερα ἢ αὐτοῖς ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τ' ‡ Φλρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐπήγιζον τοῖς κατοιχομένοις· καὶ πᾶς ἔτος ὁ μὲν ἀπῆτο τοῖς κατοιχομένοις μὴ συγγένητος πάντων πρώτων § ἕτερον τρόπον, ὧν καὶ τὰ Διάσια συγκάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν ἐ πάντα τινὰ τ' ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἱονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσιπεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

* Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπιμέγνυτο] Prius edebatur ἐπιμέγυτο. *T. H.*

‡ Φλρουάριον] *Matth. Sladus* Φιζρουάριον· sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τῶν κατοιχομένων θυῶν. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*
Quid si ἑτέρων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati: sic* ἐοίκοτες, *pallidi.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν μὴ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ἐν μηδὲ φρ. *M. du S.*
Idem *Matth. Slado* veneratur in mentem. *T. H.*

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψλάθλον. *A. V.*

10. Φυλέται ἢ καὶ φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen.* *Thucyd.* *Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

vita comparatur, sunt μόνιοι, μονοστῆμοι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Lougarus.* *T. H.*

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*
Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψλάθλον. *A. V.*

10. Φυλέται ἢ καὶ φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen.* *Thucyd.* *Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γλύκιον κ' ὁμορος ἐκτείνων τ' ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιωσάμενος δεδέχθω, ἵν' δὴ ἀποθανὼν ἢ αὐτῷ σίφωνι ἐπευγκεῖν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus,
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τοὺς ἄλλους. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. τὸ τρόπω δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι καὶ πυρὶ λάμ-

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit *Misánthropos*. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet καὶν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν τοιούτων εἰμι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς λάμπράξω ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκσείων τοὺς ἄλλους] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere*, *excutere*: *Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μόνοι τάχυ τοὺς λογισμοὺς ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ δόξα τοῦ ὄχλου δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τοὺς λόγους· ἴδου ἐκσείσεται ὑπ' ἄλλου μὲ ὀδύνος, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι λαμπρὸν τοῦ φυτοῦ ἔλεον αὐτοὺς δὲ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐκσείσαντες· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δέξαι πρεσβεύω· ἱκέσῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ὑμῶν ἢ δεξιᾶς ἢ ἐμοῦ ἅψασθαι, ἢ ὄμμα τόμον ζῶντος ἴδοι προσιὼν ἰδίλοι, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ἅτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Ecclez. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται ἐκ τοῦ πολλὴν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦται, στέφανος (ἀθλητὸς τοῖς νεκροῖς) ὡς τοῦ βίου διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant*; *si eo descendere sit necesse*. *Xenoph.* K. Π. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τοῦ πόνου (τὸ ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φαίνεσθαι εἶναι) *Thucydid.* VIII, 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, εἰ δέοι ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτῶν χρημάτων ἐξαργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἤν τι ἐκ δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῆς λεγομένης ἀπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τῶν

tem videro; atque ut extinguam obſecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum eſto. Tum porro ſi quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne ſe attollere poſſit: ſic enim iſti ſcelerati par pro pari acceperint. Hanc legem ſcripſit Timon Echecratidæ F. Colyttenſis, concionis ſententiam confirmavit idem Ti-

25 φθειρόμην, ἢ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ ἢ ἐλαίῳ καὶ σβεννύναι. ἢ ἤν τινα ἢ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀποφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν ἢ τοῦτον ὅτι κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι

30 δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τοῖς ἴσοις ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·

τῇ τύπτοντος quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob ſequentem ſyllabam ſimilem, opus non eſt, ut moneam. Deinde Timon ſenſum fortunae praeſentis cum odio generis humani miſcens ita ratiocinatur, quaſi poſt mortem ipſe ſibi ſolus advocato nemine juſta funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod ſi in hoc tam felici rerum mearum ſtatu moriendum ſit, debitumque fatali naturae neceſſitati omnino ſolvendum, mihimet ipſe quoque coronam ut imponam, decretum eſto:* animus inſeſtus Timonem abripit in facetiam ſane venuſtam & ſalis comici plenam. Neque multum diſtat §. 46. φόνου τάχα προκαλήσῃ μοι· ſcilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demiſſus dicam erat Timoni ſcripturus. Forma loquendi nonnihil diverſa *Senecae* Ep. XXX. p. 113. *Baſſus noſter videtur mihi proſequi ſe & componere & vivere tanquam ſuperſtes ſibi, & ſapienter ferre deſiderium ſui.* T. H.

Ibid. Στέφειν] *Coronam, qua olim mortui coronari ſoliti erant.* J. Br.

28. Ἐὰν κ. πίττοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. J. Br.

Πίττοντα] Sic Ed. J. Coll. & Mſ. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quae ibi a me annotata ſunt. M. du S.

Βαπτίζοιμι] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito diſplicuit πίσσοιμι· quod ſi reperiretur in contextu Lucianeo, ſedes mutare juſſiſſem. Nihil eſt certius, quam βαπτίζοιμι non ſatis erat Timoni in caput iſtum dare praecipitem, niſi protinus etiam ſubmergeret, nulla relicta fugiendi periculi ſpe. Plane poſtulat illam lectionem, quod ſequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro uſitatiſſima phraſis in *Luciano* ἀθεῖν ἐπὶ κεφαλήν, quae, quo ſuſtentetur, illo πίσσοιμι nequaquam indiget. T. H.

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admiſimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum eſt, praeter hunc locum nusquam in hoc libello ſic ſcribi: quia tamen defendi poteſt, a Luciano refingendo manum abſtinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter ſe convertuntur; neque inſolens eſt, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem perſona locum obtineant: ita Λυκόλεφος & Λυκολοφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λυκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Ariſtoph.* Scholiaſta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Ariſtophane* dictus & *Eupolide* Λυκόλεφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat, qui p. 957. B. eſt Ἐπαμινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπίσολή· ὡς καὶ ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου· atqui haec ipſa eſt oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως συνηγορίας· in ea Νικομαχίδης uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lyſias*, quem alibi ſemper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Euſtath.* ad Il. E. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non eſſe de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teſte *Hier. Magio*, *ab Agnone:* quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre poſſem, quorum ignoratio errandi anſam ſaepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, ſed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici cenſuit *Valeſius*, Laertii filium: quod nunc pluribus perſequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, ſi vel unus Codex acceſſiſſet, reddere non fuiſſem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores perſequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus eſt *L. Kuſterus* de Verb. Med. p. 133. & ſequ. longoque intervallo induſtriam ſuperavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Theſ. T. IV. p. 730. tametſi nonnulla ſint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidiſſe in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum eſt. Otium aliis feciſſe poterat *H. Valeſius*, ſi, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. diſponere licuiſſet ipſi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac ſuadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρυτανις ſententias rogat, populumque mittit in ſuffragia: hoc eſt apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τὸ πρόεδρον ἐπιψήφισιν Ἵππων Κρατιστοτέλους Ἐυπειθίων *concionem legitimam in ſuffragia miſit ex Proëdris Hippon F. Cratiſtotelis, demo Xypetaeon:* iſtorum mirifica circumfertur verſio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudſonus* in Pſephismate, quod *Joſephus* habet A. J. XIV, 8. ſed prava loci diſtinctio virum Doctiſſimum fefellit: ſcribendum eſt: ἐκκλησίας γινομένης ἐν

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν διδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γοῦν ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχους. παλαχόθεν συνθέσει κεκονιμένοι, καὶ πνιγόμενοι, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου πότερον ἐν ὀπῇ τινὶ τοῦ ὄρους τούτου ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον προσνομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάντες τῷ θεάτρῳ, τὰ προσήκοντα ἐπιψηφίζειν Δωρόθεῳ ἀρχιτεκτόνων καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Miſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ ἀφ' ταῦτα ἔτι ἐψήφιζον Ἀθηναίοις τὰ τῆς δίκης τραπεζῶν Σάνδιον quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτ' ἐπιψήφισεν Ἀθηναίοις τὰ τῆς δ, &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτε ἐπιψηφίσαι καθιζάνθη κατὰ τὰ ἀμφὶ Περικλέα &c. τραπεζῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἰξ ἀρωνία e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῆς neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτε ἐψηφίζετο, ὅτε καθεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιζάτης ὤν in quo ne credideris quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ', οἱ πρώην δικα τραπηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπρόμιλλα τῷ γνώμῃ· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῃρέθη ὁ Ἐπιζάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῇ βουλῇ καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιζάτης ἠρώτων καὶ ἀφεχειροτονίαν ἐδίδοσαν· nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Scholiaſt.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, πρόεδροι ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἐπεψήφιζον *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. πρυτάνεις, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γοῦν] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχόνη· ὀξυτόνως μὲν γοῦν τὸ εἶδος τῆς πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ χωρίον ὁ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη ὁ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τούτων εἶχε τὸν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρῶτι ῥύμδος, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. τραπεζίτῃ ἐκθαμβεῖν πνιγεῖσθαι (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένος, κεκονιορταμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὁπ-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον προσνομήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον προσνομήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον προσνομήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . προσνομήσομεν] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia sæpe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἑτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους σπαρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego sæpius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποσιώτατε. TI. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀπιτριπτότατε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καιρόν τι σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφώτατε Ita priores Edd. monuit *J. Jensius*.

40. Ὀσφρησόμενοι τοῦ χρ.] Pariter in *Anac.* §. 48. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ πρωτίστων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὀσφρηθέντες καὶ ὠδηδότες ἔγνωσαν, καὶ τὸν ἀρτον ὠδηδόσιν ἐπιχυθῆναι· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus inquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione*: meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κάρανα· ὡς χαλεπὸν ὑμῖν οἱ φίλοι Ὀσφρησόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τὸ Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα πολὺν ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἀκροβολίσαιτο πρὸ τῆς δίκης. *T. H.*

43. Παραπομπεύσομαι] *Scholia* παρασιωπήσομαι, quod placet: πότερον ἀπελαύνω, ἢ τόγε τοσοῦτον παρασιωπήσομαι. Παραπομπῶ vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παραπομπὴ dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἀλτιζόμενος πλοῦτος ἀνάπτειθο καὶ παραπομπῶν. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen parasiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copiose Clariss. *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρίξας] Emendo ex conjectura, ὠρίξαλο. *J. Br.*

Ὀρίξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspicetur *Brodaeus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὠρίξαλο, pro vulgato ὀρίξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὠρίξαλο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quaeso, ὁ πρώην ὠρίξατο foret? Deberet ὃς ὠρίξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Caeterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμεμεκώς. pro quo Lector exspectaret ἐπιπωκώς, *qui epotavit saepe domi meae integra dolia.* At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, miram quamdam captat isthoc ἀπροσδοκήτου elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauserit, sed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμεκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμεμέκει. *M. du S.*

56. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νὴ Δία; notandus est usus τοῦ νὴ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. II. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲ ἐκ τοῦ μουσικοῦ τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμοῦ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ Φόρμιγξι νέους κελαδήσομεν ὕμνους ποιητής τις, inquit, ἐν ἀσήμῳ γράφει· eum esse Terpandrum ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. *T. H.*

61. Δι-

λων διθυράμβων ἥκω κομίζων. TI. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα παθητικῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὼ, ἰώ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. TI. καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ὀπισθαδύνῃς, φόνῳ τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀππάσας σ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἰχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. TI. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ὁ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γενόμενος.

TI. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβών, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ὀπωρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλίσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἰχαιμον] Ἐπίχεον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J.Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαΐας, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Arcop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἰχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J.Br.*

Ἰχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J.B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J.C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θριξὶ σύκτοντα, ὅλον δὲ τὰς τρίχας, αὐτὸ δὲ πυῤῥὸν, ὥσπερ ἐστὶ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *rebarrum:* Gloss. veteres: *Rebarrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philopss. §. 18. *Alciphronis* restituo I. Ep. 28. τρίχουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλαντα (utroque enim modo scribitur) γυμνότιον, pro τάλα-

merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & synephebi fumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum præsto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostræ memoriæ hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res postularet, posses, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniissem, accepi in re ampla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etsi fortasse, cum tanta sis præditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori præcipere potes, quid factu opus sit. TIM. Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium est; quoniam quæ ipsi conducibilia sunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens. Hic cum

ψπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ὀπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ὅτι τράπεζης μόνον, τἆλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι [e] πιστευτέα τῇ νῦν ὑδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καιρία χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἧκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε ὅτου σοφὸς εἶ, οὐδὲν ἴσως δέοιο τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ Νέστορι τῷ Ἰτῷ τὸ δέον ὑποθεμένοις ἄν. ΤΙ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου τὸ κρανίον, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτῷ.

ΤΙ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἡμέτερον εἶναι λέγων. οὗτος ἐκαί-

[d] Οὗτος] οὕτως Marg. *Alw.* idque *Fabrum* probasse versio declarat. [e] Πιστευτέα] P. πιστεύτεον. [f] Φιλοφρονήσομαι] *φιλοφρονήσωμαι B2.*

4. Κατέαγα τῷ κρανίῳ] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν αὐτοῖς ἦν ἐπὶ μέρους αἰσθάνεσθαι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. *V.*

λαττον prioris vocabuli potestatem pete ab *Hesychio* in Τράπεζος. *T.H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impurissimus.* Legend. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* *J.Br.*

79. Ἐπομοσσάρδῳ] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. —. *Jensius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὠλιτώτερον τοῦ κύνεον] Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cycnis. *J.B.*

88. Ἐπιτιδῶν] Lego ἐπιπηδῶν. *J.Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudi. *J.Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip. Cycl.* ἀλλ' ὅπως ἀπῳ ἴσγ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τ' τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσιν ἑ βρώσιν εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστευτέα] Pro πιστεύτεον. *J.Br.*

Πιστευτέα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus sit.* *J.Br.*

Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα τοῦδε τινός, quod mox τὰ συμφέροντα τινί. Errat *Brodaeus:* recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ.κ.] *Comminuta est mihi calvaria.* *J.Br.*

Κατέαγα τῷ κρανίῳ] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κιφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiscitum, decretum,* de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενῆ &c.] Perquam apposite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐροῖ γὰρ αὖ τοῦ φίλου ὡς μὲν ὑπὸ πραττόντων ἐκποδὼν ἀπέχοιτο, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γνωσιλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ ἑαυτοῖς μοῦ λυπηροῖμι. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

de meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescceret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

14. Διανέμων τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐστοίδαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ Θεωρία, καὶ μάλιστα περὶ τὰς Θέας τῶν Διονυσίων ἀφ' ἣν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖον

(1) Θεωρικόν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐστοίδαζε τὸ ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσαν] Ante legebatur προβάσασαν quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

(4) Μόνῳ δὲ τῷ Διάτρῳ καταλ.] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum relarcio: μόνῳ δὲ τῷ Διάτρῳ οἰκοδομηθέντος, σκολαὶ τῶν τὰς Θέας, vel, τὰς τόπας καλαμωσάντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἐδόξει. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere*, *numerare*, *dare*, sic & Graecis ἀπό. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἃ νῦν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς σωτίταχα δισχίλιαι δραχμαί. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ Θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τό γε νόμιμον, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando Θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ Θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεὺς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . ἀφανίμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δήμου τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηίδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogirantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐριχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incideret, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχεια. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἔρχεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἔρχους τοῦ ξενίσαντος Δήμητρα τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχίας φασὶν ὁ δημότης Ἐρχιεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχιεὺς ἐν τοῖς τοπικοῖς, Ἐρχιεύθεν, Ἐρχίαζε, Ἐρχιάσιν. Diphthongum in istis vocabulis adscitas, an simplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμων τὸ Θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς Θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα εἰς τοὺς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μόνας. ἐπιδοῦναι τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν Θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μῆνας, εἰς Θυσίας. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ Θεωρικὸν, sed τοῖς Θεωρικοῖς. Vocabant autem Θεωρικοὺς τοὺς τοῖς Θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπαγοντας, ἐπιφανεμίους. *Hesych.* sive Θεωροὶ ἢ Θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμων τὸ Θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratida F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem nuper die pugilatu, & luctæ, & curſu*

βλημα τῆς Ἑλλάδος· ᾧ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνελεγόμενος, ᾧ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, πρὸ πάντα χρόνου διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξὶ, καὶ πάλῃ, καὶ δρόμου, ὁ

τούτους μισθοῦ, ἵνα ἴσος ἴσχυν τὸν εἰκῆ τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲ ὑσιρῶν ἀπεραῖτο τῆς θέας. Ἐπειδὴ ἠλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλῷ ἐν ἑτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴν δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτε πλέον ἔξῃ δοῦναι δραχμῆς, ὅτε ἔλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι ἀφῃροῦντο τῶν χρυσῶν πλεονεκτεῖν, μηδὲ οἱ πένητες ἀφῃροῦντο πενίαν βιάζεσθαι. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑπακουσμὸς κόλαξ δημίας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων ἀφῃρημένων εἰκότως (6) τοίνυν ὑπὸ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτοῦ (7) τότε τὸν θεωρικὸν δραχμὴν ἑκάζοντος παραθέντος. *V.*

(6) Τοίνυν] Ante legebatur τῆς τύν. *T.H.*

(7) Τότε] Reponi malo πότε. *T.H.*

διαδόσει (interponendum videtur εἰς τὴν ἀφῃρέσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, εἰκὸς καὶ αὐτὸν λαβεῖν &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ἐπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ πλουτοχλίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθοὺς ἀφορμὰς προαχθῆναι. Plura dabit de ἀφορμαῖς, etiam τῶν θεωρικῶν, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum D. *Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *viritem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T.H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J.Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J.Br.*

Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺν οἷς μαρτύρων ὁ Ἑρμῆς τὸν πατέρα ἰούβραιῶν, λιποφίλων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν ὠνούμενον, τί γίνεται; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τῶν δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψυσάμβδός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ἐς τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J.G.*

16. Πολίτου] *Civem eſſe* : hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J.Br.*

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *AEſchin.* περὶ τ. Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων ἐς ῥητορικὰς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad §. 55. *T.H.*

18. Τὸ ἴρισμα τῶν Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἔρισμα. *J.B.*

Ἔρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M.du S.*

Ἔρισμα τῶν Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ ἐς ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, cujus præter alios meminerunt *AEſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus : *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν σωτῆρα ἐς εὐεργέτην, καὶ ἴρισμα, καὶ ὀφθαλμὸν ἐς κρηπῖδα ἐς τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non prætermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T.H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. *J.Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium : τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τὴν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T.H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T.H.*

23. Κολυττιεὺς] *Suidas* : Κολιττιεὺς· ὡς πρὸς Λουκιανοῦ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττιεὺς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. *F.G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T.H.*

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J.B.*

ὸν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ἢ τελείῳ ἅρματι ἢ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσεται ἄμεινον. ἢ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, ἢ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' ὧν τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ὑπ' τῶν καλῶν. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτῆς λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteri non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προεγράφην] προυγράφην. Marg. *Alii.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ὑπ' Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ ἢ τῷ τελείῳ ἢ δικαπόλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνίας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam Ἀχαρνεῖς dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνα· *& sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regiouis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnelii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter restituam Ἀχαρνᾶνας· ita duplici victoria Timonis virtutem, caelis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem susceperit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. τὸ ὑπὲρ Ἀναφλυστίων (ὑπὲρ δὲ ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. οὐδὲ δὴ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων ἀφεῖσαν vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Domeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταπόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν τὸ Κορίνθῳ ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μηδ' ὅτ.] Quod nulla arma possideam. *J. Br.*

36. Προυγράφην] Προσγράφω. *Th. M.*

Ibid.

ti haberemur, niſi memores eſſemus: *Inſuper ſcriptis decretis, & conſilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hec omnia placuit curie, & populo, & Heliaea per tribus, populis autem Attica ſingillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum preterea ſeptem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Die-*

ρις οἱ ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράψαν καὶ συμβουλεύσαν, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ὅτι τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα ἐν τῇ Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀναγορευθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικαίως Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθριον περιπατηθέντων τῶν δικαστῶν παρ' ἣν ἐκαλεῖτο, ἐξῆν τὸ ἀλισθῆναι τοὺς οὐσῖ ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσως ἔδει τῷ Διὶ ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proſcribi ſolebant: hoc eſt προγράφειν εἰς τὸν κατάλογον. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad ſtatuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina ſunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuiſſet relatus, eum ſubterfugere militiam non licebat, niſi cauſas adtuliſſet graviſſimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi ſtudioſiſſimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κριτῶν ἔφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ λέγειν τὰ κατάλογον ἀναγκαῖον ἐθέλειν ἀκούειν. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐκ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ ἐτησίους ἦσαν ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol. A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραί σε ἑστήσαιεν· ibi vide *Berglerum.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos eſt receptum; ſed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῶν, χαλκῆν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. ridens Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numiſmatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] *Mythici, lunulae, nimbi radiati* ſtatuarum capitibus apponi ſolebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Ariſtophanis* verſibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi ſolebant nimbi, ne deſuper ab avibus conſpurcarentur, quae *Scaligeri* fuiſſe videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque ſignificandae cauſa: quam ob rem eorum dignitati conceſſa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum ſortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipſa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Patere.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpiſſimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus ſignis acceſſiſſe radios nihil eſt mirum: *Pauſan.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματι τοῦ Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες εἰσίν. ſaepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque ſacratum Bis ſenis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. viſus ſibi fuit quidam per forum incedere ſpecie ſolis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στραφεὶς δὲ ἀπεδείχθη τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ μῆνας ἕνδεκα ἐπιζήσας τὴν ἀρχὴν ἀπέθανε· apparet ſomniatorem iſtum duodecim habiturum fuiſſe radios, ſi integrum explendi menſium numerum poteſtas fato fuerat conceſſa. Plerumque ſepteni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* reſtituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις· cujus rei non naturalem tantum cauſam veteres Theologi, ſed & myſticam tradiderunt. Hinc ἑπτάσσοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionyſ. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, ſoli ſacer, ſeptem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῆς τῶν Ἁπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντιθέασί τε εἰς δακτυλίου αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δ. perſuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaſpide exſculpe draconem radiatum, ut habeat ſeptem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expenſis, prono curſu delabi me fateor ad illam opinionem, ſcripſiſſe *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae ſeptem? at ratio numeri in noſtra lectione eſt manifeſta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καιναῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τὴμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεὺς,

mystis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς ἡ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ἢ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα ἢ μητέρα † ἐγγύτατα τῇ τελευτησάντῳ· οἱ δὲ ἔξω

* Ἀγχιστεὺς] Exc. G. ἀγχιστεία. M. du S.

Ita correxerat etiam *M. Sladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχιστῶς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντι, ubi τῷ hinc est restituendum, & συγγενῶν μόνοι, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. T. H.

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. M. du S.

48. Τραγ. καιναῖς] Καιναῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. M. du S.

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμαλα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καιναῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἰσιφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἴσαν κιθαρῳδίαι & κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἰσιφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ διάπαυλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta,* τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, *hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in* ψηφίσμασι, *quae ibi producuntur, & in Decreto Athoniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores Interpretes expressêrant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιστῆν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στέφανους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμων τὸ διδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀναῤῥησιν τῷ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττεσθαι τοὺς τραγῳδοὺς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καιναῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ἐν Διέτιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καιναῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύειν, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καιναῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἑκάστου ἔτους εἰς ἄστυ κατῄει Διονυσίων καιναῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν· ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθη συωτρίχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est,* τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis ὠδαίμων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴν ἀναγορεύειν τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adscifcit ὠιδῇ, haud incepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμέρᾳ· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ſimque diſcipulus ; etenim optimus rhetor eſt Timon, & quicquid ei libuerit.

ὁ μαθητὴς [a] αὐτῷ ἄν· ὁ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ.

Tum

[a] Αὐτῷ] Deeſt in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ὑμῶν ; Ego, quum praeſtantiſſimus Cod. Aug. ſuppeditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obſtare poſſit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro ſolent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 433. B. ὡδὶ ἐκλελοιπέναι ζῶσαν Ἀθηναίοις, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ὡδὶ ἑνὸς τῷ δήμου, ἀλλ' ἑνὸς τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma ſcriplit, quam alibi extare non ſane memini : γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνταιρετίσθαι τινές &c. quod ſi ſanum quis poteſt aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari ſolent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, ſive μεγάλοις iſta fieri ſolebat fabularum commiſſio: ſic & p. 435. A. τῶν χρυσῶν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum miſſo apud *Joſeph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνεκτῶν δὲ τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἑλλανίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum poſtrema conſtituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheſeos auctore revocandum eſſe τραγῳδῶν eo magis, quod inſolens quiddam & vix uſitatum ſonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi planius expeditiorem videri, ſi corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipſis ſcenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod ſecundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla ſatis adſtruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum uſurpantur ἀγορᾶς [a] ἀφετῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, ſic perinde dici poſſe τραγῳδῶν ἀγομένων eſt enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos uſus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum diſcrepabit, ſi quis in ipſo *AEſchine* τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοὺς καινοὺς dici conſueverit, ratio eſt, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in ſcenam darent, ut diſertis verbis docet *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 311. praeſertim Tragici tetralogias ſuas, quam in rem egregius eſt, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. ſed etiam actores ſcenici ſorte ducti ſuis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec eſt illa νίμησις ὑποκριτῶν, de qua *Heſychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat : Νέμησις ὑποκριτῶν· αἱ τοιαῦται ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς πλὴν νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ἐν ὁ νικήσας εἰς τέτταρα ἀκρίτας παραλάμβανεν ἴσα ἐν ἑαυτῷ (vel αὑτῷ) διαίρεσις eadem fere in *Suida:* quod initio dicitur, neminem morari poteſt : deinceps ſequentia ſic interpretor : *quorum poëtarum qui ſuperior diſceſſit, in poſterum ſine ſortis diſcrimine ſuos ſibi actores legebat:* nam in Notas *Manſſaci* ad *Harpocr.* p. 294. ſummi *Valeſii* ſubitanea quaedam eſt, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ. quam attentiore cura repetitam ipſe ſine dubio primus abjeciſſet : ἀκρίτας χωρὶς κλήρου pari modo ſumitur a *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem eſt perſuaſum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod poſtquam *Eraſmus* perperam accepit, haud ſcio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggreſſus. Primum *Harpocrationem* ita reſtitue: Τοὺς ὑστέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex : hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil intereſt) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιουμένων ἑαυτούς. Talem, ſi cui forte difficilior videatur, habent ſenſum: *Aliis* (pone, in ſequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos ſpectat, qui ſeſe comparant ad res venturas ſuſcipiendas, & largis promiſſis magnificos ſe faciunt.* Sic nimirum exiſtima Demadem, ut judicium effugeret, operam ſuam in poſterum luculentiſſimam Athenienſibus venditaſſe, perfecturum ſe multis & egregiis meritis, ne eos ſui accuſatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* reſpondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos ſinite ; ſcilicet τοὺς ὑστέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit uſus τῷ ἁρμόζεσθαι πρός τι certiſſimus hac ſtructura: contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut ſimili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Eraſmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum ſtudioſiſſimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, ſi nihil extricet. Nunc teneri non poſſum, quin *Mich. Apoſtolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τοφόν] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων ἢ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium eſſe nemini poteſt, quin iſta Δίδυμος . . . . τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant : tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τοφόν· Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius *Apoſtolii* culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe ? Porro ſi ſuſpiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt *Michaelis* inſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras : ſponte enim offert ſe, literarumque ordini commode reſpondet Τορωναίου λιμένος κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum reſtituendus. Κωφότερος τῆς Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ [a] Θράκης· τοιοῦτος δὲ ἔχει δύο μοίρας τὰς ἀπὸ τῆ πε-

Τυτὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ὧδέ σε, ὃν ἔθηκα τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς νέωια, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τὸς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις σὺ τάχει δίκην τά-τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ, πολέμους καλαίφουσας (vel καθήκουσας, vel potius καλατείουσας) ὡς μὴ ἀκούειν τοῖς ἐν αὐτῷ τὸ τῆ Θαλάττης ἦχον cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημίσκους prave legeretur τινὰς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τερωναῖοι, vel, Τερώνης στόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τερώνη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρᾳκικῶν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲν Φυλῇ ὡς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ ἐπυρρίχισαῖς (ineptum eſt πυρρίστας, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ,

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

53. Τυτὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ ὧδέ σε at σοὶ εο, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παράλλαξ nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἥδομαι ἐπὶ τοῖς λέγων ὧδὶ ἐρχομαι. *Ita tibi ipſe, planus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥάει; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυμαθὶν legimus, Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ ὧδὶ ἐλάττων, ἐπισπάτου ἄπαιδα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἡλιδὶ, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παράλλαξ. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπίφρασον σαυτόν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κἄτα εἰμάξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτοιμάσει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μυίττωσιν οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῇ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [ἐδὴ ἀγωνιεῖσθαι τοιούτοις ἡμῖν ἐν παισὶν ἑτοῖμος] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ἐμοί. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί ἂν φῄς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παράλλαξ.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν, ἔξει τίλφ αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν δὲ ἴσα αὐτὸν τῷ παιόντων ὕπνα ταῦτα λαμὼν, ἀᾷ ὁ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πάσχουσι αὐτῷ οἱ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia naugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo accideris.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παράλλαξ, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὄσωγε] Ἀστὶ τῷ, ὅσωγε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὅτε δῆλός εἰ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ γὰ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. ὁ διώρυχαι οὐδὲ ὀρθῶς ἔτε ἀπίθανά σε γὰ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ σὰ αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ὑκοῦν γὰ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γὰ τρίτον. ἐπεὶ γὰ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὀπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην γὰ νενικηκὼς Ὀλύμπια τοὺς, γὰ πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; ὁ μὴ ὢν ἄλλος· ἐκπετάσας

---

a Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. ἀφορύξας *F.* Marg. *AIW.* b Διορυχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. c Μιαρὸν] μικρὸν *F.* Marg. *AIW.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς Ἱερώνυμον ἀφαιρῶν τοῦτο φησὶ· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὀπισθεν ὑπὸ τῦ ἀδύτου ἵτως ἐλέγετο. *V.*

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀπλῶ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quæ quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac fine ullo elegantiæ diſpendio praetermitti. *T. H.*

62. Πλαγὸν λαμβάνων] Vid. *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T. H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *F. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis præſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἱλλυθίους] *Deſ. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ δικαία, γὰ τυραννὶς ἐστιν ἐμφανὴς. v. 462. *T. H.*

66. Τῶ ἀκροπόλω ἐνέπρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἰτησόν τι παρ' αὐτὸ (τῶ σῶ ἱματίου) γὰ ὄψει σεαυτὸν ἢ τὰ τειχία ἐμπεπρησμένα ἢ τὰς νέας καλαδόσας. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Hæc erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T. H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. . . ἔλιπε,

Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo ærario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τῦ νεὼ τῆ καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut *Lucian: Herod.* *F. B.*

70. Διωρύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo ærario*, ſive, *ut qui ærarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *F. F.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Fenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρύξας prave legitur præter *F.* quæ habet ἀφορύξας. Vide initium Ις. β'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *F.* arripui: reliquæ μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, *Kαλατλ.* c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſæpe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T. H.*

82. Ἐκπετάσας τὸ πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *F. B.*

σας γῆν τ τώγωνα, ϗ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, ϗ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὅτῳ ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, ϗ κόσμιῳ τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, ϗ τὴν ἡδονὴν χαιρόντων καλλιγορῶν, ϗ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ϗ ὁ παῖς μεγάλην τ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώταλα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui mane de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deest in *J.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκῳ.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μαίνεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· ϗ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρενθὺς ὁ νεὸς μύρου, ᾧ χρίόμεναι αἱ γυναῖκες μύγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μαίνεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre.* *T. H.*

† Οἷον τῦτο κ.τ.λ.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Sophronisci filium. *M. du S.*

Distingue Οἷον· τῦτο πέπαικεν. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκῳ, tanquam Sophronisci aliquis. *T. H.*

84. Τιτανώδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus adspectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτὸς.] Sic Αὐτοθαλὴς in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὁμοῖος quale sit, videbimus ad Philops. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. στείλας ἑαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεῖς ἐδόκουν. Ὅ, τε βασιλεὺς τ τρόπον ἦν αὐτοκαπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐτάρχη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Ol. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιῳ τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσεσι ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Incessus tute compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκῳ in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *J. J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Philochrématos isti philosophi ϗ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim,

88. Καὶ Σωφρονίσκῳ] † Οἷον τῦτο πέπαικεν λέγει τῷ Σωφρονίσκου παρῳδήσας. *V.*

quibus tamen nihil usquam satis. *J. B.*

93. Μεγάλην τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud *Virg.* 1. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἰκτῖνος] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ ὑποφερομένου λόγου ἐπαγόμενοι ἁρπάζοιεν &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλίαν, πόδας· Ἀδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολήν Ἐστί —. *T. H.*

98. Τὸ γύνειον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖται. *J. B.*

2. Τὰς τρυβλίας] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel suem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰκτῖν῾ο τὰ ὄψα, καὶ τ῾ὸ πλησίον ῾ο῾δαγκανιζόμεν῾ο, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμεν῾ο, ὑπτιοκυφῶς, καθάπερ ἰὸν ταῖς λοπάσι τ῾ὸ δεῖπνον εὑρήσειν πρωσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ζ῾ὺ μυτλωτ῾ὸ καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τ῾ὸ πλακοῦντα ὅλον, καὶ τ῾ὸ σῦν μόν῾ο τ῾ῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι πέρ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσ῾ο῾ν, καὶ πάροινο῾ν, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχητύ῾ο῾υ μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὑπὲρ τῆ κύλικι, ὁτότε δὴ καὶ μάλιστα, δεῖ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητ῾ο῾ς· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ ζ῾ὺ ἀκράτ-

τ῾ου

c Ὡς] κἂν *Marg. AIW.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματ῾ο῾ς ἡ καρύκη. *V.*

3. Τῦ μυτλωτοῦ] Μυτλωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐπάλειφον δὲ § καί τι ὑπότριμμα ἀφ᾽ ὧν

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox τῶν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυτλωτὸν τ῾ὸ ἀπ᾽ τ῾ῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοῖον καλεῖν, ὃς τὸ ζωμὸν ἐπαλελοιπότ῾ο῾ς τῷ ¶ τρυβλίῳ προσκάθηται. *V.*

¶ Τριβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. *J. J.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελ῾ο῾ς poſita. *Clerico* li locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παμπλήθεις ἀπάκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελ῾ο῾ς ἦν τῦ τοιούτου (male τούτου τῦ) χρατεύματ῾ο῾ς. *Arrian.* A. A. V. c. 25. p. 214. τ῾ὸ πιζῶν ὅ, τι περ ὄφελ῾ο῾ς ἐς τρισμυρίους, peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia. *Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἴτε σὺν Ἕλλασιν τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τ῾ὸ Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὅ, τιπερ ὄφελ῾ο῾ς, *Vos, o Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τῦ θεάματ῾ο῾ς ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπολαύοιτο, & ſpectaculi quod iucundiſſimum eſt, vel, & iucundiſſima ſpectaculi pars intereat: *Holſtenius* non accuratiſſime: & ſpectaculum, *maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τιπερ ἄνεδ῾ο῾ν ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἀνολώλεις imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι θεῶν (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἦξε τ῾ὸ δράστον (lego τ῾ὸ ἀφ᾽ ἁρπάστου) σφᾶς, ἐφθειραν L. p. 428. C. καὶ γὰ πλῆθ῾ο῾ς πολὺ ἐλαττόνων ἐς πᾶν ὅ, τιπερ ἄνθ῾ο῾ς ἐ ῾ο῾ὐδὲ τ῾ὸ ὑπηκόων ἐ παρὰ τ῾ὸ συμμάχων ἐξελογιζόμενον. Igitur in *Luciano*, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae helluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ excideritἦ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τ῾ὰ κυλικ῾ε῾ῖα. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τ῾ὰ κύλικ῾ε῾ῖα φλυαρῶν ἀφικάξῃ ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κυλικι *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ὀδύνη τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κυλικι γενέσθαι ὀξεῖα. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ἃς (Διόνυσόν τε & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συναγούσης ἐθελογώμεθα· minus opportune *Mercerus: quos in pateram coactos delibavimus:* debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κυλικι & τῇ τροφῇ &c. προῖεσθαι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κυλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſaloriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem: Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos?* ſed quod *Aldus*

τῦ πονήρου ἔχων, καὶ ὑποδραυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος· ἔπι τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ὀλίγοι τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ὑπὸ τῦ συμποσίου τὸν αὐληρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ [b] τῶν πρωτείων ἂν παραχωρήσειεν ἕνεκα ψεύσματος, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὀπορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παλαχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελὲς· οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

ΘΡΑ. Οὐ χτὶ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσωρ οἱ τ' πλῦτόν [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου,

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceteræ pleraeque πρωτείων. c Σοῦ] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἅτινες ἡμῖν † ἀφὸ Φαρμάκων Φιλοσόφων γοήτειαν καὶ τερατείαν γράψας διετυπώσατο, ὡς ‡ ὅτος ἀπαραλλάκτως ἀφὸ τῦ προκειμένου Θρασυκλείους θρασύτητά τε καὶ μιαρίαν ἠθῶν ψυδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πύανος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβώσατο. *V.*

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* idem, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφων γοητείας καὶ τερατείας] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείαν. *M. du S.*

Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro ὅτος emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum*, *ut superari non possit*. *T. H.*

impressérat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὰς ἀγορὰς. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων ἢ μηδὲν ἐναρθρον λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοίος; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐληρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula ϙ saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, πανθὺν πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ παλαχόθεν ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πῶς· πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διέφθειρεν. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, pernicioſiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν ἢ κολακείαν ὑποδεξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τ' ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφὴν, ὀλίγον τ' ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ὅτου ἧς βύσσινος πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τ' ὦ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐλήλυθα, ὡς μὴ ἀφανθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὑπερβολόπλουτον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τ' θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρηστὸς ὤν debebat ſequi ἄξιος ὤν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τ' χρηστῆς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

16. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἰκτρῶν, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, οὐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ἡδὺ Κραίλῃ τ' πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τ' ἐμπόρων κάλλιον εἶναι ἐμοὶ ἢ εἰ τὴν ἁλίαν τρυφᾷν τὸν Θέμιδος οἶκον *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates κατήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſis in honeſta pauperie nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker.* A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες optime *Schol.* τ' αὐτῆς πενίας μεμαχόντες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἡ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol.* M. *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη μοι σκώπτειν ἐθέλειν κ' τίθεσθαι, ἢ πῶς ἀναλήψει, κ' τ' Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλαθ' τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἱρὸν τ' Καλλιρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. κ' ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λούου τε & πίνε, κ' τ' αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε κ' χειμῶνος ἔχε ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἀληθέστερον & ζῶντα ἢ Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Calirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*; *Contemnis aurum: contemſerunt & multi phi-*

εἶδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ̃ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ̃ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus; & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ̃ οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διπλοῦν, ἢ τριπλοῦν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τ̃ ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τ̃ πήραν ἐμπλήσας τροφοῖς, μὴδὲ ἄλλως δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τ̃ [e] φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τ̃ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. TIM. Isthuc recte

a Ὄντα] ὄντι *J.* In Marg. *AiW.* ἔτι notatum erat pro μεντοι, quod aceidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *J.* nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *J.* Marg. *AiW.* c Ἀνῇς] ἀνεὶς *J.* Marg. *AiW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *J.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AiW.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *J. M. AiW.*

losophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul farcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. ἐχ ἧττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθῆσεσθαι τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ἔν ἐστιν ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] *J.* Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant hæc verba *Dial. Enip. & Nept.* ἢ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπον τινα ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ καθιζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *J. G.*

Κυματώγης] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quæ & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τ̃ ψάμμου πλησίον τ̃ κυματώδους γῆς ἐδάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυματωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτῷ, αὐτόθι, nempe σὺ τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam contiderarit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit *αὐτῇ, illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀνεῖ c. 1. Ed. *J.* ἀνεὶς. *M. du S.*

52. Ὧ δὴ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἀ μᾶ, ἃ δή· neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διό. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admissimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, confecit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *J.* potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum

&

te, o Thrasycles; sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν τὴ πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴ κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ὦ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τῶ κακίστου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μὴ προεξεχέρσμαί σε; ὦ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἔκεῖνος, ὁ Λάχης, ὁ Γνίφων, ὁ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν σιμαξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνθ' τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παραλίχρουσμαί σε] *Ἡπάτων σε οὐ ὡς ἔλεγον περὶ τῦ πλούτου. V.*

*Ἡπάτων] Quid sit ἠπάτων, ignoro. Lege ἠπάτων, decipiebam. *J. J.*

Lege ἐπάτων· sed reliqua hujus scholii absurda sunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. *M. du S.*

57. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus*. *J. C.*

Μεδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. seu unius *Shilling*. *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoftus* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήρην—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquæ φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν, *caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδύλων vel κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus:* sunt certe κονδύλαι vel κοντύλαι, ἀτοιδήσεις in *Hesychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. λάθ' ἡ πληγῆς κονδύλῳ ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλάζω] *Noster* in Gall. §. 22. καὶ ἐπιχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura:* *Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἔπιμεν consonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυών, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

CHAER.

II. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυφερῷ, χροιὰν δὲ * ποικίλῳ· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπορφυρος. ῥάμφος ἔχουσα λιπτὸν, ἐπιμήκης, χλωρόν. διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῶ Σικελικῶ πελάγους αἰγιαλοὺς, πίντε μόνα νύσκουσα ὠά. ὃν βλάπτης τι τῶ ἐχθυος † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένω, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν ὄ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ χῆμα ὁμοία ἰατρικῆ, ὡς εἶναι τὸ κύτος ποικιλότερον αὐτῆς, τὸ σόμιον δὲ γενὸν τε ἕτερα κρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον· ὃ παντὶ μὲ τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ὃν χειμῶνι δὲ τεκτεύουσα μόνῳ, ὡς ἵπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἵπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς τεκτούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τῶ τοκετοῦ φασιν ἱερὰν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπικλυζομένη τε § τῆς πετρῶν ἄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἢ μὲ μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ὠδική. πᾶσαι δὲ ἴσως ἀνδρόμοι πεφύκασιν, ὡς τὴν ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τε καὶ ἀφφέρειν αὐτούς, ἢ ἐκεῖνοι βούλοιντο· ἐπαποθνήσκειν τε τοῦτοις τὰς οἰκείας θηλείας ὃν τῶ ἀδρότους τε ἐς ἀπότους ἀφικέσθαι μὴ τὴν ἀρρένων τελοῦντι καλοῦντας δὲ κηύκες, ἢ ὡς μόνων εἶτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παναλήθες, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχὺν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

* Ποικίλην] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel. περὶ Z. I. IX. c. 14.* T. H.

† Πηγνῦσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐν Ὀλύνθῳ legendum eſt ἐν βολίνθῳ, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. T. H.

¶ Πλὴν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνη εἶτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quanquam μόνων retineri poteſt. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt ſatis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi diſtorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. J. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galei* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſuppeterent, vix credibile ſit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: *O mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum. Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερ- ἴσο-

μεα

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

ϛγδ' δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἀμφιτώμια. ΣΩ. θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μαι τὸ ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τὸ ἰχθύων ἀφωνότερον. G. C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 410. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de *L. L. lib.* III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus*: *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύομεν ἡμέρας ὁ νόμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἄγοις ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. *Gaza carulum* vertit. G. C.

Παλαιὸς ἀ. μεμυθεύται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Uyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribis condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἴσιον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν τὸ ἀλκυόνιον ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam*, *Æoli filiam*, *Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex *Dicaarcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὑπό ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη· quae loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida*, *Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Fambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praevit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν ἦν ἐγὼ, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἑλλην῾ο θυγατέρα, κυρίδιον ἄνδρα τ῾ ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήυκα τ῾ Τραχίνιον, τ῾ Ἑωσφόρου ζ῾ ἀστέρος, καλῆ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεγωθεῖσαν ἀφ῾ τινα δαιμονίαν βέλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεαν τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πᾶσαν, οὐχ οἵά τ᾽ ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ᾽ ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ὦ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ῾ φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ῾ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι χ᾽ ἑστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ὦ μέγα· μεγάλως μέντοι ἀφ᾽ τ῾ φιλανδρίαν εἴληφε [a] πρὸ᾽ θεῶν τιμήν· ὅτι γὰρ τῇ τούτου νοσταλείᾳ χ᾽ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμ῾ος ἄγει, χ῾ι χειμῶνα μέσον

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſiderio conſuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis inſtructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

2. CHAER. Alcyon id eſt, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi inſolens revera accidit: flebilem ergo plane ſonum emittit animal iſtud: quali autem corporis eſt magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob ſingularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

[a] Παρὰ] Sic *F.* ceterae omnes περὶ.

10. Κυρίδιον ἄνδρα] Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆυξ μὲ Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, ſi modo unam vocem ſedem mutare juſſeris: Κῆυξ μὲ Ζεὺς ὑπὸ τ῾ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγαν σφετεριζομένη τοῦ ἀνδρὸς θάνατον ὠδύρετο τ῾ῷ Σύλλᾳ· imo vero ὠδύρατο τ῾ῷ αἰγιαλῷ. *Noſter* etiam in initio, λύπη τῷ αἰγιαλῶν; & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήυκα . . .] Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui ſibi Deorum nomina aſſumpſerunt; Κῆυξ μὲ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiaſtes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῷ ἀστέρ῾ι] Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. *Heſiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt ut ſomniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Aurorae is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ῾ος dicitur Ἀστραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum ὠδῇ. Ad hanc fabulam alluſit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro ὠδῇ obtrudunt; cum tamen proclive ſit ex ſimilibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipſius dialogi: τιμῆς οἵας ἔτυχεν ὠδῇ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hiſt. c. 3. ταὐτὸν παρὰ τῷ Ποσειδῶν῾ι λαβοῦσα τὸν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τῷ Ὑγτου λαχοῦσα τ῾ τιμῆς. Notandum autem in Aldina ſaepius reperiri π῾ (quod proprie eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγάμηκε τὸν Ἥλιον π῾ τοῦς θεοῦς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῦς νεκροῦς. Cum haec ſcriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quicquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν· quae plus una vice *AElianus* de Anim. eſt imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνων λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τόν῾ο γὰρ γενέσεως ἐν τόκους ἐν ἀδῖνας ὁ Διὸς ὕτας ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἵστησι θάλασσαν ἀκύμονα ἐν ἀσάλευτον· tum φιλανδρ῾ο μὲ ὕτως ἐγὼ &c. De Alcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuſter. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νοστείᾳ] *Henr. Stephan.* Theſ. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀφερουσας ταῖς ἡδοναῖς, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ὅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πειθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τ' δυνατῷ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ πανυ γε. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ χρὴ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν καὶ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. *F.* atque inde margo *AlW.* [c] Τῷ] Priores Edd. τῷ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου γε τοῦτο quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicent, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T.H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τίνες τῶν ἀριθμὸν ιδ'. γαλῆναι, ἐν αἷς νοσοῦσι αἱ ἀλκυόνες. *Heſych.* *A.V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀφιᾶσιν ταῖς ἡδοναῖς] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *F.G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *F.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T.H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F.G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἰ ἐν Λ. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T.H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὖσαν &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθίατος. Ἄμιμητος. Ἀπέρατος. Ἀπρονόητος. Ἀσώματος. Ἄφθονος. Ἄπαστος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄκριτος. fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T.H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικε non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *F.C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T.H.*

καὶ τὰ εὐπόρων ἄπορα, καὶ τὰ ἐφικτὰ ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεί τοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ βίος χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτῳ ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτή γε ἕως ἔτι νῦν· πότερον οὖν οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτῃ αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τὴν ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. d Τοι] τὸ Margo *AiW.* male. e Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AiW.*

43. Ἀνίφικτα] Ἀδύναλα καὶ ἀλαληφθῆναι. *V.* νεογενής. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Αὐτὶ τῦ νέογνος, * νεογένητος,

* Νεογένητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νηγιλές. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J.G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλὸν, εἰ δ' Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, ἐ δόκιμον. Νεογιλαῖος per me licet exulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸ ξύμπασα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυπόστατου] Ἀνυπόστατος χειμάρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδίων φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδίων φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J.C.*

85. Τοιχῶν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marci-*

Rus

inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praestantiam neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi atque in facili posita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur majus, indicare tu possis?

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅτις ἄμβια πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τῆ αὐτῆ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῆ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην τὴ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τ' ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, φράσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τ' τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. οὐκοῦν δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῆ ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τ' διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κτ' τ' βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῆ τεχνῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τῆ σώματός τε καὶ τ' ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νῶν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τιχῶν. G.

Bas & Vorstius; sic legendum, non τειχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. *J.* & Codd. Mss. P. & L. *M. du S.*

Τυχῶν] Recepi, quod in *J. Va. S. A.* fuit expressum, itidemque in margine *AtW.* reliquae τειχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τ' τειχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τιχῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τ' χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τειχῶν, ut legitur in *At.* anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τιχῶν τ'. Praeterea χειρῶν habebant C. teste *M. du Soul*: eoque pacto jampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τιχῶν adspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari possit: nam primum αἱ κατὰ τ' βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τ' τιχῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Usu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Aristot.* περὶ Z. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔφη γὰρ ἀσπερεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis objiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, quum mox sequatur διὰ τῆ σωματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. *T. H.*

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἡ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ ἂν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία πανελῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς συνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ Φύσιν. ἐπεὶ ὅν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἡ σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ἡ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ ἡ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ ἡ Φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν ἡ θεὸς ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ὑσὶ, πολλ' ἄττ' ἀδύνατα ἦ ἑτέροις πάνυ ῥᾴδιον. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴσχει, nisi quod typorum vitio ἰσχὺν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικούτῳ καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴσχει. *M. du S.*

2. Τηλικαύτῃ . . . . αὐτοῦ] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτῷ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ὂν δόξει, ὅσον ἴσχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν ἡ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens.* *F.G.*

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes ὑποβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μιλ. σοφῷ] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μίλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἐκτὸς ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cel. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τισὶν; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τισὶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Ti-

multo magis arduum eſt, usque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa.

γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ ἀχεδὸν ἄπουν καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

8. Quum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explorate quicquam ſtatuere neque de Alcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

Τὰς δὴν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' ἂν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορέοντες καὶ περὶ ἡμέας συμβαινόντων πάθων, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων C. J. AIW. rectum puto.

Τινῶν, τέχναις] Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. *M. du S.*

Τινῶν] Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam, προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum ſubjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit:* ita λέγουσι *Democritus:* τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τινὼν orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. *Αἰθέρος μεγ.*] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς δὴν ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus eſt integer, nec quicquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia feſellit Interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex *Pauſania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* ſunt aliena, & diverſi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾱ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα. *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν γυναικῶν φασὶν ἀπαντῆσαι Σωκράτει, λέγεσθαι τὴν βασιλείαν ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luſciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum:* ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Euſtathius.* Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Conſulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούσονται ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, ὑμνῳδήσω τὰ σῶν ὕμνων πέρι καί σε τὴν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἰτέον ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προαγεῖν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ὅτι σχολαίου Φαληρικοῦ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν οὖν ποιῶμεν οὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in J. error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δὲ ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. V.

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμον Αἰαντίδος. G.

πάλλιστα μυμνολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* J.C.

28. Θρήνων μιλ.] Ὦ ὄρνι θρηνομιλῳδὲ legendum est. J. Br.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ducta tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. M. du S.

Ibid. Ξανθ. τε καὶ Μυρτοῦ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. G.C.

Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῦ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ὄντων γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, καὶ πανυπέρωρον πᾶσι, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου καὶ τὴν μὲ Ξανθίππῃ σφόδρα λαθεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο τὸν ὃ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. T.H.

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AiW.* T.H.

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. A.V.

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. M. du S.

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε ἐστὶν, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσαι δεήσει· σκοπῶμεν δὲ ἤδη χρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἰ που ὁ χιὼν γυμνός ἐστιν, ἵνα βεβαιότερον καλαπαγεῖεν τὰ δεσμὰ, καὶ ὅτῳ ἅπασι σκοπιὰ εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. σκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ [a] ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ 10 ἄνθρωποι, ὅτε μήν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

a Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνει. Suppletur in *F.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται· idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτὸς] L. ἀνθρώπους & ſic C. abb. & *V.* ἀνῆς. *M. du S.* Idem notaverat pro πλάσα corrigendum eſſe πλάσματα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quae in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praeſtitum eſt, quae ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *F. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian. in* V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pan-ſanias*, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *F.* δύνανται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειεν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειεν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνανται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λιθοργὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πλάσμα πηλόπλαστον σπέρμα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πως ὑπὲρ τὸ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπελαθεὶς τῷ χεῖρε ἀπὸ τουτί πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβολοι, πανταχόθεν ἠρέμα ὀπινευθυνῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ὄπισθεν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ὀπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε δή, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt haecautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλελεήσατέ με τῶδε τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλελεήσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα τῶδε κούσαντας τοῦ ὀπιτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατάλαθυθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε δὴ δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισε, καὶ προσή-

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, misereſcite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί πως] ἄκρῳ ποδί που *f.* b Ἱκανὸς] Plerique Edd. *ἱκανῶς* exceptis *Va. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀποτομοί τε γὰρ] ✱ Ἀποτετμημέναι, μηδεμίαν ἔχουσαι ἁφήλασιν. *V.*

✱ Ἀποτέτμηνται] *L.* ἀποτέτμηται. *C.* abb. ἀποτετμῆσθαι *& V.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T. H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus crux; monuit *Lipsius* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J. B.*

Ἀνεσταυρώσθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere*. *T. H.*

13. Ἀπὸ ταυτουί] Ab hac in contrariam partem. *J. Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J. B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti Pyr. c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδί πως] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι. *J. Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἀττωλῆς inde *atta* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Ms. legitur μόγις quod idem est. *J. B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτί, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδητὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί πως] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδητὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis: Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λυ, καὶ † σφύραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς χὴ † ἑτέραν· καλεωλήφθω εὖ μάλα χὴ αὐτή· εὖ ἔχει. καλαπτήσει δὲ ἤδη χὴ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις 35 ἁρτὶ † καλῆς χὴ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, χὴ Ἰαπετὲ, χὴ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν τ' κρεῶν 40 ἐγχειριδεὶς, ὕστως ἄδικον ἐποίησω, χὴ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Διὰ δὲ ὠθαλογίσαο ὁσ' ἃ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, τὴ Διΐ, ὕστως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανυργόταλα ζῶα, χὴ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὀπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώταλον κτῆμα τ' θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, χὴ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ὦ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ τ' διωχθέντων ὑπὸ Διὸς † θεῶν, χὴ ἀλλ' τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. *V.*

40. Ἐγχειριδεὶς] Ἐμπισθεὶς. *V.*

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, *καὶ. V.* uti conjeceram. *M. du S.*

dum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, τοῦτ' ταύτῃ ὁ κῳ. ἔχει τὴν ἐπίσασιν propter illud *mox*, ἐπρομοδιεῖ *mox*. *T. H.*

24. Τῦτ' ἔφης] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ κατειλήσαιλας ἐστὶ σᾶ ἀναπολαπιδῶναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πλυγῶν αἴτιον καλαστήσεταί μοι. *J. G.*

25. Τὸ κατειλήσαιλο] Ingeniose *J. Fr. Gronovius.* Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καλειλήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τῦτ' ἔφης, τὸ καλειλήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τῦτο φῄς, ἐπισείσᾳ με τ' ἀρχῆς. *T. H.*

28. Καὶ ἄ. δύο] *Nos ambos.* *J. Br.*

32. Τὴν ἑτέραν] Χεῖρα subaudio. *J. Br.*

Ibid. Κατειλήφθω] Vid. Eruditiss. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. *T. H.*

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas*: nam πάντα nihil hic significat. *J. C.*

35. Πλαστικῆς] *Quod homines e luto finxeris.* *J. Br.*

42. Ὁσ' ἃ καλύψας ἀργέτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. ἔργ. *J. B.*

Ὁσᾶ . . . .] *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὖτ' ὀσίῃ λάθρῃ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. *M. du S.*

43. Ἀργέτι δημῷ] *Albo pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. *J. Br.*

Ibid. Ἡσιόδου] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. *J. Br.*

47. Ἑκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. *M. du S.*

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: *furatus es, & hominibus dedisti*: debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. χὴ γὰρ † Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τὰ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, χὴ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. *T. H.*

49. Δεδέσθαι] *Vinculis constringi.* *J. Br.*

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, ᾗ σὺ κἀ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, γλωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ὄπτιον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔωλον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὕδωρ δέον, ὅμως δ' ὧν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτῇ [b] ὀπτιμελησόμενός σου τὸ ἧπαρ· τὸν δὲ μέσῳ δὴ ταύτῃ σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AiW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *J. Al. Hl. V2. B2. S. A.* ἔχων *F. P.* ἔχειν & ἴσχοντα C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖόν δέ ἐστιν, οὗ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ἔδει δὲ * τὰς σιτήσεις ἀπίλυον τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἔωλον] † τυχρὸν δὲ ἀνωφελές. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπίλυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ] Ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλησιν. Φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἰδίᾳ ποιῆσαι ἄλλο δυνάμενα. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικὰ φασιν, ἵνικα ὁ κριτόμενος μείζονι δικαστηρίῳ ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτῆται. Soni τῆ H. & EI confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αὖτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δέ μοι κατὰ τὸ δίκαιον τοῦ ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τοῦ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἔνικα μέ, εἶπε, τοῦ ἡμοὶ ἀφαιρεθησομένων τιμῶμαι τὸν δίκην τοῦ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τοῦ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαλο. Hac de re plura congeſſit *Leo Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Vorſtius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat κεῖσθαι θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, ſed late incolens Sattharum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

p.

abutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

καὶ ἀχρήσας σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἴθι, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲ ὡς δεινότατα καὶ ἠγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν παραιτοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρόν μοι τὸ κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. εὐκόν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὸ κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δέ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν

ε Τὰ τ. ὁ πατρ. μισρ.] Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ ταιαῦτα ὁ π. μισίλιται] καὶ τ τοιούτων &c. ex L. μισιλίτη) αὐτῷ] μισιλῆ τ τοιούτων *J.* τ τοιούτων ὁ π. μισίλησαι αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τοῦ Καυκάσου προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : Θήρατρά τι ἐπ' αὐτοὺς ἱσταντι τιμωρίᾳ τοῦ Προμηθέως φέροντες· ἐδὴ γὰρ τῷ μύθῳ ἥπτηνται· *tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes :* haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὄρη δὲ ἐστὶν αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπότομαι εἰς κοίλην, ἃς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης ἔτυ καλούμεναι, ἃς καὶ κλεῖδας Ἀσίας φασὶ γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνιεῖ] Lego ἀγανιεῖ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ὕδωρ δίκη] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμενος] Malim ἐπιμασησόμενος, *quae curandet :* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμιλᾶσθε.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj. & Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμενος] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος εἶ σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *AEſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleum* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δικ. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκεπτῶ. *T. H.*

Ibid. Τῷ πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μισιλῆ)] Haec ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μισιλίται habet. L. autem μισιλίτηκ. τ τ. *M. du S.*

Μισιλίτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μισιλιτᾶν, etiam tum, quando ſe-

ἂν ποθε ἐμοὶ γε δεῖ τ κλοπῆς τ Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδίειν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ γε τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τ καλιγορίαν.

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τ βασιλέα, γ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου γ Διὸς πεπειραμένοις. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δεήσῃ γε διελέγχειν, γ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐκτείνειν, γ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τ ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῂς τοιαύτῃ πεποιῆσθαι τ νομὴν τ κρεῶν, γ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, γ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς καλιγόρηταί μοι· γ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividendis carnibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te fecisse divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

ΠΡ. Εἰ μὲν γὰ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *F.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέλῃ, fuerit probatum. *T. H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτο; nimirum ὁμότεχνον ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *tem aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T. H.*

93. Οὐχὶ ὃ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπόχρησε· quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἴδει λόγων &c. πάνυ γὰρ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μέντοι ἴσως & μακρᾶς αὐτῶν. fane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T. H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *F. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T. H.*

4. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐκτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. γὰ μακρὰν ῥῆσιν ἐκτεινάμενος ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς· in Protag. p. 250. C. περὶ ὧν ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπετεινάμεθα. *T. H.*

22. Τὸ τ ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστίν] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τ ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μικρολίθου] Sic in Timo. & Toxare. *F. B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *F. Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μικρολίθου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *F. F.*

Λήψεται] Dictum supra ad Τιμ. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspicioſe querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

εἴρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἐπεί σοι ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ καθηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, λύσαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ οὕτω μικρολόγῳ καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀναπολοπιθησόμενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίῳ τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμπολικὰς ὄσας, οἶμαι, χρὴ ὑπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένοις, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ τοῦ συμποσίου καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· εἰς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἕωλόν τινα μνήμην φυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς [b] κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ [c] σιλλαίνειν, καὶ ὀπιγελᾶν, τὸ [a] καλα-

a Αὐτὸ τοῦ ἀρ.] αὖ τὸ τ. ἐ. π. ἰλάου ἐστὶν P. L. posterius ἰλάου ἐστὶν alios legere notatur in marg. *Aldi.* b Κομψείας] F. καμψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] Σαρσιλλαίνειν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐστὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινὲς τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δοκεῖ δὲ ὁ χλιαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ λοιδορεῖν τοὺς ἄλλους, καὶ λοιδόρων τοῦ χάριν τὰ ὀφθαλμῶν ἰλλειν ἢ σύν pro ἡ *dixolecia*, quod nihil ad explicationem vocis σιλλᾶς pertinet, recte legitur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράψων σιλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Sladus* reposuerat. *T. H.*

* Τέτρωται] Τρωτὴν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος huic enim priora illius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνων τινὲς hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνει apud

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim si μὴ λήψεται esse pro si μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro si μὴ εἴληφε: non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat:* & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλάου ἐστὶ· nam αὖτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Σοφιστ. . . . ,] Hinc veteres illud usurpabant, μετὰ μεράκων συμπίνειν. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀκραιφνισταῖον] Μετὰ μεράκων συμπίνειν. Id. in

Lapith. *J. B.*

31. Ἕωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύειν hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολον, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτον, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμψον ὅτι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι οἶμαι τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ ἀφαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διΐ, τὴν δὲ ὅλην [c] ὑφῃρῆσθαι· τί οὖν ἀπὸ τούτου ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τὴν γῆν τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ὀπτᾶσθαι, καὶ ἀετοὺς καλαπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ σκοπεῖν;

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμψον] Priores Edd. καλαλοιπόμψον. b Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. Alm. c Ὑφῃρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφῃρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in *F.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῆς σιωπῆσαι. *M. du S.*

Σιωπῆσαι] Verbum ποσιλικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & ἀφσιλλοῦν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι καὶ ἄκων ἀφσιλῶσαί τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προήχθη habet *Hesych.* in V. & ἀφσιλλαίνειν in Διολουφῶν. Καλασιλλαίνειν *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφσιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum:* οὐχ ὅπως est *nedum.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω] Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo irasceretur:* quod non expressit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτως *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ λόγου] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* *T. H.*

51. Εὐτέλειαν καὶ ἀγένειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγένειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγενειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγένοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενὴς & ἀγεννὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ὀργίζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κριὰν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, *si parvae carnis causa tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἐπιλιχμήσεται· est enim a ἐπιλιχμάω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet *Noster* Ἀποκ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi judicio *J. G. Grae-*

Iſta vide ne magnam pateſaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde inſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καὶ ἠγορὴν τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν ὅστις ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον ἄν φέρειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὃς εἰκὸς ἦν καὶ τὰς ὀργὰς ἧττον εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ ταῦρον ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸ δάκτυλον, ζωμοῦ [f] περιλιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τοῦ κρεῶν καλεδρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθείεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ χοῖρον

[d] Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: καὶ ἀγύτειαν (haec ſcriptura F.) τῆς γνώμης] γρ. ἀγίλειαν. In L. ἀγίλειαν τῆς γν.] ἐντίλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ἐντίλειαν ἢ ἀγίλειαν τῆς γν. Ἐντίλειαν vitio vetuſti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipſum J. praebet loco τῆ μικροψυχίαν· ἀγίλειαν pro ἀγένειαν. [e] Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ὀργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. A1W. [f] Περιλιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. J. & H. Stephan. Th. T. II. p. 673. eſt autem a περιλιχμῶμαι. Reliquae Edd. περιλιμπε. [g] Ὀπτωμένων] Sic J. V2. P. In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. εὐτέλειαν. G.

63. [h]Ἢ κονδύλους] [*] Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγύεται. [h]Ἢ κόνδυλός τις ὢν, ὡς τὰ κενὰ ‡ δόμβος τῶν ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

[*] Κόνδυλος] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda ſunt: σαφὲ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κόνδυλοι· τὰ κόνδυλός τις ὢν ὡς τὰ κενὰ δυόμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. T. H.

† Κόνδυλοι] Exc. G. κάνδυλοι. M. du S.

‡ Δόμβος] Exc. G. δνόμενος, & antea κάνδυλος. M. du S.

vii & M. du Soul, ut in Lucianum redire ſim paſſus: innumera ſunt exemplа, ubi ὀργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confuſa. T. H.

58. Μαγείρῳ] Hor. Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque liguerit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. M. du S.

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe περιλιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martial. & Horat. J. B.

Περιελιχμήσαιτο] F. Περιλιχμήσαιτο. F. G.

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt περιλιχμήσαιτο. Ipſe quoque Noſter infra in Deor. Dialog. XII. περιλιχμωμένῳ. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in Noſtri opuſculum, Fugitivi inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτοφόρων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. καὶ τὸ ἄλφιτον, καὶ τὰ θλαφάκια μᾶλλον ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὶ ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35. Λύκοι δὲ σωματόμοι καὶ σήραγγες, ὑφηγήσαντο τὴν ὁδόν. Corrige σωματώμοι· eſt enim ab σωματόομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. J. J.

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. J. erat. Aliæ omnes mendoſæ. Recte etiam in Cod. L. M. du S.

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat J. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα φερεὸν apud AElianum eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης κατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης καταζας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπιζούσης Alciphron habet III. p. 368. κἂν ἐπὶ κόρρης σε κατάξῃ τις Liban. T. I. p. 238. D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. T. H.

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ὑδεὶς παρ' αὐτοῖς τ̃ τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τ̃ κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶμοὶ ἀπολογεῖσθ· πολὺ δὲ αἰσχίω καλήγορεῖν ἐκείνω.

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

Περὶ δὲ τ̃ πλαστικ̃ς, καὶ ὅτι τὺς ἀνθρώπυς ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τ̃το δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τ̃ καλήγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιᾶσθέ με· πότερα, ὡς ὑδὲ ὅλως ἐχρ̃ν τὺς ἀνθρώπυς γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτὺς γ̃ν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθ μὲν ἐχρ̃ν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τ̃τον διεχηματίσθ τ̃ τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς ὠδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτυ βλάβη γεγένη), τ̃ ἀνθρώπων ἐς τ̃ βίον προσχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πολὺ, ἢ εἰ ἐρήμω καὶ ἀπάνθρωπον σωέβαινε τ̃ γ̃ν μένειν.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰ ὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελαχοσμήσας, ἢ πολερίσας τὰ περὶ τὺς ἀνθρώπυς)

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

[a] Ὁπότερον] Omnes excepta *J.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῦ πρότερον in Marg. *AIW.* πότερον.

69. Τ̃το . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτων . . . ἔχοντ@ scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τ̃το . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐμβατ@ male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαψῳδίας, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem MSS. in *Strabone* VI. p. 397. D. ὑνομηθέντες pro ὑνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτὺς γ̃ν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γ̃ν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γ̃ν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γ̃ν ἄλλως ἀνέργαστ@, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ὡς πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, ὃ τὸ τῶν ἀκινήτων εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γ̃ν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Promethei.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὸν γ̃ν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἰόντας, ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τ̃ ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀτάνθρωπον] Ab *AEschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι patet ex

§.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua , neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero , ſemper enim aliquid conſulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum , ſi , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil extat ipſi contrarium , ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud eſſe volebam ; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque , ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet , quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσι· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον ἐκ πηλοῦ λαβόντα, ζῷα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ μὴν ἐνθεῖν τι ὤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ ἐκ βελτίονος εἰδοτα νόμου.

5 Καὶ δὴ, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι [b] φύρας, καὶ ἀφαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν προσκαλέσας [c] συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] *Φυράσας* Marg. *AIW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta B1. *συνεπιλαβέσθαι*. Quod reddidi, habet etiam Margo *AIW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τοῦ θείου δηλονότι. *V.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτητος ὁ λόγος. *V.*

* Τοῦ θείου] L. τὸ θεῖον. C. abb. τοῦ θεοῦ. *M. du S.* Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : *ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι.* *T. H.*

† Βαρύτητος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*

Ἡν . . . . .] Hac interpunctionis ratione, quam & Ed. *J.* praefert, omnia ſana, neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*

92. Ἀεί γάρ τι] Parentheſis in voce καινὸν terminatur. *J. Br.*

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθοῦ & προβουλεύειν ſunt idem. *J. C.*

98. Ἡμῶν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς εἶναι ſentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*

Ἡμῶν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωποειδεῖς Prometheus fingit homines θεοειδεῖς. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus*, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*

5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖαν ὕδατι φύρων. *Heſiod.* ὡς E. καὶ Ἡμ. v. 61. *J. Br.*

K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*

6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*

7. Συνεπιλαβέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. *J. Br.*
Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt ; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. ἢ τὸ ζημίαμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ὀλίγα πηλοῦ ζῶα ἐποίηκα, ἢ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι ἢ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ ἢ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ὀλίγα τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

via in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλίας. *M. du S.*

Συνεπιλαβείας] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor*. *Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβείας μοὶ τοῦ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. B1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβαλλεῖσθαι μοὶ τοῦ ἔργου *una mecum opus aggredi:* cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλίας τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβείας. Suam locutionem tuetur *Lucian.* Εἰκ. §. 8. συνεπιλήψει τοῦ ἔργου αὐτῷ & ὁ Θησεὺς ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. 1. p. 3. Φημὶ ὦ Ἡράκλεις ἐμοὶ τὴν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβεῖσθαι ἡμῶν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις & τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Persei Medusam interemturo) συνεπιλαβεῖν δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *AElian.* Ep. XIX. ἐὰν μή τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνεσθαι· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου· hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένῳ ἔστα θεὸς, Ἀκόντιε, συνιλάσκετο σοὶ τοῦ γάμου· *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνιβάλετο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κρατωνίῃται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξυῶν προσπιλασθῆναι τοῦ πρὸς Σύβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μιγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ ἢ] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ & ἀγανακτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, pauciſſima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἀπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ἀπ' τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσαὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσαὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena.* G. C.

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Attic.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστι Προμηθέως βωμὸς, ἢ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἐδαμῶς] *J. Bredaeus* Misc. I. c. 18. Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

Προμηθέα, ὅτι μὴ ἐν πολλοῖς ἐστιν αὐτὸν ἰδεῖν, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις καὶ σπανίοις. ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ καὶ ἐν Ἀκαδημείᾳ τῇ Ἀθήνησι καὶ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἡφαίστου ἐστὶν ἰδεῖν ἑστῶτα· καὶ ἐν Κολωνῷ δὲ τῷ Ἱππείῳ ἐστὶν ἰδεῖν ἑστῶτα, ὃν καὶ Ποσειδῶνος ἱππίου ἐπίκλησιν ἔχουσιν. ἐν δὲ τῇ Ἀκροπόλει τῇ Ἀθήνησιν ἐστὶν ἰδεῖν καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου καὶ Προμηθέως ἑστῶτας. ἐν δὲ τῇ Ἀκαδημείᾳ καὶ βωμὸς ἵδρυται Προμηθέως, ἐν ᾧ τὸν λαμπαδηφορικὸν ἀγῶνα ἄγουσιν οἱ ἔφηβοι. ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ καὶ ἐν Κολωνῷ τῷ Ἱππείῳ καὶ ἐν Ἀκαδημείᾳ τῇ Ἀθήνησι καὶ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἡφαίστου ἐστὶν ἰδεῖν ἑστῶτα· καὶ ἐν Κολωνῷ δὲ τῷ Ἱππείῳ ἐστὶν ἰδεῖν ἑστῶτα, ὃν καὶ Ποσειδῶνος ἱππίου ἐπίκλησιν ἔχουσιν. ἐν δὲ τῇ Ἀκροπόλει τῇ Ἀθήνησιν ἐστὶν ἰδεῖν καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου καὶ Προμηθέως ἑστῶτας. ἐν δὲ τῇ Ἀκαδημείᾳ καὶ βωμὸς ἵδρυται Προμηθέως, ἐν ᾧ τὸν λαμπαδηφορικὸν ἀγῶνα ἄγουσιν οἱ ἔφηβοι.

a Ἀχαλλῇ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ.

16. * Αὐχμηρὰν] Fr. ἀκαμῆ ἀντὶ τῆ ἀκατέργαστον, ἀκατεύκτον. G.
Ibid. Ἀκαμῆ ἔσαν] Γράφε ἐ ἀκαλλῆ, ἀντὶ τῆ ἀκατασκεύαστον, ἀπερικόσμητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτων. G.
38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνία. V. θεοὺς ἰδίωτας, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.
† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit Doctiss. M. de Sou: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: θεοὺς ἰδίωτας] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *negatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἄγων ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ὑπὸ Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθήνῃσι cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ἐν ναῷ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Θεοῦ: & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαμάντιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεὺς ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλήθει ὁρμᾶς οὐκαμεὶ ἐ μίγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τῷ Πυτίληι ἄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δὲ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. de S.

Τίθει δὲ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτε καὶ δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμφότερον, εἴον κτῆμα ἢ ποίημα &c. εἴον enim aeque, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuit-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσει, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἁμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον φρονοῦμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμείροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅτι τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με,

tibine videatur bonum aliquod teſte carens, ſeu poſſeſſum, ſive arte laboratum ſit, quod nemo videat, laudet nemo, ſimiliter ſuave jucundumque fore habenti? quorſum autem illud dixi? quia non factis hominibus teſtem habitura non erat pulcritudo univerſi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam eſſent in admiratione, nec nobismet ipſis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verſemur in felicitate, niſi quosdam intueri daretur bonorum noſtrorum expertes: ſic enim demum magnum patefiat eſſe magnum, ſi ad parvi menſuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob ſollers inventum honoribus afficere, in crucem ſuſtuliſtis me, eas-

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τῦ ἐξετάζοιμεν, συμπίνοιμεν, ὠθεάσαίμεθα. γράφεται ὃ ϵ ὠθεασώμεθα. V.

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. M. du S.

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δίξη ἂν μέγα. G.

fuiſſe conjecto, qui, quum pravam voculam ἐπὶ ſcripſiſſet, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter uſu veniat, ignorare non poſſunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὴ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 5. Non repugnem, ſi quis paulo poſt v. 63. malit, ἔτι ϵ τοῦτα ἴσως φαίης ἄν. quod ſane notatum quoque video in margine *A1W. T. H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. εἶον. M. du S.

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid deſiderari videtur, quod Interpres ſupplevit. F. G.

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret.* J. G. G.

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. J. Br.

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus proſequi.* J. Br.

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα ſapiens aliquod viri prudentis conſilium ad remp. conſtituendam, aut commoda civitatis augenda: ſed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis ſingularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῶ πολιτεύματι ϕϵυγινίῳ τὸν κινδύνων, συμφιρόντως ἐπὶ τὸν πολιτεύεσθαι apud veteres uſitata. T. H.

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. J. Br.

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi ſatis acute per varia argumenta Mercurio demonſtraſſet, ſe, quod homines fabricatus eſſet, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, ſed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque neceſſariam, per πρόληψιν ſibi ultro objicit id, quod a Mercurio ſibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, ϕῄς εἶναι σὺ αὐτοὺς (ἀνθρώπους). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, inceſtas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos eſſe ait homines, quam ipſos Deos, apud quos haec quoque flagitia ſint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut verofimillimum eſt, ita quoque ab ipſis Antiquis ſaepe teſtatum. Paſſim Lucianus noſter, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσαγωγοῖς idemtidem ſolet repetere. Unus locus ſit inſtar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἔτι μὲ ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου ϵ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ ϵ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ὅτι ὃ ϵ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐκβλήσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους. πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum eſſem, & audirem Homerum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modo, ſed ipſorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, iſtiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipſe ab Homero & Heſiodo ait eſſe afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

esque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι † ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ἐχέτω δὴ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν † ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδύ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διαφοράν. τί γὰρ ἂν ἐπράτο-

a Ἐστὶ] ἔτι Marg. *AiW.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *AiW.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Διαφοράν] † Ἡ διαφορὰ ἐνταῦθα τὴν ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν διάλυσιν. *V.*

† Ἡ διαφορὰ] Peßime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furti, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foediſſima labes, quae omnes editiones infidet, emaculanda eſt. Quae enim, quaeſo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed ſcripſit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim ſi per Helleniſmi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, oſtendant ſatis ſuperque ſequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine ſunt vertenda: *At enim flagitioſi ſunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & ſorores ſuas ducunt, & patribus inſidiantur.* Sic, inquam, ipſa verborum textura ſuadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeſte in aliis codicibus legi εἰσὶ, teſtatur *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 8. in quem, poſtquam haec noſtra abſolveram, opportune incidi. Eſt autem loquendi ratio, interpoſito verbo φαμὶ, qualis paſſim obvia eſt, & ſtatim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φύσεις ἀνακεκλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea ſententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσί. *J. Br.*

Φῆς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum eſt, conſiſtere non poſſe illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jenſius*. Mihi placet, φῆς vel φύσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inſervit; idque probabilius erit, ſi cogites compendium illud ſcribendi, quo in vetuſtis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non ſunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At inſigne eſt Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipſe Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διαφοράν. *Ottomarus Luſcinius* vertit: *quando operoſum iſtud ſibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat eſſe injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διαφοράν. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, jucundum tamen etiam eſt, & iſta ſolliciſudo ſuavem habet exercitationem*, ſive, *conjunctam eſt cum ſuavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπῆ] A *Gravio* non diſſentio: atque ita plane legendum fuiſſe, ne a ſe *Noſter* ipſe diſſentiret; in

τομεν, οὐκ ἔχοιμες [a] ὧν προνοῦμεν; ἠργῦμεν ἄν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τ' ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, ὑδὲν ποιοῦντες.

Ὃ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τ' ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ ὐ λεληπέλε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθε ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ὁμοιότατος· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστήσάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia nos ingurgitaremus otiosi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissimum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram descendere nunc in tauros, alias in satyros & cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissem, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tribuissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel

[a] Ὧν] ὃ F.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπλω ταῦρος, δι' Ἀντιόπλω σάτυρος, λέγ. * Λήδαν κύκνος. V. ἴσε καὶ ἐπιγραμμα περὶ τούτου. G.

* Λήδαν] Sonus τῦ Υ cum sono τῦ Η confusus: scriptum enim est Λήδαν pro Λήδαν. F. C. Correxerat etiam M. Sladus. T. H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι ὁ παιδίαν τινα σὺν ἀτεχνῆ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Al. Is. I. §. 3. Jambulus γνάφιμον μὲ ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, σὺν ἀτεχνῆ οἱ ὅμως σωθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν σὺν ἀτεχνῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν Philosir. de V. S. I. p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione juvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ὠδὶ ἄλλως ὁ φροντὶς, σὺν ἀτ. &c. *jam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundissima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: jam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſsemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράξομεν, posthac

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemesim. F. Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipsis mulieribus procreatos.* F. Br.

Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. T. H.

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅπῃ τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὰ δὲ τὰ τιμᾶν ὑμῖν καὶ τὰ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκασι. τοῦ μὲν δὴ τοῦ ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ὅπῃ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὸ ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας ἐφ' ὅ, τι ἡμεῖς γε πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύσις τυτὶ γε κτήματος ἐδέν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· ὃ γὰρ ἀποσβέννυται [b] ἐναυσαμένου τινός· φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδικήσατε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, καὶ [c] δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦ-

b Ἐναυσαμένου τινός] ἐκναυσαμένου C. male. *c* Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δοτῆρας ἑάων formam vocum poëticam ſæpe *Noſter* mutat, ſæpe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἑάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμένου τινὸς] Ἀψαντος. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J.Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρᾷ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc eſt, Phœnicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J.C.*

94. Κλόπιον] Lege κλοπήν. *J.Br.*

96. Ἐφ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἐφ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλίκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἐφ' ὅτε, non ἐφ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores degustarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτι pro ὅτε ſcribendum: χειμερινὸς ὀνειρ., ὅτε μάκισται εἰσὶν αἱ νύκτες *hibernum ſomnium, cùm noctes ſunt longiſſimae:* inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J.G.G.*

Ἐφ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλίκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐφ' ὅτι legit ἐφ' ὅτε, *ut ſcio*? Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐφ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλίκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J.J.*

Ἐφ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius*: neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἐφ' ὅτι, vel potius, τὶ ἐφ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T.H.*

5. Δωτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J.Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἴξω θείου χοροῦ ἵσαται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L.K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἴξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἦν μὲ καθαρὰ ἐ ἴξω τῶν ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ἐ ἀπροσδεὴς ἐ ἴξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phædr. p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσαται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσαται· idem ſæpius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. ψεῦδος γὰρ ἐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσαται. *T.H.*

τοῦτο τῶν ὑφελόμενον καὶ ἐκκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῶν καταλιπών, ἃ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· ἀλλ' οὔ μοι δοκεῖτε αὐτῶν, μήτε ῥιγῶντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρί, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσῶν ἀγυιὰς, καὶ γαστρὸς λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ὅπως τοῦ βωμοῦ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη τοῦ καπνοῦ. ἐναλιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ [a] ὑμετέρᾳ ὀπτομία. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοῖς· καίτοι τοῦτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διαθιάσατε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem subreptum detulisse in terram, nihilque omnino ex eo reliquisse, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hostiarum in aris: videor sane vos summo opere delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine subvectus: adversetur ergo hæc criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem propriam vobis possessionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita *B2*. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισσᾶν] Θυμιᾶν. *V.* ἀντὶ τοῦ θύειν. *G.*

14. Κνισσᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alcest. —βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide *Demosth.* *M. du S.*

Κνισσᾶν ἀγυιὰς] Scribendumne sit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad *Demosth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro posteriore stant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuster.* Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: *Lucianum* in eadem fuisse opinione, ex multis ejus locis plane colligi potest. Vid. *Demosth.* in Maeart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam hæc scripsissem in *B2.* ita recte emendatum esse vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν scribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gandeas.* *J. Br.*

Ὄνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὀνήσομαι monens Atticum esse ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse *Scholiastes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἑκὼν δίκα] Sic Dial. seq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in *Æschyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inspexisse Caucasi pastoris dissecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mussacus*, & *Mussaco* longe major *Thom. Reinesius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: ἐκ τοῦ εἰς Κροκόδιλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἔλαθε· ὁ δὲ Προμηθεὺς ὕστερον τὴν ἐγκατάληψιν ποιησάμενος Καύκασον ἀναταμὼν, καὶ καθαιρήσας αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν τῆς σκλάγχνου, εἶπεν (an potius εἶδεν) ὡς μοναρχὸν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit adfixus: quae si forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est

20. MERC. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido ſophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum objurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum ſis vates, non præſciveris hoc te ſupplicio puniendum eſſe? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me ſolvi debere in poſterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear ſolutum, & una nobiſcum epulantem; ſic tamen, ut carnes non diſtribuas.

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ χαῖρε, διότι μὴ ᾔσθετο ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήνεσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὕτω δεινῶς αὐτῷ καθηγόρησας, ἁπλογείας δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ὅτι κολασθήσοιο. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἥκει Θηβῶν ἀφίξεσθαι σὸς φίλος ὀκὺς εἰς μακρὰν, καλλοξεύσων ὃν φὴς ὀπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. ΕΡ. εἴ γε γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ὀπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21. PROM. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Jupiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam iſta? eloqui ne graveris. PROM. Noſtin', o Mercuri, The-

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνθωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν;

---

b καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὄψεσθαι] Εὐφρανθεῖσι, * ὠμοιώσατο. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] Ἐξ ἑ δίκας τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη αὐτοῖς γὰρ ἐστὶ † τὰ τῶν ἀριθμῶν σημεῖα τὰ τίλη φυλάττουσι τῶν ἀστρῶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἰσχυὸς Θέτιδος ἐβούλετο φθεῖραι βουλόμενος ὡς δὴ ἐγένετο κατὰ τὸν Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι ἐὰν συγγένηται τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀνεῖλε σὺ τὸν πατέρα σὸν Κρόνον καὶ ᾐδοίμην ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀλαβὼν εἶπεν, τὴν μὲ Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τὸν Προμηθέα δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. *V.*

* Ὠμοίωσο] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ἀφίλεον hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit ὄψεσθαι. *T. H.*

† Τοῖς] τῆς recte repoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρεῖ. *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς ſtribligo eſt recentiorum. *T. H.*

---

eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide *Heſ.* Θ. 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Καλλοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τὸν μὲν ἀετὸν καλλιτόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας λῦσαι τὸν ὀργὴν ἔσωσε τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV. 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præſcius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaſeasque refert volucres, furtumque Promethei:* & in ſequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Iſthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἴη, ἢ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καλαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ἢ γὰρ ἔτοιμος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῄς, τοξότην ὀπιφαῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τῆς ὀρνέου.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμνόμενον. T. H.

Θεῶν Διάλογοι. Α'.

Deorum Dialogi. I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜ.

Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπιπείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ δὴ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προβεβλημένος, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκὼν ἐκὼν ἔγωγε· ἱκανὴν γὰρ ἤδη τίνω ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

PROM.

11. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres fis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo fat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. *J.C.*

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Elegantes *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἐφιζάντες τῇ κεφαλῇ. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII. 839. — *tondetur præcordia rostro Alitis* — T. H.

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῃ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. E. L.

8. Ἀλλ' ἐμὲ γὰρ ἐμοὶ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitis accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. [illegible] c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quo[illegible] hic *Lucianus*.

13. Τοσοῦτον χρ.] *Æschylus* dicit in Pro[illegible] Prometheum aliquot annorum millia Caucas[illegible] fuisse.

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. M. du S.

18. Μηκό-

caso affixus, quæ avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solves, Jupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus. JUP. Id quidem pervidisti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc scilicet significas, ejectum me iri imperio. PROM. Absit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia solvat.

κάλαῳ προσηλωμένος, τ' κάκιστα ὀρνέων ἁπάντων γλαύκιον ἀετὸν τρέφων τῷ ῥάμνῳ. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἦ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἢ δ' ἀπρήξεις δεσμά, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅτι τινα μισθὸν ἀπαιτήσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι τἄλλα τ' ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. ὡδὶ τ' Θέτιν, σωσόμενον αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τυτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' ἦν τὸ ὅτι τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τ' Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τ' ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ· πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅτι τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT si quid etiam peccavi, Jupiter, ignosce mihi; puerulus enim sum, atque adhuc insipiens. JUP. *Tune* puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. *Μηδέν πάνυ ἀν.*] Interpone τε μηδέν τι πάνυ ἀναγκαῖον. *T. H.*

27. *Παρὰ τὴν Θέτιν*] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; sed *Lucianus* hic videtur *Æschyli* poetæ & aliorum sequi sententiam. *G. C.*

30. *Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινώσῃς*] Proteum apud *Ovidium* prædicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum ista Jovi manticinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariæ dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* observat *Dausqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide

porro, si tanti est, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν αἰσθέσθαι Προμηθέα, τ' ἐκ ταύτης αὐτῷ γεγηθότα ἱμάντου ἀπολῦσαι. *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηίδι] Id est, Θέτιδι. *F. G.*

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Respicit ad id, quod habet *Hesiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquissimum

πώγωνα, μηδὲ πυλὰς ἔφυσας, ἀφ' ταῦτα ἡ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων ἡ παντάπασιν ὤν; EP. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὦ Φῆς, ἐγὼ, διότι με ἡ πεθῆσαι ἀφανῆ; ZEYΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὴ ὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδὲν ἔξιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀδεμίαν ἄντινα ἐραθῆναι πεποίηκας, ἀδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀφ' σὲ γεγενημένῳ· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, ἡ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢ μὴ ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῆσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

EP. Εἰκότως. ἀ γὰ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ ὖσαι ἢ πρόσοψιν. ZEYΣ. πῶς ἂν ἢ Ἀπόλλων ὁ Βράγχος ἡ ὁ Ὑάκινθος φιλῆσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη κἀκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην ἡ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρας εἶναι, μὴ ὄπισθε ἢ αἰγίδα, μηδὲ ἢ κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τύτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ ἡ τυμ-

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tym-

pa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Μετὰ φενακισμοῦ μιγνυσθαι. V.

64. Χρυσίδας] Χρυσᾶς κύριον ἡ χρυσῆ * φιάλη, ὥστερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶς. V.

* Φιάλη] Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. T. H.

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. J. C.

Ἀρχαιότερον τῦ Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τὴν πανουργίαν. M. du S.

Ἀρχ. τῦ Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀφρονεστέρου πρεσβύτερον ἀρχηγός· legendum pene credo; Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, ἐπὶ ἀφρονεστέρου, ἀρχαῖον· nili reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται Τιτανικὴ ἐπικώπτοντο, ὡς ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί· *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντον. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum veteſtiſſimi, tradidit: *Anaxagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἦ ἐκ Διὸς ἡ πρῶτον ἀναγνῶναι Ἔρωτα εἶπεν. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. T. H.

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. J. B.

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τὸν Νεμέσεως κόλπον κατέφυγε. De Leda notatus eſt quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τίχης ἀλλ' ἡ μὴ βίας θηράματος. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δ' ἅπτα λάβης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. M. du S.

Ibid. Ἀετὸν] Bis, primo ut Ganymedem in coelum portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. E. L.

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνευε, γοητεύεται. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

pana condimne ingredere : tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Menades. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore via potiri : eaque ipsa te conditione dimitto.

πάνοις εὔρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πολείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέρασ' εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. ΕΡ. ἀλλὰ μὴν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτο. ΖΕΥΣ. ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῷ ὁπωσοῦν τυγχάνειν· ὅτι τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPITER.

1. INachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc ; at quo tandem modo mutata est ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic usquam Argus pascit)

ΖΕΥΣ.

Τὴν ζῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινόν τι ἄλλο δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμειαν (ἔχει δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

a Αὐτῇ] αὐτῷ *F.*

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς οὖν &c.] De Branchо notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T. H.*

57. Ὁ Ἐρύγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit : *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κορυστὴν] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsoribus. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Ambol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Etrini. *Horat.* atque illi χρυσοκόμης. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. haec notissima. *J. B.*

62. Καθυφῆκε βοτρύους] Sic post, βοτρύων πάγωνα καθειμένων. Piscat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Stroz.* Herc. fur. μίτρα κοσμεῖ γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis penum virile habitum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὔρυθμα βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῇ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτῷ nam non antecessit ὑμᾶς. *J. C.*

Αὐτῷ] Si abesset, sensus nihil damni pateretur : nunc facile fero & positum intelligo pro τῷ ἐμῷ· ἐπιτυγχάνειν τῷ ἐμῷ, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione* : *Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τοῦ τρ.] Id est, τοῦτ' an τοῦτ' scribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τοῦτ', quod scribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* εὐ Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔγω

ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, † δὲ Ἰὼ ἀφ' ἧς πελάγους ἐς † Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ † Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τὰς πλεούσας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. ΖΕΤΣ.

JOVIS ET GANYMEDIS. JUPIT.

ΑΓε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, ἃ νῦν πλερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πλερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] ὐδὲ *J.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *J. B.*

86. Τὸν Ν. ἀναγέτω] Vide Mer. c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγυγνόμεθα. & Baif. 50, 1. *Noster* etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχώσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐξήγηται, ὡς τὰ αἴξοντα τὴν πλημμῦραν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. *T. H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. *F. G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ἐρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. Θεοὶ &c. ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. Θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσμαλα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσαι *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* *T. H.*

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J. B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae οὐ. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire.* *T. H.*

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose fit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

95 σκεῦά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' ὅτε ἄνθρωπος, οὐχ ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, ὅτε ἀετός, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν ὅτός εἰμι, τρὸς τὸ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γὰρ ὁ Πὰν σκεῖνος; εἶτα τῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ σκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον 100 ὑπὸ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδίστης τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ γε ὄντι, ἐν βροντῶντος, ἐν ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας [b] ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν [c] ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὴν ψοφον, ὦ τὴν

[b] Ἡμῶν] ἡμῶν sola *F.* ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro *F.* ὁ πρώϊν καταχύσας ἡμῶν non male. [c] Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσαιο θεὸν τὸν Πᾶνα· οἱ δὲ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienſibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλιξαμβοι τράγον ὑφ' ἓν ὄρος θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi statua ejus est collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχεις dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνδραποδίσας ἑαυτῶν ἐπικαλοῦ τοὺς λαμβάνοντας τὰ ὁμιλίας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφιλόγους, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὕετιον, ut *Arrianus* & *Pharnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus*: *Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ἦ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ. 47. Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυπιδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ. 292. 352. O. 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γαργαρ' ἀγάνιφα· locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παρέκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ὃ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαῖος Κρονίωνι Il. Ω. 291. Porro Jupiter ἀπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ ἀρετὴν κύριος, ὁμόρους τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντᾶος, Ἀστροπαῖος vel Ἀστροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπερώου] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

ϯ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀθλιώτατά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ ϯ θεῶν; τὰ μὲν πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, ἢ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; εἰ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τ' Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεῦ γεγενημένος. ΓΑ. ἀχθήσεται με ὁ πατὴρ, ἢ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, ἢ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. τῷ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· πρόθῳ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι ἢ ἄλλον σοὶ αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τ' τριετῆ, τ' μέγαν, ὃς ἡγεῖται τῶν ϯ νόμων.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi rum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non develes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilæ pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἔοικε, ἢ ἁπλοῦς, ἢ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, ἢ ἐπιλάθου αὐτῶν, ἢ ποιμνίου, ἢ τ' Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν ἢ τ' πατέρα, ἢ ϯ πατρίδα· ἢ ἀντὶ μὲν τυροῦ ἢ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἕδῃ, ἢ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι ἢ τοῖς ἄλλοις

JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idæ: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἕδῃ] ἰδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ ϯ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν ἢ ἀνηρείψατο Ζεὺς Διὶ δὼ ἀνοχεύων ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Venet. v. 209. Ὅπῃ οἱ φίλον ἦτορ ἀνήρπασε δῖα θέαινα. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenæo* teste XIII. p. 601. F. auctorum ergo Cretensis honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ δὴ Κρητῶν ϯ περὶ ϯ Γανυμήδη μῦθον κεκλεγμένοι, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι ϯ Γανυμήδη ὑπὸ τῶ Διὸς ἢ τόκον δεικνύουσι Ἀρπάγιον καλούσι, ὃν ὥ ἢ μυρσίναι λέγφορει πεφύκασιν, ut scribit *Athenæus*, & *Eustath.* ad Il. Ε. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀετὸς σοῦ] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent; licet ἄστρον ὑγρὸν sit, non ἀστὴρ Aquarius. *G.C.*

Ἀετὸς σοῦ] *Bradaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς ϯ ἑαυτοῦ σωμοποιήσας ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, ἢ αὐτὸν ϯ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Πανθεὺς & *Xiphil.* *T.H.*

45. Ἀρπαγάλους] Hoc quidem oppido festive Lu-

cia-

nobis præbebis infusum : quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, sidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet : in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos : bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim : hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat : atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non : sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἄστρα σε φανοῦμεν ποιήσαντες κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ὀπίσθει τὰ κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην ἢ ποιμαίνειν δέησει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ, οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ὀπὶ τῆς νέκταρος τεταρτῆς, καὶ ὀπιμελήσῃ τῆς συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν εὖ καλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδοὺ, πάλιν οὗτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ἀλγοῦσιν οἴεται· ταυτὶ δὲ οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ σοῦ τὰ νυκτός; ἢ μετὰ τῆς ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἁρπάσας, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνον

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *J.* c Γάλακτος] καὶ γάλ. *J.* quod restitui volebat *M. du S.*

ciamus, ne scilicet fugam meditaretur e cœlo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie ictum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὧδε πάμπαν ἐπήλιτον ᾧ ὑπὸ μαζῷ Μάργος ἴρυς λευκῇς ὑπεοίκει χιρὸς ἀγορῇ· illud πάμπαν, quod suis in Edd. efficiendum *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπεοίκει suo nomine, quod sustineret, destituitur: reddideris πάλιν, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria parens Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἐκβαλὶ κόλπου e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη τῶν πάλαι τῶν πάλαι ἀναστείων. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῇ νίκταρος τετάρτῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ἰρύγιν τὸν σκύφον. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ νίκταρος τετάρτῃ] *Eris a cyathis Budæum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 810. Μάτην ἄρ', ὦ χρυσέοισι Διὸς οἰνοχοεῖς ἀφ' βαίοις Λαομεδόντιος παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, πάλαι ἀστῶν λατρεύων· argutum est illud ἀφ' βαίοις· nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήρια utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Περιφράσιν ἐκπέμπει ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσύβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum.* *J. J.*

νος· ἢ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδίον σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναί, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σύ, [a] Γανύμηδες, ὕτω καλός.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸ ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μέλαξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ ἀφ' τοῦτο, ὡς φῂς, ἀνήρπασάς με, καθαθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ ἀφτελέσω πολλάκις, καὶ καταπτύσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καλαφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τὸ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σίνλα τὸ ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχόησόν λμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸ σκύφον.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. *F.* b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *F.*

78. Φιλῶν γὰρ ἀφτελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἡ που τὸ χαρακτὴρ Γανυμήδια πόλλ' ἐπιδωσεῖ· Λυδὴ ἴσον ἔχων πάτερ στόμα &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* T. H.

82. Πιόντα τὸ ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γοσάμβροτον γὰρ αὐτὸν τὸ ἀμβροσίας σὺκ ἦν αὐτὸν ἀπαθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν διωρημάτων ἁπλουσίον ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναταί τι ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀίδιον, ἀϊδίων γε ἐπιμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. T. H.

87. Μοὶ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis proiectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κύσαι τὸν Ὑπερίδου βεβουλῆχ ὡς ἥλαττόν σοι νοῦν προσίχοντα· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. T. H.

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ Θεσμοθετῶν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 29. Δ. Ἐτ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεσθαι. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis εἰ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Buttmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. T. H.

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *F.* reſtituimus. Alibi ſæpius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΗΡΑ.

ΕΞ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸ νῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ὄντως καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπονθα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ὅπῃ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. ὅλην ἀλλ' ἐκεῖναι μοὶ σοι κἂν ἐν γῇ μίμησι· τὸ δ' [d] Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νυν ὅπῃ Ικεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ· ὥστε ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀφηκονόμυοι; σὺ δὲ

c Ἢ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* d Ἰδαῖον] εἰκαῖον P. L. e Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *Alii.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. *tr.* c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πραμνίαν κάλλει Γανυμήδει εἶπε ποθ' Ἥρη Θυμοβόρου ζῆλον κάτρου ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere intereſt ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variatu poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἀγκάθρυπτος δ' ἐγὼ τὸ μυστήριον καὶ ἀπράγμονα εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες οἱ ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ὁ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲν nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι· clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad *Tim.* c. 5. *M. du S.*

δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἡδίον ζ νέκταρος. καὶ μὰ τοῦτο οὐδὲ δηλῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῃ· καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον οἶδ' αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν [b] αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸ κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτῆς, πάγκαλα τηλικοῦτον καθειμένος. ταῦτα ἐγὼ ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ὄντα καλὸν μέλαξυ πίνοντα καλαφιλεῖν, καὶ ἡδέως ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ὀπτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον ζ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν ὄντοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὄφελον μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ὄντως ἐκθηλυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδορεῖ, ὦ γεναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. ὄντως γὰρ ὁ Ἡλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utrisque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκθηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ Ϲ ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσιλγεῖ. *V.*

* Ἀσιλγεῖ] καὶ ἀσιλγεῖ *M. da Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβὼν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν κύπελλα τοῦ στόματος *Long.* lib. 3. *Stan.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina.
Auferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *J. B.*

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἤδυνας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtat.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *J. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ παλαιπαλαιστρόπους, τηλυγετόπους ἀφ' ὧν ἐξώγισεν ἥδιστα. Θηλυδρίας τραχυπλάστους εἶπε. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρας. *Heſych. Suid.* *J. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ὑπερμισεῖ, περὶ Θεσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἡδίως ταῦτα] An ἰδία; *F. G.*

Ἡδίως ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani for-

mollis; sed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, strictu[r]is adhuc opertum, forcipe jam modo depositō; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: hæc jucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat sympositum Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, est Vulcanus, & digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillæ, neque caminus avertebant te, malthacòs, ἤδιον δὲ σοὶ καθειμένος. εὐ βέλομαι δὲ ὑμῖν, μή σε παροξύνω ὀψιπλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε γὰ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοὶ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι ἔδρασε τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ δὲ καμίνου ἥκοντα, ἔτι τὰ σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν σφύραν ἀποτιθέμενον, ἢ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τὰ δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὰ κύλικα, καὶ ὀψιπασαμένους φιλῆσαί μέλαξυ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τὰ ἀσβόλου καλιβαλαμμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· εἰ γὰρ καὶ καλὸν ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἴδην· καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ὀπταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τὰ σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὰ καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐκ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

a Ἤδιον ταῦτα] Ἥρα. ἤδιον ταῦτα. Z. G. Marg. *AIW.* sed personis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

fordes & squalorem, qui Diis ministrarat, subjicitur; ἤδιον ταῦτα. εἰ γὰρ καὶ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem *Luciani*: *suavia hæc sunt*: *adeoque multum ille pocillator cohonestat Deorum convivium.* Sed Mſ. ἥρα. ἤδιον ταῦτα. Ζεὺς. εἰ γὰρ καὶ ῥοδοδάκτυλος πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *suaviora hæc sunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna tuus decebat convivium deorum.* Juno ait suaviora haec sunt, videre obsitum fuligine Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἤδιον ταῦτα . . . .] Sic omnes impressi. Mſ. Gr. initer. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἤδιον ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem: Junonis personam interponi debere, minime concedo. Vera *Luciani* manus sine dubio fuit: ἤδιον ταῦτα· εἰ γὰρ καὶ ῥοδοδάκτυλος πολὺ &c. Joris ea sunt falsæ uxorem irridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *magis deceat sympositum Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum εἰ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adjuvat: vid. *Aristoph.* Av. v. 612. Eccles. v. 760. saepe in *Platone*. Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν & καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως & εὐχημόνως πᾶσι προσενεγκεῖν & ἡδέως τὸν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τοῦ νέκταρος] Sic apud *Hesiod.* Scut. Herc. τό σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτην Γανυμήδεα, ὑράκια Ζεῦ. *T. H.*

52. Λέ-

μὴ ὑχὶ πίνειν παρ' αὐτῦ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ ὀπτεύεις τ' ἔρωτα ζηλοτυπῦσα· εἰ δὲ ἄχθη τῷδε παιδὸς ὡραίῳ δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲ ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδυ τ' κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλησόν με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμῦ ἀπολαμβάνοις. τί τῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξει γῦν, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno; temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

Τὸν Ἰξίονα τῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ' τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμπολικόν. εὖ γῦν ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος ὢν συμποσίυ ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός γέ ἐστιν ὕβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γῦν, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

JUNONIS ET JOVIS.

JUNO.

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δίδθι] διδθι Marg. *Aldi*.

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίωνα τὴν * Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτῦ ἐβούλετο ἐπὶ τὰ ἴδια σωτηρίδια καλέσαι· ὀργισθεὶς δὲ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἱερῷ ἀφῆκε μυλαδὸς αὐτῷ τ' ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἠράσθη Ἥρας, καὶ ἀπήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλῃ τῇ Ἥρᾳ, καὶ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὸ δὲ ἵππου, ἀφ' ὧν Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς § ὑποστόρῳ τροχῷ ¶ δήσας τ' Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι μαστιζόμενον λέγουσι, χρὴ τιμᾶν τὺς εὐεργέτας. *V.*

* Διϊονέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίως, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Διϊονίως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ὕστα. *T. H.*

‡ Ἱερῷ] Ita clare in Mss legebatur. Forte emendandum διαναβαίνας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερῷ non ἰθρῷ extat. *M. du S.*

Pro ἰθρῷ *Matth. Sladus* reddiderat μισθῷ· qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὶ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δήσας] Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel περιδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipsam afficis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo, cujusmodi ſit flagitioſum illud, quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam, non aliam quandam, Jupiter, jam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat, & ſublacrimabatur : ſi quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere, putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare, ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem, abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum, & ad Junonis usque concubitus? adeone

ἀ· γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. ἀ μὴν ἀφ' οὗτο ἀ μᾶλλον εἴποις ἄν, [b] ὅσον ἀ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μᾶλλον ἦν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἵου τί τὸ αἰσχρόν, ὥστε ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. ἀ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ ἀ ἔστενε, ἀ ὑπεδάκρυε· ἀ εἶπόν ποτε δώσειν τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει σὺν αὐτῷ συμπιεῖν· ἀ λαβὼν, ἐφίλει μᾶλλον, ἀ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, ἀ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. ἀ ἐπιπολὺ μὲ ἠθύμησε λέγειν πρὸς σέ, ἀ ᾤμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ ἀ λόγοις ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, ἀ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, ἀ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

[b] Ὅσον ἀ αἰσχροῖς] ὅσον ἐν αἰσχροῖς. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον οἷναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, ἀ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum, Juno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus*, facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone praeſtat tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἰκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ. *Commoda quidem, ſed ruſtica* : ubi interpres ; *ſat quidem formoſa*, ſed talia ὅσα κόπις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειράκαλος vertit *inſolentes*, cum ſint, *inepti, decori rudes.* *J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις ἐ κοινὸς ὁ ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T.H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron.* *J.B.*

72. Ἐπειρᾶ] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare, pudicitiam alicujus tentare.* *Pindar.* Π. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat : Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem, *Illic Junonem tentare Ixionis auſu, Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T.H.*

79. Ὁ δὲ] Forſan ὅτε δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμοί· nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ, quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοῖος ἡμῖν legeretur ὁμόφυλος ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμόφυλος & συγγενὴς θεῶν frequenter Ixion dicitur. *T.H.*

ἐμεθύσθη γ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, ᾗ πέρα γ μετρίως φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὁμοῖα ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἐρᾶνια κάλλη, καὶ οἷα οὐπώλε εἶδον ὑπὲρ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῆς, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σοῦ μὲν καὶ πάνυ ἑτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ἢ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῇ ταί σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ γ ἔρως σύ γε. καὶ νὴ τὸν Ἰξίονι οἶδα καθ' ὅτι συγγνώμην σπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῆ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ γ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν γ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῂς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπιinebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ὑμὸς ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ.Θ.XXIII. *ἐπιτάττων ἄρχω. J.B.*

2. Ἄγει σε. Φέρει.] Vix credas. Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ὠδὲ νόμου ἐστὶν ἄγοντες καὶ φέροντες ἀνθρώπους *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τὰ κτήματα *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Proy. in Ἄγουσι καὶ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Latinum* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτῇ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθων] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγροικῶς] Structura postulat: *ἀγροίκως λυπῇ. καὶ κακῶς ἀγρυπνῇ.* *T.H.*

23. Μὴ ἄρσιον ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ἄρσιον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; στενολεσχήσαι μᾶλλον ἢ μὴ ἄρσει ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ἄρσιον ἴκοιτο &c.] An scribendum? *μὴ ἄνισον ἢ ὑπὲρ ἀ.* *F.G.*

Μὴ ἄρσιον ἴκοιτο ἢ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, *μὴ ἄρσιον ἴκοιμι, nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam fortem affectavit.* Potuissent

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affecter. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τῦ ἔρωτος, ὧ καταταχλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τελυχηκέναι ἃ ἐπεθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὄραισιν ἴκοιτο τῆς ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμίας. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τῦ πλάσματος, εἰ περὶ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων συμέῃται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει ἡ ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. εἶδεν τῦτο φής· ἴστε γὰρ ἡ νεφέλη πόλε Ἥρα γένοιτ' ἄν, ἴστε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπαλήθησε). ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλλιθὼν ἴσως, καὶ διηγήσε) ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τᾶ Διί. καί πως τάχα ἐρᾷ με φήσειε αὐτῦ, οἱ δὲ πιστεύσυσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη συμῆν. ΖΕΥΣ. ἐχθὲς, ἤν τί τοιῦτον εἶπῃ, εἰς τ' ἀδὴν ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, [b] συμπεριενεχθήσε) μετ' αὐτῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδὺς τῆς ἔριδος. ΗΡΑ. εἰ γὰρ δυνὸν τῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπαλήθησε)] ἐξαπατήσεται B1. Ba. b Συμπεριενεχθήσε)] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπεριενεχθήσεται.

23. Ἄπαγε, μὴ ὄραισιν] Σοφολοίσας μὲ Ἀτλιανὸς. ὥρια γὰρ, μὴ ὄραις ἴκοιτο ἴστι δὲ τῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὸν αὐτῷ τὸ ἔτος; Μὴ ὡς καιρὸν φθάσαι. V.

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὄραισιν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὄραισιν ſcribunt. Iterum habes Ὄρχ. c. 5. & Ἐν. Δ. Σ. *M. du S.*

Μὴ ὄραισιν ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὧραι erant navigandi tempora, & μὴ ὄραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπαλήθησε)] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσε) immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσε) legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσε) id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τὴν ἁμαξιαῖον δεσμὸν vocavit, τὴν ἁπλῆν τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τ' μ.] An ἐπὶ; *F.G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. Ἑώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι καὶ ἱλαρὸν πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥραιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο καὶ νεογενὴς ὤν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τοῦτο μὲν ἐξείλκυσε λαθὼν ὁ γε κλεπτῆς τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε γε τόξου καὶ βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μῦθος ἐκι-

I. VIdistin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer est, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni spem faciat. A P. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam? VULC. Eccui male facere possit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium; ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

2. VULC. Hæc iste recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδᾷ L. b Τῷ] ἀπὸ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἴσως τὸ P. ἴσως τὸ F.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. F. C.

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Usitatius εἰς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε similem in modum φάσκων κακὸν εἶναι vel ἥκεσθαι τινί. T. H.

55. Ἐκινεῖτο] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. F. ἴσως τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἴσως, punctum admirationis ponendum. M. du S.

64. Ὀξύχειρ] Poll. II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν ὡδὶ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ ὃ παρ' Ἀλκιδάμαντι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem agili manuum mobilitate promtum; nam aduncae manus Interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud Athen. VII. p. 291. D — διὸπερ δὴ πᾶς Ταλάντατα γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theocritus affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ἐρχησαῖς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97. ψηφοπαίκταις sive praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσι eandem vocat ὑπουργίαν τῶν χειρῶν ἢ τὸ τάχος τῶν κάμψεων τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de Athanasio. Apud Philonem Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπιδοὺς καὶ ὀξυχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L. VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Horat. I. Od. 10. Callidum quicquid placuit jocoso Condere furto: ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. T. H.

68. Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα sic videtur legisse interpres, cum transfert, Heri provocato Cupidine. Statim pro ὀφίλων τὸ πόδι Mss. ὀφιλῶν τὸ πόδι, quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. F. G. G.

Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio Benedicti vertentis provocato Cupidine, vel versio retinenda fuit Micylli heri autem vocato ad se Cupidine. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οὐκοῦν προσίστασό μοι ἐς προκαλιοῦσα. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo λέγε τοῦτο ἐχθὲς οὐ προσαρτάσας τὸν ἔρωτα, ubi cum Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat. In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, ἴσως γὰρ ἂν καὶ ἄλογα προκαλοῖτο, δικάζοντα ἀξιῶν· ubi vertunt, nam cum iste vir judicio velit experiri, haud absurde provocare videtur. At in hac

movere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cumabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum furripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

νεῖτο ὦ τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἶση, ὦ Ἥφαιστε, εἰ σοὶ προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἦ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν λαμπάγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν ἴσως ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους. ΗΦΑΙ. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ μαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σφόδρα, καὶ ὑπότροχα. ὁ δὲ καὶ ἀφαιρεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενον τὸν Ἔρωτα καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τῷ πόδε· εἶτα μέλαξυ ἐπαινέσαντος, ὁ Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

δ Ὑφίλκων] ὑφιλὼν G. L. ϝ. ε Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. ϝ. In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ μαστρὶ] * Εὐριπίδου Ὀδυσσ. Τ. λόγου ἐστὶ, φησὶ, τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι γυναῖκες συγκαμοῦσαι τὸν κλεπτικὸν, ὡς ἐν μαστρὶ Μαίας συναυξόμενον, καὶ ἤθελον ἐκεῖνον, ὑφιλόμενος τὰ ἐνόντα ἐκφυγεῖν. G.

67. Ἤδη σφόδρα καὶ ὑπότροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἐπαστικά. † τὸ ὑπότροχα, ὑπευγμένα ταχέως. V.

* Εὐριπίδου] P. 1870. v. 54. ὁ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γαστρὶ συγκαμόντας τὰς πλειόνων, ὅτε τῆς μητρὸς Μαίας συλλαμβάνεσθαι τὸν πλειόνων, ὡς ἤθελον ἐκεῖνον, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐνόντα ἐκφυγεῖν.

Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλαμβάνεσθαι recte scribitur. T. H.

† Τὸ] M. du Soul τὸ δὲ ὑπότροχα. T. H.

hac loquutione vix est differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. J. G.

Προσκαλεσάμενον] Hæc menda, sed quæ tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενον adstipulatur Duker. ad Thucyd. p. 342. n. 3. Apollodor I. p. 57. τὸ ἄρκτον αὐτῶν ὡς πυγμὴν προσκαλεῖτο recte Fischer προκαλεῖτο vel προύκαλ. T. H.

70. Ὑφίλκων] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. ϝ. M. du S.

Ὑφίλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλεπάλαισεν luctatorum est ὑφίλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa præclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 6151 C. *subducere pedes* Curt. IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὀφίλκειν, ὑποφύειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quæ junxit Poll. I, 187. eleganter Curt. IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret*. Quum probata fuerit hæc potestas in ὀφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptæ lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graevius addit, *quasi pedes illi furripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecæ, *pedes abstulit* Præf. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. T. H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. Florent. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. J. B.

Τὸ σκῆπτρον] Fl. & ϝ. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manu auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. M. du S.

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi jam omissum in A1. & Hagenoensi Francinus tamen

ρύτερ@ ὁ κεραυνὸς ἦν, ἡ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἀν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τ παῖδα φῄς. ΑΠ. ὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη κ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed & jam musicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4 AP.

men in *Juntinum* revocavit dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Is. Voss.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι sunt *aerea fila* protensa juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην γὰρ τὴν ἐν ἀγρῷ εὑρὼν ὄργανον ἐκ αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις δ ἐναρμόσας, κ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, κ μαγάδιον ὑποθείς, κ ἐντεινάμεν@ ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελῳδὸν ᾠδὴν γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καμπύλωτον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, κ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, κ μαγάδιον ὑποθείς, verum erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mss. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyss. Φ. dicuntur κόλοπες

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit novae clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλοψ ὁ ὥσπερ τοῖς ὑγροῖς κόλαβ@, δι ὃ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί· κ ὅτω φασὶ λεγόμεν@, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τ πρὸς τραχήλῳ τ βοῶν, ἴσι δ' ὅτι ἐ τ οἰῶν quaere ibi plura. Vides ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ Αὐτὰ ἡ πυκτὶς οἷα κρανίου ἐλάφου γυμνοῦ τ σαρκῶν. κ τὰ μ κέρατα πήχεις ἦσαν ἦσαν ζυγώσας ὑ αὐτά, κ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἐπὶ κάλλαπι ἐπετρέψας, ἐμελῴδει ἄρρενόν τι κ ἀκαμῆ. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κάλαπον dici, qui dicitur κόλαβ@ in dialogo superiore. Cranium cervi erat πυκτίς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις· sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγαδίῳ & καλάμους, mendose pro μαγάδιος & καλλάβους. Ita *Moschop.* in sua constructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox καλλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mss. & Schol. quamque ego etiam ex Mss. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis *Gravii* notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Observandum denique Nostro κάλλαπας & κιθάρας alibi dici. Vide Z. tr. c. 10. *M. du S.*

Καλλάβους] Quanquam κάλαβ@ olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαπον ἐμ-

4. ΑΡ. Testudinem alicubi mortuam quum invenisset, instrumentum ex ea mu-
80 sicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidesque inten-

ΑΠ. Χελώνην τιν' ἐν ἀγρῷ εὑρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα [a] κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμε-
90

[a] Κολλάβους] κολλάρους priores Edd. κολλόβους P. κολλόβους Schol. κολλάβους G.L. Margo *Alii.* ubi & μαγάλα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τοίνυν μάρτυρας ἡμῖν Νάκωνα ὁ τοῦ Ἀλεξιφαμμάκους. *G.*

81. Κολλάβους] Τὰς τῇ χορδῇ ἐντεινούσας. *V.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκωφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς τῶν κιθάρας νόμους. *V.*

* Ἀλεξιφαμμάκους] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σανὶς τετρ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus est *Hesychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Thes. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeterit, *Olearium* ad *Philostr.* Vit. Soph. *I.* p. 487. *T. M.*

ἐμπῆξαι. Otto quidem *Sperlingius* Diss. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extulisse κολλάρους ἐμπῆξας *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* sed haec dicenti fine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magistr.* in Κίλοπας· unde ὀb similitudinem β & ρ, praesertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri κολλάρους, in aperto est positum. Verum est, *Lucianum* Δ. Ἐρ. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπων usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ ἀ μὴ ἄλλη Δεξίππου λέγει, ἃ Φρυνὶς Ἱππολύδῃ τῷ ὑς Ἀθηναῖος λέγει κόλλοπας· sed nihil obstat, quominus ab ea lege, quam saepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit *Lucianus*; imprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipso *Phrynicho* manifestum est, qui vulgatam deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticismi praescripta revocare: *in antiquis* sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πρόγμαθα παρέχοιεν ἐν βαυκίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. sed κόλλαβον tamen, ex quacumque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Hesychio* Comicum: Ἐκκολλαβήσαιμι, ἐκλακήσαιμι, ἐκφρυνίσαιμι· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab *Aristophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt suppares, jam nihil est isto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσιν ἐπέταττον ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἁρμονίαν συμμέτρου εὐεκφορίας· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kusterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem discrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanas.* in Psalm. p. 1241. ubi, quale sit ψαλτήριον, exponit: δύνα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι ὑφ' ἃ πῆχυν τῶν ψαλτηρίου γραφόμενοι ἕτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Psalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest; vid. *Hesych.* in Ἐκκολλόπωσι. Κρεάβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ δὲ τοὺς ἀρχαίους λύρας κόλλαβους· alibi voce truncata, Κρεάβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipsa est ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* restitui par erat, quem vere *Graevius* observavit *accommodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec scriberet, in animo fuisse *Nostro* mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae descriptione parum a *Luciano* discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hertungus* ex *Moschopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod *Scholiastes* habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipsa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expediri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaque meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stylo inductis, subigi se patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philostr.* p. 778. Equuleum nostri vocant. *M. du S.*

83. Ἐπτὰ

γ' ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ᾅδου κατίοι, κλέψων τι καὶκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεων δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιστέον ἐπὶ πολὺ αὐτὴν, εἴ που ὡς φῂς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam; o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ. VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ. VULC.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἧκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτα-

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶμὲ . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Turrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπλεω] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias ſub triſtia tartara miſtit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias ſub triſtia tartara miſtit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἴ μίμνηται] Longoliani exemplaris ἢ μέμνηται corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cunctaris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ χ λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφαιρεῖν. ΖΕΥΣ. ἴθι, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τ κεφαλὴν εἰς δύο καλλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόστατίε δ' ὧν τἀληθές, ὅῳ θέλεις σοι γενέσθ. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ὑ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθ παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὺ ὑπὸ τ ὠδίνων, αἵ μου τ ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὺ ὁ πέλεκύς ὅστι, χ ὐκ [c] ἀναιμωτί, οὐδὲ χ τ Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέ, καλοίσω δέ· [d] τί χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦθα, τηλικαύτῃ [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, χ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπου στρατόπεδον, ὑ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἢ δὲ πηδᾷ,

a Μιᾷ πλ. ἀφαιρ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφαιρεῖν] γρ. ἀφαιρέψαι. |. λίθος |. ἀφαιρεῖν. b Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηνας. L. c Ἀναιμωτὶ] ἀναιμωτὶ F. & veteriores Edd. in margine AIW. notatur ἀνιμφωτὶ Aldus. d Τί χρὴ π.] τὶ χρὴ ὲ χρή. Marg. AIW. e Ὑπὸ τὴν μήνιγγα] Schol. V. τῇ μήνιγγι.

11. Τὴν Εἰλειθυίαν] Ἢ τ τικτουσῶν θεὰν. V. 18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τῷ ἐγκεφάλου ὑμῶν. V.

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T.H.*

12. Μαιώσεταί σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E.L.*

14. Τί χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί χρὴ ὲ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem *AIW. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; τὶ ὲ ποιεῖς; τὶ ὲ φθέγξασθ ἢ λέγεις; τὶ ὲ πάσχεις; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis facias?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί χρὴ ἂν χ πάθοι τις; Θ. Κρ. §. 9. *T.H.*

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφόνις dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est,

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G.C.*

δᾷ, καὶ πυρριχίζει, καὶ ἔχ ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ὀλίγου δεῖν βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωλράν μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi; cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυρρίχιζει] Ἐναπλῶ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτὴν] Ἤδη κατὰ γάμων κοσμήσας σπόψας μοι αὐτήν. *V.*

* Πυρρίχιζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχοῦνται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graeciſmi. *T. H.*

21. Πυρρίχιζει] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δ' Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐκπαιδεῦσαι: paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆ (Ἀθηνᾷ) πυρρίχιζουσι ὑπ' αὐτῆ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐκπαιδεύσῃ, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, διὰ τὸ πικρὸν ἐν ἀκραίοις ὄντων, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκῶπιν, καλλαπλήκιον, ἴμπυρον ἐν φοβερῷ βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς ἐν καλλαπλήκοις ὄσσε ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα διὰ τὸ πικρὸν καὶ ἀκραίου ὄντων ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῷ κάλλει ὁρῶσα, ὃν ἀφόβητόν τι τῷ ὄψει τὸν πυρὸν ἔχει, φοινίττουσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ἄλλη στρατιώτης πλὴν τῷ πρόσωπον, ἀ μὴ δ' ὅτι καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀγρίωτέρους (ἴσχειν videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένου ἰδιῶν κόρης θεασάμενος τὴν κεφαλὴν ἐν ταύτῃ καλλικόμῳ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τε στρέψεται μόνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον οὕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte; ſequentes Edd. nec minus Interpretes οὕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT. 1. ESne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo videre non licet eum in praesentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νὴ ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ἰδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί. ΠΟΣ. σωίνημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' εἰ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέ-

tuliderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi gravior mendum, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi dant Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ τοῦ γενέσεως ἐνέπλησε χρόνος, πελέκησε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἔνιοι λέγουσι, τῷ Ἡφαίστου, ὃν καρφῶς ἐπὶ πελάμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέβησε. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλλαδίσαντα λέγουσι ῥῆξαι τὸ τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455. quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ὅπλων vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὸν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἐκεγένησεν ὡς ἀπὸ κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπροφόρον χαλκείοις ἄνδρα ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I. p. 51. *T. H.*

32. Ἀδμήτων ἰρῶς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὸν νόμον γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσον τὴν ἱερὰν φοιτάνυμον ἄμμι λαχοῦσα
Ἴδμονι ὁμοῦ ἐν πορθμῶν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα;
Ἐπὶ Ἥφαιστον ἔχων χαίρει γλαυκῶπις Ἀθήνη. *J. B.*

Ἀδμήτων ἰρῶς] Vide Ἔρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτων ἰρῶς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτα θηρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὰ ἐπιθύμει ἀδμήτα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318.—ἄλλως δ' ἀδμήτων ἔοικ' ἰρῶν. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. *T. H.*

τέτοκεν ἐκεῖνος; ὃκ τίνος; ἡμῖν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. οὐ λέγεις· ἡ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ὃκ ἡ κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ ἡ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ ἡ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ὃκ ἡ Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ παλαχόθι ἓ σώμαλος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. καὶ μάλα, εἰ καὶ ὡδαίδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. ἦ μὴν γὰ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι ὡδὲ ἓ Διὸς, μεθ' βροντῆς καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲ [b] διαφθείρεται ὑπὸ ἓ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴ γαστέρα τὸ γυναικὸς, ἀναλομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸ ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν δὲ ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. εἰς τὴν Νύσαν ἀποκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perscisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπισήμηνεν P. J. Marg. *Alw.*

46. Οὐκοῦν] G. *Budaeus* C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato scripsisset, ἔχουν ἐλελ. addit: *Sed in hoc posteriore* ἐχοῦν *mihi legendum videtur* ἐπεσημαίνεν. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. *T. H.*

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτῇ ἡ γαστήρ. *T. H.*

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκὰς κόπις apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem sacpius sic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὰν Διογόνοιο Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Thes. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. *T. H.*

52. Ἐκ τοῦ μηροῦ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hisce verbis exprimere, יצא מירכו, *egressus est ex ejus femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמלא, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos sonat. *J. C.*

Ἐκ τοῦ μηροῦ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Hesiodi* Theog. v. 940. *T. H.*

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. *J. B.*

67. Ἔμβρυον ἐπταμηνιαῖον] Consentit *Cornut*: de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ ἐκ τοῦ Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπταμηνιαῖον ὡδὶ τοῦ Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas solas ὀκτάμηνα τίκτειν· quunquam hujus rei tam memorabilis nulla sit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo *Lucianus* instruxit: plures alibi, & quidem valde dissitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίρεις ἐκ Διονύσου, ὃν οἱ Δρακάνῳ κυφοεὶς Ζεὺς ὑπατος μηγάλαν ἐκ-

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέφειν, Διόνυσον ἐπονομαδέντα. ΠΟΣ. ἐκεῖνον ἀμφότερα, τὸν Διονύσου τοῦτο καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὶ ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐπ' ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via deerrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

E P M.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σεαυτὸν μακρᾷ σταθμῷ. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις [c] παραγγέλλων. ἀλλὰ μή τι παραβαίνειν ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ὑπερμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. ὥστε

[b] Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *Aliv.* [c] Παραγγέλλων] Priores Edd. παραγγελῶν. Sola F. παραγγέλων.

ἐκγονοῖς Διονύσου λύσας quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat didiciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἵ μ' ἦ ῥ' Δρακάνῃ σ', αἱ δ' Ἰκάρῃ ἐνιμέσσην Φασὶν, αἱ δ' ἐν Νάξῳ, θεὸν γόνῳ Εἰραφιῶτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πολυμῆδ' βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔσω Δρακάνοιο λιχαίνιον ἀμφὶ κολώνῃ Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαιὰς Ἑρμῆς Ἠερόθεν πατέτηλε — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγελῶν] Flor. παραγγέλων, ſpatiolo ante Α relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγελῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν· tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγελων. *T. H.*

πῶ δὲ ᾖς ἦν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; ΕΡ. εὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον δὲ οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος b παρὰ τὴν Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκαινούργησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσκίνητα γυναίοις ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίους τὸ σκοτεινῷ συζεῦξαι. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσι τοῦ Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται τεμένη νοήσαι, ἕστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρᾷ τῷ ζόφῳ. ΕΡ.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miseræ mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Jovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea est in L. J. Pro ἐσμὲν Margo A1W. ἐσμὲν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae παρὰ. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam ὠδέ. c Μένουσαν] Sic scribitur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceterae μὲν οὖσαν. d Τοιαῦτα] τοιούτων P. L.

3. Αὐτοὶ δ'] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus.* *Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet τὰ, ἐρᾷ αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas; ΕΡ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν, ἐρᾷ αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J.

Ἐρᾷ αὐτῆς] Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum fœmina cum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit si Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Οἱ. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μὴ. & Plat. Ed. Pas. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ δ' ἡμεῖς ἐσμὲν] Consueta loquendi formula αὐτοὶ δ' ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, fit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271. Μίλητον δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὺς, εἶπεν, ὦ Τυανεῦ, γεγενῆσθαι. de V. S. II. p. 618. v. 36. πρὸς τῇ ἐτεροδιδασκαλίᾳ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus*, *sejunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λάλισσαι Τήνια — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῦσαι, *solae*, *sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promtu, verissimam lectionem non iviſſet mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκκλησιάσαι ἐκελεύσθησαν οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ καὶ ταῦτα, ἅπερ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ Ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσουσι μακρὰν οὖσαν τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

V E N.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? L U N. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. V E N. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſiguavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilieiſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

ΑΦΡΟ.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν εἰς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτιν ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὃς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δὲ εἰς τὸν Λίβανον ὅτι τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασεν ποιήσας,

[e] Ἐπέστειλε] Ita G. L. *J.* V2. Marg. *A1W.* In reliquis Edd. ἐπέστειλε. [f] Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι notatur a Schol. *V.*

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. *V.*

dam in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſo* (Agrippa) *ſuperavit.* Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Uſ. Ἀστέρην. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd. III.* p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὲκ] Mendoſe hic in plerisque παρά. *Fl. J. S.* & *A.* recte παρά. V. Διε. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα λάθοιεν γογγύσμῳ παρ' ἡμᾶς. Ετ. Δ. X. abſque præpoſitione uſurpat λάθοιεν. *M. du S.*

5. Ἐκαμᾶτο] Καμᾶσθαι, σπουδᾶσαι, κοπιᾶσαι, καθίδρωσε, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere.* *J. B.*

12. Μὴ ἔσειν] Male Angl. μόνον. Nullus enim ſenſus eſſet. *J. B.*

Μέσσην] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲ ἔσειν. quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit.* *J. G. G.*

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἀπ— mendoſe. *M. du S.*

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: φασὶ δὲ ὅτι ὁ Δαμὼ διώκουσα βασιλέα τῇ ἰσοτῆς δυνατὴ τὸν αὐτὸν ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλω ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολεῖ, ἐντολεῖ, ἐπιτάγματι. *Heſych.* Vid. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 3. *T. H.*

31. Ἐμὲ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα] *Ariſtæn.* I. Ep. 8. τὴν τῶν ἑαυτῶν ἑταίρων ἐκείνου μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer.* *T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba hæc ſæpe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀφείλκυσας, μὴ-

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δέ ποτε καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ ἔτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τὸ πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τοῦ χεροὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περιειλημένη· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λεληθὼς, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καλέσασα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαπαχθείη· οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μὲν ταῦτα· πλὴν ἐπίλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *AIW.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περιειλημένη] ἐπιειλημένη L.

μήπου καλλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ᾠδηλάσῃ ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. &. L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένους. *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὺς πίτυλον ἀπαλὸν νάκῳ ἠνίδι βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Perſ.* ſic ὄμμασι κεκλασμένοις. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν ἔν] Nullæ Edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in *V2.* ἐλλαφαχθείη, οἶσθα, τί ἂν ἔν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quæ diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα. *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quæ cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] Opem vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia.* V. *Julian.* Or. V. & *Salluſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττιν] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττιδα. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias*. *E. L.*

Ἄττῃ] In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιδα habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πῆχυν] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecas*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τὸν μέγον-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in ſe quisque aut alii in alios admittant; ſed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas converſum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum curſus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quaſi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam jam vetulam & matrem tot Deorum impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint & ipſi, ſurſum deorſum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effuſa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ϗ τὰ οὐ τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ ϗ τὰ οὐ τῷ οὐρανῷ· ὃς τὴν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδείκνυσι, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, ϗ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, ϗ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, ϗ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· ϗ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, ϗ ζωσαμένη τοὺς λέοντας, περιαλαλοῦσα ϗ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς ϗ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ὅτι τοῦ Ἄττου· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνει ξίφει τὸν ὦμον, ὁ δὲ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἴεται μεμηνὼς ἀνὰ τὸ ὄρος· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

πονται τι τὰς πλοκάμους. Cybeles & Bellonae ſacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultris aut ſecuriculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quis in re nota deſideret, *N. Heinſ.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus inveniſſet αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἴδιον τόνου, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut oſtendit *Pauſan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis ſive τοῖς Ἑλύμοις, quarum in ſacris Rheae uſus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναπεῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teſte *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τριχορῆ ῥυθμῷ, ὅπερ λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ ὅτ' ἂν, παρ' ὃ ϗ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κοίλωσι. IV. p. 185. A. Scio nihil abſurdi commiſſurum, qui τριχορῆ ῥυθμὸν expoſuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, ſic digeri poſſe poëtae verba in jambos, ut per metri legem τριχορῆ ῥυθμῷ ſollicitare non ſit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praeſertim breviſſimis, ratio verſuum conſtituendorum admodum eſt lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τριχορῆ ῥυθμῷ, inſolentiore quidem vocabulo, ſed cui fulcrum ſupponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορα πάγα· quo nihil eſt aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem ſonum ſignificandum, quem adglutinatum cornu exaſperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Ariſtid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam conſecratus: ϗ τὸ κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τοῦ μηνοειδοῦς τὸ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, ϗ βαρύτατον ἴσως προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνῳ ἀφ' ὑψηλοῦ τὸ ὀξέος ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Muſicae ſcriptoribus iſta poſſunt accuratius cognoſci. Hinc manifeſtum eſt, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας ſive *cornu*: Latini quidem frequentiſſime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum ſuſcipiat, quid ſit *revocare modos*, legerim equidem, *Reboante*; quod quam procliví lapſu depravari potue-

ὁ δὲ, ὀπιδομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὀπιλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σε κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta; metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suæ compos jubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὸ κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, ἐπιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὴ γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ μὲν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ

2. CUP. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipsis jam familiaris sum, & sæpe conscensis eorum tergis, prehensaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vosmet autem ipsæ desiderio tenemini pul-

rit in, *revoante*, *revocante*, obscurum non est. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, sed *anarsa*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quæ conatus est *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Hæc non parum valent ad firmanda, quæ scripsit *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem stropitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum. Cornicularum* a *Salmasio* restitutum Pl. Ex. p. 87. A. verissime, ut collatus hic ipse *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphæriis æneis & concavis, quæ collidebantur, & quorum sonitus voce κύμβος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* I Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum si hic nihil est otiose positum, & plane κἀδύνατον. Mea quidem sententia scripserat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriis habeo, quæ mala manus temere ex præcedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quæ sensum inutiliter onerant, legendum esse *J. Jensio* prorsus adsentior. Ἀ-

πομανῆναι notat *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 769. *aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare*, furere, insanire, *vel*, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἐκμανεῖσα, *furore percita*, ἐκμανεῖσα. Secutus est eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaque menti restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὑτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; hæc enim frequentissime commutantur. Præterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα μὴ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀπομανεῖσα] Id est, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὑτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδᾶσθαι, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait se vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc præcedentium, eorumque, quæ posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανίᾳ, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τῷ, μανίᾳ, quæ vox ex cognato verbo præcedente ἐκμανεῖσα relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμύνειν δοκήσωμεν τοῖς φίλοις,

ad-

pulcrorum : eorum ergo ne me infimuletis: hoccine vis, mater, ut non amplius omnes neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ΑΦΡ. Θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σῦ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μου ποτὲ τῆς λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

JUP.

1. CEssate, Æsculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΤΣ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ πρέπει γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῶν συμποσίων τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτόν τὸν Φαρμακέα προκαλαχλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a Ἢ] ἢ L.

αὐτός τε νενικηκὼς ἦσθα καὶ τὸν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστα ἂν οὕτω ἐγὼ τὰ συμπόσια ἀγωνισάμην. Et hic subaudiendum νίκων. quasi esset, αὐτός τε νενικηκὼς ἦσθα καὶ τὸν αὐτοῦ νίκων ἀνακηρύξει. *Ac quicunque in ils superior fuit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo cretu certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phœnissis vs. 11.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μου τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ἀνωμάζετο. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. *J.J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἰκνοῦμαι] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J.B.*

95. Ἐν τῷ Ἄττῃ] Ἄττι *Flor.* supra tamen Ἄττῃ satis apparet Ἄττι esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἄττιδος, Ἄττιδι nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῷ Ἄττιδι μὲν οὖν ἐκωμῴδουν, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Dicemi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ἐργαστήριον Ἄττεω ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἔρωτ. p. 756. C. Ἄττεως καὶ Ἀδωνιάδος. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atys* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt i ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T.H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde:* sic Θ. Κρ. c. 10. *J.B.*

Ibid. Προκαταλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore.* *J.C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ὑπελέησαι γὰρ ἂν σὺ, ὦ Ἡρακλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καλαφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Ἴσχυε ἴσα καὶ ὅμοια βεβιῶσθαι ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καλαγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑποθήσειν τοῖς φαρμάκων, ἀνδρῶσι δὲ οὐδὲν ὑποδεέστερος.

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam ſpari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύμα-

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flam-

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἑπαίτης, φιλοκερδής. *V.*

* Ἑπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἑπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, φλύαρος, ὀχλαγωγός· ἑπαίτης φιλοκερδής, ἢ συμφοιτώντες. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἑπαίται; & φιλοκερδής, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum praeceſſit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο, πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυτομίαν· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, verisque medicis exoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ιερ. νουσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T. H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνίστησι, pro ἀνίστη, τὰς Φινεΐδας pro τὰς φοινίσσας, aut, quod prave repoſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας· τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιῶναι & Λάζωστον. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ἄλιτο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox ἔχοῦν *Graevii* ſi fuerat a vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἔτι cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἂν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J. C. G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide Β. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τοὺς μὲν ξυντρίβοντας, τοὺς δὲ κατὰ σάρκα διαφθείροντας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut haliucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διεφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τῶν διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶ-

μα

mæ vestigia sanavi ; quando nuper huc adscendisti semustus ; ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio : sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas : etenim sublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὰ σώματα, καὶ χιτῶνι, καὶ μὴ τοῦτο, καὶ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀλλ' οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἐξαμαρτόντα σε, ῥίψω κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ

[a] Διεφθαρμένῳ τὰ σώματα] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ †τὴν γυναῖκα] ‡Μεγάραν τέκνα τῶν Ἡρακλείους, Ὀνίτης, Θερίμαχος, Δημοκόων & Κρεοντιάδης. *V.*

† Τὴν γυναῖκα] Μεγάραν] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ Μεγάραν] Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam *Matth. Sladus* : in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάρας, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus : vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subduceret tantum, sed in aliud etiam matrimonium daret : ita sine *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τὰς ἆθλας τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνάπτουσιν Ἰόλαῳ, διὰ τὴν φυσικὴν τὰ τέκνα συμφορὰν ὑπεστοχασμένῳ τὴν ἐξ ἑκείνης παιδοποιίαν. Sed profecto res tota est lubrica : nam Thebani ἱστοροῦσιν Ἡρακλέα τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Παύσανις ἐν τοῖς Ἔπεσιν ἐποίησαν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit : is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἴσχυε Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀποστέρησαι δοκεῖ χρόνου, ἀπὸ παίδων τε ἐστερημένῳ τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὸν ἀγόμενος (malim ἀγόμενος) ἐς ἐπὶ δυοῖν τοῖν ἔπεσιν. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat : quatuor recensent *Scholiastes Noster* ; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit : ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docet : ἐξ ὧν (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερίμαχος, Κρεοντιάδης, Δεικόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοπάρῃ ὀκτὼ θελόντων, Τὰς Μεγάρα τέκεν εἰ Κρεοντος υἱὸς· ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium affirmantis : inter alios *Aeneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρείοντος, Θερίμαχος, Δρίτσων, Κρεοντιάδης, Δύσων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit : scicndum est hoc *Apollodoro* saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris : itaque suspicari licet Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiasten Pindari* Glenum nominat : is Glenus Deianirae fuit filius : *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἔσχεν γὰρ αὐτῷ παῖδας ἐξ Ἡρακλέους, Τλλον, Κτήσιππον, Γλῆνον, Ὀλίτην· non aegre ferret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἱστόρησαι δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας παιτίρας τὸν Τλλον υἱὸν δύο Γυνία καὶ Ὀδίτην· observant in aliis exemplaribus legi Γλαῖα, quod omnino rectum est ; nam Γυνία dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam : hac occasione juvandus est *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit ; ἐκ Δηϊανίρας τῆς Οἰνέως Τλλον, Κτήσιππος, Γλαυκωνοείτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejungere nescivit Interpres : expediam illigatos : Γλῆνος vel Γλαῖνος, Ὀνίτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνίτην. *T. H.*

μα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τοῦ σώματος· ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani : βλαβερὰ μᾶλλον τροφὴ ἡ ἀφθονία τοῦ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τοῦ τὴν ψυχὴν ἀγαπωμένου κακῆς. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet : propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῶ χιτῶνος] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιήονα] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιήονα] Meminit hujus loci *Cresollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Sueton.* August. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica : nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio : *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, cum exspirare necesse est, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θύμις ἀμφα-

τὸ κρανίον συνηριβέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθέ φημι, ἢ μὴ ὁπηνίκα ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς ἀπὸ συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκαλακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνιν σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. ἰδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐτυχίαν. V.

* Εὐτυχίαν] *Mosch. Sladus* & *M. du Soul* εὐτυχίαν. T.H.

φασὸν εὐτῶ, Φαμμάσιγι — quem locum commode protulit *L. Bos* Obs. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. T.H.

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philostr.* Imag. p. 798. Vetustiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philostratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meursio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hist. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. scriptura, cognoscere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meursii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis frutricem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τ κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam *Auson.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab invisо* *morientia lumina disco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*inquam* malebat *D. Heinsius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. T.H.

54. Λόγον] Sola Ed. *J.* hic τρόπον habet. Reliquæ & ipsa *Coll.* λόγον, quod ut non infrequens servavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δ' πάντα ἀνίμων λαλούμενα Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis esse ἀναπόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπερφίαν. *Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse jam dudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum jeci, ut solebamus, sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput pueri impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. post eamdem hanc vocem locat ἐβούλευσε, *insidiatus est:* & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetæ secus id pro ἐνεβούλευσε excusum esse. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ ὁ μὴ φέρων] Vides pendere sensum, & nihil esse ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ὁ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Mss. restituenda: ἤρα μὲ καὶ πολλοῦ ὁ αὐτὸς, ἀμελούμενος ὁ ὁ μὴ φέρων τὴν ὑπερφίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπερφίαν] Lehrs voluit asperitatem ora-

tio-

cius lugeo Lacoenem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον ἀπειθῶ τὸν Ἀκκινθον τὸν [a] Οἰβάλου; ΕΡ. τέθνηκε γὰρ, μῶν μοί, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἐγὼ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἐμοὶ τὸ ἔργον. ΕΡ. οἷον ἐμάνης, ὦ Ἄπολλων; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολλύμενος Ζέφυρος, ἦρα μή σε ἤδη πολλῷ χρόνῳ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὅσῳπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τῆς Ταϋγέτου καταπνεύσας ὀπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸ παῖδα εὐ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AtW. Reliquae Edd. Οἰβάλδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. c Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἐβούλετο. d Τῆς Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B2. 2. S. A. Marg. AtW. Ceterae Edd. τὸ Ταΰγετον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ ὕστις ἐπεύσειν παραδοὺς γὰρ εὐθὺς τὴν γυναῖκα ἐπέφερε· ὕστις † Ὅμηρος B. σκέπτεται ὁ μὲ ἀμελούμενος εὑρὼν ἐκεῖνος. Ἢ οὐ ὑπερβατόν ἐστι τοιοῦτον τὸ σύνταγμα· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταΰγετου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ἐπὶ τούτου πάλιν ζητεῖται, λέγε τί οὖν ἐστιν, ἀπὸ τῆς Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἐν φυμὸν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο· ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνουσιν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τ Ταϋγέτου] Ἀντὶ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνεπάσας ἐφόνευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M. 73. quod passim in Scholiis hisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου] Legendum τὸ Ταϋγέτου. Dicitur enim εὔστις ἐὐστέρως, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῆ Ταυγέτω. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῆ Ταϋγέτε legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Attieam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa οὕτως non εὐθεῖα, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῆ Ταϋγέτου. J. J.

Ἀπὸ τὸν Τ.] Τὸ C. M. τὸ & τῆ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλετο, sive potius ἐπεβούλευσε sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Suae certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀναπαλουθίας satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲ . . . . .] Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud Xenoph. Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκου] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῆ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῆ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. J. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταΰγετον, & ipse Scholiastes.

εἰθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι δ' ὀπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, [a] ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἀρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum; quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

[a] Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπώμενος ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενος ἢ μίγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον ᾗ ἀντὶ τοῦ ἑπόμενον καὶ ἀκολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ᾗ γενικῇ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρήνουντα, ἐπιστρηνιῶντα. G.

* Ἐπισπόμενον] Ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μίγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δὲ· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρόν] Deest littera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: δοτικῇ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. *T. H.*

§ Ἐπιθρήνουντα] Ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. *T. H.*

stes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literae ΑΙ, ΑΙ. quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agreslem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl. Iatr.* c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιάζουσαις τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pausan.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομμασάνδιλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μιγέντι ᾧ χροὰ ἔπεσι δὲ οἱ ᾧ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὥρα τὰς κοσμοσάνδαλον ἀνεύρεσίας Λακεδαιμονίους, οἳ τὸ παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν· expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *J. Meurs.* Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi consprirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam:* ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὃν Ὑάκινθον; καὶ ἐστεφανώσω τῇ τραυματίᾳ; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruisse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρίη ὑάκινθε, σὺ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδευκότος Αἰακίδαο Εἶαρος ἀντέλλουσα γεγραμμένα κακὰ φύουσαν· hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

res

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C. Ε Ρ Μ.

1. ET quale tandem, claudum iſtum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati poſſint conſuetudinem ejus, maxime quando vident ſudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, oſculantur & una

75 Τὸ δὲ ϗ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, ϗ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, ϗ τ' Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνιόντας αὐτῷ, ϗ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥέοντα, εἰς τ' κάμινον ὀπτικευφότα, πολλὴν αἰθάλην ὀπὶ τῷ προσώπῳ ἔχοντα. ϗ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, φιλοῦσί τε, ϗ φιλοῦσι, ϗ συγκα-

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *F.*

78. [a] Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

[a] Aut.] ἀτυχία] Pravo uſus eſt Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. ὡτ. ſcribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῦμοις, cujus vicem ſubierit adſcriptum interpretandi cauſa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obſtitit, ne ſenſum Euphorionis haberent exploratum; quod *Caſaubonus* diſtinguendo, *Salmaſius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim ἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi ſunt arbitrati, ſed *ſanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Heſych.* in Ἴαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠαρσότης, Ἴαμα, Ἰαρσότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian. Halieut.* II, 618. & Schol. quae tamen poteſtas ceteroquin *Salmaſium* ipſum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito caſtigatur. Jam ſententia, ni fallor, verſuum eſt planiſſima: illud eximium & vere poëtici coloris, γιγραμμένα κακύουσαν, *ipſis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingenioſe *conjunxit* Metam. X, 208. XIII, 397. deinde ſecuti ſunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ ϗ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea ſermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum abſit, quin intercidiſſe nonnulla ſtatuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti poſſe videatur. Ἥφαιστον adpoſuiſſe aliquem ſuſpicor in margine, ut, de quo ſermo haberetur, indicaret: poſtmodum illa vox, quemadmodum ſaepe fieri ſolet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diverſa eſt ratio, defenſionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ ϗ χωλὸν ὄντα τ' Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleræque αὐτὸν ὄντα, abſque τόν. Optime, mea quidem ſententia, *F.* quam expreſſimus. *M. du S.*

78. Τῶν Χάριν] Hoc eſt, maximam natu trium Charitum, ſeu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *F. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, φιλοῦσί τε, ϗ φιλοῦσι, ϗ συγκαθεύδουσι] Patet, poſtremum verbum συγκαθεύδουσι ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accuſativum & poſcunt & habent, quaſi & ipſum gauderet eodem caſu; quod tamen re ipſa ita ſeſe non habere, manifeſtum eſt. Sed ita ſcilicet aliquando ſolet unus caſus poni, ad quem verba ſequentia, diverſum licet caſum poſtulantia, ſint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rurſus ab Senatu ei poſtulandum fore.* Hic unum *addi* poteſt proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque ſum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae ſatelles, in Sicilia *omnium adverſarios, omnium inimicos dilig nter cognoſcere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoſcere* & *attentare*, caſu conſtruitur, proprie aliter conſtruendum foret, ut notum eſt. *F. F.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο γὰρ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθαρίζε, καὶ μέγα φρόνει τῷ κάλλει, κἀγὼ ὑπὲρ τὴν [a] εὐεξίαν, καὶ τὴν λύραν· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἰλέσθαι ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὴν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεσθαι τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶδα, πῶς οὐ ζηλοῦπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, καὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ γε χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipſe indignor; Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulſa, & ſuperbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæſtricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, ſoli ſcilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenuſtus ſum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime ſupra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum eſſe; ille autem diſci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperiſſe. Verum illud mihi, ſi forte ſcis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem eſt occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipſam fabri iſtius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum ſcire? MERC. Sane: ſed quid effi-

a Εὐεξίαν] Εὐγλωττίαν L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀνδρὸς καὶ ἀνεπιχαρις. V.

88. τῇ λύρᾳ] Lyræ quidem, uti ſupra viſum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Muſicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum eſt. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Theſ. T. I. p. 613. poſtquam monuerat ἀναφρόδιτον eſſe *a Venere alienum, invenuſtum*, poſitis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adverſa Venere natus. Non aliter *invenuſtum* capit venuſtiſſimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samoſatenſis:* ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venuſtas *interdum eſt* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me eſt fortunatior, venuſtatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetuſtatis: *ſed falſo, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res eſt nota: Aglaiam ὁπλοτάτην Χαρίτων vocat *Heſiod.* Theog. v. 945. Thaliam non-nulli, teſte *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὄπασε θεσπεσίοις ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pauſanias* obſervat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud ſane formoſiſſimo, quis tam ſolicite proſpectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic ſuum, ſed alios auctores videtur ſecutus) ut, partito munere conjugali, ſive in coelo verſaretur, ſeu Lemnum viſeret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infuſus gremio amplexus inire poſſet, mihi non ſuccurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaeſitum eſt apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam ſunt induſtria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit juſſa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum eſſe Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem, cujus germanam Paſitheam, quae ſororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo ſcilicet, ut propius ab optatiſſimae virginis adſpectu ab-

efficere possit, quum strenuum videt juvenem, eumque militem: quare quiescit, sibique temperat; nisi quod minatur, vincula se quædam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto. A P. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

δράσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ὅτι τάχιστα. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

J U N.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tuliberos peperisti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas

Η Ρ Α.

Καλὰ μὲν γὰ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. Ἀλλ' οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. Ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζει πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐθέλει ξενοκλονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-

absesset, in Lemno desedisse. At *Homerus* & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poëtarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare jusserunt ad insulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis insuper (nam *Homerus* plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν malleum καὶ στρατιώτην ὄν. etsi non me fugiat usus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde dispar, de quo alibi dicam. *T.H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J.J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jensii* emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non solus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poëta *Homerus* Odyss. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII. scripserit. Jocosior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλακεκόσμ. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζει πρὸς αὐτῆς] Locutionem illustrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chrys.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρησιμός τε. *T.H.*

25. Οἷα ἐσθίει] Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J.C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J.B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καλαγησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλήθει μὲν ἀπὸ τοιούτου πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καλαγωγητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεραστευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι ἃ φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ὑποπτεύσαιτο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρᾷ καθ' ὅτι καλλίονα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem diteſcit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas discо; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑπ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ ἐπὶ θαύματος, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως,

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

a Φονεύσει] χονεύσει Marg. *Aiw.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*
38. Τιρατδύμῳ] Ψευδολογούμῳ, ἢ θαυμαστὰ ὡδὰ δόξα * μυθδύμῳ. *V.*

* Μυθυόμενος] Lege μυθιόμενος. *J. C.*
Μαντιόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθιόμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθιόμενος idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τίχτ' ἀμφιλαφὴς ἤ τις τόσσον ὅσσον Ἀπόλλων.

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλιξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, Κλάριον, Πύθιον, Διδυμεία, Ἀμφιάρεω, Ἀπόλλω, Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Celſ.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Διπλοῦν. Sic in Ale-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίητο, παρθένος γε οὖσα καὶ αὐτὴ ἴσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' τούτου ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὀψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L. Α Π Ο Λ.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula, efﬁ-

Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ἐπεὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὸ κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἃ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἔντος [b] ἐγεγένηντο τοῦ ἀρχύου, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

b Ἐγεγένητο] ἐγένηντο *F.* In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὴν εὐνήν. *G.*

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἅλιος] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀθλίως. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὴ ἴσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἁγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

ἐφίσταλαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, ἢ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀφαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεὶς ὅτι ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero; etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret seſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μοναυχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῆς γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔχεις καὶ δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; sed convocatis Diis spectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane jucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Δεδίσθαι] Δεδῆσθαι omnes Edd. exceptis *F.* & *Vr.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia describit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάκτε δὲ δεσμοὺς Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ἔφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν· & v. 299. Καὶ τότε δὴ γνώσεσθον, ὅτ' οὐκ ἴτι φύκτα πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶ ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim esse recte censuit *H. Valesius*, insigni loco, qui imitationis Homericae vestigia clare praefert: ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκαλειλημμένοις πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἅμα γε καὶ αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκει. Hujus autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur; ἀφαὴ δεσμὰ paulo ante *Noster*, & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφαὴ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μοναυχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μοναυχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat οὐ φῦναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoso argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vs. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admisitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat
Sic fieri turpis. *F.F.*

91. Μοναυχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat scribi, μοναυχὶ οὐ αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ οὐ ἔργῳ ἦσαν· nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Veneria pervulgati sunt usus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id est, *coitus*. *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem *dialogus* ex *Homero* deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poëtam ipsum legeris Od. Θ,

335.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἀν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰᾶν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια ᾖ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

1. ΕΓΩ μὲν ἠχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τοῦ μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ

b Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Πανί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανὶ V. Γρ. παντί. G.

* Πανί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. M. du S. Quum in nonnullis Codd. extiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρί] Πανί. T. H.

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, τυγχάνει δ' ἐκεῖ καὶ ὁ Διὸς τούτου δηθὺς Ἄρης. *Lucianus* ξωδιδημένοι, διδρῷμι, διδόσθαι quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δῶμι, δῶναι. T. H.

98. Οὐκοῦν καὶ δηλῶσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δῆσθαι vel δήσεσθαι. Quid enim sibi vult δηλῶσθαι? J. J.

Δηλῶσθαι] Ex Ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δηλῆσθαι mendose. M. du S.

4. Ἐγὼ μὲ] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. J. B.

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi appareret. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. G. C.

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. M. du S.

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae forebatur*, Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. T. H.

16. Σαρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλουχοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ [a] στραλιωλικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιφῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φησ, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσαλ αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀγασπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια παλρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἴ λογίσαιτό τις οἷος ἂν ἦφων ἦτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

Juno, Lydiam ſubegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas ſibi ſubjecit; ſed & adverſus Indos rapto muliebri iſto exercitu elephantos in poteſtatem redegit, & regione tota potitus eſt, regemque paululum reſiſtere auſum captivum abduxit: & iſta quidem omnia perfecit ſaltans ſimul & choreas ducens, thyrſis uſus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum ſi quis in animum induxit male dicere ipſi, contumeliis in ſacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obſtringens palmitibus, vel ut diſcerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia ſint iſta, atque haud indigna patre? Si vero luſus & laſcivia ſimul adſint, nihil eſt ea in re, quod invidiam faciat; in primis ſi quis reputet, qualis ſobrius hicce foret, ubi iſthæc facit ebrius.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametſi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam verſi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. *V.* b Ἐπεχείρησε] *F.* ceteraeque Edd. excepta ſola *P.* ἐπεχείρισε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita *F.* quod merito reduxit *S.* quum priores vel vitioſe ἐπαινῶ vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα ſola *P.* Ceterae omnes damnatum a *Thoma* ſcribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. *AIW.*

16. * Στρατηγικῷ] Γράφεται στρατῷ. *V.*

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. noſtris. *M. du S.*

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. *G.*

Vix dubito, quin vitio ſcriptum ſit pro στρατιωτικῷ. *T. H.*

16. Στρατῷ] Sch. & Coll. *M. du S.*

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit cauſa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pauſaniam* p. 423. *Herodianum* ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. *T. H.*

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. *M. du S.*

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non eſt quod invideas:* non enim invidebat Juno Baccho, ſed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc eſt, *odium*. Solent invidia & odium eſſe conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miſcentur. *J. C.*

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. *M. du S.*

Ἰκάριον] Icarum ſæpe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpolitae negantis particulae ſoliusque diſtinctionis ope a pravis tum verſione tum emendatione vindicem: Ὅτι τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις πίθοις οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶς ἐκ θανάτου εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἴνου κάρον, νενόμικαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τε αὐτῷ φυτῶν καὶ πρισβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto*, in iſtis eſt, quod ulla parte lectorem impedire poſſit. Quantum in hac fabula narranda veteres diſſideant, commemorare non videtur operae pretium. *T. H.*

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet *Stephanus*, ſed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compoſitum illud in Lexica perveniſſe credibile eſt: ſi quis pro ſpurio expellendum ſentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem ſine dubio legi debet ἐπὶ ζηλοτυπεῖν· ſaepius iſta particula vitiata verbis ſequentibus adhaeſit: vide Hermot. §. 13. neque aliter ſtatuiſſe videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Eſto omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt conciſum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum iſta, neque Bacchus facit; ſed potus immoderate ſumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum ſervat, hilarior & ſuavior exiſtit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam deſignaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminiſſe, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

μεμηνότες ὑπὸ γ πότου † γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τοῦ πότου, καὶ τὸ πέρα γ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι γ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ὀπιζηλότυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τὰ Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε ἀμφιβάλλεις γ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

1. QUid eſt enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

Α Φ Ρ Ο.

Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίσῃ ἅπαντας, † Δία, † Ποσειδῶ, † Ἀπόλλω, † f Ῥέαν, ἐμὲ †

e Εἴ γε] Ἤγε L. Marg. *Aldi.* ἴστε P. f Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. Vz.* Marg. *Aldi.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἔκτεινεν ἀς φαρμακίδι· νόμισεν γὰρ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντας. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Aſtronom. lib. II. c. 4. *J. J.* Idem obſervaverat *Matth. Radus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *Aldi.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἥρα] Sic L. ἴστε P. Impreſſi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum feſtiviſſime in Cupidine ſuo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus eſt elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Inſignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant inſuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem ſolum amaſſe dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum eſt in fabulis Junonis a Cupidine vulneratæ veſtigium: neque ſatis erat decorum, ut, quæ virtutis caſtitatisque cuſtos habebatur ac præſes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuiſſe vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congreſſu Prometheum extitiſſe, vix uno alterove teſte, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari poteſt. Si quid ejus generis habuiſſet Jupiter, quod ulla veri ſpecie conjugi objiceret, hoc ſcilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuiſſet, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam ſæpe reus Junonem in amores ſuos importunius invectam flagitii ſimilis exprobratione repuliſſet? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & neſcio, an hunc errorem feſtinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur ἡ Ἥρα Ἀδώνιδι, nimirum Ἀφροδίτῃ illud Ἥρα literis iisdem conſtans, quibus Ἥρᾳ, minus attentum fallere videtur potuiſſe: quin in ipſum Jovem amati Adonidis ſuſpicio meliore jure cadat; is enim a ſe impetrare non potuit, ut poſſeſſionem formoſiſſimi juvenis Veneri Proſerpinaeque relinqueret incontroverſam, ſi vera ſunt, quæ notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone ampleſtenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum inſul-

ἢ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, ἢ ἄτοχος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρικὴ· ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὑποσείουσα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀποῤῥεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γοῦν οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶταί ἀεὶ, καὶ πολὺ ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτλω, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι προσίοις, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοὺς πόδας λαβοῦσα μέση, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείληται· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ ὀφρῦς ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅσῳ ἐγὼ μάλιστα δέδοικα· ἢ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, ἢ ἄτοχος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρικὴ· ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὑποσείουσα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀποῤῥεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γοῦν οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶταί ἀεὶ, καὶ πολὺ ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτλω, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι προσίοις, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοὺς πόδας λαβοῦσα μέση, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείληται· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ ὀφρῦς ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅσῳ ἐγὼ μάλιστα δέδοικα·

quoque matrem; a ſola vero abſtinens Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua ſit ſagittis pharetra, tuque ipſe quaſi tractandi arcus, & collineandi ſis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis eſt & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quaſſata criſta perterrefacit me, & contremiſco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmaſti ipſum, ac viciſti. CUP. At iſte ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra ſemper ſuſpicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego ſic prætervolarem, propius admota face; illa confeſtim, ſi ad me accedis, inquit, per patrem juro, haſta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipſa dilaceratum peſſumdabo. Multa ejusmodi eſt interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidoloſam, ſerpentibus comatam, quam ego maxime metuo;

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουέον τὸ * διαφθερῶ ἰθυπὸς ἄρας καὶ ἀφιλῶς. V.

* Διασπάσω] F. διαφθερῶ. ſic & V. M. de S.

fultavit, ut ipſe gloriatur Dial. XII. *Philoſtr.* Ep. XXXIX. ὅτε δ' ὁ Ἀπόλλων παυσάμενος ἦρε, καὶ Ἀφροδίτη βουλόμενον, καὶ Ῥέα ἀγροίκιον, καὶ Δημήτηρ τὰ ἄκρα σὺν αἴδοῖ· ibi pro Ῥέα ſcribitur in Cod. Pal. ſecundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ πάντ' ἄσχημα τῇ Ῥέᾳ συγχωρήσας ὁ Δὶς ἀναπέμφθω· reponendum eſt τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifeſto patet, quae traduntur p. 64. Mox ſi probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: ſin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνου, *adverſus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero ſe pater peperecerit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipſamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νῦν μὲν μοι πατὴρ τόσα τοῖος ἀμύναι, Οἷόν τοι καὶ χεῖρα διηνεκέϊ βέλεϊ πάσθαι. *T.H.*

54. Χαροπὴ] *Heſych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. *F.G.*

56. Ἐκπλήττει] Pariſienſis mutavit in ἐκ—. prave. *M. de S.*

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis ſupercilii obſervat*, utraque verbi poteſtate conjuncta: meſius ab eo non diſceſſiſſet *Benedictus*, qui dedit, *torve ſemper adſpicit*: hoc eſt δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo poſt ſequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *ſuſpectum habere*, & *diligenter ne noceat obſervare*: *Ariſtotel.* περὶ Ζ. I. c. 44. de leone: ἴσι δὲ τὸ ἦθος οὐκ ὀκνηρὸς οὐδὲ, ἀλλ' ὑφορώμενον οὐδὲν contra Mars Cupidinem dicitur προσίεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abeſt, ut ab eo cavendum ſibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Theſ. & nimis quidem, ut ſaepe ſolet, tenuiter. *T.H.*

69. Πρόσωπόν τι] Id eſt, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τῆς Γοργόνος προσώπῳ. *F.G.*

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Muſarum caſtitatem ipſius Cupidinis teſtimonio adjuverit; quo perfuaſiſſimum fiat παρθένους ἀπολλαῦς & ἀσυμφόρους, ut vocantur, revera eſſe. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo ſuſceptus legatur: recenſuit agmen hoc vaniſſimus *Tzetz.* ad *Heſiod* E. καὶ H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, ſi

me-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delimitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

ἀπὸ· μορμολύττεσθαι γάρ με, ἢ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῄς, ἢ τὴν Γοργόνα· ἢ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς 75 τὸν κεραυνὸν τὸν Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, ἢ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ὑποσείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν ; EP. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναὶ ἢ δὲ Ἄρτεμις τίνα ἕνεκα οὐ τίτρώσκεις ; EP. τὸ μὲν ὅλον, ὅτι καλλιλαβὴν αὐτὴν οἴονται, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνα, ὦ τέκνον ; EP. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ καλλιτοξεύειν, καὶ ὅλως περὶ τοῦ τοιούτου ὄντι. σπεύδει τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἑκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, ἀλλὰ ἐκείνην ἐτόξευσας.

Θεῶν

[b] Ἤδη] Deeſt in γ. π. [c] Καὶ] Omiſſa vocula in B. P.

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quæque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricæ remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἃ Κύπρις Μούσαισι, χαρίσια τὼν Ἀφροδίτων Τερμᾶτ', ἢ τὸ Ἔρω ἰμερόεν ἰφυλάξαμεν· Χ' οἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπρω, Ἄρει τὰ τερμόλα ταῦτα. Ἡμῶν δ' ἐ πίστασαι τῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. T. H.

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Bacchо, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. G. C.

82. Τὴν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis deeus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. T. H.

89. Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. F. G.

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. T. H.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΤΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς Φρυγίαν πρὸς Πριάμου παῖδα

JUP.

I. Accepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

a Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρισις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς & Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον] * Καλὸν τὸ μῆλον τῆς Διὸς χειρὸς δίχου. Ἄπιθι τοίνυν τὸν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. M. du S.

94. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ε, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης ἐν κτημοῖσι Φαλακραίης ἐπὶ βίοτης pro quo nescio quam recte suppositerit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάνιφα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκροτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τρωάδος πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τριὰς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον ἐς κυνηγέταν. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαῖον ἐς νάπαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε & Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ὀλοκόμου νάπας ἦλθον· tum Ἰδαῖον λέπας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅπα τὸν Ἴδης Φρυξὶ δίκασζεν ὄρευς, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑποκειμένην ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειον, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κλῆθρων & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μύγιστον ὄρος ὑπάρχον (mons Ida) τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἴσχυε κατὰ τὸ μέσον αὐτῶν διαστήματος, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Colluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐτὰρ ἐγὼ ἰθύσασθαι μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάσσουσι ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης· ex

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

† βυκόλον, (νέμει δὲ [b] ὁ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τῇ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς † δικαστήν· ἐγὼ

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακρείας κόμας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque conſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας ὁδ' Ἀλεξάνδρῳ διακῦσαι, διαπρὸ τῶν εἰδώς, Ἥρᾳ καὶ Ἀθηνᾷ & Ἀφροδίτᾳ quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter accepere recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114, teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κισσῷ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi διαιτᾶν vel κρινεῖν, ἀξιωτὴν alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτιδι τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρίσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς & μυρεψοὺς ὅτας ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κάμματος· rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λώδην ἴσως ἔχειν πάτρῃ τόμα, χρυσὸν ὑποίῃ Πόθοντας μὴ φαῦλον, ἰητρὸν, ἀργυραμοιβόν. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τ' ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θύας *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: τῷ Λινόφρονι autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν· locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τῷ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ὄλισθος τι ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδοῦναι, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲ αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειον ὑμῖν δικαστήν. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιλε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενής, τἄλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρρῶσα βαδίσομαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. Ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ Διόγαλερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; οὐκ ἐρεῖς, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι γὰρ ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, μᾶλλον τῶν παρθένων· [d] ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἄπιλε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃλε τῇ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγεμὼν, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ὄντι καλὸς, καὶ τἄλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibone, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indigemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικημυίας] Ita O. Vr. S. A. In ceteris Edd. prave νενικμυίας. b Τούτου] τουτωὶ L. c ΗΡ.] καὶ Ἀθ. O. d Ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις F. e Κακὸν] κακὸν ἔργον ἐντρ. F.

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. V.

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἐκεῖνος pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videto. F. G.

33. Πρὸς ἡμᾶς λέγεις] Attica locutio: Aristoph. Vesp. v. 67. Τὴν γὰρ ἡμῶν ὀργὴν πεπαῦσθαι — Καὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἡμᾶς λέγοιτ'. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ἐναντία ἡμῖν μὴ ἀμύνεσθαι μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμὲ λέγειν. T. H.

36. Οὐ πάνυ. ἀγαμῶ. . .] Οἰκάνη Κλεῶνος τῷ πλατεῖ διαγάντῃ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἄγαμαι Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E. L.

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. T. H.

Ibid. Ἴσως δέ] Supra Gravius ad Dial. VI. vertit: commode quidem, sed rustice, interprete castigato, qui

alia dijudicanda imprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista rogas? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisciata? MERC. Nescio; ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

ταῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. οὐκ ἂν ἔγωγε δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὴν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. μὰ τὴν Ἥλιον ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μέν, ἄγροικος δὲ καὶ λίαν ὄρειος· ἀλλ' ἐμοὶ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ ἑτοῖμε, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ἐμοὶ ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμος ἐστιν; ΕΡ. μὰ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι [l] ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

f Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ Ο. P. *J.* g Πότερα] πότερον Ο. h Ἠρόμην] ἠράμην *H1.* i Κοινολογούμενος] κοινωλ. Edd. primae: in *B2.* & posterioribus bene correctum. k Εἴρετο] ἤρετο Ο. Poëticam formam omnes Edd. servant. l Τί δὲ] τὶ δαὶ Ο. satis commode. m Καὶ] Abest ab Ο.

qui dederat, *sat quidem formosa.* Non audio: saepius enim ἰκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Omnes pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. *T.H.*

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. *T.H.*

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* *F.G.*

43. Κοινολ—.] Sic Νεγρ. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ὅς τινι —. *M. du S.*

44. Ἠρόμην] Ox. In editis εἰρόμην. *M. du S.*

53. Καὶ τούτων ἐρᾶσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. *T.H.*

62. Ἀλλ'

χαλεπῶς ἔχεις, μηδ' οἴῃ μειονεκτεῖν, εἰ τι τοιοῦτον ἢ ταύτῃ χρὴ τὸ ἁπλῶς ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῆς ἀγέλης, καὶ σχεδόν γε καὶ τῆς Φρυγίας ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ἀλλὰ δὲ τὸν πλησίον, ὅπου τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια καὶ τὰ ἐμοὶ [b] ἕπεσθαι δαπίνλων ἐκ μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, [c] καταλαύροντα ἔχοντα, καὶ ἀπίργοντα μὴ πρόσω

ægre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter responsi.

5. Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus

dissi-

a Πῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ἔπου. b Οἵτινσὶ] ἴτυσί O. c Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροψ ἴσι ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόκαμπος, ἢν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῶν ἀγέλης ἀποκλιτῶντα. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Math. Sladus. T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo πάμπολυ τῆς νεφῶν ἀποστάσης, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀπεσπάδυτο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῆς ἀγέλης. *F.G.*

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quasi dixisset, ἀπεσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς ἀγέλης, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῆς ἀγέλης] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅσον ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖσαν ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄκρι πολλοὺς διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάλη. Eandem vim obtinuit ἀποστάσει, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκείθεν δὲ ἀποστασάντων σταδίους ἑπτά, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποστάσεως σταδίους ἑπτὰ, πανοῦργόν τινα περιτίαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκείθεν δὲ ἀποστάσεις, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest; fefellerat, ut saepe, li-

brar

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viz: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

ἁλασχίδναις τ' ἀγέλην; HPA. ὁρῶ νὴ, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. EP. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπεὶ δὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅπῃ τ γῆς, εἰ δοκεῖ, καλας άντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἁφταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. HPA. εὖ λέγεις, καὶ ὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] καλαβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τ ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὰ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ γε χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καλελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ὑ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

EP. [f] Ἀλλ' ἴσθι ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα ζ μειρακίου τ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἠλθον ὑπ' ἐκείνου καλαπεμφθεὶς εἰς ὁπτικοπτὴν τ

[d] Ἀλλ' ἐκεῖ—] Ἐκεῖν— ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμὲν G. L. [e] Καταβεβήκαμεν] Priores Edd. κατεβεβ. [f] Ἀλλ' ἴσθι] Omittunt O. P. J. Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *Ælian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μιλτιάδιππον &c. τ μὲ σωμάτων λέοντα πολύ. *Synes.* Ep. 108. μόνοι γὰρ ἔφασαν, καὶ ἰδίᾳ μαθὼν οἱ τινες ὄντες ἡμετέρων τοσοῦτον ὁδὸν ἀποστάντες τ χῶρον ἐκλιπόντων. *Noster* de Domo: πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποστάντα, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὴ ἀπαγαγὼν ἐ πολὺ τ ἄλλων ἀποστάντας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀποστάντα. *T. H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Fernabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E. L.*

67. Πῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαίφοτα] Mss. Ox. καλάβροτα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαίφοτα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Πειρηνίδι δ' ὑπέκυσσε βοῶν ἐλάτειρα καλάβροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαίφοτά τε τρηχίαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπὲς, perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος λαγωβόλος. Vid. *Poll.* X, 131. *T. H.*

77. Ἀλλ' ἴσθι] Rectius in Ms. scribitur Ἐφ. ἴσθι. ἀλλ' ἐπεὶδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J. G. G.*

Ἀλλ' ἴσθι] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse:* tum ἐπὶ τ γῆς jungenda cum καλασάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus:* ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καλασῆσαι monentur, nihil huc faciunt. *T. H.*

79. Καλασάντες] Pro καλαβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*, νῆα καλασῆσαι Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *qua aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro ὑφεσίη τ πτερῶν, & Dii Dexque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλαβ—.] Ox. Ms. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλεβ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic sine ἴσθι Ox. P. & J Ed. *M. du S.*

ξ πτιδός. ϗ ὁπότε ἤδη ὃν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, ϗ συνεκύφιζον τὸ καλόν. ϗ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καλαπτάμενος δὲ ὁπισθεν[95] [a] αὐτῦ ὁ Ζεὺς, κύφως μάλα τοῖς ὄνυξι τοῖς ἁλιεῦσι, ϗ τῷ στόματι τῇ κεφαλῇ τιάραν [b] δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεθαραγμένον, ϗ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ὖν ἐγὼ τὸ σύριγγα ἔλαβον· [c] ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἤδη πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

Χαῖρε, ὦ βυκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἐ γὰρ [d] ἐπιτήδειαι [e] ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἐ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, ϗ Ἀθηνᾶν, ϗ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, καμὲ τὸ Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, ϗ ὠχριᾷς; ϗ μὴ δέδιθι· καλεπὸν γὰρ ἐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, ϗ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὸ γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος [f] τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ' ἴδω τί

5 7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc adveniisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῦ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *Alii*. Placet vulgata. b Δακὼν] Ἔχων O. P. L. Marg. *Alii*. c Ἀποβεβλήκει] ἀπεβόλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδιαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὁρεωπ. O. f Τὸ ἆθλον] τ' ἄθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. J.

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. G.

91. Ὁπότε ἤδη ὃν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis antetferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... ϗ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, ὡς ἀετός. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An περιελὼν; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus F. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀπὸ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. II. VIII. p. 131. v. 10. ἐβεβιωκέναι ϗ ἀφ-

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult abstistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam possim. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fari non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἐν βουλῇ. Η ΚΑΛΗ, φησι, ΛΑΒΕΤΩ. Οπως ἂν ὦν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δικασθείην ἐγὼ ἄπειρος αὐτὸς, καὶ ἀγροικος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι τοσῇδε ὄψει θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γοῦν τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲ αἶγος ὁποτέρα ἢ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι καὶ ὅλως ἀποσπάσας· ἐγὼ γοῦν ἐθέλων ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπείρηται τὸ πρῶτον, τούτῳ ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖ, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον θαλαμβάνεται. καὶ ὅλως περιέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ἄλλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δικῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἐπιδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γοῦν αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲ εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν δὲ χαλεπὴ καὶ ἄτως ἡ κρίσις; ΕΡ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐκ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

---

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλιν. Δάμαλιν Oc. & Marg. Ald. *h* Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλα.

ἀγοραίφατο. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Dositheo* p. 875. *T. H.*

17. Τὸν ἄθλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνι τὸ ἄθλον ἴσον, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἄθλον· ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Solocistam. *J. G. G.*

Τὸ ἄθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἄθλον ἴσον] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσον, & incogitanter interpretatus. *T. H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu *Ev.* & *V.* *M. du S.*

24. Ἀγοραῖαν] Ἀστυκὴν. *F. G.*

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. *T. H.*

33. Ἐπ' ἄλλο] Ἐπ' ἄλλο. *F. G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλην, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλην] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβῆσαι ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαμβαμβάνει] si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαμβαμβάζεται, vel, θελγόμενος] utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T. H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione fuscepta. *M. du S.*

ΠΑ. Ἐι τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐ-45 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b] οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις;50 ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη γε δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω;55 γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυσθε, ὦ αὗται· σὺ δ' ἀποσκόπει· ἐγὼ δ' [c] ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud; Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensæ sint in me, quæ inferiores discesserint ambæ, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita ajunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

a Πεῖσαι] πεῖσαι O. L. b Οὕτω] ὅ O. J. c Ἀπεστράφην] ἀποστραφήν O. P. J. Marg. Alii.

45. Πεῖσαι] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. M. du S.

Πεῖσαι] Πεῖσαι non admisero, antequam majore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . παυσολῶν . . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' αὐτὸν . . . . ἀδύνειν καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* restituit V. p. 210. In *Dosithei* sententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldastus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς qui, quum insuper adnotat, *persuaderi judicibus*, *Ms. lectio* ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἀμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Ποδαπούς ὁμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μιαράκις, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν ᾐ ὅλως συνηθὴς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. T. H.

48. Οὓς φασι π.] Genuina haec lectio Ed. J. Reliquae οὕτω. Vide Ἀπολογ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. M. du S.

Οὕτω φασὶ π.] Non est, ut multis rationem reddam, cur E. J. lectionem posthabuerim. T. H.

54. Σὸν ἂν εἴη τῷ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis simplicis pectus vidimus*. Vide *Voss. constr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. E. L.

57. Ἀποστραφείν] Ex Mss. Ox. & P. & Ed. J. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. M. du S.

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mss. Ox. vero post ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si sepositа Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & Virgini Minervae, castaeque matronae Junoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impositam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non solum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* saepissime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero si *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, *Junonem* solam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non possit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens *Luciano* fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. M. du S.

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae jam supra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciscendae injuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* au-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω ὀφθαλμοὺς ὡλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὀφθῆναι δὲ εἰμὶ πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ διὰ τοῦτο. καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρά τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὀφθῆναι. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί δῆτα οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὸ κόρυθ' ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ὀφθαλμοῦσιν, ἀλλ' ὀφθαλμοῖς τὸ λόφον, καὶ τὸ δικα-

[d] Τῷ] τὸ F. [e] Καλή] Post hanc vocem interſerit Ed. J. ſola: Παρ. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. [f] Ἀποδύσῃ] ἀπόδυσαι P. J. [g] ΠΑ] Ἐφ. Marg. Mill.

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσόμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι δὲ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποσυφίσῃ, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios veneretur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴν. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀπόδυσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. J. J.

Παρ. ἀπόδ. δὲ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, aegre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν ἀπόδυσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. J. ἀπόδυσῃς: nam ἀποδύσομαι ne ponatur pro ἀπόδυσαι, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀπόδυσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. M. du S.

τὴν φοβῆς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος φοβερῷ βλεπόμενον. ΑΘΗ. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆ. ΑΦΡ. ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ θεᾶς, ὡς κάλλους, καὶ ἡδονῆς; οἵα ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὴ [b] αὐτὴ καὶ σεμνὴ ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μοι ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην θέαν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίδοξός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, μεῖνον. ΗΡ. [d] μεμένηκα. καίτοι δάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἆλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλήν, ἀπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. σὺ δὲ δῶρα

cem territas: num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæsium illud oculorum, si absque illo galeæ terrore spectetur? MIN. Ecce tibi, cassis hæc est demta. VEN. Ecce tibi, cestus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis! quod spectaculum, quæ forma, quanta voluptas! qualis hæc virgo! quam regium ipsa & verendum refplendet, vereque dignum Jove! hæc autem ut suaviter incuetur! imo etiam festivum quiddam, atque illecebrosum subrisit. Jamque ego quod satis est habeo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec scio, quo potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ: tu, Juno, resta. JUN. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris esse forma præstantem, universæ eris Asiæ dominus. PAR. Non donorum spe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀποδυσάμεθα Marg. *A1W.* b Αὐτὴ] αὐτὴ Marg. *A1W.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *J.* sed in *V2.* plane scriptum est ὁρᾷ. d Περιμένω] μεμένηκα Marg. *A1W.* e Σοὶ δὲ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in O. & G. nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερῷ βλεπόμενον] Vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae se ferendo adspicitur.* Davus sum non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedio: sed sim licet Davus, scio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δύναται illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea; superius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκώπις μέν, ἀλλὰ κορυθῆ ἐ τόνε ἐ κόρυς sine illa caesios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχῃσι & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est: *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta casside inspectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit *Coluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego, non ut in Libris est αὐτή. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] Sic hunc locum, foedissime in vulgatis Edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quaeso, quod omnes insidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, sine ἥδε quod *J.* suppeditat? In eo *J.* non sum secutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari: aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἰδίᾳ ὁρᾶν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac ſite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 τὰ ἡμέτερα· πολλὴ ἀλλ' ἄπιθι, πεπράξεσθαι γὰρ ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ὕποπτε ἥτταν ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἰὰεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ παμφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. οὐδέν, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, ταυδὶ ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ πολεμεῖται ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δὲ, καὶ μειοσεκτήσεις γε, κἂν μὴ ὅπλοις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ [g] ὅπλου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

10 ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπτερέχων· ἀλλ' ἐνδιαλρίζων ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, 15 ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τὴν κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ ἀγα-

[f] Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. [g] Ἔπιθου] ἔπιθι O. [h] Μελῶν] μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷ δὲ ἡδέως] Jampridem ante viſam Ed. *J.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ ἥδε ἡδέως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾷν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα ἡ νίκη ἡμῶν] Mſſ. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα ἡ νίκη τοῦ ψήφου τοῦ ἐμοῦ. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὥρα σοι καὶ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus profiſciſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens:* quemadmodum enim Latinis *meus, tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκην expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὥρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτὴ σοι ἐγὼ] Αὐτὴ ſcribatur an αὐτὴ, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ὅτος commutantur. Saepe tamen ſolent, ὅτος σὺ ἐγὼ, vel, ὅτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ὅτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν· ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοι. *T. H.*

24. Ἀφ-

ἀμαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπώναιντο καὶ αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἀγροικίνου τινὰ καὶ χωρίτιν, οἵαι τυγχάνουσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ προδοῦσα ἑαυτὴν ἐκδοῦναι, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νὴ δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις ἐστὶν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine? quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. deſuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπιδαύρῳ. *F.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T. H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐν παλαιστικῇ] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικὴ] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικὴ] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὸς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praecivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a παλαίστρα formetur παλαιστρικὸς· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικὸς· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T. H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι περιστοῦδος] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. περιστοῦδος, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego *tibi* perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus & Eros

40 οὕτω δή τι θελιοπύδας ἐστὶν, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, καὶ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαι; εἰ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ τάχιστα εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος ὁ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλαπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδος, καὶ πειδὰν ἀφίκῃ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θάρρει τοῦτό γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

d Δὴ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerant: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δὼ H1.

venit; quae θελιοπύδας, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοῖσιν δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In ὅτου δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνάπαλίς ὅτου τι καθιεῖ. *T. H.*

41. Ἄωρος] Ὁμοφωνίαν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ ὠμὰ καὶ ἀτελῆ τρυγήματα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇσδ' Ἔρος ἀμφίπεται καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλός.

& in raptu Helenæ utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλώ] Male antea δύο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερος & Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ἀκόλουθον interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime instravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Παιδὼ καὶ ἱτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι· ἔργα Πραξιτέλους Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenii* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως· τοῦτο σοι τὸν Ἵμερον ἡγεμόνα τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [a] ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅσπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ποιήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὰ δὲ συμπαρῶσα βούσομαι καὶ τὰς Χάριτας [b] ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκ οἶδ' ὅπως καὶ ἁρπᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέων εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. [e] πρέπει γὰρ κἀμὲ [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου δὲ μόνου πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τὴν Ἑλένην σοὶ δώσειν γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ὁλῶς O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c Ἀναπείσομεν] ὧδε πείσομεν. P. Marg. *AIW.* d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. *AIW.* e Πρέπει γὰρ] πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *J. V2.* f Νικηφόρον] καινηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. G. P. νικηφόρον vitiose *J.* g Τούτου] τουτοὶ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει ἴν *J. V2.* βούλει τί σοι. O.

75. Καὶ νικηφόρον] * Φιλόχορος δὲ ὁ Ἀθηναῖος φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατίσησαν αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' ᾗς ἐκείνη τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. *V.*

* Φιλόχορος ἐν Β Ἀθηναῖος] Exc. G. β Ἀθηναῖος fatetur tamen se reperisse in Cod. Mſ. ἐν βιβλίοις. C. M. β. Ἀθηναῖος. *M. du S.*

Haec totidem verbis extant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Κανηφόροι. *T. H.*

66. Καὶ ὕτως ἅπαντες] Καὶ ὕτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjecceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mſ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. *quomodo haec succeſſura ſint obſcurum eſt, Venus. J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Προμν. & νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέπει γὰρ . . .] Καινηφόροι virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμὲ ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς ἀμφιλέγεσθαι. Καινηφόρον habuit etiam *Scholiaſtes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρος praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adjutrix ero ad haec omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper adsumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

ἢ ἀκολουθήσει γε ἐπ' αὐτήν, ἢ ἀφίξεαι παρ' ὑμᾶς εἰς Ἴλιον· ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ Ἔρωτα, ἢ Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, ἢ Πόθον ἢ Ὑμέναιον πρὸς τούτοις ἀναλήψομαι. ΠΑΡ. ἀκοῦσον· ὅτι τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

1. AUdistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀπερμαδέντες καταστῆτε βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα γε σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἀπάν-

k Ἄξεις] ἕξεις O. *l* Πόθον] Πειθὼ *Alii*. *m* Πρὸς] Ἔτι πρὸς O. *n* Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. *J. V2.* Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. *o* Βιάζεσθέ] Ita *J.* & *V2.* Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime respondet ἐφαπάξειν τὰ ἐπινίκια. *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καταφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ἐπ' αὐτῇς. Hoc quid valeat ad καταφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem καταφόρον, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, καταφόροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ κ. νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι *T. H.*

76. Νικηφόρον] In Mf. scribitur πρίπει γὰρ καὶμὲ καταφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι· sed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτουὶ] Mf. Ox. pro τούτου. *M. du S.*

81. Βούλει ἴσ' σοι] Mf. Ox. habet τί σοι. *J.* ἴσ'. Desunt in *El. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M. du S.*

81. Ἐπομόσωμαι] Consprirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὴς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἵνα, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magistro*. Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαι σε ἢ ὀφρύων. *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ᾠδήσω σοι δῆτα; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπακτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναῖκον ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T. H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Eust.* Od. Λ. *M. du S.*

93. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρπάσας, nisi expresserit illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σείρην μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτᾶν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀντείποιμι· ὁμῶς δὲ τὴν τοσαύτην ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καλαβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἐπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. ΑΡ. οἶει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκοῦσαι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἅπαντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοίῳ ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὀπὶ τῇ καλλιφημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς ἦτε σοὶ λέγειν, ἦτε ἐμοὶ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καλαβαρήσειν] καλαπονήσειν J. b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον J.

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum κἀ. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. T.H.

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milesi. I. *Parce, inquis, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas*: ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. T.H.

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. J.G.G.

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. J. pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. M. du S.

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι fruſtra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιῶν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. Τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* T.H.

44. Δακὼν τὸν δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* J.C.

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πυθιόπλῳ] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. M. du S.

Τὴν Ἰκαρίου λίγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio Icariotis, Quaeque terunt fastus, Icariati, tuos,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

PAN.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtuprasti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ.

ΧΑῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατὴρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱός ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἑταίρας σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγινὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα ἂν ὑποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῂς σὺ μητέρα; [f] ἥτις ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀπόλυ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

[c] Ἐξ ἑτέρας] ἑτέρωθεν J. notaturque in margine AIW. [d] Ὅσα] ἐπεὶ P. J. V2. AIW. [e] Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. J. V2. AIW. [f] Ἥτις] μήτου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διόπερ, inquit, τὰ περὶ τὸν Περίηρες ἐκγόνων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν γένος ἀναφέρομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον εἶναι Περιήρους γενέσθαι τῷ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ καὶ Νικάνδρης νύμφης Βατιάης Τυνδάρεων, Ἱπποκοώντα, Ἰκάριον, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρην, τοῦδε inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. υἱοὺς τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφοὺς Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſterodiam

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπη τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

a Συνῆν] συνὴν Y.

Eurypyli filiam ipsi jungit *Schol. Homer.* ad Od, O, 16. Periboeam, νύμφῃ Νηΐδι (nihil erat ista aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. nescio quam recte; mihi quidem ratio constat, cur olim in *Homero* scriptum fuisse statuam; Εἴδωλον ποίησε, Μίδη δ' ἤνυτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium adhaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur *Apollodor.* III. p. 217. *T. H.*

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis, Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima cademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus est in Σπουδ. Ἰσ. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκπείσας αὐτὴν μαγείαις εἰς ἔρωτα αὑτῷ ἐπέμψε, καὶ ἀγχοῦ ἦλθε τῆς τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauserunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τὸν ὀκτω τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146. καὶ Πανός γε πέρι οὐκ ἔχουσι ἀκοῆσαι (οἱ Ἕλληνες) ἢ τῶν ἐπιχωρίων γενόμενον· mirandum sane fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum sub Imperatore Tiberio: quum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, conjectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam eum valde delectatum fuisse ferant: vide *AEschyl.* Pers. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & nostro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελῆ, teste *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan δικέρως Thespidi Tragicorum vetustissimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Athenienſibus adscitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit, vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

κάλλει μέγα φρονῶν, ὅτι ἀγένειός αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω ὑπὸ πάντων ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖ δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἅτοις ἠρίστευσα ὑπὲρ Μαρα-

b Παρὰ] περὶ *Al. Hr.*

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κεροδάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κερόδατος, ὁ τὰ ἀκροτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. κερόντης pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αἰπόλος, δίφυης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Πανὶ τῷ ὑπ Ὀδυσσέος ἐλάσσω ἔτεα ἐγεν τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panα ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. *Μουσικὸς γάρ εἰμι*] Sic in Bacch. & Δικαστῇ. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J. B.*

Ibid. *Πάνυ καπυρόν*] Λαμπρὸν, ἡδύ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν τόρνα, λαμπρὸν, ἡδύ, μαλαφωνικῶς. τὰ γὰρ ἰσχνὰ καὶ ἰσμώδεα ἡδύνει τὴν γῆρυν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τῆς συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο ἂν ὑπὸ κεραμέου σκεύους ἀλατεθρυμμένου. *teſtarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρόν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρόν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας. ὠδαμίδεσι. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

ραθῶνι, ὅτε καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γῆν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ ὄφελος Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἶξι δηλαδή [c] ὀπιπεύεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἐγώ, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκουόντός γε τινός.

orathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque observor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἠρέθη F. ἠρέθη A1. ℱ. V2. b Ταῖς] ταῖς δὴ ℱ. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. ℱ. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. ℱ. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ἑρ. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. sid.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγέοιον ἐμὲ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδι, τὸ κατὰ Μήδου
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Patt. 306. f. & 390. f. V. & A.G. IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noſter* Δικ. c. 9. Μαιραὶ dicebatur ſpelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id eſt, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένων, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικός. *Long.* lib. 2. *ℱ. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. ℱ. niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιβαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & *Epiſt. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amaſſe, vide *Polyæn. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moſchus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probiſſimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ τριοὶ ἔβαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pauſan.* V. p. 448. ſolet quidem *Ariſtoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον ſed apud años ſaepius invenies ἐπιβαίνειν τὸν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἐὰν καλογνώμις ὀχεῖον ἐπιβῇ *inſcenderit* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix uſitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ἐρωτοπλάνος νύμφης Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter Ed. ℱ. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πυθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo *Luciano* profecta: Pitho ſane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλης θεοῦ κώμα παιδοδοκὸν Panem vocavit *Pindarus* apud *Ariſtotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re ſacra faciunda; *Demoſth* Πρ. Δημ. LXIII. θύσαμεν δὲ τῇ τῆς Πυθοῦς ἑ τῇ Μητρὶ τῇ θεῶν ἑ τῷ Ἀπόλλωνι. *Hermeſianacti* Gratiarum una Pitho, teſte *Pauſania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μάλιστα τέρπεται, quod ex *Pindaro* profert *Scholiaſtes* ejus ad Π. ῥ. 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πυθοῦς ἢ Ἠχοῦς ἢ Πανός plures adnotavit teſtes *Kuſterus* ad *Suid.* in Ἰύγξ. Echo, quae ſibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam ſuſpicari non abſurdum eſt, librarios ſolenni facinore Πυθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

A P O L.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? eteaim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

Α Π Ο Λ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν μὲ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν ἐξαπίνης εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες ἀξιόφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

f Διαφόρους] ἀξιοφορους C. Atticorum more: ἀξιοφανεις F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες ἔχει αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * † Διόνυσον, ἐπιβεβλημένου αὐτοῦ τούτου δοῦρον Πρίαπον καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ τὴν Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυσσέας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπόν λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μεγέθους αἰδοῦς ἐχομένη. εἶχε γάρ, φασὶ, γλῶττον μεγάλην, καὶ γαστέρα ἐπὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς ἐπὶ μῆκος ἀμειμπτὸν ἕξει τὸν βίον. *V.*

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. *V.* *M. du S.*
Male mutarunt in Ed. *A.* supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. *T. H.*

† Μητρὸς δὲ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam *Matth. Sladus*: δὲ pro ἢ *M. du Soul.* Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναΐδος ἐξ Ἴδης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. ὥστε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Θεῶν, ὁμωνύντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν αὐθρώπων illa τῶν Θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνος· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores præcipui, persuasissimum habebant teste *Pausan.* IX. p. 771. *T. H.*

‡ Λειμῶνας] Λειμίνας prima manus: mox factum λειμῆνας, & hinc λειμῶνας, quod in *V.* est. *J. G.*
Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. *M. du S.*

ta, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. *T. H.*

79. Πίτυϊ] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. *J. B.*

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. *E. L.*

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. *J.* Reliqui Πίτυϊ. *M. du S.*

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohærent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide *P. Burmann.* ad *Ovid* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. *T. H.*

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου Dixi alibi: vocant ἀκροπάδιον de qua dictione alibi. *J. B.*

ἢ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, ἢ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκλονεῖ ἐν Σκύθαις· σοὶ δὲ μαντεύῃ, ἢ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥντινα ἢ παρασκευάσαι, ἢν τις Ἕλλην ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένην τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εἶγε ἐκείνη ποιοῖσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριάπῳ, γελοῖον γάρ τι σοὶ διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν γε. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλόν σε ὄντως ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τοῦτο μὲν δὴ ἔνεκα ἢ ὅτι σὲ ἦν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι ἢ

sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam diffident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes aegrotos. A P. Putasne sororem delectari Scythis, quae ita se jam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata caedes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam; ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad haec? B A C. Quid aliud quam risi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a Ξενοκλονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλωνεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἢν τις Ἑ. .] Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἐστώσας ὑποβεβρεγμένοι. *Heliod* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI. 25. ὑποβεβρέχθαι, ἀλλοιωμένοις, σεσωῤῥῶς μέθῃ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Def. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* ἀβρεβεβρεγμένοι ἤδη ἐς πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον ὠρχηστηρίῳ, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τ' ἡμῖν τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέθῃ apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀβαρίδι· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πάρα τῶν νυμφικῶν ἀνδρῶν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. *G. M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet : habeo enim cum coma etiam arcum.

σεῖραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς [c] καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' ἧς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὃς ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερός ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. EPM. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἑωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαρρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον ἀμβροσίαν παρατιθέναι· πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δυνάτατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

c Καὶ νήφοντα ἄν σοι] νήφοντά σοι ἴσως τὸν Ηρ. J. νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. V2. d Μηδέν] μηδέ ὅ τι J. pejus ὅ τι V2.

21. Εἶγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εἴγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. T.H.

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* A.V.

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιέσα. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δῆτα ἐπιχείροιεν ἐφολκώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπιέσατο τινὸς τὸν ἀθυμίτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. πῶς αἰζὴν ἐπιδαίνεις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. J.B.

29. Ἔτι] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. J.B.

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ὀρᾶν τῇ πρόσωπον. πλ. c. 3. Δρομοκόμπας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adiequerer. T.H.

40. Νεώνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E, 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. T.H.

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Deorum inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχουσι καὶ αὐτοὶ ἀνέχεσθαι multo ſerius haec ſcena eſt acta. T.M.

δω μόνος τ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεῖναι τῷ δικαστηρίῳ. καὶ ἱκανά μοι τὰ τῆ ἡμέρας ἔργα, ὁ παλαίστρας εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum ; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere , defunctosque proſequi , & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt , quæ de die facio , quum in palæſtris verſor , in concionibus præconem ago , rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τῆ Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ὁ μὲν ἐν οὐρανῷ καὶ ὁ μὲν ἅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καινὰ ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆ Ἄτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος τῆς τῆ Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt : mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes : ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum , quid agat puella , antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

a Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita *B2.* reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ϵ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς , νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus.* *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τῆ Λήδας τέκνα , παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ὁ μὲν ἐν οὐρανῷ καὶ ὁ μὲν ἅδου εἰσίν] Non ſatisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur* , vel , ut alii , *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere τοὺ γάρ ἐς τὸν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini , ὁ μὲ χθὲς ἡμῶν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱος, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] *B2.* οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ϵ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta , tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος τῆς τῆ Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula , quam tangit , non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet , ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam , Semeles ſororem , perferri , & ὡς κόρην , *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum , quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam , quam voluit *Graevius* , ſi tetigerit *Noſter* , nihil eſt , quod prius credamus , quam illum intelligi noluiſſe : quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat ? Imo vero facile poteſt probari , nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet : apud *Apolod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit , ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ ϵ Ἀθάμαντα , καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone ; ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo , *Lucianum* memoriae vitio , dum his ſudicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τῆ Εὐρώπης τῆ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia , vel, ut alii volunt , Nycteï

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ ἢ Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρθυκα ἤδη. εἰ γᾶν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

Ζ Ε Υ Σ.

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρθυκα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quæ ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἤδιον ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπράσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὃ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς αἰτίας πράσεως αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δυσωπ. p. 166. D. ſcribat, ἔστι δ' ἐν δούλοις τὸ μὴ ἐλευθερίαν ἀπαγορεύοντι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότῃ μισοδούλῳ ἐπιτιμᾶν, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπαγορεύοντας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πράσεως αἰτούμενοι ὑφ' ἧς τὴν κεκλημένην ἀτυχίαν ἢ κακοδουλοι, (*Noſter* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν σὺν ἐλευθερίᾳ ἑαυτοὺς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cetera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in veteſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσω εἰ ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους ἀφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· ἢ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, ἢ ξυνέχεε. ἢ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τ' καλὸν ἡνίοχον ἢ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν ἢ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, ἢ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τ' ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ ἢ τ' ἵππων τ' θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τ' χαλινόν; εἰ γὰρ ἀνθοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσωρ ἀμέλει ἢ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ὅπῃ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὅπῃ τὰ δεξιὰ, ἢ ἐς τὸ ἐναντίον ζῳ δρόμῳ ἐνίοτε, ἢ ἄνω ἢ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, ἢ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀπίσω, ἢ οὐκ ram, ac propterea renitebar diu, nec com-

2. SOL. Iſthæc equidem omnia no-

88. Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμενον] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβιβασάμενον *non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναθέμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐπιβαίνειν *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσασθαι ἐπὶ τὰς ἁμάξας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τ' τροχοῦ τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βαδίζειν dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἐστάναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum ἐμβεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc τὸ γένος βεβηκὸς, *genubus innixus:* ἀνὴρ βαρὺς vel ἐμπεδος καὶ βεβηκὼς, *firmipectus* τὴν ἀγχιλίαν καὶ βεβηκὼς, μάχην καὶ βεβηκυῖαν μάχην, σύντονος ἀμφίλυσις καὶ πύκνωσις καὶ στάσις καὶ βεβηκυῖα· καὶ κεφαλὴ ἐκ ἐπ' αὐχένι, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἱστήκει τ' ἅρματος] *Micyllus*, *jugum curruſ:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὀπίσθιον αὐτῷ τ' ἔλασον· ἐπεὶ δὲ καλελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμήνη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ὀπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι ἑαυτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αἶθις ὀπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὀπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ὀπιλύσας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ὀπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες καὶ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ σκηπέσῃ, αὐτὸς εἶχε τὴν ἄντυγα. ἀλλὰ σκηπτός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὰ λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν ἐν συγγνώμῃ σπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον φρονήσῃς, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτῷ διάδοχον σκηπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τινῶν] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τῇ ἅρματος εὐσφυρίας· λέγει δὲ τὸ κύκλῳ τοῦ θρανιγίτου τὸ τῆς ἅρμαλλι πρὸς τὸ ἀνατείνον (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἄνω τεῖνον, quod ab *Homero* sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δισσαὶ δὲ περίφοροι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τὸ δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ εὐσφυρίαι τοῦ ἅρματος αἱ παρατεταγμέναι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ εὐσφυρίαι τοῦ ἁρματίου δίφρου. Eadem ἐπιδρομὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Schollis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδρομάδος πυρώσῃς] Ἐκ τοῦ ἐχάτου μέρους τοῦ ἁρματίου δίφρου τὰ εὐσφυρίας, ἢ (scilicet εὐσφύρια· prave legitur ἃ, quasi pertineret ad μάρος) καὶ ἄντυξ ἡ ἐπιδρομὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χιτὼν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ σκηπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτὸς. Multa similia *Dioder. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τὸ μὲ Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνιῶν, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τῆς παιδὸς ἐξεπεσεῖν τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. T. H.

14. Ἐπὶ

πυρωδέστερον. ὡς δ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα καὶ ἔπεσεν ἐκδιφρεύσας, ἠλέκτρου ἐπ' αὐτῷ δακρύσασαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε25 γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π.

Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερον ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο-30

Α Ρ.

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaetontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ἧς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς ἔγκυα πυρσῷ Ἠμιδανὸς Φαέθων πίσυρσι &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ὕστερος μέν . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἡμιθνήτους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. 2 *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: ἐδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἃ οὐ χειρὸς ἃ τῶν ἀφιεμένων ὑπὸ σοῦ ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω *Arrian.* Α. Α. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ διάγραμμα &c. *AEschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μιδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας οὖν εἴ τις ὢν, καὶ ἴχνη ἴσχει τῶν πληγῶν ἁλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen.* L. VII, 23. τὸν γυμνόν τινος παιδάριον μιμολωτισμόν Διασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρᾷς, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἐ μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη ἐ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων σίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι· ταινίαι μεγάλαι, γυμ-

lux? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παλαίων τοῦ ἀπὸ τῆς Βεβρυκίας Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ἤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον

[b] Διδάξας] διδοὺς F. quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

τοὺ τὰς παρειὰς ἑκάτερος, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὺς τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. *T. H.*

38. Ἰπὸ τῦ Βιβρ. Ἀ. . .] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* *M. du S.*

42. Τὸ ὠῦ τὸ ἡμιτ.] De pileo intellige. *M. du S.*

Τῦ ὠῦ τὸ ἡμιτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τῦ ὠῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obtatae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *aeratae*; *Brantii, jubatae:* ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου τροβίλῳ ἐοικυῖαν κεφαλὴν — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Pottero* in verſu 89. Κελυφάνῳ τροβίλου (ita legendum puto) ὀστρακωφόρῳ, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poetis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀστράκων· Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων· αὐτὶ τῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κιλύφων· eo modo conſtituendus eſt hic *Æſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τῦ Διὸς ἀνακειμένοις κούροις, ἔνθα καὶ τὸν οἰκεῖον παμπτῆρα (καμπτὸν ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα ἀφ' ὧν ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δέ φασιν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque *Pauſaniae* perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis miriſicae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit σύμβολον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

τιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἑκατέρᾳ stella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos κωνῆ geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἀλλοβρίαν ἐ συγγένειαν· ἐν Λακεδαίμονι τὸ κοινῶς, inquit, σημεῖον ἀλλοβρίας καὶ συγγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπαύγων talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima ſoceri mei *Jac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſunt, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἰκτέψαι, ὅτι τῶ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς εἴαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non ſpernit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶ Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera; gemina Ledae ſidera;* Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &c, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσις honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quom ſunt, qui tradiderint aſſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα ἐ Πολυδεύκη ἐξέφηνεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. οἱ δὲ Λήδας ἐγγυηθῆναι Κάστορα μόνον ἐ Πολυδεύκης, οὐ ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſus recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ieſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶ Διοσκούρων δέξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἐτησιμόρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὸν ὦκεανὸν ἀστέρων ἑκάστου τὰς ἐπετησίους μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt *μυθογράφοις*· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἑσπέραν ἀποῦ τὸ τελεχθησόμενον πλάσμα ἐ συνφαίνοις ἰδέαν περὶ τὴν τῶ ὀνομάσαν θέσιν κεκαμψιῶσθαι, τότε ὁρᾶσθαι ὡς ἡμισφαίριον τῶ λόγῳ δίκῃ ἀληθείμασις, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τὸ ἑτερημερίας αὐτῶν περιτρεπτὸν ἀστέρων διάγημα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Porphyrioh.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, ὡς ἐ ἀλληγορεῖσιν εἰς ἡμέραν ἐ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἐτησιμορίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῶλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνιττόμενοι τὴν ἡμισφαιρίαν πάλασκιν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubulens, Dionyſus. Tritopatreus,* quod

dus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- 45λθικός· ὅτε πολλάκις ἐγὼ τ μὲν προσῦ-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non faſtidio, ita ſuſpicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἔσχατα τελεῖν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοδιλίσσας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ἐν τῇ Σιδῦκ (Σάδυκον vel Σάδυκ appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σαδύκου *Apollodor.* III. p. 239.) Διοσκοῦροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Καφιεῦσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. αἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα μεγάλους γὰρ σφᾶς αἱ τοῦτο θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem κὴ Θησεῖοις τ Καβείρων τὴν τελετὴν μαθεῖν V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενεᾶς θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοικήσαντας γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Ἐσχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi —— πάσμου σωτῆρες ἀγαυοί, Οἵ τε Σαμοθράκλην ἱερὸν χθόνα ναιετάουσι Κυδίστους θνητῶν ἀνθρώποισι φυλάσσοντες illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Καρποφόροι ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἔναιεσκε, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αἰτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀερσιδρῦς, Οἵ τε κὴ ὑράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ὑπ' Ὀλύμπου. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ καταφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virileis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Cæſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus aetati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *prater eis*, hoc eſt, praeterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

του Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ Ζ, pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum; Pol-

Suidas in Κύλλαρος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἦραν δ', Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone Δᾶσθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λάκαιναν ἵππον ἐπιβῆναι ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτίθεναι nam κεφαλαῖς περιτίθεναι ἀστέρας, quamvis ξιφος περιζῶσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πῶλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πῶλους περιθηκάτην ἢ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἵδρυσε τε πίσσα μάλα οἷον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud* L. ad C. p. 1003. πῶλους ἐπὶ τὰ κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πῶλον κεφαλῇ περιθείμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius; homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοὺς Σαμοθρᾷκὶ τὰς ὑπὲρ τ' σωτηρίας εὐχὰς· εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις εὐθαδοτίμου γενομένης τῆς θεραπείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλοίων εὐχὰς μὲν τιθέναι τοῖς Σαμοθρᾷξὶ, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπίμπλειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλοίων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *ſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καλιχομένους ὑπὸ τ' πατρομένης εἰς θεοὺς ἀπήγαγε· βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ὅτας αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὧν ὀμνύουσι ὑπὸ τ' ἐν τῇ θαλάττῃ πλωιζόντων σώζειν, οὕτως ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται). Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρι πτυχαῖς σώσασαν ἱππικῶν ναυτίλοις σωτῆρσιν, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱαῖς Ναύταις μεθίουσαι θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπικο ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην στεμμάτωσα· ὁ μέντοι Σωσίθεος ἴμπαλιν αὐτὰς φησὶ σωματοῦσθαι αὐτὴν ἐπιφανείας. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus fidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe pernicioſiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Ignae Therapnaei fugerunt carbaſa fratres*: merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόμασι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenae præſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἰδὼς δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νῆας, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰδόντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſæpiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οὐ πᾶσι θεῶν Τιμὰς σωτῆρας ἔχουσι, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀσυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀνθρώποις τὰ μεγίστων τὴν περὶ τὰ γενέσεις τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὸν καὶ σωτήριον τέχνην, iliae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λοιμοῦ τῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαστὴρ *Carcin.* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri Aetoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὥπυ βλητῆρα ἀϊστῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλήτειρα ἀϊστῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας ὑσίλαον ναῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπιχόρδμον τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ἀκτῖνάς τε ἀστέρων ῥιπάς in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ὁμοίοις, οἱ πολλοὺς μὲν ἤδη τριηρικὰς κατεπαύσαντο, πολλοὺς δὲ καὶ σιδηρᾶς λαμπτῆρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἤπειρον ἀνέψυξαν· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quinetiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δῶρον, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδελφής. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανέσθαι κατὰ τὸ πάλαι σώζειν τοὺς δικαίους quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ δ' αἰθερίας στείχομεν πλάκας Τοῖς μὲ μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Οἷον δ' ὅσιον ἐς τὸ δίκαιον Φίλον οὐ βιότᾳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύομεν μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε ναῦς Αὐτοῖς ταύταισιν ἀρωμένοις θανέεσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὴν Θαλάσσης ἀναταραχθεῖσαν ὑπὸ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τῷ μὲν καθαδυτῷ, τῷ δὲ ἀφανιζομένου, καὶ τῷ κύματι ὑπὲρ τὸ τεῖχος αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τὸ τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ὑπὸ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τῷ κλυδωνίῳ τὸ πλοῖον· quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων ἀσφαλισθέντας αὐτοὺς τε καὶ τὸ γόμον ἀλλ' ἐκ τῶν μὲ ῥόντας κλυδωνίου, τὰ δὲ προέντας· interpres, qui ſententiam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παραπύδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παραπύδες αἱ τοῖς ὠσὶ λεγόμεναι παραπήγματα· ταῦτα ἴσως Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάττουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἵνως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ᾗ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε οὐδ' ὄψονται ἵνως ἀλλήλους, ὅσον ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ πα-

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledae filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρωτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρώτιδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit. Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ καὶ ὑπαρ λέγουσι φανῆναι σφισιν ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κίρνᾳ τὴν Ἀχιλλέως, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὴν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανδάκτου πλωιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι καὶ δὴ τῇ νήσῳ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius.* Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond. Meteorol.* II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T. H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἴτεροι, inquit, ἐπὶ πάσαις ἀκοαῖς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindar.* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem περιπτυκίσαι τοῖς ὑπὸ τῆ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀναθιάσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum in-

du-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Nentiquam, illis hæc est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considere in ea navi, illaque vectos servare. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

60 λαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, αὐτοὶ δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ζεῦγοι εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; ΕΡ. ὑδαμῶς, 65 ἀλλὰ προσέταξε αὐτοῖς ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν τινας ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην. 70

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέρους παρ' ἡμέραν καὶ οὐ θεοὺς εἶναι καὶ οὐ θνητοὺς ἔδοξε. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμερον] παρ' ἡμέραν ἀμφότερος, ἢ μίαν ὥραν μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: οὔτε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὄντας τοῦ Ὀλύμπου διατρῖβον, οὔτε δὶς ἐν Αἰθιοπίᾳ. Fuere Viri Docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐνιαύσιον τὸν ἀδελφεόν, *Schol. Homeri* πάμπολυ πρὸς τὸ ἀδελφὸν τὸν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ἄνωθεν ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δὲ· malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sine jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένῃ πρώτιστον Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγείνατο· quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προσπαρῆν μὲν Ἄρτεμις τῷ Ἀπόλλωνι, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem:* in Comoedia Graeca *Menandri* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Engraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλεκομένη ὤδινας μάγος ἐστὶν Ἄρτεμις· θεραπεύει δ' Ἀπόλλων Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις· causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῖον, ἀσφαλῆς, βεβαίων pro Πάγιον Λαῖα, ἀληθεῖα· pro Λάγια· ἦγις & ἄια, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἰργώλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

De-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὀπτιμεμνῆσθαι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριός ἐστω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαί ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. ἀλλὰ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὁ, τε ὀφθαλμὸς ὀπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐχ ἑραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum iſtum paſtorem, inſanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius eſt, qualiscumque ſit. DOR. Quid ergo? ſi vel Jovis ipſius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium eſt maxime deforme, unoculus, cenſenne genus ipſi profuturum eſſe ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine deſtituitur, eſt enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam ſi duo eſſent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, ſed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι λόγοι εἰσὶ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύματα λοιδορεῖται. G.

2. Ἐπιμεμνῆσθαι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae graviſſimi amoris, furoriſque proximi vim contineat: nam vetuſtus ille Polyphemus, ut teſtis eſt *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis eſt inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ἔτι ῥόδου, ἢ μᾶλλον, ἢ δὶ κυκνου (tueri lectionem illam ut poſſis, blanditur tamen *D. Heinſii* σελίνου, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & perſonae Cyclopis) Ἀλλ' ὁλοὸς μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμνῆσθαι τῇ Γαλατείᾳ. Uſus verbi frequentiſſimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac μεμαώσθαι τινὰ vel τινί, ἱμμαίνειν, μεμανῶς, ἐπιμανῶς, ἱμμανῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo ſequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater eſt Nereus, quam caerula Doris Enixa eſt* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. conſentiens cum *Heſiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat veſtigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus λέγω τὴν εὐοσμίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τῆς γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionyſium exputare non poſſet, finxit Polyphemum ἱρὰν τῆς Γαλατείας· certe Galateam iſtius poëtae drama, ſive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diverſum, diſquirendi locus non eſt: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in menſa appoſitum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noſter*, ſic cujuscumque ordinis ſcriptores Polyphemum ad AEtnam collocare ſolent: hoc ab *Homero* prorſus abhorret, ſi *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppoſito Siciliae latere ſub Eryce monte Cyclopas conſedisſe: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T.H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Heſiod.* in Theog. Interdum pro ipſo mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara ſuam non intermiſceat undam.* *G.C.*

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mſſ. L. & Ox. & Ed. *J.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari ſunt atque eadem prope poteſtate, ut ubi membranae diſſentiunt, quod in his vocibus fieri ſaepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, diſcernere non liceat. Σκοπὴ & ipſe proſpectus apud *Noſtrum* in Ἐπισκ. & ſpecula, unde acies oculorum quaquaverſum emitti poſſit: τὰς τῆς ὀξυδορκούσας ἀπὸ τῶν σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατοπτεύειν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa! ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρῶμαι· ἀλλὰ τὸ πάνυ φθονερὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποτὲ, ἀπὸ τῆς [a] σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ὅπου τὸ ἠιόνος, οὐ τοῖς [b] πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθ' ὅσον μεταξὺ ἥ τε ὄρος καὶ ἡ θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνει), ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρασ[ος]· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ [c] ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ὀπίφθονος οἴει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λθυκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ὄσα τὸ ὄψιν, ἀπὸ πέ-

[a] Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. *f.* [b] Πρόποσι] ποσὶ O. [c] Ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ D. Priores Edd. *ἐνδεεῖ καλὴ τὸ ὄψιν.*

tarcho frequens: ita verbum σκοπιωτεύειν in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes.* Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum. σκοπιὰ apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Θρῃκοπόρας τόδε Πανὶ καὶ Ἀθλίοσιν Φίλο Νύμφαις Δᾶφνις ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὲρ σκοπιᾶς vel σκοπιᾶν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶς) Θεύδωρος ἀνέθηκε. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, ἀδιαφορήσας, ait *Schol.* ἀντὶ τῆς τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἑρυμώδεα, Ἀραχίνθου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῆς προπόδων τῆς Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T. H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὀπωρίᾳ, & alibi. *F. B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *F. B.*

25. Ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ jungendum erat ad τὸ ὄψιν· nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, εἰδὲν ἐνδεέστερον ὀφθαλμὸν, ἢ σὲ δὲ ὄσαν. *T. H.*

Ibid. Τὸ ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὸ ὄψιν, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεεῖ. quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra Θ. κφ. c. 7. & ις. β. c. 36. ιϰ. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyænus* Strat. VIII. p. 602. C. τὸν ὄψιν ἀσθενῆσαι. Juntina καλὴν τὸν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἰτυμολογικὸς. *F. B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ὄσα τὸν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὅμοιον, ὡς ἐπᾶν, κατόπτρῳ*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς μοι λέγουσι.
Ἦ γὰρ ὑπὲρ ἰς πόντον ἐσίδλεπον, ἦς δὶ γαλάνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γύαια, καλὰ δ' ἰμὶν ἃ μία πάρα &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli flarent tranquilla per æquora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi* Quum placidum ventis ſtaret mare —. *G. C.*

τέτραξ τινός, εἶπόλε γαλήνη εἴη, ὀπτήσασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ὡδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπιπρέπῃ αὐτῷ ἡ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν [b] κἂν τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ τοξεμὲς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάλλα ἡ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σὲ Ἀφροδίτη φίλη, ὅσον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. ἡ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· ἡ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὡσανεὶ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, ἡ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ὑδὲ κόλλοπι προσρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, ἡ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸ γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδ' ὑποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδήν, ἡ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Κἂν τοῦτον ἔχω] ἴχω τοῦτον. O. Pro κἂν Y. & Marg. ΔΙΩ. ἡ. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κάλλοπι] Ἦλφ τ' κιθάρας. V.

33. Εἶπόλε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ ῥᾷον ἐς πόντον ἰσόλειπον ἢς δὲ γαλάνα· dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λάβροτέρα πακτᾶς ποτιδρὶς· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis; Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacerto exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Revjv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα!] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi Φιλοψ. c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne vocularn, quae propria sit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem viderat, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

stra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑπέρας ⸗ ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτε σκύλακα, ἢ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς ἂν οὖν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτε ἐραστῦ; ΓΑΛ. ἀκῦε σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τ σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ἢ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπισάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρασος εἶναι· τοιῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάδρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, ἢ σιτεόμενος τὺς ἐπιδημῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, ἢ σὺ ἀντερῴης αὐτῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

CYC.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

ΚΤΚ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῦ καλαράτε ξένε· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. T.H.

48. Κάλλωσι] Id eſt, *clavicula*. F.G.

50. Ἄλλο δ' ἢ λάσιος ὁ.] V. Anacr. *Od.* I. M. du S.

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίφα δέ τοι ἔσθλα νέμῃ, Πάσας ἀμποφόρης, ἢ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτως. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos fane dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἰγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; T.H.

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. M. du S.

64. Κινάδρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάδρων ἀνθρώπους Dial. M. X. § 8. Sic κινάδρας ἀπόζοντα, Dialog. ἰταιρ. Κινάδρας, δυσωδῶν τ τράγων. Heſych. Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναδρώντων μέλη, vult etiam κινάδρων eſſe τ μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδρας. *Catull.* J.B.

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. J.B.

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, καὶ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον αὐτὸν ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας, ὑπολειόρνας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ σῶμα (πέτρα δὲ ἐστὶ μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὁ ἕφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λητὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος Κύκλωψ, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, [b] ὑπολόταλον δέ, καὶ ταραχῶδες ἄπαν. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum verte-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ σῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ σῶμα. Sic priores Edd. b Ὑπολόταλον] Ita G. P. J. V2. ὑποβουλοτάλον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. G.C.

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ σῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ὑποβουλοτότατον, scribit ὑποβουλότατον sic & apud *Synes.* ὑποβουλόταλα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ὑποβουλοτὸς sed ὑποβουλον non infrequens est Graecis scriptoribus. J.G.G.

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπίθηκε θυρὸν μέγαν ἠλόσ' ἁπάσας· mox, πέτρην ἐπίθηκε θύρῃσι. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφέλων θυρέων μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἄψ ἐπίθηκ', ὡς εἴτε φερέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed *Graevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. T.H.

88. Ὑπολόταλον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. J. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ὑποβουλοτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ὑποβούλοτον. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσπιε— M. du S.

Ὑπολόταλον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ὑπιβουλότατον. Est quidem in compositis ὑπιβάλλω per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς ὑπιβουλοτέρας ἐποιοῦντο ταύτας ἔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσπιβουλοτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων οὖν τοῦτο τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεπιπληκτότατον ἐν ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσπιβουλοτότατον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδεέστερός τε ἐν ἀνεπιβουλοτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ὑπιβάλλεσθαι reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἁμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ὑπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάκιστον τοῦτο ἐν ὑπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chrys.* Λῆμα βολὴ κακὸν καὶ ὑπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχθιστον ἐν ὑπιβουλότατον. T.H.

93. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo.*

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille , raſo ad acuendum vecte , & ambuſto inſuper , lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili , qui non exſilueris , dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit : nam , ut mihi quidem certo perſuadeo , non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli , ut magis eum caperem exeuntem : nam quum conſediſſem juxta januam , venabar manibus expanſis , ſolas prætermittens oves ad paſtum , præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi , pater & venerunt : ſciſcitati autem inſidiatoris nomen , ubi ego dicebam Utin eſſe , atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀπεῤῥάφελο, ϗ οὐκ ἔτι ὅλως ὁ ἐμαυτῷ ἤμλω· τέλ⟨ος⟩ δὲ ἐς ὕπνον καλεσπάδην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τ μοχλὸν, ϗ πυρώσας [c] γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· ϗ ἀπ' ἐκείνε 95 τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μέλαξυ τυφλεμένος. ὁδ' ἦν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ϗ γὰ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ πέτραν ἀπὸ τ θύρας. ΙΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· ϗ [d] καθίσας ⟨ὡ⟩ἀπὸ τ θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβαλα ἐς τ νομὴν, ἐντελάμν⟨ο⟩ τῷ κριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράτλειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμέ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τὺς ἄλλυς γε Κύκλωπας ἔδει ⟨ἐ⟩πιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, ϗ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τ ⟨ἐ⟩πιβελεύοντ⟨α⟩ τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰηθέν-

[c] γε] Deeſt in P. [d] καθίσας] καθίσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura , ut in initio hujus dialogi μαθίσας pro μαθίσας, non digna ſane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας. G.

acuo. Lucianus , ὁ δὲ ἀποξύσας τ μοχλὸν ϗ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε μι καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an ἀποξύσας poſſit etiam pro ἀποξύσω accipi , id eſt , acuo :* quidni ? modo poteſtate ſecundaria , *deradendo* , quemadmodum in lignis fieri debet , *exacuo*. Vereor tamen , quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξύσας δ' ἐκέλευσα· mox : — ἐγὼ δ' ἐθέλουσα τοῦτο ἔρεξα Ἄιρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ὑπερώιτεω ἐν πυρὶ καλὸν *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τοῦ δ' ἐκπατεξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* ἐθέλουσα *Scholiaſtes* interpretatur : ἀποξύσασα· tum ὑπερώιτεω , ὑπέρου εἰς τὸ δωλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem , quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat , recte collocavit *Budaeus:* ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro : *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. T. H.

Ibid. Μοχλὸν] *Palo*, *Virgil.* Aen. III. — & *telo* [illegible] *men terebramus acuto.* G. C.

Ibid. Πυρώσας γε , προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι , ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. J. C.

2. *Καὶ καθίσας*] Uſque ad *μόνα* aberant a Mſ. J. B.

6. *Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις , ὅτι γε ἔλαθεν*] Sic inepte diſtinguit haec editio ex Salmurienſi ; at debebat *μανθάνω , ὑπ' ἐκείνους ὅτι γε ἔλ.* J. G.

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta : ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi : *μανθάνω απ' ἐκείνων, ex iis, quae narras , intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane *V2.* & ferri poteſt, *ὑπ' ἐκείνοις*, ſcilicet *προβάτοις* ſed potius habuero , *ὑπ' ἐκείνῳ*, nimirum *κριῷ*, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit , fit conſentaneum : vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus Σοφιστ.* Is. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. *διέθηκεν δὲ μαθόντας τ Κύκλωπα, κὲ τυφλώσας αὐτὸν, ϗ ὑπὸ τὸ ἄρσεν ὑὸς κριῷ καταπεφυκότας ἑαυτὸν , ϗ ἐξελθόντ σὺν τοῦ κριῷ ὕστερ ἀπιθμ.* T. H.

ἐνηθέντες με, ὤχοντο ἀπιόντες. ὅτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύναλον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται ὀδὺ Ἐυσσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἐ ἀπολλύναι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πᾶτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστι· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T. H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis polluereturr, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mistens
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G. C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν ὁ ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλαὶ μὲ αἱ τῶν ἄλλων πανηγύρεις καθιᾶσιν ἄλλοι ἄλλα ὕδατα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἁρμονίαν κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἴδια πολλαχοῦ. *J. B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 175. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἄ δ' Ἀρτέμιδος, ὦ κόραι, φεύγουσα τὸν Ἀλφειὸν, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειὸς vel Ἀλφειὼς Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἀλφειὸ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. *G. C.*

22. Οὔτε ἀναμίγνυται...] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem af-

fe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πᾶσι ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς, ἀλλὰ ἀφ' ὑ θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Α Λ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὃ μὴ ἔλεγχε. ἠράθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟ,

b Ὅπου] ὅποι *J. Vr.*

ferentem. p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτι ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφχυθείς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæſitum in ἀφχυθῆναι, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τῷ ἀφχυθῆναι eſt poteſtas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε ἀφ' ὑποτόπου πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τῷ ποταμῷ μὴ ἀφχιόμενον τῆ θαλάττη &c. παιλιλλε μοθῶς. V. p. 325. C. Padus ἀφχιόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστάναι· ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν διήκειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τ Σικελίας ἀμιγὲς τῇ θαλάττῃ ἀφχοῦζον τὸ πότιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. Φυλάττων ἀμιγὲς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἐκπέσοντες ὅπλων ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι δ τηρήσεις τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ τόσῃ τῇ πόλει, καθὼ τ ἐκ' Ἀλφειῷ τυπικώτατα μῦθον, ὃς ὑπὸ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τ πέλαγος ἀφ' θαλάσσης μέσης ἀμιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum præterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quæ aliis proferentur, juncta per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπεγόμενόν με κατίσχεις, ὦ Πόσειδον· id enim ægre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti morem amantium & feſtinationem, ut qui ſæpe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρος latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Luro hiante Eraſmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Ariſtot.* Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανῶ. *Neſcio ubi, ſicut gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſerturus.* *J. J.*

Ἀναφανῶ] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ τῆς τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, πῶς σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιπτεύει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον.

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

[a] Αὐτῶν] αὐτὰς *J. Vr.* Marg. *Αὐτῶ.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ πῶς σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πῶς σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐπιχεῖν, ἐκεῖνο δηλαδὴ κατέπιμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελεώτατόν καρπὸν ὥσπερ τοῦ μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπετετίλισται, τοῦτο τοῦ ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται). Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ἱδρύσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ἡμεῖς δὲ, τῇ δ' ἀσελγείᾳ τὴ, καὶ ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὸν ποιητὴν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὸν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῇ, ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγῇ ἰθίλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγῇ ἰθίλουσαν esset Attice pro φυγῇ ἰθιλούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὀπίσθιον τῷ σώματος, ἐδεῖτο τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κέρκοιβον δὲ, καὶ Μιλητιάδην ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Gronovius.* Cujus exemplis ex *Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nemen inveniisse.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt;* duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, fine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis & peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem,* &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, qua lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. supervacuum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae dispersa a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerint, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus.

J. J.

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα ᾗ πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει σὺ τοῦ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, πῇ ᾗ Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ σὺ Συρακόσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει νυν ᾗ ἀγαπωμένῳ καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνῃ *F. Pz. AiW.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναναμίγνυσο. C. P.

Ἦλθ᾽ ᾗ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοί, ὅλη ἔσα σὺ τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὕτη, πηγὴ legendum. Adde *Mer.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὲ, πῇ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὲ non eſt idem plane, quod αὕτη ſic enim ſcribendum fuerat, ἡδὲ δὴ πῇ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα ſequi ſolet ὅτῳ in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δὲ ἐπιτίθραμμόν τοὺς τῶν φοιτητῶν ὑποδοὺς ὅτῳ εἰσιὼν πως τοτε. *Noſter* πῶς δῆ Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὴ (πρᾶγμα) οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, ὡς ἡ τῶν εἰμιταχειρίσων τῦτ' ἐσι. de Luct. οἱ δὲ τῶ μίσου βίου πολλοὶ ὄντες ὅτοι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διωγμὸς τέ ἐσι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi. & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πώουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀριθούσης. *Nonnus* Σωαγ. Ἰσ. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀριθούσης ἀκραιφνές τι καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ' ἀτεράμονον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀριθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναζωΐζει] Inde ἀναζωΐσις πηγαί, ἀναπηδῶσι, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης οὖν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἀπιμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει ὦν πρὸς τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἴγω σοὶ μὲν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ὦν πρὸς τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης ἕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit, nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δυο ἐπιτελουμένην αὐλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν φήθη συναυλούντων ἀκούειν. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινα τῶν αὐλητῶν ἐν Πυθικοῖς συναυλοῦντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν οἰδ' ὅτι προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν. & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐσὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμειβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τῆ προσμελῳδοῦντος· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ. MENELAI ET PROTEI.

ΜΕΝ. ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐναλίου γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Φορκύνος· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι γὰρ πρὸς σὲ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

---

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλίαι δεῖν, ὑπὲρ δύο ἢ καὶ πλείους αὐλητὰς συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίοις, εἴτε ἀνομοίοις, ὁ μὲ καλάμῳ, ὁ δὲ πλήκτρῳ, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστικοὶ, οἷς καὶ προσῴκουον, meminitque *Athenaeus* τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τῷ θρήνῳ τοῦς κύκνους ὁμολογῆσαι (Ζεφύρῳ) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἴδοι καὶ πέτραις δοῦναι δάκρυα, καὶ ὄρεσι νῶν εἰς συναυλίαν τῶν πόνων. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — δοῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν πλεύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλαττὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τῷ τε σοφιστῇ καὶ τῷ ἰατρῷ· praeceſſerat, καὶ δῆτα ἐδεῖς ἂν ὁ κορυφαῖος ἐν κιθαρῳδοῖς τῷ χορῷ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διττόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lyncens* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰχθὺς) ἐνθυμεῖται ἔχειν πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eodem alveo cum fonte illo miſcearis*, aegre, quorſum ſpectet, perideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσαιτις χειμῶν τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γυναικῶν, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλεῖν. *T. H.*

M. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς οὗτος ὁ Πρωτεὺς πανδοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* G. C.

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quædam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit. MEN. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quæque hujus piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæserit cirris, illi similem se reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὄφι τ' ὄντως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀναφαγὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μεταποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἑστάναι, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε ὁμοι προσέστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς εὖδε πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁ πάσχει ὁ ἰχθὺς ἔστιν εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον. ὃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δ' ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *Al. F. Vr. S.* b Κάειν] Ita vetustæ Ed. eaque reperitur in *Xenophontis* scribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 174. *P.* male καὶν. *S.* κἄειν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum* Od. Δ. 456. & seqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἑστάναι. *Quod si non credis, & hæc res tibi videtur falsa quædam species, quæ oculis objiciatur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδές. *J. G. G.*

Ibid. Ψεῦδος εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἀπίστους, φαντασία τις &c. Sed nihil est causæ, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. *Hesych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ὡληθὲς, ἀλλὰ χρῆμά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas conversione particulam vide Pollucese declamationis, quam *Philostratus* excerpsit de V. S. II. c. 12. ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Præterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδος τόνδ' ἴχνος πολυπλόκου, ὃς κατὰ πέτρην,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἐδὺς ἐφάνη.

Id est,

Mentem habens varii polypi, qui protinus illa,
Se quibus admoris, simile colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex *Pindaro* opinor: ποτίνοα δηρὸς πετραίου τόνου ἴχνος *C. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Ælian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula, caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis καμφίς vel *clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella*, ut adversus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* observavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodesse potuerat *N. Heinsio* minus in hac re circumspecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, sæpe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad M. Ἐγκ. *Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Hesych.* opportune *Eustath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῦ πολύποδος πλεκτάναι διὰ μίμους. τουτέστιν, διὰ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρωτῆς ταῖς πλεκτάναις ὑπάρχουσι) ὁμοιαι οὖσαι κοτυληδόσι ποιλαῖς, ἐφ' ὧν ἑ παρομοιάζουσι· apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ οὐ ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦται ἔχεσθαι onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset *Lucianus*, cur

τὸν, ᾗ μεταβάλλει τ' χρόαν, μιμούμενος τ' πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὺς ἁλιέας, μὴ διαλ-80 λάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν ἀφ' τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ ἀπιστότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. 85 ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες τ' αὐτὸν πῦρ ᾗ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ.

ΕΙδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ. 90 ὦ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἂν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τ' θάλαμον, ὑπὸ τ' Ἀμ-95 φιτρίτης καὶ τ' Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore τοῖς πλεκτάναις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem:* nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. T. H.

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; F. G. Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*. hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi*. J. C. Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum* illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gatakerus* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita veretur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Kypkelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν εἶδον, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *ejuſmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res perveniisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τ῀ μὲ πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀᾴδούσαις προσεχόντων τ῀ νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μηλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὡς ἐφ' ἑξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲ Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέγνω αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ὑ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τ῀ Ἴδην πρὸς τ῀ Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τ῀ καλλίονα, φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τ῀ Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μ῀ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τ῀ κρατῆσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Ἀθίτητὸς ἀμβλυώττῃ.

TPI-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. *T. H.*

7. Ἐπελέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπελέξαντο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione σκέλιξαι & ἐπισκέλιξαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ τῶν ἔχων ἀναλεγόμενος ἔκαστα αὐτῶν ἴδοιτο, *singula scriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα· ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέγνω αὐτός] Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset.* Paulo post κρίναι legas an κρίνας nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καί τις ἥξει μ῀ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνει, ut 9. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν οὕτω δικάσειε κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὸν Ἴδιον. καί τις ἥξει μ῀ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi, nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναν, ὦ Πόσειδον, προσέρχεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἐγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὔκουν· ἀλλὰ Δαναοῦ θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

25. Ὑδρευσομένη] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐπ' αὐτουργίᾳ διδύσκει, καὶ πάμπαν ὀλίγον ἀφυσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργίᾳ διδύσκει] Leg. *Suetem.* Augusti. *J.B.*

Αὐτουργίᾳ] *Antoninus* I. §. 5. ὡσαύτως τῇ τροφῇ accepisse se scribit τὸ φοιτᾶσθαι, καὶ ὀλιγοδρεῖν, καὶ αὐτουργικόν· ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa piura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία & αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob paupertatem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πάμπαν ὕδωρ γε ἀφυσομένας pro τι. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἐόντους πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T.H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apolod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακ. ὦ. τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spacium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate:* id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἄργους τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ ἓξ σταδίους ἡ κατὰ Λέρνην θάλασσα quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγιὰς χωρίῳ pro Ὑσιὰς. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὸν θάλασσαν τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῆς Ἄργους ἓξ καὶ εἴκοσι σταδίους ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

ΠΟ. Μόνη δὲ σὺ διάγεις μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ὃ μεῖρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ ἀκεδόν πως ἐν μέσῳ τῇ ὁδός ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ὑπόζευξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν μέλλησιν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἁρμόζειν· σὺ δὲ ἀλλά μοι δελφινά τινα τῶν ἀκέων προάγαγε· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ σοι

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. 2, 60. ἡ δὲ Λέρνη κατὰ μέν τινας χώρης κατὰ δέ τινας λοχμώδης χαρίεν, ὡς ἡ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὕδραν παλαιόλιμνον φασὶ δὲ τὸν Ἄδωνιν χαρίεν αὐτόθι εἶναι ἔτυχε δὲ καὶ πάλαι φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄδωνιν χαρίεν, illa λίμνη ὡς Ἄργει ὕστερον παλουμένη dicitur *Heſychio*: quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. — *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις διχοστατεῖν τὰς πόλεις, καὶ τὸν Κλεομένην παλούντων εἰς Λέρνην, ἵνα τὸν συνεδρίων ἅμαλλον ἔχῃ. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris *Ex. Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ὕστερον τὴν Λαΐδα στασιάζοντος ἐπὶ τῇ Πειθοῖ ὑδροφορούσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Lais ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους εἰς Λέρνην] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus*. De πολυδ. Ἄ. videant quibus hæ res cordi ſunt, doctiſſimum *Ex. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J. G. G.*

43. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos juge, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλά, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λῆρόν τι τὸ πατρῷον.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J. G. G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Δελφινά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐνταῦθα δ' ἐπεκάμπτου τὸ ἅρμα ἴφυδροι τὰς ἐπλάς, καὶ ἡδυκοὶ, καὶ γλαυκοὶ, καὶ ἐν Δίου ὅσα δελφῖνες. *M. du S.*

49. Ἐξ

σοι ὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παραπλῆχε, ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταυθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ παρόντα αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ὄφις. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καὶ δύσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδέν σοι δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

[a] Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιόθεν ἀόκνους εἶναι αὐτάς· delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interseres καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efficeret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans: hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, fine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causa:* Nost. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τοῦ θ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Basil.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· sic enim solent, etiam *Nosser* in Ἀναβ. §. 16. θαρρεῖτε· οὐδὲν ἃ μὴ γίγνεται ἄδικον· unde simul liquet minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδωρ, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ὡς Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. λύει τῷ αἵματι ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, παταξας τῇ τριαίνῃ τὸν πέτραν· ἐᾷν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσαι ῥῖψαι ἑαυτὸν ἐκεῖνον ζῷν ἅπαντα ἅπασι μὴ ἔχειν &c. De Amymone nulla tradidit *Et. Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pausan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cum mihi videretur scripsis-

se

ibi, percussa tridente hac petra, prope maris æstum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

θα, παταξας τῇ τριαίνῃ ϒ πέτραν πλησίον ϒ κλύσματος· ϗ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, ϗ μόνη τ̃ ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

NOTOY KAI ZEΦYPOY.

N O T.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat juvenca, sed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

ΤΑύτιν, ὦ Ζέφυρε, ϒ δάμαλιν, ἣν ἀφ' ϒ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἁλοὺς ἔρωτι; ΖΕ. ναί, ὦ Νότε· ϗ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν ϒ πολαμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι ϗ πάνυ ἔρωτα ἐρᾷ τ̃ Διός. [b] ΝΟ. νῦν ὂν ἔτι ἐρᾷ τ̃ βοός; ΖΕ.

[b] NO.] In *F. A1. J. Za.* ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεκριθησαν γ̃ αἱ Δαναΐδ θυγατέρες, ὡς ὁ μυθ̃ φησὶ, ἐν ᾅδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρήσαντο σὺν ἀνδρ. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμε. *G.*

* Διεχθίσαντο] Quid sit διεχθ. ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετρμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertusus, perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τῆ Δαναΐδι παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλῶσαι. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθίσαντο, quod, monente Clar. *Jensio*, sic mutavimus. Pro τετρμμένον f. τετρυπημένον. *C.* τετρίμμενον. *M. du S.*

Etsi διεχθίσαντο Graecum sit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est *Jensii* διεχρήσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod rescripsi, propius accedit, quam τετρυπημένον. Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatissimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Aristot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum*. Alii saepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. sed illud, si *Thomae Magistro* credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ψάφος τετριμένας & τετρυπημένας. *T. H.*

ξ ἀναδῦναι. Sic *Dion Chrys.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδῦσης. *M. du S.*

66. Παταξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρ̃ σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Παταξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia, sed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρ̃ σκήπτρῳ· τὸ δ' οἱ δίχα θουλὰ δίεπε, Ἐκ δ' ἴχεν μέγα χεῦμα —— *Percussit montem sceptro: at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum.* Sic est vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum discessit*: nam δίχα διέπε est, *divisus est in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuisse in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Scripsitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pausan.* p. 80, 24. cujus filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide supra 9. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & f. Διαφορεύειν τὴν κόρην, διαφθείρειν: διακεκόρισαι, διαπαρθενευσῃ. deflorare, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omisit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi est *Scholiastae* Ἀριστοφ. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut supra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. ᾗ μάλα· ᾗ ἀφ' τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· ᾗ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τ' θάλασσαν ἕως ἂν ἀφίκηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ᾗ αὐτὴ, ᾗ τὸ τεχθέν.

ZEP. Plane: ideoque in AEgyptum eam miſit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipſa, tum quod natum erit.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ᾗ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τ' πλεόντων, ᾗ ἡμῖν ἔσαι δέσποινα, ἵν τινα ἂν ἡμῖν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὁπιπνεῖν. ΝΟ. Θεραπθυτέα τοιγαρῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε ὖσα· νὴ Δία εὐνοϊκέρα γ' ὕτω γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γ' διεπέρασε, ᾗ ἐξένθυσεν ἐς τ' γῆν. ὁρᾷς ὅπως ἐκέτι τ' τέτραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. ὦ δόξα γῦν [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ὁπλὰ, ᾗ διχηλὰ τὰ

ZEP. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evaſit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, ſed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia ſane ſunt iſta, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

[a] Ταῦτα] ὁρῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava diſtinctione laborat hic locus: deletis punctis ſcribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ᾗ ἤδη, θεὸς γένηται ἐ αὐτὴ ᾗ τὸ τεχθέν. *ut ibi enixa, gravida enim jam eſt, dea fiat & ipſa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein diſtingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τ' πλεόντων, ᾗ ἡμῶν ἔσαι δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & noſtra erit domina.* Vide & ſuperius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἐ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Oſiride AEgyptiorum rege, & poſt mortem culta pro Dea nomine Iiidis; quam ſingulari ſuperſtitione coluit & Germania ante receptam Chriſtianam religionem. Hujus ſacra ex AEgypto Romam ſunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Iſidis capillos Memphitae pro miraculo oſtendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, ſecuti ſunt jam olim Interpretes diſtinctionem: in ejus notis pro τε poſitum video δὲ, ſtudione an errore calami non patet: illud certe vertendo expreſſit. Pro ὁ Ἑρμῆς fortè malis, ὡς Ἑρμῆς· ſed parum intereſt. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνοϊκέρα] Praeponendum eſt ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus perſonam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γ' & ἀλλὰ ᾗ, quae ſaepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τ' ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *H. Stephan.* Th. L. G. T. II. p. 1052. omiſit γ' ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξένθυσεν ἐς τ' γῆν] An ſic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo ſequente, ᾗ νὸν σὺ ἀπαλλαθὲν ἐξεπήξω εἰς Τανάγραν. In mercede Conductis, περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. *J.G.*

Ἐξένευσεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit ſemel iterumque ἐξεπήξω, ἐξεπήξατο, uſurpare vix licebit ἐξένευσε; id ſaltem non inprobandum, quod hic ſolennem confidentiam dubitandi modeſtia mollíverit. Rectiſſimum eſt νέω, νεύσω, νένευκα· quaeque hinc manant multa, pari forma ſcribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐ ἡμῖν νευστέον· *Heſych.* Νεῦσαι, πλεῦσαι. Νευσόμεθα, πλεύσομεθα. Νευτὴρ (vel potius νώτης) κολυμβητής. Νεῦσαι habet *Ariſtot.* Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεῦσιν ἡ μὲ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἡ ᾗ ἐπὶ τὸ σῶμα ποιεῖται & τὰ νώτια I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλάμῳ κέραξ &c. τετρανύποδες ᾗ νώτιοι· quae plane firmant *Philoſtrati* νευστικὰ Ic. I. c. 8. Hinc & ἐλαφινώτιοι in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμώδεις vel κολυμβώδεις· ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum conſtipator habet ἀφνεῦσαι ὡ τ' ὕδατι. *Themiſtius* eleganter: τ' μὲ δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανεύκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανευκάμεν, αὐτὶ τῦ ἐκπεράσθημεν. in *Heſychio* reſtituendum, Διανεῦσαι, ἀφελεῦσαι, pro Διανεῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucyd.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέπλευσαν· cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, niſi totum recidere cum Cod. Caſſ. malis, προσέπλευσαν, ut ſupra πλεῦσις ex *Heſych.* quod eſt ex uſu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipſum illud ἐξένευσα eſt in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem ſcilicet iſtum calicem, quem, Ulyſſe praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκπῦσαι δοκεῖς; ubi vide *Barneſium. Heſychius*: Ἐκπύσας, ἐκκαλυμβήσας. Ha-

amabilis eſt virgo. Atqui Mercurius quid eſt, quod ſemet mutarit, & pro juvene caninam faciem ſumſerit? ZEP. Ne curioſius inquiramus; quandoquidem melius ille ſciverit, quid ſit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἑπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. REcte vero, Delphines, quod ſemper amantes ſitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Iſthmum detuliſtis exceptum, quum a Scironiis ſaxis cum

Π Ο Σ.

Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὅπως τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ δὲ μηνο-

Παρείων τῷ σκάφει occurrit in ſequ. Dial. *T. H.*

88. Τέλμησσηδι] Hoc cur apud *Suidam* Κυστερνος malit, quam Τέλμησσηδι, ubi locus extat peſſime verſus, cauſa eſt nulla: utrumque eſt aeque probum: poſterius autem eadem forma, qua, quod ſaepius apud Noſtrum occurrit, ἀκροσηδί. Dicitur etiam τέλμησσηδών. *Ariſtoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta ſunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. γράφω· παῖς ἄνευ τινὸς τετρασσηδόν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. eſt τέλμησσηδὶ τὸ πάλαι ἐφεξῆς. *T. H.*

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτε . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τῆς Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Muncherum*, qui *forſan* in *Hygino reſtituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde eſt neceſſe:* nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praeruptа letalia*, aliique plures. *Ex iſtis rupibus Ino ſe cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* ſcribit c. VII. Sex paſſuum millibus hi ſcopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil eſt mirum haec parum diverſa commemorari loca, ex quibus Ino ſe praecipitarit. *Stephan.* Γεράνεια ὄρη μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορινθου, ἀφ' ὧν ἅλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Iſthmionicas *Pindari*: Ino ἀφὶ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ πᾶσα ἐπὶ τὴ καλουμένῃ Μολουρίδος πέτρας ἥλατο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν· rectius apud Tzetz. ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆ Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holſtenius* ad *Stephan.* εἰς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα· ejus in verſu quarto legendum mihi perſuaſi, Ἄγκεα νιφόμενα ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim ſive νῆσος Μιθουριάς, ſive Μοθωριάδης νῆσος, quanquam in propinquo ſitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportuniſſime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris ſolum, aut Molurias ſcribitur, ſed etiam Μολούριον· ſic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίᾳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam eſſe dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη λίθῳ τῷ λευκῷ παιδίον θέουσα, ὅ ἐστι περὶ την Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς την θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo ſequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τῷ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς την θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum eſt paulo laxius: nam ipſe, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, ſed orti ab eo montes Onei ad Scironidas uſque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας ἐκ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ δ' αὐτῶν ταύτας ὁδὸς πρὸς την Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥᾶχις τις μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ την Βοιωτίαν καὶ τὸ Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ δ' ἱστορίας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆ Κρομμυωνίας θαλάττης, ἔχων την ἀρχην συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς ἐκ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσιν· εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ την Θηβαΐδα. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Theſ. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV, 525. Vid. *Philoſtr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo ſe mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae diſpendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς σκοπιᾶς οὔσης, τὸ μὲν ἑαυτῆς, λευκήν τι καὶ τῶν τῆ Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τῶν

μηλεὺς ἐμπεσόν· ᾗ νῦν σὺ τ᾽ κιθαρῳδὸν τοῦτον τ᾽ ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, ᾗ κιθάρᾳ· οὐδὲ ὤφειλες κακῶς ὑπὸ τ᾽ ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Ποσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ᾗ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. ᾗ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥστε τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ᾽ ἂν τὰ κατ᾽ τ᾽ Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna poſtquam dorſo ſublevaſſes cum ipſo habitu citharoedico & cithara, enataſti ad Tænarum, neque neglexiſti male nautarum ſcelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipſi in piſces verſi. NEP. Imo equidem accuſo Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuiſſet in poteſtatem redigere tantum, quo pacto alios ſibi ſubjecit. At quomodo, quæ ad Arionem iſtum ſpectant, ſunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, ᾗ πολλάκις μεταπέμπεται αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας παρ᾽ αὐτοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τ᾽ Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & ſæpius arceſſebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias deſiderium cepit domum redeundi Methymnam

a ΠΟ. ᾗ μέμφομ.] Haec, omiſſo Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καλαν. b Πῶς δ᾽ ἂν] Πο. πῶς δ᾽ ἂν P. L. Pariter C. ſed neglecto Πο. quod ſecuti ſumus: priores Edd. ὅπως γᾶν.

παιδὸς, ᾗ γῆ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσιται. Leucothea poſitum inter ἑαυτῆς & τῷ τ᾽ Νηρηΐδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in caſum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a ſequente mox verbo* χρήσιται adfirmans: illud alienum prorſus quaſi nondum ſufficeret, addit inſuper: *phraſin autem* χρήσιται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur perſona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, ſi non ſuccurrat, mox editurus eſt. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ ᾗ κιθάρᾳ] Vel haec ſuo loco ſunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel poſt Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμενον ἔχων εἰς Ταίναρον. *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in ſimili caſu Coerani Parii: ᾗ ὅθεν ἐξενήξαιτο ἐχοῦντες αὐτὸν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conſpirant, in Arionis hiſtoria diſſentit Noſter, alios ſine dubio ſecutus auctores. Vid. *Joſ. Scaligeri* Anim. in *Euſeb.* p. 84. hymnus Arionis ipſius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* ſervatus eſt de Anim. XII, 45. Apud *Philoſtratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ ſtatua eſt poëtae celeberrimi aenea, quam in ſempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ᾗ οἷς φίλους, ᾗ οἵους ὑποτάξαι πρὸς λιμένας ὑπὲρ ἀνθρώπων εὐπλοΐας. ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, ſic φιλόμουσοι ſaepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorſum ſuſcipiente ac ſuſtentante ἀναλαβὼν uſurpatur vel ὑπολαβὼν infra: utrumvis verbum reſtitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν εἰ ἡμῖν νικήσειεν, ᾗ πειρατέον σωζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι ἀλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλον ἄπορον σωτηρίαν nam quod vulgatur λαβεῖν, eſt illud omnino hujus poteſtatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis hiſtoria dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox: ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, ᾗ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Caſſ.* LXI. p. 699. A. ἔστη τε ἐπὶ τ᾽ σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπικόσμημα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ᾽ ἂν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γᾶν, minus commode. Obſervandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monſtrat, unde vulgata fluxerit: quum enim ſcriptum fuerat. ο. πῶς δ᾽ ἂν, omiſſa, quod ſaepenumero fieri ſolet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae ſequenti junctum adhaeſit: quamvis autem ὅπως interdum ita poſitum occurrat, ut vicem τῷ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius eſt orationis contextus, quam qui eum uſum recipere poſſit. Deinde ſuſpicionem injicit aliter olim haec fuiſſe diſtincta, cum in modum ſcilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ᾽ ἂν &c. cuncta non Neptuno, ſed Delphini fuerint tributa; quod ſatis commode potuiſſe fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

'Επιδείξαις τ πλῆτον· ἡ 'επιβὰς τορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, ἡ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, 'επιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα πλέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τ σκευὴν ἀναλαβόντά με, ἡ ἅσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, ἡ ἀνέλαβε τ σκευὴν, ἡ ἧσε πάνυ λιγυρῶς· ἡ ἔπεσεν εἰς τ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, ἡ ἀναθέμενός αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τ [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

[c] Ἐγένοντο] Ἐγένοντο F. J. V2. In ceteris Edd. ἐγένετο illud praeferendum duxi. [d] Φιλομουσίας] φιλοτιμίας F. notatumque in margine AIW.

ἡμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς κατανυμαχίσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' οὐ &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. T. H.

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεχόμην ἀρχόμενος τῷ λόγου, δείξω πεποιημένος περὶ τῆς Στεφ. p. 509. D. παῖδας ἐξ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφρονοῦντας πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rariori bus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' ὑπρόσωπος, ἡ καλὴ 'Υπέφαιν' ἰσομένη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. T. H.

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ὑπεπήδησεν, *inſiliit.* J. C.

32. Ἐπαινῶ τ φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. T. H.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

Π Ο Σ. N E P.

Τὸ μὲν γενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλὴ πέ- χθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα- 35

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρήδων omnes Edd. excepta *J.* ubi Ἀμφιτρίτης· repoſitum hoc etiam in *AIW*.

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *J.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G.G.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit*. Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ· *pulcherrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον· alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παισὶν ἀφαίῳ εἰπάσαντες θύουσι· male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάφαν ὁ ἐπώνυμος τῆς πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τοῦ Θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τῷ ἑαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἰσομοίρη in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit*. Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, αἱ δ' ἐν γήρᾳ τὴν τιμὴν ἴσην ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γήρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ mandetur. τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρεΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκαιτε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ τοῦ ἐπωνύμου πελάγει τεθάφθω· ἐλεεῖμεν γὰρ αὐτὴν οἵαν τὰ ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν, ἀλλ' ὅπῃ [b] ἔφην ὁ τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *f. V2. S. A.* Marg. *A1W.* In ceteris Edd. ἔφης. [c] Τρῳάδι ὁ τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Meliſerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nomen Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. G.C.

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *f. S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquae ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. *Strab.* c. 12. Ἔκτορι θύουσιν οἱ Ἰλιῆς, καὶ Πρ. καταλιπὼν οἰκήσεσθαι. M. du S.

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι οὐ τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ἔκειθ' ἔφην οὐ τῇ τρωάδι ἢ ὁ τῇ χερρονήσῳ τεθάφθαι. *Sed, ut dixi, in Troade, aut* in *Cherſoneſo mox ſepelietur :* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *f.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὸν ἀντιπέραν Χερρόνησον τῆς Θράκης· Auctor Arg. Hecubae Euripideae: οὐ Χερρόνησον τὴν παλαντικὴν Ἀζοῦδον *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate deſignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ πεμπόλιν θάλασσαν Σ.γείου καὶ Χερρονήσου, ὄλισθον εἰς τὸ βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſum peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιήσατο τὴν ὁδὸν ἀνὰ τὴν Χερσόνησον, τὸν δεξιὴν μὲν ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον τὸ Ἀθαμαντος, καὶ ἀριστερὴ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κτίσμιον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Caraſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλω, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Πάϊονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poet. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum*, & *a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τὸ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐμαθήσαι λέγεις) καὶ Τυροῦς τὸν Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τοῦ κύματος offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τὸν πλοῦν· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι. ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον ἔσται μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόσον καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν Μελικέρτην· ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τοῦ Διονύσου ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur: id autem ſolatium erit ipſi non mediocre, quod poſt paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. NEP. Sed illam quoque ſervare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; ſed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

[a] Παραμύθιον ἔσται] παρ. οὐ μικρὸν ἔσται G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. [b] Χαρισαμένους] χαρισαμένους G. P. L. Marg. *AlW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

leſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet, vetuſtius extitiſſe *Boryſthenis* ſcribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Heſychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio, quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum praelata *Salmaſii* ſententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, diſputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμυθιον] Mſ. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet, omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ὀρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σκίρων dicitur in vulgatis; poſtrema editio mutavit in Σκίφων, jubetque adire *Paus.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ὀρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus eſt: mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενον ſcribe. *F. G.*

Χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σὲ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, σὺν ἔχρη οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισομένας: *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, niſi quod St. χαρισαμένας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας: nimium arrogaſſent ſibi Nereides, praeſente Neptuno: quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato: Dial. XIV. *Perſeum noſtis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τῆς μητρὸς &c. ἰσώσαι οἰκτιρασαι* ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ἐς κόρας· tam ſollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus, quo miſſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας καλοικούσας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt, quam Nyſeides) *ad Thebas Liberum perlatum Ineni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Ineni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli*; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα Διονυσιφόνου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος Βακχιχόρου Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *Aeſchylo* in Fabula, niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *Aeſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio*, & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιεῦσα· male *J. Meurſius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως. ἰσχύας γὰρ ἐν δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: σπλαγχνεύσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συχνοῦσα ἐλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως. *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum:* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, qui factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

550 οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὑπερβᾶσα ὀχήματος παράδοξον, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάλπει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπειλημμένη, καὶ κατέπεσεν εἰς

[c] Δύναται] δυνατός G. P. L. [d] Θάλπει ἅμα χυθεῖσα] Θάλπει G. tum συχυθεῖσα G. P. *AIW.* [e] Ἐπειλημμένη] Priores Edd. ἀπειλημμένη. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχυθεῖσα, pro vulgato χυθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὰ δυναμένη ἀντίσχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ἐπικίνδυνον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. ἁρπαζούσῃ] Erat enim *caper volans*; vide ἀσφ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χυθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβους & ἐκπλήξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισϲ. ἐκπλήξει & θάμβει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἰδοῦσα μὲ ὑπὸ θάμβους & ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπω enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπιψῶσαι εἰς βάθος ἀχανὲς ἐκπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius erectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερον μὲν ἀληκείμοον ἢ κατ' ἰμαυτὸν, ἀκρατή τε γενόμενον ἐπαίνων· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἡνιῶν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένουσα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platone* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιᾷν τε γὰρ (ὁ σωκρος ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν & δημιὸς & δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκολιονοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τρόφος γένηται, ἐτακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἰσκοτοῦσθαι (*leg.* σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν φέρεσθαι, κύκλῳ συρίφεσθαι. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπειλημμένη] An ἐπειλημμένη. *F.G.*

Ἐπειλημμένη] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλημμένη] Rejeci vulgatum ἀπειλημμένη, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro* ἀπειλημμένη *legendum eſt* ἐπειλημμένη· *nam verbum* ἐπιλαμβάνομαι *paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένος. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιόντος εὐκίνητος οἷος καλωδίου ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μῶσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ἀρᾶς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῷ κέρατος θα-

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ὐκῶν ἐχρῆν τ μητέρα τ Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τ Νεφέλης δυναλωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: ſed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον τ πλαναμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν τ Σικελίας, ὕφαλον ὀπτήχει ζ συμβέβηκε. ταύτῃ, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηναι, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τ χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INſula iſta errans, Neptune, avulſa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipſam, ait Jupiter, e veſtigio conſtitue, inque lucem profer, & fac jam ut conſpicua in AEgæo medio ſtabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus uſus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius innanta-

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀποσπ. G.

Σατίρου τ κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregiſſe. *Heſych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitioſe ſcriptum, ſemel Ἀπιλήμμων, κρατήσασα, iterum Ὑπιλημμένη, ἀντιλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendoſos codices forte poſſet excuſare, in ipſius tamen *Heſychii* caput recidit. Idem poſt Ἐπιλήκτης, vel potius, quod reſtituendum eſt, Ἐπιλήπτης· Ἐπιλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νιφίλῳ] Scribe Νιφίλῃ, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clariſſimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta eſſet, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente ſe oſtenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber ſcriptus: τὸν νῆσον τὸν πλαναμένην, ὦ πόσειδον, τὸν ἀποσπασθῆσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenſeo ἣν. *M. du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum eſſe hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti inſideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὸν ἀποσπ. libenter adſcivero; apte congruunt τὴν πλαναμένην, τὸν ἀποσπασθῆσαν. Deinde avulſam a Sicilia fuiſſe Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia neſcio quid animo obverſatur, quanquam locus ſcriptoris haud ſuccurrat. Et ſane multo facilior erat curſus a Cilicia eam in ſedem, ubi fundata fuit Delos, quam ſi demta Siciliae eodem ferri itinere impediſſet; conſiderandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθῆσαν τ Κιλικίας. Hoc ſcilicet tum factum, quum — τὰ πρότερα μέγας Ζεὺς ἔρισε θεῶν Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους ἀναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἔθελψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἀφετ@ πελάγεσσιν ἐπίκλυτα — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox inſtabiles inſulae errores, antequam firma radice niteretur, ſed in AEgaeo mari ſolum ad ſinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diſſidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπιήχειος, ut commode jungi non poſſint: eſt enim ἐπιήχειος, *in ſumme mari erraticum innatare*, ὕφαλ@ autem *mari merſus*, vel ſaltem *ſalo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπικλῦτ. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis ſedibus continuo mutatis vagantem, conſpicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merſa deliteſcit, donec in lucem prodeat, atque inſularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηναι & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri poteſt ſcribendo, ὕφαλον ἔτι ἠχεῖς συνιζάνειν· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus ſaepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis.

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ἐν μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. Τ Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκύσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί δῆτα; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τ γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τ ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τ βυθῶν, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τ ἀδελφῶν τὰ τέκνα δύο, τὼ καλλίστω τ θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, ἀγαπορθμεύσατε τ Λητὼ εἰς αὐτήν· καὶ γαληνὰ πάντα ἔστω. τ δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεσι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἔνδυθι P. *c* Αὐτίκα μέτεσι] αὐθίς μετελθοῦσ). B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversf. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφλυ, ἐκτίσθη ἀναφανῖσα ὀλίγα ὑγόντος, ἀδηλουμένη & ἀφανὴς ὕσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ἐμπαθῶς Heraclides ait. *T. H.*

73. Δῆλος] Et inde nomen Insulae, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνάμετρον] *Thom. Mag.* in Ἀνάμετρον utitur hoc loco. *T. H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritoniaque cohors, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui lateram tenus hispida nanti
Frons hominem præfert; in Pristin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G. C.*

94. Αὐτίκα μέτεσι & τιμωρήσει] Mf. αὐθὶς μετελθοῦσα & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. υ. *Philostr.* *J. B.*

Μέτεσι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariss. *Duker.* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T. H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

95cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. ἀλλὰ τί δέ σοι ἐγένετο;

X A N.

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. MAR. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. MAR. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter B2. quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ἤδη καὶ P.

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mſ. firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita praeter Mſ. Gr. etiam L. & *St.* & B2. Reliquae Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ ταῦθ' ἑτοῖμ' ἔσται εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρόην εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἔγω τὸ θέατρον εὐτρεπές, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ἐς εἰς πορείαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχλω εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδιόν γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχεῖν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάγγελλε Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲν τὰ πάρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Ὡς θᾶσσόν ἐξ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γαμήσιμα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποεῖτε λαβόν, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δύτιμον τράπεζαν εὐτρεπῆ ποεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ ὑπὲρ τειχῶν Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λεώς εὐπρεπὴς ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, καίξετάζεῖ παρὼν Καλλίχορῳ ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ὄδε. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὼν τεμάχη μὲ ἐξαπτημένα, Καλαχυσματίοισι παιδοδαπόϊσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum διήποτα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου διηνεκέος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ διηνεκεῖ,
Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηθράκωμαι ὅλως. Vide initium Παρ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis : quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Ἀφ' ὑ υἱὸν ⸗ Θέτιδος· ἐπεὶ γὰ Φονεύονλα τὺς Φρύγας ἱκέτθυσα, ὀὐ δὲ ὁσὺκ ἐπαύσαλο ⸗ ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ ⸗ νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι ⸗ ῥὸν, ἐλέησας τὺς ἀθλίως ἐπῆλθον, ὀπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπέχαιλο ⸗ ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαις⸗, ἔτυχε γὰ πλησίον πω ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, κὰ ὅσον ἐ ⸗ Αἴτνῃ, κὰ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· κὰ ἔκαυσε μὲ τὰς πτελέας, κὰ μυρίκας· ὤπτησε δὲ κὰ τὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, κὰ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθαχλάσαι ποιήσας μικρῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασαι. ὁρᾷς δ' ὦν, ὅπως ἀφάκειμαι ὑπὸ ⸗ ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὅλ⸗, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπέφραττέ μοι ⸗ ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύμαλα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύμαλα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύμαλα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. *Μυρίκας*] Lege ἔκαυσε μὲ τὰς πτελέας ⸗ μυρίκας. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε κὰ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τίφθεν' ἐγχέλυες τε ⸗ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ ⸗ ἐκκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῦ ἐγκαίειν notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τῦτο; ἔχει μὲ ⸗ σημεῖα ⸗ ἐγκαυμάτων· ὁσὺκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλύλιπ⸗, μᾶλλον δὲ ἐκπέφοβλαι. Τρυσίππειον *Etymologus* exponit ἔγκαυμα ἵππου γιγνακότος ἐπὶ ⸗ γνάθου, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥσε εἶον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονα μοι γέγονε *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam*: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυλον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύμαλα ἀναβαμαλικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις ⸗ θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύμαλα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi, adurendi*, τῦ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, κὰ ὅτι καύμαλα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῦ πρώτου γινόμενα ἐγκαύμαλα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδες *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύμαλα τὰ ἐκ πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐ τᾶς σκίλισι γινόμενα ἐκκαύμαλα ἀπὸ τῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμίτλα ſunt τὰ ἀπὸ κρυμῦ γινόμενα ⸗ ποδῶν ὑπεκκαύμαλα, quorum vice *Suidas* ἀπεκαύμαλα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκάματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *He-*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. [a]Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b]φησὶ, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΧΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, & Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

D O R.

251. QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θολερῶς P. L. *J. V2. AIW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φησὶ] ἔφης P.

sych. in Εὔσανα. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ ἐν τῇ λιπτότητι λεπτομερὲς εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος πεπισσωμέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῶν ἰχθύων ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T. H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *J.* Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμὸς. In P. ὦ Ξ. καὶ Θ. non inveniri testantur *Excerpta*. *M. du S.*

Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς & θερμῶς, scilicet λέγεσθαι· quia praecessit, ὥσπερ λέγεται. Eo factum, ut, quum Θολερὸς mutare instituissent in Θολερῶς, desierint in θερμὸς, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: Θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλασσαν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati vicinorum* Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι ἐν τῇσι Νηρηΐσι θυοντες *Herodot.* VII, 191. *T. H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱὸν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G. C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποστάσωσιν] Subintellige τὴν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J. C.*

34. Ἐπεὶ ἴμασθε] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τῶνδ' ὕπνα, ὦ ἀδελφὴ, εἶτε, ἐπεὶ ἴμασθε ἀκριβῶς ἅπαντα. *J. B.*

Ἐπεὶ] Paene malim αὖτε nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* ἐπεὶ, vel potius, αὐτὰ, ἐπεί. *T. H.*

35. Ἔστιν

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum includerat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, ϗ αὐτὴ ϗ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὖν τ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τ κόλπον καταρρέοντα τ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ϗ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· ϗ ὑπό τινος μεμηχανημένος οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί, ϗ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύσα ϗ τῷ πάππῳ δεικνύσα αὐτό, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν ϗ [e] ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

c Ἐπεὶ] εἶπε, ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθίκετο. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossæ: Παρθενίων, *virgino:* quæ vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Græcum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Græca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὁπότε καθίετο, *quando inmittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίκετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod sæpe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J.G.*

Καθίκετο] *Gravii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe præstantior, si per Codices liceret; nempe καθῆκτο, ut ἐρω. c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθῆκτο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. λαθραίως τότε ἐπέρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German.* intra arcam includens præcipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τ παιδὸς, ϗ κλείσας καταποντοῖ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Græci arcam matre filioque fœtam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*; quanquam de Ardeæ primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, præter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θαλάσσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis *ἐμειδία.* *M. du S.*

71. Προσ-

λασαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων, μνημονεύσασα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. οὐδαμῶς· νήχεται γοῦν ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτὰς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόντες εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑφοπλικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑφεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

Non bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo

&

73. Προαρπάσαι τὴν ἑρωΐαν] Sic leg. cum editiones ostentent, ἀλλὰ τοῦτο ἰσχύν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προσαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adfecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι σε, similiter, καὶ σωιχᾶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ σωιχᾶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, ἀλλὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λανθάνειν ἐπιστᾶσα· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λανθάνειν sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T.H.*

79. Οὔμενοῦν; ἦρα γὰρ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt insciti: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox

οὐ

& se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastidiosum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat te præripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te imminui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

Ὀλομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντοχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί ἦν; ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὰ ἐρῶντα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. οὐκ ἐζηλοῦπτεις, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ ἡδέως δεινὸν ἐποιήσατο, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἀδικεκορῆσθαι. ΕΝ. ἤκουσεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴη. ὃ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ θεισήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὃ ὑμᾶς συνεκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille vester Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙ.

Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τῇ Κηφέως θυγατέρᾳ τῇ Ἀνδρομέδᾳ ἐπέμ-

[a] Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. [b] Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, *quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti:* sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud *Lucianum*. *J. G. G.*

82. Περισήσας πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipsa servavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα ἐέρσατο, ὄρσε δ' ἴσον, Κυρτωθὲν κρύψεν τε θεὸν, θοὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philostratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad *Luciani* locum *Philostratus*: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆσθα, quod isto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cujus rei plura, eaque certissima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. G.*

86. Νηρηίδες] *Thomas Mag.* utramque scribendi formam Νηρηΐς & Νηρεΐς usu comprobari monens, pro illa citat *Aristidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβυτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντιξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici discrimen adfert *Eustath.* ad Ω. p. 1954. Νηρείδων & Νηρέως θυγατέρων· has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, ἡ ὥρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ νηρείδας κοινὸν ὂν ἡ ἐπ' Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρέως Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam illam interdum optimo jure Latini poetae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — *& viridis Nereidum comas. T. H.*

ἐπέμψαΐε, ὅτε τ παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἶεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τ κόρην, ἀπέκτεινεν ὀπίων, λοχήσας μὴ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ ἀλλ' ἴσθε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τ Περσέα, τὸ τ Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τ μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τ θάλασσαν ὑπὸ τῆ μήτρο- πάτορ ἐσώσαΐε, οἰκτείρασαι αὐτύς. IΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. ὅτ ἀπέκλεινε. τὸ κῆτος. IΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἢ γὰρ δὴ σῶτρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

TP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐξάλη μὲ ὅτ ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τ Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. IΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. TP. διὰ τ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἦκεν, ὅπου διατῶντο, αἱ μὲ Γοργόνες, οἶμαι, ἃ δὲ ἀποτεμὼν τ Μεδούσης τ κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. IΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G.P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J.G.G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem instituta redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἦκεν, ὅπου διατῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διατῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθίατοι] Sic ἀθίατον pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἄλιξ. & ἰύχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ σὺν ἴτ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J.G.G.*

16. Ἢ Ἀθηνᾶ δή &c.] Insert haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὲ τοιούτους· scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat: cur-

derit, nihil aliud amplius poſtea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

οὐκ ἔτ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τ ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τ Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τ Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τ ἀσπίδος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ὅτι κατόπτρου, παρέχει αὐτῷ c ἰδεῖν τ εἰκόνα τ Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῆ λαιᾶ τ κόμης, ὁρῶν δὲ τ εἰκόνα, τῆ δεξιᾶ τ ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τ κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνεγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατ' τ πρόθυμον d ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τ Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅτί τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τ μαστῶν. καὶ τὸ μᾶ πρῶτον, οἰκτείρας τ τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τ αἰτίαν τ καταδίκης· καὶ μικρὸν δὲ ἀλλὰ ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τ παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τ Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων ἅρπην, τῆ μᾶ καθικνεῖται· τῆ δὲ προδείκνυς τ Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν δι P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. d Ταύτῃ Αἰθιοπίαν] τ Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένην, * ἑτοίμην. *V.*

* Ἑτοίμην] Deſuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem uſum habet εἶν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ . . . . . ἐκπλήσθω γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τ ἀσπίδος ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnisquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ὑποστιλβούσης *Noſtro* ſatis frequens: in Ἐπισκ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστι ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὁ ὑποστίλβει. Ζεύξ. c. X. τοὺς ὀδόντας ὑποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apolloder.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἐ. & omnino in P. *i. ἐς. M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τῦ Οἴκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδος ὀργάνου, καὶ δρέπανον, καὶ ἀκόντιον· lego: εἶδος ὀργάνου, καὶ δρέπανον ϵ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προσπαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. *J. B.*

κε γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῷ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆ παρθένε, ὑποχῶν τὴ χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆ πέτρας, ὀλιζηκότα ἔσης ὕσης. ᾗ νῦν γαμεῖ ἐν τῷ Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργ. ὥστε ἀντὶ θανάτε γάμον ἡ τὴ τυχόντα εὗρεν.

[a] ΝΗ. Ἐγὼ μὲ ἡ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτης ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίε καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι ὅτως ἂν ἤλγησεν ὑπὸ τῇ θυγατρὶ μήτης γε ὖσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρ γυνὴ ὑπὲρ τὴ ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὑπὲ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] ΝΗ] ΙΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι ὅτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit? J.G.G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M. du S.*

Ibid. Ὅτι ὅτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbae temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretae formae contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus.* *T. H.*

48. Μήτηρ γε ὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἰώμα προσπεπαλαδμένῳ, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione ὅτως· & altera accedit πρότασις participio enunciata, εἴ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G.C.*

57. Οἱ πέμπελοι] Πέμπελα, vel potius, πέμπελα πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox εἰργαζόμην repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπίνδυσα δ' τοι ἐ μίρ τ Ἰνδικῆς alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐ μίρ τὰ τ' Ἰνδ. *T. H.*

60. Καὶ μίρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι ᾗ μίρος τ' Ἰ. *M. du S.*

63. Εἶδες] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus εἶδας pro εἶδες. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet repolita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲ γὰ Ποσειδῶν ἐκβιβάσας ἅρματ, παροχήρωμός τι ᾗ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχει, προῆγε γεγηθώς, pro παροχήρωμός τι adſcripſit παραχαράσσει, ut ad Amphitriten referatur. *J.J.*

Ibid. Τὸν τ' Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G.C.*

72. Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הנני השור גנב את תוראפה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρ ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat תוראפה, *alba facie*, quam ſtuprum pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cremm- ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ZEΦYPOY KAI NOTOY.

ZEPH.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

ZEΦ.

Ο Υ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ὧν εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ὄψει ἔτι. ΝΟ. πῶς γὰρ οὐ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ καὶ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. σοὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὸν πάλαι ἐκ παλλῆς τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. ἴσθι τὰ μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλὴ ἠλύθει ὅπη τὴν ἴουλον παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

c Τι ἐ μέρ☉] δὲ καὶ μέρ☉ τι P. d Εἶδες] οἶδας. *Alii*.

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις * παρὰ Θουκυδίδῃ. *V.*

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπὴ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari πομψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μίμψις, ut monet *M. du Soul.* *T.H.*

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchor* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J.C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δίμας, καὶ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Higinius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δῖμας ξανθόχροος. Κυκλοῖ δ' ἀργύφεον μίσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poeta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆ tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζεν αὐταῖς, κάλλιστός τε φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερον. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδιστον, ὥστε καὶ Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος ἐπὶ ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τὸ πρᾶγμα-τι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολιθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠμεσμένον τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne deflueret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέρονθα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μὲν ταῦτα ἡδίω πολὺ, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ ἡ γαλήνην ὀπισπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὀπτάνειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ἦδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠμεσμένον] Ἀνέμῳ πεπλησμένον. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολιθάνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετόμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετόμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὸ διλφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένῳ .] P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖτο ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ ὑ φυλοδολεῖ μυθολογοῦσι δὴ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γράτας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsæ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

95 ἅμα τ̃ ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ὑπὸ τ̃ δελφίνων, ὑποκροτῶσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ̃ Τριτώνων γένος, ϗ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ̃ θαλαττίων, ἅπαντα παρεχόρευε τ̃ παῖδα· ὁ μὲν γὰ Ποσειδῶν ὑπεβεβηκὼς ἅρμασι, [b] παρεχομένην τε ϗ τ̃ Ἀμφιτρίτην ἔχων, πρωτ̃γε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὑπὸ πᾶσι δὲ τ̃ Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης καλαχειμένην, ἀνθη παντοῖα ὑποπάτ[ι]ουσαν τ̃ νύμφη.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ̃ Κρήτης ἐγένε[τ]ο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τ̃ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὑπιλαβόμενος δὲ τ̃ χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπ̃γε τ̃ Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκ[τ]αιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, ϗ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστ[α]το γὰ ἤδη, [c] ἐφ' ὅ, τι ἄγοι[τ]ο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο ϗ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. NO. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ̃ θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, ϗ ἐλέφαντας, ϗ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

a Αἱ πολλαὶ] τὰ πολλὰ. P. L. b Παρεχουμένην] παρεχουμένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παρεχώρησέ τι. c Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὕτω καλούμενον. V.

16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰ νότος λέγει τ̃ Λιβύης πνεῖ, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπί νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde perita sint, liquet. J. C.

Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπί νότῳ ἄγοιλο. Unde conqueritur Clar. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπί νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. M. du S.

certe a nullo visos pronuntiat. ὐχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Solmstonus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Paus.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Celſ.* 116. A. *Heſych.* καναβρα. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philoſtr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Padag.* II. p. 207. M. du S.

Nexgi-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ. DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο. D I O.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, II. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Διαλόγοις διαπαίζει βούλεται τὰ ψεύδη τῶν Ἑλλήνων περὶ τῶν ἀδύνατα λεγόμενα· ἢ Διὰ τοῦτο Νεκρικοὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὅθεν & Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. (1) *** Πολυδεύκη] ἀντὶ τοῦ Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸν δὲ Πολυδεύκη, ὡς υἱὸν Διός, ἀθάνατον. Ὅτι δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἵνα τοὺς δύο ζῇν (3) μίαν ἡμέραν μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης] Ἄμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς διδύμου ὑπὸ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα δὲ ἀθανασίαν (4) τῷ . . . . . κεκληρωμένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοσοφίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀκόλουθον ἀφίγειν προῃρημένοις· μὴ δὲ . . . . . ἐῶσι, τὰ δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς γένους . . . . . ἡμερησίους, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων ἐπιτελούσι. Ἄλλως τε & εὐ . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μυθῳ φησὶ, καὶ ἀκεχωρισμένοις. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, ἀφ' οὗτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λε . . . . . ὡς δῆθεν αὐτῷ τὸ τρικάρανον λαχόντι τὴν ὑπὲρ γῆς τόπον ἐξενοῦσθαι. *V.*

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in *M.* ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*
Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνιβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*
Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβαίνειν αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*
(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ιλυ . . . . . *M. du S.*
In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. *T. H.*
(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*
Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Δ, 303. exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*
(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deliderari nihil omnino videatur: τῷ τὰ γένης ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς θεοῖσι, τὸν δὲ &c. tum, τὰ τὰ γένης ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλέοσι aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγῳ ἐστὶ τὰ Διογένης, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in Ed. *A.* fuit προῃρημένοι, mutavi in πρεπρημένοι. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellius*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi heroes partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀπαλαιὸν ἦν Φοινίξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide *Icar.* c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

tùm eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quæ ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὑρεῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ στὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τοὺς ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀψόμενον γελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐνταῦθα δὲ [b] τὸ, τίς γὰρ ἄλλος οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ καὶ παν-

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] πληθυντικὸν P. *yp.* quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. [b] Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κρ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰδεῖν ἐν τῇ πόλει ἐκ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετῆλθε εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὅτι οἰκείαν μισθωσάμενος, ὅτε ὡμίλει ξένῳ τινὶ καταγώγιον, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ γυμνασίῳ· alii dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *Æſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῷ Θάκῳ ἐν Λυκείῳ, ὅ οἱ ἀθληταὶ τὴν ἀγῶνα ἀσκητήριον. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτον ἐθάρρησε σχολὴν ἄγειν ὑπάρχων ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθιζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι· & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνιον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε δ' ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγγρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγγρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τὶς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πιθανὴν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ἀφελοῦσι τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατέχοι. Ἀθλοθέτης δ' ἀπιστίαν τὴν μὴ τὸν τελευτὴν vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἐσμὲν τῷ θανεῖν δ' ἀπιστίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τοὐμὸν ἡλίου. *T. H.*

σι βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· ἢ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγει αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ὁ τῆ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Natrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράνιον ὁ τῷ Κορίνθῳ, Λύκιον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ὁ προαστίῳ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαρμ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Erodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ὠῶν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria credebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus adhibitum (neque enim id facile definiveris) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augusti. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους ἄδικα μοιράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἑκατονταέτεις ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεδεῖν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσίωσι μείλιγμα. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσια, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν ἐκ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ ἐκ Ἑκαταῖα λέγουσι· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰς καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλοῦσι· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκαταῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὸ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα παρόδους. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακάς, ταῖς τελευτώσαις ὀγδόῃ καὶ τριακάδι ἡμέρᾳ, ἀφ' ὧν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, quanam

τον ἢ πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, ἢ ὅσα εὗρε ὁ τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνα κείμενα, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τὶς

a Ἀπαγ[ιλῶ] in. B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐκ τῆς τριόδου, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὁρμὰς ἐκ ἀναστασιάσεως. Τῷ μὲν λόγῳ τῇ δείμοντι ταῦτα † ἀπῆτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορρίπτων εἰς ‡ εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν ἐκ δείπνων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῆς δείπνων τούτων Μένιππον ἀμὰ φαγὼν ὠὰ § τέθνηκεν ἀπιστήσας τούτῳ, λέγομωφθῆ αὐτόν. V.

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a M. du S. ante fuit editum τυχῶν. T. H.

† Ἀπῆτο] C. M. ἀπῆτο. V. ἀπῆτον. M. du S. Inscitia formationis Grammaticae, qua sæpe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Mos. du Soul. T. H.

‡ Ἀπορίαν] Εὐπορίαν V. & mox, τί γὰρ ἐκ. . . στίσαιντο. M. du S.

§ Τέθνηκεν ἀποφὰς τούτων] C. abb. ἀπιστήσας ἐτελεύτα. V. ἀπιματτῆσαι τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vellebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. c. 10. M. du S.

Prius elegit, quod reponeret M. du S. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adjutam: τέτμη, so quod ova crudi vorarunt. T. H.

te vulgatur λιμὸν θανάτου. *Athenaeus* autem diserte VII. p. 325. A. ἡ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῆ (Ἑκάτῃ) δεῖπνα φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονίῳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πιμπούμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων ἐκ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, ὅτι φασὶ λιμὸν τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτῃ κύνας similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφέρειν, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. ἡ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μιᾷ τῶν ἔξωθεν καθαρσίων ἐκφέρουσι ut enim sacra fuerunt σὺν ἐκφορᾷ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς διπτύζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ἐκ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφερόντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευσαμένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν κατ' ὀσμήν. *Aristophanis* est δεῖπνον κατὰ μῆνα προτίμησιν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀπτίμησιν. Huc pertinere mihi vila sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρειν, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾷς γοῦν ἐπὶ τὰ ὠὰ λὸ τῶν περικαθαρσίων, εἰ θαλφθείη, ζωογονήσοντα· σὺν ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀπελάμβανον τὰ τῶν περικαθαρθέντων κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. T. H.

21. Ὧν ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a colluslratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis:* sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶσε θεῖον, πρηὺ, κακῶν ἄκος. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* G. C.

Ὧν ἐκ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, ἢ τὰ θέατρα, ἢ ὅλως τὰς τῶν δήμων συνόδους μικροῖς πάνυ χοιρειδίοις, ἅπερ ὀνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστιάρχοι, ὀνομαζόντες ὕστις ἢ λὸ τῶν περιόντων, ἢ λὸ τ' ἱσίας. *Suid. Hesych.* ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* J. B.

ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀνεπτερωμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλοκαῖς τὸ ῥακίον ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τἀπόλλα τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καθηγορεῖντα τοσούτων ἀνδρῶν σοφῶν; ΔΙΟ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκείνων μελήσει· σὺ δὲ ἀπάγγελλε τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι τὸν μὲν ἀληθῆ φιλόσοφον οὐδεὶς ἐπιτιμᾷ, οὐδὲ ἐπιβουλεύει, οὐδὲ ἐπιτίθεται· τοὺς δὲ ἀλαζόνας καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ σχήματι τὸ πρᾶγμα ἔχοντας, ἐπειδὰν ἐντύχωσιν, ἐπισκώπτειν καὶ καταγελᾶν.

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco Oct. Ferrar. de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & J. Pricaeus ad Apul. Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristaph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus*, inquit hera, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum*: tum Carion: Λῷδ' τὸ τριβώνιον. Ὀκτὼ γὰρ εἶχον οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὀκτὼ δὲ τὰς τρύγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* τριχάριον λινοῦν τρυγλατὸν est *fischarium lineum ac lacerum*: qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίπτυχα καὶ κάτετλα παντοχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. *T.H.*

27. Ἐπιτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J.B.*

29. Τἀπόλλα] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορῶν, καταμῶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπίπολυ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τῶν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τεραστιολογεῖ· λαμπρὰ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· ῥῆμα ἐπικλεγόμενον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clarisse. *L. Bos.* *T.H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι ἐκ ἀπιβουλῆς, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα οὖν· οὐκ ἀπιβουλῆς· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G.C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τῶν κερατίνων λόγων, καὶ τῶν κροκοδειλιστῶν. De quibus in Vitar. auct. *J.B.*

Κερατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A.V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens; *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fierent* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ez. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Oneirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνὴ συμπορεύεται, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Cornu*. Verus haec Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδιλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G.C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa aetate, juventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog. Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Dicaearchus* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τοὺς νέους] Venerat olim in mentem ἐρόντων, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταθώδεις, καὶ ἀποίους πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura, Πάν-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipsa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuncia isthæc a nobis. Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτοῖς. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. ἦ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττεσθε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσει καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

[a] Ἢ] εἴσι. P. In enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo post sequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν δὲ Ἕλληνες οὐ τοῖς νεκροῖς τοὺς τεθνηκότων ὀβολοὺς, τὸ παλαιὸν δοῦναι τῷ Χαρόντι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captiosas interrogationes nectere*, ex quibus concessis conclusiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ὧν δὴ ὁ ἀστεῖος κατὰ τὰ φαινόμενα ἐρωτῶμεν λόγους ad quae *Stephanus*, ut saepe solet, tricatur: paulo melius *Crefolt.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους scribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Vorstius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸ νέον, malunt. In libris nihil est subtilii. Sed ecce *Basilium* Ep. I. sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μυθημυριὰς φροντίδας ἀναλαβοῦσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐκπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi postrema verba sunt: ὁρᾶ δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui solitos, ut plorare juberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est. Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *invenietque Nil, ubi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Discipulorum inter jubeo plorare cathedras.* *Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus.* *G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον δὲ συνθέσεως. leg. *Scholiast.* *Aristoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μᾶλλον κελεύων. Dicto in usu frequentissimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii testantur mortuis duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φεῦ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noster* de eodem κάλλιστ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracusanum, sed pugilem, novit *Pausan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obstet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem esse, quem memorat *Lucianus*. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται· λέγων ἄριστον εἶ παλαιστὰς τυγχάνειν, Ὃν δὴ ἦττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Prave Δαμαξένου pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Nostrum*, si recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, φοινιχρᾶ. *Hesych.* φοβερὰ simpliciter interpretatur *Schol. Aristoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμιον κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μίλαν. ἐρυθήματα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. *Hesych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λεγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt *Plin. Ruell Fusch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis foeminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα ὅλῃ ᾖ πρόσωπα ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ ᾖ κάλλους. ΠΟΛ. ὦ χαλεπὸν ἁδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς ᾖ ἰσχυρούς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, ᾖ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, ᾖ οἰκτειρόμενοι τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενον τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· ᾖ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon; nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῖν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις*: apud *Nostrum* D.M. XVI. Herculis *σῶμα εἰς Οἴτην κόνις ἠδὴ γενόμενον* & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri *τὸν ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρίπτοντα ᾖ ἄμορφα, κόνις πάντα ἐν λήρῳ πολύς.* *Aristid.* T. I. p. 138. B. *κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει* ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐστί*. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα μία ἡμῖν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, ᾖ πάντα κόνις, ᾖ πάντα τὸ μηδέν*, nisi quis simul eundem in censum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδέν*, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam conveniro *φασί*. Deinde quorsum illud *ἡμῖν* tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata *μία κόνις* satis erat, *κόνις πάντα*· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coïre possint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους*, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. *περὶ δὲ τὰς καθαιρέσεις παραλύεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὸν λεγομένῳ μίαν Μύκονον ἀπφήνας τὸ συμπόσιον* quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. *ὁ γὰρ δὴ μία Μύκονος* (ita scriptum est per *ω*, ut aliis in locis saepenumero) *ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή*. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti *τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε ᾖ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. *ἀκούετε ἐν τῷ νομοθέτου διαιρεθέντα τὰ μαθήματα* (*Platonis*, cujus verba protulerat) *ὧν ἔφασκε χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, ᾖ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν.* non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκονος*, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, *ἐπὶ τῶν ἐπὶ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διαφέροντα τῇ φύσει*, praeferam ex Codd. antiquis *ἐπιγραφὴν*, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*,

quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate defciviisse. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO. Mittámus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλησίους ὄδεν ἀμείνους αὐτῆς. ἡ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὀπτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἐγὼ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

[b] Ἀπένεγκαι] ἀπόνεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quæ dispari sunt natura, redigere: διηκριβῶσθαι quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* & *Holstenio*, διημάρθαι. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐκεῖ τὸ σὺν τῷ πάντων μικρῷ ψηφῶ, ἤγουν ἐπὶ τῶ μικρᾶ δίκη καλλιλογούντων λέγεται τὸ Παύθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλακῶν ἢ καλοδίκαιον. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta miriscam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, æquatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero *calvities* popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιος vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. T. H.

55. Εἰσὶ] L. solus. Alii φασὶ. M. du S.

63. Λακ. . . . . ἐκλελύσθ. .] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de ætate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. M. du S.

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτούς] Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸ παλαιότατον τὸ πολιτικὸν κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τὴν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primae eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippo antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. T. H.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μεταοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τί δ' ὑμᾶς δυνατόν ἐργάζεται ὁμόνεκρον ὄν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὗτοσὶ, καὶ χρυσίον, Σαρδανάπαλος δὲ, τὸ πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τὸ θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. ἱτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ἀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτων ὁ Κροῖσος. O. b Μεταοικήσομεν] Ita O. B2. *VV.* St. Edd. reliquae μετοικήσομεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος Φρὺξ ὁ Μίδας Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. *V.*

74. Μετοικήσομεν] *Alio migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J. B.*

Μεταοικήσομεν] Mf. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μεταοικήσομεν. *M. du S.*

Μεταοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μεταοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare:* nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μεταοικήσωμεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullium se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀφασκίπτισθαι μετοικοῦντας τὸν Διογένην· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T. H.*

90. Λυπεῖται γὰρ ὁ μικρῶν ς.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ἂν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε ἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῷ τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν ἐν ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T. H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδὸς & Φρύγης, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἄλλη-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ ἀπέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' οὐ χρή· ὀλυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλοῦτον, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στασιώταις; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ὅτῳ γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ καταδάκνων, καὶ καλαγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συμβέβηκα, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. *G.*

ἀλλήλων στρατεύσας, ἢ εἰ σωτάτοιπο αὐτοῖς Λυδοὶ & Φρύγες & Σύροι καὶ ἄλλοι παιπαλοεπεῖς βάρβαροι. *Eurip.* Alc. *v.* 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον σέθεν; memorat *Philoſtratus* ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ὁπόσα Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T. H.*

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' ἦν; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ & πολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt*: Heautont. A. III. Sc. III. *T. H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οἶδ' ὅπως ναῶν κατεπλησθήτε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. A M P H. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti tu-

a ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O, F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιον ἱερὸν τῶν παρ' Ἕλλησι νομιζόμενον Διὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀβλαβῆς κατέστρεψεν. Οἱ δὲ τὸ τοιοῦτον σπήλαιον μαντείας χάριν ἐσιόντες * ἐξήρχοντο ἀπηγμαγμένοι τὰς ὄψεις, καὶ †ἀμωδιῶν διετέλουν ἐν ἀχρεῖ ἐν δύσκολοι τ' ἄπαντα τ' ζωῆς ‡χρόνον· ἀφ' ὧν ἐπιχράτησε καὶ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντεύκτων, καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφωνίου μεμαντεύσθαι. V.

Τροφώνιον ἦν πάνυ φιλόδοξον ποιήσας ὁ σὺν Λεβαδείᾳ τῷ Βοιωτίας ὑπήκοον σύλημα, αὐτελῶς ἐμαντεύετο καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκαλοικήσας, δ' ἀμυδρόν τι τῆς μαντείας ἐτέλει. Εἰσήρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ὐ ταῖν χειροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι δίδοντες, μαθὼν ὑπ' αὐτῶν δεχεῖς τυγχάνων. G.

Τροφώνιον ὁ Ἀμφίλοχον ἡμιθνῆτες ἐμαντεύοντο λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τρόποι, οὓς ἐπιφέρουσι, ἐμφαίνουσι μαντευόμενοι. G.

* Εἰσήρχοντο ἀπηγμένοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat ἐξήρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀμδῶν] Ἀμυδῶν. V. M. du S.
Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in promptu. Alciphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμυδόν. T. H.

‡ Τρόπον] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Soul, & mox ἀπηγμένοι ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰσαφ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Dea colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alieniſsima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsе Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχον μὲ οὐδὲν ἀεὶ αἰδεῖν &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII: τί οὖν; ἐχρῶ λέγε. τοῦτο μὲν λανθανέτω; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραον μὲν γὰρ ὁ Τροφώνιον ὁ Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχον ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσί τι καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παιδιᾷ τ' γῆς διάδουσι, ὥσπερ ἀστὶς πυρίτολοι· ita legendum est διάδουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc *Canstero* latuisse verisimile prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ὑ ψευδομένους, ἀλλὰ ἐναργεῖς. Origen. in Celsi VII. p. 355. T. H.

23. Κατὰ-

alis de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigiis præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares illis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridiculè, offam manibus tenens irrepsero, per os

ἐπειδὴ τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσι;
ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες
ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπετεύετε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι
τοῖς ἐρωτῶσιν. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὑτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἢν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σοὶ δ' ἔοικας οὐκ ὀπτεδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· εἰ γὰρ ἤπίστεις σὺ τούτοις.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐγαλμῷῳ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν δὲ ταῖν χεροῖν ἔχων εἰσερπύσω

[b] Κατίλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τέτοιον, οὐ ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

29. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ δὲ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντεύμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατίλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεῖα ἢ νέκυια Τροφωνίου χρηστήρια ἀκούειν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, *Aelian.* V. H. III. c. 45. ubi *Perizonius* rationem illius verbi ἀκούειν nullus intellexit: καλεῖται δὲ τὸ Τροφωνίου, καὶ Τροφωνίου προφήτας ἀνακαλοῦνται, *Diodor. Sic.* XV. p. 485. D. Ἐπέστειλα δὲ Τροφωνίου φίλῳ, *Eurip.* Ion. v. 405. qui σπηλὰς & θαλάμους eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rursus invenies κατιλθεῖν vel καταβῆναι ἐπὶ Τροφώνιον, quod & *Herodotus* habet VIII. c. 134. & *Pausan.* IX. p. 791. ὅσοι ἐπὶ Τροφώνιον μαντεύσουσιν ἐρχεσθαι· ἐντεῦθεν δὲ ἀπὸ ἴρκης καταβαίνουσιν ἐπὶ Τροφώνιον. p. 792. ἐπὶ Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθοῦσιν εὐρήσεις ἐπὶ ποταμῷ τὸ ὕδωρ ibidem: ἡ δὲ ἀνάβασις παρὰ τὸ Τροφωνίου. *T. H.*

27. Ἐγαλμοῦται ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam *Scholiast. Aristophan.* ad Nub. Vide *Philostr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J. B.*

Ἐγαλμοῦται ταῖς ὀθόναις] *Pausanias* habitum consultorum describit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philostratus* etiam de ea re satis multa habet p. 362. *M. du S.*

Ἐγαλμοῦται ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* discedit iisdem propemodum verbis expressus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ᾧ δὴ τοῦτο μαντεῖον ἐν Βοιωτίᾳ ἵδρυται Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ἐν ἀδύτῳ συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐντελευταίοις ὀθόνῃ σώμασι (*Pausaniae*: χιτῶνας ἐνδύνει λινοῦς, καὶ τεινίαις τὰ χαῖτα ἐπιζώσεται) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμιγμένας μέλιτι *Pausan.* μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδευμένας *Suid.* in Τροφωνίου) ἐν χεροῖν ἔχοντι, εἰσδύντι ἔστιν κατὰ στόμιόν τινος καὶ τὰς μὲ ἰδόντι, τὰς δὲ ἀκούσαντας ἔσεσθαι αὐτοῖς ὑποφήτας ἀστάγγιλον. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, testibus *Athenaeo* atque aliis; περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singulariue libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅσον τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perduravisset, ut erat sane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia *Pausaniae* eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, *Philostr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφεύξεσθαι ἐκ καθαρᾶς χρῆσαι· hic καθαροὺς ut reponeret

σω. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. Οὔτε ἄνθρωπος ἐστίν, ὡς φῂς, οὔτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν τοῦ [a] σοῦ τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ἔτι μέντοι [b] ὅλον εἶ νεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σῦ τὸ θεοῦ] Σοὶ τὸ θεῖον. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλ⊙] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὀφίλειν. T.H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum*. Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum οἷς convenerit) λιπαίττουσι & καθαίρουσι τὰ μάζαι, ἃς καλαφίρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦται μᾶζαι Τροφωνίῳ, καὶ ἀριστᾶν & ὑγιείαι ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐστὶ βοῦς, inquit p. 204. καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καλαβαίνουσι rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καλαβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούσαις certe *Philoſtratus* adſignat: μελιττοῦται ἐπάγρυπνοι ἐν ταῖν χερῖν μελιγμάλα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίμπτουσι· cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periz-on.* ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T.H.

43. Ὠφίσθαι] O.P.L. In *J.* vero & *W.* ὠρίσθαι, quod in reliquis prave ſcribitur ὠρίσαι. M.du S.

48. Τραπεζῦφα] *Joh. Schefferus* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco τραπεζῦφα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T.H.

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταῖρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes* If. *Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μυᾶς δύο· ἰατρῷ δραχμὴν &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῆ Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: καὶ δήσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν ἐγὼ πολὺ Τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καλαβάλλειν ſic τιθέναι & θεῖναι μισθόκιον. *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μισθόκιον· *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. Θὴς ἑκατὸν δραχμὰς· θὲς ἑτέρας μυᾶς. T.H.

49. Καὶ ἀκίσρας ὑπὲρ τῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: & *pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi*. Καλαβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere*. Sed καλαβάλλειν ὀβολὸν ἀκίσρας, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκίσρας καλαβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πε-

τα

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C. Ε Ρ Μ.

1. RAtiones ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque drachmis emi; & strophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum farciendum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. ἢ τὸν Ἀίδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δυοῖν ὀβολοῖν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὼ δύο. ΕΡ. καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

[c] Ὁρίσθαι] In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *Aiw*. Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. [d] Πέντε] *s. F.* hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κάπλω διπλῆν. *V.*

49. Καὶ ἀκίστραν] Ἀκόστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν τὴν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκίσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διῃρημένα τῆς ὀθόνης· τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασὶν, ἐπεὶ ‡ ἡπήτρια ἡ ἠπητὶς, καὶ ἀκέστρια ἡ ἀκεστρὶς ἢ τὸν § ῥάπτην καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτὴρ] Verbis totidem extant in Gloss. meis Mss. nec discrepat *Hesych.* in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας διπλοῦ διαμέτρου. *T. H.*

† Ἣν τὸν] Ista, ἣν τὸν σακκοράφιον (φησι) καλοῦσι *M. du Soul* interpositi, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράπτειν & σακκοράφιον recentioris aevi adnotavit *Cat. du Fresne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ἡπήτρια καὶ ἠπητὶς] Exc. G. & C. ἐν. καὶ ἐν. In margine tamen aliter, ἠπήτριον καὶ ἠπητρια καὶ ἠπητὶς καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστρὶς. *M. du S.*

§ Ῥάπτην] C. M. ῥάπτας. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστρὶς Ed. A. reposuit etiam *M. du Soul* ἀκιστρὶς, conjecturam secutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν τὸν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκίσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διῃρημένα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτριον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια· καὶ ἠπήτης, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ἢ τὸν ῥάπτην καλοῦσι. Ἡπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἠπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ἠπητήριον ab *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκίσασθαι & ἠκίσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Fresne* ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: Ἀκισταὶ, ἃς τὸν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαύσαι & Ῥάβδης. *Thom. Mag.* in Ἀκίστης post: allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κατὰ· quod male omissum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Hesych.* in Ἠπήτρια, & *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τι ὀβολοῖν *quinque drachmis emi acum.* Λαμβάνειν & καλαμβάνειν Graecis, inprimis *Aristophani*, saepe est *sumere*, *comparare*, ut apud Latinos *sumere*. *Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti.* Ibidem. *Est mihi gratissimum tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέκαλον, *acum ad*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἰὼ τύτους προστίθει. ΕΡ. ἰὼ κηρὸν ὡς ὀβολοπλάσαι ἢ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεῳγότα, ἰὼ [a] ἥλως δὲ, ἰὼ καλώδιον, ἀφ' ὧ τὴν ὑπέραν ἐποιήσας, δίω δραχμοῖν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσων φῄς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει τῶν διαλογιζόμενον τὰ παρθμία.

ΕΡ. Νῦν ἂν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσωμεν. ΧΑ. ἀλλ' ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὀφειλήσεται ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεγίνοντο,

obolos omnino persolvi. CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili ista quidem pretio sumsisti. MERC. Hæc sunt; nisi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego considebo, pessima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, advenunt nobis: est enim pax. MERC. Præstat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti

a Ἥλους] Vitiose F. ἥλω. b Ὠήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀήσω. c Ὀφίλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῦ κήρου τῦ ἰσοῦ χωρίον, ἃ ἀνίεται ἢ ἀλειφόμενος γίγνεται δὲ ἢ ἀπὸ τούτων παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. R.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν ... Ἀθρόους V.

* Ὁ ἀνίεται] L. ᾧ ἀνῖται. M. du S. Scripsi ἀνίεται secutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξυπτιάσιον τῦ κήρατος τῦ ἰσοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται abjiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον Eustath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν ὑπέραν σχοινίον ἐρμηνεύσαντες κήρατος τῦ κατὰ τὸν ἰστὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, φορεῖρσιν καὶ παρα- μίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀνιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφίεται τὴν ὑπέραν, τὸν σκάφα. διάδηλον &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In E. M. vitiose τῦ κήρου· post γίγνεται δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἀ- μὴ. T.H.

volum sc. ἀνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiqua codice ad vocem ἀνίεται tanquam explicatio adscripta est haec vox σαπαιρέσθαι. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀνίεται: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀνίεται. J.G.G.

Καὶ ἀνίεται ὑπὲρ τῦ ἰσοῦ] Haec Thom. Magister pertulit in Ἀνασύρ. Benedictus ita vertit, Et pro acu adresarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro resarciendo velo) quinque obolos exolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀνίεται τῦ ἰστίου πάντα ὀβολοὺς ἐγὼ πεντέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀνίεται perinde pendet ab ἀνώμοσα, vel ἀνησάμην, ac mox κηρὸν & ἥλους &c. Quare Mercurius ista, πότε ὀβολοὺς ἐγὼ πεντέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo capere, quicquam socius suspicari. T.H.

52. Κηρὸν ὡς ἐπισπλ. τῦ σκ. τὰ ἀνεῳγότα] Ceram plice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illustrant Joh. Brodaeus Misc. IV. c. 13. J. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Macedo, de qua Festus in Malleola, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπίτια μαλάθη τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42. 43. Thom. Magister in Ἀνίσγω his Luciani verbis utitur. T.H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antemnas ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Opiferos funes Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video inductos Isidori loco Orig. XIX. c. 4. Opifera funes, quae cornibus antemnae dextra sini-

ſti quales advenirent, ſtrenui omnes, ſanguinis pleni & ſaucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio ſublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque ſimiles iſtis: eorum autem plurimi propter opes veniunt inſidiati ſibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde ſcilicet expetendæ ſunt. MERC. Proinde neque egò videri poſſim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

70 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος καὶ τραυμάτων οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς διαφθαρείς, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξοιδήσας τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, 75 οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' ἡμῶν χρήματα ἥκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἔοικεν. ΧΑ. πάνυ γὰρ ἄξια ζηλωτά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. ὑπεῖδε δ' ἐγὼ δίκαιόν με ἂν ἁμαρτάνειν τοιούτων ἀπαιτοῦντα τὰ ὀφει- 80 λόμενα σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT. ΠΛΟΥ.

1. SEnem noſti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γογγρεικότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη,

d Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεως P. W2. Si Margo *AHV.* quod minus Atticum: Ἀνάπλεῳ *E. M. H.* ut ſæpe ſcribitur in Codd.

ſuiſque tendiculas retroverſo. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis ſunt* opiferae, *ſi Iſidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo eſſe veſtigia tam manifeſta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Iſidori* Codex Groninganus, in quo *Opis fera fuit &c.* Lege: *Hyperas*, vel pro more ejus ætatis, *Hyferas*, *funis quo &c. a. d. ſ. tenditur retroverſo.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Maſchopulus* περὶ Σχημάτων p. 138. *T. H.*

55. Ἄξιον-πάντα-ἀπόνου] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10, 2. ἄξιον hic eſſe ἄνευον, & præterea de vitio priſcarum Edd. monet, in quibus erat ἀπόνα. *Lederlinus* ibidem caſtigatae *Benedicti* verſioni ſubſtituit: *Recte ſane, haec vili pretio emiſti.* Illa duplex & contraria poteſtas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔπονον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis ſatis nota. *T. H.*

63. Τὰ κάκιστα ὠχρόμους γ.] *Apud veteres etiam (ὠχρᾶν) pro impreſſorem corpore erat ſumi.* Suidas: Εὐχρωτᾶν τὸν τάδε, οὗτοι τῷ πολυφάρμακον παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus *epiſt.* XLVI. τὰ κάκιστα ὠχρόμους γενόμενον. Haec ſcribit *Galdaſius* ad *Doſiadi* §. 19. n. 120. *T. H.*

66. Εἰρήνη] Niſi alia aliter ſuaderent, hinc putarem hoſce Dialogos non niſi imperante Commodo ſcriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta ſunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & ſequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot ſint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus viſus eſt in his nimius fuiſſe *Lucianus.* Adeo ut vel acutiſſimus ejus imitator *Fontenellius* id ei ſub ſpecie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum eſt quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem ſit invectus, qui non turpiſſimus tantum per ſe, ſed ejus ætate unicus fuit. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuiſſe probant Poëtarum, Hiſtoricorum, omnisque generis ſcriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lucianeum* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum ſui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quae levia ſunt atque uſitata dicamus, qui hereditates captant, teſtamenta ſupponunt, juſtos haeredes vel auferant vel excludant; qui corpora ſua libidinibus proſtituunt; qui denique immemores quid nati ſint, cum foeminis patientia certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτην] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio ſive Gallo ſub finem. Eſt apud *Ariſtophanem* in Eqqit. Eucrates, qui quum molitor eſſet, & dives, tamen remp. adminiſtrabat. *G. C.*

Eu-

ᾧ παῖδες μὴ ὄσι εἰσὶν, οἱ δὲ κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταχισμύριοι; ΕΡ. ναὶ, τὸν Σικυώνιον φής. τί δῆτα; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπερμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ. ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] ὔμενιν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνα πάθοντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἕνεκα;

tem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

a Οὔμενιν] Οὐμενῖν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πενταχισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G.C.*

Πενταχισμύριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Cæſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὴν βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον τὸν μάλα ἀβουκολεῖ αὐτοὺς ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpat, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat, blandit.* *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ὃν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κληρῶται. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζειν, εἰς ἐλπίδας ἄγειν. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζειν ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποστρέφειν αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, ἀβουκολεῖ ἢ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδι δὲ ἔχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμεθα.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ ὁ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· Ὅσους τότε αὐτοὺς διαφθαρέντας ἐπήλπισαν, ὡς λύσον Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ· *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπτων *deſperans*, *non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπίοντες, μὴ ἐλπίζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλπτοντες· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

95 τῶν ἀντιποιοῦνται ἐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνιοτε τῷ Φανερῷ καὶ ποσοῦντι, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαΐσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Ἀφ' ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

5 ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα ἀφυβρικολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπίχωνται. *V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ ἢ ὡς ἐλπίδας ἄγει, ἢ ἐμβάλλει. *G.*

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἔτι νῦν ποτὶ ἄστυ, ἀέλπτοισι σόοι ἦσαι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀέλπτων· sed fine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀέλπτων, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπω dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπων. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Θεμιστοκλῆς ἐπήλπισεν ὡς λήψον) Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολεῖ & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω ἢ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισεν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖ· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa ὡς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισεν δὲ Ἐπήλπισεν Διαφέρει· Ἤλπισεν μὲν γὰρ αὐτοῦ τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισεν δὲ ἕτερος ἑτέρους, ὡς ἐλπίδα ἄγων. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, ὡς ἐλπίδας ἐμβάλλων. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφίστω, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχίσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τῇ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐθαρρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπειρᾶτο. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμμάκαν) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ἐπαγγὺς ἤδη ἐπελπιζούσης· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ἐπ' ᾧ ἐπήλπισάς με· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον καὶ *ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversum huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ σωτήριον φαῦλον εἰδέναι καὶ τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἰσαυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δωρηθέντων ναυτικῷ, κάθοδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est *Nostri* ἐπελπίσασθαι in Tim. p. 132. v.

οἰκεῖς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τ᾽ νέου. οἱ δὲ ἤδη τ᾽ κλῆρον ὀ σφίσι διῃρημένοι βόσκουσι, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. ἐκεῖνον ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀπηνέσθω· οἱ δ᾽ ἀπὸ μέσων τ᾽ ἐλπίδων, τ᾽ ὀνειροποληθέντα πλεῖστα ἀπολιπόντες, ἥκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μελεύσεται γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ᾽ ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ἀφαπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος νεανίσκος ἀθρόως γενόμενος.

est multo quam juvenes firmiore; hi verò jam forte inter se divisa fecuri pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θουκρίτιον ζῆν

TERP.

201. ISTANE res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annes, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucri-

a Πραξίας] πραξίου post F. aliae quaedam Edd. Recte *J. Fr. W. S. A.*

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Διὸς παὶς τῦ Λεπρῦ, ὃς βοηθῆσαι ὑπέργηρω τελοῦντι. *G.*

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων] Τὸ δὲ τῇ συνηθείᾳ, ἀπόμουσον. *V.*

Ἴσπερ] L. Αἴσπερ sed Scholiastes confundit hanc cum *Odyss.* & mox ὑπέργηρω. *Mediol.*

67. & *Scholiastae Pindari* ad I. Z, 50. ἔχοντα ἱππαζόμενοι. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, ἢ ἅμα ἱππαζόμενοι ὡς ἐ μεταβαλεῖται, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausanias* placere potuisset, ὡς πάλαι ἔστινας σφίσιν. *T. H.*

9. Τὸν πλ. οἷς σφίσι δ. βόσκω] Si considerationis attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τ᾽ κλῆρον ἕκαστοι διῃρημένοι βόσκω· nam & praecedit ἱππαζόμενοι, & paulo post ἀπὸ μέσων τ᾽ ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestu judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam condiderat, ipse jam atque animo incubarat.* Tum ἱλαρὸν praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ᾽ ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς πολλοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ᾽ ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος· eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τοὺς ἀνοήμονας ἐλπίδας, (ita legendum pro σωφρόνους ἐλπ.) ἃ βόσκουσι τ᾽ βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμφάγους τρόχους, ἐλπὶς πανδοκεύτρια· apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βοσκολεῖν & βοσκολεῖσθαι χρημάτων, ἀγαθῶν, vel κακῶν, ἀσκοῦντα λαῶν, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu fecuri pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ea τῦ τυθέντος potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἰκέτωσαν, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἰλαθέντωσαν, haud equidem adspernarer: ad eam nos conjectu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcentem decreptum vivum ſepulchrum, ſive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo. G.C.

Ἐμψυχόν τινα τάφον] Ex Eraſmi Chiliadibus deſcripta in Vivum cadaver: Vivum ſepulchrum. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἴσως, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὴ ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάλαι πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προσδοκῶν τὴν κλῆρον. TEP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πῶς ἂν χωρήσαιμι τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀδικίαν τῆς τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναγρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀλιγοκυφότα, χορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ὑδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων

---

duram vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λὸν μόνον τῶν ἱλικίδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, πανύστατον ἰφεξῆς ἅπαντας, & mox πανύστατα. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπ. c. 9. ἕλκειν αὐτὸν, & c. 11. σύρειν αὐτὸν ὥσπερ τὸν παῖδα. Quod autem mox τὸν ὀνειροπολοῦντα πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κορωνῶν· μηδὲ μὴν ὀνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχήν. *T.H.*

11. Ὥσπερ Ἰόλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G.C.*

Ἰόλεως] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod.* ἀσπ. initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καλοὶ καγαθοὶ] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J.B.*

19. Προμήθεος] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendoſe plerique exhibent Edd. Sed recte eadem Sap. c. 35. V. Il. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ἐκπεπυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J.B.*

41. Κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T.H.*

νέων καλαγελώμενον, ἀποθήσκειν δὲ καλλίστους, ἢ ἐρρωμενεστάτους παυίσκεσθαι ἄνω ῥῶ παλαμῶν τοῦτόγε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε χὴ τεθνήξεσθαι τῶν γερόντων ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθε-

tibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ῥῶ ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτι τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ὡς ῥῶ τῶν πηγῶν ἐθέλοντος ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σαρκίδιον per convicium appellitare solent. T. H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* J. B.

Ἄνω ῥῶ ποταμῶν] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus sæpius invenias aliqui sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσδοκώμενον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοὸς] Leg. *Erasm.* J. B.

Ἡ ἅμαξα τοῦ βοὸς πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦς] Λείπει τὸ ἕλκει ἐπὶ τῶν ἀντεξαμαυρούντι τι τοιούτων. *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare

solent. Non alia *Luciani* mens, qui sine mihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφοντος δὲ μηδαμῶς, & ἄνω ῥῶ ποταμῶν τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦς. Confer initium Dial. VIII. T. H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J. B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mss. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. J. G. C.

Ἐπιχαίνετε] Genuina hæc lectio reperitur in Mss. Gr. P. L. & Ed. *J.* Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προσπαίσασι αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες & in Tim. ἐπιχρυσοῦτες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνῃ δὲ αὐτῇ ἐπισημαίνεται ἐκ τιχῶν ὅτι ἐπιλανθάνεται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὅτι ἐπιχαίρει κακοῖς τοῦ πέλας· unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἤν δέ τις ἀπῇ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος ὢν ἐπιστείλῃ τοῖς φίλοις, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἷς παῖς γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλουσίου εἰς τὰ τοῦ τελευτήσαντος ἰόντων, ἔχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τούτων τοῦ πατρός. Μακαρίζοντος δέ ποτε αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου, τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν ἀθροισθείη, μόνῳ γ', ἔφη, μὴ μακαρίσῃ με καλεῖν πρὶν ἂν ἐξοίδῃ ἀπίθωσιν εἰκῶν, ἣν εἰς τὰς ὑσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικε-

χαί-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ξάπευον. νῦν δὲ τὶ ϛ παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τ βῦν πολλάκις ἐνέφερει.

ΠΛ. Ταῦτα μέν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνε᾽, ἢ ὥρ σοι δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τ γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρὰς. T.H.

54. Εἰσποιοῦντι φέροντες αὐτούς] Εἰσποιεῖν Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιεῖϛ, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. ἵνα ξένον ὄντα τοῦτον εἰσποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῶν αὐτοῖς. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ σὺν εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένη Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλον φρατρίαν εἰσποίησιν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſeruit.* Εἰσποίησιϛ vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τ γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παρέλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, & *ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μίθοις ὑρανίοισι φέρων παρίθηκε γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ & τ ἥπιον φέρων ἐπίθηκε τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, αἴρεται φέρον, καὶ καθαίλκυσε τ λόγισμον ἐφ᾽ αὑτό· niſi transpoſita legi malis, αἴρεται, καὶ καθαίλκυσε φέρον quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, φέρουσα ἐπέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέρουσα ἐμβάλλειν, ἐσσῶσαι ἑαυτὸν, ἐκπραχηλίσῃ φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἄθησεν ἑαυτὸν φέρων· cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) λαβὲ τ περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπίσησα φέρων ἐπὶ τ κατήγορον· in Cteſiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων τὰς εἰσῆγησε τὰ πραγμάτα, ὡς &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον κακεῖθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀφεὶς φίλων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσέμιξε φέρων τ κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſtheni) αἰὼν & βίϐ φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀποδϐ φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί· *Achill. Tat.* I. p. 25. αὐθὺς ἐχαρίσαλο φέρων αὐτῷ τ ἵππον· parum diſcedit apud *Plutarch* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲ ἄλλους διεφθόγγοντο ἡγεμόνας, Πομπήϊον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων & γυναικῶν ἐνεχείριζον· & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσήνεγκεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲ, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐκ λει-

τὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλορυττόμενα· ἢ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ὀπτηνοήκατε, γραῶν ἢ γερόντων ἐρῶντες· ἢ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέρατοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito risum debetis ab iis dofossi; resque illa plerisque jucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

τομώλου παιδιᾶς. p. 49. ἐπίδοσιν ἑαυτὸν φέρων τῇ χάριτι τῶν ὀδῶν· *Damasc.* apud *Suid.* in Σοφρονᾶς· τὸν Πράτλαν φέρων ἑαυτὸν ἐπιδόσεως· atque eum in modum est fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit; πρὸς τὸ βαρύτατον ἐξασκεῖν τέλεσμα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τε ἐν τοῖς λόγοις ἔξω ἐκπεπλάδυκε quorum, quia summus *Valesius* aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Phinumena, quae multas saepe haereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris extincti, filiumque filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat:* ubi nescio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noster: πρὸς Ἀπαιδ.* c. 19. *οἱ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῶ γέροντος ἐκείνου ἀβδέλαις παρυφάπτεσθαι* quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ τῶ πλουσιωτέροις) *ἑαυτὸν πάντοτε φέρων ἐπίδοσιν.* Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & appositа *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis existimet, quasi varietas illas significandi figuras in participio *φέρων* solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitationis capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *T.H.*

62. Τῶν ἰρωμένων] Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si *Luciani* mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inserenda, τῶν οὐκ ἰρωμένων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἀποράσεως, οὐκ ἰρωμένους mox appellari: tam εἰς ἃ οὐκ ἰρωτὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἰρωμένων. Σωίντες an σωίντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T.H.*

63. Σωίντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mf. suadente, σωίντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt vestras artes* aut *astutiam. J.G.G.*

Σωίντες] Σωιὰ— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. *M.du S.*

67. Διαφθαρέντες] Sic legit Interpres; sic reposuimus, cum male antea διαφθαρέντες. *J.B.*

Διαφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt διαφθαρ— V. Mgr. c. 14. *M.du S.*

Διαφθαρέντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arrisit, διαφθαρέντες, & probae notae verbum, *AElian.* de Anim. VIII. 11. τὸ πρόσωπον τῦ ἰρωμένου καλλίφωνον, ᾧ διαφθαρῆν αὐτῷ δοκοῦντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. παντοῖα μοι δῶρα προέτεινε ἐπιστυχόντι τῆς πόλεως. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent: διαφθαρέντες ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum se captandum praebuisset, reliquit filiam haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est.* *T.H.*

70. Ἀποσμυγέντες] In cod. Mf. οἱ δὴ ἐπιπρόσω τὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, *illi vero derisi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγέντες, *dolore ardentes*: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J.G.G.*

Ἀποσμυγέντες] Glossema est quod in Mf. Gr. P. & L. legitur καταγελασθέντες. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. τὸ δὲ ἐκεῖνον μὴ ἀπομύττεσθαι, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* est, (vide *Ir.* 2. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγνυτες, nisi forte hic figma,

amantur; intellecta veſtri amoris callidi-
te, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fin-
gunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur:
verumtamen in teſtamentis excludi ſolent,
qui jam olim ſatellitum more fuerant ſe-
ctati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum
eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infren-
dunt dentibus emuncti.

ἐραμένων [a] σωιέντες ὑμῶν ἡ παιπρηγίαν τῆς ἔρωτος, ἢν ἢ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισοῦσιν αὐτὸς πλάττοντ), ὡς ἢ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ὃ ταῖς διαθήκαις ἀπεκλεισθησαν μὲ οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἢ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας

70[c] ἀπομυγέντες.

TEP.

[a] Σωιέντες] Ita G. C. P. ἀωίντες F. Reliquae Edd. σωίντες. [b] Δορυφορήσαντες] Δορυφορήσαντες P. S. A. [c] Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

ſigma, ut in quibusdam ſit, inſertum dicas. Si haec non placet, aliam addam conjecturam: ὑπομύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice urere eſt. Apud *Simonidem* σμύχω de tempore dicitur, quod omnia abſumit. *Gnom.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἀκαμμυγμός. Si inque levi mutatione velis ὑπομυγέντες pro ἀπο- ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀπομυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀπομυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscunque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Vaſſanus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, peo Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi excperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla unquam tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπομύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑπομύχοντας τοὺς ὀδόντας ἀπομυγέντας, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, ſeu exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam macero.* Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi ratio. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τι σμύχει πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐπὶ δὲ σμύχει τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ὡς πυρὸς ἀναδῦναι, ὃ ἐκ τύφου λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐκ τοῦ χόλου ὑπεσμύχειν ἢ φθόνου εἴληπται· ἐκεῖθεν δὲ ἐκ τοῦ σμυγερὸν, ὅτοι ἀτίτανον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἡρέμα ὑπεσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀφασμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθὲν τύχοι μὲ ἐνθεν ἀφασμύχοι τῇ καύσει τὰ ὑφαιρεμένα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοι), ἀλλὰ ἠρέμους τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν συνελιττόμενος διεξέρχοι). paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, ἡ καπνὸς, ἢ ἐτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀφασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem inſidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ & μὴ συμπίπτοντες fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, ἢ καταιθαλούμενοι & συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί non convenit οἶκοι σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ἡ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετοὺς, quorum alii ſunt θερμοὶ & ἀφαυεῖς, alii μαλακώτεροι τε & οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, εἶτα τινὰς ἔτι σμυχόμενοι ἀπελείφθησαν, ἀψάμενος, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, ἢ τὸ πρᾶγμα δ' ὑποψίας ἔχον ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἠσχαλόν-

ubi

TER. Ἀλλ᾽ ἦ ταῦτα φής. ἐμοὶ γὲν Θύ- 4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἑαυτῷ iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ ἐν πάλαι κατὰ τῦ Θεαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. ἢ ταῦτα εἶπεν ὁ μὲ ἐπίβουλε τῇ Χαριτλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲ ἐπὶ τὺς βωμοὺς ἐν τῇ ἐπ᾽ αὐτῶν πυρκαϊᾳ ἐνδεικνύμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς πυρὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος poſteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo πυρὶ, quod is praebet, pro πυρὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια στυγνός τι ἐν καλισμυγμένον ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταπυρσμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καλισμύχθη, ἢ ἀνιτράπελο φρὴν λύτα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ᾽ ὅτι ἐκ τῆ ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε ἔτω καλπυρσμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲ εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλείσην μὲ ὑφράναι τῆ ἀνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καλασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κῆρ ἀχέϊ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμενος, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐν ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνθεν ἁλ᾽ αἰνὶ Τείῳ᾽ ὀδύνῃ σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Δᾳσμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῦ πυθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτὰν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, Δᾳξύων, Δᾳκαίων ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Δᾳξίων & Διασμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς μὲ διασμύχουσι μελαθόνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καίεσθαι τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆ ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυραλλόμενος. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλάδιας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ ταῦρος τῇ ὑποχθονίῳ χρυσίῳ ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἴχνη legebatur ὑποσμύχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Panzinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὅπερ (ἕλαιον) ἢ αἴτησας ὑπὸ ἐκ ἔπαλειψάμενος ἢ ἐκ τὸ πάθος ὑποσμυχὲ· τῆ μὲ ἰάσεως ἔτυχε, τῆ δὲ ἀσθενείας ἐπ᾽ ἀπαλλάγη· *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπίσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco imunxiſſet, ubi malum ipſum urebat.* *Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῦ τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte πυρὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῦ καυμάτων· ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιατριβίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διατριβίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διατριβίζουσα, alter ἔνδον ἐρεθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria faliat, mihi obſervatum. Primum indoli τῦ σμύχειν non ita videtur convenire λάθ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμογίντες creberrimae conſuetudini auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπισμύχοιτο τῇ τ᾽ πόρης ἐπιθυμία Theodorus pro ἐπισμύχοιτο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum λανθανόντες reperiſſe nequaquam

enim Thucritus a me profecta quot dona κριτῶν τόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθηξόμενα do-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina concilïari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίντες fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Polluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἴδιή δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσεων δὲ σωζομένων ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἐχόντας προμύσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσειν quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare:* ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bola.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum crevisſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγίντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere:* ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκάσθαι, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χρωμένους αἰσχρολογίᾳ ἐπιστομιστέον ἐν ὄψει δριμυτέρᾳ ἐν προσώπου ἀπτροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ ἐν λόγῳ τραχυτέρῳ ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπόμυκτης prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητορομύκτης, ἀττικὸς ἰφικράτης· hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀπτερομύζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἀπτερομύζω. Sed alterum ἐπιμυγίντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere, ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον ἀφῆκε τῇ ῥινὶ ἐπάσσειν *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφύλισαν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν. Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφύλισαν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεσύναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius:* neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξεν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ πάρεργος κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, στεναγμὸς· nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτηκάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλίξω καὶ τί μύσεται γελᾶς, καὶ σιμὰ σισηρὰς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζοισα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζοισα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Ori-*

δοχῶν; ἢ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποτρέμων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιθήσειν αὐτὸν τῇ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῷ ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γάρ μοι ἢ τὸ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει δαπλοΐδι πρώῃ ἐπιγελῶν.

consumsit semper mox morituro similis; & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem , qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie, multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θούκριδε, ζώης ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἢ τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτων, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προαποθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φείδων γε, ἢ Μέλανθος, ἢ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans, & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὔγνωμον, ἐκεῖνα μὲν μὴ γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς οὐ μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐκπεριστάντα μυχθίζειν· ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμυχειν , nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυκτηρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praefertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὸς, ἀπόδασυς in *Hesychio*, ἀριθμοὺς, ἀσπασὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κλισὺς & λησὺς *Herodoto*, μασὺς, ὀρχησὺς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Lucian.* ὁ ἐπιμυγνύντις, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γινόμενον, quorum pleuis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore sollidunt a cunctis ob destitutam hereditatis per insidias adpetitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque καταπρίουσιν in ἐπιπρίουσιν illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπιπρίων , τὸς ὀδόντας τρίζων pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμήκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus : ut in Macrob. §. 1. ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Διλφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐποίει, βιῶναί τι ἐπιμήκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἡ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur, est nævus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας· at verum *Luciani* arbitror προπεμψῇς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Τιμ. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Προ-

ris huc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὁ Θπιμήκιστον, ὦ Θυκρῖτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

ΖΗΝ.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

95 Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι ὡδάκιστον ὢν Δινίᾳ, πλέον ἢ ἱκανὰ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν ΙΩδοξότερόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σὺ τὸν Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν σωόντα; ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιοχνέμενος [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zη. ὦ σε &c. P. b Ὑπιχνούμενος] Ὑπιχνούμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. *J.*

Προπίμψεις] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent* προπίμψης· atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντ'σιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι, προῖεναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ & τυμπάνοις εὔρυθμα βαίνειν *Lucian.* Δ Θ. II. χορεύς ὑπὸ τᾷ μέλει τούτᾳ τησόμεθα παίδων & παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Noster* in Tim. p. 160. ἰλιγγιᾷ ἄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ διχίλλῃ quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex his simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πτοιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ Φορμιγγων, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διὸ μαθὼν ὢν ὁ Διόνυσ, τὸ ὑπὸ κεραυνῷ & βροντῇ γενόμ, pro ὑπὸ κεραυνοῦ & βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιχνούμ ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.] Viderur verbum excidisse in his, ὑπιχνούμ ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur.* Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξ, *me haerede instituto brevi moriturum.* *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Graevius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. *J.* Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπιχνούμων, uti in P. recte scriptum est. *M. du S.*

Ὑπιχνούμ ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ] Quod a *Luciano* relictum putat *Graevius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸ ὄνειρον οἱ νοσοῦντες

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, ᾗ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔῃ, ὀπίτομόν τινα ὁδὸν ὀπὶ τὸ κλῆρον ἐξεῦρον· τριάμβῳ γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ὀπιθώς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὀπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι ὡς δόξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λαβόμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιπῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ πληρονόμους τοὺς θυγατρός· ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ πληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τὸν ὕοντι. Fateor, eum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπιχνούμην· *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relicto hæredem*: nam ὑπιχνεῖσθαι pro *sibi polliceri*, *spemque certa rem quandam præcipere* durius videtur, & ab usu Græcorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergler.*, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adrulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παισὶν ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ *non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam hæreditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξοντ, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολιπεῖσθαι vel ὑπολειπεῖσθαι ἐπὶ παισὶν, ut *Pausan.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένη ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίᾳ· τῇ Ἑρμείου τελευτήσαντι ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολιπεῖσθαι· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire*: Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Ennapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτου Ὡς ἔξοιδ' ἐγ' ὃν πατρὸν Ἑτέρῳ ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι πατρὸς γάρ μοι τίθνηκεν reponendum est ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ πατρὶ δὲ αὐτῷ πεντέτιας τῷ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξοντ, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξοντ, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissi. *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐτελεύτησε] Placuit aliquando ἐτελεύτα vel ἀποτελεύτα, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποτελεύτας, ὡς φασὶ, τὴν συνουσίας· itaque saepius ἀποτείνειν & ὠθεῖσθαι τείνειν de tempore in longum producto usurpantur, quemadmodum *Horatius*: *Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τροχωρήσει τῇ προτεθείσῃ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ὑγιεναμένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ὑγιεγενημένων, *quum jam multum temporis intercessit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνου ὑγιεναμένου ἀφ' τῆς ὁμονυμίας δέκα τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. ἀφεστηκότες ὑγιεχομένης, ubi vide *Duker.* num.

Lang.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπιγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; KAA. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ZHN. πάλαι ἀλλ' ἐδεῖ σε τοῦ ὀπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ τὸ λεωφόρον ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

KNH-

a Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Lang. I. p. 15. Χρόνῳ ὀλίγῳ ἀφίξεσθαι. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demosthenis* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄμεινον μῆκος ἡμῖν ἐποιήσατο τοῦ λόγου. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπιδὺς τάχιστα] Prava distinctio impositit interpretibus, qui ista verba ἐπιδὺς τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτίκα πιεῖν, πίνει δ' ἐπισπᾶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret*, (*bibit autem abunde*) *præsentius in calicem injectum in promptu haberet*. Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπιδὺς τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτίκα πιεῖν, πίνει δ' ἐπισπᾶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτίκα πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius*: sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Sympos. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλῳ κύλικι ὀρέξειν αὐτῷ, τοῦ ζωροτέρου δὲ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex *Tim.* c. 32. etiam patet. *M du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non ausculto *Graevio* copulanti αὐτίκα πιεῖν ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπισπᾶς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὸν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μαλιτικῶν κυνιδίων &c. κεῖται σοι τρίτῃ ταύτῃ ἡμέρᾳ ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐνφορὰν τῶν οἴκοι ὠδηγανδιαζομένων. Ἐκτανύεται, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ τὸ λεωφόρον ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mss. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Flavus* II, 20. *Insuspicata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τ῀ παροιμίας, Ὁ νεῦρος τ῀ λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγαναχτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. φυθίζη ὅ, τι ἀγαναχτῶ; κληρονόμον [a] ἀκόσιος καταλέλοιπα καὶ σοφιθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ φοβαλιπών. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τ῀ πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὅπως θανάτῳ· κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τ῀ θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι ἡ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεὶς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ᾧ αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, ἡ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

CNE.

HOc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσι῝] ἀκουσιὼς L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσι῝, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλι῝] ἀθλιὼς G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἧκε γὰρ ἄν σοι λέγ῀ τ῀ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ἐ ὀλίγῳ βραδύτερο῝ nimirum ὁ κλήρο῝ nisi malis βραδύτερον. Persimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἧκεν γὰρ ἄν σοι ταχὺς ὑ πεπεμμένο῝, ad quem de illa potestate verborum ἧκειν & ἔρχεσθ plura dicemus. Vide Praestantiss. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεῦρος τ῀ λέοντα] Proverb. ἐπὶ τ῀ μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεῦρος . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M du S.*

Ὁ νεῦρος τ῀ λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima & vix tentanda, κατεναύλι λέοντο῝ νεῦρον ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καὶ σοφισθεὶς] Mss. καὶ σοφισθεὶς ἀθλίως, *misere deceptus.* Vulgatus: καὶ σοφισθεὶς ὁ ἄθλιο῝. *J.G.G.*

44. Θεῖσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliss. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter:* ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus Θέσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, *testamentum ei ostendere:* praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum.* Quod autem praecessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀλλοτρίων θήρας θανάτων ἐ ἰάδηκε

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus; tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, proptereaque gemo.

ἢ οὐχὶ ἐκεῖνος; ΚΝΗ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαλασπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμά τι σαυτῷ συνετέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI. ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

S I M. Σ Ι Μ.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

Ἧκεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

ε Ἄγκιστρον] ἄγκυστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

θαι ἀλιεῦσαι nam θηρᾶν & *venari* non minus dicuntur quam *captare: Horat. — viduas venentur avaras. Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* T. H.

48. Ὅτι μὲν οὖν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τοῦ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν τῶν ὀλίγων πίστιν δελεάσῃ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ) τὴν τῶν μείζονα πίστιν *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρώστης οὐκ ἀνίσπασεν μίγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν ἐ φρενῶν ἀπσφαλεὶς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καλαπιῶ τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῶν πλούτου καλαπτῶν εἵλκυσε τοῦ ἀγκίστρου πειθόμενος de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωμάτων δέλεαρ ἐσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς θεοσεβείας ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator ὠφέλειαν τὸ βαλάντιον, καὶ δίκτυσι τοῖς πτωχοῖς τὰς ὄψεις δέλεαρ, ὑφ' ἑκείνῳ (ἑκεῖνο) δηλ. τὴν χρείαν ὑφιχήναντες συγκαλαπίωσι τῷ τόκῳ τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπιῶν & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συχνότερον ἢν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. *Eraſmus* in *Vorare hamum* parum accurate. T. H.

69. Οὔκουν

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄντα, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδυνὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐκ τοῦ βίου ἐδύνασο.

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γεραιὲ, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ὅτι θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν ἡ γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἑταίρας εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἑταίρας σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας

ancient Sicilian cities, and the luxury of their tables, see Athenæus, lib. XII. p. 518. B. C. D. E. F. 519. A. B. C. D. E. F. 520. A. B. C. D. E. F. 521. A. B. C. D. E. F. 522. A. B. C. D. E. F. 523. A. B. C. D. E. F. 524. A. B. C. D. E. F. 525. A. B. C. D. E. F. 526. A. B. C. D. E. F. 527. A. B. C. D. E. F. 528. A. B. C. D. E. F. 529. A. B. C. D. E. F. 530. A. B. C. D. E. F. 531. A. B. C. D. E. F. 532. A. B. C. D. E. F. 533. A. B. C. D. E. F. 534. A. B. C. D. E. F. 535. A. B. C. D. E. F. 536. A. B. C. D. E. F. 537. A. B. C. D. E. F. 538. A. B. C. D. E. F. 539. A. B. C. D. E. F. 540. A. B. C. D. E. F. 541. A. B. C. D. E. F. 542. A. B. C. D. E. F. 543. A. B. C. D. E. F. 544. A. B. C. D. E. F. 545. A. B. C. D. E. F. 546. A. B. C. D. E. F. 547. A. B. C. D. E. F. 548. A. B. C. D. E. F. 549. A. B. C. D. E. F. 550. A. B. C. D. E. F. 551. A. B. C. D. E. F. 552. A. B. C. D. E. F. 553. A. B. C. D. E. F. 554. A. B. C. D. E. F. 555. A. B. C. D. E. F. 556. A. B. C. D. E. F. 557. A. B. C. D. E. F. 558. A. B. C. D. E. F. 559. A. B. C. D. E. F. 560. A. B. C. D. E. F. 561. A. B. C. D. E. F. 562. A. B. C. D. E. F. 563. A. B. C. D. E. F. 564. A. B. C. D. E. F. 565. A. B. C. D. E. F. 566. A. B. C. D. E. F. 567. A. B. C. D. E. F. 568. A. B. C. D. E. F. 569. A. B. C. D. E. F. 570. A. B. C. D. E. F. 571. A. B. C. D. E. F. 572. A. B. C. D. E. F. 573. A. B. C. D. E. F. 574. A. B. C. D. E. F. 575. A. B. C. D. E. F. 576. A. B. C. D. E. F. 577. A. B. C. D. E. F. 578. A. B. C. D. E. F. 579. A. B. C. D. E. F. 580. A. B. C. D. E. F. 581. A. B. C. D. E. F. 582. A. B. C. D. E. F. 583. A. B. C. D. E. F. 584. A. B. C. D. E. F. 585. A. B. C. D. E. F. 586. A. B. C. D. E. F. 587. A. B. C. D. E. F. 588. A. B. C. D. E. F. 589. A. B. C. D. E. F. 590. A. B. C. D. E. F. 591. A. B. C. D. E. F. 592. A. B. C. D. E. F. 593. A. B. C. D. E. F. 594. A. B. C. D. E. F. 595. A. B. C. D. E. F. 596. A. B. C. D. E. F. 597. A. B. C. D. E. F. 598. A. B. C. D. E. F. 599. A. B. C. D. E. F. 600. A. B. C. D. E. F. 601. A. B. C. D. E. F. 602. A. B. C. D. E. F. 603. A. B. C. D. E. F. 604. A. B. C. D. E. F. 605. A. B. C. D. E. F. 606. A. B. C. D. E. F. 607. A. B. C. D. E. F. 608. A. B. C. D. E. F. 609. A. B. C. D. E. F. 610. A. B. C. D. E. F. 611. A. B. C. D. E. F. 612. A. B. C. D. E. F. 613. A. B. C. D. E. F. 614. A. B. C. D. E. F. 615. A. B. C. D. E. F. 616. A. B. C. D. E. F. 617. A. B. C. D. E. F. 618. A. B. C. D. E. F. 619. A. B. C. D. E. F. 620. A. B. C. D. E. F. 621. A. B. C. D. E. F. 622. A. B. C. D. E. F. 623. A. B. C. D. E. F. 624. A. B. C. D. E. F. 625. A. B. C. D. E. F. 626. A. B. C. D. E. F. 627. A. B. C. D. E. F. 628. A. B. C. D. E. F. 629. A. B. C. D. E. F. 630. A. B. C. D. E. F. 631. A. B. C. D. E. F. 632. A. B. C. D. E. F. 633. A. B. C. D. E. F. 634. A. B. C. D. E. F. 635. A. B. C. D. E. F. 636. A. B. C. D. E. F. 637. A. B. C. D. E. F. 638. A. B. C. D. E. F. 639. A. B. C. D. E. F. 640. A. B. C. D. E. F. 641. A. B. C. D. E. F. 642. A. B. C. D. E. F. 643. A. B. C. D. E. F. 644. A. B. C. D. E. F. 645. A. B. C. D. E. F. 646. A. B. C. D. E. F. 647. A. B. C. D. E. F. 648. A. B. C. D. E. F. 649. A. B. C. D. E. F. 650. A. B. C. D. E. F. 651. A. B. C. D. E. F. 652. A. B. C. D. E. F. 653. A. B. C. D. E. F. 654. A. B. C. D. E. F. 655. A. B. C. D. E. F. 656. A. B. C. D. E. F. 657. A. B. C. D. E. F. 658. A. B. C. D. E. F. 659. A. B. C. D. E. F. 660. A. B. C. D. E. F. 661. A. B. C. D. E. F. 662. A. B. C. D. E. F. 663. A. B. C. D. E. F. 664. A. B. C. D. E. F. 665. A. B. C. D. E. F. 666. A. B. C. D. E. F. 667. A. B. C. D. E. F. 668. A. B. C. D. E. F. 669. A. B. C. D. E. F. 670. A. B. C. D. E. F. 671. A. B. C. D. E. F. 672. A. B. C. D. E. F. 673. A. B. C. D. E. F. 674. A. B. C. D. E. F. 675. A. B. C. D. E. F. 676. A. B. C. D. E. F. 677. A. B. C. D. E. F. 678. A. B. C. D. E. F. 679. A. B. C. D. E. F. 680. A. B. C. D. E. F. 681. A. B. C. D. E. F. 682. A. B. C. D. E. F. 683. A. B. C. D. E. F. 684. A. B. C. D. E. F. 685. A. B. C. D. E. F. 686. A. B. C. D. E. F. 687. A. B. C. D. E. F. 688. A. B. C. D. E. F. 689. A. B. C. D. E. F. 690. A. B. C. D. E. F. 691. A. B. C. D. E. F. 692. A. B. C. D. E. F. 693. A. B. C. D. E. F. 694. A. B. C. D. E. F. 695. A. B. C. D. E. F. 696. A. B. C. D. E. F. 697. A. B. C. D. E. F. 698. A. B. C. D. E. F. 699. A. B. C. D. E. F. 700. A. B. C. D. E. F. 701. A. B. C. D. E. F. 702. A. B. C. D. E. F. 703. A. B. C. D. E. F. 704. A. B. C. D. E. F. 705. A. B. C. D. E. F. 706. A. B. C. D. E. F. 707. A. B. C. D. E. F. 708. A. B. C. D. E. F. 709. A. B. C. D. E. F. 710. A. B. C. D. E. F. 711. A. B. C. D. E. F. 712. A. B. C. D. E. F. 713. A. B. C. D. E. F. 714. A. B. C. D. E. F. 715. A. B. C. D. E. F. 716. A. B. C. D. E. F. 717. A. B. C. D. E. F. 718. A. B. C. D. E. F. 719. A. B. C. D. E. F. 720. A. B. C. D. E. F. 721. A. B. C. D. E. F. 722. A. B. C. D. E. F. 723. A. B. C. D. E. F. 724. A. B. C. D. E. F. 725. A. B. C. D. E. F. 726. A. B. C. D. E. F. 727. A. B. C. D. E. F. 728. A. B. C. D. E. F. 729. A. B. C. D. E. F. 730. A. B. C. D. E. F. 731. A. B. C. D. E. F. 732. A. B. C. D. E. F. 733. A. B. C. D. E. F. 734. A. B. C. D. E. F. 735. A. B. C. D. E. F. 736. A. B. C. D. E. F. 737. A. B. C. D. E. F. 738. A. B. C. D. E. F. 739. A. B. C. D. E. F. 740. A. B. C. D. E. F. 741. A. B. C. D. E. F. 742. A. B. C. D. E. F. 743. A. B. C. D. E. F. 744. A. B. C. D. E. F. 745. A. B. C. D. E. F. 746. A. B. C. D. E. F. 747. A. B. C. D. E. F. 748. A. B. C. D. E. F. 749. A. B. C. D. E. F. 750. A. B. C. D. E. F. 751. A. B. C. D. E. F. 752. A. B. C. D. E. F. 753. A. B. C. D. E. F. 754. A. B. C. D. E. F. 755. A. B. C. D. E. F. 756. A. B. C. D. E. F. 757. A. B. C. D. E. F. 758. A. B. C. D. E. F. 759. A. B. C. D. E. F. 760. A. B. C. D. E. F. 761. A. B. C. D. E. F. 762. A. B. C. D. E. F. 763. A. B. C. D. E. F. 764. A. B. C. D. E. F. 765. A. B. C. D. E. F. 766. A. B. C. D. E. F. 767. A. B. C. D. E. F. 768. A. B. C. D. E. F. 769. A. B. C. D. E. F. 770. A. B. C. D. E. F. 771. A. B. C. D. E. F. 772. A. B. C. D. E. F. 773. A. B. C. D. E. F. 774. A. B. C. D. E. F. 775. A. B. C. D. E. F. 776. A. B. C. D. E. F. 777. A. B. C. D. E. F. 778. A. B. C. D. E. F. 779. A. B. C. D. E. F. 780. A. B. C. D. E. F. 781. A. B. C. D. E. F. 782. A. B. C. D. E. F. 783. A. B. C. D. E. F. 784. A. B. C. D. E. F. 785. A. B. C. D. E. F. 786. A. B. C. D. E. F. 787. A. B. C. D. E. F. 788. A. B. C. D. E. F. 789. A. B. C. D. E. F. 790. A. B. C. D. E. F. 791. A. B. C. D. E. F. 792. A. B. C. D. E. F. 793. A. B. C. D. E. F. 794. A. B. C. D. E. F. 795. A. B. C. D. E. F. 796. A. B. C. D. E. F. 797. A. B. C. D. E. F. 798. A. B. C. D. E. F. 799. A. B. C. D. E. F. 800. A. B. C. D. E. F. 801. A. B. C. D. E. F. 802. A. B. C. D. E. F. 803. A. B. C. D. E. F. 804. A. B. C. D. E. F. 805. A. B. C. D. E. F. 806. A. B. C. D. E. F. 807. A. B. C. D. E. F. 808. A. B. C. D. E. F. 809. A. B. C. D. E. F. 810. A. B. C. D. E. F. 811. A. B. C. D. E. F. 812. A. B. C. D. E. F. 813. A. B. C. D. E. F. 814. A. B. C. D. E. F. 815. A. B. C. D. E. F. 816. A. B. C. D. E. F. 817. A. B. C. D. E. F. 818. A. B. C. D. E. F. 819. A. B. C. D. E. F. 820. A. B. C. D. E. F. 821. A. B. C. D. E. F. 822. A. B. C. D. E. F. 823. A. B. C. D. E. F. 824. A. B. C. D. E. F. 825. A. B. C. D. E. F. 826. A. B. C. D. E. F. 827. A. B. C. D. E. F. 828. A. B. C. D. E. F. 829. A. B. C. D. E. F. 830. A. B. C. D. E. F. 831. A. B. C. D. E. F. 832. A. B. C. D. E. F. 833. A. B. C. D. E. F. 834. A. B. C. D. E. F. 835. A. B. C. D. E. F. 836. A. B. C. D. E. F. 837. A. B. C. D. E. F. 838. A. B. C. D. E. F. 839. A. B. C. D. E. F. 840. A. B. C. D. E. F. 841. A. B. C. D. E. F. 842. A. B. C. D. E. F. 843. A. B. C. D. E. F. 844. A. B. C. D. E. F. 845. A. B. C. D. E. F. 846. A. B. C. D. E. F. 847. A. B. C. D. E. F. 848. A. B. C. D. E. F. 849. A. B. C. D. E. F. 850. A. B. C. D. E. F. 851. A. B. C. D. E. F. 852. A. B. C. D. E. F. 853. A. B. C. D. E. F. 854. A. B. C. D. E. F. 855. A. B. C. D. E. F. 856. A. B. C. D. E. F. 857. A. B. C. D. E. F. 858. A. B. C. D. E. F. 859. A. B. C. D. E. F. 860. A. B. C. D. E. F. 861. A. B. C. D. E. F. 862. A. B. C. D. E. F. 863. A. B. C. D. E. F. 864. A. B. C. D. E. F. 865. A. B. C. D. E. F. 866. A. B. C. D. E. F. 867. A. B. C. D. E. F. 868. A. B. C. D. E. F. 869. A. B. C. D. E. F. 870. A. B. C. D. E. F. 871. A. B. C. D. E. F. 872. A. B. C. D. E. F. 873. A. B. C. D. E. F. 874. A. B. C. D. E. F. 875. A. B. C. D. E. F. 876. A. B. C. D. E. F. 877. A. B. C. D. E. F. 878. A. B. C. D. E. F. 879. A. B. C. D. E. F. 880. A. B. C. D. E. F. 881. A. B. C. D. E. F. 882. A. B. C. D. E. F. 883. A. B. C. D. E. F. 884. A. B. C. D. E. F. 885. A. B. C. D. E. F. 886. A. B. C. D. E. F. 887. A. B. C. D. E. F. 888. A. B. C. D. E. F. 889. A. B. C. D. E. F. 890. A. B. C. D. E. F. 891. A. B. C. D. E. F. 892. A. B. C. D. E. F. 893. A. B. C. D. E. F. 894. A. B. C. D. E. F. 895. A. B. C. D. E. F. 896. A. B. C. D. E. F. 897. A. B. C. D. E. F. 898. A. B. C. D. E. F. 899. A. B. C. D. E. F. 900. A. B. C. D. E. F. 901. A. B. C. D. E. F. 902. A. B. C. D. E. F. 903. A. B. C. D. E. F. 904. A. B. C. D. E. F. 905. A. B. C. D. E. F. 906. A. B. C. D. E. F. 907. A. B. C. D. E. F. 908. A. B. C. D. E. F. 909. A. B. C. D. E. F. 910. A. B. C. D. E. F. 911. A. B. C. D. E. F. 912. A. B. C. D. E. F. 913. A. B. C. D. E. F. 914. A. B. C. D. E. F. 915. A. B. C. D. E. F. 916. A. B. C. D. E. F. 917. A. B. C. D. E. F. 918. A. B. C. D. E. F. 919. A. B. C. D. E. F. 920. A. B. C. D. E. F. 921. A. B. C. D. E. F. 922. A. B. C. D. E. F. 923. A. B. C. D. E. F. 924. A. B. C. D. E. F. 925. A. B. C. D. E. F. 926. A. B. C. D. E. F. 927. A. B. C. D. E. F. 928. A. B. C. D. E. F. 929. A. B. C. D. E. F. 930. A. B. C. D. E. F. 931. A. B. C. D. E. F. 932. A. B. C. D. E. F. 933. A. B. C. D. E. F. 934. A. B. C. D. E. F. 935. A. B. C. D. E. F. 936. A. B. C. D. E. F. 937. A. B. C. D. E. F. 938. A. B. C. D. E. F. 939. A. B. C. D. E. F. 940. A. B. C. D. E. F. 941. A. B. C. D. E. F. 942. A. B. C. D. E. F. 943. A. B. C. D. E. F. 944. A. B. C. D. E. F. 945. A. B. C. D. E. F. 946. A. B. C. D. E. F. 947. A. B. C. D. E. F. 948. A. B. C. D. E. F. 949. A. B. C. D. E. F. 950. A. B. C. D. E. F. 951. A. B. C. D. E. F. 952. A. B. C. D. E. F. 953. A. B. C. D. E. F. 954. A. B. C. D. E. F. 955. A. B. C. D. E. F. 956. A. B. C. D. E. F. 957. A. B. C. D. E. F. 958. A. B. C. D. E. F. 959. A. B. C. D. E. F. 960. A. B. C. D. E. F. 961. A. B. C. D. E. F. 962. A. B. C. D. E. F. 963. A. B. C. D. E. F. 964. A. B. C. D. E. F. 965. A. B. C. D. E. F. 966. A. B. C. D. E. F. 967. A. B. C. D. E. F. 968. A. B. C. D. E. F. 969. A. B. C. D. E. F. 970. A. B. C. D. E. F. 971. A. B. C. D. E. F. 972. A. B. C. D. E. F. 973. A. B. C. D. E. F. 974. A. B. C. D. E. F. 975. A. B. C. D. E. F. 976. A. B. C. D. E. F. 977. A. B. C. D. E. F. 978. A. B. C. D. E. F. 979. A. B. C. D. E. F. 980. A. B. C. D. E. F. 981. A. B. C. D. E. F. 982. A. B. C. D. E. F. 983. A. B. C. D. E. F. 984. A. B. C. D. E. F. 985. A. B. C. D. E. F. 986. A. B. C. D. E. F. 987. A. B. C. D. E. F. 988. A. B. C. D. E. F. 989. A. B. C. D. E. F. 990. A. B. C. D. E. F. 991. A. B. C. D. E. F. 992. A. B. C. D. E. F. 993. A. B. C. D. E. F. 994. A. B. C. D. E. F. 995. A. B. C. D. E. F. 996. A. B. C. D. E. F. 997. A. B. C. D. E. F. 998. A. B. C. D. E. F. 999. A. B. C. D. E. F. 1000. A. B. C. D. E. F.

a Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ἐπῄῤῥει.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, πιμέσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν sæpissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J. B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep.* III. *M. du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ ἐκ ταῖς ὀφρύσι τῶν εὐδαιμονίων μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας οἶνον τομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα ἐκ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδισίσιον Σικελικὴν τε ἐκ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸ ὑγρὸν ἐκ ἀνειμένον ἐκ ἀβροδιαίτου ἐπιτηδεύουσι τὸ βίου. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν Θεσσαλικὴν Σικελικὴν πίνει τε ἄδδην ἐκ ἐυσχετῶς κέρας αὐτῷ τοῦ Κερδίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένου. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίων ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντος. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὸν ἀφροδίσιον ἐκ Συβαρίτικὸν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ἐπίῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπίῤῥει μοι, ὦ γεραιὲ, παρ' ἄλλων τἀγαθά *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπέῤῥει. *J.G.G.*

Ἐπίῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Mss. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέῤῥει, quae omnes infidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἔρμ. c. 61. ἐπιῤῥεῖ γάρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν ἐ ἐ τῶν Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον ἐ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquando; POL. μὴ Δία τὸν ἀρίστους γε τῶν ὁ τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδονῳ θεραπεύοντες, καὶ μακάριον ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. SIM. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τ' Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; POL. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτον ὢν, προσιόθητον ἦν. SIM. αἰνίγματα λέγεις.

POL. Καὶ μὴν προδήλος γε ὁ ἔρως οὗτος οἱ πολὺς ὤν, ὁ καὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. SIM. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πάλαι τ' χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. POL. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεπόρθμευσε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. *V.*

τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀίνακόν τε & πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐς τὰ μάλιστα πολὺ τοῦτο ἐπιῤῥύη· p. 548. & *Homerum* ipsum. *M. du S.*

Ἐπίῤῥει] Sine controversia verum est ἐπάῤῥει· ὑποῤῥεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον & τὸ ἀργύριον ἀίνακόν τε & πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥύντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥύντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλούτου αὐτῷ, εἰ μὴ ὧν σὺ πολλῶν ἐπιῤῥεῖς. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & adfluentia*: σθενύναι τὴν αὐξην τε & ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτων ἐπιῤῥοίαις *Eustathio Antiocheno.* Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua*

sufficianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *T. H.*

85. Μῶν & σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset τινα oratione hunc in modum divisa: Μῶν & σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum πάλαι τ' χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excideriat θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν & σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τ' ἐρασμίων & ὑπερφάνων τῦ δὲ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palaphat.* π. ἀπίς. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla merceda transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίστε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ὑπέτρεμε τε, καὶ κολακευϊκώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμον ἔχον; ἆρα τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεωνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πολλὴ ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπερχυρωθεὶς τῷ γένει, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur studio & obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum hæredes me relicturum esse dictitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare jussis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ scriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polystrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel sic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi jam optimates adsectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc summo loco natis adnumeratur ille mento raso delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

α Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλίανθος Πώλιος ἦν υἱὸς Πύλου (ὃς καὶ αὐτὸς τὴν Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καταλαβόντος, καὶ μονομάχησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλίανθος] Lege Μίλανθος, ut ex iis liquet, quae *J. Meursius* collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea fieri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. *T. H.*

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο τῇ περὶ ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec meum mussito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera*: nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti τὸ, sicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. *Φοβούμενοι τοὺς μὴ ὁσίων κεχλημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλωσι*), servanda tamen est fine dubio; de quo notavit accuratissimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. *T. H.*

7. Οἰμώζειν] *Horatius*: *Nil sibi relictum praeter plorare.* *M. du S.*

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obscoenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. *J. B.*

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 592. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὑρίσκων. *Demosthenis* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλλησιν ὄντες, οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάροις ἐπαινοῦσιν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem AEschinem adversarium vocavit ὄλεθρον γραμματίου pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μισθοδοσίαν τὰ γράμματα τὸ ἀναγινώσκειν adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Aristippo II, 75. Σάμιον ποτὲ τῶν Διονυσίου παιδίων πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ ἐλιθοστρότους διεκόντος, ἵν' ἀφῇ ἐλεύθερος, ἀναχρεωφάμβως προσίπτατο τῇ ὄψει.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

ἢ Νιρέως καλλίων, ἢ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔ μοι μέλει, ἢν τραλιγήσατε τ Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit everſa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

ΑΚούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον ἢ ὑπόσαθρόν ἐστι, ἢ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, ἢ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται ἀνατρέπεν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μελανοήσετε.

[b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. [c] ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. [d] Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Καίτοι τις ἂν τὸ μὴ γένος Φρὺξ ἢ δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πικράσκαζ. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὶς ἀμείνων ἢ βλακονίστερος quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὼς (vel παιδεὺς nam vulgatum παῖσι nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλύῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπέξυρ——] Vide Notam ad Τίμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλλιπύγων εἱκότως, ὀκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ὅτι τὸν γνάθον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ὅτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοτρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄναρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ παλιξυρημένος τε καὶ καθαπτισθισμένος τὰ ὀφθαλμώ. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῶν alterutro certe loco eſt in ἡμῶν mutandum; utro dubitas: me Cod. O. momentum impulit, ut hic malim. *T. H.*

σθε· ἢ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
ª NEK. πῶς ἂν ποιήσαιμεν ᵇ εὐπλοήσομεν; XAP. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν ἡ ἴτυς ᶜ δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, ἢ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἐπιβαλών. σοῦ δὲ ἥδ᾽ ᵈ ἐπιβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτούς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. E P. εὖ λέγεις· καὶ ἴτω ποιήσωμεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὗτοσὶ τίς ὁ πρῶτος ἐστί; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ᾽ ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

ª NEK.] Ἑρ. O. ᵇ Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. ᶜ Δέξαιτο] Δέξοιτο O. ᵈ Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθρα C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ † ὅση διωατὴ πλοίζισθαι, ἀλλ᾽ οὐκ ἔγγειος. V. Τὰ ἐλαφρόταλα τῶν κτημάτων ὡς τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent *ἐστὶ Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἔπιπλα οἷονει vel οἷον ἡ κυρὶ κτήσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν χλημάτων. *T. H.*

† Ὅσα] Ὅση Exc. G. C. & *V.* *M. du S.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima diiucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τῆς ἠόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνες· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠών & Ἡιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰκις ἰωμακότες ναυάγια τῶν ἀθλητῶν τῆς εἰς τὰς μοὺσας ἐκδεδρασμένων legeris ἠόνας vel ἠιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρόταλα τῶν κτημάτων, ὡς τὸ ἐπιπολάζειν. *J. B.*

47. Ἀπορρίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *J. B.*

Ἀπορρίφθων] *Benedictus*: *projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀπορρίφθων] Pro ἀπορριφθῆτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερρίφην. *J. C.*

Ἀπορρίφθων] Quale monſtrum illud ἀπορρίφθων? *Bourdelotius* tamen ſuam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀπερρίπται. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verbera; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀπερρίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερρίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἐπισκ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀπορρίφθων. *M. du S.*

Ἀπορρίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenynius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπερρίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis diſtantibus, Atticis admodum familiare, ut χρηθῶν, μαχεσθῶν ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν: ſic ἀξιώσθων, ἐχρῆσθων, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo *Foed.* Hierapyth-

ri, baculusque in paludem sunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque sedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus osculum binis talentis æstimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ε ἀπερρίφθων. τὸ τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πρόεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρας· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Σπεύδει τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὸν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, ᶠ ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

ε Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AIW*. Priores ἀπερίφθων. ᶠ Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλωπεκὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικός. *G.*

ptin. & Prianf. p. 120. Marm. Oxon. *T.H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. *M.du S.*

53. Ἐπίρας] Excidit articulus, ὁ ἐπίρας. *T.H.* *Ibid.* Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum fumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. *J.B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legenduinque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντας, διαδεδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πεφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adsuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλας γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορυφᾶς, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸ κάνδυ, καὶ τὴν τιάραν; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδημένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὦ τὸ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδημένος nec certe cum *Rhodaeo* in Miscell. IX. cap. 10. legendum ὦ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖσε ἀποδύεσθον ἐς τινα μιγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Η Βασιλὴν δὲ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μίγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & deinde post περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13. Πῶς δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille est, qui fustem gerit.* Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρὰ. & Pan in Eis accusato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J.J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον· & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M.du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλωπεκὸς, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a Doctiss. *Jensio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ πεπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γενναιότατος ἅπτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὴν δὲ τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo *Luciani* loco Illustr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T.H.*

60. Ὁ βλοσυρός] *Minax.* *J.B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo, nam recte in inscriptione hujus dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί ὦν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί ὦν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐχέτω ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι ψιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ὦ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσουσι τὸ σκάφος, ἢ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

a Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἤτοι * μανδύς· καὶ χλαμύδα ἢ πῶρυν καλύμμα. G.

* Μανδὺς] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢ μανδύας καὶ χλαμύδα καὶ σωφρὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢ καὶ μανδύας καὶ χλαμύδα, καὶ σωφρῆν καλοῦσι, καὶ σόλην καὶ ἀστραβὴν καὶ κολόβιον. Repone κολόβιον deinde pro σωφρῆν βαφῆν vel βαφῆιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi σωφρῆν fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρὶς dicta fuerit σωφρὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βαφῆν, erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis σωφρὴ. T. H.

Sed Mf. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλωργὸς. hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J.G.G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί ὦν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί ὦν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί ὦν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D.M. XXII. τι ὦν, ἐχρῆν ἀφ' τοῦτο μη ἀποθανεῖν; In Ἐπιστοπ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί ὦν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν ἐκ τεθνηξιοῦς πόλιν; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J.G.G.

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J.G.

95. Ἀνεκήρυξεν] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, σὺ γὰρ ἐπὶ τοῦτο ἐκήρυξας quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

85 λὰ καὶ τὰς στεφάνους ταύτας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδοὺ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum momumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemoratu. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

90 Καὶ σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σύσσιτα κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις 95 ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτιν δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐκ ἐκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

1 ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις, [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, supercilliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὃ ὅτε

b Ἀληθῶς] Deest in O. c Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.] Ita *f.* V2. Νεκρὸς G. P. f Ἐν γῇ] ὑπὸ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτην δηλονότι, G.

3. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι στρατιώτης. G.

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, τιμίαις ὑμᾶς ἀναδῦσαι εἰς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione vitiari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII. 75. *T. H.*

3. Στράτων] Sic optime Ed. *f.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νικηφόρ· quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mſ. pro Κρα. est Νικηφ. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ejus

ὅτι τῆς Φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὴν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. EP. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem osten-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol* Βρένθειον, μῦρον τι παχέων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. AEschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βράνθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat θρίδαξ aut θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio*: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρενθὼ, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθω, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυμέλους μύρου. eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον λέγεταί τινος ἄνθους ὑδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρενθὴ, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθ.ῶν velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθιον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. prope finem βρενθυον, nili de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρένθειον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concessero: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἢ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est Βρεντινόος (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βρεντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Belantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec, tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβων, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφου, nec cum *Guyeto* in θυμῶν mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in AEschinem Socraticum, etsi longiora* ἀφῶ τὰ βρένθη ὑμῶν τὰ πολλὰ, ὦ φιλόσοφοι· hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio ex *AElio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βράνθος ἐπὶ ὑπερηφανίας θετέον ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) ἀφ' οὗ ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζειν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ οὗ aeque pertinens ad τὸ βράνθος, quam τὸ βρένθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρενθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθὸς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρενθὺς, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄρτυξ, ὃ ἐν βρένθος· me judice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πλῆθος existunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum con-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὲν τ[ὸ] [a] ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλακοποσίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τουτί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

a Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονιαν. b Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. c Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἱπαρεῖς, σεμνύνεσθαι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναφροδιτεῖν, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μεταιωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι. in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου. neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῶν βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸν φθαλμὸν καταδάκνει. *Scholiaſtes* quum ſcribit, ἀπατεωνύεις σεαυτὸν ἐν τῇ χλιμαῖ, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad καταδάκνεσθαι τὸν φθαλμόν. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων ὕτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ἀπὸ φρονήματος βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat:* quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ὅπα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀνασπάσας τὰ κοττάβια. Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι σιωπὴς αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲν ἠσιλλαινον, ὅτι ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri:* περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἅπαντες δ' ἦν ἀπαλλάττοντες λαοῦντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλεῖν ἤθελεν. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ὀπ Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθυόμενος λαβὼν ἀπαγγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis alterius, εἴτις ἄκνον καλίσειεν αὐτὸν, ὀργὴ βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθύόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἡνάγκασε δὲ αὖ τινος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωφρονοῦσι &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδιζόμαι καὶ ἐπεξέρχομαι ἂν μὲ Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob ejus pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλακίσε τὴν εὐγένειαν, ὅσον οὗ βρενθύεσθαι & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκλ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἱρέσεων κακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοφωτάτου ποικίλου μᾶλλον καὶ σεμνοῦ βρενθύεσθαι, εἶτα προτηλακίζοντος τῷ ἀναξίῳ τὸ ἀξίωμα. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδεῖται, vel Βριθεῖται· nam infra ſane legitur, Βριθεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονειαν] W. r. In aliis ἀλαζονιαν. *M. du S.*

19. Ἐννοιας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλιγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Belerus & curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit *& rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit hoc

ἀναιδειχμωτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· ὃ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα θεικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τ' τύφου, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λίληθε] Λίληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κωπηλατουμένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur ὀ ἰθλος· ὀ μικρολογίαν τὴ Δία, ὀ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντηκόντορος abſurde vertunt *qua quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum δικωπὰν ἴλκειν. *J.G.*

33. Μυαῖ] Coll. P. & L. In Impreſſis μυῶν. *M. du S.*

36. Πίλικιον τ' ναυπηγικῶν] Pro πίλικιον ναυπηγικὴν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰστρέφεσθε τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τ' κεραμικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θουριακὰς τ' τραγγύλων ληκύθους, ὀ βακλιρίας τ' σκολιῶν ὑπ' Λακεδαιμονίων. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λιτρῶν. *Ariſtoph.* in Γῆρᾳ κωμῳδ τ' μαγειρικῶν. *Alexis*: —Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρνακι ἠμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν— Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπτω] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπτω τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπτω in Mſſ. eſt ἐπικόπτων ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἐλεὸν, ξύλινον, ἐπίξηνον· dictam eſſe illam menſam coquorum ἐλεὸν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἐλεὸν ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλεοῦσι. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur ἐλεὸν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπ.κοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quae ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπ.κοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comoediae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπ.κοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπ.κοπον. Τὸ ὃ παρθένιμοι κεφαλὰς ἀντὶ τῦ πρωτεύειν ἔλεγε. ἢ ὡς ὁ ἐπίξηνος ἤτοι ἐπικόπος ἤτοι ἐπικορμίς φησιν ὅτι κοπεῖαι· qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur πρωτεύειν ὡς ἐπιξύλῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξήνῳ. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quo ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπος, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πίλικιον &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόρμιον. Ari-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χ' ἡ τ' ὠώγωνα τῦτον ἀποθέωθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, χ' λάσιον, ὡς ὁρᾶς· πέντε [c] μνῶν τρίχες εἰσὶ τὐλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθω χ' τῦτον. ΦΙΛ. χ' τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; EP. Μένιππος ἐτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μιῶν τρίχες εἰσὶ] Μιᾶς εἰσὶ τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν etſi nec repudiandum ſit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *Alii*. ubi praeterea notatum: Ἐπικόπτῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud* Od. B, 237. παρὲκ μέσσους κεφαλὰς, *ſubjungit*, πρετίθασιν, ἢ ὡς τὸ ἐπίξηνον, ἤτοι ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ὥστε κοπῆναι, *in trunco in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος· *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος· *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἑλεὸς, *quam* ἑλεὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἑλεὸν apud Homerum, vel ἑλειὸς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τέλεον *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poetae* ἑλεῶτος non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἑλεὸς δ', ἣν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θύεσθαι εἰς τιμὴν ἀνεβῶς τοῖς χορδάταις ἀπεκρίνατο, membranis ſi obtemperemus, Ἑλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ελεὸς, τῦ ἑλεῦ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀφιεροῦντας τὰ ταῖς θυίαις teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἑλεοκόποι *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἑλη κόπτοντας, τῦ τ παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποτε δὲ ὠνομάσθαι τὸ ἑλεὸν, ὅτερ ἐστὶ ἐκτὸς ξυλίνου, γίγνεσθαι τῦνομα· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ὅρκος, vel, quod verius exiſtimo, ὅτερ ἐστὶ κορμὸς ξύλινος. De ἑλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *AEſchyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόνης Θερμῇ κοπείσης φοινίᾳ προσφάγμαθ' quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ἐάσιον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικοπάνιόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis.* Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τῦ ἐπάνω τῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν ὁ ἐπίκοπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὃ ἐγω ἐπικόρμιον· cujus vocabuli infimae Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ Ἀριστοφάνει ὁ Δημοσθένει· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τιθέντες ἐκκόπτουσι, ὃ νῦν τὸ κρεοκόπιον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχέου ῥαφάνου ſi mederetur, ὑπλίου ἀνακλίνας τ' ἄνθρωπον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ πεπτὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ διαφορᾷ τῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' οἷς ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adſentior. Idem: Κρήϊον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέσχην· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρεῖον ſive κρήϊον duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo car-*

λὰ πρίονά μοι ἀνάδησον· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. [a] βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀφρύων; ΕΡ. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, ἢ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ὧν. ΜΕΝ. ἓν ἔτι τὸ βαρύταλον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. τί, ὦ Μέ-

verum ſerram mihi porrige ; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis eſt ſatis idonea. Euge ; homini nunc quidem ſimilior evaſiſti, dejectis ibi ſordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de ſuperciliis ? MERC. Omnino : ſuper ipſam enim frontem ea ſuſtulit, neſcio cujus rei gratia ſeſe tam ſuperbe erigens. Quid hoc ? etiam lacrimaris, ſcelerate, & ad mortem expaveſcis ? quin ocyus inſcende. MEN. Unum adhuc graviſſimum ſub ala tenet. MERC. Quid-

[a] Βάλει] Ms. βούλει. P. [b] Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. [c] Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τῷ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ἡ κινάβρα λέγει τὴν πίραν. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ σ. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 113. M. du S.

Haec vel Scholiorum deſcriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere feſtum viderentur : neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Pertinadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν ſignificet *faſtidium creare*, quale ſolet odor ingratus ac teter ; at *faſtidire*, *averſari* σιαίνεσθαι Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντία, *faſtidia* Σιαντὸς, *teter*. Isdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam Nicephori & Joannis Moſchi σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipſo σιαίνεσθαι rejecti : utrique loco potestas adsignata plane convenit : aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. noſtro ad Tim p. 113. reſtitui commode poſſit, ἀπὸ τοῦ Δίκα σιαίνειν, *propter illam* συγκότησα nimirum vultusque triſtitiam, qua feſtum illud Διασια celebratur. Hic autem volumine dicere ? κινάβρα *proprie ut recentiori fatear* : *praeterea notat quemvis terrum odorem*, *re quod omnibus faſtidium excitet*, ſive malis, *omnes faſtidiant* : an potius parva mutatione legi praeſtat? λέγει δυσωδία αὐτὴν σάρτας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi fetore philoſophum cum omnibus eſſe faſtidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβρα forte vocari *perum* ſuſpicaretur ? quid dici poterat abſurdius ? haec tamen Etymologi verba non multum diſcrepantia recognoſce : Κινάβρα· ἴσως κύριος ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀτλῶς ἡ δυσωδία· ἡ καὶ ἡ ὀσμή· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiaſta, ſed ab Etymologo noſtrum Scholiaſten ſaepe deſcribi : de pera certe vix quisquam, quid ſit κινάβρα declaraturus, cogitare poſſet, niſi ad hunc locum commentaretur. T. H.

carnes coquantur. Tum etiam, ſi lectioni receptae tuto fidimus, μάλκῶν a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari *Heſychius* oſtendit : illi autem conjecturae, qua ſuſpicatus fui in eodem reſtitui poſſe Ἐπ κοπον, ἐπικόμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπικοφον, ἐπίκωπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπ κεφον, ἐπ καρτον. *Scaligero* ſubſcribo Gloſſas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφὶς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philoſophi barbam ſcala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod ſecuris robuſtum aliquod lignum, non levem tabulam poſtularet. T. H.

40. ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava diſtinctione ; quam ob rem ignoſcendum eſt eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero ; nunc homini ſimilior evaſiſti, foetidis ſordibus ibi depoſitis* Ἀναπέφηνας intellexerunt, quaſi actionem contineret ; perverſe : aliud norma Graecae linguae, atque ipſe *Lucianus* ſuadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας· Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας ; Xenoph. Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτε θεοὺς τισὶ καινοὺς ἐσ μοσιν, οὔτε ὁμοίους, οὔτε ὁνομάζων ἀνους θεοὺς ἀναπέφηνα. Suidas : Ἀναπέφηνα, ἀπεδέχθην, ἐφάνην. ἐγὼ ἐκεῖ ἀναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis conſarcinatorem. §. 3. ipſe rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii poſtulat, niſi is, qui, quae habet ipſe, deponit atque a ſe projicit : modo, τὸ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, &c, ἀπόθου τοῦτον. Ἑρμ. c. 5. πᾶσαν ἂν ὑποστιμώσεως ἀφεῖμην ἐκ ποδὼν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθεμένου μανίαν τιμῶσαι τοὺς αὐτοκράτορας in Paſſ. Tarach Prob. & Andron. p. 248. Hinc ſponte ſequitur, quomodo ſit capiendum αὐτοῦ, tanquam ſi locum, ubi ſordes excuſſae jacebant, digito monſtraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii perſonae conveniant, manifeſto, dummodo ſententiam conſideratius perpendas, patebit. Securis loco ſerram Menippus ad deradendam philoſophi barbam riſus cauſa poſcit : verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de supercilliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ φίλικος ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἐπιθέμενος αὐτῇ τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπικῶς λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῇ] Id est, αὐτόθι, αὐθύς. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μετρίως ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridet, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur *istae* loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Eusseb.* D. E. p. 106. C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες & τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Proœm. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L. III, 28.* Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ὧν φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἥγιου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Berglerus*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis exponias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιτάσας γοῦν τὸ πῶγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκλεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς ἐπῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Ἀποδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδ' ὁ τοῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ὡς τῇ ἀγορᾷ μισῇ πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, sub sinu. *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακείαν] Ita Ox. Reliqui κολακίαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. repositum. *M. du S.*

d Κολακείαν] Ex O. Edd. omnes κολακικὴν. e Γε] Sic O. Cunctae Edd. γὰρ· quod si retineretur deleri omnino debebat ὄντα.

παρισώσεις, ἢ πρεσβύτης, καὶ βαρβαρισμούς, ἢ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ σπόγγια, τὴν σποδάβραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζεις, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ ἀρτίως τὴν πώγωνα δεδημένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾠμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαλλας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέσεται ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· ἢ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὑπὸ τῇ σοφίᾳ ἐγγύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὑπὸ τὸν θάνατον, καλέσαντός μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

[a] Ἦν ἰδού] Ἤνιδε P. εἶεν, ἰδού. B2. quod sine dubio editoris. [b] Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν σχολαῖς προφερόμενον τὸν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο στρατιαὶ, ἢ τὰ ὡδαπλάσια. V.

66. Διεδημμένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιλυπεῖα] Περιεῖα. V.

* Οἱ δὲ δύο * στρ. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse J.C.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic apiandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 12. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἃ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora. Ciser.* de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Nosser Δημοσθ.* c. 8. *M.du S.*

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. *M.du S.*

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδοὺ, *ecce*: quod alibi quoque sæpiuscule apud nostrum occurrit, sed sæpius corruptum. Dicitur pro ἦνι ἰδού. *J.G.G.*

Ἦν, ἰδού] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto* ἦν' ἰδοὺ *posita post* ν' *apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit* ι *adverbii* ἦνι, *quod* οὐκ τῇ ὡδαπλάσιον τοῦ ἰδοὺ *perinde ac si diceretur* ἦνι ἰδού. Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποδάβραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲν ἀνίστων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνέλκον τὰς ἀποδάβρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνεμάττοντο. Quam hic

λέγε-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvosque flebilem in modum aliſ concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ὑπὲρ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ὑπὲρ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων αἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γενναδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *A1W.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρᾶζ.

ἀποβάλῃσι, paulo ante dixerat ἀναβάλῃσι· idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τὸ ἀποβάλῃσι κατιόν· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποβάλῃσι, μήτε ἀγχυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T. H.*

72. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: execratus itaque aniculae inſidias operto capite, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T. H.*

73. Περίεσται] Futurum, uti ſupra Ep. Δ. X. αὐτίκα μέντοι ἐς τιμωρήσει τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργυρίου λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T. H.*

77. Ἔσφαξε] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M. du S.*

84. Συνέχεται] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J. C.*

Συνέχεται] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συναγχεῖται vel ἀπάγχεται melius convenire laevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari; ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri: Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐπιπλων συνέχεται ὑπὸ τῆς γυμνασιάρχου διὰ τὴν μοιχείαν συνεχόμενος ἀπώλλυτο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T. H.*

86. Βάλλῃσι ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J. B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedaemonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J. B.*

Ἐξάρχει τοῦ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T. H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

ριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μεταπεμψόμεθα. ΜΕΝ. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; [a] πάντως δικαζῆναι δέησει καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ. CRAT.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὀπλέγειν, Ἢ μ᾽

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει παλαίοντας τῷ ξύλῳ, ὡς τὸ † Ἀριστέαι λέγουσιν, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat M. du Soul. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. T. H.

† Ἀριστέαι] L. Ἀριστίκ. Sed tamen Ἀριστέαι est etiam in C. M. du S.

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. M. du S.

Ibid. Δικασθῆναι δήσει] Vocem unam addit Mss. πάντως δικασθῆναι δήσει. πάντως vulgo deest. J. G. G.

7. Μοριχον] Ficta credo haec nomina. M. du S.

10. Πλουσιος ὁ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post vocalem ὤν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. J. J.

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. M. du S.

11. Ἢ μ᾽ ἀνάειρ᾽ ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Ψ. v. 724. J. G. G.

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco αἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ὡσαύτως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἵτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις οἵτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἵτε ἀ. τῶν ὀ. οἵτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρεῖχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII. p. 581. *Iisdemque subjeruntur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Similе est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. T. H.

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. Εmnap. Ed.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjecturarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. ζ κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μόιριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τ ἑαυτῦ πάντων, Μόιριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμθυοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, [b] εἴτε ἀπὸ τ ἄστρων τεκμαιρόμθυοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τ ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν [c] Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ὑπὲ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί ἂν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ὑπὸ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα ἦλθον, ἄμφω συγγε-

[b] Εἴτε] Οὔτε *J.* οὔτε Margo *AIW.* [c] Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Æd. *J. B.*

24. Ἀριστῆ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέων. *J. B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστῆ dicat, cum Ἀριστέων appellarit; & merito miratur. Mss. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστῆ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *J. G. G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορεῖς, quasi a βορεὺς per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆ Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεὺς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Scheffernm* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστεῶς dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Paus.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Rutgers.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τ Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J. B.*

γενεῖς ὄντας, οὐδὲ ὡπόθ' προμαντευομένους ἔτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

rum, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ποτέ σε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὴν βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρδαρὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενον) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἐχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῶν Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἁπαντα.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nancisceret ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κηρινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ἐστὶ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ἵνα νῦν ἡ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντευομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντευόμενος & ἔτως. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μόριχος. *F. G.*

33. Ἐς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem.* diversas faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Εὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] *Alii vero nihil curabant ejusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺν εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. *Non tenuia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25. Καὶ χαῖρε εἴ τις ἑκάστῳ ἐξετάζειν βούλεται τὸ τεχνῶν, εὑρήσει πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῆς πάντας τιμωμένας. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere velit, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥοῦντα χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τε ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viæ metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῆσαι. *Aelian.* H. V. I, 28. ὁ Ῥόδιος φασὶ τὸ μὲ εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα ἐς θαυμάζοντα αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ἐρασὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδοὺς ὁρᾶν Ἀθηνᾶς, καὶ Δικαιοσύνης ἐπιτειχιζούσης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Fac. Gronovio*, Græcæ phraseos calentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενον τ πλῆτον παρ' Ἀντισθένους, ᾗ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· ᾗ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ πολε ᾗ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, ᾗ διέῤῥει, ᾗ πυθμένα ἔγειν ᾗ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ τέτρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, ᾗ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλατον. ΚΡΑ. ἐκεῖ ἡμεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ταῦθα τ πλῆτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· ᾗ τοῦτον ἄχρι τῶν πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στέγειν ᾗ δυναμένου] Δέχεσθαι, βαστάζειν. *V.*

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτι χρυσίου ἔστι, ὅτι δόξας ὁρῶσιν, ὡς ἀμφίβολος περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ο ὁρῶν ἀ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, οἷς ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα. At illud οἷς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξαίτουμαι ὁρᾶ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ὑπερθαυμάσῃ), ᾗ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo nimirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* *J. J.*

62. Τῷ πυθμένι στέγειν ᾗ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολιχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγειν πιμπλάμενα Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. *T. H.*

65. Ὀδοῦσι ᾗ ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adservimus* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *ungulculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. *T. H.*

68. Ἥξουσι] De ἥξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. *M. du S.*

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου, ὦ Λίβυ; 70. ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ὑμεῖναν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἰκῶν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία, ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

a. ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola P. Σκιπ. Pro Μίνως F. Μίνως, ut supra ἰμβαίους pro ἰμβαίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου.] Ex historia colloquii, quod Epheli habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt Fr. *Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciisse nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Epheso colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parallet, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἰσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. τῷ παρισκευάσασθαι τὰ πολέμια· adquem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἅλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἐθνῶν μεγάλων τε & τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀνὴρ διαφερόντως & τὰ πολέμια ἔργα ἀγαθός· p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοὺς γὰρ εἶναι ὑμῶν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lucia-*

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præstitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, supe-

γενῆσθαι τραλιγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων κεφδὸν τὸ πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐκεῖνον οὖν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔστω [c] ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ὅπῃ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμεών τε προσαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῆς Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ πρὸ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνέγκαιτο] *f.* typorum vitio *ἐνίγκατο*. *d* Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγου.

ciani verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διάφορον VI. p. 412. n. 14. Non moleste feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους ἀλφίστου idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deferam. *T.H.*

81. Ἐν μέρει ἑκάτερος ἑκάτερον] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἤξιου λέγειν ἕκαστον τὰ μέρει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ. Illud τὰ μέρει vel τὸ μέρει apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *J.C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδος φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lapide* ait Lucianus ἐν Νεκυίαις *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 593. καὶ παιδιᾷ πολλῇ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ Ἑλληνικῇ ἤσκηλο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τὸν τε Ἀλέξανδρον ἄλλοις ἄλλην παιδιὰν παιζόμενον, ἥδιον μὲν πλείοσι, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J.C.*

Τῷ ἀδελφῷ] Non *fratri*, sed *sororis viro.* Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore

τὴν Ἠριδανὸν [a] ἄπαλα κατέδραμον, καὶ ἀνατάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῶν πρωτευούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς πολεμίους γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπαλα] Priores Edd. ἄπαλλας excepta *W.* In margine *AIW.* τοὺς π. τ. Ἠ. ἄπαλλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Utitatum est καλιατρίχειν ἄπαλα, χώραν πολλήν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καλιατρίχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud est καλιατρίχειν, καλαδρομὴν ποιεῖσθαι. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νῦν δ' ὧν ἔστι Ἰσηρίας τι ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὁμῶν ἑδενός πω θαρροῦντος, ἐμοῦ λαὸν τετρακόσια ἀνύσαντα ἔτη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam adspernarer: πενταχοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. *T. H.*

95. Ἄπαλα] Omnes libri habent, excepto *Wechelianо* & *Hemsterh.* ἄπαλλας· horum uterque ἀπαλὰ reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερῶκα τὰ περὶ τὴν Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano.* *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *explesse tres modios super dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J. B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura.* Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur:* dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio ablumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τῶν ἱππέων ἢ τῶν βουλῆς ἀριθμὸν μὴ μνήσαι τοῖς οἰκεῖ Καρχηδονίοις, λέγε δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδιξασθαι τοῦτον· Χοίνικι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. *Dion* autem *Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Annibal) τὰ χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστῳ εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ περιφανῶν. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῶλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίταις excidisse κόλπου, cui commode jungatur ἀνάπλεων· verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oros.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Hoff.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τριῶν μει-

pugnaciſſimis congreſſus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impetu : at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παμπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ γοῦν ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις κράτησεν, ἔσπευδε τὴν πατρώαν προσκυνεῖσθαι ἀξίαν, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ὃν

[b] Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expreſſerunt eam figuram, quae ἐς deſignat.

12. Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλκαν τὸν Βάρκα πατρὸς τὴν παράστασιν τῶν πολέμου λαβών, ἃ καλλιεργάσω, ἐργάσω. *V.*

* Ἀλμίκαρ καὶ κάρη πρὸς τὸν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. *J. C.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀλμίκαρ καὶ καρλα πρ ς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante conjectura fueram adſecutus: *Corn. Nepos : Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius :* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀντίζας παῖς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρλα πρ ς. Leg. Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. C.*

Αλμικαρ σὺ καὶ Καρκα πρς. *C.* *M. du S.*

μυριάδους Ἀτλικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. *T. H.*

7. Ἀντιξεταζόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιπαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert ; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicis rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπλεκόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντιξεταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens Δ. Ν. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιπαξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi* ; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥωμαλέοις συνιξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robuſtis juvenibus contendere & manum conferre.* Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρίνεσθαι· συγκρῖναι ἐαυτοῖς, *armis inter nos experiamur* ; I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους καὶ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illiibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium* : ὄλεθρος eſt *exitio dignus.* Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρῴων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque ſit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vere acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto.* adſumit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν poſitos eſſe per ellipſin τοῦ κατά. At vereor ne hoc plus æquo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

Ες

ἐν τοῖς συμποσίοις τὺς φίλυς, ϗ συνελάμ-
βανεν ὅπι θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὅπίσης τ
πατρίδ, ϗ ἐπειδὴ μεῖεπέμπελο, τ πολε-
μίων μεγάλῳ ςόλῳ ὅππλθυσάντων τ Λι-
βύης, ταχέως ὑπήκυσα, ϗ ἰδιώτλι ἐμαυ-
τὸν πάρεχον, καὶ καλαδικαδεὶς ἤνεγκα εὐ-
γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα
βάρβαρ ὢν, ϗ ἀπαίδυτ πάιδείας τ
Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτ,
ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριςοτέλει τῷ σοφις῀
παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησά-

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natu-

ra

26. Βάρβαρ ὢν . . . ϗ ὅτε Ὅμηρον. . .] Ἐφόρει ἡδ ἐν τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. *V.*
Ἀλεξανδρ μίγα ἐπὶ τῷ * λὸ σώματ ἀεὶ προφέρειν

* Ἀπὸ τέμ. προφ.] Ἀεὶ & Ὁμήρ adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *T.H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud *is*, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *F.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μεδιαιτᾶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεδιδύτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio* εἰς *ante* δίαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τ πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* λύσεως τ πατρώων· utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Solœcista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. Φοβούμ δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσι ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τ ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλδε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνηλον ἐμαςίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium. L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπικλύσάντων τ Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλύσάντων ἐπὶ τ Λιβύης· si teneas ἐπικλύσάντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπίπλει τοῖς παραθαλαττίοις τ Μιτυλήνας ἀγροῖς· mox iterum: ἐπίπλύσει τοῖς τ Χλόης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπίπλει δ' αὐτὸν (Ἀσίαν) ϗ λῃςήρια πολύανδρα φαινῆς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. ϗ τὸν ἐπὶ Χίον ἐ τὴν Ἔφεσον ἐπίπλειον, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τ πατρίδ mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus at-

bona. Hæc sunt, quibus ego Alexandro præstare me fero: ille autem si pulcrior est, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte majestatem habent; attamen idcirco præferendus non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoriis instructo, qui solerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus. MIN. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro expectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

ὁμεν. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ὕτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὑ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, ἐπ' ὡς λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὑτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀλ-

itque Alexandrum, in administrandis rebus publicis æquo jure fuisse contentum, patriaeque legibus ac justis libentem paruisse: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς ἀφετηρίας ὁ κοσμῶ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἁπάσης τῆς ἀεὶ ὄντι τε & μὴ quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T. H.*

26. Βάρβαρον ὄν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. postquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginiensibus in Atilio Regulo crudelissime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, *Isocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* ministrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem prosecutus est *Demosthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: ὑ μόνον, inquit p. 90. B. οὐχ Ἕλλην & ὅτι & ὑδὲ προσήκοντος ὑδὲ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλ' ὑδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν ὑκ ἐστίν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* esse & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chrys.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἐπίσταιτο μὲ τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ & τὴν Ὀδυσσείας. Haud mirum Odysseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τὴν πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον & νομίζων & ὀνομάζων ἔλαττον μὲ Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ὃν ἐκ τῆς πάρεδρος καλοῦσιν εἶχον δὲ ἀεὶ μεθ' ὑπογειρίδιον κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Eustath.* in Proœm. p. 1. *T. H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in sola Salm. *Benedictus* expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora constituendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum vereitus. *F.* & *J.* habent ἐραψόδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῳδουν. *B2. P.* melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψωδῶν. *T. H.*

29. Μόνῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Annibal Graecarum litterarum usus est doctore.* *J. C.*

32. Μανδύσι] *Diadema* itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Persarum est propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis sententia magis, quam fortuna est usus*: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum insignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἡ σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τὴν ἰσχὺν ἴλαβε τὴν πίστιν εἰς τὸ ἀνθρωπ & & μίαν γνώμην τὰ μὲ ἀντίπαλα πλήθη & πραγματικὰ καθεῖλε. *J. C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile judicium *Polybii* in Exc. *Vales.* p. 166. quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσαις & καθ' αὐτὸν ἀνατροπαῖς ἐφάμιλλον ἑαυτὸν ἔστησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ἡ τύχη τὸ πλεῖον συνιεῖσα χρώμενον, ἀλλ' ὐκ εὐστοχίας, ἀλλὰ λόγου καὶ & φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως & αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit *Diodor.* in Exc. *Vales.* p. 278. illumque talem Imperatorem existimat *Polybius*, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Cass.* in iisdem Exc. p. 593. *T. H.*

38. Αὐτῦ] Ita pro αὑτοῦ, quod in omnibus Impr. erat, legendum est. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat respondendum.* *J. B.*

ἄνδρα ἔστω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος ἐμὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἕτερος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ δεδώκαμεν· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ὅπλα τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τραληγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν, ἣν ἐμοὶ πατὴρ κατέλιπεν, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ἄλλὰ πᾶσαν ὑπενόησας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπί τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπλα μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀφορμέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἀφ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

[a] Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *F.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] * Κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. *V.*

* Κατίσχειν ἀρκεῖσθαι] F. κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατίσχειν ἀρκεῖσθαι· ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* reficerat *M. du Soul* κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατίσχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, *communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ἐπεὶ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς θήραις ἐγγὺς ἑστῶσι οὐ μόνον τῇ Ἑλλάδι αὐξανομβίου λῃστοῦ τὸν Ἕλλήνων. Quod autem eximie se *βασιλέα* ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem *βασιλέα* Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Sufferes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut κὴ καλαφ. aut καὶτα φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est κὴ post χειροτονηθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione: malim καλαφοβώσας τι, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ τοῖς Ἕλλησιν & mox, populus Athenienſis ἀφ' τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένον τὸ δεινὸν περιφοβῶν καθιστήκει. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντον αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγῆναι πάθει τηλικούτῳ & πτήξαντας ἀτρεμῆσαι· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν & Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων ἢ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπτοήσας praetulerim equidem πεφοβήσας, quod accommodatius

tis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaïm magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

πεζαμιθέας τὺς πολλὺς αὐτῶν ἀφαπλῶσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπρατλον αὐτὸς προκινδυ-
65νεύων, ᾗ τιμώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ὧν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ὧν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ ᾗ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, ᾗ τὺς ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἶλον, ᾗ Πῶρον ἐχειρω-
70σάμην· ᾗ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τὺς φίλους εὖ ἐποίησα, ᾗ τὺς ἐχθρὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ ᾗ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνώστοι ἐκεῖνοι, [c] τοιοῦδε
75τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων ᾗ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

Τὸ δ' ὧν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ὑπὸ φυγῇ [d] ὢν τοιοῦδε Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργό-
80τατον, ᾗ ὠμότατον ὄντα· ὡς μὲν δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, ᾗ ἀπιστίᾳ, ᾗ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐπιλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

b Εἶλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὢν] Deſunt in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεπεμμένους] Commodius utique συμπεπεμμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam ἀμπέμπω compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere*, *ut ſtabilitum diu perduret*. *Eunap.* Proœm. p. 5. Τὰ δὲ ἀπ' ἀκαιρίας ὑπὸ τῷ χρόνου κατασιόμενα ἢ μεταβάλλοντα ἀμπῆξαι ἢ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ πάσιμον ἢ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ κεκλῖσθαι δὴ πεπεμμένους, ut *Herodot.* V, 82. πῶς τε πεκάρθαι. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. T.H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. M. du S.

78. Ἐν φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀντίοχος ἐκπέσων μόνῳ πολλὰ φιλονικήσας πρὸς τὸν τύχην. Illud ipſum ἀντίοχος in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes', quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα ἢ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερφανείας &c. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικαίως ἄν τις τῷ μὲ Φοίνικι ἐμέμψατο τὴν ὠμότητα. T.H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδέν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, ἢ τὸν πολέμου καιρὸς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅπου γε μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότου ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ καὶ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro itu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτέραις solemni labe *J. V2. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καθαναλίσκων, *V.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, *ἑταίραις συνὼν, cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* tacent plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus*, *deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est distertius IX, 1. Ext. §. 1. *Irrectum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:* & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίραις συνόντα. *Appian* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπὶ τῷ πείρᾳ (obsidione liberandae Capuae) ἀφίκετο, ἐς Λόυκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν ἐ συνήθους, ἑρωμένῳ τι ἔοικεν ἀγρίῳ καὶ ἀνήρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τῦ πολέμου καιρους καθηδυπαθῶ, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐπεὶ δὲ μετὰ

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

καὶ αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καὶ αναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἂν οὖν ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῂς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

ΔΙΟΓ.

ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.

[b] Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *J. Vz.* [c] Αὐτὸν] Ἑαυτὸν P. vitioſe. [d] Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

μαλίου χολὴν ἄγοντος ἀλατριβαῖς & παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν & καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀκόλαστα τοῦ χρόνου· eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τὸ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπαιδιᾶσθαι τὸν οἶκον, καθιππότροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπαλεῖν, καταφρονεῖν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐποιοῦντο τοῦ βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰόμενοι δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονι ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſe potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαλοῦντα ἱκανῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲ ἔζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου & τῇ τρυφῇ ἀμφίεσαι· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin reſingi praeſtet τὸν βίον· nam alterum illum lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae:* quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ἐρωῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἢ μὴν] Sic omnes libri noſtri pro ἤ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ὅτως. ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ δόξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. εἰκῇ ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθήκειν Ἄμμωνα ἕνα. ΔΙΟ. καὶ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῖς οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτειν O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. c Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Οὕτω, autem, πως & οἷος frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, οἷον ἄνδρα διατέθρυφας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *AEliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui voluntantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ παύσεταί με ἀλεκτρύων Ἀλέξανδρον πρὸς τὸν Ἥφαιστον quod dictum ut ipsi fit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *vetulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis inmanes concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visum prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutum repente, atque ex oculis elapsum.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτειν pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσαι, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ θείᾳ τοῦ Διός sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐκπαμπαίων θεῷ τὸν Σεμέλης. T.H.

19. Ἐξηπατῆσθαι] Miseris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia feroban-*

tur,

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπτηττον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι ἢ τοσαύτῃ ἀρχὴν κατέλειπες; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διαθέσθαί [e] τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸ δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἅρτι σε παρειληφότα ἢ ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτλω αἰωρούμενοι, καὶ τραγηγὸν ὅπλ τῶν βαρβάρων· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσθέντες, [f] καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ὑπέπτ. O. [e] Τι] Τινι O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι] Οἰκοδομοῦντες σοι νεώς. O.

ter, draconem: cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: perro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. F.*

Ἐξαπατᾶσθαι] Sic Ms. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M. du S.*

24. Οἱ τῆς Ἀμμωνίου προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodot.* III. c. 26. οἱ ἐκ Ἀμμωνίους λεγόμενοι στρατεύσαι, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον διδόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τοὺς ἐπικαλουμένους Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch* Alex. p. 680. D. *Dione* ὁ προφητεύων ἀνὴρ προσώπῳ τὸν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο μὲ οἶδε λαμβάνειν τὸν προφήτην, τὸν δὲ θεὸν σοι ἐᾶν δηλοῦτι, καλέσαντα δὴ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τῆς Ἀμμωνίου προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II, 32. δωναῖος & τυράνους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. *J. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, vel an τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήψας ταλάντων Ἐργίνῳ τῷ υἱῷ ἐκδιδῶναι τὸν θώκαλον αὐτῶ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι αὐτὸν utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, qua Graci fecerunt,* &c. *J. F.*

Ibid. Ἡ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jensium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐθέλουσι τοῖς ἀνθρώποις. *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσθέντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienfibus, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῦ τὸν ἐψηφισμένον Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐψήφισαν αὐτὸν ψηφίσασθαι χρυσοῦς, ὡς θεοῖς δῆθεν εἰς τιμὴν θεῦ ἀφιγμένοις, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἢν σχολὴν ἄγαγῃ ὀλίγην ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐνθάδε, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] εἰς τὸ εἴσω τοῦ τοίχου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακός, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urgueut, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνουβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. εἰδὲ ποτε προμαντευομένους ὕστερον γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. J. V2. Margo A1W. Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

42. Τρίτῳ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prieaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Pp. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἀνουβιν. Vid. B. Pp. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὧδε δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλαι εἰδὼς Ἑρμᾶ Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτᾳ· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρᾳ posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T. H.*

52. Ἐς τὸ εἴσω τοῦ τοιχου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ εἴσω τοῦ τοιχου posset quidem intelligi τάχος· at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ εἴσω τοῦ τοιχου, ut Dial. sequ. καθάλλαξ εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τειχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extriviisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. J. & St. Mss. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμελὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum dicebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: prægtigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

ρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ [e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἐσταδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἢ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ ἀπὸ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιρρητότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κακῶς ἐχρήτο μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θαπτέων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις καὶ τὸ πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

[e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βαιόαια. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ἓ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνος] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ἀπὸ τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ἀπὸ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ ἀπὸ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιρριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θηρεύειν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῶν ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post infortunium illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιρριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire*? Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δοῦναι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recensem aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credideram, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀτιμώρους ἴσμεν γε τούτους ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἓ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καὶ ηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τὴν λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορον οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενον πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενον. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς ἀμυνάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πίνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumeratti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Φ Ι Λ.

Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνον γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι.

P H I L.

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *F.* ὁρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* ὠδιδιόφωσις est. c A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. Ϲ A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ συνεχούδμου τοῦ δορατὸς διέπειρε. * Καλλισθένη δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένην] C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *M. de S.*

82. Οἶδα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον est dicere, οἶδ' ὃ δράσων, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L.K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *F.* ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum potuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Oleurius* ob ignoratum vulgarissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῷ τετελδυτηκότος πιθανοὺς γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' ὑπ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὑτῷ ἀνέφερεν, ὑδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ϲ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σιμοῦ ἔσχε. *T H.*

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea:* quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. *F. B.*

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκιατερήια ταῦτα πολεμικὰ, ἃ κοπλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊνας ἀσπίδας ex *Thucydid.* IV, 9.

ad-

nequaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

2. PHIL. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea præ se projiciunt? Græcos superare labor erat, Bœotos, Phocenses, & Athenienses: tum Arcades gravis armaturæ, Thessalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas subjicere, hoc præclarum: Medos autem, Persas & Chaldæos

γναι· ὃ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛ. ὦδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῆς προφητικῆς; ΑΛ. ὦ τᾶτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴδιον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiast.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπίδια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *e* Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικὴν. Alterum amat *Noster*: Θετταλάς τινας ἱππάς. Δ. Ε. I. *f* Παίονας] Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P.* Παίωνας.

7. Συνηνέχθης] Συναναστράφης. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτίδια] Μικρὰ ἀσπίδια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καθαχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἀπό τινος ὕλης γέρρου ἐλιγέος. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύϊνα] Εἰδικῶς. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiastae nostri de γέρρῳ adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque scriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit *Barn. Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύϊνα] Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita distinxerant in prioribus Edd. quasi praecedentibus adhaererent: separavi, ut ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In his vertendis mirum est aberrare potuisse Interpretes: suas res adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philippus, ut institutа comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post patrem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos superarit: eo spectant ista amarulenta: ὅμως δὲ ἀφῆκάς αὐτούς, ὅτι προδοσίᾳ ἐνεκράτησας τῆς νίκης &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum est, quod inprimis a *Demosthene* ipsi non fuerit objectum. *T. H.*
11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mss. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης & similia: seu *Lucianum* haec obsoleta non amare id quoque scio. *J. G. G.*
Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὴν Θήλειαν δὴ, ἵππου γε τὸ καλλίστης, εἶναι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι & ἄσατοι. In Amor. c. 45. Θετταλοὶ γὰρ ἵπποι μίλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. c. 21. ἵππων Θρᾳκικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀπελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ὁ [a] Διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ὀπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστόν τι ἔπραξά τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μέσῃ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque peieravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μεμένηκας, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαστήσας] G. P. & *Scholiast.* Ἀφαστάσας utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ Ἀφαστάσας] Οὐ [*] Ἀφαίρεσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων ἔφασκεν ἐνδώσειν αὐτῷ τὰς πόλεις. *V.*

[*] Διασχίσας] C. διαστήσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστάσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἕλληνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐσόρασαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse ἢ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ Ἀφαστάσας] Idem codex pro ὁ Ἀφαστάσας, αὐτοὺς, scribit, ὁ Ἀφαστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ Ἀφαστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* Ἀφαστάσας pro Ἀφαστάσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διστάναι est frequentissimum pro Ἀφαστᾶν, χωρίζειν, Ἀφαιρεῖσθαι quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. F.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis ustrinusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διστάσας & διασχίσας. *T. H.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίεις· ἢ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμεῖτο τὰ τῶν νεικηθέντων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὀλέθρια συγκαλακλείσας πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerarere, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc uti-

Α Α. Τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ὀφ' Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλόν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώσκεσθαι ποτὲ τὸ βασιλέα, καὶ παρακινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοὶ [d] τοῦτο οὐχὶ συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πολλὰ τραθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἱμαλέον, οἰμώζοντα ὑπὸ τῶν τραυμάτων, ταῦτα

b Τοιούτους] P. τοσούτους. c Εἶναι οἶμαι] O. οἰόμενοι εἶναι. d Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο recte. e Βλέποιεν] Sic O. V2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειν.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. V.

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Neanthum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? T. H.

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐθνῶν. V.

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul.* T. H.

les; nullus tamen fortuna Candauli comparandus. Et sic alii. J. G.

34. *Μακεδονικὴν χλαμύδα*] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. Θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. M. du S.

35. *Κάρδιον*] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. J. B.

36. *Τιάραν ὀρθὴν*] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. M. du S.

37. *Ὑπ' ἐλευθέρων*] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. M. du S.

40. *Λίοντι*] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. M. du S.

41. *Γάμους τοιούτους*] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in meatem venit, *γάμους ἀθύτους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς ἐμοῖς.* Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ. Ἀλ. T. ἢ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. T. H.

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. T. H.

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· ᾗ ὁ Ἄμμων γάης ᾗ ψευδόμαντις ἠλεγχέλο, ᾗ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τ᾽ ᾗ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τ᾽ ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲ γὼ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τ᾽ προσποίησιν ἐκείνῳ ὀπτικερλομοῦντας, ὁρῶντας τ᾽ νεκρὸν ᾗ θεοῦ ἐκτάδιν κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα κτ᾽ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε ᾗ [a] τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ᾽ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τ᾽ δόξης ἀφῃρεῖτο τ᾽ καλοῦ θυμένων· πᾶν γὰς ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura ſpectantibus, & Ammon impoſtor, falſusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non riſiſſet, ſi videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu cenſes multos eſſe, qui ſimulationem divinitatis iſtam acerbioribus jocis proſcindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putreſcens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quaſi eam ob cauſam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie geſtarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ᾽ Ἡρακλεῖ ᾗ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τ᾽ [b] Ἄορνον ἐκείνην, οὗ᾽ ἑτέρῳ ἐκείνων λαβόντ᾽, ἐγὼ μόν᾽ ἐχειρωσάμην. ΦΙΑ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμων᾽ λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ ᾗ Διονύσῳ ᾠδιβάλλεις σεαυτὸν; ᾗ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τ᾽ τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, ᾗ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non iſta de me ſentiunt homines, ſed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inacceſſam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego ſolus ſubegi. PHIL. Viden' iſta te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipſum: nonne te pudet, Alexander, nec faſtum dediſces, teque ipſe cognoſces, & jam intelliges te mortuum eſſe?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης· unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄφρικ.

57. Ἄμμωνα] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλεξάνδρῳ χρησμὸν δυσόμῳ ἦλθε, ᾗ ἤκουσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σισημιμένον. V.

* Λίψιν] Debuerat Λιβύσι· ſed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae ſunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox ſequitur χρησμὸν δυσόμῳ ἦλθε. T. H.

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irriſa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praeſentique ſtirpis ementiendae ſuperbia: *Arrianus* eodem hoc uſus verbo VII. c. 8. Macedones οὔκουν σιγῇ ἴσχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας ᾗ ἀπαλλάττειν τ᾽ στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μᾶ τῷ πατρὶ στρατεύεσθαι τ᾽ Ἄμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν ᾗ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν ᾗ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi hac a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν ᾗ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito caſtigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, poſitis *Luciani* verbis monet: *Senſum non ceperunt interpretes; eſt autem hic:* quicquid enim egiſti, id omne, ſiquidem ut a Deo geſtum aeſtimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem poſitum cenſebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas eſſe nationes, expugnatas urbes, everſa imperia ſi narres, quilibet profecto cenſebit, eum hominem inter ceteras excellentiſſe: at ſi Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utriſque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſide-

A N T.

80 Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἰρῆσθαι περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γάρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν 85 θητεύειν ἄλλῳ τινὶ τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν 90 Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν Ἀχιλεῖ ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

pere id mirabitur, cum omnes ſciant, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T. H.*

73. Ἄορτον] Ἄορτιν Mſ. non ἄορτον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten.* *J. G. G.*

Ἄορτον] Ἄορτιν etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὸν Ἄορτον] Tzetz. ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διάλ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T. H.*

79. Συνῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ἀπομαθήσῃ. *T. H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παρήορε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri.* *J. B.*

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς Φοίνικι τῷ πατρὶ καὶ Πηλέως σωφρονιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένοις &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κτηνοτρόφον ἐπιμύσθιον ſive τὸν γῆν ἐργαζόμενον quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε πάρουρος ἐὼν, id eſt, φύλαξ, εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum,* Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δοῦλον. *T. H.*

2. Ἐπά-

λεύειν, ἐκὼν προείλω τ μὴ δ ἀγαθὸν δόξης θάνατον.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲ ἄπειρον ἔτι τ ἐνταῦθα ὄντα, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοοῦντα, τὸ δύσκηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς, εἰ καὶ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι· μὴ νεκρῶν δὲ ὁμοιμία· καὶ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντας ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætuliſti conjunctam cum *pulcra* laude mortem.

2. ΑCH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ἐτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ἐτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύσκηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προοιμίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra. Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε; ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τι, ὁρᾷς τ ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἑσμὸν οἶδε; μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ ὡθισμωδίαν ἐ ἡ καινοπρέπεια τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἑταίρων ὅσοι περί σε ἑσμὸν ὧδε, μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ ὡθισμωδίαν καὶ ἡ καινοπρέπεια τοῦ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γίλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σύ, τοιαῦτα εὐχάμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοκται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari jussa : atque etiam vides, sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jam-jam aderit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

ροις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι σὲ ἑσμὲν οἵδε· μᾶλλον δὲ καὶ μικρὸν δεῖ καὶ Ὀδυσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ τοῦτο παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οὓς οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio : me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor, & vestrum unumquemque : quod si minus fatemini, tanto pejores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles : nullum enim esse proloquendi fructum videmus : silere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τοῦ παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀναφελὲς οὐδὲν λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γελᾶσθαι ὀφλῶμεν, ὥσπερ σύ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

b Δέδοκται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi jussit. Edd. reliquae perperam δίδονται. *c* Τοιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis risum concitare. *J.G.G.*

22. Δέξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:* quasi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τὸ ἀμείνονα γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήρους καὶ ἀβίους] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἀβίοι τε καὶ ἱππόται τῆς ἀγυιᾶς ταύτης verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti :* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀπραγμονας, καὶ ἀσάφκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Polluci* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. εἶδον αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτευομένους ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δίδονται legendum sit δίδοκται minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis ; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter acciśa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. J.G.*

31. Σιωπᾶν γὰρ] Sententia postulat, σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. *T.H.*

32. Δέδοκται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; ἔμφυτον ἀλλὰ μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

D I O G.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

a Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντη.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀλεξάλλουσι δὲ, inquit *Euſtathius* p. 1702. καὶ τὰ τοιαῦτα τόποι οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuscepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τίρυνται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici verò tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀλλὰ τελεσικῶς καθηρέμβου ἐς τὰ ἀκρότατον καρπῶν μυσαχῶν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαθάρσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τίρυται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν χὰν ἀρετὴν ἔφυτο τῆς μὴ σώματος ζωῆς ὑπηρετῶν αὐτοῦ διωκρόου τοῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lacia-*

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro se ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere se res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem, ut ille ipsus esses : cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Herculeς, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄνταν δρόν σε τοῦ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ ἡ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς ἦν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποκολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε Ἥβην τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod si non desiteris cavillari me, jam senties, qualis Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum : sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, ἡ λάλος· ἢν εἰ μὴ παύσῃ σκάπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷος θεῶν εἴδωλόν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, ἡ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σῶ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ ἡ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφῃρέθην-

ὁ Παρὰ] *A1. H1.* περὶ vitiose. c ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δή. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti. d Τόξον] G. O. ξύλον. e Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. f Παρὰ] Sic *O. F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

sianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. *J.B.*

43. Καὶ ἔχει καλλίφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν, sicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illustrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum esse, rectene ceperit interpres. Hesych.* Ἔχειν, ἐγγαμήσειν quod ad *Homerum* pertinet Od. A, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Broukhusium.* *T.H.*

49. Ἀνδρῶν] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποκολιμαῖον· dico alibi. *J.B.*

Ἀνδρῶν] Existimabant nimirum Veteres, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus consulendi *Is. Casaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmasius* ad Adrianum *Spartiani.* *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μὴ εὑρήσεις δὲ παρὰ τοῖς Λακωνικοῖς ἄπαξ ἡ ἐπὶ ἱστορικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene insuetum, quum *Moschopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἑλλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῷ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, ἡ σὺ μέν ἐστὶ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν ἡ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ἀϊκάς.
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id est, extra thecam est; promptum est. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie respicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendose περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσωρ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ὀπτῆδος ἐρεχθεῦντα· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νὴ μανθάνω· δύο γὰρ, φησὶν, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη χθὲς τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ πάλαι τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθεισε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσωρ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. HPA. ὑγὰ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὸ μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ὅσωρ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

a Ἐπιτηδὲς] O. P. ἔτως. Jungi possent, ἔτως ἐπιτηδὲς. b Ὑπ'] O. ἐπ'. c Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὑ γὰρ αὐτόι. F. ὑ γὰρ αὐτός. d Ψυχῆς ϵ] O. ψυχῆς τι καὶ.

71. Ἐρεχθεῦντα] Φιλοσοφοῦντα, φλυαροῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρίῳ κρατερόφρονι γείνατο παιδὶ Od. Λ, 298. Imitatur *Eunap.* AEdes. p. 65. παῖδας μὲ ὑπὸ σοὶ τίξομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Bourdelotius*, *ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum:* & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βελτιστε, σᾶμα μὲ τοῦτο ὤν, πολλὰς δὴ τὰς ψυχὰς ἔχων. *Benedictus, Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μύιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ὢν τῶν κακῶν βαζόλδος. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim sumus:* & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἡμῶν ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὴ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸ Ἡρακλοῦς ἐν τῇ Οἴτῃ καθακαυθὲν θεὸν γενέσθαι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τῷ μὲ σώματι καυθέντι κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὴ δὲ ψυχῆς ἄνω ὄσης, τῷ δὲ εἰδώλου περὶ τὸ ἄδου, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ὁ μὲν Διὸς] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ φῂς τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ σὺ παρ' ἡμῖν τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται, καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ ποτε καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένης ὁ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ ἐμὲ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καταγελῶν, καὶ τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελᾶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. J. & Va.

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. G.

τοῖς δὲ ἐμὲ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem allusit. Is est Odyss. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίλλα ἡρακληείλα
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Hebem.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mss. habet ψυχρολογίας: *tam frigida sententia*: optime sane: quæ sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. J. G. G.

6. Ψυχρολογίας] Sic præter Mss. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. J. M. du S.

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τοὺς λόγους τοὺς περὶ τῶν πανηγύρεων ψευδολογίας μεστοὺς sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὴν περὶ πολιτείαν ψευδολογίαν καὶ παραπείσματα χάριν dixerint, ψυχρολογίας tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μωρὸν χρῆσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λόγων *Phot.* de Damascio, ὅτι τὰς ἀμούσους ψυχρολογίας &c. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἄνλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἱστ. II. c. XX. καταγινώσκειν ἐν τοῖς ἀμφὶ τὰ Διονύσεια καὶ Ἀριστοφάνους γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. T. H.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ δίψους. ΜΕΝ. ἔτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀπτύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀπτύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθηταί με· ἤν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τοῖς χείλεσι, καὶ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀφ' τῶν δακτύλων ἀφανὲς ὑκ οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν ἡ χειρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

ΜΕΝ.

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. J. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰρ] Τί δῆ. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἔσχατ' ἐπὶ λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλαζε γενέσθαι· eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, enectus siti Tantalus.* Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπωπύης illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Λυδίᾳ πού] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θέας ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας ἢ Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸ Τάνταλον τὸ ἐν ἠρωῒ διατῆσαι, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τὰ χεῖρε, καὶ τὸν Σίπυλον, ἔνθα ἐκπέδισιν, ἀναστρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Δίδως μὴ ἰ. τῷ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dioni Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸ ᾄδου Τάνταλον, ὃν φασι πιφαλῆς ὑπερτέλλοντα διαμιᾶσαι πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφεγγῶς· ἢ γὰρ δὴ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος τὸν ᾄδου λέγεται τὸν αἰεὶ χρόνον ἀφαιρεῖσθαι φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μὲν τοῦτον ᾄδου si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τοῦτον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τοῦτον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μυριάκοντα ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *Aeschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθνούμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

καὶ δεῖ γε πιεῖν; ὑ γὰ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ὁ Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅθεν ἠ πεινῆν ἠ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτό ἡ κόλασίς ἐϛι, τὸ διψῆν με ἡ ψυχὴν ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲ οὕτω πιϛεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεϛθαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔϛαι; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰ ἄλλον μὲ τοῦτον ἅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν ᵉ εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μὲ λέγεις. ἡ τοῦτο δ' ἂν μέρο ἡ κόλασίς ἐϛιν, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. λῆρεῖς, ὦ Τάνταλε, ἡ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου μὰ Δία, ὅϛις τοιαυτὶ τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἡ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν περιϕεύγοντος. TAN. οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

ᵉ Εἰς] Ἢ O. P. *f.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰ λυττῶντο κυνὸς δηχθεὶς διυλιῷ τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe coguitus: Τῶν δὲ μιξελλαχόντων τὸν βίον ἐπὶ χολῇ πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεϛαι παιδευτὴν ἀδολεσχίαν, ὃν τὸ ἀμφοῖν σκιᾶς τὸ τὸ ὄψους γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τὸ ἄμ. & fine dubio γνώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) ἡ τοὺς μὲ αὐτῶν λὸ τῷ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματο liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὑ κωλίας, ὑ βόργχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖϑαι τὸ σίδηρον ὑκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κιλλίων τὸ σωμάτων πᾶλαι καταπεπαυμένων· ἄλλους δὲ διαιζάνειν ἑτέρους τεθνηκότι ἀδιλήματο ὑδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔχατον τὸ ὃν ἔτι ὄντων τοὺς τύπους ὁ πορθμὶδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκλήρου ϵ κυβιρνήτην, ἵνα μὴ καταγραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδῶνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: præſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet ὡς: ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μετα βολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἐλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τῶν δίψων] Dixerat initio Dialogi λοιδωλὰς ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δ.ψῆ δ' ἀσπαλιὰς & τοῦ δίψει καλάζεϛαι· nunc mutato genere δίψων non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſæpe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δ.ψῶν vel δίψων alii codices δίψος præferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορο, ἐπὶ ἀρνητικοῦ, ὃ τὸ ἐλλέβορον· verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἐλλέβορο ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum*. Θάψῃς mox nihil aliud, quam ἁμέλει, eoque modo ſæpe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θάψ-

ποιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οἱ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. Ἀ σχολὴ μοί, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο ᵇ αὐτὸ σκόπει, ὡς ὅτι τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑακίνθου ᶜ τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ἄλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. Ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τὰ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

MENIPPI ET MERCURII.

MEN.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοῖ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab O2. & F. c Τί ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

40. Θάῤῥει] Notandus hic hujus voculæ usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τ' ἰμὸν ὕπνον δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάκτοις γυναιξὶ, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) ἐξεύρων τὰς πόλεις ἀναγκαίους γυναῖκας, καὶ τὴν χώραν προθυμουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνημέστιοι] Ex *Homeri* Iliad. 3. ἐ Νίμεσις. *Aristan.* alii. *J. B.*

Ἀνημέστιον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam insolitae pulcritudinis se ve-

rantur, ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto locò, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. MEN. ὅμως ὑπ' Ἐλένῃ μοι δεῖξον· ὃ γὰρ ἂν ἀγνοίην ἔγωγε. EPM. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες ἀφ' οὗτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; EPM. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ὑποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. EPM. σὺ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὅστε ὑπολεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΔΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρος, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τὴν ἐπὶ Μ. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὴ ἐκπιμοσῶν ἐς τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τὴν εὐνὴν ῥίψας ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβάδος τῆς τυχούσης, ὥσπερ ἔκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. εἰς τοὔδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπεὶ ἄπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ ἄτυ ταῦτα ἔχει βαλὼν κεῖσθαι. *Cicero* de Orat. I. §. 28. *& quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque papposisse.* Haec si fuissent in promtu *Vulteio*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲ τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ὤφλε Τροίαν ἀγαγών. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ὑφεῖλο ἁρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

Æ A C.

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. P R O T. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. P R O T. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

deio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Æliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus *ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τοῦ γυφυρίου*. Sic *οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandae cauſa. Recte vero *κεῖται* hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. *κείμενοι ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζόφου ἅπαντες*· idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, *ἵνα Υάκινθος κεῖται* &c. Dial. XX. §. 2. *χαμαὶ ἔρριπται*. *T. H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J. B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quae in panca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: *ἡμιτελὲς*, inquit, *ἤτοι ἀτελὲς, ἢ ἀσυμφυῶς τῷ ἑτέρῳ τὸ δεύτερον, ἢ ἀτελεύτητον· ἵνα ᾖ ἐν τοῖς γάμοις θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι*. *E. L.*

Ἡμιτελῆ τὸν δόμον] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit *δόμον ἡμιτελῆ*, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *If. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab immupto vivere conjugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa *δόμων ἡμιτελῶν* maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. *τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου*, ideo dici ab *Homero*, *διότι χῆρος* diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt *ἡμιτελῆ δόμον* velut interpretaturus adjungat *χήρην τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα*· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius *χήρην δὲ τὴν*. illud autem *τε* omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. hiſteriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T. H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E. L.*

91. Δύσπαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* *δύσπαρι* eodem ſenſu. *E. L.*

Δύσπαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab

μιο-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῆς χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ κἀγὼ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι· οἶδα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάξασθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι ἡ Ἑρωτὰ ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσέφερέτε τὴν Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπερισκέπτως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐραθεὶς, δι' ἣν πρῶτος σὺ τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἐκεῖνα καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτου αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὕφος ὑφαινόμενον. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ΜΕ-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *Aldi.* margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum*; ubi valde miror doctos homines, & virtutis poeticae non expertes antepossisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ ὠδηκηθείς· lege: Πάρις κληθείς. T.H.

12. Ἐπικηλῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. T.H.

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

ΜΕΝ.

Πρὸς ζ᾽ [b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακέ, [c] δείκνυσαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔστι μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα, καὶ

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. ÆAC. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit; & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te cu-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περιήγησαί] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τὸ Διονύσου] Ἐν ἄλλῃ, Πρὸς Πλούτωνα. G. Ibid. Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ]. In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J.G.*

14. Περιήγησαί μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν ἐξηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ ἐξηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καλὸς ὁ Ῥητόρων τινὶς ὁ φάσκων, ἐξήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησὶν, ὁ ἐστι, ἴσθι πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ ἐξήγησιν ὕστερος τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem ἐξηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi*. In primo Navigio ὁ ἐξηγούμενος τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Fac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἔπεισιον Charon ad Mercurium: ἐξήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι ἐν ἴδον ἐπανέλθοιμι· *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξυναγήσεις γὰρ οὐ οἶδ᾽ ὅτι ξυμφέροντα, καὶ διίξεις ἅπαντα. Inde ἐξηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τῶν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ ἐξηγητὴς τῶν εἰκόνων, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαβ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητητὰ μὲν ἐξηγητὴν τῶν εἰκόνων qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro ἐξηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*; quod *Aeliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφρασιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγον ἐξηγηματικὸν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter ἐξηγεῖν & ἐξηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοίνικα ἐξηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud ἐξηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ᾽ ὅτά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν σὺν ὑπάρχουσι ἀπεμάγητον καθάπερ τινὶ ἐξηγραφῇ τοῦτο δὴ δύσει συμπλαρεῖν τὸ ἐξηγητέον. *T.H.*

17. Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ καὶ τὸν Πορθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν Πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc qui-*

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὴν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν [e] ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

d Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. e Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ἐπὶ αὐτοὺς J. O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτοὺς. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τὴν βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τριφιράπαλος. *V.*

* Τριφιράπαλος] Τριφαλ. . . *V.* *M. du S.*
Τριφιράπαλος igitur, quod reposui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς, καὶ τῷ εἴδει ἐκτριπτικὸς, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Fenſius*: dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶδες, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεκόμισε· ut ad εἰσπνοὰς ſola pertineant τὸν λίμνην & τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρὸς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Neſtor* : ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρὸς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ δὲ τις ἡμᾶς πεφὼν λάθῃ ἀμφυγών & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πάτ. §. 4. Αἰακὸς ἐστὶ τὸν θυρωρὸν ἐπιστρατηγῶν. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλωρὸς Euripidi in Herc. Fur. v. 1277. & *inmanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit AEacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ καθήγεμών, ἀλλὰ μὴν σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vera imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἔφριξε ζεύγνυντα Ἑλλήσποντον, ἀλγεῖ δὲ τὸν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσος ὅστις τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἴακε, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς ἀλαθρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. ἀκῶν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνεω ὄντι.

Græcia jungentem Helleſpontum, perque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Crœſus eſt! at Sardanapalo, Æace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi. Æ A C. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. M E N. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

ΑΙΑΚ. Βέλτιον σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὸν σοφόν; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

3. Æ A C. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientem? M E N. Ita per Jovem. Æ A C. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. M E N. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καθαρ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνεω ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσασθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τὴν Ἀφροδίτης μὲν τὴν καλὴν ἔλαθεν προσπτυξάμενος αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός μοι πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἐκπτύξασθαι. Idem p. 303. τὸν τοῦ Κλεινίου ἐκπτύσαντος· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἐκπτυξάμενος αὐτῷ δεσμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte reperierit ἐκπτυσόμενον τοῦ πεπαιδότι, τῷ πεπληγότι τότε apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ μάλιστα ἐκπτύσασθαι τοῦ λαμβανομένου τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. τῶν ταῖς τοῦ βραμάτων ἀδικίαις ἐκπτυσόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione procivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μέν γε πάντως ἀνδρογύνεω ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, quae de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Sahol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII. 76. intra injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ καταπτύζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορεῖσθαι, ἢ πλήττεσθαι, ἰραδιοῦσθαι δὲ τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πλήττ quorum ὑβριστὴς γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐγὼμαι δέ τινι τῶν ἐμαυτοῦ πάντων ἀναιδέστερον προσομόσαντι, μόνου δ' ἑαυτοῦ παιτάσασθαι ἀρκέσειν, χρημάτων ἕνεκα τοσούτων, ὅτ' οὐ κύπελλον ἐξεπτύσατο, εἰς ὃν δὴ καὶ τῷ πρόσθεν ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τοῦ δυσωπεῖν τὸ εἰωθός hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὸν ὄψιν πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fuerant dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, non ſum, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſas* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσπτύσαί τι τῶν βδελυγμάτων. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectum longe a ſe adſperari*, &c, quod Latini dicunt, *conſpuere*. *Ariſtaenetus*, five quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. ἐγὼ βούλομαι τοῖς ἀρχαίοις ἐκπτύσασι προσπτύσαις ἁβρωσὶ καὶ faſtidioſe *averſamini ſummo nuper ſtudio deſideratas conſputantes voluptates*: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 150. Βραδέως τοῦ κενοῦ τὸ σωμάτιον ἰδεῖν ἥδεται ἐν ἄρτῳ χρόμενον, ἢ προσπτύσαι ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδυσμαῖς quae, ſi vel nomen abſuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eam deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βραδέως & βράσμοι, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τοῦ καλοῦ ἐν τοῖς καλοῖς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσαντος ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἐκπτύειν τι, quo *Stephanus* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 22. &c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius est? PYTH. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non sunt. PYTH. Præbe tantum: alia sunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νὴ τὸν σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὅσγε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα γὰρ τοῖς νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς ἐστὶν [b] ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῆων ὁτιοῦν.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἰσὶ O. vitiose.

52. Ὡς ἐστὶν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλευταὶ βουλὰς καθιστανάζον. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βουλὰς καθιστανάζον, *fabarum fortibus senatores creabant.* De κυάμοις lege quae olim cum Praestantiss. *Kustero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. *T. H.*

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum attendas ad *Luciani* tales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae defpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & πανικώτερον fuisset amplexatus , omnem illam forte ossea larvam longo luxu parmolitum contrivisset. In Catapl. c. 12. de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρης ἕκαστα τίλος δὴ πλατὺ χαμαιφάρος , καὶ καθαντύσας μου . . . . ᾤχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali unquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab instituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis adfirmandam. *T. H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, §. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci memimit. *T. H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noster* ipse adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρός] Passim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοις] Diligentiam effugit hic locus eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit : inde discas in animo fuisse *Nostro*, ut *Clemens* ait , τὸ ἐπόλλιον ἐκεῖνο , in quo τράγου & ἴσθου pro τι φάγου , vel φαγοῦ alii praeferunt. *Eustathii* locus a *Casaubono* ad ista *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. B. p. 757. v. 42. ubi quae scribit sumta sunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* II. Y. III. p. 184. Ἴνιοι δὲ Σάιται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς φαγοῦ (AEgyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τὸ πατέρων ἢ κυάμους observat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* versus adscribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert *Origenes* , quem vocant , Φιλοσ. c. II. p. 42. portentosum opinionis mirificae documentum prodit : si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit , postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἰδώλου ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰχμάλωτον γυναικὸς , μὴ δὲ ταῦτα καθαιρούμενον παιδίου κεφαλὴν ἀνατρεφούσης· quae vel auditu sunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Ja. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T. H.*

Ibid Κυάμους] *Eustathius* : Τοῖς παλαιοῖς λόγου φασκουσί τινας ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἴσθι τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλάς τε τοκήων,
Αἰζηῶν ἀΐζηῶν βάσιν ἴμμεναι, ἠδ' ἀνέσεσθαι
Ἐξ αἰδίου ἔτι καὶ ἀθρήσαι ἀθανάτοισιν.

Empedoclis versus esse ait *Rittershus.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. *Casaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Nostrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγχρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὸν κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίδι, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγχρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίδι,

55 55 4. ÆAC. Hicce autem Solon Execestidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides. MEN. Hi tristitiæ immunes, Æace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus efflorvit, quis est? ÆAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid causæ fuit, cur ipse te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiæ tumor, & multa stultitia: hæc te scilicet exustularunt cum ipsis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AiW.* quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηνθηκὼς] Ἐκφύσας. *G.* 67. Κόρυζα] Μαρία· ἡ μὲν αὐτόπτων οὐκ ἡ ῥίνη μόξαι τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum J. Meurs.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοππίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκπλήττων παιδερωτικῶς· *altum hac de re apud reliquos scriptores silentium* esse queritur *Kusterus.* Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοδρίδης· hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execestide: ἦν δὲ Κοδρίδης ἀνὴρ Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγχρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος ἁλὸς τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Hesych.* de pane *ἐνταφῷ* alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. sic post *αὐτοπυρίτῃ*. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀτταγηνοί, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Posth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* saepe prisicisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ ψευδῆ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. test.* ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπους] Διὰ τὴν τραπέζαν χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμυκλαί. Vide Περ. c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, si ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συνωγ. Ἰσ. p. 127. παλαιὰν δὲ εἰς τάλως (Empedocles) ἀξίως τῆς αἰτίας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem AEacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aeque mortuis esse communes jocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? Æ A C. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. M E N. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. Æ A C. Viden istum calvum ? M E N. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. Æ A C. At simum istum dico. M E N. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

5. S O C R. Mene quæris, Menippe? M E N. Maxime, Socrates. S O C R. Quid agitur Athenis ? M E N. Multi ju-

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν τοσοῦτο τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακέ, πῦ πολὶ ἆρά ἐστιν ; AIAK. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνός γε λῆρεῖ τὰ πολλά. MEN. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου εἰθάδε ἐστίν. AIAK. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; MEN. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. AIAK. τὸν σιμὸν λέγω. MEN. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

Σ Ω K. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; MEN. μάλα, ὦ Σώκρατες. Σ Ω K. τί τὰ ἐν Ἀθήναις; MEN. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. *f.* Margo *Ἀἰῶ*. In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ χῆμα αὐτῦ τῦτο ὂν σειληνώδες σφόδρα γε ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἴδωλον ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. ἦ Δία, ἦ πάντων Σειληνῶν τὸ σὸ τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἰσχίω ἂν εἶναι· additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπεύξασθαι προσεμφέρεις τούτοις ἂν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, ἢ μήν μοι ἄχθου, σὺν ἴσῃ καλῷ προσοίσεις δὲ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrium* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάσορες. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etti retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T.H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιος, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Revivisc. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε χῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* & sic passim. *f. f.*

79. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἰώρακας οἷμαι. Hunc locum foedatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mss. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἰώρακα. Με. ἀλλ' ἰώρακας, οἶμαι, οἷον ἦκε παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπεύτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophonien sem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντα ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγονῆσθαι,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε ἀκριβῆ αὐτὰ, καὶ τὰ βαθύσοφα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἵῳ ἦκε πρὸς σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τὸν ὑπὸ Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. πῶς ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες δέ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐπίστασθαι, [c] καὶ ταῦτα

venum philosophari se prædicant? & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάγε] Τά τε *F.* b ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *F.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt O. *F.* & P. nisi quod ἑώρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Ms. ἀλλὰ ἑώρακας. c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐπίστασθαι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐπίστασθαι ταῦτα, δεῖ δ' οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, ἰδιώτα εἰδότα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *F.G.G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse *istos* illos, jactantes se esse philosophos? *F.F.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *F.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mss. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλαί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceraе: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro τάγε ἀκριβῆ αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαθύσοφα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem signi librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἵῳ ἦκε πρὸς σοὶ (nisi, quod puto, praestiterit παρὰ σοὶ) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T.H.*

87. Μύρου] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μεμψιμοιρῶν; de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ὑπὸ Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες ἴσ.] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες δέ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐπίστασθαι ταῦτα, δεῖ δ' οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, ἰδιώτα εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeiviſſe videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἴσ, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

(δεῖ γάρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν) εἰδέναι εἰδότα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς ἑαυτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾠοῦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœsum enim & Sardanapalum

MEN. Τίνες δὲ ὅτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ὅπου τὸν Κροῖσον γε, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

d *Μέτει*] *Μειζόνων ἀσκεῖ* O. Margo *AIW.*

98. *Ὁ τοῦ Κλεινίου*] *Ἀλκιβιάδης. V.*

(quibus, ut praecesserit, laborabant Aristippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post *ταῦτα*, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. *Τά γε τοιαῦτα*] *Graevium* aberrasse miror: eam adhibuit commode distinguendo medicinam *Jensius*, quae cum usu particulae *δή* ordine suo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece sciens ejus structurae scabritiem? *τά γε τοιαῦτα πάντες δή σε θαυμάσιον οἴονται.* Postea *καὶ ταῦτα* extra dubitationem mihi positum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula *καὶ* fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. *ἐπεὶ ἐκράτησά σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.* Necyom. §. 4. *καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς.* §. 14 alibique saepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. *ἄνδρα σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμήκοτα.* *T.H.*

92. *Καὶ ταῦτα*] Misere antea sine *καὶ* oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: *πάντες δή σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γιγνῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δῆ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν εὐδὲν εἰδότα·* quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum *καὶ ταῦτα* quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat.. *M. du S.*

93. *Οὐδὲν εἰδότα*] Unum scio, quod nihil scio. *F.G.*

97. *Χαρμίδης*] Glauconis filius dicitur a *Xenoph. Ἀπομν.* III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. *Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην*] Notabile vitium Cod. O. *μειζόνως ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην*, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum Τ transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem *τῷ μέτει* in margine positam inveniebant *ἀσκεῖς*. *Τέχνην* autem Socratis intelligit *παιδεραστίαν* sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit objectum: de Platone res ista majorem habet controversiam: vide *Davis.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, *καὶ αὐτὸς ἔφασκον* &c. ejus specimen illustre reperire licet in *Æschin.* D. III. c. 6. sed cum solita tamen *εἰρωνείᾳ* conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Davisius.* *T.H.*

1. *Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν*] Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in jocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aspalia ipseque *Athenaeus*: quin & ipse Alcibiades apud *Plat. Symp.* Alibi *Noster* non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. *Μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γε καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι*] *Benedictus: non per Jovem: Crœsum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante *ναὶ μὰ Δία, ἀλλὰ κινδυνεύω*, *καὶ τύφῳ* &c. & in Vitarum auctione, *ναὶ μὰ τὸν μίγιστον ὅρκον τὰ τέτταρα.* In Mercede cond. *ναὶ μὰ Δία τὸν Ἕλληνα ἔνικα, ναὶ τὸν Πριάμου πεῖραν.* Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, *θεραπευτέα τοιγαροῦν ἡδὺ δίκαιόν γε ὄσα.* *νὴ Δία σύνεσιν γὰρ ὅτου*

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόων. ΑΙΑΚ. καὶγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· ἐ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝ.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπόταν ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε,

MENIPPI ET CERBERI.

ΜΕΝ.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δηλόνοτι τὸν θανατόν.

* Ὅτιος τὸ παίδιον. G.

* Ὅτιος] Credo legendum ὅτιος, sic ipse contextus habet. T. H.

γύναιτα. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. J. G.

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Hp. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Εὖθ' Ἐχιδναῖον τέρθεν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξεῖνος nec dubito, quin ex *Aristæo* Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud ὑ πάνυ δηλόνοτι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐ μάλα ἵλεως, ἔφη ΤΡΕΣΑΣ, ἔφη ἀμφοῖν ἔστε τῷ χρώματος ἔστε τῷ προσώπου, ἀλλ', ἔστην εἰώθει, παιγνίδιον ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην κινδύνους ἄτρεπτον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* ἔφη ἀμφοῖν ἔστε τῷ χρώματος, ἔστε τῷ προσώπου iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Asin. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει . . . δηλόνοτι exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, ficut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στόμιος ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ ἐγὼ ἔτι ἀμφιμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρονεῖ τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ ὥρα ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωσιν οἱ θεαταί· καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μέμπ-

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρίπτῳ] Ἀτρίσῳ P. [c] Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσιόντα O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

τὴν προσιόναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ τοιο ου ἑστῶσιν ἰδίλειν. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro ἰδίλειν vero substituit ἴδιλον ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T. H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, κἀγὼ τοῦ ξύλου σου τετάξας ἀμφλόσω τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δακὼν forte. *F. G.*

Δακὼν τοῦ κωνείου] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locurus est in Hermot. c. VI. Οὐκ εἰδότα τί σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν καθασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τ' ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καθαλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὸς frequens sit apud *Pausanian* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθασπᾷ τοῦ σκέλους Ἄκοπλος ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείκνυτο δὲ τὸ ψυχῆς τὸν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦτο ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, ὥσπερ ἤδη πρὸς τέλος τοῦτο ἤκων, ἤδη πρὸς τὸν θάνατον ἐφιλοσοφεῖτο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσδέχετο αὐτὸν & ἐπιδείκνυτο commemorataque Socratis σοφία & γενναιότης, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμένων ἀφίλιωτός τινι Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνου ἐγὼ τὸν ἀνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον διακόν. *T. H.*

πππε, ἀξίως τῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι εἰσήειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, αἰμώζειν πᾶσιν ἀγγείλαντες ἅπασιν.

nippe; ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, καὶ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Ausonium* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τὸ μὲ κύνα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐκὼν φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' ὀδὸν ἔχων ὀβολοῦ πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνηκὼς, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλῳ ἀβιώτῃ Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενον· ubi vide *Brodaeum.* Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ταυτιλῆς ὀβολὸν, sive τὸν φθιμένους ναυσολοῦντα ὀβολὸν, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὀβολὸν τὸν συγκεδεύοντα τοῖς τελευτῶσιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μιλιττοῦται, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν ἀφικνούμενον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαῖνον νόμισμα τὸν ὀβολὸν τὸν πορθμεῖον δίδοσθαι καλουμένην κατὰ τὴν ἐγχώριον ἀφέλκτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. *Strab.* VIII. p. 573. A. διότερ οὐκ ἐντιθᾶσιν ἐνιοῦ (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Κατατήριον τὸ τῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχερουσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce* δανάκης *usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrasque sedes animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πύλας ᾄδαμαντόπεδα, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἴργουσιν, κἀπὶ ἀναπνοιάων· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸν δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα ἀφ' τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ᵃ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

Redde, scelerate, portorium. MEN. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, detestande, nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam

Χ' Α Ρ.

Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ ᵇ πορθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὴ ἄρα ἄλλός τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. ἀλλὰ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ ᶜ σου κατάξας

Σφα-

ᵃ ΚΑΙ M.] Χ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ P. ᵇ Πορθμία] Πορθμεῖα O3. F. ᶜ Σου] Σι G. L.

40. Ἀπόδος] Ἀπόλυε, *solve*. G.

τῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβολούς &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & consiliaria Psychae jussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Priscaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meursii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T. H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripiunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Basil.* Hom. in Ps. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. *T. H.*

48. Σου κατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius est, & venustiorem Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noster* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. *Lys.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσήει· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει. *Long.* p. 71. τούτων ὁρμίζων ἐπὶ προφάσει θήρας *Aristaen.* I. Ep. 9. ἁρπάσησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito judice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαῤῥήξω.

ἀφλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτλω ἂν ἔσῃ πεπλυκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

cranium. CHAR. Frustra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τοὺς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον ἀφόρμει· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ οὖν αὐχήσεις πρῶκα πεπλυκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ ἐκώπευν [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων [c] ὁπλατοῦς. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, si mortuorum etiam vice solvendum mihi sit. CHAR. Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam quidem rem adtinet, vel subducto navigio adsiduus esto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obolum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil ista faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἰοναίμην P. L. ἀνάμην Margo *Alii*. b Ἐπελαβόμην] Σπεῖρε. O2. non male. c Ἐπισατῶν] Ὀδυρμῶν addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τοὺς ν.] Ὑπὲρ τοὺς νεκρῶν διδόναι. *G.*

ξω. Quod sequitur *μάτλω* ita ceperunt Interpretes, quasi nihil differret a πρῶκα· neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a *Graevio* jure castigatos existimo, eamque *Luciano* fuisse mentem: *ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud *μάτλω* in Episcoporum contra Paulum Samosatensem epistola apud *Euseb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. usu rariore ponitur: *μάτλω καταγέλαστος τὴν τοῦ σὺν πράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι* &c. id est, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτλω ἂν &c.] Male vertunt haec verba: *μάτλω ἂν ἔσῃ πεπλυκὼς τοσοῦτον πλοῦν, num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec sit sententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mss. *κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε κατάξας ἀφλύσω τὸ κρανίον* male in editis *σου κατάξας*. *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. *F. G.*

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Erasmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave subducta naulum* vel *portorium exspecta*. *J. G.*

60. Μόνῳ . . . πρῶκα] *Etymol. Magn.* V. Δανάκη docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμῳ. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac causa *Luciano* testimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonsal. de Salas* observavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πόρρω δυνάμην ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χαῖρε, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μίγα ἐ ἀξιόλογον μᾶ πήρᾳ ἐ Θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὑδατῶ μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθάνατον ἐ ἀκολάκευτον. Duo jambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis sint decerpti, minime dubito. De διπτῷ Κράτης dictum est p. 330. T. H.

78. Κα-

portorium : obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane ; ut plagas insuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis incessens , solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· ἢ ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· ὑ γ' Θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τ βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα ὑ πληγὰς ὀπὶ τούτῳ πρὸ τ Αἰακοῦ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει ὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ὀ τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, ὑ τ Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ ὑ ἐλάλει πρὸς τ πλοῦν, τῶν ὀπιβατῶν ἁπάντων καλαγελῶν, ὑ ὀπισκώπτων, ὑ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κὐδενὸς αὐτῷ μέλει. ὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. ὑ μὴν ἀλλ' ἤν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμίοις O3. P. Ostendunt vel πορθμιῶν , vel πρὸς τ πορθμία. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει ὖν] τ μηδ' ὁτιοῦν κεκλεισμένου μιστοῦ O2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subjicit.

78. Κὐδενὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt , *nec quicquam ipsi curae est*. Mavelim ego , *neminem curat*. Illud οὐδενὸς non ad πρᾶγμα , sed ad personam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, ὑ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κὐδενὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi non secus atque Clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intelleXit *Teles* , quem superiore nota testem citavimus , quando post μηδενὸς φροντίζειν subjicit ἀλλ' οὔσας ἀθεράπευτον ἐ ἀκολάκευτον , nullius hominis respectum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent , ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit , quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur: ut apud *Dion. Chrys.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τ γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ πολλῶν ἀνθρώπων ἐ τ σεμνῶν δὴ ἐ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat , οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. T.H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ. PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ᾧ βασιλεῦ, ᾧ ἡμέτερε Ζεῦ, ᾧ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ᾧ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχοι. ΠΡ. ἀλλ' ἐγὼ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φινάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.* b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus ſaepiſſime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo cæca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem præmiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καλαχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *AEſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Æn.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλλ' ἐφιμερώδη, ἃ τὸ μὲ ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἴλαχον οἱ ἐράσιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Æſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε καλαχθόνιος ἠδ' ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακιεύς, aut Φυλακεύς naſcitur *Apollonii* Φυλακεὺς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας ſcribit *Dicaearchus*: ᾗ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκιον καλουμένην, ὅθεν ἦν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιώτιδος. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden, non

noor, ſed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conſcenſaque navi me proripui: deinde miſer, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

ἢ γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καλαλιπὼν, ὡχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ δὴ ἔρως ἡ γυναικὸς ὑμῶν μεῖρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

2. PLUT. Non tu bibiſti, Proteſilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti, & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere, quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi, ut comes me

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἀνεῖν [c] περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν ἀμαθρίην, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνῃ ἀκολουθεῖν

Περίμενον] Παράμενον Q. & mox κἀκείνῃ.

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem, ſed ab avo, praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata Il. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant, multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleïdes* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceides*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μύθους ποιηταὶ καὶ νέοι, ſine dubio dialogum iſtum indicans: *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*. & ſaepius in Heroïc. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραδεσάμενον τοὺς κάτω γενομένους μετὰ τὸ ζῆν. *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet *Tzetzes*, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῶν] Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτῷ, ſcilicet ἵρατι. *T. H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt, amor, deſiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus*: *ſed haec res praevaluit pondere:* quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπερμεγέθη inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertant, eamdem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἀνεῖν forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. *T. H.*

10. Κἀκείνῃ] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus*. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν σαῦ ὑμᾶς ὅτε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. εἰ θέμις γενέσθαι ταῦτα, εἰδὲ ἐγένετο πώποτε.

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλοῦτον· Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ ὅτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, εἰδὲ ἀφογγῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνελήλυθώς. ΠΕΡ. ἀκῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὴν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν σὺν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον σὺν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ὅτε

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος διομόνης ὑπὸ τὴν Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσεφ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T. H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J. P. a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103. M. du S.

21. Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum εἰδὲ ἀφογγῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεται σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἑλλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσκάμψω &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. *Nost.* Phal. I. §. 14. T. H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ζ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς μι καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses, valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? J. J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur σὺν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγρ. c. 12. σὺν ἐκοντίῳ φονεύοντα (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant.* Lex. σὺν βάλει πληγεὶς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν αἷς Ἕλκουσιν ἱππηλάτας· & Ἰων. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. M. du S.

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ σωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Δ Ι Ο Γ.

Ω Κὰς, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶς ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καλαπρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέ-

29. Πλουτῶ] Θαλάμου. G.

Καθειρμὸν ἐν τῇ ῥαῴδῃ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τινες καθικέσθαι τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥαῴδῃ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνουσι δὲ ϵ λάβρακες. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, ἔδει δοκεῖ τ τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄορι πλαγιῇς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χειλέα — *Arriano* Ἀ. Ἀ. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt κλοιῷ δῆσαι. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἱερίφιλο ἐν αὐτοῖς ἐν ἑρμῷ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Byzant. V. ἐν ὑπερῴοις ἀφαλιμμάτοις ἐν ἀμφίγυῳ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πιθόμενος ἐν δήροις ἐ τοιούτοις ἀνήρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοχαίτῃ Θεῶν πεπεδημένοι ἀεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — πᾶς τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λάσγαλέῳ — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hieroclem* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λυγρὰν ἕριν φεύγειν ἐν ἑκουσίῳ φυγῇ· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſue caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo θαυμασιωτὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T. H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T. H.*

31. Μάν . . .] Satis erat ;. nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E. S.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βαφὴν τῶν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῆς τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interpolita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. II. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath* ad Il. Υ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ μὲ τῷ Μαυσώλου μᾶλλ πολλὸς (πολυτελὴς, θελόητος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρως περιεργάσατο, καὶ θαῦμα ϵ ἦν ϵ ἴσιν. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius

μέγας, ἢ ὁ πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἁλικαρνασσῷ μῆμα παμμέγεθες ἔχω ὀπικείμενον, ἠλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμάτων λίθῳ ᾧ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὀπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis virisque exactiſſime adſimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob iſta ſuperbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ᾧ τάφου; ΜΑΥ. νὴ Δί' ὀπὶ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ὅτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ᾧ ἐμοῦ· φαλακρὰ μὲν ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ὀπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄφι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀποκλαύσεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri? MAUS. Omnino ob iſta. DIOG. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quaré ſi capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis ſumus ſpoliati, naresque ſimas gerimus. De ſepulcro autem pretioſisque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te majus quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

3. MAUS.

ſcribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui ſibi pyramidas, quae non cedentia templis Ornatura ſuos extruxit culmina manes.* *T.H.*

41. Παμμέγεθες] Patebat, teſte *Plinio*, ab Auſtro & Septentrione ſexagenos ternos pedes. *M. du S.*

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, σὺκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo ſit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. σὺκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. *T.H.*

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Theſ. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρώδες ὂν ἐ κατάγνυται ἐν, ἀλλὰ θλᾶται ἐ σιμοῦται ἐ ἀμφιρρίβλαι. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaetaeque jacent pando ſinuamine nares.* *T.H.*

59. Εἶεν ὀπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abeſſe ἂν ἴκανοὶ, vel οἷοι ὀπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo εἰμὶ paulo aliter *Lyſias* p. 153. v. 27. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mauſoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐγὼ πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὕτις ἐκεῖ τυμβολίτις παλάμη. *T.H.*

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: ſed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. ſoror etiam traditur. *M. du S.*

73. Τῶ μὲ σώματος] Interpretes quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τῦ μὲ σώματος, *contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ σὺκ οἶδεν ὅτι ἐ ἔχει τινα τάφον τῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc ejus ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. *Diogen. L.* VI.

77

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

65 ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι δόξειεν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἰσότιμος ἔσεσθαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, οἷς εὐδαιμονεῖν ὤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, εἰ μὲν σώματος καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφοῖς περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, καὶ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

Ν Ι Ρ.

80 Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε·

[a] *Εὐμορφότερος*] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* *εὐμορφότερος*. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum *Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε* praeterquam enim quod philosophi *ἀνδράποδα* vocent & *ἀνδραποδώδεις* eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc *Καρίων* frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. *Τάφον ἔχει*] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. *Ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος*] Adscripsit pater, forte *βεβιωκότος* sed & prius ferri potest. *J.G.*

80. *Πότερος εὐμορφότερός ἐστι*] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, *εὐμορφότερος* scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. *πρὸς τὸ εὐμορφόταλον*. Addo pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, *ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, ὧδε πολὺ γίγνεσθαι τῆς σελήνης*. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, *ἵνα αὐτὸν ἴδοις σεβαστότερος δισμοῖς διελθόντα*. pro *εὐμορφότερος* & *σεβαστότερος*. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, *Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμότερον*, pro *θερμότατον* ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. *Καί τοι τινας ἂν τις κρίνειε τοὺς ἱκανωτέρους ποιήσασθαι ἢ πιστοτέρους*. lege *ἱκανωτέρους*. ut recte pag. 260. *ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν*. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro *φιλοσοφοτέρους* scribendum *φιλοσοφωτέρους*. *J.J.*

82. T.-

νιππε, ὑ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ϗ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ̃ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ϗ Θερσίτης. MEN. πότερ᾽ ὃν ὁ Νιρεὺς, ϗ πότερ᾽ ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γ̃ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ᾽ ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ϗ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάτων προσειπών· ἀλλ᾽ ὁ φοξὸς ἐγὼ, ϗ ψιθὺς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ϗ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τ᾽ Ἀγλαΐας, ϗ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος ὅν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. ὃν ſecundo πότερος erat ſubjectum. b Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὥρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸν * Σκύμνης Νιρέα ὑμνησε ἀφερόντως εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

91. Ψιθὺς] Μαθηρὸς, ἀραιόθριξ. V.

* Σκύμνης] Σύμης eſſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. T.H.

82. Τίνες δὲ ϗ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ὥδικοπι· τίνες δὲ ϗ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γ̃ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ϗ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ̃ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* *F.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γ̃, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γ̃] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ϗ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γ̃ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γ̃ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἂν ὁμώμοκα γ̃ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ᾽ οὐκ ἔχει γ̃ δέκας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γ̃ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — οὐδεὶς εἶχέ σοι Κώβιὸς ὅλως γ̃ ἤπαρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γ̃ *tranſpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς ἐν κώμῃ δοκεῖ γ̃ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γάρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσιέλθειν γ̃ ἡδονὴν, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. Ν. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λαβάδειαν γ̃ παρέλθω. Contra in proximis particulam ἄν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T.H.*

85. Πότερ᾽ ὃν ὁ Ν. ϗ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὥρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. *F.G.*

Ὥρα δέ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅτινα ϗ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* *F.G.G.*

Ὅρα σὺ δή] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δὴ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὥρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὥρα σοὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtituram. *T.H.*

94. Χάροπ᾽ ϗ] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ἡ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διαχρίνοιτο ἀπὸ τῆς Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτότερον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, ἡ οὐκ ἀνδρώδες ἔχεις. ΝΙΡ. ἡ μὴν ἔρευ Ὅμηρον, οἷος ὢν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, ἡ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. ἦκουν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμίᾳ γὰρ ὁ ᾅδης, ἡ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν ἡ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὲν ἡ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀσθενές. *V.*

Χαίτων nam pater ei erat Χάροπος *non* Χάροψ *res certa eſt ex* Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hygiaus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Scheffervum Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἴβραξ, ἴβρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος· ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τίφυς pro τιφώς *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὸν τοῦ γιγαντοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν εἰς Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰ ἀΐδαο γὰ Μίνως Θερσίτης ἴδεν ἀτιμότερος. Pro μίνως olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως: in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνως quod exaratum eſt μιν ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίαν τὴν αὐτάρκειαν ἢ δυσπάθειαν.

Τὰν γνώμαν ἰδόντι Φιλίας ἄ δύτερος ἄλλου
Εἶμιν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαίετω, εἰς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἴμπας δέξας κεινὰ χάρις· ἶσα γὰρ ᾅδᾳ γὰρ
Μίνως Θερσίτας ἴδεν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ. M E N.

Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπ' ἐπιθυμίας ἀπεθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ἐγὼ γὰρ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμίας ἀπεθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου ἐς ἡσυχιώτερον εἶναι σύνοικον θεοῖς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ τελευτῆσαι βουλόμενον, ἢ μὴ δυνάμενον, ἐπιπόνῳ ἀθανάτῳ ὄντι, ἀντεδόθη τοῦ Διὶ Προμηθεὺς ὁ ἀντ' αὐτοῦ γενόμενος ἀθάνατος, ἕτως ἀπέθανε ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τοῦ Διὸς Χείρωνα θνήσκειν ἀθανάτου ὄντα ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Eucianus* forte melius ἀθάνατος ὤν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀνήρ verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχε; *T.H.*

17. Ζῶντα ἐρῶ τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστον βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ἐρῶν φῶς; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπαλλάξω αὐτῷ· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde poſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σκηρύττει, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἁλύσεις, Παρμένων, Τὰ σιμὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, οὗτ' ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τ' κοινὸν, ἄερ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ· ταῦτ' ἴτη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ἐναυτοὺς σφόδρ' ἐλίγους Σιμυθίσκε ταύτην ἄτιμ' εἶναι φύσει ποτέ. Παντηγυρίν νομιστόν τιν' ἅπασι τὸν χρόνον, Ὃν φημὶ, τοῦτον, πανδημίαν ἄνω Ὀχλῶ, ἀγορᾶς, πλάτανε, κύβοι, ἀλφιτοπῶλαι. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi παντήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ὠφελησόμενος εἰς τὸν κόσμον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἑκάστου θρυλλούμενον appellat *Aeſchin.* Diſt. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaei* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exstatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc advenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπλαύειν τ ἀθανασίας. MEN. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. ἦν, ὦ Μένιππε· τὸ μὲν ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θατέρου θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. εἰ γὰρ ὁ τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ὁ τῷ μεταβάλλειν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ μὲν ἄνω δὲ πῶς φέρεις, [a] ἀφ' ὧν τοιαῦτα ἀπολαύων ἦλθες;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-

a Ἀφ' ὧν] In margine *A1W.* notatur: *Legendum forte* ἀφ' οὗ quod nullius pretii.

573. haec Pythagoræ tamen Platonisque disciplinæ figura maxime convenit, quæ scilicet revera profitetur animas, relicto æthere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττόν τι ὄχεις ἢ μεῖζον ἰδὼ τὸ ἡλίου, τ σελήνης, τ ἄστρων, τ γῆς ὅλης, τ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λίπον φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελήνης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerili simplicitatis versu tertio, Ἠδὲ θέρη ἀμαίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχνους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἠλιθιώτερος τῆς Πραξίλλης Ἀδωνιδος. Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 206. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ὧρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν & ὁμοειδὲς: vide Imperatorem lib. II. εἰς Ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἀφ' ὑψηλοῦ; & τὸ ὁμοειδὲς προσκορῆ τὴν θέαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T. H.*

20. Ἀπολαύειν τ ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτο εὐτυχίς ατον λέγω, Ὅσις θεωρήσας ἁλύπως, Παρμένων, Τὰ σημεῖα ταῦτ' ἐκεῖθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τ κοινὸν ἀφ' ὑδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ· Ὄψει παρόντα καὶ τοιαῦτα σφοδ' ὀλίγους, Σακράτισα (ita leg. non σιμότισα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει πολύ. *Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit ea, unde venerat, celeriter. Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde pauces, deteriora hisce nunquam videbit.* *F. C.*

21. *Al* ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὰ ἄστρα aut quid simile deesse videtur. *F. G.*

25. Μιλαχεῖν] An μιλαβάλλειν? *F. G.*

Ἐν τῷ μιλαχεῖν] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετίχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μιλαλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μιλαχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μιλασσεῖν quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μιλαβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreft. v. 234. — μιλαβολὰν πάσαν γλυκύ quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat Rhet. Eud. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Jac. Wetstenii* conjectura, ἐν τῷ μετιχεῖν ἄλλον. *T. H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *Mihi δ.*

ἰσόμοιρία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ὅ φασι εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεῶς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος [a] περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φῄς; MEN. ὅτι εἰ τοῖς ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέησει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, φρονοῦντα ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut, is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιῇ] Περιπίπτῃ P. L. Margo *Alw.* Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem styli Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲ . . . σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. *T. H.*

33. Ἀνεπιδεῶς] *Thomas Magister* v. Ἀτιλῶς videtur in suo Codice legisse ἀτελῶς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεῶς] Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτελῶς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελῶς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini non dissimili structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἁμαρτὸν τὴν πεῖραν ἀτελῆ τῷ ἔργῳ ἀναρρῖψαι· sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελῶς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sistendi esuriendique sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T. H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *J. C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus*. C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἐαυτὸν ἐς τὸ πονηρὸν, καὶ παλαχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T. H.*

41. [Ἐστεῦδεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δήσει μεταβολὴν ζητεῖν. *F. G.*

Ἐστεῦδεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Gesnero*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T. H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso,

Δ Ι Ο Γ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί μὲν οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τὴν καθόδου τρεπόμενοι, ὀψόμενοι τοὺς καταβαίνοντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβαίνοντας, ἢ ὅτι τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντικαίνοντας, ἢ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδιὰ δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν ἡγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτιστε proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγωνᾶν, τέρψεως δὲ τὰ παρόντα· εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλαστάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T. H.*

44. Σαυτὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem consciverit. *M. du S.*

48. Ἄστυον τοῦδ' τοῦ καθόδου] Haec jungenda, non ἀξιοπιστότατος τοῦδ' τοῦ καθόδου. Πρώταις τοῦδ' τοῦ Φρυγίας, πλὴν τοῦδ' τοῦ Ἑλλάδος, τοῦτο τοῦδ' Βαβυλῶνος & plura *Noster* habet. Ita vere scribunt Attici, non ἐπ' οὐσίας vel οὐδός, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. οὐδὲ ἀγορᾶν ἐκκλησίαν sicuti Segm. 47. οὐδὲ ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. οὐδὲ τῇ κόρου ἄγαν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὸν ἐνίκησαν ἄλλον τῶν οὐδὲ τῷ ἕδρᾳ, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non solum οὐδὲς & οὐδὲν prorsus eadem habuit, sed & οὐδὲν pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομεν μὲ ἐξ Ἀκαδημίας οὐδὲν Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι οὐδὲν Λυκείου alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲ (Διογένης) οὐδὲν Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeroneusi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντικαίνοντας ἢ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδὲ δέον] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἐκεῖνος ἐκβαίνοντα ἀλλότρια τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον καλλωπιζόμενον. Hermotimo: διὰ τὸν αὐτὸν ἢ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλέον ἢ χίλια ἢ πανδημεὶ στρατεύσασθαι οὐδὲν δέον. *J. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια[60] ἐρεῖν.

Crates: nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ[65] Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόρητο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἀγχοῦ τοῦ Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστρεπτό τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καταλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ[70] ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ἀσφάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χαρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διε-

ΚΡΑΤ. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Εἰφακέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice litetae τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Αἰν. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μενόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τὴν τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἠτιᾶτο τὴν τόλμην. G.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul:* apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. *T.H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.* Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita describit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόλῳ πληγεὶς ὑπὸ τῆς φάσγη κατὰ τὴν πλευρὰν ἀπεθάνετο· quae quidem undecumque depromta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς τὸ Καππαδοκῶν συμβολὴν quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T.H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad *A. Ev.* VIII. p. 307. Hic autem Eleutheranum urbis finum accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ἐσβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τριῶν κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλάς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πλαταιικοὺς τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μὴ λαμπάδων διάκαυσιν. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, OEnoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* conflat in Οἰνόη, contingens: qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian. A. A.* I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φερούσας ἐπ' Ἐλευθέρας καὶ τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλεύθραι, πόλις Βοιωτίας. haud inepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθῶς τῆς Ἀσωπίδος matrem, si quis scire desideret, Aesopiam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μνημονεύει γυναικὸς Ἐλευθῶς μυθίσκου· digna est, quam ex Ed. *Tiraquelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθὼ ὄνομα πόλεως ἐστὶ Βοιωτίας ἀπὸ τοῦ Ἐλευθοῦς υἱοῦ τῆς

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu utérque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore;

δύων, δύο μόνους οἰκέτας [d] ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῶ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου ἵππον αὐτῶ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῶ συνεξεθήκει, μιᾶ πληγῆ ἀμφότεροι ἀλγαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκὸς τινὸς πελταστοῦ, ἐπὶ τῆ ὄθει τῶ Ἀράξη πρὸς τ Καππαδόκην συμπλοκῆ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδηγοῦτο, πολὺ τ ἄλλων προπεξορμήσας· ὑποδὰς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῆ πέλτη μὲν ὑπόδυς, ὑπο-

d Ἐπήγετο] Ὑπήγετο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι ἀλγαπαρέντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων ἀλγαπαρέντων. *G.*

πάλιν ἅπας ἀνομασμένον, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τ Πιτθέως. Ἔστι δὲ ὁ ἄρρην, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ θεοῦ. Οὕτω δὲ λέγεσθαι, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τ μανίας ἐπαύσατο ὑπὸ Ἐλευθερέως. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Atheniis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πασῶν καθαριούσας τῶ λαῶ τ πλοῦτον (ita legendum, non πλοτῶν) φόβου quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ἐδὲς ἡσυχῆ μὲν ἐρημον καὶ λῃστῶν, ἀκατέσκευα δὲ πρὸς τ Κιθαιρῶνα, ἢ λίαν δὲ ἐπισφαλής· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel ἢ λίαν δὲ ἀσφαλής nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ὁπ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος σὺλαβούμενον κλοπείας τι καὶ τὰς κατ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεῖς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] Mſ. ὑπήγετο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τ ἀγορᾶς σοβῶν κυμβία ἐ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας ἐ κυμβία ἐ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος φιαλοειδοῦς, πλοίου, καὶ πολεμίου. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus, V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκεω κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

ΑΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβληκώς· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τὴν πέλτην ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἑαυτὸν ἀμφιείρασα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὰ βουβῶνα ἀμφοτέρωθεν ἄχρις ὑπὸ τὰ ὠγύγια. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμον ὂν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεύς κατιέναι.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὶ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. οὗτος. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G. 99. Ἐς τὰ βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὸν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtæ. Scythæ, Parthi, Sarmatæ, Alani prælongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi prælio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeæ phraſi proxima, πόδας ἀμφοτέρας προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεσθαι ἀμφοτέρωθεν ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἐκπετῶντος τοῦ μισαγκύλου· confer *Suidam* in Ἐξέχει. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει καὶ τὸν ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ præſtero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſæ XVI. cubitos longæ. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔπισκ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quæ mendæ ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροίτης

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ὑπαΐνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο, ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Κἀγὼ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ὑπὲρ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ὑπτιαδείως πλεύσαιμι. καὶ τὸ πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium vene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών·

c Πειραιῶς] Πόντος A. P. L. Margo *Αἰῶν.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστὴς. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐς μισθὸν αὐτοὺς εἰς τὸ πόλεμον. *V.* Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

τῆς ἐπιτύχοιεν ἀνθρώπους ἐς πάνυ ἁπαλοὺς &c. alioquin ἰδιώτης addideris, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte*: eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἰέναι, πρέχειν ἐπινόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἁλάζονας ὁ πάντα αὐθέντης, καὶ ἐφ' ἵππου σιλάμβους οὕτως ἐπὶ γνοὺς παρὰ τὸ κεκλημένον. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτίους κίδματα λαμβάνει, ἅτε ἀεὶ κρεμαμένων ὑπὸ τῶν ἵππων τῶν ποδῶν· ἐπὶπλω δὲ παχυλοῦνται, καὶ ἴλλονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἱππαίους, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T. H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ὁ πάνυ ἀριστοφάνης ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μίλωσι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T. H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πόντος. *J. B.*

θανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δαμιδὶ αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔφερε γὰρ καὶεῖνος, καὶ καὶηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὰ ἐρωτικὰ, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς τυχούσης παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὑποπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ καθη-

no sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non injusta passus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium prosequebatur) quid insimulas amorem, non temet ipsum? qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum accusabat primus

a Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιτο L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καθεξηρᾶσθαι. V.

* Κατεξηρᾶσθαι] Vitium Ed. A. κατεξύρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* T. H.

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλίως· alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miserum in modum emori*. De formula loquendi, ipsoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba suppeditaverat *Eustathius* ad Il. Υ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inspiciendi sit copia: extant scilicet lib. III. Ep. IV. sed paulum aliter, quam fecerat *Eustathius*, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος· sequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖ ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δῆτ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι· ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Hesych.* Ἀπίσκλη, ἀπίθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίοι) ἀπεξηραίνοι, ἀπέθανε· ubi reponendum ἀπεξηρανίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Vesp. v. 160. mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναιδῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Aristoph.* Eccleziaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθησόμεσθ' & ἐπαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῆς τροφῆς ἅμα τὴν ὑδὼν ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὃ ἂν μὴ ἐκ συζητῶν τὸ σύαγρον ἀφαυανθῇς· poterat scripsisse, ἀποσκλαίης. Taceo consignatam a *Scholiaste* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀναυῦμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. T. H.

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. M. du S.

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

γόρει φθάσας πολλὴν τ' ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἥμοιγε ὑ τ' τυχὸν παρέσχον ᵇ ποτότε γένοντες.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπου τῷ γομίῳ ἐσμέν· ἀπολέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

Τοῦτον ἓν τ' ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦτοι βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

ᵇ Παρέχον τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τι.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere concervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter*, *admodum*: ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν τῷ Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν, ἤδ' ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ ἐστιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντος παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μοι κακοδαιμόνως αὐτοῦ, Ὃν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων — Pro αὐτοῦ oportere legi αὐτοῦ, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου αὐτοῦ, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. Τὴ γὰρ κωμικὴν ἐκείνου Θρασωνίδην ἄλλη σκηνὴ, Παιδισκαρίου μοι, φησὶν, αὐτοῦ καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκάριον αὐτοῦ in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μίθη πότε· quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιεσαίτης, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τι γένοντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τι. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τέρψιν παρέχον τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρων] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὧν ἐπλήτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑποβολὴν πλωχὸς ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φθυτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν γε πορθμέως. τί ἂν οὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπόταν οἱ τηλικῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τὸ ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἐπίδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ τόμιον εἰλυμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. * Ἀπολιπόντα ἴσως. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. G.

* Ἀπολιπόντα ἴσως] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένον. V.

66. Βίον ἀπ. λάθ κ. ὁρ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος· ea de re quædam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585. hunc etiam Luciani locum adtulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων & ἰχθύων, ἵνα δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγους τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hip. M. v. 281. & Fragm. Grot. p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] Budaeus C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβρομειρακιόμενος· quod non est, *quasi apud Sophistas glorians, & se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρὸς verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ἂν ἄν τις ἴοι λέγοι. Caeterum quis aures Graecæ phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ἂν ἄν τις λέγοι, nec locum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, præcipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί δ' ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οἶκ ἴσ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Cæterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ὃ δ' ἂν δὴ ἐκεῖνο εἰκεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τύχη δ' ἔφασκε σοφοὺς ἄνδρας ἐψεύδετο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. οὐκ ἂν δοκῶ, ὅτι οἶκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλοῦ δ' ἂν ἄξιοι μοῦσαν ἐγίλως. Vide quæ supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. Jensius & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Gataker. ad Antonin. IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγει· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅμοια] Melius Mss. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ἀμοιρα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſti-

M E N.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ ϗ γυνή, τὸν ποιητὴν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τὸν βίον, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; d TEIP. ἀμείνων ἦν πολλῷ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ ἀμφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, ϗ ἀφόρητόν τινα τῆς ὠδῖνος πόνον ὑφιστᾶσθαι; ἃ τὰς

εἰπὲ

a Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι forte, κενὰ· μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. ὦ δέσποτα &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τὰς κενὰς & τυφλὰς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόναι δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τὶς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τὶς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ἐξοδιμήσατο. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὅτου ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſ. Ox. ἃ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. ὡς ἀκράτου σοφιστικὴν, ἀφ' οὗ σὺ παιωγότατος εἰ τοῖς λόγοις & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικῶος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικῶος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικῶος. *F. G.*

92. Καὶ δεσπόζουσι] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἰ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐκ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ὅτι μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκρινε] Ἀντὶ τοῦ ἀλφάβιζε. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τιρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quaero*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πρᾶσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt: mammae factae sunt pannosae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀπετείνετο hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis sint ἀπεταθεῖσαι, *distentae, extensae*. Statim D. XXX. ἀπεταθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὡθεῖ τὸν Τιτυὸν ἀπεταθεὶς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi.* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγένετό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγένετό τινες; *Tune igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαπιδοῦσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐτύδη, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ἡ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, εἰδὼς ἀντιφήσω· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὅρια ἐκ γ. ἐγένετο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, ὑποδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ μὲν οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἦν που καὶείναις ἐντύχω, εἴσομαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διένολυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τὰ ψεύσματα; ἀλλὰ χρὴ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖν· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. [a] Βλάκα] Εὑήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

[a] Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ex similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet Menippi responsum, ἢν που καὶείναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Α. θ. ὄρνια ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deest. M. du S.

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. M. du S.

33. Τῶν ψευσμάτων] Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit objectum, praesertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in *Hephaest.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείονα παρίσχει τῶν ἀνθρώπων; τοὺς μάντεις. Ilium imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι & μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται. T. H.

37. Ἐμὲ-

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανείς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε παρὰ μανησόμενον, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπλιῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ὁ μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξελαθεὶς [b] τῆς τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους δὲ ἀναίμακτον ἀγῶνα εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάρτι

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμίλησας F. P. S. Vitiosius ἐμίλισας P. A1. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας· neque aliter Margo A1W. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμέλλησας] Ἐμίλισας. F.G.

Ἐμέλλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμίλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* μιλίζειν est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμίλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. Λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δικασπόλοι ἠδὲ καὶ Ἥρης Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. J.G.G.

Ἐμίλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμίλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμίλλησας, ut subaudiatur Φονεύων ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chryſoſt.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπίκτινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ Δημόκριτον Καλλισθένη, καὶ Ἀριστοτέλη ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τοὺς μὲν ἀνῄρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τοὺς μὲν ἔχαρίσω, τοὺς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλη ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλη ἀπεκτάνειν ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμίλισας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμίλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. M. du S.

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μιλίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionyſ. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμίλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui posslideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ϗ ἀνεψιῷ γε ὄσα. ϗ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τ' ἀγῶνα, ϗ παρεχωρήσατέ μοι τ' ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλακεκόφθαι ὑπὸ τ' Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, ϗ ὁπλισθειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, Θέτιν, ἢ, δέον σοι τ' κληρονομίαν τ' ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθηλο αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ· ἀλλὰ τ' Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος; ὑπὲρ ἣ ϗ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ ϗ ἐκράτησέ σου, ϗ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ο Ἀπεπάσθε] O. ἀπέπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμιλλόμην, scilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἐμέλλομεν; nimirum μιμεῖσθαι τὸ ἐθέλειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. sua p. 41. A. βαρβάραν δὲ τ' μὲν ἱππημόλγην, τ' δὲ μελλόντων. *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, ταῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐκόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἐπείλουν τ' πόλεσιν. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὥτε πάσχοῦσι κακὸν ὑδὲν, ὥτε μέλλοῦσι, ὥτε διδόντες. *Æschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ δ' κακῶς δράσαντες ὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucydid.* III, 55. ὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν ὥτε ἐπάθετε, ὥτε ἐμελλήσατε. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδένα ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδένος τ' ἐγγυτάτω ϗ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος ἧττον, ἀλλ' ὑδὲ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' ὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πίτυθεν βιος· ὐ μὰ Δί', ὐδὲ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲ ἐς τ' Κασιάδαν, ὑπερ τοὺς κακουργους ἐθέσθαι ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλησαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δυο ἔτεμον. *T. H.*

40. Προσωπεῖῶ ἀξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J. C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F. G.*

45. Ἀναλαγώτους] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναλαγώτους non contemnendae notae libri ἀναλαγώτους legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναλαγώτους esse etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydideis* crebro utitur, *Dial. Mort & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T. H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subinteligi τ' ὅπλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀντεποιοῖντο τ' ὠφ' αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J. G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασσαν ϗ Πάλλας Ἀθηνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με καλέσασα· ἀλλ' ἐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. ἡ γοῦν Ὀδυσσεία μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem scio, quænam me condemnaverit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττηται· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸν Τιτυὸν ἐκτεθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε ὅτι τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε πρὸς τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσομαι αὖθις; ἐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πολ-

MIN.

1. Hic quidem latro Sostratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille sacrilegus a Chimæra dilaceretur: iste tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elysium campum, Beatorumque insulas incolite pro eo quod justa feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi justa videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam subire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuisset Ajax an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adjudicata sunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege versum, quem ex Homero in nota præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ἐ θέμις &c.] Ergo jam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μηδὲν σοὶ' ἐπὶ τοῖς θεοὺς ἴσθι, tractum est ab Ajacis impia in Deos superbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat *Scholiastes* tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ἱστορήσαι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ὀκνηλεῖν τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἴσου παίρωνα· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, ἐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi adjudicatorum auctorem statuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἕλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non si* sequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατε] Vide in Ἁλιέ. c. 4. ubi iterum inter latrones famosos recensetur. *Sostrati* cujusdam *Boeotii* vitam scripserat *Lucianus*, ut in Δημων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublatis, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorsus ex hominum memoria interciderit,

homicidiorum? SOST. Sum sane convictus: considera tamen, an juste supplicio sim adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare meritas pœnas justum est. SOST. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum sponte mea egi, an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi ministrantes hæc facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis causam. SOST. Perbene, Minos,

80 πηρὸς ὢν; ἢ τοσοῦτος ἀπεχλοιάς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἦ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν ἢ ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀποκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. 85 λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ἢ τὰς ἄλλας ἀφαιρήσομεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἐκεῖνοι μὲν οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, 90 καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς 95 ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα, ὁ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δημιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαζῇ πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ μᾶλλον; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ καὶ τὸ ξίφος αὐτὸ ὑπηρετεῖ γοῦν τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, [b] τῷ πρώτως αἰτίῳ τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἡ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν δεῖ ὂν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ πατρ.

disset: nam quæ de eo *Philostratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat? Recte vidit Cl. *Hemsterhusius* ad *Pollucem* Præf. p. 29. Herodis Herculem esse Sostratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Synes.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεών, οὐκ ἀσεβὲς ἀπολογίας ἔχει. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Orestem confugit Clytaemnestra in *Æschyli* Choëph. v. 910. dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἐπὶ δὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noster videtur his σκαπτικῶς tangere ritum Athenienſium in festo Βουφονίοις cum nempe is, cujus manu eo in festo cæsus esset bos, fugeret; securis autem, qua cædes facta esset, quasi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meursium* & *Castellanum in* de festis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jens.* & *Post.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ δὲ τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forsan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως αἰτίῳ τὴν αἰτίαν] Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere *Lucianum* sustineam; præsertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omissis sententia loci satis apte procedit; tametsi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτει δὲ τὸ μαιεύεσθαι τῷ Ἀπόλλωνι αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παραχόντι τὴν αἰτίαν] Ut Συγγρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Ζ. Ἐλεγχ. *M. du S.*

ὁ ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι ἦν δέ qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύη] Interpr. *Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc; Quum carnifex jussu judicis, aut satelles jussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse judicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subiervit enim hic tanquam instrumentum explendo animo ejus, qui primus causam praebuit. Ad ea jam Sostratus, *Εὖγε ὦ Μίνως* &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, sive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraseos, *ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματος, superaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Synesio* habet: *Διδυκε, ἢ εἰλίφαμεν, ἢ ἐπιδαψιλεύσατο τοῖς ὑποθέσεσι τὸ δικηκρυξεως. Ipse dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* L. BOS Obs. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύη] *Budaei* explicationem istius verbi, *Synesii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiss. *L. Bos*, neque injuria castigavit Interpretem, qui, quamvis & ipse *Budaeum* secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a *Luciano* fuisset, *ἐπιδαψιλεύη τῷ δείγματι*: haec enim locutio valere potest, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa *Suicerus* adstruxit, agedum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς τῶν δωρεῶν δόσις, *Eratosthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapsilis musto; dapsili proventu fatigata vitis*, *Columellae.* Δαψιλεία τῇ ὑδρίᾳ, quemadmodum τῇ πενίᾳ πλοῦτος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλην δαψιλείαν· trita sunt δαψίλεια τροφῆς, τὸ ἐπιτηδείων ἁπάντων πολὺν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἀλεφάντων ἢ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσιλαι· sed & passive, ut in Comment. ad *Aristot.* Eth. VI. ἐπεὶδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς διδαψίλεται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τοῦ καθ' ἕκαστα πράξεως· nam quod Scriptor Ἀποσπ. πρὸς τὸς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96. agendi vim addidit, τῷ θεῷ τῷ ἐν ταῖς παρὰ γνώμην καλαῖς τοῦ ἔπαινον δαψιλεύομένῳ, est illud, modo vitio vacet, inusitatius, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαψιλεύεσθαι, solet reperiri. Pecora solent, si in ubertate pabuli largissima versentur, ἐδαψιλεύσαντο. *Heliodor.* VIII. p. 398. πόλιν πολλὴν πάνυ ἐν χίλοι ἄφθονον ἐδαψιλεύσαντο κτήσεσι νομὸν ἀσπαστομαιζόντες· sed apud *Suid.* in Φιλίστιος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philisicium ex eo dicitur appellatum, ἐπειδὴ αὐτῷ ἐδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subjecta: *Ister*, *Athenaeo* teste XIV. p. 650. B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse ἀφ' ὃ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Hesych.* in Συβαρῖνοι λόγοι AEsopus refertur, quum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὡς ἐν τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι ἐν Συβαρίνοις προσαγορεύθηναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo *Cyrillus Hierosol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τὴν εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπικλῦσαι & Ἐπικλύσασα. *Hesych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλόθυμος & Δαψιλέστατος, valet *splendidum ac liberalem esse*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τε ἐν μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν τοῖς μεταδόσεσιν ἕτοιμος δαψίλεια· sicut in *Aristide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inscript. antiquis, ἀριστῆς ἕνεκα ἐν τῆς τὴν πόλιν ἐδαψιλεύσατου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto similium verborum numero satis declarans. *Dionys. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ἂν τῶν ἐν πολέμοις πεισόντων καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτο τις ἐν τούτοις *oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius imprecari*, *Sylburgius.* Tum porro solemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam; *suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλωσάμενος, *Philostorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δὲ . . . . ὦ παῖ, κλῆρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εἰκάθμος (οἰκίων γενέσις ἀνάθεμα) ἐκκαρμίζοις πραίλοιτο, ἐπιδαψιλεύσθω τὸ πέμπτον, *insuper adjiciat & persolvat quintam partem.* Sed minime praeteundus, quem & *Suidas* posuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: ἢ δῆ ἐν τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐμὲ τὰς

neum. Si quis porro, mittente domino, ipse ἕτις, ἀποστέλλοντος τοῦ δεσπότου, ἦκεν αὐτὸς χρυ-

μενίας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδεψιλεύσατο ὑμῖν in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur. *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδεψιλεύεσθαι δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est AEgyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφήμησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδεψιλευόμενος δυσθυμάστοις κακοῖς σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος φορὰν ἐπὶ τὴν τέχνης γεωργικῆς ἐπιδεψιλεύσασθαι. Simili modo *Themistius* p. 223. D. ἐπιδεψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνονα καιρὸν μελῳδίας quod a *Petavio* versum, *insuper occasionem sit praebiturus*: malim; *sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus. Synes.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεύρει ἐπιδεψιλεύσεται αὐτῷ πόρους· ubi veram sententiae vim idem *Petavius* non perspexit. *Euseb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδεψιλεύσατο· quae vertentem *Valesium* scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur; *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντας, ἔφη, εὖ τοῦδε καὶ φίλους ποιοῦντος τῷ ὀλίγου ἀεὶ αὖ γίγνεσθαι ἐπιδεψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copiose fundes*, purissimum Scriptorem usurpasse bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens *Xenophontis* imitator *Basilius* Hom. X. p. 85. E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πίθῃ, καὶ ἐπιδεψιλεύσῃ τῷ ὄρει· quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subjectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῆ σε εἶπεν ἢ ἄδοξον ἢ μηδὲν μεμνημόνευτον, σὺ δὲ γῆν εἶπε ἢ σπόδον σεαυτὸν, sic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, sed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cujus tamen intellectus sit facilis, adhibuit *Origen.* in Cels. IV. p. 229. non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδεψιλευσαμένης τὸ θεῖον προνοίας καὶ σὺν ταῖς ἀμφορατῖς τὸ ζῶον ὠφελησάσης τοὺς ἀνθρώπους τὸ ποικίλον τὸ τοῦ κόσμου κατασκεύασμα. Diversi generis accusativus adjungitur a *Josepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδεψιλεύσατο αὐτὸν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem*: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud *Nostrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc οὐκ εἰδ' ὅπως ἀθρόαν ποιήσασι τὴν μίλακολὴν ἐπιδεψιλεύσεται· nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀνακίρνας subsequi jubeas καὶ ἐπιδεψιλεύσῃ· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. *Plutarch.* de Mus. p. 1145. E. Soterichus ἅσα ἐπὶ πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ὑμᾶς ἐπιδεψιλεύσαιτο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moses προσδιαλαλήσει· (non προσδιατ.) ἐπιδεψιλεύεται φάσκων· Interpres: *insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, jam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem *Noster* usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo *Synesii* locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis insignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris frugis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque sanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτός τι ἴφη δοῦναι ἡμᾶς λήψεσθαι δέδωκε καὶ εἰλικρινῶν ἐπιδεψιλεύσαιτο ταῖς ὑποθέσεσι τὰς ἀποκηρύξεως. Haec postrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, καθαιρόως ἐχρήσαλο, quam isti verbo supra junxisse vidimus *Philonem*; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae ejectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec *Petavius* discedit: eam quidem *Synesio* fuisse mentem exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud *Firmi* de propudiosa muliercula Ep. XLI. ὑδρηλίαν ἐλεῖπον μοχθηρίας ὑπερβαλλούσῃ τὸ προσλιπεῖν ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euseb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τὸ γοητείας ὄγκον ἐλατῶν τῷ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδεψιλεύῃ τερατολογίαις· magnus *Valesius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιδεψιλεύεσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μείζοσιν ἐπιδεψιλεύσαι τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris absurda portenta. Gregor. Nyssen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἀπαγγειλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδεψιλευόμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδεψιλεύσαιτο, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inusitatum constituam ἐπιδεψιλαῖος)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τ' χάριν ἴστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. ἢ πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἄχθον γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, uni gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, οἷς ἡ Κλωθὼ προσέτατται, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀφελησαμένοις ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιῶν φαιὴ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. οὓς ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λοῦσθαι) τῇ μεγαλοδωρίᾳ τ' χαρισμάτων *qui promiſit Deus mentiri neſcit, ἐφ' ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem.* Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιεῖν φαιὴ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους οἷς ἡ Κλωθὼ προστέτακται, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύεις· ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

MEN.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς·
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω

Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντεῖα, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκτὴς· Διαβόητος· Καθεδεῖς.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus nos fugiſſe cum in Dialogis Mortuorum jam ſæpius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae facetо & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐκ τῆς Ἡρακλείους θράσους. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: εἰ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo utius etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: ἐκ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμοιγε ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾷν ὅλας κολοκύθας; *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praeservidere*, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπω duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκῶ, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde *ſpernendi*; πάντα τ' ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' ὀδύνης παραβλέποντος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, acculativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μέ-

Μενίππος ὅλος. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' ἄδης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κἆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ θρασυδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος [e] τοῦ νῦν πολέος.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε ὑτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεία τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum est ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itineré ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

[a] Τί δ' αὐτῷ] Τί ὧν ἀ. P. *F.* & margo *Aiw.* [b] Λεοντῆ] Λεοντὴ F. *Ai.* *F.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. [c] Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι F. ἀφῖξε *F.* verum recte ἀφῖξαι *Ar.* quod reliquae ſecutae. [d] Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *Aiw.* Eſt interpretatio genuinae vocis. [e] Τοῦ νῦν] Ita G. P. L. *F. Va.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τε νέου. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *F. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Ruben.* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L. B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *F. C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *F. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius*:

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſperis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtas caligo inferum.

F. B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τὸ νεότητος) πλέον. *F. Br.*

Ἀΐδης] Scribendum videtur Ἀΐδωνὶς, ut ſtet ſenarius. *F. G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ τοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F. G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerem, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ſut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀίδαο,
Ψυχῆ χρησόμδμον Θηδαίᾳ Τειρεσίαο.
ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ παίζεις· ἢ γὰρ ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμδνος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.
Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν μὲν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· ἢ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται πρὸς τοὺς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρδερον, ἀδεμία μηχανὴ ἔσται ἀφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ὧδε; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

[f] Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἢ L. J. Margo A1W. ἄλλως P. [g] Τῦ] Τὸ P. Margo A1W. Modo οὐδὲ μιᾷ F. ut fieri ſæpe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῦ νῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animæ magis. J.G.G.

Τῦ νῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τῦ νεου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσει Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. λὰξ τ' ἰαμδείων] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Καλάβας λὰξ τ' ἰαμδείων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Orate, inquam, aulæum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricæus* hunc locum, & plura ſententiæ ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν λὰξ τ' ἰαμδείων, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quæ cunctis in Edd. poſt ἰαμδείων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε ἔτως· πως ἁπλᾶς τίς ἡ σολή; *T. H.*

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. A, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T. H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἤ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T. H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. *L. B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T. H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ & τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι ᾧ Ῥαδαμάνθυ. 45
ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς γὰρ Διός, μὴ φθονήσῃς τοῦ λόγου φίλῳ ἀνδρὶ πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τὸ πίταγμα, καὶ ἐπὶ πάντι ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ ὁ Δανάλου, φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τὴν καθόδου ἐγένετο, τίς δέ σε ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅττα εἶδες, ἅττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τοῦ ἀξίου θέας ἀκοῆς ἀπολιπεῖν.

MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι φράσω καὶ ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ τάσεις δη-

eand evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usquequaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audirique merebantur, praetermisisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella

&

a Γράψεται] Γράψηται P. *Alii.* b Μεμυημένον] Μεμυημένου vitiosa in Ba. & P. Vide *Lucian. Hoïx.* c. XI. c Ὡρμήθην] Ὁρμήθην F.

44. Γράψεται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τῶ φιλοσόφου τὴν τῶ ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T.H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ ἐν φθονήσῃς μοι τῶ μυήματι. ibi cum pluribus ista *Luciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῆς εἶπε, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad Β. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ἰδίᾳ φθόνῳ. *T.H.*

53. Ὥσπερ τὸν Δανάδου] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T.H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T.H.*

62. Τί γὰρ ἂν ἐπάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἔπισκ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T.H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum, præterea eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulsiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar hæsitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse judicassent; nec rursus legislatores his contraria præcipere, nisi ea conducere putassent.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ simplicem ac tutam mihi præmonstrarent: hoc animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt, ignem ex fumo me

ημένων δ μόνον τ ἡμιθέων, ἀλλὰ ϗ αὐτῶν ἤδη τ θεῶν, ἔτι δὲ ϗ μοιχείας αὐτῶν, ϗ βίας, ϗ ἁρπαγὰς, ϗ δίκας, ϗ πατέρων ἐξελάσεις, ϗ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, ϗ δ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τ νόμων πάντα τοῖς παισὶ κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἦ μεγάλη δ᾽ καθεστήκει ἀμφιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησάμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι ϗ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς ἐπὶ καλῶν τούτων ε ἐγίνωσκον· οὔτ᾽ ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις προσταττεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, ϗ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιτο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ϗ βεβαίαν f ὑποδεῖξαι τ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ᾽ ἐμαυτὸν εἰς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τ καπνοῦ βιαζό-

d Καθιστήκειν] Καθιστήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον *F.* f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι *C.*

88. Παραδεῖξαι τῦ βίου] Pr. ὑποδεῖξαι. *G.*

90. Ἐς αὐτό ....] Παροιμία· * πῦρ ἐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμενον. *G.*

* Πῦρ ἐκ τῦ κ.] Adscripsit *M. du Soul:* corrupte. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐπέλλεσθαι. *T. H.*

postquam monuisset pro eo, quod apud *Herodianum* fit ἐκ παιδὸς, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixisse ἐν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ἐν παισὶν εἶναι *potest verti*, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem ætatem attigi.* Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐν παισὶν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. *T. H.*

67. Πολίμους] *Basil.* De leg. Gr. lib. *Gros.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἤκιστα περὶ θεῶν τι λέγειν μοὶ δοκοῦσιν (Poëtis) προσήκειν, ϗ μάλιστ᾽ ὅταν εἰς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξιῶσι, ϗ τούτων οὐδὲ ὁμοιοσύστατον· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ᾽ ἐκείνοις λέγεται στασιάζειν πρὸς ἀδελφὸν, ϗ γονεὺς πρὸς παῖδας· ϗ τούτοις οὐδὲν πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχεῖαι δὲ θεῶν ϗ ἁρπαὶ ϗ μίξεις ἀνάφανδόν, ϗ ταύτης γε μάλιστα τῆ περιφανεῖ πάντων ϗ ὑπάτου Διὸς, εἰς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλλωπίζομεν. *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ᾽ ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ϗ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ϗ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐμπίπτεις. *A. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Erasmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμην. ὥδε γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὑρίσκον ὑπισχνουμένους τ ἄγνοιαν, καὶ τ ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν τοῖς τ τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνου τούτου ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ὑπερφυῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα ἐκ Ἡσιόδου περὶ τ ἀρε-

inferrem: etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem: ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσῆν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte: *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσῆν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσον, Ἔχετος, Φῆστος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τ ποιητικὸν ἐκ μυθῳδῆ Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀποδείξαν ἐκ πανηγυρικῆ, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα ἐκ τοιαῦτα ἐπίκλυσα κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἂν αὐτοῖς ἐκ λαμπρή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσοῦν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιτο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσᾶς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰς τ Τρωάδας κακὰς, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσᾶς, inquit, αὐτῇ τἀμὰ ἐκ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ἐρᾶν ὅπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσᾶ ἀποδείξαιμι τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando aureum reddere & perfectiſſimam:* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσῆν τὴν τῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras* *Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσῆν τὴν τῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theognis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐκ ὧδε Μενίππῳ ἐν τῇ χρησῇ Ἐπικλήρᾳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξε, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τ τῶν ἰδιωτῶν βίον, aureum

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπτη, καὶ τὰ ἰδρῶτα, καὶ τὸ ὄπι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος δὲ καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλῆθος αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τί μὴ δὲ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ταῦ-

τόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀποπάταλον, ὅτι τοὺς ἐναλιωτάτους ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ τι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναντίων] In cunctis Edd. ἐναντιῶν. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. c Ἀποπάταλον, ὅτι περὶ τῶν ἐναλιωτάτων] Ἀποπάτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καταφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὡς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* περὶ Πένθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *perſius.* J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo:* ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτην ἐξ ἁπάντος θεραπεύει. c. 41. ἐξ ἁπάντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἁπάντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Bradaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἁπάντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Aelianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς αὐδυνατῶν τὸ τρόπου δηλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 166. D. ἐκ παντὸς τρόπου ἀφελεῖσθαι περιῆται τὰς ἀφορμάς. J.J.

97. Ὁ δ' τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καθαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν ſive ὑπωπίζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα & δουλαγωγῶ. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καθαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἑρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτιάσα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea θεῖον quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀποπάταλον, ὅτι περὶ τῶν &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

πιθανὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τότοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὑπνεύων, ἄρτι δὲ ἀναπεύων ἐμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνου [a] ἀτοπώτερον· τοὺς μὲν αὐτοὺς τότους εὕρισκον ὑπτιαζόντων ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὑπτιαδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν πλουτοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ πρὸς τόκων ἀποφερομένους, καὶ ὑπὲρ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

poditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Præterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinæ vitæ rationem instituere: eos itaque qui contemnere præcipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhærere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

[a] Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *AIW.*

18. Ἀτειχῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, παβάπαξ· ὅ ἐστιν, ἀπὸ λόγου, ἀδόλως, ἀληθῶς. Ἐ ἄνευ τείχης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τείχη, δόλος· ἀτειχῶς οἱονεὶ ἀτενῶς, μὴ φειδομένου τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τείχης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτείχως δὲ φησὶ τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτειχῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὲς· τείχη, ὁ δόλος φησὶ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὲς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *T. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἰσόθυμοι ἀπρὶξ ἔχυ Εὐνόα ἁμᾶς.
Omnes una confertim instremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἰσόθυμοι· ἀπρὶξ ἔχυ Εὐνόα ἁμᾶς
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ὅμ, ὡς εἶδόν τ' ἐπιτύθιον Ἡρακλῆα
Θῆρι δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἐχοῖσα.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Ælian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρύφος ἐνδικὰν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται. *demordens fustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῶν ἄλλης σοφίας p. 197. τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῶν διδυγμάτων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἰχοῦλο. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῶν τι ἕνεκα πάχεως propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. πραγματεύονται δὲ καὶ ἐπιθυμίας ποιεῖσθαι ὑπομενοῦσι δῆτα τι ἕνεκα πάχους. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐκ. παρθ. τόμιν. p. 245. B. πάντα ὑποῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθεῖσαν ἐκείνην ἀνιάτως cautius nihil intentatum relinquent, *quam ut illam satis passam non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν ἀσχημονέστατοι, καὶ δραχμῶν ἀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντες Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πολὺ ὑπομένουσι πρότερον ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi si recscribendum esse dixero πολὺ ὑπομενοῦσι πρότερον, nemo, nisi fallor, vulgatum ὑπομένειν servare velet aut interpretatione quaelita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζει ταύτας ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πολὺ ὑπομένειν, καὶ ἀχρηματεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκα τούτων ἅπερ ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενοῦντιν πάντα ἑνοῦσιν τῷ δῆσαι κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ. *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ causa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ causa cuncta suscipere ; voluptatem denique pene omnes criminantes, at privatim huic soli adfixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam molestè ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & sacris quibusdam aperire

μένους. τὰς τε τῆ δόξαν ἐπιβαλλομένους, ὁ αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὑπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ ἀεὶ ἄπαντας καλῆγορεῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς ὧν ἐν ταύτης τῆ ἐλπίδι ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα ὠδυρόμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὑπὸ σωφρόνων ἀνδρῶν, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀνδρυπνιῶντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ ἀδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε καὶ ἀδὴν τὰς πύλας,

ὁ Αὐτῆς ἔ. π. ἐπ.] Ἀὐτοῖς *F.* vitiose. Major variatio in P. *αὐτοῦ ταύτου* (τούτου) *χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus fere consentiunt Excerpta L. *αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας & πράττοντας.* Poterant haec *Luciano* non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur : formula loquendi solemnis *πάντα λέγειν & πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhonesti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωφρόσι ἀνδράσιν] Haec profert *Thomas Mag.* in Διδάσκω, quum docuisset ἀδόκητον & ἀδοκήτως ἔχειν plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens μὴ προσήκειν ἰσότητι & ἰσομοιρίαν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici : ἀδόκητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ & σωφροσύνῃ ἀδόκητος πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀδοκήτου ἐπὶ τῇ τῶν λόγων δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum est maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει ἀδοκιμήτην ἑταίραν quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀδοκιμήτην; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις ἀδοκήτου πορθμὸν ἐπὶ κάλλει τῶν ἰχθύων & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασιν ἀδοκήτους *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρίᾳ ἀδόκητον γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀδοκιμήτους ex *Harpocrat.* in Εὐβίους & Ἡγήμονα, atque ex aliis similia. T. H.

41. Τῆ ἄδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἅδου & ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς & θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ & ἀδόκητοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Hesychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teste *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους & Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰκότας, ὡς ἀθανάτοις ἐοῦσιν ἀνθρώπου ψυχὴν quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου dixit, sed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης & μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

nium

λας, ᾗ κατάγειν, ὃν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, ᾗ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι τῶν τούτων ἀπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Orci fores, & demittere; quem velint; tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρᾴῳ. G.

nium evocatorum opera requirebatur; idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1105. A. ὧδε δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· ὧδε δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί ἔτι χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀθλητῶν ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοὶ ὡς περὶ πράγματός τινος πιθανομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sortitia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ ἀπὸ τούτου καὶ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ πρῶτα τῶν θείων ἡμῖν ἐκφέροντες ἀγγέλματα καὶ ἑπανορθούμενα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθνήσκοντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῷ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῷ . . . . καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγων ἐπὶ τὴν Εὐφράτου ἔμβασιν deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥᾳδίου τινὸς μακρὰν ἐπιλέγων. *T.H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *B*2. & postea *Benedictus* & *A*. Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανέχοντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφανές. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Def. Herald.* emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπιτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὲς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

h. Tum me adsumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, quum ter in faciem meam inspuisset, redibam rursus neminem obvionum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulsum & Choaspis aqua; lectus sub divo in herba. Postquam vero satis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲ ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλυε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἅμα ἕωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἣν ὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμπτύσας, ἐπανῆει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti sumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. b Ἧς] Ἣν sola *F.* c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *A1W.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Pessime *Bourdelotius* addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντώντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδάλων, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Dupert.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum esse monuit ad *Arnobium Def. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσαφὲς culpa librariorum saepius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ὑδὲ ἀσαφῆ τὴν ἀλήθειαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam esse variationem eam, satis ex *Scholiaste* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δίκην ἄκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινὸς αἰτίας ἐχυρᾶς, καὶ τὸ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφὲς illum in modum si commode scribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Ἀναδ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐπανῆει πάλιν] Vix dubito, quin litera sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανῆιεν· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut quum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem exspuisset; ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐκανάγει εἰς τὸν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναπεδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἐμπτύσας, quod absolute poni pro ἐμπτύσαντος, vel ἐκτὸς ἀπέστησε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus sacri magici purgationesque multiplices comparatione similium locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Brisson.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῦ Χ. ὕδωρ] *Choaspis fluvii aquam. J. Br.*

Τὸ τῦ Χ. ὕδωρ] Πόλεμος Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκλας ὅπι τ Τίγρηλα πολαμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, ϗ ἀπέμαξε, ϗ περιήγισε δαδὶ, ϗ σκίλλῃ, ϗ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα ϗ τ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολονθορύσας· εἶτα ὅλον με καλαμαγεύσας ϗ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπλοίμιλν ὑπὸ τ φανλασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζονλα· ϗ τολοιπὸν ἀμφὶ πλῆν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterſitque, & circumtulit teda, ſcilla, aliisque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum quum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne læderer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν ἦν μαγικήν τιν' ἔδυ σολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοις Φέρων ἐσκεύασε τῷ πίλῳ, ϗ τῇ λεοντῇ, ϗ προσέτι τῇ λύρᾳ· ϗ [a] παρεκελεύσαλο, ἤν τις ἔρηταί με τὄνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσαλο] Παρεσκεύασεν F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑπολονθορύσας] Ἐνσάπτων λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρίμα γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα δ' τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας] *Ubi vero ſatis ſuperque præparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliisque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans; luſtravit.* Verbum hoc ὑποτονθορύσας *Scholiaſtes* exponit ὑποψιθυρίσας λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρίμα γογγύσας. Sed ſcribe γογγύσας. Cæterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν.* Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὄις φωνῶν, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe; Γογγύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὄις φωνῶν. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῶ τονθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τονθορίζω· *Heſychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, ϗ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μεμάνι τονθορίζεις, ὦ Ζεῦ. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Heſychio*. *J. J.*

73. Περιμάξαι] Memini, qui mallet περιλιῶν, *luſtrans ſulphure*, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως Θείῳ *Heſych.* quem itidem vide in Θείαγον Θειοῦται. Θειόω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia ſunt, quam Θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum περιέχεσθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. Ζεὺς δ' δυὸ καθαγίσας τ τόπω περιελθὼν ἑξ τρὶς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *Aelian.* de Anim. XI. c. 1. ϗ περιαλθόντες τ νεὼν, ϗ οἷονεὶ καθάραντες αὐτὸν τῇ πτέρυγι. Hinc περιάγειν & περιαγὼν *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τ πόλεως ποιούμενοι σφάγια περιαγαγόντες κύκλῳ τ χώρας ἐκάστης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποίουντο, ϗ σφάγια περιήγαγον τ τε πόλεως κύκλῳ, ϗ τ χώρας πάσης. Athenis περίεργα erant partes περιπαγῶν καθάρσεων περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔζωθεν περιέχειν χοιροφορούντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, περικαθαίρειν ϗ μαγεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς ἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἐδυ] Ἐνδὺ orationi proſae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.* *Ibid.*

Orpheum. PHIL. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilassem, fore ut facile custodiam Æaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragicequeque plane commendatus ab ipso habitu.

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ πάνυ ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου κατελήλυθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ μὲ ἀπεικάσαιμεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φυλακὴν λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα κεκοσμημένον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimæ, & mulsum, & quæcumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quæ

9. Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸ πολαμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δὴ ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν ἱκετῶν ἀναγωγὴ λέγεται. V.

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavum* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥόπαλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον· quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe λόγῳ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλειωτικὴν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodosumque stipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲ λεοντῆν ἐπὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, λόγῳ κοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῶν κεφαλῆς, οἵους ἀσκοῦσι εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum usus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν ὠφελήσατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφρονίσαντες Φάρμακον; ἔχως ὑμεῖς μὲν τὰ φαυλα ταῦτα καὶ ἄκλειστα κεκτήσθε &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὲν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in Not. *Mauſſac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα οὕτω &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖτο δὲ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ μὲ ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. V. Od. Λ, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι δὲ] In re non dissimili verbis fimillimis usus est *Xenoph.* Ephes. I. p. 13. Παρεσκεύάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Vopisc.* p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Hesych.* in Κίουρ quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐτίθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam* ἀναγομένοις *ad navigantes*, ἐπιθέσθαι *ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθεῖναι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα ἦν καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ ἐς λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἐπιβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in alveum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Nosser* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἦν καῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. A, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem describit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν κἀνταῦθα ποιήσαντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται κἀνταῦθα τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαρρῶν ἐν ἀρίστῃ εἶχεν τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὴν βασιλείαν τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι δεδομηκότας. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nemen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἐς τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς ἓν ἕλος ἐκπίπτει, καὶ ἀεὶ πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν ἄγει. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ καὶ εἰσπλεῦσαι εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀπαντῶσι λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμενοι] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

mus; oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, dæmones simul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα τοῦ τ' βόθρου ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μεγέθει δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ ψυχίαν Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

[a] Οἷός τι] Οἷόν τε sola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὴν] Καιτινὴν P. ἐπιὼν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰτιὼν A1. Edd. reliquis inhaesit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' ἐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ἐρυξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς Ἀχέροντα τὸν Ἀχιλλέως ἦλθεν. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis* &c. *Hesychio* teste constat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῆς τῇ γῇ θυομένων ἐῤῥεε-λλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῆς ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτο σφαγιάζουσι). T. H.

9. Τὸ αἷμα π. τ' β.] Idem eodem libro *Homerus*. J. Br.

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Festus* tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς θ' Ἐριννύας] Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, καλαστέρας αἱ Ἐριννύες θ' Ποιναί. *Polybius* in Exc. Vales. p. 117. τοὺς Ἐρινῦς θ' Ποινὰς θ' Προστροπαίους τ' δ' ἐκείνου ἀτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æschin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐκ' Ἔρεβός θ' Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνοις πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt *Kuhn.* ad *Paus.* I. p. 105. & *Markland.* Epist. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φριξταῖς, Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ παιδίων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. παιπλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ῥῖψαι εἰς πόλεμον Βάκτρων. T. H.

Ibid. Καὶ ψυχίαν Ἑκάτην θ' αἰτιὼν Περσεφόνειαν] Apparet satis desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare *Lucianus* non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶτινὴν Π. J. G.

15. Αἰτιὼν] Pro αἰτιὼν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὼν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Heliodeis ad Theogon. v. 768. J. G. G.

Ἐπαινὼν] Secuti sumus emendationem Clarissimi *Graevii*, & ante eum *Vorstii*; de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπιὼν, quod prope ad veram accedit: καιτινὼν P. M. du S.

Ἐπαινὼν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰτιὼν, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noster* imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum *Scholiastes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Hesych.* Ἐπαινὴ, ἐπαινετὴ ἢ θεὸς θ' φοβερά· aliam *Eustath.* p. 1665. v. 7. Ἐκ δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰνὴ, τουτέστιν, ὡς σκότιος διαγενομένη ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλειοζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς θ' ὡδικός. Quod ex *Proclo* ad *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 643. *Graevius* adtulit, ille sine dubio sumsit a *Plutarcho*, cujus commentarios Heliodeos paene totos sibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ὅτου δὲ θ' τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν νομισθῆναι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ἵνα os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poetae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυὴ neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Hesiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινήν· vulgo scribitur ἐφαινὴν, quod nullius est pretii. T. H.

ὠδαμινὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆ ἐπῳδῆς τῇδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ φάσμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καλεφαίετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καλελθόντες δ' ὅμως ἀφ' τοῦ χάσματος τὴν μικρῆ Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικρῆ δεῦν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ με κρούσαντος τῇ λύρᾳ, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῆ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνηλοιμμέ-

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe saucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum ha-

a Μικρῆ] Recte sic habent P. L. Margo *AIW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῇ. b Ταχὺ] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipso pene timenda sono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noster* Πὶθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* versus Il. Υ, 61. aemulatus est *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῇ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μέγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, si *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus causam manifestam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo spectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκος scribens, ὁ δὲ ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim quum *Hipponactis* scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τις ἐς κῆρυξ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut observat *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν λιθοτομούντων τρισμὸς τοῖς ὠδοῦσι γινόμενος. Hoc autem utcumque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: *Philostrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ὤχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ νυκτερίδια. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐς τετριγυῖας αὖτὸς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyss. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum descripsit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα διαπρύσιον νέκυσσιν Ὅμηρος — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaestor in alto Conspicuus solio pertentat crimina Minos, Et justis dirimit fontes* — ibi *Barthius Lucianeum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaestor Minos: praeterire tamen

habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo consitum: ibi tum circumvolitabant nos stridulæ mortuorum umbræ. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in solio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Pœnæ, scelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiscentium in vita. Seor-

ἔργον, ἐμοὶ δοκῶν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ὧν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, [c] ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἐπιδεῖσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενός αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιπέτοντο ἡμᾶς τέττιγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτον ὅμιλον πάντα κυκῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ

c Ἐσεδέξατο] *F. ἐκδέξατο*, pro simplici, ut videtur, δέξατο.

42. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδιλος τὸ φυτὸν· ἀσφοδίλους δὲ ὁ τύπος, ὃν ἡ φύσις· ὡς ἐ * παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδίλῳ λειμῶνα. *V.*

44. Τιτριγυῖαι] Τριζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδιλος per accentum illato significandi discrimine. *T. H.*

men non possum neglectum ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII. p. 352. σὺν ἄχθεται δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἀκούων τὰ τοιαῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λεγόντων τι αὖ καὶ περὶ ψυχοστασίας, ὅτι Μίνως ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος λιπαρούντα χρυσῷ μὲν σκῆπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' ἐκ παρητήσατο. ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyss. Λ, *qua Ulysses inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* sedes *legitur accessisse*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim insigniri Odysseam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δεύτερα ψυχοστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat πρωτόφας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ. tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifestum est nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea tota, ne dum in undecimo volumine solo reperiri. Impellexit sophista Lemnius tragoediam *Æschyli* ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X. 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi similiter ἐν ψυχοστασίᾳ, *Æschyli* nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æschyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. To-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἑκάστου ἀνειμένοι. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. καλήγορον δὲ αὐτοῖς καινοί τινες καὶ ἀδόξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ καὶ τοῦτο ἀνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταύτας τὰς πρὸς τῷ ἡλίῳ ἀπηλιωμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καλήγοροῦσί τε καὶ καλαμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτοῖς ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

sim porro divites sordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

Ὁ δ' ἐν Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μίγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτου & τοκογλύφου *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ἐν ὁ τὰ μικρὰ διανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λιγόχρης καὶ ὀβολοστᾶσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπίστροφος κόραξ, & τῷ κόρακι ἐπισφίγγοντι. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres ἁρπαγχόλια σιδηρᾶ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπυλωμένους ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ προσκίπτουσας (malo προσ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τοῦτον δὲ τὸν κοράκων, ὅτε βούλονται, καλαστᾶν τὸ κάλυμμα, ὡς ἐμπεπαδὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν ἐν νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρου, ἐπίσπαστρον, κρίκος & θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κορώνιον. *Gloss. H. Stephani: Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηρᾶς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii* locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; vostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικιρνᾶσθαι κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τῷ κόρακι apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio* πάλη, &, Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πάλαι,

subituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari se postulabant, ostentationem eorum brevissimi temporis inanem, & fastum detestatus; itidemque quod non meminissent se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam, &, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis adstabant egressum ejus expectantes, impulsi excluseque a vernulis: hicce

ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἦπίστετο, τῶν ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τεθυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι ἀξιούντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενθηκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, ὑπομίμνησκον οἷος ὢν τὸν βίον, καὶ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔσωθεν ὅτε τοὺς [b] πυλώνας παρεστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ προσμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

a Ἐφύσα τότε] Vitium B2. ἰφύσατο *Bourdelotius* expresserat in P. b Πυλώνας] P. L. Margo *AIW. J.* πρόθυρα, quae interpretatio est. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστειόμενοι P. Margo *AIW.* & *J.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

dus, quas utrasque copulavit *Aristoph.* in Pl. v. 276. apud *Demosthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEschinis pater Elpiae servivit χοίνικος ταχείας ἴχνη καὶ ξύλα. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήγισαν, ad σκύλακα delatus sum huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲ ὁ τὴν σκύλακα τὴν τοῦ Προξένου, Κἄπεισε δῆσαι αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοιὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiversarentur AEtolorum legati, φάσκειν ἅλυσιν ἐκλῦσαι, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστῳ προθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam si legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα ἑκάστῳ ἐπικείμενον, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποστελλομένας σκιάς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποδελλομένας] Conjiciat aliquis haud absurde λιποτακτουμένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si serves λιποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφύδρα τισὶ αὐτῶν] An scribendum? σφύδρα τε αὐτοῖς ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτους] Paulo post iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & passim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντων.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hisce & sequentibus perquam similia. *T. H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant B2. & P. fecerantque ἰφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *J.* πρόθυρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem πρόθυρον. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἕστηκότες . . . . ζηλοῦσί σε ἁπάντες ἐντὸς τοῦ κυκλίου ἀφεστῶτα, καὶ ἀπαλύτου ἱστιατοῦ, καὶ τοῦ πάνυ τινὸς ὕδατος γευσομένου. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν ὥδε ἀνατείλας αὐτοῖς πορ- 95
φυρᾶς τις, ἢ χρυσοῦς, ἢ ἀλπορίκιλος,
εὐδαίμονας ἔφετο ἢ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς
προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν
προτείνων δοίη καλαφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἠνιῶν-
το ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν
ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτῃ Διο-
νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος
καὶηγορηθέντα, ἢ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καλαμαρ-
τυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρη-
ναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, ἢ δύναται
μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χι-
μαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὸν καλαδί-
κης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμέ-
νων πρὸς ἐγγύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς
τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

vero vix tandem exortus ipsis in veste pur-
purea, vel auro prætexta, vel vario colore
distincta, felices putabat beatosque se red-
diturum salutatores, si pectus, aut dextram
porrectam dederit osculari. Et illi quidem
pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero unum quoddam in
gratiam disceptatum est judicium: etenim
Siculum Dionysium multorum ac nefario-
rum a Dione criminum insimulatum, um-
bræque suæ testimonio pressum, in me-
dium progressus Aristippus Cyrenæus (eum
in honore habent, multumque pollet apud
inferos) jam jam Chimæræ adligatum ex-
solvit pœna, dum diceret in multis erudi-
torum pecunia juvandis eum dextre fuisse
versatum.

14. Digressi tamen a tribunali ad supplici
locum pervenimus: ibi enimvero, amice

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοφῆς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ὁ Κυρήνης * ὁρμώμενος, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰσχρότατα ὠδηγεῖτο καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μαινὸς δεινὸς] Ὁμέμενος δεῖνος V. G. non agnoscunt ὁμαμενος, sed δεῖνος etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μάμενος: hinc pessime dederant in E. A. ὁ μαγειτικὸς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ἑρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, dirus ad opus*

γαστέρα τι καὶ μαγείρους σοφιστής. *Adorat semper Dionysio tum senescenti in Sicilia, augens ejus luxum, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου] Debuit πέρα τοῦ μέτρου vel μέτρου. Sed scripsit haud dubie πέρα τῆ μετρίᾳ, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Revivisc. c. 31. Πολυξένη ἀναίσχυντα πέρα τῆς μετρίας καλλιέντοσιν. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τῆς πιθανῆς, πέρα τῆς καλῶς ἐχούσης, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos paralitri atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine voca-verat, eleganter illusit; ὁ τοιοῦτός μοι ὁ λυσιτελοφόρος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὗτος δ' ἀθυμίην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἔκητι. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad *Nigr.* c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καὶηγορηθέντα, ἢ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καλαμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: πάντας (φησὶ) τοὺς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους, καὶηγοροῦσι τε & διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῶν ὠδὲ τὸν βίον. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus paralitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego ὠδηδεθέντα absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. A. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi, multa miſerandaque erat audire ac videre; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotæ: Chimæra diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites, mendici; cunctosque pœnitebat patratorum: nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero præ pudore vultus tegebant, ſeſeque avertebant: quod ſi forte reſpicerent, valde quidem ſervilem in modum, atque adulatorie, illi ipſi, qui fuerant quam putas graves, & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa; & quum interquieviſſent, denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa, Ixionem, Siſyphum, Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ ϗ ἐλεινὰ τὴν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, ϗ οἰμωγὴ τῶν ὅτι ἐν πυρὶ ὀπλωμένων, καὶ τρόχαι, ϗ κύφωνες, ϗ τροχοί. ϗ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρατο, ϗ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐχολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλανοχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐκαλύπτοντο, ϗ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ ϗ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, ϗ κολακυλικόν· ϗ ταῦτα, πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες, ϗ ὑπερόπται τοῦ βίου; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, ϗ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐχολάζοντο. μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, ϗ τὸν Φρύγα Τάνταλον

b Τι] L. Margo *Διὸν*. *f.* in ceteris *τι*. *c Ἀναπαυόμενοι]* *Διαπαυόμενοι* P. *f.* quod minime ſperno. *d Ἰξίονα]* Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. *Ἠξίονα.*

16. *Καὶ τρόχαι]* *Στρόβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, λὸν τῷ τροχῷ τὸ κάμπτον. V.*

28. *Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο]* *Τὸ ἥμισυ τῶν τιμωριας. ὡς ἐπὶ ‡ δισμοῦ δὲ τοῦτο προσύγκαμε δέχων ἐπιβαλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.*

‡ *Δισμῷ . . . προσύγκαμε . . δέχει]* Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. *δασμὸν* & mox *προσύγκαμε* & *δέχον.* *M. du S.*

Senſus eſt: *ἡμιτέλεια vero quum dixit, quaſi de tributo loquutus, mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: *καιρῶν* pro *κακῶν* librarii vitium. *T. H.*

10. *Τῶν πεπαιδευμένων]* Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. *Ὀπτωμένων]* Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias: ſed vide *Noſtrum* ſupra N. D. XXX. infra in *Ἰσ. Ἀλ.* II. c. 29. & *Πάνθ.* c. 8. *M. du S.*

17. *Ἡ Χίμαιρα]* *Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. *Πάντες, πλ. πλουτοί]* *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter *πλουτὸν* & *πένητα* diſtinguit:

Πτωχῶ μὲν γὰρ βάδος, ὦ σὺ λόγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα. Τῷ δὲ πλούτῳ, ζῆν φυλάττοντα τοὺς ἄργους προσέχοντα. Παραγίγνεται δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μόνον μηδ' ἐπιλείπειν.

Id eſt, *nihil eſſem eſt, nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II. 12. *A. V.*

25. *Δουλοπρεπές τι]* Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus; paulo poſt ſimili ratione, *φοβερόν τι* & *λάκωνον διάνοιαν* hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex *προσβλέποιεν* facile repetas, *προσβλέπειν*. Venerat etiam in mentem, *δουλοπρεπῶς τι* & *κολακευτικοί*, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus *βαρεῖς ὄντες* &c. Elegantur autem orationis animandae cauſa interponitur *πῶς οἴει. Orem.* apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. *Ἐγὼ ὧν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἠγανάκτησα. Plato* Symp. p. 1203. A. *πόσης εἰκότι γέμει σωφροσύνης.* Pari modo *πῶς δοκεῖς Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τι] L. & Ed. *J.* In aliis *τι*. *M. du S.*

29. *Διαπαπαυόμενοι]* Ex P. & Ed. *J.* Reliquae *ἀναπαυόμενοι.* *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοιλα, ἢ τ γηγενῆ Τιλυόν· Ἡράκλεις ὅσ⊙ ! ἔκειλο γὰ τόπον ἐπέχων ἀγρῦ.

habentem, terrigenam Tityum : Hercule, quantus erat ! jacebat enim ſpatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ ἢ τύτυς, ἐς τὸ πεδίον ἐσ-35 βάλλομεν τὸ Ἀχερύσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τὺς ἡμιθέυς τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, ἢ τ ἄλλον ὅμιλον τ νεκρῶν κ᾽ ἔθνη ἢ φῦλα διαιτωμένυς· τὺς μὲν παλαιὺς τινας, ἢ εὐρωτιῶντας, ἢ, ὥς φησιν Ὅμηρ⊙, ἀμενηνύς· 40 τὺς δὲ νεαλεῖς, ἢ σωιεςηκότας· ἢ μάλιςα τὺς Αἰγυπτίων αὐτὺς ἀφ᾽ τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας. τὸ μέντοι ἀφγινώσκειν ἕκας⊙ ἠ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπανλες γὰ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνον᾽ ὅμοιοι, τ ὀς⊙έων γεγυμνω-45 μένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ᾽ πολλῦ ἀναθεωρῦντες αὐτὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, ἢ ἄσημοι, καὶ ὐδὲν ἔτι τ

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile : omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis : vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοιλα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοιλα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῦ δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπᾶς ἔχοιλας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τ γηγενῆ Τιτυόν, Ἡράκλεις ὅσ⊙] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριαύχ⊙ υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃς᾽ ἐπ᾽ ἴννια κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata : κ᾽ ἀφ᾽ τῦτο παλαιός τις ἐ ἐρρυτιῶν ἐγινόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὖυς] In libris omnibus legebatur hic αὐτὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὖυς ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτὺς] Non diffiteor αὖυς ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat : jam ſi forte αὖα commode dicuntur AEgyptiorum νεκρὰ ἀφ᾽ τ ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ᾽ τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur : praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀφανίζεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur : atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲ ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox : αἱ μυλίαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ ἐ ἄλις λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt : τὰ μὲ λυτὰ ἐϛιν, οἷον νίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμ⊙ ἐ λίθος ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione : Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πάντε τι ἐργων, ἃ δ᾽ ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντ⊙ τὸ μὲν δὴ δεῖν πᾶν λυτὸν τό γε μὴ καλᾶς ἀρμοσθὲν ἐ ἔχα τὸ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δ᾽ ἃ ἐ ἐπιέπεϊ γεγενῆσθε, ἀθάνατοι μὲ οὐκ ἐϛὲ, οὐδ᾽ ἄλυτοι τὸ πάμπαν, ἔϛε μὲ δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τῦ σώματ⊙ λύσις, quando, migrante animâ, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur : *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

servantes. Quinimo, multis eodem in loco sceletis jacentibus, cunctisque similibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum hæsitabam, quo signo discernerem Therſiten a formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi horninum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διῆκον διδαρκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτόν, ᾧ τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· εἰδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐνταῦθα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι χήματα προσαπτοῦσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ

a Ἀμέλει] Ὥσει P. L. J. Margo A1W. Est interpretamentum. b Ὁμοίων] Ὁμοίως F. c Πομπεύουσι] Πομπόταις P. L. J. Margo A1W.

50. Σκελετῶν] Ἀσκεφαμμώνων. G.

dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus aversas, cito diffluerent. *Platoni* Phaed. p. 60. F. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα ἐν ταριχεύσει, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ante dixerat σώματι τάχα ἀθανασίαν προσήκειν, ψυχῇ δὲ οὐ τὸ ἀθάνατον ἀδιαλύτῳ εἶναι· &, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύσεως ἐν διαπτῦσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum σκελετοὺς καὶ σποδιὰς τῶν ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T. H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit ὃ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὃ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιζάμιον. *T. H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. J. ὥσει pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ii res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad πρωφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν δὴ πρὸς ἐμαυτόν ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι ἐν διάκενον διδαρκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T. H.*

55. Τὸν μεταίτην Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσθεῖσα, καὶ τὴν κεφαλὴν τέψασα τῷ ἀλεκτρυόνι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα περιέθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ ἀφ' μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἑνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε καὶ τὸν οἰκέτην καὶ αἰχμαλώτου σχῆμα ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μετενέδυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὸν σχῆμα, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μὴ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri servilem schemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc spectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud sinens ad finem usque pompæ interesse quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Crœsum coëgit servi captivique ornatum suscipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diversus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quasi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* c Μετενέδυσε] Jure sic repositum in *B*1. 2. *P. S. A.* quum in vetustis foret *μετενέδυσε.*

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκηὴ, λέσχη, κατασκηὴ, συσκηὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. *μόριον εἶδος ὁ δεῖπνον ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν* quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adjicit *τοιοῦτον δέ τινα ἐπιδείξας. OEnomaus* apud *Eusseb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. *Εὐριπίδης, ἅπερ ἐπὶ τῆς λέσχης αὐτοὺς γενόμενος διεφθείρας* quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster περὶ τοῦ Περ. τελ.* sub initium: *τῷ προγράμματι*, vel potius, ut *Faber* voluit, *τῷ δράματι λέσχης*, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. *τὴν συσκηὴν τοῦ δράματος* a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio *τὴν κατασκηὴν*, quam sibi non displicere testatur *Salmasius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. extat, *ἐσκεύασε*, probaverim. Jam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson.* de R. P. I. p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *καυσία λεσχηματοφόρος Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illustrat *Arrian.* Α. Α. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. *τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ λέσχημα τὸ βασιλικόν.* T. H.

71. Δεῖ] P. solus: in aliis *δεῖν.* M. du S.

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice transire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam fuisse cum iisdem insignibus & ornatu.* T. H.

77. Μαιάνδριον] De eodem in *Εσιν.* c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. *Μαίανδρος* dicitur *ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής.* De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi ejus nomen *Μαιάνδριος*, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. M. du S.

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi *Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου.* Simili discrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. *Μαιάνδριος*, *Philostrato Μαιάνδρου.* T. H.

79. Μιλησίδωτος] Scribe *μιλησίδοτος.* J. Br.

Μιλησίδωτος] Antiquiores fere Edd. *μιλησίδοτος*, quod prima *B*2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gatakerus* ad *M. Aurel.* XI, 24. M. du S.

87. Α

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥρ οἰκείων τινῶν ϛερισκόμενοι, ἢ ὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸ ὅτι τ σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τ δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας ἢ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ ϛ Κέκροπ ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμεν, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ ϛ ποιητοῦ κεκελευσμέν. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντ ϛ δράματ, ἀποδυσάμεν ἕκαϛ αὐτῶν τ χρυσόπαϛον ἐκείνην ἐσθῆτα, ἢ τὸ πρόσωπειον ἀποθέμεν, ἢ ἰκλαβὰς ἀπὸ τ ἐμβατῶν, πένης ἢ ταπεινὸς ἐπέρχε, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλ Χαρικλέους Συνιεὺς ὀνομαζόμεν, ἢ Σάτυρ ὁ Θεογείτονϛ Μαραθώνι. τοιαῦτα καὶ τὰ τ ἀνθρώπων πράγματά ἐϛιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *A1W.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

1. Ἀπὸ τ ἐμβατῶν] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τι καὶ * τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τῷ πρὸς μεῖζον ὕψ τ χρώμενοι ὄγκῳ. V.

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: exant tamen in C. nisi quod ὑψηλαι. M. du S.

87. [a] Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὓς ἀποδιδύντας ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν ϛερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ ϵ τ &c.] Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε· sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Douſam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἐκπεπόηκας τὸ τοῦ] Illud τὸ ex MS. R. G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. Μισθ. c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεϛαι, παρέρχεσθαι, παρίεναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τ ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τ ἐμβατῶν] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. *Ex. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατῶν. *T. H.*

3. Πῶλ . . . Σάτυρ] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. Μισθ. c. 5. Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

4. Συνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρ ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνι] E. Marathone vico. *J. Br.*

16. Ἐν

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὑπογράμματα, ἆρ' οὐκ τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ περιφερόμενον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἐρριμμένος ἐν τῷ δαφοινῷ πω, λαθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἐπλαίσιον τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ὀστέμβρου. ἐπιδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαχεῖν πρὸς τὸ μέτρον συνεγκολπισμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πλουσίους παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *AlW.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν δαφοινῷ πω] Ἐν δαφοινομμύῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, δαφοικαλυμμένῳ, λάθρᾳ γινομένῳ. *V.*

b 20. Ἐπειδ' ἂν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίστασαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῦ ὀνόματος ‡ ἔτυμον δηλαδὴ ὄντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ ἐν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζειν· ὃ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παραδοὺς αὐτοὺς δαφοῦσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ πυρὶ θαπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ στοδὸς § ἐπέχει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εἰσπαραδυσώπω] Εἰσπαπαπαμμύπω] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*
Habent ἐν παρδύσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παράδυσον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράδυσον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, ἀκρωλία, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίστασαν] *F.* ἐπίσευσαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Aeacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἔτυμον παρηγόντες] In Ed. A. & *V.* Ἰτωμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul: Αἰαζεῖν quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ὢν nam ὧν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδίδωσι vel παραδίδῦσι. *T. H.*

§ Ἐπέσχει] C. ἐπίσχει vel περίσχει. *M. du S.*
Atticam formam servant *Scholia* V. Πυρὶ θάπτων illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν δαφοινῷ πω] Παρωδύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc εἰς δαφοῦς, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παράδυσον quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκοτίως δὲ εἰς δαφοῦς junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς εἰς δαφοῦς κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον ποδός] Eadem in Dialog. mort. *Philiſ.*

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias , & alapas in caput impactas patiuntur , perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar , plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes , Xerxas inquam , Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes , & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes : adſunt autem ipſi Palamedes , Ulyſſes, Neſtor , & ſi quæ alia eſt umbra garrula : adhucdum vero inflata illi erant , atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium , Midam Phrygem , & alios quosdam hominum ſplendidorum : eos

διδάσκοντας γράμματα, ἢ ὑπὸ τῆ τυχόντος ὑβριζομένους, ἢ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥστε τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκέμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶνῦν περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι [a] ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διαῤῥήγνυται ἐκ τῶν φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

a Ἐπεφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi , quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur , quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ ἡδὺ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδιήχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου Φιλίππου σκυτίνῳ ὄντι σινιάσῃ, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ἐκεῖ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τρίοδους [b] ἰσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγει. *V.*

b Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἰσκυβαλωμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν eſt frequentiſſimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλιῶν , quanquam formandi legibus non adverſatur , necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μυρίων ψυχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς , θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. παιδαίοις λέβησιν τόποις ὁμοῖος τῶν Αἰακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὸν πρῶτα δ-γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματιστικοῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τ. ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἄκεσις , ubi ex *Vaſcoſani* ſuppleuda eſt Editio noviſſima : Ὅμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἑπόμενος μοὶ ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάκος κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis , ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium , an certa quadam ratione Philippo tribuerit , compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt , neque abhorrens. Quod ſequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τ. ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰσ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus* , ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: ὠδύρατο δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμήδης , inquit in *Xenophonte.* Apol. p. 411. ὁ δὲ ἁπλοῦς ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non eſt , ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ κακίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως τοῦ ἀδίκως ἀπολέσαντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τ. φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φαρμακοποσίας] *Plato* in Phaedro. *J. B.*

τελῶν. ἀκόων δὲ οἰμωζόντων αὐτῷ, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διαπονεῖσθαι μετοικεῖν ἐκ Φερσεφόνης τὸν Διογένην.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προέθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς ὡς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων· διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς καλῶς ἐβούλοντο πολ-

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. τῶν correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. J. B. Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. *Μηδεὶς παλαιὰν ἀναμετρησάμην τινά.* Or. v. 14. — *τί σ' ἄφρον' ἀναμετρήσασ' μοι δεῖ* plura dicentur alio loco. T.H.

60. Προέθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ariſtoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίαν. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίαν. Controverſia vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος πρότιθετο λέγειν· ibi notat *Ulpianus* quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεδάλλετο τινὰς δῆ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπειδήπερ σαφῶς τινας ἐγέγραφεν τὸ πρᾶγμα ἔχοντας, περὶ ὃ ἡ σκέψις, ἢ περὶ ὃ συνελθόντες ἢ πραττέσθων τὰ ἐκκλησίας, ὅπερ γνῶσι πάντες, περὶ τούτου ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας αἷς βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἀκόντων μαθεῖν, ἤ, τι λέγουσι nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic fine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦτ', ὅταν ἢ κύριξ ἢ πρεσβείας προγεγραμμένον, οὐκ ἀεὶ· idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφαινόμενοι, ἃ τυγχάνει γεγνόμενα πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. *Thucydid.* III, 38. Θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λόγων forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut Ἀφηγούμενος c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκευάσαντο τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθεῖναι. Τῶν ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς στρατηγοὺς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὗτοι τοὺς πρόεδρους τῶν Ἀφηγουμένων αὖθις περὶ Μιτυληναίων εἰσῆγαγον. Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inliciuna vocabant Athenienſes, ſed & qua

num & gravium, violentiæ, arrogantiæ, superbiæ, injustitiæ, tandem surgens aliquis populi moderatorum prælegit scitum tale.

λὰ καὶ δυνὰ, βία, καὶ ἀλαζονία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ⊛ ἀναςάς τις τ̃ δημαγωγ̃ν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA. 70

20. Quandoquidem multa & injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despicatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρῶσι ἀδικ̃ τ̃ βίον ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ, ϗ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μ̀ σώματα αὐτ̃ν κολάζεσθ, καθάπ⊛ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρ̃ν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ̀ βίον, [c] καταδύεσθ ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ϗ τῷ τοιῦτῳ ἀριθμῷ ἀγάγωσι μυριάδας ἐτ̃ν πέντε ϗ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφορῦντες, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τελευτῆσαι δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανῦν. Εἶπε τ̀ γνώμην Κρανίων Σκελετίων⊛ Νεκυσιεὺς, φυλ̃ς [d] Ἀλιβαντίδ⊛.

Hoc lecto psephismate suffragia dant ma-

Τούτου ἀναγνωσθέντ⊛ τ̃ ψηφίσματ⊛ ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλ̃-

c Καταδύεσθ] Ex A. J. Va. quibus adsentitur Margo AIW. Ceteræ Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur. d Ἀλιβαντίδ⊛] A. P. idemque adscriptum in ora AIW. Cunctæ Edd. Ἀλιβαντιάδ⊛.

qua de re sententiæ dicendæ forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τόνδε γέροντων πρ̃τόν τε λέχθαι κοινῷ παρώγμασι πτίμψας solemne est ingeniosissimo poëtæ phrases a suæ gentis moribus derivatas; aliorsum apte traducere: cui, præter illud πρ̃τόν τε λέχθαι, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητ⊛ in memoriam venit? neque obscurum est perito linguæ Græcæ, quare, quum in superioribus exemplis πρ̃τόν τε̃ναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προβούλαι recentioribus esse *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκβούλαι refutaturi sint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem nescio. *T. H.*

61. Πρυτάνεις] Qui sunt vide apud *Etymol. M. A. V.*

66. Ἐπὶ γάρ] Sæpe mutari vidimus ρ & γ̃ν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T. H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic scribitur passim. *M. du S.*

78. Καλαδύεσθ] Angl. καλαδύεσθ. *J. B.*

Καταδύεσθ] Vulgo legitur καταλύεσθ· quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppeditarent A. & Ed. J. sic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κίβατον ἐνδύμ⊛. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὸν τ̃ ὄνων γόνον ἐνδύναι. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κρ̀νιον, σκέλε-

τ⊛, νέκυς mortui ἀλίβαντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλ̃ς Ἀλιβαντιάδ⊛] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quæ præcedunt. Ἀλίβαντες sunt περὶ. vide *Hesych.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ⊛] Angl. Ἀλιβαντίδ⊛. *J. B.*

Ἀλιβαντιάδ⊛] Ἀλίβας ὁ πεκρὸς, τ̃τ' ἐστι, ζωϊκ̃ς λιβάδ⊛, ἤγουν ὑγρότητ⊛ ἄμοιρ⊛ ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. *A. V.*

Ἀλιβαντίδ⊛] Ἀλίβας est *mortuus*; &, si *Suidæ* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster*. Malui autem Ἀλιβαντίδ⊛, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδ⊛. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδ⊛] Ferri poterat Ἀλιβαντιὰς, ut Πελοπὶς, Πελοπιὰς, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T. H.*

85. Ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν & χειροτονεῖν separant jura civium; notissimum ex oratoribus Græc. *J. B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno consensu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T. H.*

πλῆθος, ἠνεθρυμήσαλο ἡ Βριμὼ, ἠ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ὅτω γὰρ ἐγτελῆ γίγνεζ), ἠ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅτῳ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλός τι γερόντιον, ἠ ὠχρὸν, ἠ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγήνετο, ἠ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἠ

21. Atque hæc tibi ſunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tireſiam adii, eumque ſupplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille riſu ſublato (eſt autem captus oculis ſeniculus, pallidus, & tenuiſſima voce) fili, inquit, cauſam novi tuæ fluctuationis a ſapientibus eſſe ortam, qui ſecum ipſi diſſident:

a Σου] Σοι P. Margo *Alii*. Defendi poterat: ſed longe melior vulgata.

87. Ἐνεθρυμήσαλο] Ἠπείληγεν, ἐφόβηγεν. *V.*
91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεζ) σὺ τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν ἀλλων ἀπόντων νεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.* Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ἃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγήνετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, cauſſam ſcio tuæ perplexitatis, a ſapientibus iſtis profectam, qui non eadem inter ſe ſentiunt:* ἐν in omnibus editis deſideratur. Aliud eſt ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a ſe ipſo diſſentire.* *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter ſe ſentiunt.* Sed videndum, ne retinenda ſit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi haeſitationis tuæ cauſam, eam nimirum profectam eſſe ab his ſapientibus, a ſe ipſis diſſentientibus*; qui ſibi non conſtant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes ſententiam. Eo nempe ſtolidior erat horum ſophorum vanitas, quod non inter ſe modo, ſed ipſi a ſe diffidebant. Idque jam ſupra ut ἀποπάτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀποπάτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηδεύοντας, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat abſurdius: hos enim ipſos, obſervata eorum vita, comperi ſuis ipſorum ſermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur reſpexiſſe is (Tireſias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult veriſſimam hæſitationis ſuæ cauſam. *J.J.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Iſocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅταν ἀλογίστως ἔχωμεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ ἡμέρας ἃ ταῦτα γνώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποσπάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria diſſentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi ſcriptorum *Luciani* recenſionem inſtituit: *Quod vero Tireſias*, inquit, *Menippo in aurem ſuſurrat, optimam vitam eſſe τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita* privatorum, *ſed* illiteratorum, *qui* philoſophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum faſtu tractantibus*: adjectis pluribus noſtri ſcriptoris exemplis, in quibus eadem poteſtas valere debeat. Sane nihil eſt frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter ſe opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν δ' ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ὑπ' ἀμφιτρύωνι τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιερώμενοι τῷ τῶν ἰδιωτῶν, προσχορεῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὃς πρακτικοὺς καλεῖ. Crates, teſte *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud menſarium depoſuerat ea conditione, ut, ſi filii ἰδιῶται γενηθῶν, ipſis reſtitueretur; ſin philoſophi, publico cederet. Nec philoſophis ſolum, ſed & philologis contrarii ſunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (σωφροσύνη) γελᾶται ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου, ὕτως ἡ ἰδιωτικὴ ὑπὸ τοῦ φιλολόγου· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται ſunt, ſi ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philoſophorum rixis remota quietem ſectatur, & res, quae uſu quotidie veniant, commode atque eleganter diſpenſat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operoſis philoſophorum inanibusque concertationibus, ſaepe laudatur: quare *diu quaeſitum eſſe Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philoſophiae, an ruſticitatis eſſet vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τοῦ προτέρου πόνου φιλοτιμίας λιλωφηκυίαν ζητεῖν βίου ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam ſine dubio privati hominis tranquillam vitam ſignificat. *T.H.*

11. Τὸ πυρὸν ὦ Διόδωρε] *Praeſentem fortunam boni* con-

ſident: at fas non eſt hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, ſuaviſſime pater, quin eloquere, neque me aſperneris, qui te ipſo cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me ſeduxiſſet, longeque ab aliis abſtraxiſſet, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima eſt vita, & prudentiſſima. Quare tu, poſita dementia rimandi cœleſtia, & fines ac principia rerum inſpiciendi, deſpues ſolertes illos ſyllogiſmos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus eſt, ſapienter uſus præter-

Θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, ἵνα μὴ φθείδῃς με σὺ τυφλώτερον φθιίσῃ ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς ἡ ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῆς σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

conſulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A.V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς ἐκπέφυκε λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) κελεύων utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentiſſime in adagio locum tenet: idcirco *Heſychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non ſecus ac tot aliis in locis, cladem fuerit paſſus, ejus paroemiae Philoſophum in Gorgia citat teſtem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν ſervaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ δὲ ἐπὶ ταύτης (τῆς ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gatakerus* Pittacum, teſte *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiiſſe: ibidem praeter alia plura Vir Doctiſſimus *Luciani*, qui prae manibus eſt, locum profert. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit *Diogen.* I. §. 78. σωτηρίαν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰς δυσχερεῖς, προορᾶσθαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείαν δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambroſius* ibi vertit, *quod in praeſentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praeſentibus contentus*, parum ipſe ſcilicet contentus verſione *Mori* minime poſtponenda, *praeſentibus bene compoſitis.* Utrumque proverbium *Eraſmus* explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, ſed quaecumque contigit ſors, eam veluti optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perſpecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προκείμενα atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ſignificabit, *res praeſentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem ſuam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non inſulſe *Ficinus, ut eo quod adeſt pro viribus bene utar*, ipſam diſputationis ſeriem huic virtuti ſuffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Ariſtippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui exiſtimaret, nihil ad ſe pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι ἢ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲ ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ ὕστερον ἄδηλον· ὅπερ καὶ τροφῶντες πάχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιοῦντες· *omnium rerum aliarum ſecuris eſſe gnaviter utendum praeſentibus deliciis ſtatuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum ſententiam exquiras. In hac ſchola *Horatius* eruditus monuit: *Quid ſit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Ariſtippus Dionyſio placuit, ceteriſque fuit praelatus, quam quod ſciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι δὲ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίαν ὑποφαίνεσθαι.... ἀεὶ τὸ προσπῖπτον εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν ſimilem in modum dicitur, ut in *Heſiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id eſt, interprete *Moſchopulo*, τὰ ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέσθαι, καὶ ἄρξασθαι αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσασθαι &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὰ πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύσωμεθα δὴ θέσθαι· &, quod rarius eſt notatuque a Schol. omiſſo εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν unde manifeſtum eſt male ſyllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis uſus pateat, intelligi poſſit, addam pauca diverſi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μετ' ἐμοῦ (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς εὖ θέσθαι χρεών. *Dionyſ.* El. apud *Athen.* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id eſt, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque ſolet uſurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγος· ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προδῷ φίλων· neque minus in ipſo proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promſit *Suidas*, quem planius atque ab *Eraſmo*, &, qui veſtigia

μενος, ὡδραθράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πρὸς μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὥρμα κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμελλόμεθα, καὶ οὐκ ἀπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ἢ ἄλλο ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ αὐγὴ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ ἴθι ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ἀλήθεια, πῶς βλέπων τὸν δεκτόλυ * ἰδίκνυε; Καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. † αἰνίτλε) δὴ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφωσίερά τε καὶ ἀσαφίςερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησμῳδουμένων. *V.*

* Ἐδείκνυε] Ἐδίκνυε V. & C. *M. de S.*
† Λινίττεται δὴ] Pro δὴ *M. de Soul* scripsit τε, quod an *V.* Codici debeatur, ignoro: præstuli vulgatum. In sequentibus aut μαντικῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντίων. *T. H.*

stigia summi popularis pressit, *Gatakero* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γὰρ utraque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio nostrum converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἴθι σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς τε θέσθαι τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam εὖ θέσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ θέσθαι, καὶ τῆς γνησιοφρόνως καλῶς τιμωμένης. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, τὰ μάλιτα ὑπερέχοις σωφρόνως διωκτόν· & *Suidas* in Anatolio, πρώτων δὲ αὐτῷ ἐστὶ τὸ μὴ φιλόνεικον, τὸ παρὸν θέσθαι ἐπιτηδείως. altera, *si quid tentatum secus cecideris, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur. *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τὰνθρώπειον, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν πεφυκὸς, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχόν· ubi primum restitui placet, π' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non genere fortunam, alearis boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κυβεύειν loco valde mutila-

to

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

M E R C.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

Ε Ρ Μ.

1 ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἔρημον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς ἣ παρῆσαν ἡμέραν ὑπὸ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων ἕνεκα πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· ἐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενον οὖν με τοῦτο τὸν Ἅιδην καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος ναυίσκος, μίαν ἡμέραν λιπόπλους γενέσθαι,

a Ἡμᾶς] *F.* ὑμᾶς.

9. Παρὰ τὸν Ἅιδην] Πλούτωνα. *V.*

10. Ὁ Θετταλὸς] Ὁ Πρωτεσίλαος. *V.*

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δυσπετῆ γὰρ οὐ πεσόντα δίσσομαι Τρὶς ἐξ βαλούσης τῆσδε μᾶς φρυμαίας audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum εὐδοκῆσαι pro εὐθυδρομῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Καὶ Ἀσφοδίλλῳ λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J.Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Καταίρουσιν] *Ad inferos migrant.* *J.Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Boeotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J.Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. *M.du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M.du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ὑπὸ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θετ. ὁν. ναυίσκῳ] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκρικοῖς *Lucianus.* *J.Br.*

Ὁ Θετ. ὁν. ναυίσκῳ] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J.C.*

Ὁ Θ. ὁν. ναυίσκῳ] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M.du S.*

12. Λιπόπλους] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λιποπλοῦν γίνεσθαι, quod actione λιποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λιπόπλους, ὁ τὸν ναῦν ἀπολελοιπώς ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἐκμετρόμενον λιποπλοῦντα *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ἐπ-

εἶσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπεριοιστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ξυμπρεσβεύσων [b] τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, escendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin hospitem amice ducturus sis mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non sane vacat, Portitor? etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne

[a] Δοκῶ] Δοκεῖ vitiose *S.* & *A.* [b] Τῷ] Sola *F.* τῶν male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moschopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξενάγησον. Deductus ad limpidum Iliissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἆρα σοὶ, inquit, ξενάγη, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ ἀτεχνῶς ὦν, ὅ λέγεις, ξεναγοῦντί τινι ἢ σὺν ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut supra visum est, & inferis suus Jupiter est. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμέτερον] *Vestrum prorsus*: nam Mercurius, *Claudiano* teste, *commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ καμὲ τειναγής] Homer. Il. B. *J. Br.*

Ibid. Καμὲ] An χαμαί? *F. G.*

Ibid. Τίλαγον] Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τίλαγυς. *M. du S.*

Τίλαγον] Reliqui, quoniam vetustae lectionis indicium videbatur: certe τίλαγον participium proniore cursu manat a τίταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus secundus τίλαγον ab ἔταγον· ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitisse. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Mosellanus*, *e summo cœlo: Benedictus*, *e magno cœlo.* Pater, *sacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus*, *Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio υἱογνισάτου Filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo cœlo; e magno cœlo.* Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse Vulcanus Il. A. vs. 590. narrat, quemadmodum secum egerit Jupiter:

Ἠδη γάρ μοι ἐφ' ἀλλότ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ῥίψε ποδὸς τίλαγον ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ σημαίνει, ὁ τὸ οἰκεῖος βατὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι. ὡς ἐφ' ἑδοῦς, παρὰ τὸ ἑδράσεσθαι. ἔθεν ἐφ' ὑπερῴοις μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O. vs. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuisse contenderat:

Τὸν Λανοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τίλαγον ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. J.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Aristoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πάππ', ἄνω κάτω πλανώμεθ' ἀλλ' οὐκ ἐπιτελοῦμεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερομένου. *Aristid.* T. III. p. 511. B. Φέρεσθαι καὶ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, ματαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχων πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ συνδιάτροφος ἂν] Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remoram, & a Graecia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim ἢ συνδιάτροφος. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολλῶν τε διάκτορον ἠδὲ λόγων δεσπόζ. In Dialogo Mercurii & Majae pro eo dicit συνδιαπράττην· ἀλλ' ἔτι ἐ νεκρικὰ συνδιαπράξειν μεμιμημένον. Imperite mox sequuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εἴρος ἐκείνῳ, παρ' ἄλλον τῶν πλοῦν ἀφικόμην, quum distingui debeat ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εἴρος, ἐκείνῳ παρ' ἄλλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτροφος] Haec vox συνδιάτροφος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus*: *assiduae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτᾶσθαι formatur, quam συνδιάτροφος, vel συνδιαίτορες, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ᾠδὴν τῷ ζόφῳ ἢ, ὅῳ τ' Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ [c] τεταγὼς ϐ ποδὸς ἀπὸ ϐ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι τῷ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, τ ταῦτα ξεταῖρος, τ ξύμπλους, τ συνδιάκτορος ὤν.

τ

c Τεταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero reſinxit τεταγών.

21. Τεταγὼς] * Ὁ ἁρπάσας ἢ τινάξας ἢ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τίνω ἢ ἵλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παρακλυθὼς] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

μενος τέταγα· ὁ δύτερος ἀόριστος ἔταγον, τ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, τ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. *V.*

* Ὁ τίνας] Exc. G. διατίνας καὶ τιτάξας. C. δ. καὶ τπ. *M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

ξ ϐ ρ. Dedi σαρκιμιῶ, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τιτυγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τέταγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat *ſyndiactorem*, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in *B* 3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μίγιστ' ἔ. ἄνω τε κ κάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, ἀπὸ τοῦ διατόρως ἢ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον ἢ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκληται ἤτοι ἀπὸ τῦ διάτορος εἶναι κ τραχύς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refingo, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τ θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, εἶα κῆρυξ ἢ διάκτορος, καθύρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* E. κ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δ ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἐναργῶς φαίνων) εἰρηνικὸς γ ὁ Θεὸς κ ἀψοφόδης· οἱ δ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τ πανόπτην. Διάκτορον δ Νίσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νίσος δ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τῦ διάγειν τὰς τ τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐμπορευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. B, 104. Quin ipſum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρως, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρ., εἰρανικῶ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νίσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol Homer.* MS. apud *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τῦ Ἑρμοῦ φασὶ διὰ τὸ κἀκ τ τετελευτηκότων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τὸ δ Ἑρμοῦ ἐπ. θετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἔτ πλοιαρίῳ τυτευτὶ σ' ἀνηρ γόμῳ Ναύτης διέξει δ' ὀβολὸν μισθὸν λαβών· & commo-

ἢ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥᾴγκυς ὅτι γε καλαυρόμαυρον ἐκτεθεὶς, ὦμους οὕτω καρίερους ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἀφελέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ παιδὸς, ὦ φίλτατον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· ἀλλ' ἡγήσαι δὲ τὰ σὺ τῷ βίῳ ἅπαντα, ὅς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἂν μὲ σὺ ἀφῇς, εὖ ἴσθι τοὺς τυφλοὺς διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐπὶ τῷ

non indecorum erat, Majæ fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deseruerit, nihil inter me & cæcos intererit: quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμήδιον priores Edd. Ἑρμήδιον habet margo *AVV.* c Διολισθαίνοντες] F. διολισθάνοντες. In P. & *J.* ἢ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἱρέτλειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὦμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Περιήγησαι] Λεπτομερῶς εἰπέ. *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀποτυγχάνουσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτόλον θεωρόν, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὸν λέγουσαν τοὺς νεκροὺς. Hanc posteriorem interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάπτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de præterito imperfecto agens, *quod ut præsenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi præstare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc præteritum imperfectum præsentis significationem habere. Stephano* solemne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod sæpe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ἀλλά γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene restituerant *Pollux* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. ταύτης ἀεὶ ἐπὶ πρόσκωπον ἄν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῇ καλαῤῥ.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ καλαῤῥώματον] *Is. Casaubono* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, præsertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλεύσω δὲ διδυμάονος ἐπὶ τῇ καλαῤῥώματος. μᾶλλον γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καλαβαίης. *T.H.*

30. Ὦμους] Quia gymnasiorum præses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκείνῳ παρ' ὅλην. *J. Br.*
Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Græco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Mer.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. B, *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέτλειν habet *Schol. Thucyd.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικωπίᾳ. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτα δικώπου v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, præsertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Aristoph.* *Pac.*

per lubrica vestigiis in caligine, similiter sane & ego tibi jamdudum acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem præstiti officii præsentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim & adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem inpediverit, ne administres mortuale

σκότῳ, ὅτου δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτατον πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τ' χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαφήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τ' μισθὸν τ' ὑπηρεσίας οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δ' ὅμως· τί γὰρ ἂν ᾖ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν δὴ σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀπεδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ ἴσως αὐτὸν κωλύσει ἐπεργεῖν τὰ

ζ

d Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐπὶ τῇ σιαγόνι * γρόνθος. V.

* γρόνθος.] Quid est γρόνθος; An γρόνθον legendum? quod exponit Hesychius ἀναρύσσοντι, ἢ πρώτην μανθάνουσι αὐλητικὴ καὶ ἀδιάγραφα. Im ut per γρόνθους exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναρύσσωσις. J. J.

Vocabulum ratius & Graecae linguae communis initio Patr. Junium in Ep. Polycarpi §. 2. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: Schol. Homer. ad Il B, 219. Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀναπῃ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀναπίπτει apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὴν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. Hesych. in Πυγμὴ, Πύκτας, Πύξ. Etymol. in Πυγμαίους τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981. 999. Joann. Diacon. ad Hesiod. Ἔργ. v. 302. κονδυλιζούσης ἀλλήλας, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλουσης. Judic. III, 16. Aquila & Symmachus γρόνθῳ μαλαισιαίᾳ dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit ἐπιθυμίᾳ· cujus admonitus sum ab egregio viro Jo. Jac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito, accessit: vide Jo. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρίνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83. sicuti jampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. T. H.

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἐρμαίδιον, de quo monuit jam doctissimus Editor *Kusterus*. M. du S.

35. Ἡμιήγησαι] Verbi potestatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Basilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Διῦρο δὴ ὑπ', ὥσπερ οἱ τοὺς ἀνθρώπους τ' πόλεων τ' χειρὸς λαβόμενοι εἰσαγωγοῦσιν, οὕτω δὴ & αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεφαλαιώδη θαύματα ὑμᾶς τ' μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. T. H.

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & J. In aliis legitur pro his διολισθαίνοις. M. du S.

39. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τῦ πάλαι apud *Aristophanem*, πάλαι δ' ἐγὼ λέγω, πάλαι παῖ γεροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. T. H.

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *stricto acutoque articulo percutere. Petron.* A. V.

45. Τί γὰρ ἂν & πάθῃ τις] Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103. C. Τί ἂν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυστήλους; A. S.

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ· nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & passim. M. du S.

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀπεδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Insulse *Mosellanus*: *deinde & ipse mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quali legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adcripsit pater, [*quasi fugitivum per praeconem investiget.* Vide *Petron. Mosch.* Ἀ Κύριε τ' Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est *Moschi* notus. J. G.

50. Κηρύττεσθαι δ' καθάπερ ἀπεδράντα] Mercurius apud *Lucianum* saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecumque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μινύτρου commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὑρετρον pronunciare. *Curius Fortunas.* p. 49. *Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nun-*

τῦ θανάτυ ἔργα, ἢ ἡ Πλύτων☉ ἀρχὴ ζημιῦν; μὴ νεκραγωγῆσαντα πολλῦ τῦ χρόνυ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τ̃ γιγνομένων ἴδῃς, τῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὅπῃ ἐστὶ τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τ̃ ὑπὲρ γῆς, ξέν☉ ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῦ τιν☉ ἡμῖν ἔδει χωρίυ, ὡς ἀπ' ἐκείνυ πάντ' ἴδοις· [a] σὺ δὲ, εἰ μὲ ἐς τ̃ ὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐν. σκοπῆς γ̃ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὁ θέ-

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν ὁδὶ κήρυκας ὠνίων, ὁδὶ κλοπῶν ἢ ἀνδραποδισμῶν μίσυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς ἐ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μ̃ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀνασὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τ̃ τὸ προοίμιον ἅσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τῦ Διό☉ &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἕμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causlatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse dici; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca [τὰ μὲν αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ἢ τ̃ Πλούτων☉ ἀρχὴν ζημιοῦν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὺ δὲ ἐ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργῶ τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐ τ̃ Πλούτων☉ ἀρχὴν ζημιοῦν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τ̃ Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τῷ Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse positis; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Duker.* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non est te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὑπεβατεύειν τὰ βασιλείων τῶ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ soleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulsus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere; aut laxare paululum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίαν ποιῇ ὀθόνην ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδῦναι ὀλίγον τοῦ πόδος, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιστα. χρὴ ταῦτα δὴ καὶ σὲ πράττειν, ὁπό-

ὁ Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τοῦ πόδος] Ποῦς λέγεται τὸ χωνιὸν τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

Τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi Noster τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit J. Fr. Gronovius Obs. IV, 2. p. 26. 27. T. H.

61. Σὺ δὴ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὴ, vel, δυνατὸς ἦς· sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. M. du S.

Σὺ δὴ] Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν ἐν αὐτῇ . . . . δίκαι μακροτέραι μὲν αὐτὰς δῆλθον, αὗται δ' ἐν ἦσαν. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μισόγειος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτῆς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αὐγιαλὸς, μεθ' ἅπαντα σωμάτων νεοσφαγῶν Ælianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὴ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῆς ὑρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli πρέωτην, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῆς παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ πρέωτην ἀπίσῃ. Hic ille *summus coeli vertex, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia . . . . is si nunc in illud idem editum rejiciatur, ac despiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Est autem πρέωτη quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II. p. 553. ἐκ πρέωτης τοῦ Παρνασσοῦ idque ipsum ἐκ πρέωτης proverbii ferme locum tenet: ἐκ πρέωτης ὑποσκοπεῖσθαι *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μισαιτάτης πρέωτης μεγάλῃ τῇ ὑψηλῇ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. T. H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit Æneid. IV, 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* J. P. Cr.

72. Ἐσδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ἰς. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. M. du S.

Ibid. Τῆς πόδος] *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. J. Br.

Τῆς πόδος] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut ὠὴν *anchora* dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam ejus, *Brodaei* sententia ad Anthol. II. p. 208. Πόδωτὰ λῦε *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* & *Potterum*. T. H.

ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δέ, ὥσωρ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. EPM. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυνοψόμενος ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ἐν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοσί; καίτοι μοί τι καὶ φαύλον ἀνεμνήσθη εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. XAP. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. EPM. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε ἐπ' Οὐρανὸν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῷ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους καὶ προσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν ἐν τῷ μειρακίῳ, ἀταθάλω γὰρ ἦσαν, δίκας ἐτισάτην. [b] νῶν δέ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὖ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non insciturn aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloeï filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τί] Τὸ P. *J.* Pro ποιητέον habet margo *Ald. W.* ποιητέον neutrum bene. b Νῦν] F. νὼν quod cur mutatur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὅτου Ε Ἐφιάλτου. *V.*

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. A. *J. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τῆς πύργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque perneque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν ὃν ἰσὺν (μοῦσ-) ὁ δοκιμώτατος τῶν συντεθώτι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, ὃς ὁ μύθος Ε ὁ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὁμήρου ἀμφανθῆναί φησι τρία τὰ πεφυκότα τῶν ὀρῶν ἐπιφορῆσαι Ε ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* ἀμφανθῆναι, sic & *Lucianus* ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄνοιτα φαντασμάτια καὶ ἀλόγιστα, ὁρῶν τινὰς ἐπιχειροῦντας καὶ ἀναβαίνοντας εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλωῖον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾷκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνήκοοί ποτε ἐκείνους Ἀλωάδας, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεῖδας· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωεῖδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωαδῶν *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. *Themist.* p. 36. αἵτινες ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί sed p. 79. ὅσοις ἂν μὴ πάρεστι τοὺς Ἀλω-

adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam? MERC. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum τοὶ χτ\ τὰ αὐτὰ ὀπτυλιόθντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχομεν ἀφ' ὑψηλοτέρυ ἀκριβεστέραν τ σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναβέζ ἐράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τ Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρυς εἶναι τοῦ βρεφυλλίου ἐκείνου, ἢ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὔκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τ μεγαλυργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰ εἶ, ὦ Χάρων, ἢ ἧκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν, ὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. ἢ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τ Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τ πόλον αὐτὸν, εἷς ὤν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως ἢ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα, ἢ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,

7. Ἧκιστα ποιητικός] Οὐδαμοῦ ποιητὴν ἡμιτριβ. P.

94. Νὴ δί] In Cod. Flor. νὴ δί, ἐγὼ γὰ ἐπὶ κακῷ τοῦ θεῶν. J. B.

99. Δύ' ὄντες] *Hic* δύ' ὄντες *pro* δύ' ὄντες μόνον *dictum esse manifestissimum est*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. T. H.

3. Τοῦ βρεφυλλίου] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. J. Br.

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *rusticus*, ut habet Interpres. J. C.

10. Οὕτω ῥ. συντιθεὶς] Nihil est hic, quod magno opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν ὕτω ῥαδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στίχοιν pro δυσὶ στίχοις non aliter est dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τριακοσίλιας ἀνημῶν *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαδίου οἰακίζειν *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. T. H.

15. Ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτόν] Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα· ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν· αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα scribatur. T. H.

25. Ἐξειμ-

Ἀλωάδας ὡς λοπαλεξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωαδίας adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab ως descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin eredam Ἀλώδας vel Ἀλώδδας titulum fabulae Sophocleae, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδας· cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloïdis adtulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. T. H.

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκαὸν ταύτῃ πλίμακα ἔξειν, εὐρυβίους ἢ πρόσβασιν ἐπὶ τ οὐρανόν] Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκαὸν ταύτῃ πλίμακα ἔξειν εὐρυβίους, &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes se habituros esse scalam, etiam ad inimum adscendendum.* J. J.

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκήκοα γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἴσα, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοιντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὡς σοι ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; φέρε ἐν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαῖ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ καὶ ἀρχῇ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῶν ἑσπέρας οὐ πολὺν Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲρ τάδε γε Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μεταχινητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲρ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ὑπομηκύνοντες πέρα γε πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τὸν Ὅμηρον οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὸν κρανίον. ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μεταπίθει τὴν Οἴτην· ὑπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδού, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. ὑπὸ γὰρ σμικρόν με ταύτῃ τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus coeli gestaret. CHAR. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtæque sciveritis. MERC. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis præmonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priscae ἐξειργασόμεθα. Quod reposui praeter *B2. S. A.* offert etiam margo-*A1W.* b Ἡμῖν] Ὑμῖν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane necessaria caret *F.*

38. Οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. *V.*

39. Συντριβέντες τὸν κρανίον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ ποιητὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰρ πρὸς πίστιν ἢ ἀρέσκειν αἰτιατικῇ συντάσσει), Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Σοφίσματα τὸν λίκνον. Οὕτως ἂν ἓν τούτου πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἴφαγον τοῦ ἄρτου, ἴπιον τοῦ οἴνου, ἔτυπτε κεφαλῆς, συντριβέντες τῶν κρανίων. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἡ γὰρ & ἐντρίψα τὸν λ. quod neque sensum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thoma Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *T. H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod s reposuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον s placet. *F. G.*

46. Εἶγε & ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad conſpectum tam ridiculum mortem obierit.

ἄπαντα· ἐκ ἑνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῶς, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κτύπου βλιθρῷ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ διχόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερον ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη σὺ κύκλῳ περιβλέπων ἐπίσκοπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλεις μὲν καὶ Κωκυτῷ καὶ Πυριφλεγέθοντι μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπραχται; ἀλλὰ μάτην τὸ Παρνασσὸν αὐτῆ καταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρᾶ· ἐβουλόμην δὲ καὶ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἡδέως ἐνεπλήσθην. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπί δείπνου, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆς στέγης κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, ὡς ἐπιτελέσαντα

[d] Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *AiW*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc adſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: imo: ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λ μοῦσαι] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

[a] Ὃς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἰχώσατο Φοίβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, Ὃς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. T. H.

τῷ ψ ὑπόχεσιν. ἔσται δὲ ἡ νῦν ὑποκαλαβήσεως, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, ἢ ἀκούωμι.

EPM. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· ἢ τοῦτο γὼ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, ἢ ὀξυδερκέστατον σὲ βραχεῖ ἐπφανῶ, πας' Ὁμήρυ τινὰ ἢ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καὶ πειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. XAP. Λέγε μόνον. EPM. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ ἢ ἄνδρα.
XAP. Τί ἐστιν; EPM. Ἤδη ὁρᾷς; XAP. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ λοιπὸν τούτῳ [d] προδίδασκέ με, ἢ ἀπεκρίνε ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλει ἤδη τὸν Ὅμηρον καλῶ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ὅτ' αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῷ Ὁμήρῳ; EPM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ ἢ [f] πρόσκοπος

stitutum non venerit. Videor autem mihi etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW.* b Ὁρᾶν] Ὅρα P. L. Idem in margine *AIW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AIW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκοπος] *F.* πρόκοπος.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. XAP. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; καὶ ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut *Med.* c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἀλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M.du S.*

3. Ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὸν τρίαινον] Quum vertisset *Musellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τὴν χύτραν, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς Σκύλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνε ἀϊκλας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε Σκύλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Noster* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ἐν ἀχαναῖς ἀμπώτιδι & πόρτις, αἱ κῦμα ἀφὼ ἐπαιωρίζουσι, εἰς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο & ἀροθύνουσι. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ἀρόθυνε. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. ἢ Χ. ἢ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντα καὶ ἄσαντα ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἰὼ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρύθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν ἀπέστρεψεν ἡμῖν τὸ ναῦν· ὥστε καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γὲ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ τάχιστος ἀνὴρ, υἱός τε, μέγας τε,
Ἐξο-

3. *Τορύνην] Εἶδος ξύλου στρογγύλου ἢ τὸ σκαμμῶν ξύλον ᾧ ὑδίποτε ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων] Ὅτι † Γελάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπεσμένα ἀφυομένους. *V.*

* Τορύνην] L. τορύνην & ita legisse Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμμῶν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμμῶν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμμῶν ξύλον ὑδίποτ' ὀρθόν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλτὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον ὑδίποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *T. H.*

† Γελάτων] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Gelades Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii B. G.* l. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ἄνοσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὰ, ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J. J.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπεσμένα ἀφυομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς γὰρ ὅδ'] Versus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Υἱός τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

τῷ ἢ ὑπόχεσιν. ἴσως δὲ κ̀ νῦν ὑποκαλαβήσεται, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, κ̀ ἀκούω.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· κ̀ τοῦτο γ' ἐγὼ ἰάσομαί σοι, κ̀ ὀξυδερκέστατον σ' βραχεῖ ἀποφανῶ, σας' Ὁμήρου τινὰ κ̀ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ κ̀ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπῃ τούτῳ [d] προδίδασκέ με, κ̀ μὴ ἀποκρίνε ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει χρῆ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῷ Ὁμήρῳ; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ κ̀ [f] πρόσκωπος

stitutum non venerit. Videor autem mihi etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, tuque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AiW.* b Ὁρᾷς] Ὁρᾶ P. L. Idem in margine *AiW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AiW.* In prioribus Edd. fuit ἀμοῦσ. f Πρόσκωπος] *F.* πρόκωπος.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J. Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; κἀγὼ ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur. J. Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμοῦσ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Mod. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἀλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M. du S.*

3. Ὥσπερ τρύπην τινὰ ἰμπαλὸν τὸν τρίαινον] Quum vertisset *Mosellanus, atque tridentem velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τρύπην passim ab Grammaticis exponi κιντήριον τῆς χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τρύπην] Tudiculam. *J. Br.*

4. Τὰς ψυίλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀϊλλας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε ψυίλλας sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. αἱ ἀχαιὶς ἀμπωτίδες ἢ πύρτας, αἱ κῦμα ὀρθὸν ἐπαιωρίζουσι, καὶ τὰς ἰσάχας ἐπαγκοῦντο ἢ ἀροβόσουσι. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. *M. du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. κ̀ Χ. κ̀ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habet versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ἕνεκα; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντα ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ἐπ' οὐκ αἰσίοις τισὶ φήμην τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὸ θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν ἀφείλετο ἡμῖν τὸ ναῦν· ὅτε δὴ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἓν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γὲ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ τάχιστος ἀνὴρ, υἷάς τε, μέγας τε,
Ἔξο-

3. *Τορύνην] Εἶδος ξύλου τροχγύλου ἢ τὸ σκαμμόνιον ξύλον ἐν ὑδρίστοις ὀρθόν. V.

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν] Ὅτι † Γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημισμένα ἀρυόμενους. V.

* Τορύνην] L. τορύνην & ita legisse Excerptorem video. M. du S.

Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τροχγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμμόνιον &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμμόνιον ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμμόνιον ξύλον ὑδρίστου ὀρθόν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλτὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον ὑδροπόλοι ὀρθοῦσι. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum offenderet? T. H.

† Γελάτου] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτου, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. J. C.

Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a Fr. Junio in lucem prolata Catal. Artif. in Galato. Vide Praestantiss. Fabricii B. G. l. c. 7. §. 1. T. H.

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ὅπου πλοῦν navigaret, *illuc, unde urgant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὸν, ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. J. F.

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo Luciani primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelianus V. H. XIII, 22. Γαλάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημισμένα ἀρυομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. J. C.

13. Τίς γὰρ ὅδ'] Versus ex Iliad. 3. J. B.

14. Υἷάς τε μέγας τε] Homer. Il. Γ, 226. J. Br.

Ἔχοις ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρείας ὤμους; ΕΡΜ. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτῶσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον διάδρομον φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι εἰς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καλαπαλαισθεὶς καὶ θανάτῳ, μηδὲ ξυνιεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μεμνοεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. A1.* pluresque μὰ δί, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· * ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται ἐν ἄλλοις τε κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθήσασθαι μὴ τὸν ὁμιλητὴν εἰς οἰκίαν, ἧς ὑποστάθμου τινὸς τοῦ τύλου ὄντος, ‡ ὑποδύντα τὸ μεσονῶτον τῆς οἰκίας τὸν τύλον πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑποξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ θέρους § κομμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὸν λάσιον, τὸν σφῆνας μὲ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἀφιχθέντα τῇ συμπάσει τῆς μοχθηρᾶς ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι δεῖλαιον.

* Ζ γὰρ καὶ σ στάδια] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ σ, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλον τροπίδιον . . . ἑταίρους τε . . . ὑποξαγεῖν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ἔτι καὶ τῷ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποδύντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κομμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσχνομύρτῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀούκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀνορυχθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῇ τὰς σχίσας ῥίζας σιηράσθαι, συγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετάλλαξε. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνιεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, conferas. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὰ δὶ ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄραντ' ἀναβαστάσειεν] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασείοντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Crœsum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte istum, qui non longe post risum nobis præbiturus est, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir præstans? non Græcus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambysæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœso subacto, potiatur omnium. CHAR. Crœsus autem ubi tandem & ille est? MERC. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istæ sunt: ipsum-

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ὑπ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄρας δυνάμενον.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' οὗτος ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὅς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλάσειόντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτέ κἀκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπίδωμεν ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, καὶ τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον

[b] Ἐμπίδα] Ἕλκ. δὲ B2. mendum manifestum, quemadmodum ὅπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὸν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουσίον τὸ ἔχουσιν. V.

mul conspirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Crœsum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus adtento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. T. H.

45. Τὸν τὸ τριπλοῦν τεῖχον] Loquendi formulam illustravit *J. Jensius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, ναυτέχει μὲν τὴν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐφυᾶ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem ex pellice sibi natum ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Casaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valesius* ad Exc. *Nicol. Damasc.* p. 68. Adversus Cimmerios, deinde & Atheniensis diu post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχον τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὸ λιτομερέστατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum servari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: posterior §. 13. perinde a *Frontino* descripta III, 8. §. 3. a *Ctesia* fluxit, ut ostendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœsi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermesianax*, teste *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthenius* περὶ προδοσίας συνεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδένος φυλάσσοντος δ' ἐχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδύσας τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σύλισεν τὴν Σαρδιῶν ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτο θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν ὄσαν ἐλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ἀφελεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσον ἄσημον χρυσόν ἐστιν ἡμῖν, καὶ τἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἂν ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, οὓς οἶδα, Κλέοβίν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔτι, τοὺς ἅμα ὥρᾳ ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνης ἄχρι ὡρᾶς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ ὥρατα ἐκεῖνοι τὴν εὐδαιμονίας

que jam Crœsum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δοξης περὶ τῆς Σάρδεων ἰσχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ περιοικοδομούμενον, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα ὥρᾳ ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλεόβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαις ζάλκάμοις &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κροῖσος ἡ μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης δὲ μαλλούσης παραπλησίως τῇ πατρίᾳ ἐφοτῇ ἐπὶ ἀπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβις δὲ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Monte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. veuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τέλλος] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τέλος habent: ſed eadem Τέλλον recte exhibent Ir. A. c. 17. *M. du S.*

Τέλ-

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croeſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, δή σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γνώσθαι καὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, καὶ τί ἐν τοῖς ὤμοις φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαλλος δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποκρύπτει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

[a] Οὐδέπω] Οὔθω F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium*. Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: veteres Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλλον vel Τέλλου Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J. B. &*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τοῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲν ὃς' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φέρει, Ὡς οὐκ ἂν εἴην' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, ἤτ' εἰ χρηστὸς, ἤτ' ἐς τἀμπαλὸν κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μισαγχονισμὸν μισαγωγὸς ἐρῶ γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν πρὶν τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II. 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῷ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὰ μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σορβμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν & βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότερα τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τούτου σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἰριδίνδους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ ψυχὴν ὠχροὺς, teſte *Euſtath.* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foeſ.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς & βαφύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσοῦν χλωρὸν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio quis

ϑήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ πολεμάχηλον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ προσέστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνον[ται] οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὅσοι πόλεμοι ἀφ' οὗτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἀπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ σοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολοὶ, ὡς οἶδα, καὶ τοῦ καλαπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ γε βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. ΧΑΡ. Δεινήν τινα λέγεις τοῦ ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitutes denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: sed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terræ visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἴντιμον τι βαρύνεται. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμηττόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυμ' ἐπίσταμαι πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epist. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum versis* — pro *callidos*. *T. H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ἐκ πολεμάχηλον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ πολεμᾶσαι & πολεμαθῆναι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto*. *J. G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ρητ. c. 1. Certe Fl. ἴντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἴντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. πολεμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τῶν πολεμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ὕστερόν τι πολυπόνητος, ὡς ἐκ πολέμου ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. περιβλεπτον καὶ πολεμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Isocrat.* p. 211. C. unde πολεμάχητον ὦδε vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit αἴτιόν ἐστι ὅτι πολεμάχητος ἔσται, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ὕδωρ ἦσαν ἐπίνετο τι (τὸ ὕδωρ Λασιώτειον) ὀλίγῳ τοῦ πηλοῦ ἡματτωμένον, καὶ πολεμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum*. *Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ πολεμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς πολεμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἄπρακτον πολεμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ τὰ φαινόμενα ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς πολεμάχητον, ἀοίδιμον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἑκάστοις, οὐδὲ τοῖς ἔχουσιν ἀληθῶς. *T. H.*

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἴντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sine non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἴντι μόνον, ὅτι βαρύνει &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem veri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

ἢ ἀβελτηρίαν, οἳ τοιοῦτοι ἔρωτα ἐρῶσιν ἀργῦ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τοῦ Κροίσου, καὶ τὴν μεγαλαυχίας καὶ βαρβάρου καί, μοι δοκεῖν, ἔροιτό τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τοῦ θεοῦ τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ὅτι Λυδίας μέλας τέλλεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοὺς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

ὁ Δεκεῦ] Δεκεῖ *J.* & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενον, vel βούλεται.

3. Ἀβελτηρίαν] *Μαρίαν, ἄνοιαν. V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur; *εἰ μὴ ἄρα ἴστιμον, ὅτι βαρύνονται* &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T. H.*

95. Ἐπιλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pentionibus: quare de publicanis est frequens ἐπιλέγειν φόρους, vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή. *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. *μαρτυρίαν τελώνου τῶν ὠνὴ Τιμάρχου τοῦτο ἐπέλεξαντος τὸ τέλος.* Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. *τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα . . . ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐπιλέγωσιν· publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐπιλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐπιλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. *χρόνῳ ἐπιλογεὺς* & Capito *Φόρων ἐπιλογεῖς Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, *ἐξ ὧν κορίζεται ὁ παρεπιλέγων, ποικίλον τινα καὶ πολὺν πλοῦτον ἠθροικώς* sicut a *Demosthene* dicitur *παρεπιλέγειν τὰ κοινά* apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea *οἱ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐπιλέγειν Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens *χαλκοῦν ὄβολον* & p. 32. *τοὺς τόκους τῶν γιγνομένων ἐπιλέγειν*, id est, *τοὺς ἐπιλελογισμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν* ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum *ἐπιλέγειν* quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo: τόκους ἐπιλέγων Pollux* adnotavit III, 85. *Μισθὸν οὖν ἐπιλέγων ἐπιλέγων Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐπιλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T. H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Ευ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. *τὸ πολυπλάστων τῶν Κροίσου πλίνθων.* Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, *καίτοι ἐμπλησαντα τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων.* Modo *ἐπακούσωμεν οὖν*, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T. H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῶ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντές τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅτιη Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺν ποίησῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ἐθέλοις κτήσασθαι, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν ὕτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμείνω.

CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμείνω] In F. hunc in modum excusum est: ἀμείνω. Κ. τ σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. ἔκαυ &c. Cogitet aliquis scribi posse, Κρ. τ σίδηρον ὁμολογῶν· ἐκοῦν &c. ac si Crœsus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter præripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatæ lectionis conferemus.

22. Τῶ βελτίονος] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philosophos, præsertim Stoïcos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶη Λυδοῖς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significent: ab omnibus tamen historicis Crœsus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo: Εὐφημεῖτε, favete.* Huic verbo contrarium est, *δυσφημῶ.* Eaedem Glossae: *Δυσφημοῦ, infausta loquitur.* *J. C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: *Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαιμι μέντοι αὐτὰ ἀπόφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινα & ἄγριον δεσπότην δραπέτης* depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro δραπέτης pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates καθ' ἡμέραν χαίρει ἀθροιζομένοις ἑαυτῷ βελτίοσι γινομένοις· πρός τί; μή τι πρὸς λέξιν δία; ἄνθρωπε εὐφήμει.* Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. *Εὐφήμει· hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. *Οὐκ εὐφημήσεις; Julian.* Caes. p. 330. D. *T. H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Justin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mss. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἕρμαιον ἴσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. restituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητικὴ, sive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Noftrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. Εὑρίσκει δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν & σιλβοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμίνης ἢ χρυσοχόου ἔργον vide *Hesych.* in Θερμαυτρίς, *Suid.* in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

νω ϯ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ὁ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶ πλίνθους ἀνατιθέναι με, τ̀ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναιτεῖσθαι; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσει· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀνάθῃς, ἄλλοις μέν τοῖς κτῆμα, ᾧ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναίσθητος, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγου μέλει τ̀ σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μοι τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, ᾧ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τ̀ παῤῥησίαν, ᾧ ϯ ἀλήθειαν τ̀ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρισάμβουν ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσει δ' ὃν μικρὸν ὕστε-

ρον

ὁ Ἕ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *Ald.*

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξυτέον. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμείου ἐστὶ, ᾧ Ἕρμειος ἐκλίψει τοῦ ι, ἀλλ' ὁ Ἑρμαῖος. *V.*

* Προπαροξυτέον] Ita *V.* non προπεροξύτονον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόϊα. *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπίους ἐσπούδαζε ϯ χρυσοχόους ὑφηγεῖσθαι. eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπία τε ϯ χρυσοχόων ἐργαστήρια. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀτίσω δὲ ϯ ὁ λόγος τ̀ μυροπωλίων, ᾧ χρυσοχοΐων ᾧ ἰριοπωλίων ἄλυς· ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis stribligine m ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρισάμβουν] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παρισάμβουν ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παρίσασι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὥσπερ μοι παρίσασι, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παρισάμβουν] Jure *Graevius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίσασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίσασι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίσασι, *obversari animo, menti esse praesto,* dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρισάθη quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἑκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρέσται, ᾧ τοῦτο πάντες πιθοῦν. Hinc τὸ ὡρίσθαι & τὸ παρισάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρισάμβουν αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστῃ μὲν ἐν ἐξουσίᾳ ϯ δυνάμει ἀνθρώπῳ περὶ λόγου ἐνδείκασθαι τὸ παρισόν Or. XXXIII. p. 410. B. τελεύταιον ἐκεῖνο, μοι δοκεῖ, τὸ παρισάμβουν λέγειν· utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισαμβούν λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A, τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισαμβούν λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπιλέκτου ἰσχύν· ἐπίρροιαν enim sive ἐπιλεκτὴν & παρίσασι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπίρροιαι μοι διδόναι, μὴ πλείω ϯ ἱκανὸν διειλίχθαι δοκῶν· atqui sine controversia legendum esse, παρίσαταί μοι θαῤῥοῦν τι ϯ διδόναι &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίσαται me dicam orationem

ρον ζ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὀπὶ τ πυρὰν ὑπὸ ζ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τ Κλωθοῦς πρόῤῥησιν ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὀπτεκλωσμένα· ἐν οἷς ἦ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲ ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τ Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τ Σκυθίδα, τ ὀπὶ ζ ἵππου ζ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. ἦ τ κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα ζ Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ ἦ τ υἱὸν αὐτοῦ τ νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. ἔστος βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: videri' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνυ ὁμοίως τὰ ἐπιλόητα οἱ ἀπριοκίπτους λαλεῖν· haec *Suidas* V. Ἀντωνῖνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνυ ὁμοίως τὰ πρεσάμυλα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas παρισάμυλα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφησιν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνον χαδὸν ἁδίως λέγοντος τὸ παρισάμυλον. *T. H.*

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, ficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τομύρις *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οἱ γὰρ οἱ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σκυθίδα ἢ Ἀμύργου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἦν Κύρου . . . . ἤδη συγχωρητέον, ἃ τὸ Ὅλον τοῦ μέρους εἶναι ἀνδριάντων ab *Herodoto* alteram, alteram a *Cresia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμύργης τ Σκυθῶν ζ βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σκυθικὸς quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμύργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμύργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Cresiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου δὲ βασιλεύοντος ἔτει πδ, ᾗ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγετίᾳ, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι: nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μυγγὸς facilius oriatur μυγαγωγία vel μυγαγωγεία, siquidem in *Hesychio* quoque Μυγαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* consentiant, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum εἰς μυγαγωγίαν hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸ Κύρου ὑπὸ τ Μοίριδος τ Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male gestis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula

λεύσει μὲν τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἐν Αἰβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆς γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὧτος αἰχμάλωτος ἔσται, ὧτος δὲ τὸν κεφαλὴν ἕξει ὁ ἀσκῷ αἵματος;

Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὸν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃν τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀναλεμὼν Νήσῳ τινὶ [a] ἀμφιρύτῃ

[a] Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιφύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tus & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscent; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Justinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue quum ejus aetas in ista inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque inmiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Bosius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noster Herodoti* fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promtu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiss. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Justin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. τὸν Ἆπιν] *Justin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνδρῶν πατέρα fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam strenui regis passim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὃ τὸν πορφυρᾶν ἐνδύτην ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notissima doctis est historia, quam *Lucianus* hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non est *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Ægypti rege, ut fortunam *saevo laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi charissima ita a se ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piscem, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ τινὶ ἀμφιρύτῃ] *In Samo insula*: est autem Homericum hemistichium Odyss. Δ, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δή τις εὔχεται εἶναι, ex eo Poëtae sumtum est Odyss. Δ, 180. Μάντης Ἀγχιλάοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱὸς aut Odyss. Ε, 450. ἐκπάγλως δὲ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιρύτῃ] Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλαχε τύμβου.

Non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Revivisc entib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μέσσοισι, scribendum. Versus is est *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὐχέλαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παροῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ ὅτῳ αὐτὸς, ὑπό γε παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ γε χρόνου. καὶ ταῦτα γάρ τὴν Κλωθὼ ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γενικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμοῦσα, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εὐδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐπὶ τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Oroetæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

a Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴ quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παροῳδεῖς] Καλῶς γε • ἄλλως ἀῴδης ἀῴδη. *V.*

• Ἄλλως &c.] *Suidas*: Παροῳδία, ἄλλη τοῦ ἀῴδης· sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *T.H.*

Ἀμφιτύτῃ] Sic scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Mss.* c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] Dion *Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἀφαιρεθῆναι πρὸς Ὀροίτου, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου ἀφθαρῆναι· idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτου vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτου & Ὀρόντου retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Fac. Gronovius.* *T.H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe πέσῃ ἐν ἀμφιτύτῃ ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. *J.G.G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμοῦσα] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: εὖ' ἐπιχειρῶν τοῖς ἐτόλμων τῷ γενικῷ. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάσχω γενικῶς καρτερῶν. Nam placuit ea vox auctori. *J.G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῆς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικῶς egit, *ne adverbio γενικῶς, hactenus sine certo laeve ac patrono oberranti, ἀπροσαύλου fortasse impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικῆς· *Aldus*, γενικὴ. *T.H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T.H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρεσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Bredaei*

nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit sors: multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in judiciis versantes, agros colentes, fœnus exercentes, stipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum persimiles alveariburs, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespæ, agunt feruntque, imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πλῆθον, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλεονέκτας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἴδιόν τι κέντρον ἕκαστος ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δ δείμαλα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

δ Δείμαλα] *F.* & *P.* perperam δὶ γμαλα· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in sola *F.* est ἄνοια.

93. Τὸν δὲ πλῆθον ὦ Χάρων † ὁρᾷς] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. *V.*

† Ὁρᾷς] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum truncata tantum textus verba adferat. *M. du S.*

dasi in Miscell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρίσθωσαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & sequentibus non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœsum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysen, Polycratem. Hi ut ad altissimum adscendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea, & lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, *Lucianum* hic ποιηλικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐπαιρίσθων] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, frustra sollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jensius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. τ. λ. καὶ τ' πλ. κ.] Huc faciunt versus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inst. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro se omnes, decedere nusquam,
Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute possint, pugnare dolose,
Blanditia certare, bonum simulare virum se,
Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex *Aristophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ὑποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμόσθαι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκτημένοι & διπὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themist.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius. T. H.*

6. Ἄγνοιαι] Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἄνοιαι· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immittenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infestat. Ἄνοιαν equidem, adsiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης & ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲ, quod ſil-

ξίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίσος, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμιχται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολίτευταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἁρπάσεσθαι αὐτῆς, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὥσπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸ ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἤρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπασιν ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καλαβαίνοντα ἐφ' ἑκάστου ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρταὶ γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνον, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτον· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὃν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμάμενος ἅπασι; καὶ οὗτος μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inscitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπλεγμένον P. J.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T.H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήσσω, inquit *Thom. Magister*, ᾧ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ & τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε & ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur. T.H.

24. Ἐπιπεπλέγμθα] P. & Ed. J. melius quam ἐπιπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet.* J. Br.

38. Κείσεται] Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις & τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. T.H.

44. Τῷ βελτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄναξ τὸν μιλάμπεπλόν νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δυσμόρων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωμάτων διὰ *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάγκαιν ἀναγκαίοις θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀνασπαθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, ϗ μὲν μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπράγεντος ζ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τ ψόφον ἐργάσεται. ὅτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν ϗ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις ϗ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος ζ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν χαρίεσσαν ἀξίαν, ὅπως ἐπὶ καλαγέλαστα, ὦ Χάρων· ϗ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, ϗ τὸ μεταξὺ τ ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ ζ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, ϗ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, ϗ πυρετοὶ, ϗ φθόαι, ϗ περιπνευμονίαι, ϗ ξίφη, ϗ λῃστήρια, καὶ κώνεια, ϗ δικασταί, ϗ τύραννοι· ϗ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐφ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, ϗ αἰαῖ αἰαῖ, ϗ ὤμοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, ϗ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, ϗ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, ϗ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τ ἀγω-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *J.* idemque praefert margo *AiW.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V.*

reddatur, ὡς ὀθόλος ἀτὶς ἐπισῶσα ἐπεχυράζει τῇ μὲ ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ἐκ τῆ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ εὐσεβείας depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ὧν τοιούτων εὑρισκομένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐκαιρίαις πεπιέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, εἴ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀπὸ μὲν τρόπῳ ἐνυ-

τόνως μεταβαλόντι· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ ϗ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλυσις ἢ γένεσις πεφύκασι πάντα ἢ ταῦτα ἅπαντά τε ϗ ἀοίδοιμα Εὐριπου τρόπον ὄντα πολλαῖς ϗ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, ϗ ὑδὲν αὐτῶν μένον, ὐδὲ ἀκίνητον, ὐδὲ βέβαιον, ὐδὲ ἀδιάφθορον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι ϗ δυσκινησίαι καὶ κάπερ πρόαγγελοι ϗ πρόδρομοι ϗ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ὥσπερ μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβοῦσιν ἡμᾶς συνελλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κρυγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τις ϗ κῆρυξ. T. H.

ἀγωγὴν, ὃ ποῖε προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸ
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους καλεῖ τοῦτο ἑορτῶν, καὶ τέκνωμα τῷ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίσταλο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἂν σοι δοκεῖ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὴν μὲν εὐτυχοῦντα ὑπὸ τῷ παιδὶ
ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὴν δὲ ἀθλητὴν πατέρα τῶν Ὀλυμ-
πια νενικηκότος· τὴν γείτονα δὲ, τὴν ἐκκομί-
ζουσαν τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ χρόνης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ
τὴν ὁρῶν διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
συναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

otur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi siniendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. b Μηδὲ] Δὲ ἐδὲ P. & in ora *AIW.* c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταετης. Hoc notatum invenio ad marginem *AIW.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄπιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπειστ nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταετης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Er.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόνης ἐκρεμασται. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πένθ. §. 15. ἤθ' ὁ, τι πέπονθεν αὐτὸ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime præcedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ὡς παλαιοῦ καὶ σατροῦ χρεμαμβόους σήμων· sic Demades Antipatrum senem designabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τοῦ ἀῶ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe dissitus. Sic ἔξω φέρου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῄς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum ut ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀεὶ βέβαιον ἐν ἀμφιβόλοις ἡ τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis hæc oratio Mercurii, ἢν γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ὧδε ἔχει, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ὧδε ἔχει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohærere. Attamen videndum est, ne cuncta hæc, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis;* quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunæ impetu everſos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quæ scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῄς. *M. du S.*

92. Ἐὰν πύθῃ] *Praetereo lubens.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅτου

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῶν καλυμβήθρᾳ ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἐν τῷ βίῳ, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ φεύ-
85 μενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἢν γὰρ τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵῳ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀβεβαίου, καὶ ὡς [e] φησὶν ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέα τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους,
90 καὶ ταραχὰς, καὶ μίσῃ, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
95 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γάρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυσῷ τινι καλαῤῥάτῃ ἀνι-

[d] Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. [e] Φησὶ] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

98. Πομφόλυγας; ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς ὠδάριον. V.

* Ἀγγέλων] Hic pravum; quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. *M. du S.*

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ὃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta *T. H.*

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed ἐμφυὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. *T. H.*

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. *F. G.*

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quæ eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam qua ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Græcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero hæc ſint regum mala, opportunum*, vel, *præſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* *J. G.*

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἐπιγινόμεναι, ὥστε τῇ θαλάττῃ τὰ κύμαθ' ἑνὶ δὲ βασιλεῖ συνάλυτον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται καθορθῶσαι τοῦτο; τί μὴ βαλανεῖων ἥδιον· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν ἐν Κυρίῳ πάντοτε. *M. du S.*

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσσα, φυσαλίδας, φυσήματα. *J. B.*

Πομφόλυγας] *Homo bulla:* eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐκτάσεσις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς ἀλλοκότου φυσιωμένων λεγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζει, οὕτω μνήμην ὑπερηφάνου οὐδενὸς μὴ θαυμάσῃς. *T. H.*

ἀνιταμψάς; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅπη τολέοι ἀρχῶσι· καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τ' ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσῶνται ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντας ἐξερράγησαν ὥστε· καὶ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἄνθρωπος βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

existentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, διέχων περὶ καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφ' ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βέλει οὖν, ἐπεὶ ἄνω ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὠφελήσω αὐτούς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· καὶ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπά-

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσῶνται] Prave *J.* ὑπερφυσῶμαι. b Ἀίδιον] Mendose F. & *A*1. ἀοίδιον adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀπεσβέσθησαν ἐθάσασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum Noster usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur,* ἐξερράγησαν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιὴδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — αἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοθ μὲν τε Ζαφλεγέϊ τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον κἀγαθὸν εἶπεν ἀνήρ, Οἵπερ φύλλων γενεὴ, τοιόνδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ὕσασι δεξάμενοι Στέφεος ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φῶτα ἄνδρες ἀμφημερόβια.

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γαι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀπεθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τ μὲν γυμνὸν οἴχεσθ τ οἰκίαν δὲ, ᾗ τ ἀγρὸν, ᾗ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, ᾗ μεταβάλλειν τὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, ᾗ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιπόνου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα [c] ὠφεληθῆναι τ βίον, ᾗ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθ πολύ.

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt : viden ut ſeducti a vulgo hominum deriderit quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὺς ἡ ἄγνοια, ᾗ ἡ ἀπάτη βεβαθεῖκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι βαρυοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον δ' Ὀδυσσεὺς τὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν ᾗ σὺ κεκραγὼς βαρράγῃς; ὅσπερ γ' πας' ὑμῖν ἡ λήθη δύνατ), τοῦτο ὁ ταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζετ). πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ὑ πεπαιδευμένοι τ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, ᾗ καταγνωκότες οἷα ἔστιν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποπάσαντες τ πολλῶν καταγελῶσι τ γιγνομένων, ᾗ ὑδαμῆ ὑδαμῶς χρέσκον) αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πας' [e] ὑμᾶς ἀπὸ τ βίου; ᾗ γ' μισοῦν), ἐλέγχοντες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὠφεληθῶμεν. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. F. & V2. Reliquae Ed. ἀπασάντες. Paulo deterius ad marginem AIW. ἀποσπάσοντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Edd. praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos*: improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines*. T. H.

21. Παμμύγιθες] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμύγιθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότ ὥσπερ ὑπὸ τῦ μιτιόρου καλακούσατέ μου. T. H.

40. Οἷον περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. F. Br.

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* F. Br.

49. Ἐμβοήσαμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. F. pro vulgato ἀποσάντες. M. du S.

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀπασάντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀπασάντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τ ἐχεῖθεν ἀποσπάσας τῦ πόλεμου. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μελλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππεν quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. T. H.

ἀνιταμψάς; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρει ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱδ' ὅπη πλέον ἀφορμᾶσι καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τ' ἄλλων αὖται ὑπερφυσῶμαι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖναι πάντας ἐξερράγησαν πολύ· ἐγὼ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἄνθρωποι ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔσχον, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν ἐκπρᾶξαι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὸ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, διέχων περὶ, καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ' ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βέλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὠφελήσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαί μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνῶν ἀϊδίων ἐστίν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμαι] Prave *F.* ὑπερφυσόμαι. b Ἀϊδίων] Mendose *F.* & *A1.* ἀοΐδιον adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀποσβῆναι εἰώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησαν ποτε.* Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior. *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464. — αἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοθ' μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον κἀγαθὸν εἶπεν ἀνήρ, Οἵπερ φύλλων γενεή, τοιόνδε καὶ ἀνδρῶν. Παῦροι μὲν θνητῶν ἅσσα δεδάμμοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρῶν ἀμαυρόβιον.

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, sempiternum est : nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu censes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γοι τις αὐτῷ τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὴν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιπλόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μεγάλα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι πολύ;

21. MERC. Mi Charon, nescis quam ipsos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obstruxerunt, quemadmodum Ulysses fecit sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quæ ergo spes est, illi ut audire possint, etiamsi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quæ noverunt: viden ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη κατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον δὴ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δείσας τὴν Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς; ὅσῳ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οἳ κατακεκηρωμένοι τὸν νοῦν εἰς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες εἰς τὰ πράγματα, καὶ καταγελαστικοὶ οἷα ὄντα. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγεις πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἁδαμῆ ἁδαμῶς ἀρέσκουσιν αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦσι), ἐλέγχοντες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic scriptum in P. F. & V2. Reliquae Ed. ἀπασάντες. Paulo deterius ad marginem A1W. ἀποσπάσοντες. e Ὑμᾶς] Consentiunt Edd. praeter P. quae ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit *ad nos*: improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ παρόμοιοι &c. ubi vide *Scholiasten*, & *Junii* Adag. in *Foliis similes homines*. T.H.

21. Παμμέγεθες] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Davis.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότες ὥσπερ λὰν τῷ μιτιόρου καλακούσατέ μου. T.H.

40. Οἷον περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. F. Br.

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* F. Br.

49. Ἐμβοήσαιμιν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 20. & sensum hujus verbi Πενθ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. F. pro vulgato ἀπασάντες. M. du S.

Ἀποσπάσαντες] Quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀπασάντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀπασάντες, non una reddi potest ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. *Aristid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τὸ ἰσχυρὸν ἀποσπάσας τοῦ πλήθους. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte exposuit. T. H.

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν ἐπίδειξιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί δῆτα ἐκεῖνοι στεφα-

sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. [a] Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέσατε. V.

[a] Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέσατε. M. du S. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T.H.

58. Ἓν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἀπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττωσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T.H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ἠθέων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T.H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*; ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T.H.

66. Τί ἦν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J.C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πόλον. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνας στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὰ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις λιθίναις στεφανώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αἰτοὺς, περὶ τύμβοις τοῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ἢ χρῶνται περί τι τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam inveniisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & scrobe quadam effossa comburunt sumtuosas istas cœnas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum. CHAR. Ili ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima?

ῥῶσι τοὺς λίθους, ἢ χρίωσι μύρῳ; εἰ δὲ ἢ πυρὰν ἡσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γὲν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ἅιδου· πεπιστεύκασι δ' ἔν τοις ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε [b] περιπολομένας [c] τὸν κίονα, ἢ τὸ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. XAP. Ἐκεῖνοι ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

b Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* οἷονται, quod & in ora *AIW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum.
c Περιπτερομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιττερομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτερομένας.

probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἔρως, ὁ εἴφαν δ' ἀνδρὶ Νικαιῆσιν ὁπ πάντων ἀνθίων τοῖς νίκυσι πωλούμεθ', teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus:* nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμεθ'. *T.H.*

69. Καίουσι ... δεῖπνα] Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *silicernium*, & *exequium* & καθαγισμάλα. Vide Πάνθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνῆν τὴν κίονα ἢ τὸ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teste *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πάσῃ ἑ δήμῳ, *Scaliger* ad *Festum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluisse quasi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Verisi. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui* λύχνους, mirum errorem committit ἅπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse coenam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praecertim quoniam ipse sic scribit περὶ τὸ ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε γυλὴ ἰώλου τινος νεκροῦ ἄγοντ' ἐναγίσμαλα· ἢ γὰρ ἐκείνῳ καταχίσεις μύρου, ἢ τὸ σεφάνοι ἐπιθεῖτες αὐτοὶ πίνουσι ἢ εὐωχοῦνται τὰ παρασκευασθέντα· prorsus ut *Augustinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati. Varro* Melcagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus*: quae nec *Heraldum* fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαῖτες γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barnesio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. sed & δαῖτα τάφου dici solet: *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφου αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμιοι τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ absurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuisset, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιστεύκασι] Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII. 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. καλακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, ἢ δὶς ἀνελεῖν, ὡς μιτάχοιεν δαῖτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἷονται pro his habent: sed cave mutaſſis. *M. du S.*

75. Περιπολομένας] In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπτερομένας· reliquae περιστερομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ὅν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεὶτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πειρώμενος. ὦ μάταιοι καὶ ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διέχει τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔχει· καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitæ parem Thetidis filium pulcra coma conspicuæ: omnes namque perinde umbrarum sunt

a Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex versus norma: in ceteris ἴλαχε corruptius in *V2.* ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγον αὐτούς] Legendum *κατάγοντι αὐτοὺς*. *J. Br.*

89. Κάτθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. versibus:

Ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄκληρος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἰφθιμος.
J. Br.

Κάτθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyss. *J. B.*

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενος contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B2.* & *P.* recte ἴλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἴῃ] Consentiunt Edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἴῃ, quoniam istius vocalae syllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyss. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyss. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo sunt Trojæ promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργείοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ Ἑλλησπόντου βόθυνον

Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐῳ ἐχ ἰκὰς ἀκτῇ prorsus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτήϊον ἀκταῖς. *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Pintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhœteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, quum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa heroïs vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψῦξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψῦξαι ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praestantiss. *Dukerus*. Mirum, ni *Scholiastes* exponens διαπαῦσαι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν & ψύχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit; nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est,

sunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis sepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me trajecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

95 Γυμνοί τε, ξηραί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαίρεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μέν ἐστιν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὴν γῆν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ 100 σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπό-

b Ῥοιτείῳ] F. vitiose Ῥητείῳ.

est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore salso infectae vitium contraherent: ideo subductae siccabantur, quod non tantum διαψύξει, sed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere: quae commaduerunt ad solares radios flatusque venti oppandere: scite *Plutarch.* Themist. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψῦξαι, ἀνεμῶσαι *Hesychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium est, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὸν τοῦ ἀνέμου πνοὴν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, si literarum ordinis accuratius habenda sit ratio, Ἀναψυχώσω, licet usus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν αὔραν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec significandi species, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: οἱ ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται & ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae subductae ad aërem & ventum siccescunt, utrumque verbum aeque usurpari solet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον δὲ αἰγιαλὸν καταχθέντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lysander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ὑσυχίαν ἦγεν ἐπισκυάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuisset νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre succutere*: *Hesych.* Ἀναψύχειν, βιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare*. *Theophrast.* apud *Harpocr.* in Κεγχρεών· τὴν ὑπὸ τῶν μισθάλλων κίγχρον διαψύχειν· non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψύχοντες, *pertergentes* seu *detergentes*, vel, *pecuniam suam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod post *Henr. Stephanum* in Thes. *Tan. Faber* ad Timonem libenter se legere profitetur, mihi quidem multum abest, ut approbari possit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samosatenus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si aliquod ejus vestigium remansisset. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta in transitu urbs Ninos, vetustissima sedes Assyriae*. Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἀφανὴς ὅλως χρῆμα μὴ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit*, vel *apparere cessavit*. Ergo contra *Strabonem* Amasenum & *Lucianum* Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant se Tanaim usque perveniisse, cum ab eo fluvio abessent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, ᾗ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λειπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν, ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον, ἡ μὴ πολὺ ᾗ αὐτὴ ζηλωθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, ᾗ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· ᾗ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταβὰν ὀπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι ᾗ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ φορμιῶ, ᾗ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· ᾗ τὸ περιδοξότε-

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. *V.*

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε δὴ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, ἡ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ οὐ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀναληφθεῖσι μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ἔν φασι τὸν Μιτυληναῖον οὐ τῆς ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis, & eum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenensem Sigæum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fueris*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœsi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἐμφανῆ πανωλεθρους testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθισκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε οὐδ' ἴχνος εὑρίσκειν τῶν Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus everfio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reflоruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hasne Dei, dices, caelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt P. *Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur feminarum urbium cadavera, terra-*

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

γον, ϗ πολλοὶ ἄλλοι. Ἰνάχῳ ἔν ἰδὴ τάφρῳ ὁ Ἄργει ἔτι καλαλείπει. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, ϗ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, ϗ εὐρυάγυιαν, ϗ εὐκτιμένας Κλεωνάς.

Ἀλλὰ μέλαξυ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνων ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, ϗ Λακεδαιμονίους, ϗ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ὑπογράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτοῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

[a] Αὐτοῦ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὐτῷ *J.F.R.* [b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

rarumque ſub eodem adſpectu funera. *T.H.*

12. Ὅπου ποτ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλὼν] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J.Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe Εὐχ. c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis Κ. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἡ τῶν μύγων περίοδος] Ἔχουσα ſubaudio. *J.Br.*

Ἡ τῶν μύγων περίοδος] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F.G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀποθησαυρισμὸν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. Ἰνάχου ἔν ἰδὴ τάφρῳ] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφρῳ reſtituiſſe τάφρῳ. *J.J.*

Ibid. Τάφρῳ] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρῳ] Veriſſime *Fabor*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρτιτικῶς μὲ συμαίνει τὸ ἔρυγμα, ἢ τοὺς εἰς τάφρυ πεπηγότας παστάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἰρμὴν *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὑπῆκτο τῇ Θεῷ. Θέρους δὲ αὖα σφίσιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν ὅσον ἐς λίμνην, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T.H.*

25. Ἱρὴν ϗ εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almelov.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelaedamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe*. Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J.J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgata ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΑ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΥ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ ᾗς πεδίου αὐτῆ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἂν πεδιαῖον λάβοιεν τόπον ὡς τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις οὐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ τὴν χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐξάλλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον ἀγὼν αὐτὸς νεκροπολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ' σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷα ὅσα τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugnâ conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φαυερῶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. *T.H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret; iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum,*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lactantii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit*: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου, vel Λακώνων· sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων ἡγεμόνας, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐπιλείψαντων αὐτὸν* inferendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τι*· sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι*, ut *Thesei* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι*. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. *T.H.*

39. Τρόπαιον] Tropæa evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *J.C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲ ἐών τις ἄλλων ὑμῶν ἢ χρήματα ἤτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου

Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἐν μὲν οἷς ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω καλῆφις ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἢ γελᾷν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵτινες οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ συκοφάντης ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταβραμεῖται τοὺς Ἕλληνας θυσίας ποιοῦντας· τὸ γὰρ θεῖον ὁ * δεῖται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ ἀλόγως ὅλως τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προσώπου ὁ δι' ἀλόγως πρόσωπα ἔχει ἀλόγου διαφορὰ ἀλογίσματα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδοις] Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ παρήγυρις, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὠδίνουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεὺς· ἔτυθε θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνῄλωσε ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίονται] Ita *V.* δίονται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem versus, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν καλοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἠρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν καλοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ὑδρὶς λόγον· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι· male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θανάτου δὲ. *J. Br.*

2. Προσόδοις] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλαφῆς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τὰς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τζετζες: Αἰτωλοὶ γὰρ οἱ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις πάλαι. διὰ τὸν τοῦ Καλυδωνίου συὸς καφαλὸν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες καὶ στρίψαντες. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer*. *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὺς τοσούτους φόνους, καὶ † Μελεάγρου ἀφάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι † Ἀρτέμιδι μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς † θυσίαν ὑπὸ τῷ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ † [a] ἱερείων διαμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ὀφ' ἁρπαγῇ τότε μόνῃ, † ἄλλων θεῶν ὀ Οἰνέως παρορωμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθείσαν.

15. & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

Τὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἱερειῶν] Ἱερῶν P. *AIW.* b Δοκῶ] Priores Edd. δοκῶν alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὸν Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον παῖδα καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἅπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τὸν Ἀτελάντης ἱρὸν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὀργισθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοὶ § οἱ σὺν αὐτῷ † κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἦλθον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἐσώλυν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία δίκε τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

* Καὶ τὸν M.] Ista totidem literis in *V.* reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτίλαι spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀτλάντης. *T. H.*

‡ Οἱ θεοὶ] Pro θεοὶ, *Dii*, legendum θεῶν, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ οἱ σὺν αὐτῷ] Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτὸς Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὺς τοσούτους φόνους] *AEtolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καὶ μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex MSti καί μοι δοκῶ ὁρᾶν quamvis & sine MSti ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καὶ μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius.* At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, controversia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν ἓν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῶσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφαιρήσαι ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν τεθνηκώς. In Parasito: Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτῇ μοι δοκῶ τῇ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτῆς χείρων εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπαίειν ὧδε. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Græcos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius

εὐδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε [e] ἀπομνημονεύοι † χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν οἱ δέχη † Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἕξης ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἀπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. ὅτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, οὐ ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔστι κτῆμα ἄλλου παρ' αὐτοῦ [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

[e] Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνημονεύει L. [d] Τὸ μέ] In cunctis Edd. fuit † μὲν, & deinde † δὲ· quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ δὲ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ δὲ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἴσα τὸν ἐν τῷ ὑραιῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ¶ ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ κεῖ εἰστιᾶτο ἡμέρας. *C. V.*

¶ Ἐπεδήμησεν] Malim fere ἐπεδήμουν· quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδήμει τὸν ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. *T. H.*

sem lib. I. Κυρ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι ὁπόταν μελετᾶν ἐκέλευσα τὰ πολεμικὰ ἔργα, ἀγῶνας ἂν τινὰς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προτιθέναι ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθέναι, φαίνεσθαι δὲ ποιεῖν ὧν ἀνεπείθησαν ἕκαστα, ὅτι, ὁπόταν κοσμῶσι, ἔχειν ἂν παρασκευὰς μάλιστα χρήσθαι. Haud dubie oratio solœca est, μοὶ δοκεῖ προτιθέναι, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκᾶ. *Caterum*, inquit, *quod ad singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicere, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ· τοῦτο δὲ ποιῶμεν, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χορὸς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετῶσα θεᾶται. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε δὴ πειθομένους παρέχειν τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπίθως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ἐμοὶ μὲν δοκῶ τὸ προτρέπειν πειθεσθαι μάλιστα ὃν τὸ † μὲ πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, † τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudemus; tum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulcet.* *J. F.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνίοις] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνίους *ad alios Deos ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνίοις eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνίους. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινὸς γραφίοις, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστείτου, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 82. εἰς διδασκάλου in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμψίας, εἰς Παυδημίου, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in Symposio, ἰτὶ δίκτυον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐν Πελοπιδῶν. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. F.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ᾅδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ οἰ utantur pro οἷς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πολεῦσι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* I. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μέ . . . . τὸ δὲ] Τὰ Mss. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲ δη. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mss. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorstius*, reperimus. *M. du S.*

35. Ταῦ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸν ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον ἀφικέσθαι, παρθένον βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο τῷδε τῷ Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλῳ εἱκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνα, καὶ στέφανον, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης διαπραμένος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σε τὸν νεών, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ὀξέως τοῖς λόγοις, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, καλεστόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοι verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. *J. Alw.* in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. insederat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει * τὸν Ἰλίου ἐπανελθεῖν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἵδρυσε, ὡς λέγει ὅτι ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννέακις ἐννέα. *V.*

41. Ὤνια] Πράσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὸ λιμένα· ἐπεὶ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. *V.*

* Τὸν] Perperam in τῷ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννέακις darent, quum in *V.* prostet ἐννέας. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T.H.*

† Ναύσταθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam immutes. *T.H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. *J.M.G.*

36. Καὶ τὸν ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀφικέσθαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *J.G.G.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A.V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοιν] Rectius Mf. Anglic. doctissimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J.B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοιν] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοι) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J.G.G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοιν] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβοιν legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti jussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim Cœlo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

βέλομαι ϗ τἆλλα εἰπεῖν, [c] ἃ περὶ αὐτῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ ὅσα περὶ τὸς ἵππους ἐδυςύχησεν, οὐδὲ γ' Ὑακίνθυ τ φόνον, οὐδὲ τ Δάφνης τ ὑπερφίαν, ἀλλ' ὅτι ϗ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῷ τ Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' ἑστίας ϗ τῦτο ὑπ' αὐτῦ τοῦ Διὸς κατεπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ ϗ ἐθήτευσεν ὑπ' Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, ϗ ὑπ' Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τύτῳ μέν γε ϗ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, ϗ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, ϗ οὐδὲ ἐντελῆ τ μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

[d] Ἡ γὰρ ὑ ταῦτα συμπλοκῆσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τ θεῶν, ϗ πολὺ τύτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστυ, ϗ Προμηθέως, ϗ Κρόνυ, ϗ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τ τ Διὸς οἰκίας; ϗ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδὸς ὑπ' ἀρχῇ τ ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τ πατέρα τ Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ὑπ' αὐτῷ, ϗ τὰ τέκ-

[c] Ἃ] Ἄγε L. [d] Ἡ γὰρ] Ἦ γαρ *Fl.* ut in his particulis saepe solet.

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Ἐξορισθείς. *V.*

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojæ ab Minerva redemisse. *J. J.*

Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime sane. Vulgata ὁ. μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δυώδεκα ϗ π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνος] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. *J. M. G.*

48. Σοῦ τ νεὸν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καταδυσώπησεν] Hoc est, *pudore incusso exoravit*: nam δυσωπία est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ἰαμβίοις] Eadem rhapsodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim osbitatem suam in ipsum Jovem ulciscí non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æsculapius percussus est fulmen, interfecit. V. supra S. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Rhetores Græci Interpr. *Aristoph.* passim *Hesych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Κἀξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενος] Quid si legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ ϗ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι ϗ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Felix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. seq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τῦ Φρυγός] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατάθοιτο, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ὃς ἐν Κρήτῃ ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τοῦ κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, γυναῖκα δὲ τὴν Ἥρας τῆς ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὴν γαμετὴν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων συνουσιάσμων, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τῆς θνητῆς καὶ ὑβριγενῆ γένους· ἄρτι μὲν ὁ γενάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετός, καὶ ἄλλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὴν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιλεῆ φασιν ἐκ τοῦ μηροῦ ἔτι [a] καιομένης, ἁρπά-

voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

[a] Καιομένης] Καιομένου Bz. P. A. illud ἀσυλλάβητον veteres Edd. probant: ι ſæpe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὕστερον δὲ τὸν ἀδελφὸν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ † Περσῶν ἰσοθεὸς ‡ ἀδελφῆς Ἀτόσσης § ἐράσθη τοὺς βασιλικοὺς διώκων, εἴ τις ἐστὶ νόμος κωλύων ‖ βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπειρηκότες, νόμον μεθίεσαν, ὃς κωλύει ἀδελφοὺς ξυνοικεῖν ἄλλον μὲν τινα τρόπον ¶ ἐξαρκοῦντα, ὃς διεστίζει τοῦ βασιλεύοντος Περσῶν ἔξω πεσεῖν ὁ ἐὰν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὸν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III. 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, cum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσέως male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὁ ἐὰν pro τὰ ἂν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὸν malui, quam ἀδελφόν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῷ Περσῶν βασιλέως: niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῷ Πέρσῃ. *T. H.*

‡ Ἐράσθη &c.] Ed. A. ἐράτα τὰς βασιλικὰς δ. ac pejus κωλύον & κωλύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἐράσθη τὰς βασιλικὰς δ. κωλύων, κωλύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod ἐράσθη fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρατο, ἠράσθη, ἠράσθησαν. Mox ἐκπεφύκασιν legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Medicco libro dedit, ὑπεκφύονται. *T. H.*

§ Ἐξωμοσίαν] V. Ἐξωμοσίαν· hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπείς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem, doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Fac.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *ir. β. c.* 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. *il.* 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, retari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in suo ipse femore defodit, et deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Junone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum ærarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de cœlo projectus a Jove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Astyanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea caussa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaso monti tanquam cruci adfixit, aquila apposita, quæ jecur viri quotidie rostro tunderet.

σας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, ἡ ὠδὶν ἐπάσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τὴν Ἥραν φασιν, ἄνθρ. πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὃν μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν, καὶ ἐν καπνῷ τὸν πᾶν βίον τα, καὶ σκιθρωπὸν ἀναπλάσαι, εἶτα δὲ καμψίτην, καὶ ἐκ τοῦ ἄρτιον τὸν πόδα· χαλεπῶς γὰρ αὐτὸν ἐκ τῆς στόματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲ Ἡφαίστου μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ πᾶς ἡμέραι καλάφασα.

Οὐ-

b Πυρίτου] Πυρίτην G. P. πυρίτου vel πυρίτην notatur ex L. πυρίτην *J. V2. AIW.* Reliquae Edd. Fl. sequuntur. c Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη solae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum consensum non valent.

7. Ὑπνήμιον] ¶ Ὑπνήμια λέγονται τὰ ὄχα συνουσίας ἐν μείζοσι. *V.*

¶ Ὑπνήμια] Haec *Suidae* suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *T. H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adversus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuisse, orationem Andocidis *adversus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πατρῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπνήμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπνήμιον] Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνήμιόν ἐστι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ararium, & ignipotentem*: βάναυσος est *arte sordida seu sellularia quæstum faciens*: sed πυρίτλιν Græcis esse *ignipotentem*, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτης λίθος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mss. est πυρίτην sed hujus vocis exemplum quæro. Forte scripsit *Lucianus* πυρίτην, *qui igne utitur in flando, & coquendo ære*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Esdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτλιν] Ed. *J.* πυρίτην. viderint alii an commodius. G. & P. πυρίτην. L. πυρίτλιν vel πυρότην. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorsus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὕτω μὲν ἓν ἐξετέλεσε τὴ καλλαΐλω. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ᵃ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος ὖσα, καὶ τοσούτων μήτης θεῶν, παιδερασθοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὀπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· ᾗ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιοῦσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κτλ. τῇ αὐτῇ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ὁδῷ, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῶν Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῶς ὀπὶ τῶν νώτων γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξης δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic pœnas igitur persolvit. Rhea vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & *terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

ᵃ Ποιεῖ] Ποιεῖ P. ᵇ Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *AtW.* Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Ba. & P. nova sententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. Δ, 426. Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. Ε, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύουν οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι.

Τὰς ἐπιστάτιδας μέγας οὐρανός. Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in *Homero*: ut & illa ἐλισσομένη περὶ κεντρῷ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀπαφροκόμῳ κούρῃσιν ἐλισσομένῳ περὶ κεντρῷ] Il. Α. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἐλισσομένῳ] Κούρῃ δ' ὑραίῃ ἶσον ἐλισσομένῃ περὶ κεντρῷ Il. Α, 317. *J. Br.*

60. Ἐπισκιρτῶντες τῷ κεντρῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui clasicus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muscæ encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* *J. B.*

64. Ζωὸν

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & consessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μέ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ γὰρ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως θεμιτὸν καὶ Ἡφαίστου κλεινὸν ἔργον.

Οἱ δὲ θεοὶ πᾶς' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ὀπτικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται τοὺς ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσαν, ἑλισσομένης περὶ καπνῷ. κἂν μὲ θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ὀπτεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεισιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῷ γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι σοφοὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ὑπολαμβάνουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μέ δὲ νεμάμενοι κατ' ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲ Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

θνητῶν] θνητῷ P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. θρησκείας] Λατρείας. V.

64. Σωθέντων αὐτοῖς] *Pausan.* in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι ἐ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης ἐ εὐσεβείας. *J. Br.*

65. Δάλος] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόρρητος] Forsan ἀπόμυητος vel ἄστος, ut Ἀδ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac salsus:* ὑργάδας vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνια] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *viti* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲ Δέλφος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος ☿ Ἀθηναῖος μαρτυρῆται γεῖτ ☿ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· ☿ ☿ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος· ☿ ὁ Μυγδόνιος ☿ Ῥέαν ☿ ☿ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες ☿ γενέσθαι σφᾶς αὐτοῖς, ☿δὲ τραφῆναι μόνον ☿ Δία λέγουσι, ἀλλὰ ☿ τάφον αὐτῷ δεικνύουσι. ☿ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἐπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι ☿ Δία βροντᾶν, ☿ ὕειν, ☿ τἆλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ☿δὲ Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δόξειν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῷ ἀπεικάζουσι, ☿δὲ καλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα P. b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta Va. cui opitulantur A. P. L. eadem lectionem oſtendit ora AIW. c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί; d Αὐτῷ] Αὐτοῖς P. & margo AIW.

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. præſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, ☿ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρὺξ τιθέσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτῷ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & Ez. *Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενιήτλιον Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. quadem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari πτηνοσφαλῆ alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ὁ ἥβης ἐφ' ᾧτινι, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Heſychius, ☿ ἀπαρχὴν ἔχοντα ☿ γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. v. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τόθι χαρίεσσα γένεια.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Alianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἐράσθη αὐτοῦ [Διάφιλος] νύμφη μιᾷ, ☿ ἀμείλιχα καλῷ ὄντι ἐπὶ νέῳ, ☿ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτα ὑπηνήτην: abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ὁ ἀπαλὸς τὴν ὑπήνην. in vocab. p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. *Strab.* l. c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου ☿ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πυθοῖαν ἀγωνίσαι] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὸς πάντα] Ne cui fraudi ſit illud ὅλον, notan-

da

viderint Deos, finguntque certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

οἰῶ ὅτι ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δὲ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δὲ οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν ὕστε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, ὕστε τὸν ἐκ Θρᾴκης μέταλλον χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετοικισθέντα, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοποῦντα κεκλῆσθαι μόνον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἅπαξ πέντε ὅλων Ἰήτρου θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμούς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἰ-

92. Ὑπούτην] Ὑπὸν τὸ γόνυ, ἀπὸ τοῦ * ὑπτιῶσι, ἐκπαιδεύει καὶ ὑπτίους ἀσκεῖ, ἀκροβατοῦσι. V.

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. V.

98. Τὸν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ ἡ ‡ τοῦ Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ὁ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσας Φειδίας, ἅπαν ἐκ ὁ ἀγὼν τὸν Ὀλύμπιον ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τοῦ Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἥκειν τοῦ ἀγῶνος, ἄκλεὴς δὲ ἡ μητέτι, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, ἐν' ὧν ἡ προαπῤῥαίνῃτο αἱ θύραι μάκελλαι. V.

* Τοῦτου] Lege ὑπτιῶσι ex Etymologico Magno. J. C.
C. ὑπτιῶσι καὶ ὑπτιοῦσθαι τῷ γονάτι. M. du S.
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαιῶσι in *V.* ἐχμαῖον. T. H.
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ἐλ.] Hoc in *V.* præfigitur: pertinet tamen, monente *Salmas*, explicatio ad τὸν ναόν. T. H.
‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidis*: recte. M. du S.
Quamvis in A. E. conspicatur, Ἐν Πίσῃ γάρ τῇ ἠλιακῇ, cui *Mart. Sladus* adscripserat, Ἠ— quae est in Elide, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς ἠλιακῆς γῆς· in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: πενταετίαν Ἠλιακὰς a *Stephano* consignatum. Idem liber πενταετίαν pro πεντετηρίδος Ed. A. T. H.
§ Μαθόντες] Coll. φοτε male. M. du S.
¶ Προαπῤῥάντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προαπῤῥάντο, in altero legatur προαπῤῥάντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III. 16. Ἐπιστροφὴν δὲ τῶν θυσιῶν ποιοῦσι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προαπαίροντες. T. H.

da hujus locutionis naturâ, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in ἀφ' ὥρας, ἀφ' ἑσπέρου, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Πφ. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. M. du S.

2. Προῤῥήσεις καὶ ἐκῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. J. B.

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θερμὰς jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόῤῥησιν, pro μὴ πρόῤῥησιν. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? M. du S.

Προῤῥήσεις καὶ ἐκῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὸς, ἐκὸς, &c. J. M. G.

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Ruft. dico ad *Pausan.* J. B.

6. Οὐ-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσαλο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον ἢ αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ' ἀχρήστων τι καλασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φορεύουσιν ὀφθαλμοῖς ἅ θεῦ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω βεβῤῥαντηρίων, ὅτις μὴ καθαρὰς ἔχοι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, καὶ καρδιαλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ προσχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ὅτι πᾶσι δὲ τοῖς ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ ἢ αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, & ut Cyclops ille secans, & exta eximens & cor protrahens, & sanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic post alias fusius prosequi non lubet. V. ἱερ. c. 17. *Apul.* Milesf. IV. & in Apol. & *Salmasium.* *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὴς] Consule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ὁ τοῦ Συμποσίου φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρουσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλειον· ὃ ἐλαφρὸν δὲ πλῆρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ σίφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὴς] Certe σίφειν pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2. G. 528. - *& socii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπισίφουται δὲ ποτοῖο αἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς αἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὡς διὰ τοῦ ποθῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi suspecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid si igitur ὑπόφωνον, vel potius ὑπόφωνον; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celf. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὰς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyss. K. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ π.] Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διαστιδᾶλαι] *Homerica* dictio, ut & versus sequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res est ex omni genere Scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celf. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philostr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesius* Panis symbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις. & *Clem. Alex.* προτρ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

& vs. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illustrissimus. *M. du S.*

39. Διὴ βῶμοι &c.] *Homer.* Il. Φ, 487. Εἰ δ' ἰθὺς πολέμοιο διὴ βῶμοι ὄφρα οἱ εἶδῇς. *J. Br.*

Διὴ βῶμοι] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξυρημένον] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξυρημένον] Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 χιλίοντα θυσπέσιος, ἡ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν διαχεῖται ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἄνθρωπος τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ἥτω 30 ποιῶν χρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Αὐδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τ' οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία 59 χιμοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ἄλλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ χροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ἡ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῇς, 40 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, ἡ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγημένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων πρότερον· δὲ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγημένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* ἐς Ἀπολ. ἴκας, ἴκας ὅσσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλους. *Callim.* alii Καρδιωλικῶν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophano.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἴκας, ἐκὰς ἴτε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſtoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀείσω σιωπῶσι· Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πάσῃ ὁμοῦ (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ.* v. p. 59. & *Grot.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ ἐν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΙΣ ΒΕΒΗΛΟΙΣ κελεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, ὅταν ἀρχὰς τὰς σὰς ἀτέλεστους ὑφηγῶνται, φησὶ πρὸς τοῖς

μίων, ἡ τ' γιγάντων ἢ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦλθον ἐς τ' Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ ζ' δέους. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσ τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γ' ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειτ γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἑπτ μυρίων.

quam, ut ab hostibus & gigantibus seditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, aritem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται πεισάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γ' Ἄπις, ὁ

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moria-

55. Ὁ μὲν γ' Ἄπις ὁ μέγις.] Ὁ Ἄπις ὁ ταῖς ἀγέλαις τ' Αἰγυπτίων ἐπίσκεπτος βοῦς ἦν, ἡ ἴσχυν τινὰ * ἰδίαν σημεῖα. Τοῦτο πολὺ ἀξιοπρεπὲς ἡγοῦμαι τὸ σύμβολον. *V.*

* Ἰδία σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi *σημεῖα καὶ γνωρίσματα* fuisse tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἀποδυτὸν τὸν τῆ Νείλε ὑποδεξάμενον τῶν σημείων· quare mirum non est ἀξιοπρεπὲς, quae Nilo maxime debebatur, auspicium ab eo captum. *T. H.*

ἀληθεστάτων τῶν μυστηρίοις θύρας ἐπίθεσθαι κελεύω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀπαθεστάτοις μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROPHANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse Vir Amplissimus tum Galeni commentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. *οἱ δὲ οἰκέται ἢ εἴ τις ἀμαθέστερός τε ἢ ἀγροικότερος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. Famuli autem, & si quis alius adsit* PROPHANUS *& agrestis AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ixx. 882.

— Τὸ δὲ μὴ οἰκέτου σόματος τὸ πύλαις
Καθίζω δυσπαίφατον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλῶσσ' θύρας οὐκ ἐπέπασται
Ἀρμοδίας.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lampрid.* in Alex. Sev. & *Meurs.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id quod Lucianus pro more suo, nisi tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμας] Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμας] *Lampрid.* in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τ' θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομῶσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φιλὸν . . . τὸ πρόσ.] Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* scriptura, ἐχθρὸν ingentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερον χρεωκοπήσαντι] *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus:* quod mutatus est ab *Erasmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοισιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῆ τι ἡ ᾠδὴ χολάζουσιν ubi *Benedictus*

in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ὕτω θεὸ πολλοῦ ποιεῖται ἢ κόμιν, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ [a] ψιλὸν ὅπερ τ κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν τ Νίσου ἔχῃ πλόκαμον τ πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅπερ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τ ἰδιωτικῶν βοῶν. ταῦτα ὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τ πολλῶν πιστούμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ τῷ μὲν ὅπως μὴ σοῦ ἕνεκα, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τῷ μὲν γελασομένου τ ἄνοιαν αὐτῶν, τῷ δὲ τ ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένου.

a ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *F.* ὑψιλὸν ad oram *AIW.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου· illud poscunt ἐπιλιμήσονται & γελασομένου.

59. Καὶ τ Νίσου ἔχει πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ἦν, ἔχων ἐπὶ τ κεφαλῆς μέσων τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτραπείσης ἀνάγκη ἦν ἁπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευεν. *V.*

† Ἦν.] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ἦν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ γὰρ σὺν ἀγέλαις διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μέλλεις ἐν ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *F.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. diæta. Ἐπιδιεσκεδάσας λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γράφειν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῷ μὲν . . . τῷ δὲ] Hic & proxime supra ad τῷ μὲν respondet τῷ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἔνι & ἔνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν σὺν ἐνεῖς' εὐχημοσύνῃ. Lucian.* de Parasito. §. 16. σὺν ἔξεστι σωφρονοῦντα μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) σὺν ἔνι τοῦτον εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ἔνεστι, τὸ μὲν πρώτας ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸν τ Αὐλίδος — ἁλῶναι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *F.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ZETΣ.

Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ ὡδὶ σκεύαζε τὸ τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ ξῆσον ἐξῆς ὡδὶ τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανεῖεν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

JUP.

TU scamna dispone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philosophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Aristippo: κατηγόρησε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν οἱ ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philosophorum sumit pro ipsis Philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum Vir Eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum*, &c. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuisset in anterioribus pro ἐστὶν ὁ Πυθαγορικὸς κατάσχεθε, dixisse Noster, ἐστὶν ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi Philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur Philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὴς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διάφορον. Βίος ἐστὶν ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον; Respondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quasi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἄπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρ' ὦ βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀνθρώπων εἶναι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πράσεις. At *Thom. Magister* hunc semper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J.J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic designet pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. *M. de S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi, nec enim adsentior Leopardo, qui Emendat. 14. *mancipia* significare dicit, hic & in Aristippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque assentitur ad Laertium Menagius. Ita autem ille de Aristippo, καθεγόρησε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν οἱ ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues sine corpore vitae.* Sed retinet βίος solennem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas Philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque se-

quun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

3. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

ἢ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει ὁτοπαραυτίκα τὰργύριον καλαβαλέσθαι, εἰς ἑπόμενον ἐκτίσει, καλὰς ἡγησάμενος ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ ἀμελεῖν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἤδη.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνόταλον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

[a] Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* caulam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσιν, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσιν· inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύξεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ἵνα πωλοῦσιν ἐπαναιζόντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene dirisa temporibus isthæc sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πολλοὶ & in ῶν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, præconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλαβαλίσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίσειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλαβαλεῖς ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλαβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καλαβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vitam optimum, vitam virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βούλεσθαι; τίς εἰδέναι τὸ σύμπαντος ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικήν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικήν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostūram. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸ ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίᾳ μακρᾷ, καὶ ἀφωνίᾳ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλτιστε τὸ Κροίσου παῖδα

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τῆς μαθήσεις ἀναμνήσεις ἐποτίθεται, εἰκότως τοῦτο λαμβάνει τὸ νῦν πεπαίκει τὸν Παλαγόμεν. G.

21. Τῆς π. ἁρμονίας] Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat p. 221. A. & Cicer. III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῆς πάντος ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M.du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψᾳδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis disserebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M.du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. 2 *Ristershus.* in Porphyr. p. 29. b. M.du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J.B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίᾳ] Vid. *Ristershus.* ad Porphyr. N. 19. M.du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M.du S.

50. Ἃ σὺ δοκεῖς τετράμα] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt *decem.* (δ'. γ'. β'. ἁ. ὕτω μ' ἐν ἑνὶ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ ὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τὴν μονάδα, ἂν δυνάμει βούλῃ) εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀκολουθεῖ τὰ ἑπόμενα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς· τὴν μὲν μονάδα, δυνάμει ὄντος τριγώνου, πλευ-

τρίγωνα. Τρίγ. δν. ἑπόμ. ἁ.

filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεται. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἄτα εἶναι σοφὸν χρή.

4. PYTH. Post haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque & forma cassa moveri?* Ad hæc intelliges

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα γὰρ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, ἃ πώποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ τῶν ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ὀπὶ τετέοισι

σι

[a] *Μουσ. & γεωμ.*] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul. Μουσικὴν & γεωμετρίαν*] *γρ. καὶ μουσουργίαν καὶ γεωμετρίαν ἐνασκήσεται.* Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, *Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεως* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.*

πλευρὰν μονάς· τῶν δὲ ἐπιφανείας πρώτου Δ. (τῶν Γ.) πλαγίαν δυάς· τῶν δὲ δευτέρου (τῶν ἕξ) τριάς· τῶν δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλαγία. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετραγώνῳ στοιχειούμενον τοῖς πρώτοις τὸ εἰθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα· τριγώνου γὰρ τοῦ τετραγώνου διὰ διὰ τὴν πλαγίαν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλαγία, ὃς ἐστιν ἀρχὴ τῶν στερεῶν. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παραβάσει ἐρῶ, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ί. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. ὕστερ

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πήγαν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. *G.*

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lego* τριγώνου hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn.* *Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem.* *T.H.*

51. *Τρίγωνον ἐντελὲς*] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo.

∴

. . .

. . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. *J.P.a G.*

52. *Ὅρκιον*] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Iliad. & Ofir. 679. idem rursus omnia quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτω. c. 5. & *Brod.* Misc. II. 6. & nostrum iterum φιλοσ. c. 12. *Ritterh.* ad Porph. p. 26. & ipsum *Porphyr.* cum notis N. 20. versus ipsos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mss. *M. du Soul* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. *J.F.R.*

69. Αὖ-

σι δὲ, γνώσει † θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δακέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ ἀμφιλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ † θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον * δύεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μέχρι καὶ τῶν πανδώλων· καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσῶν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

* Δύεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐνδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. H.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet Thom. Mag. in Ἀναντεῖται & Θάσμαλα. T. H.

69. Ἔφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τῶν ἀναντεῶς λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπνωμένων· ἔστι δὲ ἀναντεῶς τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. V.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. *M. du S.*

74. Ψυχῶν] Vide *A. Gell.* IV, 11. *A. V.*

Ψυχῶν] *Jamblich.* N. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ ἴν τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad *Heliodor.* *J. B.*

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνων εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, τὴν μυσάττιν κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ἐγὼ μὲν ἀλλ' ἱροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) ἐμετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Scheffer.* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ἐγὼ μὲν ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ἐγὼ μὲν ἱροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ', ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσχύσω,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ἐγὼ μὲν ἀλλ' ἐγὼ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὸν τὴν ἰκρριάδα τῇ φρενί.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΑ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώναξ, ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γὰρ ἤκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ἐγὼ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ἐγὼ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω καπῆς, ait, Ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ καπῆς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut apparet, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ὁ Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐγὼ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώναξτος. ἐγὼ γάρ, ἀντὶ τοῦ ἐγὼ γὰρ ἤκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ἐγὼ γάρ, pro ἀλλὰ ἐγὼ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ Φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ σπέρμα γονή εἰσι· καὶ ἢν ἁπόδυσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν Φύσιν. [b] ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυχὶ μεμελημμένῃσιν; αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδέ ἕν τι. [b] Ἐψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμῳ usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ὃ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, ὃ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὖτ'. ὃ γὰρ ἀλλὰ πιεῖσόν.

Hic allinit de suo Interpres, verba ὃ γὰρ ἀλλὰ πιεῖσόν vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκεύην Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

——— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
——— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὃ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. ὃ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ὃ γὰρ ἀλλὰ p. 0 *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ὃ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Καθωκιδῆς ὁ ἐνδεδεκάμωι τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ὃ γὰρ ἀλλ' ἀληθὲς. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τὸ, ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ὃ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ὃ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ὃ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ὃ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροὶ. pro communi ἱεροὶ. Qua in voce passim in Ἁγρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐψηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, ὦ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, ὦ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ἀνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε ὦ ὠνησαμένου τὸ ὄνομα, ὦ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, ὦ Τάραντα, ὦ τῶν ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς ἐστιν, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινῇ [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον πάλιν ἀγάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸ Φοῦσον. F.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀλεκτόρων κύαμον, ὦ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, εἶτα ἀλέᾳ τε τῇ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀπὸς ἐπανέλθοι μετ' ὀλίγον, εὑροι ἂν ὀδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμαθησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινὰ. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεσθαι προσφερῆ: (ſic lego, non προσφέρει aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus profiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή ἐστι. Quid igitur? γόνου dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἵματος; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις ἐοίκασιν ὅμοιοι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quæ Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔστιν ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Græcia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἐ Θεανὼ ἦν. Τούτους δὲν φησιν αὐτὸν ἰωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρι-

7. MERC. Visne squalidum illum Ponticum? JUP. Prorsus ita volo. MERC. Heus tu peram suspense, exserte humerum, veni, circumi hunc consessum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generosam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum. EMT. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ, καὶ περίθι σὺν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἐπιδειξ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς λεγόμενος τοῦ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδια γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχὺς καὶ τραχύς, ἅτε ἀγναπτος, κατὰ τὴν ἀρίστην χεῖρα ἐκ μασχάλης ἀφιεὶς τὸν ἕτερον ὦμον· ὅθεν καὶ ‡ ἑτερομάσχαλος. Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, ὅπερ ὁ καὶ ἐξωμίας ἐμόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξείνου erat in V. & A. Ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. T. H.

† Ἐξωμίδια] Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδια. M. du S.

‡ Ἑτερομάσχαλος] L. ἑτερομάσχαλος. M. du S.

Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίς. Etymol. in Ἐξωμίς, Hesych. in Ἑτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurs. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινόβια, seu *consortia*, de quibus vide *Joan. Scheffer.* Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuisse ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. M. du S.

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium*. G.

Ποντικὸν] Sinopensis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam versionem editionis præcedentis, sed & ab illo versum esse, *cui ex humeris pera dependet*. Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco consideranda, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Vestiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quasi ἀμία inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ἀμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμὶς autem est vestis servilis sic dicta, eo quod humerum nudum & exertum ostendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Hesychium* & *Suidam* in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. seqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Respicit hic hujus Philosophi historiam, qui captus a prædonibus revera veniisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. M. du S.

11. Γε καὶ] Longe melius in *Thoma Magistri* codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς.) M. du S.

δικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὑπτήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῷ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ ὑ τὄνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, ἢ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρώτα κάλλιστον γὰρ ὕτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, ἢ καλῆρες, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ ἢ νὴ Δία δάκῃ γε. ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, ἢ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, ἢ ἀπειλητικόν τι ἢ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτῃμι ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ ἢ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὲρ τὰς ἡδονὰς, ἢ κελεύστως, ἀλλ' ἑκόσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

[a] Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AIW.* quod paene vulgato praeferam. [b] Διῆρκε] Ad oram *AIW.* notatur διῆρτε· quod ſcriptum fuerit pro διῆρται· nam διαίρειν & ἀφαιρεῖν ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. [c] Λεοντῆν] Λεοντην *BI.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος ἐ ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κιλόστος] Εὐρυσθεὺς ἐκίτατ᾽ε τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J. B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J. B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris; quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *prologuor, praedico.* *J. M. G.*

50. Τάφον] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laert.* VI. p. 143. B. C. ait, παρὰ τοῦτο ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, ἢ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφον] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J. F. R.*

52. Ὅτι-

versum autem veritatis ; & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. EMT. Age, Præco, si te emero, qua me ratione docebis ? DIOG. Cum primum te accepero , & deliciis exutum, cum inopia concluſero , palliolo te amiciam , deinde opus facere, & elaborare te cogam , humi dormientem inter haec , aquam bibentem , & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas , mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges , & nugas putabis omnia : relictaque domo paterna , aut sepulcrum inhabitabis , aut desertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit , & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caesum ? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam ? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ τιμῶμαί σε, τίνα με τ τρόπον ἀφελήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἀβλαβῶν σε, καὶ ἀποδύσας τ τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλαχλείσας, τριβώνιον ἐνδαλῶ. μᾶζαν δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε σιμπλάδιον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τ θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ παιδίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ σπυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ἀποδογράφων βιβλίων. καὶ εἴτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ἐγὼ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἵνα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων , πεπονημένων. *V. G.*

54. † Ἡ στρεβλοῖ] Βασανίζῃ, δισμῇ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus scholii erat ἴρηται, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli : ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium , uti hic emendatum habes. *M. du S.* In *V.* & Ed. A. est: ἴρηται] προγεγραμμένοι , πεπονημένον. Nomini praescripto , quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit : neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλλιγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ στρεβλοῖ] In *V.* ἡ στρεβλῇ τούτων] βασανίζῃ, δισμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide , an sit ut apud Satyrarum poëtam , *scriptus & in tergo* &c. *Juven.* 1, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur , quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi , & ad eum notas Consultiss. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῦ μεγάλου β.] Sic *Aristophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς ἐχὶ δὶα τοῦτον κορμᾶ ; ubi *Scholiastes* inquit. Τὸν τ Περσῶν λέγει· ἔτως γὰρ ἐλέγετο αὐτὸς διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρήσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἐπιβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μεσότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον καὶ πρόσωπον παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ· καὶ τῆ ἀφροδισίων αἱρῶ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾳδιά γε,

bent, haec sunt. Improbum oportet esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & absona loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus. Loca sequere celeberrima, & in his ipsis solus & insociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. *V.* * ὃ δὴ τὸ ἴσθι καὶ ἐρυθρᾶν. *C.*

65. Ἀπηχὲς] Κίνον † τῆ κατὰ πάντων ἔχου. *V. G.*

70. Ἀπόξυσον] Γράφεται ἐκ ἀπόξυσον. *G.*

* Παρὰ τὸ ἴσθαι] Ὃ ἐστιν ἐρυθρᾶν. *Etymol.* & *Suid.* *T. H.*

† Τὴν κατὰ πάντων εἶκε] Corruptum: C. ξένον τῆ κατὰ πάντων ἔχε. *M. du S.*

Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τῆ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἔχε *discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur.* *T. H.*

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientia deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione jactarent.* *M. du S.*

70. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus exstirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; & *abstergere*, si cum ἀπόξυε comparetur, parum vehemens. *J. M. G.*

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& sine ullo commercio esse velis, neque amicum neque hospitem adeundo.* Tu vero postrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hospitem admittendo:* nam προσιέσθαι τινα non est *adire aliquem*; sed *aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui* Ælian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων σιμάτων τοὺς δυμένους προσίετο. *Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes:* & passim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. *J. C.*

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne rem quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Pau-

keus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit. delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ ὗτος, ᾧ πᾶσιν εὐχερῆ μέλλθειν. ἢ γάρ σοι δέησει παιδείας, καὶ λόγων, ᾗ λήρων, ἀλλ' ὀπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἤτοι σκυλοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ᾗ τὸ θράσος παρῇ, ᾗ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μέν σε δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς ὀπὸ καιρῷ γένοιο· ᾗ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ὑτοσὶ τὸ μέγιστον δυ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτῷ, καὶ βοῶντος, ᾗ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος ᾗ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ὀν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴαγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, ᾗ πλουσίων δεόμενον. βίος ὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ὀπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρόταλον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, ᾗ

a Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *J.* V2. Θαύμαστον Margo *AIW.*

4. Ἀβρόταλον] Τρυφηράταλον, ἁπαλώταλον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποήσειεν ἂν τις θαῤῥῶν, ποιεῖ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vana sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θαῤῥῶν ποιεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. J.*

78. Πολύποδα ἀμὸν] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Srob. XCVI. *M. du S.*

80. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τέχνην βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτης *β.ον* signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κηπωρός] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Ita-

καὶ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολιθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀποζεῖ μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ ἀδιάφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μελιῶν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὲ αὐληρίδος ὀπτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ὀπτημῶν, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ὢν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὀπτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli moleſtiam ei faceſſere, o bone, nec interroga, ebrius enim eſt, ita ut ne reſpondere quidem poſſit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene ſanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae ſint in illo, & quae tractet. MERC. In univerſum conviva dexter eſt, & compotationi aptus, & qui commiſſetur cum tibicina apud amatorem herum & luxurioſum. Caeterum bellariorum coquendorum ſciens, & obſoniorum peritiſſimus, & omnino voluptatis magiſter. Inſtitutus Athenis ſerviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius inſtituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumſpiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non poſſum. MERC. Videtur hic non vendibilis eſſe & apud nos manſurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *J.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora *AIW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακυντίων. *M. du S.*

24. Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

Et recte quidem ita legi *Suidae* oſtenderit: Πίμπλα, πλακοῦντια. *T. H.*

20. Περὶ Σικελίαν] Conſtrue περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν ſunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* E.L.

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & ſic legiſſe videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iſte, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* ſic & eodem modo c. ſeq. ſcribendum ἄπραλος καὶ οὗτος μένουσι· mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὸν πεπρᾶσθαι βούλομαι· *ambo enim vendere ſimul volo:* in Edd. βούλεσθαι, *volunt:* & ſtatim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πυθέσθαι· quod eſt ἐπιπλήττειν quam vulgatum πυθεῖν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κελεύω πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡδέως ſit *omnes*, *cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti obſervarunt: vide *Suidam*, & Gloſſas *Herodoti* a viro doctiſſimo *Gothofredo Jungermanno*, meo neceſſario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mſ. P. L. & Ed. *J.* in reliquis mendoſe legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφίσου] Abdera patria *Democriti*; Epheſus *Heraclitii*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non definit; lugere alter aliquem videtur; ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus; imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι. ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τὸν δύο τοῦτον, τὸν γελοῖον τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτοὺς πωλῆσαι βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθι εἰς τὸ μέσον. τοὺς βελτίστους πωλῶ· τοὺς σοφωτάτους πάντων διακηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, ὁ διαντιώτης οὗτος· ὁ μὲν οὐ παύεται γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν διακόπως γε τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἑτοῖε, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ πᾶς οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὀρθῶς ἔχει σπουδαῖον μὲν οὐ αὐτόθεν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρία. ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ σὺ πάνυ εἶ ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος· ὦ τῆς ὕβρεως, ὦ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

Σὺ δὲ τί κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγοῦμαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυόεντα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπίσηριον τοῦ δὴ αἰκτέρως τι σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα καὶ δο-

---

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *Aiw.* c Πενθεῖν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *Aiw.* secutus non sum. d Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur, subscriptum saepe solet ad latus poni. e ΗΡΑΚ] Ἡράκλειτος *F. Ai.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. f Πράγματα] Πράγματα *F. F. Va. P.* Formam Ionicam *Ai.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. Μὰν video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μέν. g Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ *edit.* &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐκπώματα] Ἐκπωμάτιον. *V.* † κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴρ &c.] Accesserunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

---

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Gravii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἀλλωπώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀγαστῶς ἔοικεν ὁ Ζεὺς, οὕτως ἡμῖν μύθων. & post p. 374. Ἔοικεν δ' ἂν πολύ τι πλῆθος πενθεῖν ἐπερρύτου. *F. F.*

Ibid. Πενθεῖν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθῶν. Nisi forsan πενθῶντα scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίᾳ] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tum ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

ϗ λέγε ἄ῾ρ᾽ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλιστε, μηδ᾽ ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολιθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω ϗ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ ϗ ἀποζεῖ μύρων· ὡς δὲ, ϗ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ ὡς ἀφόρητον. ἀλλὰ καὶν σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, ϗ ἃ μελιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, ϗ συμπιεῖν ἱκανὸς, ϗ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος ὑπτήδειος ἐρῶντι ϗ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ὑπερήμων, ϗ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ὢν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ ϗ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, ϗ σφόδρα ἠυδοκίμει παρ᾽ αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καλαφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παλαχόθεν ἐρανίζοντα τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui committetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *J.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora *AiW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακυντίων. *M. du S.*

Et recte quidem ita legi *Suidas* ostenderit: Πίμμακα, πλακύντια. *T. H.*

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici*. *E.L.*

24. Ἐρανίζοντα τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mss. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπραλος ϗ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Mss. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπρᾶσθαι βούλομαι· *ambo enim vendere simul volo:* in Edd. βούλεσθαι, *volunt:* & statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πινθῶν· quod est ἐπιεικέστερον quam vulgatum πινθῶν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κελεύω πᾶσιν ὑπτήδειον οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ὑπτήδειον sit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gulielmo Fungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. *J.G.G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mss. P. L. & Ed. *J.* in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφίσου] Abdera patria *Democriti*; Ephesus *Heraclitii*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non definit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι ἄλλον ἐνθένδε ὀργή· μᾶλλον δὲ τὸ δύο τούτω, τὸν γελασᾶν τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπράσκω [b] βέλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον εἰς τὸ μέσον. τὼ ζείδωρω βίω πωλῶ· τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΩ. Ὦ Ζεῦ, ὁ ἐναντιότης. ὁ μὲν ἀφελὲς πρὸς γελᾶν, ὁ δέ τινα ἔοικε [c] πενθεῖν ἀκριβῶς καὶ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἑτοῖε, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΩ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἅπαντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει σπουδαῖον μὲν οὐ αὐτόθεν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρία. ΑΓΩ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ σὺ κενὸς εἶ ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, ὦ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

Σὺ δὲ τί [d] κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. [e] ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα [f] πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπίσσω [g] τοῦ δὴ αἰκτίρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα καὶ δο-

[b] Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *A1W.* [c] Πενθεῖν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *A1W.* secutus non sum. [d] Κλαίεις] Κλαίης *F.* in ea, quae. presse veteres membranas sequitur: subscriptum saepe solet ad latus poni. [e] ΗΡΑΚ.] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. [f] Πρήγματα] Πράγματα *F. F. V2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. Μὲν video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μέ. [g] Τοῦ δὴ] Τὸ, δὴ αἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐπιλήσιον] Ἐπιλανέστιον. *V.* † κὴς γὰ ὁ Θάνατος. *G.*

† Κὴς &c.] Accessemunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

etur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Gravii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀτρεμεῖ ἔοικεν ὁ Ζεύς, οὗτος ἡμῖν μόνον. & post p. 374. Ἔοικεν δ' ἐν πολύ τι πλῆθος ἀνθρώπων ἀσεμβρίου. *F. F.*

Ibid. Πενθεῖν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθῶν. Nisi forsan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοχίω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσεις καὶ τὸ ὅλεθρον συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ἄτιμον ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον), καὶ ἔστι τοῦτο τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμοιβόμενα ἐν τῇ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἔστι; HPA. Παῖς παίζων, πεττεύων, ἀλλοφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; HPA. Θεοὶ θητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; HPA. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτ[ερ]ε, ἢ γρῖφος συνίθεις; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ὑποσαφεῖς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὑγιήσεταί σε ὦ φρονῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

ἐν Σωστιδῶς] Σωστίδης *f.* Va. B1. 2. recte quidem: sed quia δ. accentu tantum mutato propius accedit ad σωστικὸς F. & A1. hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀντὶ τοῦ πῶς· ἔστι δὲ ἐ τοῦτο Ἰωνικόν, ἀντὶ τοῦ ἐ Ἔφεσος Ἴωνας. Ἔφέσιος δὲ Ἡράκλειτος *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φάρμακόν ἐστιν ποιοῦ διλιτήριον, ἀπὸ τοῦ † κεχύσθαι κυκεών, ἢ ποτόν. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενος] Σωνδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ἐ τὸ δίκτυον, ἢ συμπλεκόμενος λίνος. *V.*

69. Ἡδέως] ¶ Ἀκμαιοτάτως. *G.*

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* scriberetur: πῶς· ὀδύρομαι] ἀντὶ τοῦ πῶς . . . . Ἰωνικὸν, ὡς ἂν καὶ Ἡράκλειτος. Ed. A. dedit hunc in modum: τοῦ δὲ ὀδύρομαι] &c. Ἔφεσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul*: *Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. supplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τοῦ κυκᾶσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύσθαι χυχεὼν τις ὤν. Συγκεμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκίμενον· nam longius abit συγκαταμένων. Pro ποτοῦ vidi, ni fallor, in V. πολλῶν. *T. H.*

‡ Διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ σουσμαλικὸς] Pro hisce in C. legitur: ὅθεν καὶ τὸν χλωὸν γρίσπον φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ σουσμαλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον· prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 55. Γρίφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὸν χλωὸν γρίσπον φασί. ergo mendo non vacat illud γρίσπον· quanquam ea de significatione γρίσματος ut tacuerunt *Jo. Meursius* & *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρίφος autem, quo destituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praeposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαιοτάτως] Ἥδιον Grammatici exponunt ἀκμαῖον, ἰσχυρὸν αἰμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *T. H.*

54. Τὰς ἐκπυρώσεις] Heracliti ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πῶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφίη, ἀσύνεσις εὐσύνεσια, & mille similia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I. 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι τωὐτὸ ξυμμιγνύμενα καὶ διακρινόμενα θνητὰ τωὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομενον] *Hesychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους συνιθεὶς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomo-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

Τετὶ τὸ κακὸν ἡ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, ὦδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῷ ὠνήσομαι. ΕΡΜ. [b] Ἄπρατοι γ' οὗτοι μένουσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

75 ΕΡΜ. Βούλει τ' Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τ' ϛωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τ' ἱερώταλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιϛα εἰδὼς τυγχάνεις; 80 ΣΩΚ. Παιδεραϛὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ὀπαδειότερ' ἐμοῦ γένοιϛο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ σώματ' 85 ἔρωϛὴς εἰμι, τ' ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

[b] Ἄπρατοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti ſumus ſolius *V2.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραιλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν ϛωμύλον] Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ** ἵφορον τ' λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἔφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἰξιόφορον eum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpunguntur debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδέως οἰμώξειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραιλοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδέως] Alludit ad dictum Heraclitι: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡδέως ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδέως] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E. L.*

Ἡδέως] Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀντιναοῦν ἐ ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραιλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραϛὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Εὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἰμ.] *Veſticontuberniam facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τρίβωνα.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτο πίλημα. Plura *Maittaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

καλαχέων ϑ, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παίδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ὅτ' αὐτῷ ἱματίῳ καλακείῳμεν.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, ἢ τὸν πλάτανον ἴστω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ὁπόσος ἐστὶν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸν ἐν Θήβαις Σείριον, καὶ τὸν ἐν τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ ἡμάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐγὼ ἐθελοίμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῶν βουλομένων τῆς γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Coelo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis, errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

α Ἡράκλεις] Ἡράκλης J.

92. Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κάβειρον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος ἐστὶν ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χοιροῦ, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. β Οἷς μάγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ πίων, ἔστιτα χὴν Διὸς δὴ ἰσάγαν. Κρατῖνος Κάβειροι. Τοιοῦτος δὲ καὶ Σαπφόπους ὅρκος. V. G.

β Οἷς μάγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἐν μάγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔστιτα χὴν, Διὸς δ' ἰσάγαν.
Quibus jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. J. C.

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. M. du S.

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κάβειρον. Ῥαδαμάνθυος (V. Ῥαδαμάνθυος) ὅρκος ἐστὶ (V. ὅρκος ἔστιν.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χοιροῦ, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μάγιστος ὅρκος (V. ὅρκος & statim ὁρκὶ) ἅπασι λόγῳ πίων ἐπὶ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in V. Χεί σι) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inseritur) οἱ Σαπφόπους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidas* in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod Διὸς ἢ ἀνῆρω. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσιν quod recte a *Jungermanno* observarunt ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit meeri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Stephan.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦς, Ἀχιλλεὺς Καταβλήδην. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάσῃ, vel potius σιγάσει; hunc in modum confingi debent.

Οἷς ἐν μάγιστος ὅρκος ἅπασι λόγῳ πίων
Ἔστιτα χὴν Διὸς δ' ἰσάγαν ———

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. T. H.

ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. J. F. R.

92. ἔστω πλάτανον] Per canem & anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 101. & C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quinctil.* III. *Aristoph.* Avibus. Theospeson. ad Apollonium Thyaneus. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam; ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ σοὶ τῶν ὡρᾶν παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ὅτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ γενναῖον ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοσοφίας. τὸ δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τούτων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλου. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ· εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἃ σὺ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ ἐμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Ταγαθῇ γοητεύῃ εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. ταργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καλαβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων F. c Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter P. in qua οὐδαμῶς quod unde ſumtum ſit, ignoro. d Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. Va. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλον.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγώνετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, αὐόητος, ὥστερ ἡμεῖς, γύαιον, ὃς τὸ κύπελλον καὶ τὸν χῶρον, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τι ἡγεῖτο ἐ ἄμουσον. οὐκ αὐόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀστιχῶς σοφὸς ἄμουσος δὲ ταῦτα, οὐχ ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ἄμουσον. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χῶρα ἀμούσως, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ἄμουσος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Iuap. c. 9. *M. du S.*

99. Οἷσθ' ἅ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Καὶ μὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ καὶ μὲ ἄλλον ſic omnino legendum: perperam, καὶ μὲ ἄλλου in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedictii* etiam legeretur ἄλλου, *F. Gujet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ὄν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, οὗ μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Caeterum suavis est, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείᾳ] * Λαιμαργίᾳ. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅταν ἀφιλῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τὸ συγκρίπτειν τι βουλομένων τῇ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσέλαβε διὰ τὸ γλυκὺ εἶ τὸ ἡδύ, αὐστηρόβρως τὸ λεῖον ἢ ἡδονῆς εἶ τὸ προσηνές. *G.*

* Λαιμαργίᾳ] In *V.* scriptum λαιμεργίᾳ. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος συγκρίπτειν ὅτου οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν G. *M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες cetera conveniunt. Quid sibi velit haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρίπτειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τῷ ὀνόματι τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ συγκρίπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀορίστῳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφιλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτιλῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholiastes* usus est ad Δυς Κάτην· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniisse in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρ— antea mendose hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis persona in Codd. impress. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελῶντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti discipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis sensisse visus est. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit asserentes, τὰς Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Aristipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem sententiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τόδ' ἐπὶ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut sciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδας & παλάθας τῶν καρυκῶν & τὰ γλυκέα & μελιτώδη potissimum cupiebant, ipse passim Dial. seq. & aliis passim Athen. *J. B.*

44. Παλάθας τῶν καρυκῶν] *Emam enim illi massas caryearum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teste *Eustathio*, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*; & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται & μάλιστα τὰς ἰχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviscentibus παλάθην ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Cauneas has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis insulis non longe a Cariae littore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *J. P. a G.*

45. Τὸν σὸν χρῶ κουρέα ἐκεῖνον] *Detonsum.* Mirum est interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. σὸν χρῶ κουρέα σὸν. *J. B.*

Ibid. Κουρέα] Ita postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὕπαχθον, σὸν χρῶ κουρέα, σὸν γενναῖον βαθύν. Reliqui libri omnes hic κουρεῖ,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

10. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? EMT. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὰ Δία. ὠνήσομαι γοῦν αὐτῷ σαλάθας τ' καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τ' ἐν χρῷ [a] κουρέα ἐκεῖνον, τ' σκυθρωπὸν, τ' ἀπὸ τ' στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' ὄν σολύ τι σλῆθος αὐτὸν σεμένειν τ' σερὶ τ' ἀγορὰν ἀπηλληκότων· αὐτὴν τ' ἀρετὴν σωλῶ, τ' βίον τ' τελειόταλον. τίς σάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ὅτι σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, σλού-

[a] Κουρέα] Sic A. P. L. & ex Edd. *Vr. S.* Quod in ceteris extat κουρᾶς legitimae structurae adversatur: error emendatus in *Ald V.*

44. Παλάθας τ' Καρικῶν] Ὡς τ' Κῶ διαφέρους σαλάθη δὲ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀσπαγκὸς σύκων συμπιεσθομένη. *G.*

47. Πολύ τι σλῆθος] Ἐπειδὴ σολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τὴν ἀγορᾶς, ὅπου τ' ἐπιδείξεως χάριν σαρῆν Χρύσιππος, διὰ τοῦτο οὐ τοῦτο λέγει, ὅτι σολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν σεμένουσιν. *G.*

‡ Ἀσπαγκὸς] [Haec qui ante me descripsit non potuisse sa assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀσπαγκὸς lateat, nescio: sed συμπιεσθομένη legendum est pro ultima scholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio suppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφέρειν ἐχούσης vel φησίν. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum pertem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; quae ita sunt in *Hesych'o* permuta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιεσθομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον δίσιν σύκων opportunus est *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ ἀπομίλε) σὺν τοῖς φίλοις φοίνικος συντεθέντος εἰς σαλάθης σχῆμα τρόπον τινὰ πλέξαντες, οἱ δὲ σφαῖρας σοιοῦντες &c. unde conficias pro συμπιεσθομένη scribi non absurde posse συμπλεκθομένη. *T. H.*

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. *M. du S.*

Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενος, quod exponi *coacti*, *congregati* velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούοντας & σημαίνοντας, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. *Luciani* verba perversissime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

plus, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum est, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia mulierculorum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a caeteris; ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad *Theophr.* Char. p. 240. ὁ ἐν χρῷ κουρέας non est curiosa caput detonsus, uti „ nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophrastus π. μικρολογίας. Avaros ait istos esse ὁ χρῷ κειρομένους. p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, eum μίσθιον κουρὰν κεκαρμένον. Diogenes herciles filios ὁ χρῷ κουρίας τε ἐ ἀκαλλωπίστους ἐφύλαττεν, ἵνα ἐχίστους ἐ ἀνυποδήτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναδ. c. 46. & Δις. c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι σλῆθος] Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. *M. du S.*

πλούσιος, νομοθέτης, ἢ [a] τἆλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, ἢ μάγειρος μόνος; ἢ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, ἢ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, ἢ λέγε πρὸς τὸν ὠνητήν· ἐμὲ πωλεῖς τις εἶ, ἢ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος ἢ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἃ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῄς; εἰ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecumque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

[a] τἆλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἆλλα. [b] ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῆς, ἀγορᾶ τοῦ persona reposita fuit in J. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. ἢ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἰθὲ ὦ γαθὲ &c. [c] Ἢ] Ὅ, τι ἢ A.P.L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῖν μὲ ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἢ πατὴρ, ἢ δῆμα, ἢ ὅσα τ' τύχης δοῦναι. In Enchiridio Epicteti circa initium: ἢ ὡμὰ περὶ αἰσθήσεως ἢ αἰσθητῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ἐ λεγ. sic idem Cod. pro οἷον ἐ οἷόν ἐ habet οἷα ἐ οἷα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ἐστι προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde discis haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M. du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valetudinem integram esse, non dolere*, bona *non dicis Stoicus*, *sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellas* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicis se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *producium* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo „ proxume accedit ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *promota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταλαμβανόμενον φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκαταλήπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M. du S.*

Κατάληψιν.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *προϋγμενις* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi κατάληψις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμφωνον] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, ἢ συμπερασμα-

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καλλιπλικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τὴν φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἀν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγη μου ὑπὸ τῆς ῥυθμοῦ τὴν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

d Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁπόσον Margo *Alv.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοῖα ἐκ τοῦ γλαφυροῦ γρίφου, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν δὴ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς λόγου γένεσιν, οἷς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἐπιτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιαλεκτικοὶς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὸν μὲν αὐτοτελῆ πρᾶσιν, οἷον τὸν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβαίνει γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὸν δὲ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τὸν ἐνδιᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλλει, ταῦτα οὐ ὀνόμασιν, τὸν μὲ Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα εἰλήφθη, καὶ αὐτοτελὲς ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὅσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν εἰλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὐκ ἐπεὶ † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐνδιᾶται ἢ πρόσωπον ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲν οὖν ἔχει. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγου ἀντάξιον ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρει. *G.*

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν ἔχουσι. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII. 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῷ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲ ἐν ὀνόματός τι κατηγορηθῇ, λέγουσιν ποιῆ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται), συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὅσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Ὁποῖον καὶ ὁπόσον. *F. G.*

Ὁποῖον καὶ ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατεῖ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, εἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, ἢ ἀποφράττω, ἢ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς ἐπιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀσθμῶν συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτον ἢν πως κροκόδιλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εἰρήσθω, κἀτά σου ἀποδόσεως ὑπισχνῆται αὐτό, ἢν εἴπῃς τἀληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως καὶ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἐνάσασαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει· καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν Σωρίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃν ποτε ποιεῖ τὸν Ἡλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἡλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decreviſſe? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἡλέκτραν λέγεις & τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἡλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σώρευμα vocat *accidens*, & παρασώρευμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod σωρεύειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J.M.G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 20. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J.B.*

91. Κροκόδιλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphthonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. l. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Σωρίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit σωρίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid Σωρίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κερατίνων vel κεράτινον reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἡλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληθεύουσα Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένη, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός. & apud Plut. l. c. ἀργὸς quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cresſol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare jubeam, teque interrogem, hunccine nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT. At ego retecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος μὲν αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀπόκριναί μοι, τὸν πατέρα οἶδας τὸν σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοί τινα κελεύσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶδας, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοῶν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλον εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὰληθεια. ὅμως δ' ἦν τί σοι τέλος σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τῆς φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] προσκαθῆσθαι τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείρασθαι, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

a Τὸ τέλος] Deest in *F.* sola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τότε, quod non satis adsequor quo pertineat. b Προσκάθησθαι] Παρατίθησθαι Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνόου. *V.*

ris, teste *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Antibippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενον. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Davis. ad Cic. Tusc. Disp. L. V. p. 365. Ed. 2. sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Davis.* pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia.* *J. F. R.*

27. Ὀσφῦν] Non vult puto simpliciter admoveri oculos, sed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμῶν] Σόλοικον, non σολοικισμὸν, dixisse veteres testatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici existimarent, soloecas loquutiones philosopho minime esse refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamenta laudasse, & accurate esse persequutum, Οὕτω δὲ τὴν φιλότιμον, inquit, ἐνταῦθα τῷ πάντων γινόμενος πάλιν οὐ τῷ αὐτῷ βαδίζει περὶ τὸ φαινόμενον συμφοίτους ἐποιήσατο, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παιτέον τῷ βελτίονι ἐζημένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ τὰ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν σὺν ὀλίγοις. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tam tuum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis absurditates & ellipses, & rei Jovem soloecismos, propter quos alios pudeat non peccare.* *J. C.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, ὃ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐρεξῆς ᾖ ἑλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τ' ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνη ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτοῖς ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ ὅτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, ὃ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ἃς σὺ λαμβάνεις ὑπὲρ τῆς σοφίας παῖδας τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. ὃ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάς ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, εὐεκλικὸς, ἐμαυτὸν μὲ ἀσκῶ εἶναι εὐεκλικὲν, ἢ δὲ μαθητὴν, ἐκχύτλιον. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi ineſse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere:*) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehensor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter B1. 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνυφώνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. c Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. d Μόνου] Μόνῳ F. e Ἁπλῶς] In ora Asw. ἁπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Ταῦτα P. F. in qua prave ὃς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad Petronium. J. B.

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox admis soni, Γναπτῆρες, qui sunt κοιλοι, κατηφεῖς, ἄτολμοι, ταπεινοὶ & μαλακοὶ, διὰ τὸ εἰς γόνυ πίπτειν moroſi, tristes, timidi, remissi & molles, *a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνύξ, *cadere in genua*. J. C.

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34. in Κατηγ. c. 17. & Ἁλ. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνίπτων. Mihi prior ratio placet. M. du S.

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. du Soul adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse (*frugalem & parcum*) te vero, qui solus dives es, effusorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, sed vide ne syllogismo te indemonstrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & silentium, & mentis distractio.

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, & postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum sis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, *ut olim* Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emisti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vides, universi. MERC.

τηλικοῦτον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι ἐλευθέριον, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην. ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, ἡ σιωπὴ, ἡ διαφαίνειν τὴν διάνοιαν.

Ὃ δὲ μέγιστον, ἂν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ὦ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὠδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ ὁ Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλεῖς; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

g Καὶ] Defuit in *F.* *h* Οὓς] Ὡς P. Margo *AiW.*

58. Περισείσαιμι] Περιλαμβάνοιμι, ἀπάγοντα. *V.*

versiones habuere, σκιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. *J.F.R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γηθόσυνος ἔστας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ὅτου τῷ χρήματα συλλήγειν. In hoc enim accipit συλλογίζωσ vellicans σοφιστάς. G.

42. Ἑτέρους τόκους] Vid. Spanh. ad Aristophanem *Nubil.* 1155. *J.M.G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii est, ac ἄπορος c. 27. *E.L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus syllogismi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 221. D. *M.du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est quod demonstrabo. *J.M.G.*

Πολλοί γε, καὶ τὰς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τὸν θερίζοντα λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ μέλλε τρίβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ὠφελήμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἱκανὸς, ἁρμόδιος τὰ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν τριῆ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ἂν μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι χρυσίον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Por-

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *F. P.* & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *Al.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔνδοθεν *F.* ἔνδοθεν *B2.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀστὶ σῦ, τάχα ἂν ἀνύσῃς, αὐτὸν, ἔχοντ ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ ὑπερφέρειν· d ἐκείνου τὸ καταβλητέον σοι. *G.*

Ibid. Ὠνούμενος] Ὠνούμενος. *G.*

d Ἐκείνου] Legendum *ἐκείνου.* *F. H.*

87. Τῷ θερίζοντι] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντι, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τῷ θερίζειν.* *F. F. R.*

88. Θερίζοντος λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγε πῶς λέγεις; Ἑρ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν τριῆ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. *Th. M.*

96. Ἔκτοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *F.* ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur *mod.* c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς ἀφελεῖς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥᾳθυμοτέρους· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. Λέγεται dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivi.* c. 48. *F. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam decet.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non feteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἵνα οὖν ἂν φθάνοις τις ἀπόρους ἀνείρων τοὺς τοιούτους πέντε στάσεις,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore cu-
lex vivat? Ad quam altitudinem mare a
ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreo-
rum? EMT. Hercules! quam ſubtilis il-
la diſputatio. MERC. Quid vero alia
multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine,
& generatione, & illa embryonum in ute-
ris ſuillis; & ut homo ſit animal riſibile,
asinus autem non riſibile, neque fabricans,
neque navigans. EMT. Graviſſima nar-
ras, & utilia plane hujus diſciplinae capita:
itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus no-
bis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia
prodi, vendendè celeriter. Jam enim plu-
res paullatim recedunt, ut inter paucos fu-
tura ſit venditio. Attamen quis & hunc
emet? EMT. Ego. Verum hoc tu pri-

εἶναι αὐτίκα μᾶλλα παρ' αὐτῷ πόσον μοὶ ὁ κόσμος βιοῖ τὸ χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τῆς ἡλίου καλαλάμπεται, καὶ ποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. ΑΓΟ. Ἡ ἀκόλευς, καὶ ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσας ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυθερικώτερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τὸ ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλοϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσοφα φῆς, καὶ ὠνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνήσεταί σου ἴσως.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν ὁ καλὲ πωλήσαι; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόιθι, καὶ ἀποκρύπτου τάχος. ἤδη γὰρ ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί, καὶ σὺ ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' ὧν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

ἀ Ἀκούσας] Ἀκούσῃς F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. ε Καλαλάμπεται] Καλαλάμπεται A. P. J. Margo Ald.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τοῦ δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τοῦ Ξανθίου, ἢ ὁ μὲν τοὺς πυῤῥοὺς τὸν κόμην, ὁ δὲ ξανθὸς G.

sius, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione profectura omnes exaudiverentur*, ubi easdem vo-ces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. *J. G.*

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνας] V. *γνωμ.* c. 14. ἂν σὺν ἂν φθάνοις διδάσκων με τῆς μαθήσεως ἀποῤῥᾷς. Et ſub fin. *Nec.* σὺν ἂν φθάνοις πάνυ μάτην λέγων c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος] Verſionem *Benedicti. non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior ta-men eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae *Gronoviana* interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id nega-vero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia *enuntiatio* tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* pro-hibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque: *noli il-lum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis ver-bis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddide-rim, *non eſt*, *cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, ni-hil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque rec-te etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτον διηγούμενος. — *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιλον τοῦτο πράττοιτε. Ubi recte Scholiaſt. σὺν ἀναβάλλουδε — ἀντὶ τῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε. *Nolite differ-re*, — pro, *cito abeuntes morientur.* Vid. eumd. *Ari-ſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. *J. F. R.*

15. Ὅσος ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Mar-cil.* ad *Perſ.* *J. B.*

19. Καλαλίλειπε] Angl. καλαλείπε). *J. B.*

Καλαλείπεσθαι] Ita P. Ed. *J.* & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλείπεσθαι, minus commode. Vid. Ὄνειρ. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſo-phi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. *J. M. G.*

25. Φι-

σὺ τί ὄπιφασαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφηδα; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ἄλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ζ Ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ὁπότερα αὐτοῖς τὼ λόγω, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπιθυνῶ. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίως τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθέ, οὐ καταλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γάρ, καὶ ναθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος ἦν ὄπιφάσεως; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid noſti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & tu aequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

[a] Τότε δὴ] Τόθ' ἥδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Ναθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ τω στρητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ὑστερῶν τῷ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Ναθὴς] In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis accuratius: Ναθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τῦ τω στρητικὸν καὶ τῦ θέειν. *Solanus* στρῆται correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit *Etymol.* p. 608. Ναθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἀκολουθῶν παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται ναθὴς ὡς δρόμω, παρθὴς ὁ ὑστερῶν τῦ θεῖν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπινομὶς dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπιβάλλει αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἰφιστῶσθαι πρὸς λόγω, ἀλλὰ πάντα ἀφιδρύσεσθαι αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδύνατος ἴχειν βραπέτην μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπὶ τὰ τῆν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ἀποφυγγάνοντα, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex ἀφιδρύσεσθαι, βραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T.H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur noſter. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸ χεῖρον λόγον] Adſcripſit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica ſume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obſcurum id eſt. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praeſentes. PHIL. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Deſine contra niti, & ſequere emtorem, vos autem in craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

45 ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, ἢ σκώληκος ὐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. 50 Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τάργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; 55 ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβεβλὼν εἰς τὸ μύλωνα ποιήσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' 60 ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προκαλοῦμεν. Ἀποκηρύττειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine poſitam; nempe [Alludit λόγους ἥττω ϵ κρείττω, quos vocant.] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατῶν τοὺς λόγους ϵ πρὸς τὸ ἴσον ἀποδώσειν. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πιστὸν ἔσεσθαι διστάτου. miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum. ὁμοῦ τοῦ δικαίου λόγου ϵἰς ἂν ἴξω εἰς τὸ ἰατρικόν. In Harmonide. ἥττω δὴ ἆρα σὺ ἐμοῦ ἐμοὶ φαίνῃ τοῦ δικαίου λόγου. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττω λόγου eſt, quum verborum induſtria ſ. ſophiſmatibus, cauſſa infirmior fit fortior. Conf. *Aeſchin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττω autem vel χείρω λόγου, ejus, qui vincitur, etiamſi cauſſam juſtam habeat, *Ariſtoph.* Nub. 112. utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Ariſtoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγου] *Ariſtoph.* Νιφ. III. 2. λόγου ἥττων ἢ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἓν τι c. 6. omiſſa eſt nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic ſubjungimus: Οὐδέν τι] ait, ſic recte Angl. Cod. hanc lection. agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τίφυς, ἀτίφυς] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quaſi adjectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut καπνὸς ἄκαπνος & ſimilia, & conjunctim legenda; ſed eruditi per ſe ejus feſtinationem detegent, ceteri vel ex ipſa verſione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [1] τοῖς ἀφθόνοις [a] λίθοις· ἐπίβαλλε τὴν βώλον. προσεπίβαλλε καὶ τὸ ὄστρακον· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἁλιτήριον· ὅρα μὴ ἀλαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, Ὡς πήρη πήρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐ χ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *J. H.* Fl. & *Amst.* in nonnullis deest. a Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* b Σὺ] Addit δὲ P. c Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. *B2. P.* ἀρήγοι *F. A1. J. S.* d Ἡμῶν] Ὑμῶν Fl. male.

1. Κατάρατον] Ἀθεον. *G.*

7. Πήρη . .] Παρωδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνον τὸ τοῦ Β. τῆ Ἰλιάδος, Ὡς φράτηρ φράτηρφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *bomasterium* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. F.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *J.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πήρη] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πήρη] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Basilicus*, quam in *Graev.* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describimus, sed versum Homeri mox subjicimus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτροις] Hom. Il. B, 363. Ὡς φράτηρ φράτηρφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ξύλοις] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὸν ἀξίνην] Δίκελον. *J. Br.*

12. Κεκμήκασιν, ὦ Ἀριστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκμήκασιν, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐγὼ

lus, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

ὦ πρὸς ἄλλοις, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς διδότω † ἀξίαν, βλάσφημ' ὄν. τί τοῦτο, κεκμήκασι, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐστὲ σοφοί, μέτεσθε δὲ θυμοῦ καὶ ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὀπίσπευδε ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἶσῃ γοῦν αὐτίκα, οἷς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλων γάρ τινα ὀπτεύομεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, οὗτοι ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, εὐσχολοπάλῳ δοκεῖ αὐτόν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω,

e Ὦ πρὸς] Addit καὶ P. f Ἀρίστιππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἔγωγε οὐ ἄλλος τὸ Πλ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐστὲ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐστὲ φίλοι. *J. B.*

Ἐστὲ σοφοί] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

— Ἐστὲ σοφοί, μήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vs. 287.

Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐστὲ σοφοί] *Hom.* Il. A. 287. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐστὲ σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐστὲ σοφοί] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixisse — μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soulio* indicato; ubi semper habet: Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῦρ pro φρένες. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur. Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἀλ. Ἀλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Josephum* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Barthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ἐπιπολὺ πρό-
τερον ἀποτεμόμοθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις,
δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν
αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττο-
σι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τι-
νὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν οἱ πέτραι-
σιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἀν ἔχῃ τὸ μέρος αὐτῆς
ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου
φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφε-
θείης ἔτι· ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς
Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;
ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὁμήρου ὑμᾶς καὶ αὐτὸς
ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γοῦν ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ἢ
παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' ἐσθλὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ ἀνήρ.

linguam ipsam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut discat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

3. LUC. Minime vero: sed per Jovem supplicum praesidem mihi parcite. SOCR. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.
PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολύ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμόμοθω] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit *& in multas partes abscissa*, subintellecto τῆς *prius* ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per supplicem Jovem*, quum debuerit *supplicum praesidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica sunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum significanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116. ubi noster id usurpat. *M.du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obsecro per supplicem Jovem*; sed Graeca expressit Cl. *Gesn.* non visa manu *Soulii*, quae, *per supplicum praesidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum nostro convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραρεν] Vid. Sc. Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ ἀνήρ. Et mox ad Ζωγρεῖτε subjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρέος υἱὸν σύ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα &c. vers. est 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Parisinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua Philosophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Λ. 131. *M.du S.*

42. Μὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua, Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

LUC. Vae mihi, Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occidis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπρήσομεν πρὸς Ὁμηρικῆς [a] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν τοι λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπραχλος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅτι τὸν Εὐριπίδιον δή μοι καταφθυκτέον· τάχα γάρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτιν· [b] εἰ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ὧν ἔκαλι ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτιννῦναι, ἢ εὐδαιμία μηχανὴ [c] τοῦ ἀλφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, εἴ τι-

[a] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. B2. H. Fl. J. [b] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. [c] Τοῦ ἀλφ.] Sic sola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δή φιλέουσι σοφοι πιφ.] *Lucianus* e suo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forsan ἀπολογίας. vid. Ησ. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Est hic & Homeri vers. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμοὶ ἐλπέσθω θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, nescio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perspicuum est (ait cl. *Jens.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum ει etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra cl. *Bentleium* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negasset, omniaque, ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitus testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δεινὰ] Expressit *Livius* poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi passim. p. 307. A. τοῦ μ' ἕκατι κτενεῖτε. *M. du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic senarius levissima trajectione. Νὴ ὧν ἕκατι ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτείνετέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδὲμία μηχανὴ τὸ ἀλφυγεῖν με] *Nullum mihi restat refugium*; sic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad sensum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀλφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, εὐδαιμία μηχανὴ τοῦ ἀλφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ καὶεῖνά σοι προσβλέψειέ τις, τίς ἂν εἴη μηχανὴ λήσειας αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes?* *Homerus* Il. I. vs. 248.

——— ἀδί τι μῆχος
Ῥηχθῆναι κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν ———

Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Nostro in Pro Imaginib. c. 24. ἡ εὐδαιμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸς σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testa-

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμᾶς [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅτι θανάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἅτινα μὲν εἰργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀπεληλύθαμεν ὅτι σε, ὠνειδισμένοι πρὸς ὀλίγου τὴ Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἔτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἔτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε· χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς ἐπ' ἀξίων. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λάινον ἔσω χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὅσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνον, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, οὗ ἕνεκα, ἀποκτείνετε; ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumeliis nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commentu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest tot tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Καποὺς L. c Σου λόγους] Σολλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθετε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μαθόντες. f Λάϊνον] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀνήκεστα. V.
71. Παραιτῶν Θαλιῶν, συγγνώμην αἰτῶν. V.
Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ * Ὀρφέα. G.

* Ὀρφέα] Illud ἢ Ο. ex superioribus huc inscite intrusum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. J. J.
Ibid. Τῶ λαφυγῶ] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. *Mor.* c. 2. Confer etiam ὄνειρ. c. 10. ὠν. c. 1. & *navigat.* c. 4. M. du S.
63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. J. B.
Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mſ. εἰπατέ μοι, ὦ ἄνδρες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ὑμᾶς, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui sitis, & quid tam asperi a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους σολλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit Budaeus ὁ πάνυ. J. G. G.
Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. Α. 137. — ἀμειλίκτου ὀλ' ἐπ' ἀνευθεν. M. du S.
66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς σολλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. J. B.

72. Ἐσ-

bis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſidear. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

ε ὑπὲς ὑμῶν πεποιηκότα. ὁρᾶτε γὰρ μὴ [h] τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναιδείας. καὶ χάριν σοι τῆς [i] κακηγορίας προσοφείλομεν, [k] ὅτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἷει ἀμελέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλὰ λογιῇ πρὸς ἡμᾶς ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς [l] καλαλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] ἀθροίζων, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, δείκνυμι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μοὶ ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸ λειμῶνα τὸ ὑμέτερον, οἵ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔνθ' ὅστις ἂν ταῦτα εὖ πεποιηθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἀνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. h Τῶ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H. B2.* Fr. *A. S.* Fl. Sed καλήγορίας. *J.* & Angl. k Οὕτως] Οὕτω S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam ſervant. l Καλαλελοίπ.] Καλαλελοίπατε. *J.* m Παραλαβὼν] Λαβὼν P. n Παρ' ὅτου] *Παρά του Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Ἐπίσκωφ] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ὑγὺς &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Miſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen emiſerit. De Empedocle ſi quis tegerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſopherum facile deliteſcat, non excitandus omnino, nili ridiculi cauſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμῶν] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τίμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοῦ ἄδειν. 154. 7. *M. du S.*

81. Λαῖνον ἔσσω] Iliad. 3. v. 57. *J. B.*

Λαῖνον . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λαῖνον] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero. *J. F. R.*

88. Μὴ τὸ τῶ] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. *J. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καλήγορίας. *J. B.*

1. Καλαλελοίπατε] Ita omnino pro καλαλελοίπατε. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ χρὴ τὸν Θάμυριν, [b] ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, ἃ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, καὶ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ὄφι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῆς λαβών, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα ὧνπερ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφόρητον τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούσαντες, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσιέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκρι-

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

a Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. b Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro varianti notatur, non vero unde. c Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. d Ὑμῶν] Ἡμῶν J. ὑμῶν recte H. B2. Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ ἀφηγηματικὴ κίνησις τῇ πίστει αὕτη δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τῶν καθόλου τὰς πίστεις ποιοῦνται. G.

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλους. G.

* Ὀργίλους] In V. erat . . . γίλους, unde in Impress. 17. factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, αὐτὶ τῶ ὀργίλους est, & ὀρ. ita scriptum ut litera sit in media O (*). M. du S.

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. J. B.

Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. Th. M.

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in Sympos. c. 35. οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν χημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et Act. V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. Elsner. etiam ex Eurip. Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. J. F. R.

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & Plut. 2074. 1. M. du S.

Ibid. Εὔρυτον] Eurytus artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. G. C.

Εὔρυτον] Vid. Odyss. Θ. 224. Adde Hyg. f. 173. & 14. M. du S.

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] Hom. Odyss. Θ. 224. M. du S.

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. J. B.

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. L. Bos ad Ep. ad Rom. p. 98. T. H.

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accusset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφίξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. Ego vero adversus cri-

Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem eſſe & cauſidicum & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [c] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι καθηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα [f] εἰ μέν τι ἀδικῶν [g] φαίνομαι, καὶ τοῦτο δοκεῖ ἐμοὶ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί [b] με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τὸς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψεσθε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τὸς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά τε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· ἑτοῖμον τοιοῦτον ἁπλῶς τὴν

[a] Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. [f] Εἰ μέν] Ἢν P. εἰ μὲν. Fl. [g] Φαίνωμαι] Sic P. B2. & Jenſ. Reliqui vitioſe, φαίνομαι olim ediderant. [b] Μὲν] Ms Angl. Rel. Edd. μὲν.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Ἐς πεδίον τὸ ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ἐπιτίμια ἀποτίνειν καὶ ἄκοντας. τάδε ἐστὶ μόνα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σαυτοῦ τε τῆς ἐπιζητουμένης δυνάμεως, τὰ κατασκληρότερα † ἵππου πεδίου, πρὸς τὸ τὴν εἰκαίαν ἐπιδίκαζε ἀμεινον ‡ ὡς Παλαι ταυτὴ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταύτας, ¶ ὕδωρ βατράχου σίαρ γαλῆ, καὶ Λυδῷ πράγματα. V.

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. V.

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoſcunt C.
† Ἵππου] Ἵππων legebatur, ſed Du Soul v. in ου. mutavit.
‡ Παράλλαττε] Ita manu ſua correxit M. du S., cum in impreſſo Graev. legeretur παράλλαλος. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. J. F. R.
§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. deſiderabatur.
¶ Βατράχου] Verba duo ſequentia σίαρ γαλῆ, in Impr. omiſſa addidit. M. du S.

crimina me defendam; denique ſi qua in re viſus fuero injurius, idque do me judices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo. J. J.

52. Ἀφήσουσι μὲ] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μοι & ſic Interpres. J. B.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππου εἰς πεδίον προυκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους.] A. V.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Euſtathium affert hoc enodantem. *Theſ. Cr.* II. 501. M. du S.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miſcel. P. 2. c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem*. Eraſm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Euſtathius*: Ἵππου εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, διὰ τὸ εἶναι ἐνταῦθα ἵππων νομὴν, ἐξεφαυλίζετο ὡς πρὸς τοὺς σοφοὺς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ τοὺς ἐλέγετο. J. F. R.

62. Θαῤῥεῖτε] Lucianus itaque ubi poſtulaſſet aliquem ſibi dari judicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet,

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ἢ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γάρ, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν τοιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, ἢ δικάζετε· εὐθὺ μὲν οὖν τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, ἢ ἐκ περισσοῦ ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, ἢ Σώκρατες; ἔοικε γοῦν ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζομεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, ἢ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσομεν ὅ, τι ἢ ἀπολογήσεται, τὸ πρὸ [a] δίκης γοῦν ἐγχείρημά ἐστιν ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, ἢ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. ἢ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ ἢ [c] Μελίτῳ περὶ, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαζόντων, εἰ ὅτος τεθνη-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae superoro, & ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γοῦν] Posthaec verba τιμωρήσασθαι inserit *Pell.* reliquae. c Μελίτῳ] Sic *H. B2. Fl.* recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

b Παρέξομεν] Παρέξωμεν. *J.* Sed vulgatam tuentur

77. Τὸ πρὸ δίκης γοῦν] Προσυπακουέσθω καταψηφίσεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῇ βαύζειν, ἐν τῇ διωκάμει. *V.*

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθολοσαίλες] Λιθοβολεύσαντες. V. *M. du R.*

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Ἀνύτῳ Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ἐδόκα τοιοῦτον ἀφιστητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα, ἐδόκα τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sis suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παιδί γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ἐν χρυσῷ τοσούτῳ; Κλεανδ. οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Ἀνυκῖν, τούτου γε ἕνεκα, ἐγὼ φαῦλόν μοι ὑποκριτὴν ἔξειν τῆς κατηγορίας. *Ne sis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ

dem attributa (& clepsydra) moriatur ?

PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa judicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me inveniisse, idque colligebam ex multitudine

ξεαι, [d] μηδὲ τσπαράπαν ὕδατος μελαλαβών.

ΠΛΑΤ. Ἄριστα σὺν θεοῖς ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν. ἴθι δὲ, δικασάτω ἡμῖν ὃν ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ἀρέσκῃ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ γομμιώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τὸν δὲ τὴν φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια πεπεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένους, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτούς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ ἐδ' ὅλως ἀπεκρίναντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ὄντες εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. ὑδέπω γοῦν [e] καὶ σήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῆς εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *B2.* & *P.* &c. [e] Καὶ τήμερον] Sic etiam *H. F. 1.* & *P.*

86. Ὕδατος μείλαλαβών] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δύνανται ἐπίσχειν βουλόμενοι τοὺς ἀπιόντας φλυαρίας τῇ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήσαν, καὶ λέγ. τινος λεπτόμετρος § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἐκρεῖν ἐν ᾧ ἀρχῇ ἐ ἀφίσασιν τὸ ¶ κρουσίκου ἐκέλευον τὴν ῥήτορα λέγειν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ἅτε δὴ ὂν πρὸς τὸ μέτρον τῷ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, †† συντέμνων ἐ ἀκούσῃς τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὑδατί.

Ὑδατος] Τῆ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρέσχον. V. *M. du S.*

¶ Κρουσίκου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κατακρίσεως. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Soulii*. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *J. F. R.*

†† Συντέμνων] Ἐπίτιμων legebatur, noster vero *Du Soul* adjecerat συν. Ita ut legere possis συνίτιμον vel συνίτιμον; sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

τος δικαστοῦ ἐν, &c. *J. J.*

Θαυμάζειν τοῦτον γε ἔφασκε] Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Gronevii* clariss. *Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi ἐν τῷ περιόντι, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρί] In ferro & armis. *J. Bs.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipsam*. Vid. *L. Bos*, Obs. crit. p. 301. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φρονιστικῶν τὸ πρόσωπον. μεθ' τούτων ἂν ξυμπαραδυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλλιφάνη μοι αὐτίκα ἐδόκει τὸ ἄφελον δοκεῖν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐοῦσα, οὐδὲ γε ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φύκους, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] ὡδιακαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu compositio, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quamdam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine adfectatione compositum fuisse. Manifesto autem iis se rebus exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerussae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adsideret, pau-

a Ἀφιλὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφιλὲς recte P. L. & F. Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φύκους] Deest in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παραπαλιζομένη] Παραπαλιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παιδικῶς καλλιφρουμένῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδυσθεὶς] Emenda ξυμπαραδυστὶς. *F. Brod.* in Misc. *P.* 2. c. 22. Sed sic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βυστὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *F. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non curantem fuco, etsi in modum quam maxime oportunum & incomtum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφιλὲς ἐ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφιλὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa φαιδρεία χρυσᾶ τῶν πλοιῶν παχύτητα, *torques aureos boiis crassiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερον, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχέλεων παχύτητα. Sunt enim τὰ πλοῖα & ὁ πλοὶς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11. Ἑλλην. οὐχὶ ἀστὴρ τοὺς δήσαντας πλοιῷ δήσαντες ὡδήδουν, οὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς ὡδηδότες τῷ ἀδικήματι τούτῳ δήσουσι οἴχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent canes vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos postquam tradiderunt populo isti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Eusebium* Hist. Eccles. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* est *boia: Colla boiis impedit.* *F. G. G.*

Ibid. Ἀφιλὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *F.* Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. *M. du S.*

Ἀφιλὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφιλές. *F. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι ἐ ψιμύθιον ἐ φύκους ἐ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Absit ut credamus id posterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' ὅτου κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐπιτετριμμένην χρώματα, καλλίκαρπος ἡ ἀλήθεια ἐπῆν τοῖς. *F. G.*

Ibid. Ψιμύθιον ἐ φύκους] *Bened.* vertit, *cretae & fucus.* Sed, *cerussa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *F. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

σίον, τὺς πένητας τ ἐραστῶν ὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ ᾗ γυμνωθείσης αὐτῆς κ τὸ ἀκύσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τ f ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι πό- ὁδας ὃ αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὺς κακοδαίμονας ἐκείνυς ἐλκομένυς πρὸς αὐτῆς, ὐ τ ῥινός, ἀλλὰ ᾗ πώγωνος, ᾗ κτ τ Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τ Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῦτο μ ὀρθῶς ἔλεξας· ὐ γ πρόδηλος ὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' ὐδὲν δέησει βαδίζειν ὅτι τ οἰκίαν· σὺ ταῦθα γ σ᾽ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πυ ἀφίξεται, h ἐπανιῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε ᾗ σ᾽ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῦτο γ σημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων. g Αὖ] Ἦν ſ. Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. h Ἐπανιῦσα] Ἀνιῦσα Fl. vulgatam ſervant H. P.

29. Ἐγχελίων] Κλοιῶν. G.

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡδὲ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῦ κεραμέως κεραμίως γεγονῶς, γένεσιν κεραμικὸς ὁ σωκαίρισε κεραμικὸς. V.

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' * Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπ᾽ τ ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

* Ἀθηναίους] Ἀθηναίων legebatur in Impr. ſed ων in ους mutaverat noſter du Soul; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. J. F. R.

dum gaudebat; ſed rectius Cl. Geſn. vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἱματίων ſuſtuli, & poſt κάλλος poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obſ. cr. p. 50. Sic ἐς pro propter etiam Ael. V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τῦ Πλάτωνος ἐς τὸ ἄχαρι σωφρόνως. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente Heſych. & Euſtath. etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. J. F. R.

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. L. BOS.

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. J. B.

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀπ. μισθ. c. 1. Eurip. Ion. 183. de torque Paridis. M. du S.

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile poterit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. J. M. G.

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. du Soul deleverat ἐγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. Geſnerus vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. J. F. R.

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. J. F. R.

33. Ἰξίονα] Vid. Hom. Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. M. du S.

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. J. M. G.

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad Pauſan. J. B.

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepelie„ bantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porti„ cus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adver„ ſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſa„ nias. J. F. R.

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. Corn. Nep. I. Miltiad. c. 6. & Diog. Laërt. in Zen. p. 365. C. M. du S.

δὲ ἤδη [a] προσειση. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῆς σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ὑπὸ σωφροσύνης ἠρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς

accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video similes

[a] Πρόσεισιν] Προσέρχεται P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνῆ] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσεισιν] Angl. προσέρχεται. *J.B.*

43. Ἠρεμα] *Composite.* *J.B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Justitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ἑρᾷ, inquit Lucianus, τό γε χρῆμα, καὶ τὸ βαδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐστὶν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, quum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τερμόνος, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αὐθριον, οὐκ ἐς ἴδαφος ἄγουσι μᾶλλον, λίθοις πλακὶ λείοις ἐστρωμένον, ἀλλ' ἐς ὃν Ἀφροδίτης, ὅταν ἦν γόνιμον ἡμῖρας καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν ὥρην ἅπασαν συνπρόφουν. *Et statim ab ipso delubro, Venereae nobis adspirarunt aurae; nam subdialis pars non in pavimentum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clarissime voculam ἃ ad τοὺς καρπούς esse referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλυσκίοις ὕλαις ἱλαρὰ κλισίαι τοῖς ἐντυχοῦσι θέλουσιν. εἰς ἃ τὰ μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem sub opacis hisce sylvis amoena tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poscitur ἃς. In de Parasito c. 26. Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorem; eamdem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἀμείνω (ἢ Παρασιτικὴ) δεδειχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praestet* (Parasitica) *omnibus, videor mihi demonstrasse. Age jam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus.* Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in sequentibus dicitur ἑκάσης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13. promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάσης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici stylo properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκειν πολὺ πλέον ἐστὶν ἢ πιστεῦσαι, ἢ ἐμοὶ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorem, quam ego sim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituissent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* V. Poikil. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὰ Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ἐμίσησε καλῶς ἔστι ἐκ νέου. haud dubie styli ratio requirit Βουκολοῦντα τὸν Δάφνιδα, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα διανοουμένου αὐτοῦ ἐκ παίδων, τὸ φῦρμα ἐφανέθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimium certe ἀνωμαλοῦ, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in sua de *Hygino* Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio ferienti, Adonis exinanitus est.* Non tamen fuit omnia, quae in *Hygino* stribliginis nota insignit ibi Vir Doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est hujus loci. Possint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄρρην ἐμποιεῖ αὐτῶν, ἀνιλλᾶται αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκαίνωσι δι' ἐκεῖνο. Gesnerus legit νεοττὸν, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congressu Dionysii & Philippi, Πολλοὶ μὲν ὦν, ὡς οἶμαι, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπῄρθησαν, ἐν δὲ τοῖς ἐκείνου. Poscereturque ἐκείνῳ, λόγῳ nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo sic legitur, Ἐστι γάρ τι καὶ τοῖς χειμωνικοῖς σοφὸν, καὶ τὸ τοῦτο μὴ πολλὰ μὲν ἀλλὰ δύναται τοῖς καλουμένοις ἐχθροῖς τοῦτο, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνῳ &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χαφυρικά. At sicut nec ego Fabro adsentior, ita non video, ubi texturam horum verborum con-

is habitu, inceſſu, atque amictu: & τὰς ὁμοίας ὁρᾷ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, tamen inter has quoque una tantum eſt 45 καὶ τ' ἀναβολήν. καίτοι μία [b] πάντας ἦγε ἀλη-

[b] πάντας] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οἷ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt οἷ τούτοις, illa τελεία γιγνὴ, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manus ſunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vera & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt οἷ χυμφυγίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύτας, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum ſolum quis criſtinet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

——— οὔ τι μοι ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ———

Notat id eſſe σολοικισμὸν ὡς πρὸς τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἰμὰ καί σε ———

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πλαγίοιο κιραινῷ
Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἰκέσθον ———

Nimirum πλαγίοτε poſitum eſſe pro πλαγιώσας. Et certe hoc, vel in duali πλαγιώσα, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλαγίοτε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

——— Τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo ——— τῷ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸν ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ἴσην Ἑλλάδα πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta ille τὸ, σφέτερος, ἑνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε πεπῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας ———

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χρειῶ μιμνηῶντας) ———

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἔχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πεφῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Ἀεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν ———

Hoc eſt, Ἀεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμοῦ, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadverſſe *Ferem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα ———

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ᾗ σὺ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ᾗ Χρύσιππος ἄνω, ᾗ Ἀριστοτέλης, ᾗ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένους γὰρ ἐοίκατε. ᾗ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ τῶν [a] λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλος ὄφλι; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱερόσυλον ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ,

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium scelestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβωρύχης. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφίσι se non ἰγιῶς habere; convenire enim σφῶϊν tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἰφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν ἰοῖ ἐς ἀπείρονα λαὸν ἀγυίας.

Culpat τὸ, ἰοῖ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἰοῖ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντων] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi ibi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγρ. c. 28. & N. A. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Ms. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Cassam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *cassa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Ms. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inscientia* sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τίς ὑμᾶς] Angl. τί. *J. B.*

54. Δι-

anſeq; ſit; & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, poſteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati eſtis maledicente nobis quodam, idque cum me ſciatis, qualia a Comœdia audiens Dionyſiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expoſtulaverim; ſed patiar illam ludere, quae convenire videntur & ſolennia ſunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, ſed contra ea, quod pulchrum ſit, ut aurum ipſa percuſſione deterſum clarius exſplendeſcere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, ϗ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι ὧδε σὲ μανθάνομεν, τοῖς μὲν ἡμᾶς [c] καλαλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, ϗ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὴν κωμῳδίας ἀκούσασαν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγημαι, ϗ ὅτε ἐδικασάμην, ὅτε ἠτιασάμην προσελθὼν ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, ϗ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπο-

στίλῃ

c Καλαλελοίκαμεν] Nihil mutant *H. Ba. F.* Fl. d Ἀποστόμωσιν] Ἀποσμώσιν Mſ. Gr. Ἀποκόμωσιν. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ διάπυρον τῶν ποιητῶν † ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ. Ταῦτα δὲ διὰ τὸ ἔτους ἐκεχειρίαν, ἵνα μὴ φθονερὸν ἴαμος τὰ μικρὰ Διονύσιος φθονερὸν δὲ, τὰ μεγάλα. *V.*

* Τοῖς] Omiſſum in edit. articulum addidit *M. du S.*

† Ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ] Sic emendavit idem, cum ante legeretur σοφιστὴς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λυπωδίας] Angl. συμπωμάχους. Has voces interpretantur *Pollux*, *Heſych.* *Suid.* copioſe. Interpres *Demoſth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe afroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeſo, quid hinc diſtat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] invenis locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτειν, ut *Strabo*. *J. G.*

Ibid. Ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, ϗ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate. ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, ſitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum*, *quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire*, *ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma κοπῆς κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, *malae notae*, *nummus adulterinus*. Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi*: legitur autem pro ἀποστόμωσιν in Mſ. ἀποσμώσιν, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώσιν τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum deterſum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμώσιν] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποστόμωσιν recepimus. In P. ἀποκόμωσιν mendoſe. *M. du S.*

Ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποστόμωσιν] Ἀποσμώσιν. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* ſenſum probum oſtendat. *J. F. R.*

φίλει, ἢ φανερώτερον γίνῃ. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχοιτε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην προθαισόμεθα, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φήμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ἐπὶ τοῖς πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης ἐκεῖνον [c] ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλον γὰρ ἦν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκη. ΦΙΛ. Τί φῄς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ καὶ μόνη τἀληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νὴ τὸν κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκρύτων θεάτρῳ, καὶ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τὸν λόγον. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ὅτι τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἶεν αὐτίκα, ἢν [g] ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκοῦσαι. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς [h] ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖ πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

olieri manifeſtius. Vos vero neſcio quomodo iracundi facti eſtis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei ſumto, contra illum venimus, ut dignam factis ſuis poenam ſuſtineat. Fama enim ad nos perlatum eſt, qualia in concionem progreſſus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta cauſſa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua ſententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philoſophia domina, quae ſola nempe invenire verum poſſis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio cauſſae ſervaretur. PLAT. Nunc, ſacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtiſſimam rerum pronuntiabas Philoſophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius diſputationum. PHIL. Videte ne iſte non Philoſophiam, ſed impoſtores quosdam, noſtri ſub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc ſtatim ſcies, ſi cauſſam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipſam arcem, ut ex illa quaſi ſpecula ſimul in conſpectu ſint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλε Fl. *H. P.* Sed *F.* Διήγγελον. b Ἐπὶ τοῖς] Deeſt in Fl. Sed nihil mutat *H.* & *P.* c Ἀπολογησάμενον] Sic *F. P. H.* Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam ſervat *Fl.* d Καί σοι] Ὅ σοι δὲ *Angl.* P. e Δοκῇ] Ὅ σοι δὲ δοκῇ. *Angl.* P. Nihil mutant Edd. Niſi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mſ. Ga. Nihil mutant Edd. ſed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλοις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τὸ λόγιον τοῦτον ἐπιγραφὴ τὸ Ἀποδιώκτης. *G.*

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciſcendum proclivis, quae ſignificatio ſatis obvia ſi teſtimoniis indiget, adi *Elſner.* ad *Tit.* I. 7. *F. F. R.*

72. Ἀγχοῖτε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenſo ſtringere, ne vocem mittere poſſit. Itaque mox Philoſophia, δῆλον inquit, ἐκεῖνον εἰπεῖν τι θέλοντα. *F. M. G.*

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, τὸ πλῆθος ἀντὶ τοῦ πολλοστὸς. Ut apud Latinos pretium, ſtipendium, & ſimilia. *Euſt.* ad Iliad. 2. Inter, *Ariſtoph.* alii. *F. B.*

75. Ἐπὶ τοῖς] Alibi apud hunc & Demoſthenem τοῦτο. *M. du S.*

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] *Angl.* Ὅ σοι ἂν δοκῇ. *F. B.*

83. Ἥκομεν ἐπὶ μόνην τελευτὴν ἐξαρεῖν δίκαιον] Malim cum Mſ. ἥκομεν ἐπὶ μόνην τελευτὴν ἂν εἰρεῖν δίκαιον. Inferius οὐ γὰρ ἀνευρεῖν rectius vertas cum C. Nepote *in Poſicle*, quam cum interpretibus *in Poſicilo*. *F. G. G.*

Ibid. Ἐξαρεῖν] Mſ. Gr. & P. ἂν εἰρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim ſcripſiſſe Lucianum ἐξευρεῖν. Vide tamen infra c. 49 ἐξα-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα ἡ δίκη. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν αἱ Φιλοσοφία, πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, ἢ γυμνὴν, ἢ ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νὴ μάλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; ἢ Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασα πρὸς ἢ δίκην βάλλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθησάτω ὑμεῖς. [i] εἰ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταύτα, ἃ δὴ ἡμετέρων ἐστιμένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπίτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοιτ' ἂν ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καλαμηνίους ἅπαντα. [m] ΑΛΗΘ. Οἰκεῖν ἐπάγομαι καὶ τὸ Ἡρακλειδίον τοῦτο, εὐνοϊκώτατά μοι ὄντα. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

[b] Παιδ.] Παιδία male Fl. Sed H. & P. &c. recte. In P. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. Edd. male ΦΙΛ. [n] ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. [o] ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

[i] Οἱ βαρὺ] Οἱ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. [k] ΦΙΛ.] [l] Ὡς] Deest in Fl. [m] ΑΛΗΘ.] Sic P.

ἐξώρμησε eodem quo hic, sensu L. ἐνόρμιον. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G.C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fulienſ.* ad *Dionyſ. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Ariſtoph.* alii de quib. ad *Pauſan.* *J.B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pauſ.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apoſt.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnaſ.* c. 19. *J.F.R.*

96. Ἐκ θεσπῶς] Conf. supra Ἐκτων. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philoſophias* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, sat scio,

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιον τοῦτον ἄνθρωπίσκον ἐρασὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ὅτι μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτοῦ παραμενον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡμέτερα δὲ καὶ ὅτου, καὶ εἴ τις ἄλλος. ἐ γὰ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέησει μοι, ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἀμείνων δὲ εἰ καὶ ἡ ἀπόδειξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπεὶ τῷ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τ δίκιλιν.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαρίσεαι καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τ Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus; & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

[a] Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτοις *M. du S.* [b] ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

Scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ἡμῶν μαμμῶζ. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Ἀνευρίσκω τὸ τῷ ἀπαθεῖσθαι, ἢ ἁλίσκω. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elencham hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀνω. L. recte. pro reliquorum Librorum ΑΡΙ. Fl. A. tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ.] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possum, quod sit Athenienſibus gra-* „ *tum?* Excepit Democharen: *To*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Εὐδαιμονιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, „ Σύρ- (*nimirum* scilicet) ὦ Φιλοσοφία, τ ἐκ Εὐφρατιδῶν. Conjunctim legendum ἐκδαιμονιδῶν; probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ Εὐφρατιδῶν. *J. F.*

Ἐκδαιμονιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxitlis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι, καὶ κολακικός ἔστι καὶ δαπείσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρεῖτε· οὐδὲν ἃ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος καὶ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπιφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δέ, καὶ ἡ παιδεία οὐ χεῖρον Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦ-

c ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae.

d Ἐπιφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων.

e Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρατὸς ὢν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε· ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῶν Στωϊκῶν κοσμήτωρ τις ἦν καθηγητὴς ὁ Κιττιεὺς τῆς Κύπρου * ὁρμηθείς, καὶ δὴ καὶ † Κράτων ὁ Χρύσιππον ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἀσήμους κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππον. ἀμείλει δὲ ὁ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' ὕδατος ξενίας δίψαντες, ὅτι μὴ ὁπ μίσης Ἑλλάδος ἐθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκοντο. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς χθὲς Ἕλληνες § παραδεδειμηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὥρμητο] Ὥκητο. *V.*

† Κράτων] Crator. *C.*

‡ Πρωταγόρας] Pythagoras. *C.* prave. *M. du S.*

§ Παρωδ.] Παραδεδειμηκότες editum erat, sed ex *V.* correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Euc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππον, *Orig. c. Celf.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπιφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, ϗ μισογόης, ϗ μισοψθυδὴς, ϗ μισότυφος, ϗ μισῶ πᾶν τὸ τοιυτῶδες εἶδος τ μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει †65 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὑπόσοις ἀπεχθάνομαι, ϗ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; ϐ μὴν ἀλλὰ ϗ † ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ † ἀπὸ τῦ φιλῶ, † ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλήθης γὰρ, ϗ φιλέκα-70λος, ϗ φιλαπλοϊκὸς, ϗ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι ϗ τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τατ-τόμενοι, ϗ τῷ μίσει οἰκειότεροι, σκολιαχισ-μύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν † μὴ, ὑπ' ἀρ-75γίας ἀπομαθεῖν ἤδη· † δὲ, πάνυ ἠκριβωκέ-ναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. ᾧ γὰρ αὐτῷ ϗ τάδε φασὶ, ϗ τάδε· ὥστε μὴ ἀφαίρει a τὸ τέχνα· μία γάρ ἐστον, δύ' εἶναι δοκεῖ-

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offertur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. Ba. F. & P. Sed J. & Fl. τὼ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . ϗ τάδε φασὶ, ϗ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τῷ αὐτῷ ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι § ἀντιπαιμένων τὸν αὐτὸν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δίκαιον ὡς δίκαιον ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίστασθαι τὸ ἀριστερόν. ϗ λοιπὸν . . . . νοητέον εἰδῶς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως ϵ ἐπὶ γνώσεως ϵ φθορᾶς, μειώσεως ϵ αὐξήσεως, ϗ ὡσαύτως ἀντιπαίμενον , ἃ ὑπὸ τὰς ἀντιπαίμενα τιλεῖ. τοῦτο δὲ φησι πρὸς † Παμφιλιάδην νόν. § Διστινόμενος. λοιπὸν ἐναντίας τῷ μισῶ ϵ ‖ κατ' αὐτὸ τέχνα. ὡς ἴσχ. ὅτι τοῦτο . . . . ‖ ἀντιπαιμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις. G.

* Ἐχρῆν] Ἔχρη accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit Mol.

§ Διστινόμενος . . . τῶν] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ ϗ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισολαζόνα, μισοψδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia ϗ μὲν οὐκ ἐχρῆν, τῷ γὰρ αὐτοῦ ϗ τάδε φασὶ ϵ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, *ei homini ferunt hominem, & ista & illa esse ejusdem.* Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: ϗ τάδε ϵ τάδε φασὶ τῷ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. *Et haec & illa indicant ejusdem hominis* ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψδὸς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γάρ ἐστιν (ſc. τέχνη) δὺ εἶναι δοκεῖν. H. V.

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P. ſed Junt. τὼ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattair. de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe communi. Immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ θηλυκὸν ἄρθρον ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ὥστε τῷ † τῷ λέγοντες — ϗ κοινῶς, ὡς ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ χώ. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὸ δὲ χώ· οἱ Αἰτωλοὶ, ὁ δὲ τῶν ἐς Κλεωνὰς. Adde duo alia in voce Χώ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὸν χῶν pro τὸν legitur, & Lucianus non ſemel alibi. J. F. R.

85. Πο-

dae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

ὅσια. ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, εἶναι τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

ΦΙΛ. Ἄγε δή, παρέσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ πρυτανείῳ τῆς Πολιάδος δικάζομεν· ἡ Ἱέρεια ἀγέσθω ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ὁ τοιοῦτος προσκυνήσομεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Παλλὰς, ἐλθέ μοι καὶ τὴν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκοῦσιν ἀνθρώποις ἐπιμέρας ἀκούεις αὐτῶν· καὶ δὲ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἄτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα τῶν καιρῶν ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἤν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ τελείως σοι αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκοῦσαι τοὺς λόγους· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσει ἂν δοκῇ, ξυνείρεσθε τὴν κατηγορίαν,

b Ἐστίαν.] Al. ἐπὶ σκηνῆς αἰωρῶσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. *c* Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* *d* Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. *e* Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορίαν δοκῇ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐστίαστος] Γρ. ἐπὶ σκηνῆς αἰωρῶσα. τὸν καιρὸν. *G.*

85. Πρυτάνῳ] Πρύτανις Graecorum *templo* Romanorum respondet: *vide cellae.* *J.M.G.*

Ibid. Παλλάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Παλλὰς *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindaro.* *J.B.*

88. Ὦ Παλλὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Παλλὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Παλλὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. ſ. ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Perizon.* *J.F.B.*

91. Ἐστίαστος ἴσα] Ἐπὶ σκηνῆς αἰωρῶσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἑστίαστος ἴσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. Zosim. c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μάλιστα] Scil. ψῆφοι. *J.Br.*

94. Τὸ προθεῖσα] Proverbium, *Minerva ſuffragium.* *Th.M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Album* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Herod.* Vid. etiam Ἀθηνᾶ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τὴν σκηνῆς] Ψῆφον. *Album* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J.Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν δὴ καθήμεθα. *Th.M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορήσει] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκῇ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσει] Hoc ex Mſſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M. du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit.* in Herodot. l. IX. p. 5. Ἐν τῷ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Καλλιόπην ex uno Mſ. in τίσεσθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimaret, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

ρίαν, ᾗ διελέγχεσε. ὃ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, ᾗ καλλιφωνία δεινῶς Ἀτ̣τικὴ, ᾗ τὸ κεχαρισμένον, ᾗ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, ᾗ τὸ ἀκριβὲς, ᾗ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἀποδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, ᾗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, ᾗ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ὄπιπτε οὖν ᾗ [f] τὰς εἰρωνείας, ᾗ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα ᾗ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ καὶ ἐκεῖνό που ἐμβάλλουσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλήνιον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ ὅτου ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis, tu vero post haec caussam dices Parrhesiade. R E V. Quis igitur nostrum huic judicio aptissimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis sublimitas, & mere Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persuadendo valet: tum prudentia, & exquisitum illud artificium, & illae, ubi demonstrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

[b] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ ᾗ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverso ordine πάντας ἧ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. b Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσασθε uno verbo F. alii τι pro τὸ. c ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant etiam in persona proxime seq. Vid. not. *M. du Soul.* d ΧΡΥΣ Σοῦ] Aberat haec persona a *P. F. H.* &c. sed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. e Προσηγορίαν] Προηγορίαν F. Sed prius P. F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* f Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. F. & *H.* g Συνεχῆ] Ita ex *S.* & *J.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχῶς. h ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* i Διογένην] Sic Edd. *F. P. H.* &c, Διογένη *Fl.*

9. Προσηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀπέτισαν *magno luent.* Ubi recte Scholiast. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — ᾗ ἀόριστος χρῆται παρίχει τῷ μέλλοντος. Immo noster *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐτιμωχαν-ήσαις — ᾗ συλλήψεις, quod Clar. *Jens.* tamen in -ήσεις mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mss. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. dissimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui similes tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obs. Miscell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *F. F. R.*

4. ΧΡ. Σοῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In Edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magist.* p. m. 155. προσηγορία ἡ προσήγορος, ἤτοι ἡ προηγορία ἢ ὑποφητορία ἐστὶ τὸ πρὸ ἄλλων λέγειν, ᾗ προήγορος ἀσαύτως ὁ προηγορῶν. Ἀνυσιανὸς δὲ τῷ ἀναβιβῶντες ἢ ἀλιεῖς τὴν προηγορίαν δέχου, ᾗ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Synes.* & *Aristid.* Quare & hic ap. nostrum προηγορίαν legendum arbitror, ut sit: *Da prior causſae dictionem*

vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quamdam praesens tempus desiderat; sed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem est Parrhesiades. DIOG. Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumelioše tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire: sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus: relictisque sectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra jam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

σιτπε. ἐ γὰ δὴ κάλλυς ἐν τῷ παρόντι, ϗ δεινότητ⸗ συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τι- 25γ⸗ ἐλεγχικῆς, ϗ δικανικῆς παρασκευῆς ῥήτως δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῷ κατηγορήσω. ϗ γὰ οὐδὲ πάνυ μακρᾶν οἶμαι τὴν λόγων [k] δέησ⸗. ϗ ἄλλως δὲ, ὑπὲῤ ἅπαντας ὕβρισμαι, δὺ' ὀβολῶν 30πρώην ἀποκεκηρυγμέν⸗. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τ' λόγον [m] τ' ὑπὲῤ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάῤ τι ϗ πρὸς 35ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὴν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερ⸗, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲῤ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκλει θεωρισμένης, ϗ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λό- 40γοις. ϗ τὰς προαιρέσεις ἄφες, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, ὑ τοῦτο [o] ὑπερμάχει. [p] ὅρα, εἰ μόνον προεστησάμεθα, ϗ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῖν νῦν κινδυνεύ⸗, ἢ σεμνόταλα δόξαι, ἢ ταῦτα 45πιστευθῆναι, οἷα [q] ἔστ⸗ ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

[k] Δεήσεως] Δεῖσθαι O. [l] ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. [m] Τὸν] Abest ab O. P. [n] Νῦν λέγε] Desunt haec duo verba in O. [o] Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *f.* τουτῶ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed si hic per *f.* ut solet *funtinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. [p] Ὅρα, σὶ μόνον] Ὁρᾷς δὴ μόνον σε. O. [q] Οὕτ⸗] Οὕτως *f.* ὅστ⸗, *Brod.* Et sic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ καλαστικάζῃ, * ἐστίν· ὁ ὑπερμαχεῖν αἰτιᾶται † συκοφαντεῖ. ὑπερασπίζου σου. προστατεύου σου, προπολεμῶ σου, οὕτως ἐν ⊖ ὑπερμαχᾷ σου. *V.*

* Ἐστίν] Ἐστὶ σοῦ editum fuerat; sed correxit hoc *M. du S.*

† Συκοφ.] Ἐντρέπεται legebatur in *Impr.* male. Sed restituit ex C. *M. du S.* Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. *J. F. R.*

nem fuscipe, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata stare possit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur. p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωσιχεῖ] Σωσιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* subsannat, cujus in *Phaedro* verba haec sunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Z.] Meminit iterum Διὸς c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant, v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium causam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus discrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. *L. Bos.*

45. Οἷα ὕστ⸗ ἀπέφηνε] Corrige ὅστ⸗. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, ὦδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὀλιγωρηθεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐμὰ ἐνδείξω. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῆμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἢ ὥρᾳ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καληγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναίως σὺ ταῦτα· καθίσαι δ' ἔτι. σύ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα εἰς τὸν βίον

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἢ ὥρᾳ] Ἤ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *F. P. B2. H. F.* Fl. f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήσωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Καληγορείτω] Καληγορεῖται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐμοῦ, περὶ αὐτῶν. *G.*
53. Ἢ ὥρᾳ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπικύπτειν· ἀλλαίζει δὲ αὐτοὺς ἐς τῷ χρόνῳ μόνα φιλοσοφοῦντας. *G.*

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quia omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ ὥρᾳ τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἰφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἰφ' ὕδωρ λαχὼν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in ſuo codice *Vorſtius* emendarat. quod enim omnes Edd. infidet οὖσα. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἐρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀστραπ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide *Mald.* c. 35. πρὸς ὕδωρ μετρουμένου λόγου. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφους. *Eſt enim, pluribus ſcil-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus

καλὰ ἐσκωμίσαλο; ἀ δὲ τοιάτας ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατ[ος] [i] οἱτοσὶ Παῤῥησιάδης ὑβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὢν φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείναις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριτο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, ἐ παύεται μὴ ἀγοραίων κακῶς. γόητας, ἐ ἀπαλεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀπατεῶνων καλαγελᾶν ἡμῶν, ἐ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ ἐ μισεῖν [k] πρὸς τ πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτός τι ἡμᾶς, ἐ σὲ τ Φιλοσοφίαν, φλυάφεις, ἐ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, ἐ τὰ σπουδαιότατα, ἐν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν προτείνῃ, ἐ ἐπαινεῖν πρὸς τ θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζειν. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεὼς, χαίρουσι [n] τοῖς λοιδορήμασι, ἐ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα λοιδορῇ. ὥσπερ ἀμέλει ἐ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τοῦτον τὸν χλευάζοντι

i Οἱτοσὶ] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Pl. Sed male περὶ P. J. H. F. B2. l Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. Pl. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. B2. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἐπάταις κρατεῖν dixit melior infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi Gr. *L. Bos.*

63. Περὶ τ. β.] Ex *Cod. Ox. L.* & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. *M. du S.*

Περὶ] Πρὸς jussit reponere *M. du Soul*, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem attripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκεπτέον ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim Πρὸς tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Conspl.* c. 23. ubi haec varietio περὶ & Πρὸς τ βίον iterum occurrit. *J. B. B.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. *M. du S.*

77. Τὰ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus *Mort.* c. 16. & *Dem.* c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ. Sed Mss. Codd. P. L. & *S.* Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. ἐ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

φάγεσιν ὅτι τ σκηνὴν, ἢ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτὸ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲ καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, ἢ ὁ [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ὁρᾶν. ἢ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τ ἑορτῆς· ἢ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ὀκ ὀλίγῳ φροντίσας, ἢ διασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ λοιδορεῖται καλῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, ἢ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφειείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς παθών. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. ἢ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδὺς· ἢ ὑπελθὼν τ σὸν λόγον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ ἢ ὑπακριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι ἢ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὃς μόνος ὑ πάρεστιν, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

26. At iste convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me; & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus injuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deest in O. b Διονυσίοις] Διονυσίων Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deest vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τοῦτον] Abest in O. f Ἐφειείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδὺς] Ὑποδεδυκὼς. O. i Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forsan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφειμένον αὐτὸ ὁρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ * ἰδεῖν. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ἦν κωμικὸς ἢν φιλόσοφος † κατὰ τ Σελευκὸν φύσει κεχρημένος γνησίᾳ ἐ λεγειρᾷ τε ἐ λεπτότητι, παλαιός τε τ τόνε ἐ ἐμφιλοσόφως μετὰ τῶν, ὡς ἐ παρὰ πᾶσι τὸ εὐθύμιον λανθάνοι. V.

* Αὐτὸ ἰδεῖν] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφειμένον. Ceterum pro αὐτὸ ὁρᾶν, quod restituimus, legebatur in Impress. corrupte, αὐτῷ ἰδεῖν. J.F.R.

† Κατὰ τὸν Σελευκὸν] Haec verba non agnoscunt Coll. M. du S.

95. Ὁ θεὸς] Bacchus. J.Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noster. M. du S.

12. Μένιππον] Consule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχυ. M. du S.

27. Ἀκηρατώλαστον] Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀφυκτολ. nisi quod P. ἀκηρατόλ. habet. M. du S.

Ἀκηρατώλαστον] Recte Brodaeus ἀκηρατώλαστον. Th. M. Nempe in Miscell. p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. J.F.R.

28. Πολλῶν] Oxon: πολλῷ. M. du S.

32. Ἀξιώμων ψευσαρίστων] Falluntur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, numquam cum futuro construi

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ τεμνόταλα [l] ἀσφύρων ὑπὲ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ συνηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα προαγαγὼν ἡμᾶς ὑπὲ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ὑπερστήσας, [n] ἀπεμπώλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν, ὑπὲ [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος ὑτος, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν ἡμεῖς αὐτοί τε ἀπελθόντες ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὁρισμένοις.

[r] ANA. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρηκας.

[s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε ὖν.

ΠΑΡΡ.

k. Ἔχοι] Sic habet O. ἴσχη. F. & reliquae. l Διασύρων] Διασύρας. O. m Μὲν] Abeſt μὲ in O. n Ἀπεμπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῷ O. p Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. q Τιμωρήσειν] Τιμωρ. Fl. r ΑΝΑ.] Φιλο. F. male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. Ve. Em. & P. s ΦΙΛ.] Deeſt in Ba. male. ΦΙΛ. Fl. F. P. t Σοι] Ἰδὺ O. v Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μίσει] Ἐν τῷ μίσει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μίσος ‡ ῥεῖ γὰρ ὕδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορίσκου· ὅσον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐκπιεῖν βουλόμενοι τὸ ἀπειράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὸ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες, ἀφ' τινὸς ἀφιστήματος παρεῖχον τοῦ ὕδατος ἔκρουσιν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ὡς ἀρχὴν τοῦ ἀφίσεως τοῦ κρουσίσκου, ἅτε ἐν ἴσῳ μίσει τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνίεμεν τὸν λόγον. V.

‡ Ῥεῖ] Addit Bruno, ſcilicet clepſydra. M. du S.

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρήσει, quod Cl. Fenſ. obſervavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed ſor. hic eſt frequens; Epict. man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὸν τὰ ἐμαυτοῦ λαλεῖσθαι; & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Aelt. V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσιν λαβεῖν τὰ δῶρα, Thucyd. III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπόν σπεσθαι. Et ubi non? F. F. R.

34. ANAB.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλὴν εὖγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. Th. M.

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia Philoſophiae ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non Philoſophis, qui hic utique plaudentes inducuntur. M. du S.

36. Ἔγχει] Aquam infunde. F. Br.

Ἔγχει] Gloſſa Pariſ. habet Verte horologium. Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum clepſammiis pro clepſydris utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat Peraltum ad Vitruv. Galli ex converſum, F. F. R.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, καθηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτο δέω ἐξαρνεῖσθαι γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελέτηκὼς ἀφῖχθαι, ὅστε ἢ εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] ἔτι ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὅς τινας ἀπεκήρυττον, ἢ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας ἢ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο πρόσεχε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχειν ὁ λόγος, εἰ τὴν ἐλεγχομένην ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν εἶναι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνῆδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, ἢ ψεῦδος, ἢ θρασύτητα, ἢ βοὴν, ἢ ὠθισμοὺς, ἢ μυρία ἄλλα ταῦτα ἦν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅτι δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὡρμήσας, ἤξιον ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, εἰς εὐδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, παλαιῶναι.

Καὶ πειδὴ μόνον παρέκυψα εἰς τὰ ὑμέτερα, σὺ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τύδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ὡς τοῦ βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφοράτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio quare motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis propo-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul. ad marg. Junt. in marg. vero Harg. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφην J. & Fl. ἔφησα. O. ἔφην P. Bs. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. M. du B.

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ἡμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du L.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut libet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolinum in M. Aurelio verba, 23. f. Eorum fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarunt & privatos; quod ille purgavit. Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius ad πάνυ, quae legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non dis-
cedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed
intentis in regulas a vobis propoſitas oculis,
ad illas componat vitam ſuam ac dirigat,
quod me hercules veſtrorum etiam aemu-
lorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amo-
re Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab
illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos,
promtis iſtis & publicis, quaeque imitari
unicuique facile eſt, ſatis bene referre vi-
ros bonos, barbam dico, inceſſum, & a-
mictum; vita vero & actionibus contradi-
cere habitui, & contraria veſtris ſtudia ha-
bere, dignitatemque profeſſionis corrumpe-
re, indignabar equidem: videbaturque ne-
gotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus,
mollis atque effeminatus, Achillem, aut
Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec
inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub
tanta perſona fractas delicias faciat: quem
neque Helena quondam, neque Polyxena
ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum
ille decorus victoriis Hercules: qui vide-
tur mihi mox cum ipſa perſona actorem
talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe
adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum
fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

70 ὠφελοῦντας, εἴ τις μὴ [f] ὠφελημένοι αὐτὰ,
μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἐμβλέπων
ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκαμε, πρὸς τούτους
[g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅσοι,
νὴ Δία, καὶ τῶν καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι
75 ποιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας
ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τὸ ἀπὸ τῆς πρά-
γματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δη-
μόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ
μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον
λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ὅτι
δὲ τῆς βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομέ-
νους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτη-
δεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπο-
85 κρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον
ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τρα-
γῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὤν, καὶ [k] γυναι-
κίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρα-
κλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μή-
90 τε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτό-
μενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν
ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα
τῆς μέτρου αὐταῖς προσηκόντα. οὐχ ὅπως ὁ
Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ,
95 τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸ
τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως
ἀτίμως [l] καταλελυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ'
ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑπο-
κρί-

[f] Παραβαίνει] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae rectè — οι. [g] Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. *P.* & *H.* &c. — ει rectè. [h] Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. [i] Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν rectè P. L. [k] Γυναικίας] Γυναικῶν *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* [l] Κατελελυσμένον] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῶν, aut, ſi impreſſorum ἡμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, ati paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Pariſina* ἡμῖν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικῶν. Sed vulgata melior. Vid. Ὀν. c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Gloſſa *edit. Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Heſychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaratus *Philoſophiae*, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim perſtrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat φιλοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πιθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμησασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε πταίσαντα τοῖς ξύλοις. ὁ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ φαίνεσθαι τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρόν, ἢ ἄχρηστον ἢ ἀσελγές τι βιοτεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ ἐν τοῖς λόγοις

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. *F.* H. τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr.* S. *Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Αὐτῷ *F.* P. &c. male. τούτου τ Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὕτω ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ ὅ τουτοὶ τ ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ. *V.*

ὅ Τότε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τυτοῖ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τυτοῖ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, ὡσὰν ὑποκρινόμενον τὴν αἰχμὴν τ ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τ ὃν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ κατατληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε πταίσαντα τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſeeutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tali ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τοῦτον] Lege: ἤ τινα τοιοῦτον. *J. Br.*

Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τοιοῦτον. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ ἐν τοῖς λόγοις ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ἐν τοῖς λόγοις ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις ἐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τ Χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τουτοὶ τ ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τῆ κακῶς βιῶντος, τοιαῦτα περὶ [d] ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλῆ τεθνηκότων (ἐπεὶ τοῦ γε ζῶντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτῶ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ἐκποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἄπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ὑβριζόμενα, ὥστε ἐρήμω ἀλίσκεσθε μετ' αὐτῆ, καὶ ὑβρεως ἡ ὁμοίαν ἀφορμὴν συγκαλεσαμένω.

Ταῦτα ἐγὼ οὐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἐλεγχον αὐτὼς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅτι τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐχῆν ἦν τινα καὶ τῶ μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, ἢ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. *e* Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. *f* Ὑμεῖς] Ὑμᾶς *L.* Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* *g* Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμω] Ἐρήμην δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος εἰς τὴν δίκην καθαδικασθῆ, ὅμοιον δὲ τὸ ἐρήμω ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non ἰνικῶς *Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, ſcribendum. *J. J.*

14. Αὐτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; ſed recte *Gujetus* correxit, & αὐτῶ adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτῶ poſitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat ἓ αὐτὸν, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt ἐκάνομον ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐπειῶτο] An ἐπειεῖτο; *F. G.*

Ἐπειῶτο] *Brodaeus* προσεπειῶτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἐ τοὺς λόγους] Angl. καὶ ἴτω ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐπειῶτο] *Brodaeus*, καὶ τοὺς λόγους προσεπειῶτο; ſed melius illud ἐπειῶτο, intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὡς ἐρήμω ἁλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶχον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, ἢ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμω καλαγνοῦς. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. οὐκ ἰχρῶν ἀκούσαντα καλαγνῶναι, εἰδὲ ἐρήμω ἡμῶν καθαδικάσειε, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. εἰδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καλαγνώσκειν ἄκριτον, & καταγινώσκειν ἐρήμου. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὡς ἐρήμω] *Indicta cauſſa.* *J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro ἐρήμου. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Τῶν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae.* *J. Br.*

Τῶν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθ vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθ copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis κατὰ τῆ ἐξορχουμένου declamationem T. II. p. 589. ſeqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀναβ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ † ἀσεβῆντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. ἐπὶ γὰρ οἱ ἀθλοθέται μαστιγῶν ἀξιοῦσιν, [a] ἢν τις ὑποκρινῆται, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρινοῖτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ὀδύρεσθαί που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸ προσηκὸν αὐτῷ τὸ πρόσωπεῖον, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν τισὶν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστ' ἄν, οἶμαι, μαστιγωθείη. οἰκέτιον μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρινάμενον, μικρὸν τὸ πλημμέλημα. [b] τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὑποδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπρεπὲς [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς ταναντία ὑποτηδεύοιεν, ἅπαντα βιῶσι πάντα μὲν ὅσα φασὶν, οἷον χρημα-

30 cumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali omnis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἢν τις — τὸν Δία] *Thom. Mag. v.* Εἰκόνες haec verba adducens omittit articulum τὸν. b Τὸν] Τὰ male? τὸν recte reliquae. c Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. Δοκιμιεὺς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούσεται, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια. † Ἐξορχεῖσθαι λέγουσι οἱ πολλοὶ. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondent, vel credendum *ἀδικοῦντα* Lucianum scripsisse; quod conveniontius videtur; nam, ait: *si malos & obnoxios profanum, qui Sacra revelanda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J.F.R.*

† Ἐξορχεῖσθαι] Ἐξορκεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Scholiastae praecunte correxi. *J.F.R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ast. quod. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J.B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laert.* in Zen. *J.B.*

62. Γίνεσθαι φιλοτιμότατοι] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J.B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *E.G.*

64. Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J.B.*

Παρωθούμενοι.] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶ πλουσίου θύρας ἀλλήλους ὠθιγκωνιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J.G.G.*

Παρωθούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλησίον πλήττειν, καὶ πρὸς τὸ ἀγοράσιον παχήσεσθαι, ὀργιλότερον μὲν τῶν κυνῶν ὄντες, ἀλυτότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, πολεμικώτεροι δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἀστεγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀφροδισιαστικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλοτιμότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γίνεσθαι φιλοτιμότατοι, ὠθιζόμενοι ἐπὶ τοῦτο, καὶ περὶ τὰς τοῦ πλουσίου θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλοτιμότερον accuratius scribe cum Basileensi φιλοτιμότατον. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὠθιγκωνιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθῶν *Hesychius* exponit Ἐκβαλλῶν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωθοῦντες, ἐκβάλλοντες

Le-

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

στομάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τιθήνασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν χιμαιρίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν [d] λαγωῶν, [e] καλακηθρικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. ταγαρῆν, γέλωτα ὀφλισκάνουσι, ἀθλιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους [g] παραθέμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἑστεῶτες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι δ' κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπρεπῆ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸ ἄκρατον ὑποφέροντες. αἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *J. P. H.* &c. λαγωῶν. *e* Καλακηθρ.] Καλακικωτ. Fl. *f* Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte *J. H. S.* &c. Sed ἁρπαξικώτεροι male *P.* *g* Παραθέμενοι] Παραγκωνιζόμενοι L. *Angl.* Mf. Gr. P. & marg. *Alii.* vid. Scholiast.

56. Τιθήνασιν] Ἐξεπλάγησαν. *V.*

64. Παραθέμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. *V.*

Lege omnino παραθεῶντες; neque enim παραθεῖν quidquam ad ἐκδέχεσθαι. Apud eumdem, Παφίαις, ἰάσιας, ἄσιας, ἀθήσιας, ἐκδαλῶν. Pergit Noster in depingendis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse divitem; paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν δὲ ἴδῃ, persequitur Noster, αὐτούς τι δεῖν λαμβάνοντας, πάλιν ὁ περὶ τῶ κοσμικῶν ἄνευ δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τάργύριον; ἴδιόν τι ἐν ταῖς ἀβρωλαῖς ψηφίσιν διαφέρον; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum littoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quum cum necesse est*, inquit, *ne ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nullo ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τάργύριον; ἴδιόν τι ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum Philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino editio Florentina. *J. F.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παραθεώμενοι, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παραθέμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi jusserat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur noster τῷ παραγκων. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. *J. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copiose hanc philosophantium δυσχρηστίαν explodit in Lapith. dixi supra. *J. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ τὰ καλαπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῷ, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τὰ ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δὴ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ὑδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπισυρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆ προσελθών, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλαὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πλεροέντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῷ ἐν ταῖς σχολαῖς σκιαμαχούμενα.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, insciti & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅπη ποτὲ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. b Πάντα] Πάντως P. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* M. du S.

83. Τῶν ἐν τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo supleas, *ajunt.* J.F.R.

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. J. B.

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim.* J. Br.

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. M. du S.

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. J. B.

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀπὸ τοῦ ταχὺ. καὶ ἀπὸ τῶν ὀρνίθων ἁρμόσαι ἐπὶ εὐστοχίας. καὶ ὅτι τιμωροῦσι τὰ εἴρατα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ ἐπεὶ καὶ τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. J.F.R.

98. Ἐξαλάλιξαι] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλάλιξαι, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλασ. c. 24. ἴσχη μὲν ἐπὶ σημεῖα τῶν ἐγκωμιαστῶν οὐκ οἶδα ὅ, ὅπως ἐξαλάλιξαι μᾶλλον δὲ ἐκπέσοιμι. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. M. du S.

4. Βασιλικὸς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς ἢ περὶ λόγου. J. B.

Βασιλικός τις Αἰγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλικός τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte ea duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contriverе; laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκας ὁ αὐτῷ ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ τροχεύμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηαι μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ ἁπάντα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, σπιθήκους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλόταλα δὲ ὄντα τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλυργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα θέμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ σίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, σίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα διελέλυτο, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τῶν θεατῶν.

Τοιαῦ-

e Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλείπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξήλειπται B2. Sed ἐξαλήλειπται recte in Καλαπλ. c. 24. habebant Edd. d Τῆς πυρρίχης] Τῶν πυρρίχων male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀλήλοις] Ἀλλήλοις. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἰδ. ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργὶς, πορφυρᾶ χλανὶς.

* Εἰδ.] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan *συντόμως* scribendum, pro *σύντομος*. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae sive nuces Graecae ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῶ σιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐπιτήδειον· ἐδιδάχθη γὰρ διδασκάλου τινὸς μὴ ἀγροίκου πάνυ κομψίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχῆς. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἐρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰ ἔστοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυον, κὰ οὐ πολὺ παύσομαι διελέγχων, κὰ κωμῳδῶν. περὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν ὁμοπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔστω μανίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, κὰ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, κὰ Χρύσιππε, κὰ Ἀριστότελες, τί φαλε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι κὰ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, κὰ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, κὰ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι; κὰ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν κὰ ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γοῦν ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔστοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστί.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut siniſtrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinium vultur imitetur, quam illi Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & Bi. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι κὰ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ παρηλλαγμένων * κὰ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς & αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίαν ἔχουσιν & καλαγώγιοι & εὐφυέστατα ἀνδρίας ἐπιτηδεῖα εἰσαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit M. du L.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. *φάσκουσι*. J. B.

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Perstistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, κὰ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, κὰ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Gravius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Stratim c. 46. ἅτινα τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐναγχόνια. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντα. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὅδι τι πολλοὶ εἰσιν ἐνὶ φιλοσοφίᾳ ἐκάστῃ & αἱρέσει ἄγαν φάσκοντες. c. 68. Οἷα ἀκούεις τοὺς Στωϊκούς, ἢ Ἐπικουρείους, ἢ Πλατωνικοὺς εἶναι φάσκοντας; J. J.

ᵐ *Ibid.* Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, κὰ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui de cani

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubescebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet. DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia,

ΦΙΛ. Μετάτηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ᶠ ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μέλαξυ λέγοντος αὐτοῦ, κἀ ἐς γῆς δῦναι ἠυχόμην· ὅτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγιόριζον γὰν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν παρόντων αὐτὰ, καὶ ἐφήρμοζον μέλαξυ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ὅτι τις γραφῆς τὰ πάντα ᵍ προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή· ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν τῆς ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτιν ʰ ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰν τῆς Ἰλιέων ἀτυχοῦς πεπάθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἐσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφορὰς. φιδέσθω γὰν, καὶ τοῖς θεοῖς ἐχθροῖς σκληρὸς γενέσθω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάν-

ᶠ ΑΡ.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M. du S.* ᵍ Προσεικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A1.* Nihil mutant reliqui, nec Edd. ʰ Ἀναγεγράφθαι] Ἀναγράφθαι Coll. Prius servant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφειν] Γρ. ἀναγράφθαι. *G.*

sunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. *J. M. G.*

Ibid. Σοφίζονται, οἴει] Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem adloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur Philosophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἦ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐξῃ τότε χάσειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἐνύπ. πῶς ἂν μὴ ἡ γῆ καλέσαιτό; cad. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ηὐχόμην δὲ καθαδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τόπ μοι χάσκε εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Æschyli* Suppl.

Φίλτερα δ' ἂν μοι τοῦτο
Βρόχου τυχεῖν σὺ παρεγένεσθαι. *J. B.*

53. Ἀρετὴ] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετὴ] Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιέων] Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando judicris se dedentes, in

Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ ἄνδρα, ϗ ἀνατίθεμαι τὰ καλῃγορήμαθα, ϗ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφίεμέν σε τ αἰτίας, ϗ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, ϗ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ ἐμὸν βίοτον κατέχοις, ϗ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλῃγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὑπὲρ τ Ἀρετῆς, ϗ Φιλοσοφίας, ϗ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῆς, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adsciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *AIW.* b Προσεκύνησα] Προσεκυνησα L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ καλ.] Ἀθετῶ, μεταγνώσεσθαι ἴφ' οἷς εἴρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] Ψήφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμποσίου] Vid. *Erasmi* Adag. τ τρίτου τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἄκουε] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur Δίκης. *M. du S.*

92. Σημαιῶ πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πύγματα βαθὺν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπύγματα ἐ εὐγήρεια. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύγηρα γῆρα.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

φὶ τὲς πλυσίυς ἔχονλες. εἰ δὲ βύλει πάνλας ἥκειν, χ' τάδε ἴσ Συλλογισμὲ κήρυτλε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκυε· σίγα. ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγυσι, χ' ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονλ' ἓ ὀνόματ, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τ' Ἀγανομήν. δύο μναῖ ἑκάτῳ δοθήσονλ', χ' σησαμαῖ πλακῆς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηλαι, χ' παλάθην ἰσχάδων ἓτός γε προσεπιλήψελ'. νομίζειν δ' ἕκασλον σωφροσύνην μὴ, χ' δικαιοσύνλιν, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. Οὐ γὰρ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμὲς ἐξ ἅπαντ· ἐ γ' ἐμὶς ἄνθ τύτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μᾶ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχ' εἴη.

Βαβαί, ὡς πλήρης μὲ ἡ ἄνοδ ὠθιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκυσαν μόνον. χ' δὴ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, χ' χ' τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, χ' [f] περὶ τ' Ἄρειον πάγον

d Μέσοισι] Sic P. ſed *F. H. S.* aliaeque male μέσοισι. *e* Ἐπεὶ] Sic *H. B2. P. S.* In *F.* videtur fuiſſe ἐπει ſine accentu, quem *du Soul* manu ſua impoſuit. *f* Περὶ] Περὶ L. Nihil a vulgata abeunt *F. H. P.* Fl.

93. Παλάθην] Μάζαν τύκαν. *V.*

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπ· Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφ δὲ ὁ ἀφ' τῦ ρ'. *V.*

ξῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκων βαθύτατα; ſed & *Ariſtoph.* Nub. βαθὺς δ' ἡλικίας, (ut obſervat Cl. *Jenſ.* ad *Dial. Lucian.* de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeſchylum*, vid. Illuſtr. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. *Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἴταξε χήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας.* i. e. *acies denſas inſtruxit.* *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰσχάδων] Hæc paſſim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epiſt. 14. ὁ δὲ Θετταλὸς ἑτοῖ πυκνὰς τ ἰσχάδων τὰς πλείτας ἐκδέξασκε, χ' τὰς ἀκρίδας εἰς οἶδ' ὅπως ἐξεῤῥόφρυσεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχήνει, χ' μοιῷτο τυτ ἤτει μ' κέρυ νομίζωζ εἶναδ· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.* Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.* Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισι vel ἐνὶ μέσοσι Il. Σ. 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μ' τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. *J. M. G.*

Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & B2. ſuſtulimus, in quibus erat μέσσοισι. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μ' τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. *J. Br.*

3. Ἄνοδ] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ' μ. legatur? *M. du S.*

Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκυσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, ἐπὶ † τῷ Τάλῳ τάφον· οἱ δὲ, ἐπὶ πρὸς τὸ Ἀναχεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπυσι βομβηδὸν, νὴ Δία ἐπὶ βόλβδον, ἐς μὲν δίκλω, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνε[ται] [a] ὥρη.

Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐπὶ βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ παλαχῇ πήρα, [b] γάστρων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλητρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐγκεῖνο ἀνῆκαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐπὶ τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores

[a] Ἥρι] Ὥρη. A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. [b] Γάστρων] Deeſt h. v. in M. Reliquae habent. [c] Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *f.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſcrete *H.* Fl. *B*2. male. [d] ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. f.* integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. [†] Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαπται· τὸ δὲ Ἀνάκειον † Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακες ἀπὸ οἱ Διόσκουροι [*] λέγονται. *V.*

[*] Λεγόνται] Hoc ſcholion commonſtrare locum *Scaligero*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & hinc omnia clarius intelliguntur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Loca Athenis ſaxeo arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλω] Confer Ὀρχ. c. 49. Et Φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλω] Τάλων Athenis ſepultum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſalvis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀναιτῶν] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt.* *J. M. G.*

8. Ἀναιτῶν] † Ἀναιτῶν † Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἄνακες ἀπὸ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

† Ἀναιτῶν] Ea hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

10. Βόλβδον] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ὅσα Angl. ὅρα. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίαι, ὅσσα δὲ φύλλα τε ἄνθεα γίνεται ὥρη. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ὥρη eſt interpretatio. ὥρα n. accipitur cum vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἥρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ὥρη, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti mules ſolet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus, & si accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL. Desinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & jam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τ στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ ἀλλ' ἔγωγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι δὲ ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μαλάβας· περὶ δὲ τ μνῶν θεμεθῶμεν, καὶν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τ Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακόσμων τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι [f] ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δέ, καὶ ὑβρίν ἡμῖν προσηκούσας, κακοὺς κακῶς διατρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιῶνται τ ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, καὶ τ γε χρημάτων οἱ πολλοὶ ἁλλόμενοι; κενὴ δ' ἦν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τ κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ἀθεῖτε. P. & Edd. f Ἢμῶ] Sic L. J.P. ὑμῶ male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρειαῖς] Ὡς τ Ἐπικουρίων δύτερα πάντα τ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo signantius anni tempestatem designaret. M. du S.

14. Μετὰ δὲ] Casaub. ad Athen. J. B.

Ibid. Κλαγγηδὸν πρὸς.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὰ δὴ ἐπιβάλλειν γνώρισμα] Non est hic locus δὴ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Plant. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχείαν ἐπινεῦσαι τὴν ἄγκυραν. sine ut cito aliquid capiamus. J. G. G.

Ibid. Μὰ δὴ] Angl. μηδὲν. J. B.

Μηδὲν] Ed. J. & Mss. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendose μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μ' ὃς κίβδηλον ἐν
Τεκμῆρ' ἀνθρώποισιν ἔπεστας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ἑτῳ χρὴ τ κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Δεχόμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτούς· sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. J. B.

Δεχόμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon ista vox sit Philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, Quam mox accipimus? Nec jam poenitet. J. M. G.

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mss. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήματα] Quae inter bona annumerant Peripatetici. J. Br.

Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί ἔχει, ἦπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτᾶς; ΠΑΡΡ. Οὔκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον [a] θυλικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μὴ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅπως τινὰ τρόπον ἀγνοήσουσι ταῦτα παύσεσθαι, καὶ διαγνώσονται οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ τοὐναντίον βίον· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὑπερατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non, sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad ſacrificiales epulas, & ſpeculum, & teſſeras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his inſtructus poſtulabas maledicere omnibus, & reliquos diſciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi ſunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum iſta ignorari deſinant, dignoſcantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri ſint, & qui alterius ſint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invaleſcat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφλαι καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, συζηλαδόλα μεθ' αὑτοῦ

46. VER. Ipſi, ſi videtur, Parrheſiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehenſus eſt, & nobis benevolus, & tuus, Philoſophia, admirator maximus,

a Θυλικὸν] Κυρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. Bz. *H. P.* b Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τὸ τ. χ. μεμιμημένοις *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένους P. L. Vulgatam ſervant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτᾶς] Αὐτοπυρίτης ἄρτος· ὁ λίτος καὶ χεδίας ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐπὶ σποδιᾶς, ὃν καὶ ἐγκυφίαν * φαμέν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἴσχοντες ἀνδρίσκοιλαι. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν ἰωμότες. τὸ κάτοπτρον ὡς ἐυτυθίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐ τὴν ὑπηνήν. οἱ κύβοι δὲ δῶγμα χαλῆς ἀκαίρου καὶ ἀκαλάσκου λαίτης. *V.*

* φαμὲν] Exc. G. φαμὲν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Seceſpitem. Caſaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuſe alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. θυλικὸν] Placet πυθικὸν. Μαχαιρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον θυλικὸν] *Brodaeus* μαχαιρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* Verum ἀτυχῶ πάνυ λίαν. Dixiſſet ialtim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, ſed quae ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μῦρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras, &c. quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc ediſſertare. *Th. M.*

Μαχαιρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque ſatis liquet quodnam hoc inſtrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba ſunt, de quo ut addubitem, facit Scholiaſtae a me jam memoratum ſilentium, riſum captaſſe videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forſitan uſurpabatur. Addito autem θυτικὸν jocum demum patuiſſe. At quid tandem eſt μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiiſti. Ego tamen aliud quid ſubeſſe ſuſpicor, tu, an recte conjec-

ce-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia. PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῇ τ' Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς Φάσκουσι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανωτάτω [c] θαλῇ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τ' πώγωνα σὺν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπῃ μετώπῳ στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω χρὴ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ἔστω καυτήρ, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τ' ἀετὸς πρὸς τ' ἥλιον εἶναι λέγεται· ἦ μὰ Δία, ὥστε καὶ κείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὴ ἂν αὐτῶν εἴδῃς ἀφορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τ' ὄψιν, ὅτῳ ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέπουσα, καὶ τ' χεῖρα ὀρέγουσα ὅπῃ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ὅπῃ τὸ καυτήριον ἴτω τοῦτον, ἀποκειρέσθω [e] πρότερον τ' πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] *Pap.* L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Προτῆ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρότον Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κυρίως † ἐν χρῷ λέγεται ὁ μέχρι τ' σαρκὸς ἐξυρημένος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

eerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρίως. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κάτοπτρον] Hæc eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένους] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ' ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένους. *J. B.*

Ibid. Σε τ. χ. μεμιμημ.] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σε legitur τε. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένους. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενον. Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλὸς· quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ἔχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χύτλον δὲ κρατὸς ἔχον ἴσασι παρὰ χυμίοις &c. vocaverunt Latini ſigmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνια. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum σίμβλατ' ἴχων εὐ χειρὶν. Uſi ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclaeo ſpargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἡ ἐγκαυσάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπεροφῶντα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, ἢ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ ἢ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τῇ ὁρμιάν ἐκείνῳ ἢ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅῳ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, ἢ τὸ κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, ἢ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀπύσασα, ἢ ὀλίγον γε χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράτ[illegible]ειν ἀνὴρ ἀλιεύεται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, ἢ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Pirræo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὅπερ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J. Ba.* Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. ἢ πλέονται πειραιεῖς * ἀπὸ τοῦ πηρῶ πηραίου, πειραιεύς, ἢ πλοιοπαρμῷ τοῦ ι πειραιεύς. *V.*

13. Ἀπύσασα] Περιττὸν τὸ ἀπύσασα, Ἀττικὸν μόνον αὐτοὶ γὰρ ἐν παιζοις ἔχειν φασὶν, ἢ †ἐκὼν εἶναι, ἢ ἄλλα τοιαῦτα ἀθροίσματα. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχοῖδια διαπηρᾶν, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Gravio.* Vid. c. 1. *J. Clv.*

† Ἐκὼν] Ἔχοντα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniisse. Quod ὅπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ὁπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὅπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνέθηκεν] *Dis dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἁλιεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ ἁλιεύεται, pro τί πράττειν ἁλιεὺς ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, ornatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἀνὴρ ἁλιεύεται; Παῤῥησιάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι ἢ χρυσίῳ, καθιζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. sic respondet legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παῤῥησ. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ ἁλιεύεται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὁ ἀνὴρ, πράττειν ἁλιεύς, vel ἁλιεύεις;) sed ab alia persona, Ἱερείας scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur subolusse Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθίκου. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. J.* [ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμεν· ὅτι τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, [c] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἢ περὶ τοὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σίωπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν παρεῖμεν· σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφίτριτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβραξ εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται γοῦν χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἕλκωμεν, εἰλήφαμεν, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξωνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄγε ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ὅτος γε. Ἡράκλεις,

c Καθῆκεν] Καθήκων. Al. *Marc.* d ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. e Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* f Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. g ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. h Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. i Ξωνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. k Κύων] *Sic* recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *J. H. P. S.* & ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαύων. ἀνύων Ex.

27. Ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *J.* & *B2.* reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel abſque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Jenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *J. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκων. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad *Συγκρ.* c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *J. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. Ἔλεγχε. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo antea; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *J. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt καλλιστογραμμότατος & ποικιλώτατος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *J. F. R.*

31. Αὖων ὅτος γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *J. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὖων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide *B. περ.* c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὖων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *J. M. G.*

Κύων] Quia αὖων olim editum erat, *Brod.* Miſc. *P.* 2. c. 22. inde fecit ἄων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄων. *Cum muti ſint piſces;*) latis abſurde hoc loco. *J. F. R.*

33. Ἔτος

τ ὀδόντων. τί τῦτο ὦ γενναιόταλε; εἰλκυφαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ὅτ᾽ τ βραγχίων ἀπτηρημένῳ ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τετί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ᾽ ἰχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον σὺ τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ᾽ ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς ὦ Διόγενες; οἶδα τῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί δῆτα; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ᾽ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum ſectaris circa petras, ubi putabas ſubeundo te latere poſſe. Sed nunc manifeſtus eris omnibus, ſuſpenſus e branchiis. Eximamus eſcam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam inſedit, & aurum deſcendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam eſca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, noſti hunc quis ſit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aeſtimare par eſt? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis eſt, & horridus adſpectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demiſſo extrahe. Illud tamen vide, Parrheſiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim ſunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita ſane: maxime ſunt cognati apuis, infeliciſſimi ingenii homines. Sed tamen extrahe,

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λήξειν. male, vid. nott. b Προσέχηται] Sic *H. Fl. B2. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus eſt, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολὺ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, & σκληρὸς] Ἀμορφος, ἀηδὴς, μυσαρὸς. *V.*

μυσαρὸς] Μισαρὸς editum erat, ſed μυσαρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μύσος ſcelus. *J.F.R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latiturum ſperabas.* Sane nullus horum ſic ſe gerit, ut latitare velit, idque praecipuum ſtudeat: nec circa petras liguriens verſatur ſpe latendi, ſed prædandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari ſperabas*, & adſcripſit pater λαΐζειν. *J.G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Ἰσ. α. c. 4. ubi ἐνόμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex noſtro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum eſt. Sed phraſin λήσειν ἤλπισας probam eſſe quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet ſequens ἵνα φανερὸς ἅπασιν. *J.F.R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis reſpondens verbo & caſui praecedenti, licet enim vulgata ſatis ſit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dediſſe credo. Et ſic fere in *Act.* Apoſt. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; reſpondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio caſu efferri non poterat, quia novum verbum non ſequitur; hic tamen ad verbum aeſtimandi praecedens etiam reſpicitur; nam & ſic plane noſter ſupra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἀγορᾶν — πόσου ἀξίαν δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J.F.R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Ariſtoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A.V.*

Ἀφυῶν] Gloſſa *Pariſ. Aphyae piſciculi, quos parvi limus, vermiculorum inſtar ſcaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀφυέστεροι] Non poteſt commode luſus verborum conſervari ex cognatione ἀφυῶν *apuarum*, & ἀφυ-

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

ΠΑΡΡ. Ἰδοὺ τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] φῆττα τά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω. Ἑλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλάτωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθίσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῷ νώτῳ ἐπιχρύσους ἔχοντα ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλειν προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. σκοπεῖται ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἵληπται, ἀνιμάσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς πέτρας.

ΔΙΟΓ.

d Φῆττα] Φιττὰ Fl. e Ἐστιν] Ἑλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet J. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. g ΠΑΡΡ.] Deest in J. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. P. Ba. F. A. S.

55. Φῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τὸ πλατίον. οἱ δὲ δημώδη ‡ συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ τινες σαρδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. V.

† Ψῆττα] Ὀψὸν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα repositi, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ἰψὸν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθύδιον haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκαίεσθαι. C. *M. du S.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατῦς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Φῆττα] Gloss. *Paris.* *Pfetta piscis latus: memimit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἑλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola J. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *velut in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum erasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἰδὲ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρως, ἀκανθώδεις, ἐν ᾗ δ' ὄψει ἐκτέραχυσμένους, καὶ ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεῖσθαι· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἕνα τινὰ ἕλκυσαι τῶν ἀγέλης ἀναισθησαίμεθα. ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, διορύξας γε πρότερον ὀπίσω τὴν ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀπαπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καθαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Ποσείδων, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τῆς δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξιφάρια, πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχουσι τὸ χρυσίον. εὖ ἔχει. περιπάρη τις μάλα καρτερός. φέρε, ἴδω τίνα ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὄν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι πρόσθεν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' ἂν Χρύσιππε, πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἰπὲ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis capitu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne aurum devorato dentibus illam ſerratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune, piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quàmquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδοὺ] Ἠνιδοὺ Schol. *Al* ἦν ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχίων *H.* c Πόσειδον] Ταχείαν poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἠνιδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίθετμα τοῦτο ὁ ἀφελής. † Καὶ ἐστὶ δεικτικὸν ἦνι. τὸ ὀλόκληρον ἐκτέθλιπται. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀτλικὸν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλαπται. quum tamen in V. eſſet ἐκτέθλαπται, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βάγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἐστὶ] Ἐς τὸ C.

84. Ἐπιτέλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουστέον τὸ πάμχι. ἔστι δὲ ὁ τοῦτο Ἀττικὸν ὥσπερ ὁ τὸ, ἀλλ' ἄπαγε μὰ πλέξ. προσυπακούεται δὲ τὸ σκόπει. *V.*

74. Ἀλλ' ἦν ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Γυμν. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis ſcire ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Ermaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Περιπάρη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βύσσας εἶδες ἐρεύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίεφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεῦξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὗτω] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἵτω. In Fl. eſt ἔτω. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παρεπαιδεύσαμεν ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. οὐδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante οὐδὲν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales? PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] ἔστω γὰρ καὶ αὐτὸς ὀπὶ κεφαλὴν μοι τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ ἀγαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐαθίων.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

5 ΦΙΛ. Ἄλις ὦ Παῤῥησιάδη τὸν ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀπαπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀνατίσαι τῇ ἱερείᾳ δήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὀπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανεῖτε, ἢ ἐγκαλακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέησει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] οὗτος Fl. [e] Καυστηρίων] Καυλῆρίων. Em. *Vo.* male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστῆρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κδ' Philippi τοῦτο ποιῆσαι τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Περικλέους φησὶν ἐπιγαστοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. *V.*

‡ Ἐν] Ex male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecor.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J.C.* C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναζιμ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J.F.R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud ΕΛ. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J.F.R.*

22. Καυστηρίων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλῆρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Vorſtio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναζ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J.F.R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἰη, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [a] διαπέπτυκται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη

CHAR.

SAtis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad trajectum parata optime est. exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam

ΤΥΡΑΝΝ.] ΧΑΡΩΝ addit *F.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in *Fl.* & *P.* [a] Παρακέκρουται] Παρακέκρουται *F.* sola male, Reliquae recte, sicut & *Barocian.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἰρῆσθαι λέγει τὸν Τυρρηνῶν τὸν βιαιότατον ἐλαυνῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφθόνως ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον διὰ ταύτης τὰς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πολέμου, καὶ κατάσχοντες εἰς * Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύσασας τῇ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνῴκησαν. Οἱ δὲ ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτούμενοι ἔθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίαιος τῶν Τυρρηνῶν. *G.*

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ ὕτως. ἐπίῤῥημα ἀφορισικὸν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον εἰωθέασι αὐτὰ. ἔστι δὲ καὶ διαλευστικὸν, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ, καὶ ταῦτα. *V.*

Ibid. Κλωθοῖ] Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα δὲ ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἢ τὸ πλοῖον ἔκπλουν, ἀναγωγὴν λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουται] Εἴ τι ἔσχεν ἐχθισμὸν ὑφάνθη. ὅτε μὲν σημαίνει τοῦ διαπεπτύσθαι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅταν φασὶν ἰδίως τὸ τῷ ἱστῷ τῇ περαίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βραῦρονα legebatur, & mox iterum Βραυρωνίους. Sed recte correxit *Scaliger*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύσασας] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἀρκτωσάσας. *M. du S.*

Ἀρκτεύσασας] Ἀρκτεύειν idem esse quod δικατεύειν, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεύσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δικατεύειν dictum; ab ἄρκτος ursa autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam manuefactam sagittis confodere int fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος. ubi ait: Ἐν βραυρανίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἱστᾶν ἐτίλεον —— ac deinde: Καὶ ἐμπεσόντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίσεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσοι τῇ Θεῷ. Ἀρκτεύσας. Ἀυσίας τὸ καθαρμοθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δικατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed δικατεῦσαι proprie dici καθαρῶν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocration* v. Δικατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεύσει, idem quod supra posuimus, confirmantem, mirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκτομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quorannis renovatum. (Tam quoque pro Δικεῖς —— ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγεν.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauroniae* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de virtut. mulierum, p. m. 247. scribens: Τυρρηνῶν τούνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνίοθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaest. Graec.* p. 296. Τυρρηνοὶ φασι τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐν Βραύρωνι ἀρκτεύειν, ἐσπεσόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοικοῦντες, ὕστερον ἐκπεσόντες, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Scalio* apud Scholiast. legas ἁρπεύσασας, nondum sanatus erit locus, quin facilliore mutatione ἀρκτεύσας legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ Διῒ legendum τῇ Θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσαι τῇ Θεῷ etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἁρπασθεῖσας

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* & alii a Viro Illustriss. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, nescio. Edd. *Lucian.* ἢ constanter servant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiastes, nec ma-

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τεθρόπωται. κωλύει τε ἐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀναστάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γὰρ ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. ἡ μὲν ἑσπὲρα ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὕσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ ἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27. [c] Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. εἴπερ C.

6. Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὸν κάτω ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὸν ᾅδην ἀγομένων τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκερδήκαμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γρ. καὶ εἴπερ τις ἄλλος ἐ αὐτὸς ἄνω. *G.*

ἥκιστ ἀφαιτουμένας τῇ Θεᾷ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἰσὶ] Ἔσι καὶ αὐτὶ τῦ &c. legebatur; ſed priora duo expunxit *Soulius*, ſine dubio ex collat. Item δὴ & ἀφορισικὸν legebatur pro δὲ & ἀφορισικὸν.

¶ Τρὶς] Τρὶς legebatur, male, in *Edit. Ctet.*

⁂ Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum εἶεν finem imponit,. atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγήν] Ἀσάπλουν. *J. B.*

4. Ἄντλῳ] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουσται] Dictio Atticorum propria ὅταν γράφουσιν τὸ ἴδιον τῶν ἰδίων τῇ κεραίᾳ συμβαλῶν. *J. B.*

Παρακέκρουσται] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* παρακέκρουσται. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a κέρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe παρακέκρουσται, ſimplici ρ. *M. du S.*

6. Τετρόπωται] *Loro ad ſcalmum alligata eſt. J. Br.*

Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβληται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὸν κάτω ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλυτὸν τὴν δειλίνην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτὸν. *Euſt.* ad illud Il. ϖ.

Ἡμῷ ἠέλιῷ μετιτιόσιτο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τὰ ἡμίσεα ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλάθοιτο γηπόνος. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἴπερ] Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verifimile fit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

θης ὕδως πεπωκὼς, ἀναγρέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπιλέληςαι. ἢ ἤτοι παλαίει μὴ τ ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὀπιδεικνύμενος τ λῆρον τ [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα πτερνίζει καὶ κλωπεύει ὁ [b] γεννάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τ τεχνῶν. ὁ δ' ὢν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviscitur, & vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ᾧ Διὸς ὀπὶ πλέον δεηθέντος ὑποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ [e] ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα γ μέτρου δεσπόζειν. κοινὸν κτήμαλος, ἐπεὶ οὐχ ἡμεῖς γε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καλεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τ αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνέπλατο, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδι-

2. CLOTH. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῦ. b Γεννάδας] Recentiores Edd. vitiose γενάδας. c Παρελθών] Deest in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷός τε B. ὥστε P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιέ ἐτῶν νέοι ἄχρι τ εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥήτορικὸς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τ κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν ἐν τοῖς ἄνω ἐν τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ἐν Δελφοῖς. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἶδος ‡ βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατία καὶ λεπτὰ ἐν θερμῇ. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς ὡς τιμὴν θύματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τ θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τ θεῶν πόμα. V.

* Ιέ] Ιδ'. erat in impress. ιέ. in V. κ'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam τῶν malo quam ἐν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ ἐντὸν ἀσφοδίλι τόπος ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Πᾶν] Omissa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μὴ τ ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. *Spanh.* ad Aristoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γεννάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γεννάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γενάδας, quod novissimae depravarunt. J. J.

Ὁ γεννάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc supra docuimus. J. Br.

33. Καὶ] Dico ad *Hesiod.* καὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς λοι-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ἀποδράσων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς εἶ, ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὀπισπεύδοντα. ἐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥέοντα, καὶ τὸ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γῆν ἄδηλός αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ μοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυραννικὸν τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μελαδιῶντα, ὀλίγου δεῖν λειποτόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆς ὀδυρμοῦ, καὶ ὧν ἀναχωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς βιωναι δυνάμενος, ὀπι-

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίπαινε] Ἀγανάκτει. G.

45. Σοβῶν] Διώκων. V

46. Δεδεμένον] Τὸν τύφανον λέγει Μεγαπένθη. V.

47. Γελῶντα] Μίνυλλον πάντα ¶ φησὶ τὸν σκυτοτόμον. G.

Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κωμικὸν λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. V.

¶ φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. *J. F. R.*

** Δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus *Scaligeri.*

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπλησμένον. G.

52. Τῷ δάσματι] Τῷ σωίζοντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοῇ. G.

56. Λειποτόνως] Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.

61. Ἀναχωκύει] Κακυτὸς φωνὴ ἐστὶ μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἁλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τῆς ὕψους καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

†† Ἁλίβατον] Forsan legendum, ἁλίβατα σκοπιαί τινα εἶναι σκοπιάν. *M. du S.*

λοπλατεῖσι μελιχρατον. *J. B.*

Ibid. Καὶ πήραν] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πήρα docent *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*

34. Καὶ εναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. *Aristoph.* piacula, ἄγος γὰρ μίασμα. *Hesych. J. B.*

44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. *J. M. G.*

51. Κεκονιμένον] Conf. supra *Tim.* c. 26. *M. du S.*

56. Λειπότονος] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. *J. B.*

67. Ὁ

ὀπιλελαπότος ἤδη ᾧ ὀπιχελωσμένῳ αὐτῷ νήματος.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιόταλος ἦτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ὤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ὧν γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὸ μὲν ἀντερείδων πρὸς τὸ βάραθρος, ὑ παιδικῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ καλλιπάρυ ἀφεθῆναι μικρὸν ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἓν ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκεῖνο λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ ὠθεῖν τῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ὤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρῦς, Μὴ ὅτι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod 65 netum ipsi a me fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam 70 contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum 75 ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur 80 mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κἂν. Sed εἰσὶν ἂν male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. παραδέδωκε Fl.

65. Νήματος] Λέγεται ἡ ὡς οὐ ἀτρέκτου * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆ ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσ τὸ τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μοῖρα τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτῃ λέγουσι ᾠδηδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῇ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀτρειδῶν] Ἀττικαίνων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. V.

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην καταγόντας. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* l. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθεὶς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτο, ὡ φασὶν, ἐπίσης τοῖς παταχθονίοις ἐπισκοπῶν. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκετὰ.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀτρειδῶν] Ἀτρειδῶν erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχερὼς habet edit. *Cleriei*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπεν legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) πῶ δὲ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. F. G.

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Acheron-

per-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

ὅσοι αἱ ἐν ὑρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτ[ρ]αρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς παραλελόγι[σ]αί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τὴν τε ὁδὸν. καὶ περιβλέπων ὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

[c] Δυνάμενα] Δυνάμεθα B. [d] Σύμβολον] Συμβόλαιον B. [e] Καταλαμβάνομεν] Καταλαμβ. B. [f] Καταγιγνώσκομεν] Καταγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. [g] Καθιζομένη] Κατιζομένη *J.* male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παραλόγισί σε] Παρηβιβάσατο. *V.* (παραλελόγισαι. C.)
93. Σωθείς] Νοήσας. *V.*
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. *V.*
96. Ὑσπληγ[σ]ος] Ἀφιλπρίας. *V.*
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb.

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. *V.*
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. *V.*
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. *V.* (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀρφῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὑρανῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδόν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑκάτους. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθιζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum miſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νίρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθ᾽, ἕπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν ἀναγνώσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὼς [a] τὸν τρόπον. σὺ δὲ Ἑρμῆ λαβὼν στοίβαζε, καὶ σωρίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλῶ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; EPM. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸ ἀριθμὸν ἕτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν [c] ἐκλεθειμένων. XAP. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὁμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. EPM. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβάσωμεν; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ἕτω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νῦν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἔτους. δήσει τάχα καὶ τούτοις χρήμενον παραγαγεῖν. EPM. Ἰδοὺ πάλιν ἕτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, καὶ πέπει-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me; ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturi-

ta-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem *Fl.* &c. c Ἐκτεθειμ.] Ἐντιθ. *Vorst.* male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. *P. B2. J.* &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας *V.*
Ibid. Ὁμφακίας] * Ἀώρους, ἀνεψιότητους, ὅ ἐστι μικροὺς. *V.* (τὰ τέλεσθυτηκότα ἡλικια. B.)
18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων κρατήσαντες τριακοσίους τυράννους ἔστησαν παρ᾽ αὐτοῖς, οἵτινες διαλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μὴ † ταῦτα, κακῶς ἐνίχρητο τοῖς λοιποῖς. καὶ αλυθέντων ἐν τῷ τυράννων, καὶ ‡ γενομένου μετ᾽ αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο ἂν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητεῖται τὸν βίον ὃ βούλομαι. *V.*
20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. *V.*
21. Ἀράμενον] Κουφίσαιμι. *V.*
23. Ταχεροὶ] Τακύντες. *V.*

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impress. enim omissum erat; sed & ἕτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem *Gron.* legere jubet σικρὺς; sed adsentior *Soulio*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τάτων. Et pro ἐνίχρητο, alibi legitur ἐμεσαττο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γιγομένου legebatur in Edit. sed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀκῦτας. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πάκαζε, πηρίβαλλε, σήγαζε, σκιάζε, a σίβειν, unde σιπλοί, *Aristoph.* Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*
Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*
13. Ὁμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψιότητους, τὰ τεσελεσθηκότα ἡλικια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Aristen.* *J. B.*
15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ἀπάγαγε, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. II. 11. καὶ τάξας ἵππα ἐπ᾽ αὐτῷ (*post eum*) ἄνδρα ναυτίαν. *L. Bos.*

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. *J. Br.*
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis positi triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ὃ βούλομαι. *J. B.*
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. *M. du S.*
20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. *J. B.*
22. Δοῦ-

tate mites omnes & suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane: passi enim jam omnes & corrugati sunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adsunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes Philosophus propter Megarensem meretricem. MERC. Hic prope te isti. CLOTH. Ubi vero sunt, qui regnandi caussa alter ab altero interemti sunt? MERC. Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim, ἢ καθ' ὥραν τετρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὅπη τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, πρόσαγε· ἢ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῆσαι μὲν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ τριάκοντα, ἐν τοῖς ὀγδοήκοντα δὲ καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετὰ Γωβάρου. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Διὰ ἔρωτα αὐτῶν ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἀμφὶ γυναίκα ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεσῶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ μοιχοῦ καὶ γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα πρόσαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους.

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant Edd.

24. Τετρυγημένοι] ¶ Ἐφημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.
41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανον ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον. V.

¶ Ἐφημ.] Corruptam vocem ἐφ. . . . censeo. M. du S. Sed si Ἡφημένοι vel Ἐφόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut maturi, cocti intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἔφημα autem mustum decoctum, vid. Foës. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiast. semper apta loqui. J. F. R.

** Ξύλον] In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir Doctiss. In C. est ξύλεν. M. du S.
†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. M. du S.
Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Cl. Hemst. ad Dial. mort. p. 429. J. F. R.

22. Δυσὶν] Priscis Atticis. A. V.
23. Πέπυσμαι] Contra ὀμοφακίαι. De quibus dictum antea: sic postea ἀσαφίδες. J. B.
24. Καθ' ὥραν] Opportune. J. Br.
25. Ἀσαφίδες] Lucilius, rugosi passique senes. A. V.
Ἀσαφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γήροντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον, de quo Suid. & Zenob. M. du S.
30. Ἐν Μηδίᾳ] De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus statuendum relinquo. M. du S.
33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philosophum alium novi neminem. M. du S.
34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur Thucydidi I. 126. & Athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Athenienssium principibus quidam ap. Thucyd. V. 24. Vid. Cl. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conscrib. hist. & Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. J. F. R.
39. Ἐκ δικαστ.] Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in Pl. p. 32. A. V.
40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud Plaut. Trucul. Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικαζομένους ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. debeamus tenti perire. J. B.
Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει ὦδαγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὄκ τῶν καθαρσίων ὠά, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσχηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; χεδδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα ἀφαπτόμενος ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε ὦδαπείσῃ δέομενος.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cynisicus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam sæpe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum hunce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τοῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπύαν J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἶας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν οὐ τῷ τὸ Ἑκάτης διάτορ, ταῦτα ὦδατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὡὰ δὲ λέγει οὐ οἷς ἐκαθήροντο. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ * τοῦ ἄλων τὸν ἄτρακτον ἐς ἐμὲ ἔκλωσας. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

* Τοῦ] Τὸν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσι οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. *Dial. mort.* I. M.du S.

51. Σηπύαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπύαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad B. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *sanare ab errore*, noster infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἢν μόνον ἰάσασθαι ἐν τὰ γιγνόμενα οἶμαι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων, minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα ἔφασκε λέγειν ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ἅπερ πάλιν πατὴρ ταῦτα ἀπαγγέλλει τοῖς ἐκεῖ δεμνοις. M.du S.

63. Μη-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐσῇ. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι [f] ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἦν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς ἀφαιρήσεται. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρός, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· ἀλλ' ἐπιβάσεται

[f] Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. *J. E. P.* Fl. *H. S.* Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄπειθι εἰς τὸ πλοῖον. *V.*
70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ὑποτοπάζει. *V.*
76. Ἄραρεν] Ἔδοξεν. *V.* (κέκριται. B.)
82. Ἐπιβάσεται] Ἐπιζήσεται. *V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba ἐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Soulins*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. *J. F. R.*

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ὑποτοπάζει. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῇ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. P. a G.*

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* *J. Br.*

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. *J. Br.*

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caïco
Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. *J. B.*

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δὴ γ' ἀλίτη δυσίκλυτος. *J. Br.*

Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*

Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ πεπάγως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*

Ἄραρεν] *Hesychius:* ἄραρεν· ἡρμόσθη, ἢ πεπαγῶς δέδεται, ἢ κέκριται. *AE. M.*

Ἄραρεν] Vid. supra Ἀναβ. c. 3. pr. *M. du S.*

ταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου προσλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, ταμιὰ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχῳ αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ὑποχώρησατε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῆς ὑποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ὀπίσω δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀφ' ἡμῶν ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ὑποκλείνας [d] Κλεόκριτον, ἑλκύσας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀποφθοῦ τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. *B2. H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] * Καὶ ὲν τούτοις. *V.* (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τῦ παρῆλθεν. ὅτω ὲ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπίφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τῦ πολλάκις ἐψιθύρου ὡς γενίου ὀδρύζου. C.)

* Καὶ ὲν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀζρίζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll. G.* confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἑρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος] Ἐξήρκει. *Th. M. Ibid.* Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. ἐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆ κτήσιος. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξιέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum vejenti populo exierat* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τῦ, παρῆλθεν. ὅτω ὲ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπίφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πέντε μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πενταεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Εκ-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπτίους [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπτίωναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίθω τὰς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτοῦ πολυμέγεθες ἀναστήσας, ὀπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ [h] πρὸς τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἀφορισμόν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος πρόσεστι τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄνταυδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ πρόσεστι δώσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει καὶ ἐκεῖνός

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ F. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Ἄνταυδρον] Ὅμοιόν μοι. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Ἄνταυδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτοῦ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τῆς τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου] H. e. atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum. Per figuram ἓν διὰ δυοῖν dictum eſt τῆς τάχους ἢ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37. Δῆλος εἶ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει ἢ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] Amaſium meum. J. Br.
Τὸν ἀγαπητόν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄνταυδρον ſuccedaneum dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.
Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum *Agapetum*, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum *Geſnero* adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀν-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένου.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅν τινα ἕξει [b] τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. Τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ περιδόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νεωὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, ὡς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναβεβραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ὅτι τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τὰ λεγόμενα καὶ πραττόμενα ἅπαντα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, ὑπὸ ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa caussa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc feciſſe, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in *P.* & *B.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἴμοι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. *G.*

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Διὰ τοὺς τοῦτον πᾶσιν τὸν † τυράννων ἐμφανίζει εὐδαίμονας. καὶ † ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, καὶ καιρὸν § ἐκτοῦμαι. *V.*

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλεχθήσεται rectum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐκτοῦμαι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, tempori servire. *M. du S.*

35. Ἀνῃρημένος] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὄμνυσι γὰρ ἦν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐντεῦθεν] Φέρω. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, οὐδὲν τοῦτο ἐφύλαξας Ἀττικισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑπερβιβάζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μοῦνον — κοινωνήσης τῇ Νηρεΐδι. *M. du S.*

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δή, ὦ μοι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. quo vero consilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custodiret, Glycerium pelliçem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὲν στένοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκας ἀὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ [d] ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς τὸν ἐμὸν Δαίμονα. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μετ' ἐνὶ αὐτῶν ἐχθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελθλαῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θύρι κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα μικρῆς τινος ἡδόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΑΩΘ. Πολλά με ἀναχρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι μεμηχανῆσθαι εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, καὶ δείλιν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεῖτο γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἐπιβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d Ὅλως,] Ὅλος, *f.* sola. e Ἐπισπασάμενος] Παραγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B2. & P. &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἔθος Ἀττικοῖς ἔστω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρόδους γνωμῶν. ἀντὶ ἓν τῷ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανεν εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά μου ἀποθανόντα εἶδε. ὡς δ' ἀμαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξηγέσατο, τόδε δ' τόδε ἔπραξε, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξε. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀτελῶς ὑπακροσιμαῖα ἄπερ ἐς ἑταίρας εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρούθιον. Ἐρώτιον. ** Πάλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τοῦ ἰδιωτέρου φωνῇ κατὰ θήλεος γένους †† καλλιγραφεῖται. ἐν δὲ χαρακτὴρ ἔσωθεν ἐμμένει Ἀττικὸς μεμφόμενος δὲ νῦν δ' τῇ ὑπατέρᾳ χρήσει ἡ Φάωνι, ἡ ‡‡ Ἀζρότιον. ἄπερ καὶ μάχιμ τοῦ ἐνικοῦ μόνου πλήττει. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποφορτικὸν τὸ γλυκερίας Ἀθηναῖον ὄνει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἔστιν §§ ὑποφορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. μὴ κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπιβαλλάμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, ὡδηγαγών. *G.*

Ibid. Σπεδεῖ] Τύπτειν, ὡς Ἀριστοφ. πολλαχοῦ. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῷ σπεδεῖ. καὶ τὸ ἐπὶ τῷ σπεδεῖ βαίνειν, ὡς ἐπιπᾶσθαι. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑφιστικῶς ἀφροδισιάζειν. *V.*

¶ Τὲ] Γὰρ τὲ habebat Edit. *Cler.* sed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πάλιον] Mallem Παίλιον. *M. du S.*

†† Καταγρ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀζρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζρότιμον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποφορίζουσι] Quinque verba sequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μασι, κεκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in Edit. *Junt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phrasis nostro familiaris, ut Cl. *Jens.* alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας,
καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κα-
κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμε-
νος, καὶ καταπτύσας με, καὶ ἐς τ' ἀσε-
βῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ὤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅπως ὅ,
τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς
ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφῳ προ-
σιόντων τινῶν ἠσθέτο, [c] σιέλῳ χρίσασα τὼς
ὀφθαλμὼς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύσασα, καὶ τύνομα ὀπικαλεμένη, ἀπηλ-
λάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ὅπι τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκρῶ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς,
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἑκάστῳ τὴν δίκην ἐπιτιθέντα. [e] τὸ δὲ νῦν

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπικὼν *J.* b Ἐνεπιμπράμην] Ἐπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. *Th. Mag.* d Δακρύσασα] Δακρύουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. *P. B2.* &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. *V.*
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' κιφαλῆς. *V.*
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον *. *V.*
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. *V.*
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο ἀκμαιότατον τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τ' λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησις, ἐνδεὲς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις ἐᾶσθε γίνεσθαι, ὑπὸ μείζονα καλυπτόμενον τοῦ λόγου. *V.*
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος υἱός ἐστι, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ ὥσπερ τοῦ πατρὸς ἓ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τ' τελευτησάντων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτίθεσθαι δίκας. *V.*

* Πταρίσμιον C. prave, forsan scripserit στυσάμενον. *M. du S.*
† Συντελῶν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾷν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graecisf. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. *J. F. R.*

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μιαρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius.* *J. F. R.*

72. Καὶ &c.] Confer Infra Μνθ. c. 26. *M. du S.*

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* *J. Br.*

77. Σιέλῳ] At infra Ἁλιξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σίαλος, σίελος, ἀφρός. *J. F. R.*

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. *J. F. R.*

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. *J. Br.*

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent.* *J. Br.*

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀφίστριος] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀφίστριος. Nota vis hujus participii cum verbo. *J. M. G.*

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. *J. F. R.*

89. Κἂν δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. A. *J. Br.*

91. Τὰ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adsume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adsidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui. CLOTH. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cynisscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφῇτρίβε. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιν με ποίησον ὦ Μοῖρα τ πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, ἢ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τ πομπός. εἰ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἔτω νυν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, ἢ τ δεῖνα· ἢ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τ ἑστὸν δεδήσεται. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ πρωεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, ἢ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' εἰ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' ἂν τ τυραννίδα ἕξεις, γλυσάμενος ξύλου. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν ἢ τραχὺς ἦσθα ἢ ὀξυτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπατταλεύσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς ἢ σὺ τῷ ἑτῷ προσπεπατταλευμένος.

MIK.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *J. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J.* Sed K. simpliciter Fl. unde & KY. personam possis facere. *h* Ἐπανατείνασθαι] Ἐπανατείνεσθαι. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque persone. *Ku.* Cynisci significare potest.

92. Εἴσω τῦ πομπός] Ταυτέστι, κατὰ τῦ πομπός. *V.* (ἢ, λέγει τῦ πομπός. C.)

94. Καὶ τ δεῦρα ὅπως] Καινταῦθα ‡ ἐλλείπει Ἀθηναίων ἴδοι, τὸ φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. *V.*

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσεπατ.] Προσεπατταλεύσει, editum fuerat; item mox προσεπατταλεύσα pro προσεπατταλεύσα, & ἀπεσαύρωσε pro ἀπεσαύρωσα, quae correxit *M. du S.*

6. § Προσεπατταλεύσα] Εἰς πάσσαλον ἴδησα, ἀντὶ τῦ ἀπεσαύρωσα. *V.*

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, nisi cymbam conscendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer supra c. 4. pr. & non semel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δεῦρα] Cynicum designare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem video *Vorstio* eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: [*hic pone novam personam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, sed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάρων, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & post ἀμέλει duo puncta adposuerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. q. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τῦ Ῥαδαμάνθυος. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. *J. F. R.*

99. KY. Εἶτ' ἐ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una extat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. Προσεπατταλεύσα] Megapenthes intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν ἢ τραχὺς ἦσθα, ἢ ὀξυτιμητικὸς μικροῦ δεῖν προσεπατταλεύσα; *Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσεπατταλεύσα] Εἰς πάσσαλον ἴδησα, ἀντὶ τῦ, ἀπε-

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ ἐθέλεις ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γάρ ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὸν σοὶ ἡ ἀφιξις. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· εἰ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταφάγομαι. ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] ἀπεμέτωσαν. ἄλλως τε, εἰδ' ὁμοῖα τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν καὶ βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ βλεπτὸς, καὶ ὁπλιτῶν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐγὼ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἰξῷ τινι προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἔδοντ pro ἔδονται, &c. *J. J.*

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositа nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. *J.* P. B2. Fl. & S. b Τὸ ὑπισχν.] Deest in P. c Ἀπεμέτωσαν] Μὴ ἀπεμέτωσιν. B. d Ἡμῖν] Ἡμῶν O. e Τὸν] *J.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρα B. g Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποσπώμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B2. &c.

16. Ἀγαπητὸν] Ἀντὶ ἀφικτὸν, ἐπιπόθητον. *V.* (ἰδιῶτ. C.)
17. Ἡ τῷ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μοῦνος † πάντας ἔφαγον τοὺς ἑταίρους. τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γένοιτο, τί μοι ἀφελεῖ τὸ ἀπαθανατίζειν ὕστερον; Οὖτις δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσέα, ἅτε ἐξ ἀπάτης Ὀδυσσεὺς καλεῖ ἀφαιρῶν τὸν Κύκλωπα. *V.*
19. Ὅτι πύμαλον] Ἔχαλον. *V.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ ἀφεστώτων. διέστηλαι δὲ ‡ ὡς τοῦ ἐπιπόθου χήματος τῷ κύκλῳ· ἐπ' εὐθείου γὰρ πᾶσαν τὴν τιμωρουμένων αὐτὸν οὐσίαν § μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου ἴσης ἐστὶ διαμέτρου λέγεται. ¶ διὰ τοῦτο δὲ τὰ πάνυ διεστῶτα λέγει ὡς διαμέτρου. *V.*
29. Οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπῶς τοῦτο· οὐκ οἶδα ὅπως ἄλλον εἰπεῖν· ὁ δὲ οἶδ' ὅπως σήμερον. *V.*
30. Προσέχεται] Κρατεῖται. *V.*

* Σοὶ] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. αὐτοὺς.
‡ Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ ἐπιπόθου legebatur in Edit. sed mutaverat *M. du S.*
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ κέντρου ἴσης διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. κ. οὔτε καὶ mendose sibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. *J. F. R.*
¶ Ἀπὸ τούτου] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὸ αὐτὸ, quod habebant Scholia impressa.

18. Δυσὶν] Od. Υ. 389. *J. M. G.*
19. Οὖτις] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὖτις ἐγὼ τύμαλον ἔδομαι οὐδ' ἐταίρους. *Neminem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Ernst.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint caetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra

τοῦται ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ἦτος ὁ δεσμὸς ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· σαμίλει καὶ ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίᾳ, [b] ἀναχωρήσουσι· καὶ τἆλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται· καὶ ὅτι τὴν [*] Ἄδου φέρουσαν ὁδὸν ὀπισθόρμητον γῆν εἰς τὸ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν τὰ ὄπιθεν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ ὡς τὴν ὁδὸν ἐπιδιῴκουν, καὶ ταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴς μόνον ἡ [*] Ἄτροπος ἔνθους μοι, ἅσμενος ἐπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελανίσας ἐπινιψάμενος εἱπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμενος εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν με τὰ κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μελεχάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

[b] Ἀναχωρήσουσι] Ἀναχωρήσουσι C. ἀναχωρήσουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἀναχωρήσουσι, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* [i] Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. [k] Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστετηκυῖα] [**] Προστετηκυῖα. προστεταιῶτα. ἐπιθυμητικὰς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καταλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ συνοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικιὰς λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ἑκὰς βαδίζων. *V.* (ἱλιφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖόν τι τετράγωνον. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τοιοῦτόν τι ἐστὶν ὅπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ἐπίσω ἰδιάφορον, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῷ φωτὶ. *V.*

[**] Προστετηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμοῦντος legebatur in Impreſſ. ſed mutavi *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J. F. R.*

22. Ἐκ λαμπέτου] Eraſmi Chiliades in adagio, *Ex dimetro oppoſitum.* *J. Br.*
Ἐκ λαμπέτου ἡμῶν οἱ βίοι] Mſ. ἡμῶ. Proverb. τὸ πάνυ λαμφρότατον. *J. B.*

29. Οὐ τὸ αἰὼ ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα τὸ ὅπως. *J. B.*

30. Προσίχεται] Forſan *Lucian.* dederit προσιχνεῖται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὶς τῷ μειρακίῳ προσίχεται. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adfixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσιχνεῖσθαι etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J. F. R.*

35. Ἀμελεῖ] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*

39. Ἀκολάστου] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*

48. Κύκλωπος] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα βίᾳ πλησίον πλεονεκτεῖν, ὑπερήδιστον ἐμοιγε ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν βίᾳ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τὔμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

videre omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur & plorant.

ΚΛΩΘ. Πάλαι σέ, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ὅτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκυλαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με·

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ B. b Μηθ'] Μὴ δ'. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότερον. *G.*
61. Ἐς τὔμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός. *V.*
74. Ἀπεκναίε με] Ἀντὶ τοῦ ναυθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ + ἰμᾶτ . . , καὶ πικρὸς ἴσχειν ἐποίει, ἢ αὐτὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπεκναίε με] Ἐφθειρέ με.)

* Ἐμμᾶτ.] Ἠμμάτει editum erat; sed in V. est ἰμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἰματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἰμμάτει editum est. *M. du S.*

54. Ἰστιμίαν] Hanc apud inferos æqualem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*
59. Μηδ' ὑπὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηθ' ὑπό. *M. du S.*
Μηθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδὲ? Cum vero illud μηθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μηθ' Ἑλένῳ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic ὐδὲ & ὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit ὐθ'. *Theogn.* 178. — ὐθ' ἅρξαι δυνάμαι. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μηθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post ὐδὲ quoque recte sequitur ὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πιθοῖεν, ὔτι — quamvis frequentius ὔτε — ὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*
61. Τὔμπαλιν] Mss. ἐς τὸ ἴμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄνω] *Apud superos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἥβης. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέσσατο, πωτῶντο δὲ φλῆξ.

A quo *Philostr.* in Scamand. *Æschyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. *J. B.*
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λαμπάδας, ut ἀργυροπέζας, λαμπόπους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egreſſus mortalium ſortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelſiorque reliquis cubito ipſo regio: ſublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu ſupino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus eſſet, & ipſe mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipſum magis deridebam quale purgamentum admiratus eſſem, nidore aeſtimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris ſanguinem.

17. Cum vero non hunc ſolum, ſed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiſcentem & cruciantem ſe poenitentia, qui fruitus non eſt divitiis, ſed non guſtatis illis mortuus, relicta ſubſtantia Rhodochari luxurioſo, qui proximus genere illi cum eſſet, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compeſcere riſum non potui, recordatus prae-

75 ὡς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος καλεφαίνετο, καὶ μονονυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
80 των· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καὶ μᾶλλον ἔτι καλεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων
85 ὅτι τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν c Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μελαγχολῶντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγλυ-
90 τος αὐτῷ ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν δὲ ἄγχιστα τὴν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καλαπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς
95 ψυχρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. B2. *H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν ς κοινὸν τρεῖς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ς τὸ σῶμα προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους σεσεισκεπασμένους, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως σεσεπατῶν. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendoſe.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ἁφῆς τὸ κυνὸς εὑρὴ τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. *V.*

91. Ἄγγιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύταλα] Ἐγγύτα vitioſe editum erat.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

τῆς κλινης ἀργυρόποδος, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mſ. Regius ὥσπερ ἂν θεός τις ἄνω. *J. B.*

Ibid. Τρισόλβιος] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισόλβιος] Vid. ſupra *Nigrin.* ſub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros ſupercilioſos Τυραννίδι βλέποντας, his verbis attollere. *J. B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis juſto cubito major eſt. *A. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quædam menſurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ς τοὺς ἰδίους ὤμους σεσεισκουμμένος, ὅτι γαυριῶν ς ὑπερηφάνως σεσεπατῶν. Sic ſcriptum ad oram Mſ. Regii. *J. B.*

85. Λακ. θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus deſcribit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer ſupra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τῶς

μέτωπον ἀνάπλεως, ἢ μάλιστα τῆς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, καὶ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς [b] μακαρίου Ῥαδαμάνθυος. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μέλλοντες [d] γὰρ πλεύσεσθαι τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα [e] καὶ [f] ἀνάγηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῇ θεῖμεν· ἐς αὔριον ἑωθὲν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔασόν με ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνειν· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ὀπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσι· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα θελήσω. καίτοι, τί δ' ἂν ἀπαγχόμαι κατ' αὐτούς; εἰ γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τ' ὀβολὸν ἔχω τὰ [h] πορθμεῖα

sertim, quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non jam solvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam est cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero solus hic destituar: quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui jam sim mortuus, praesertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαρίτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καλερχόμεθα. B. d Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. f Ἀνιμώσιλαι] Ἀναστῶσιν R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀποίσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμεῖον Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam ſervant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογίζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμώσιται] Ἀναστάσει. V.
9. Ἔασον] Χθεσινὸν. V.
13. Διαπλεύσομαι] Κολυμβῶ. G.

* Ἀνιμώσιται] Ἀναμίσιται male editum fuit, & ἀναστάσιται pro ἀναστάσει. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀπαγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Tanbman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μωθ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

a Ἐκχυθησόμενα.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθῆσο — non placet. V. *Tim.* c. 14. ubi eadem phraſi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμώσιται] Mſ. ἀναστήσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀποίσας. Lucianea prorſus dictio. J. B.

19. Προσπαλαχθ.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. καταγόμαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; θέμεινον ὦ Μίκυλλε· ὐ θέμις ἔστω σε διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμᾶς ὐ προκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ὐ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναράσπασον.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. EPM. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε ἴθι, ὐ τὸ τένοντα τοῦ ἀλίτη μίου καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. KYN. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸ ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ὀβολὸς πήρας, ἣν ὁρᾷς, ὐ [l] τούτου τοῦ ξύλου· τἆλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, ὐ [m] πρόσκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ οὐδέν, ἢν [n] εὐπρεῖς ὐ καρίερόν μοι ἔρετμὸν δῷς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρετμε· ὐ τοῦτί γε ἱκανὸν ὥστε σὲ λαβεῖν. KYN.

i Συναράσπασον] Sic A. G. P. L. συνάρπασον Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *J. S.* & *Ba.* recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. *H.* & P. l Τούτου] Τουτουὶ B. Sed vulgatam ſervant Edd. m Πρόσκωπος] Πρόκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. J. H.* n Εὐπρεῖς] Εὐπρῆ P.

25. Τύπτω] Τράχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελεύσμους ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι παρθένων ἀγεβαλλόντων, ἢ εἰς πίλαγος ἀφίσαι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσαμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κώπῃ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὐπρεῖς] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κώπην. *V.*

34. Ἔρετε] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κώπῃ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κώπῃ turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐπρεῖς pro εὐπρεῖς. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ὐ σὺ Ἑρμῆ συναράσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. συναράσπασον. *J. B.*

Συναράσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. *φων.* c. 4. Ἰσ. *β.* c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείας. & c. 6. ταῖς ἀληθείας πατρὸς. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. ſ. ult. f. legitur, ὐ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ὑμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκωπος] Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμενος varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυλιχῶν. ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυλιχῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ὅτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα διαταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κλημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν ὑ Θέμις ἀδακρυτὶ γλαπτεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἦθος ὀπισέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· ἐγὼ δ' ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος γλαμενῶ, οὐδὲ χ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος θέρους ἥσω, τοὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur. 20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta *S.* b Οὐδὲν] Οὐδὲ *P.* At reliquae & B. ὑδὲν. c Οἰμώξωμαι] Οἰμώξομαι B. d Ἂν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς *Angl.* ὡς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἦ] Ἆρα. *V.* (Ἆρα. C.)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δήσει] † Ὡς ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεύσαι, ᾠδὴν δὲ λίγειν ναυτικὴν ἢν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ ἐ ὅτε τὴν ὁθόνην τῶν πλοίων μὴ τὸ κεραίας ἐπὶ τὸ ἱστὸν ἀναφέρουσιν. *V.*
41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. *G.*
43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.*
52. Κατυμάτα] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρά, ἐφ' οἷς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλουσι. *G.*

* Δεῖσει] Δείσει editum erat, & mox σαθῆσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facultatibus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὅ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. *ep. ad Thess.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elsn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, saepe retinet. *J. F. R.*
40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*
ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Junctina* quidem & *Heg.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*
50. Πρὸς τὸ ἦθος] Angl. ὡς τὸ ἦθος. *J. B.*
63. Ἦ καθ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*
67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*
71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτε. *J. Br.*
72. Ἰνδοπάτλω καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syra filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῦρας, & *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*

Ind.

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῷ κρύους συγκροτῆσθαι. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἐ ἰκανῶς τεθρύπλασται. ἀχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καλαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δέ, δὸς· ἔχω πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ † ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός; φασιν, ἤδη γράφεις, ὦ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχεις δὲ, εἴτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ ᵇ στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ᵢ θπερδεᾶς τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. ἄλλοις πλεῦσαι γὰρ καὶκεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὦ Δαλαδών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς ᵏ Σῆρας ἄξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ ἄνδρες· μᾶλλον δὲ πάντες ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῆ ζόφου. τοῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ ἀγορᾷ τις ὀνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῶρας J. Σύρας S. H. & recentiores; ſed Σῆρας recte P. Fl. B1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασιν· τὸ γὰρ καθ' ὑδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

69. Μίτσιμι] Μιτίρχομαι. G.

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους ἐν φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐναγχοῦ ἀφιλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῷ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς πειθομένους § τὴν μέτεξιν. Διαπαίζει δὲ ὡς περὶ ψυχῶν λογίας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχας. V.

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. V.

Ibid. Ἢ τῷ] Ἤ τινι, ὃ ἐστι ἰάζοντος. V.

79. Εἰ καλλίων] Περιττὸν ‡‡ ὀνόμαλα. V.

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Graev.) Ubi juxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in Bourdeloiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. J. C.

§ Τὴν μέτεξιν] Τὸν μίτεξιν. Exc. G. Τὴν μίτεξιν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. M. du S.

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὴ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὴ du Soul, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μέγιλλος ἦτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Soulii. J. F. R.

‡‡ Ὀνόμαλα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit M. du S.

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. M. du S.

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra Dial. mort. I. §. 3. M. du S.

79. Φρύνης Συμμίχης] Phryne, Symmiche Graeca ſcorta fuerunt. J. Br.

Φρ. Σιμ.] De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quinctil. L. 2. 15. Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecieſſimum alioqui diducta nuduaverat tunica, pusans periculo liberatam. De poſteriore vid. Lucianum ipſum in Er. ſ. IV. M. du S.

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ εὐδὲν ἧττε καλὸν, ἧττε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη ἡ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκῶν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι ἧ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ἢ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ πῆ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γάρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ γὰρ προσέρχεται θαδυχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειληκὸν [c] προσβλέπουσα· ἦ ἆρά γε Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ὀκὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ἔτος ὑμᾶς ποθεῖ. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὀπότερον ἢ δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμορφον ἧ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἔστι ἢ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι ϵ Περσεφόνῃ, οὐ ἢ † ἐγίνοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Θαδυχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἔμποιες δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτιμωμένας καλεῖσθαι τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτῃ legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτῳ. i. e. ταυτὰ. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγίνοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἔστι apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, οὐ ἢ ἐγίνοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τοῦ περὶ in ὠφὲ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὠφὲ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ὠφὲ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὠφὲ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Perizon.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὠφὲ τὸ στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Satis ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τοῦ συμποσίου] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰὼ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τῆς καλῆς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι τῶνδε τῶν ἀγώνων. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καληγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] τὸν βίον. Οὐκ ἂν εἴη ἀξιόπιστος εἶναι λέγων, μὴ ἐκ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι σὺ δὲ πρόσκαλει τοὺς καληγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τοῦδε καληγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶς γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει τοῦ-

d Παρὰ] Περὶ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῦ B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. f Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρός] Ἐπερωτῶ σε κατὰ τοῦ πατρός, λέγει δὴ τοῦ Διός, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρηστίμους. εἰς τοῦτο ἦν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶς στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἱστέον. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, mavult reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶς] Τῶς male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατοῦδεν εἶδεν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἁλμασιγωμένην καὶ ἄλλων μεστὸν ὑπὸ ἀκρασιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit *L. 2. in Reſ. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant macula. *G. C.*

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad *l. Timoth. IV. 2. p. 298. -9.* Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli καυστηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἰλλωπίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. B.*

ταῦτα, ἆρ' οὐ φῂς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀλίγου ἑτοῖ, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ ἀφ' οὗτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι εἰς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶ ἡγεμόνευε γε πρότερον ὃν φῂς τυράννου, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τί μοι, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γάρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἀπόσκοπε. ΡΑΔ. Τίς δ' εἶ τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ. Ἀλλ'

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynisicum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

[a] Τὰ] Omittitur in B. [b] Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. [c] Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. [d] Ὄντος] Sic *J. P. H.* Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit *M. du S.* Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. [e] ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. EPM. recte *J. P. H.*

25. Πολλὰ τ' * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος· ‡ καὶ τι ἴχνη πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν ἀφ' ὧν πόνων ἀπαθάρατ αὐτὸ. *V.*

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀπιθὶ. *G.*

30. Ἐμπολήσας] Καρδίνως, συνάξας. *V.*

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἵνα ἀφ' ὧν οἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνατον. *V.*

43. Ἀνεπίγραφος] Μαθήματα γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. *V.*

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum solui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *M. du S.*

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *M. du S.*

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνη, C.

§ Μακάρων] Μακάρας editum erat, & proxime itemum μακάρας νήσους, insicite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. *J. F. B.*

24. Στιγμάτων] Lege *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2. 457. *M. du S.*

32. Κηλῖδας ἐκ τ. ψυχῆς] Ὀνειδ. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλῖδων acceptio alibi apud Lucian. *J. B.*

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum* hoc remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur sacerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδου ἱκέτευε. σοὶ φέρω; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπως τράχηλον ἀθῶσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶ ἡγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ ἑστοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἐκ λόγου δείξω φανερώτερον· ἑστοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὸν θρασυτάτους προσελαβόμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἁπάντων ἀφαιρούμενος, καὶ πλοῦτον πρὸς τὸν ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἀδημίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παρέλιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει καὶ τῷ ἀθλίῳ πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ ἐς πρὸς τοὺς ἀντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιον ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὸ δίκαιον ῥᾴδιον γὰρ

[f] Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. [g] Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τοῦ ἄλλων βάλλε, προάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Proxalei αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ἔστω legendum ὦ ἔτος necessario est. M. du S.

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶ ἡγορήσας γε πρότερον ἕ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καὶ ἡγορήσας γε πρότερον ἕ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶ ἡγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. His autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ἀθῶσα] *Collo innixa*, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τῷ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μὲν] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Deor. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt, sed non ita commode ad superbiam referunt, ut Φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*, quod itidem ut Graecum ἀπομιμητοποιούμενον est, J. M. G.

70. Ἀσπαρ-

γῆν ἄν τις τ' ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἀ μὴν ϗ τὸ τ' κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτῷ τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τ' οἰκειοτάτων ἀπέχεται; ϗ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ ἀφορμὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τινὰς ὑπ' αὐτοῦ μεφορευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. ϗ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οἱ μὲν πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ἁλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβεβουλευμένοι· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, ϗ σώφρονες, ϗ εὐδαμῶ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τὰς μὲν φόνους εἴργασμαι, ἃς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, ϗ τὰς τ' ἐφήβων ὕβρεις, ϗ τὰς ἀφθορὰς τ' παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν ϗ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ' λύχνον αὐτοῦ, ϗ τ' κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι. συνηπίσταλο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ κλίνη, ϗ

quam istum oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; *alii*, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisci mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, εἰς ἔτυχε. (ἄλλως C.)

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τ' Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι ϗ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ὕστερον ἐμπαίζων, λύχνον ϵ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῶν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd.

qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. M. du S.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀνδ τὸ καμμύειν] Sic Grammatici, dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* J. Br.
92. Τὸν λύχνον ϗ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ' ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τ' σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τ' βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos Philosophos ϗ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τ' λύχνον ϵ τὴν κλίνην μαρτυροῦντα ὡς ἔφαγεν, siquidem Philosophis istis ϗ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ' ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Ὄρθρου, τάλας, λύσουσι μεθ' ἡμέραν. J. F. R.

9. Τίνας

this adſunto. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu jam, Lucerna, dic teſtimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa, quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

ὁ Λύχν@ [c] ὁ Μεγαπένθης παρέσ@· εἶγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπαλε ἐν [d] ὑμεῖς δὲ σύνοιδε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καὶηγόρησε Κυνίσκ@· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα γὰρ ἐν [e] ἐμοῦ διεπράτ̣ετο. ΡΑΔ. Σαφέσ̣α μὲν ἂν καλαμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἀ σὺ δὲ ὁ Λύχν@ ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέραν μὲν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὴ νυκτὸς ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, οὑτῶ λέγειν πλὴν ἀλλὰ εθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τὴλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καλεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὴν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος πελιδνὸς, καὶ κατάγραφ@, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

[c] Ὁ] Deeſt articulus in B. [d] Ὑμεῖς] Ἡμεῖς F. ſola, male. [e] Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. [f] ΛΥΚ.] ΚΥ. F. male. Item H. Ceterae recte. [g] Οἶδα] Εἶδον B. [h] Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. [i] Καὶ] Deeſt in B. [k] Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. V.
9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.
17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδωδὴς. G.
19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς καλαχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερ@ κύων ἐστὶ τριῶν ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλῶν, φύλαξ τοῦ ἄδου. V.

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiaſt. etiam legit *Steph.* in *Theſ.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. ſi lubet, ſimilia exempla adferentem Rever. *Elſner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελαγχολίας οἷον ὑπολυβδωδὲς. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæſar. vide Clar. *Caſaubon.* ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότου ποικίλος. In re tamen diſſimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμελητέον, ἢ ἀδιαδοτέος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις ἐγώ σοι καινήν τινα ἐπιθήσομαι τιμωρίαν ὑποδήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὀφλὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνος ἐξ ἁπάντων ἄπολις ἔσται.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ἴσως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδικάσω, καὶ ἀδικήσω τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] οὗτοσὶ, διδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituרus. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in B2. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —εις H. J. P. S. c Μόνος ἔστος ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Οὗτοσὶ] Sic J. P. H. S. Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω τὸ δὲ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

32. Τάνταλον] Λέγουσι δὲ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἐξαίρετα γνώρης τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καλυπτόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ θεωροῦντα μὲν δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, ἄδην αὐτῶν δίψαι γινόμενον, αὐτῷ δὲ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγοντα. V.

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. J. F. R.

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *weyten*, ut vulgo male.) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Macrab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. J. F. R.

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. M. du S.

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. J. F. R.

33. Οὗτοσὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. M. du S.

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Seulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. J. F. R.

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique cenſeri ſe in amicitiis beatorum iſtorum volunt, modo amicitiam nominare fas ſit hanc illorum ſervitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae uſu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim neceſſarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) ſed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc conſtituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quaſi carcere effugerant, quae perpeſſi eſſent non ſine jucunditate memoran-

1 Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὅτῳ μισθῷ συνόντας, κἂν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένοις, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, ὦ τοιούτου πειραθείς. εἰ γὰρ ἐμοὶ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν εἰς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλεγμένων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδρᾶντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinſ.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantiſſimum, viroque graviſſimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rurſus fucatam. Inſtitutum ipſum viris doctis ipſis placeat neceſſe eſt, qui famae ſimul & virtuti conſultum volunt; dum a ſervili propemodum ſorte apud Magnates divitesve, ut virtuti ſibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitioſam patientiam ſpectas, ita ſuavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum iſtorum immunes. Sunt enim & *Feſelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipſo bene meriti, & a ſuae aetatis hominibus viri boni merito cenſentur, & a poſteris ſemper maximi fient. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. 15. Τί πρῶτον, καλλαλέξω; ἐπὶ πάρα μυρία ἐστίν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium ſumptum eſt ex *Homer.* Odyſſ. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ὕστερον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemaeo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. du S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός μοι] Ex Grammaticorum placitis ſcribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, poſt praepoſitionem. Nolui tamen mutare, quia non ſolum Edd. conſentiunt; ſed & apud alios centies ſic ſcribitur, (forſ. male) ut ap. *Ariſtoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός μοι παῖσαι; &c. In *Epiſt. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit εἶδὲν πρὸς σέ. non modo propter emphaſin, & finem periodi; ſed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὸν αἶδῶ τὸν πρὸς σὲ τῶν πλησίον. *Aeſop.* fab. 138. κατὰ τοῦτο τοῦτο. Conſtructio autem verborum ἐγγυῶμαι, λέγω φημὶ & ſimil. cum praepoſ. πρὸς loco dativi, eſt frequentiſſima; maxime duo poſteriora in N. T. *Matth.* XXII, 30. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epiſt. Sent.* 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν. nuntiavit ſenatui. Noſter *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰ [a] ἡὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι πάσης, ὡς εἰπεῖν, τὰ τελετῆς [b] διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτοῦ, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτοῦ παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅτι πᾶσι δὲ, τοῖς Διοσκούροις ὅτι-φαινομένοις· (οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτι τῷ χαρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσπεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ῥῆμα καὶ σχολὴν διαλύ-σεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otioſe solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ἡυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. εὐφραίνοντο pejus F. b Διεξελη.] Sic W. & V. recte. Ἐξελη-λυθότες Edd. omnes. c Αὐτῶν] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *F.* Fl. *B2. H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἔνθρικες * ἐχρῶντο κήρατι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν † αὐτῶν τύχην ἀλεφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primum adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ἡὐφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Gron.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνοντο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἵων ἀπηλλάγησαν] Sic saepissime sine praeposit. Ut infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξοιμι φόβου Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαλλάττου a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήχουσ. Proverb. de quo parœm. *J. B.*

Ibid. Διεξεληλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis facitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἔνθρικες τοιοῦτῳ ἐκέχρηντο κήρατι πρὸ τοῦ ἱεροῦ καθήμενοι καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ἀλεφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγους ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ὑπὲρ τῆς ναυαγίων ἀποσω-θέντες ἰλιθυίοις. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρῃκίῃ θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λευκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξυ-

ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram solverint, tranquillo ad speciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa: & denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τ' ὠφελητίκα χρείαν ἐπιλαγχάνουσιν, ὡς πολὺ πλειόνων λαμβάνοιεν, ἢ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τριτυμίας, καὶ, νὴ Δία, πενταετυμίας τε, καὶ δεκαετυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένη τῆ θαλάττη, καὶ ὅσα πράγματα ὠφελητὰ ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑφαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, διερρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

h Τὴν ὠφελητίκα χρ.] Χρείαν τὴν ὠφελητίκα, W. V. *i* Τὰς] Omissus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *J.* Fl. *k* Ἐπιλανθ.] Ὄντες ἐπιλανθάνεσθαι. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀντὶ ἀκουσίως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc scholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δακὼ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* restimi suo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρημένοι] De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempestatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκλάσεις] *Transversas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Castorem & Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Erasmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐρακυλίας] Sic recte M. S. & A. Reliquae τύφωνίας. *M. du S.*

Ibid. Ἐκβῆναι μὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν ὠφελητίκα χρείαν] *Beza* non satis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. ὠφελητίκα ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα sit *in praesens*, quod si probatione indiget, vide ex *Demosth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elsnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνοιεν] *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τριτυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & *J.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τριτυμίας] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τριτυμία quasi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus est, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicesimanum*, *tricesimanumque* velis adscendere. *J. M. G.*

47. Ὑφαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Erasmo* adoptavit *Benedictus*, *salo perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum salsugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑφαντλούμενοι] Vid. Clar. *Hemsterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magistr.* mendose descriptus est hic locus, voce ἐκὼν. *M. du S.*

αὐτῷ. ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυλλιθεὶς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ ἐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καλαπονηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae ineundae consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα δὲ τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην [d] διαφοράν, τρισθαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τῶν φίλων ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ὅτι λαμπρῷ ζεύγει εἰ τύχοι ἐξυππιάζοιτας· προσέτι καὶ μισθὸν τὴν φιλίας, καὶ ὧν ἐν πάσχουσι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον, [g] ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύειν. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκέγω ἐρῶ, πάντα φύοντα Πυρὸς καὶ πριάμους.

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent *nihil ipsi* conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguum capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

a Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. *b* Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. *c* Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *d* Μισθοφοράν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* *e* Οἷς] Οὓς margo *A1W.* *f* Μετὰ τῶν] Μετὰ τὸ male W. & Fl. *g* Ἐστίν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Τρ. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἔτι μοχλῶς in Συμπ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφοράν] Forsan *μισθοφόρον*. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τῶν τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permolestе ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alieniſsima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis ἃ ἂν ἐν πάσχουσι τούτων λαμβάνειν. ἐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmuriensis & Parisina, quum Basileensis ἃ ἂν ἐν πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur*, *non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *esset* acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τὴν φιλίας καὶ ὧν ἂν πάσχουσι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον, ἐστὶν. Ut in Mercede cond. μισθὸν ἐκ ὀλίγον τὴν ἀγγελίας προλαβών. *J. G.*

68. Ἐπὶ λαμπρῷ ζεύγει] Λαμπρὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὑμῶν κινεῖ *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere*, *omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροί τε κριθαί. *J. Br.*

Λεπτο-

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injeciisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς ἐν τό γε ἡμέτερον [b] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὲν τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν ὀτοῦ λαιμῷ προεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ παρεμείναμεν [i] ἑλκομένῳ, καὶ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπιδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἂν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκυσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τὴν κύρτων τὸ διαίξασθαι ἔκτοθεν ὅπῃ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν σκοπεῖν μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τὸ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ [m] τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τὰς τριαίνης τὰς [n] ἀκμὰς εἰς τὰς

[b] Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae ὡς αὖθις disjunctim habent, cum *F.* & *Ar.* [i] Ἑξελκομένῳ] Ἑσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. [k] Οὐδὲν] Οὐδὲ W. [l] Ἁπάντων] Ἀπύλα *Pell.* [m] Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τῷ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄστομα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

M. du S.

78. Μετὰ τῆς καρίδος] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim piscе plerique inescantur. *F. Br.*

Μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piscat. *F. B.*

Ibid. Καρίδα] *Squillam* τὸν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *F. M. G.*

81. Περιμένοντες ἑλκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἑσελκομένου. *F. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. *servo*, quia constans. *F. F. R.*

83. Ὁρῶν] Forsan ὁρῶντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*

Ὡς οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse effugere, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, nos non peccasse. *F. F. R.*

88. Καὶ τὴν κύρτων] *Retis sinuum*, aut *nassa*. *F. Br.*

Ibid. Κύρτων] Κύρτος ἀγγεῖον χωνώδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Hesych.* ἢ δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zonar.* in *Paroem.* ἴσθι τὴν ἁλιευτικὴν κύρτον. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sullius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Theog. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἤγαγε νυμφεύμενος μυχοὺς ἐπὶ πατρικοίτους. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *F. F. R.*

91. Τῷ σκόλοπος] *Unci*, *hami*. *F. Br.*

92. Καὶ τὴν τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *F. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἢ πρὸς τ' γνάθον πνεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀπαρὰ σὺ τοῖς τραύμασι Φαίνηται βιαίως σπῶντα, ἢ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν σὺ τοῖς δειλοῖς, ἢ ἀφ' τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ὅπι χείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον πειχανὼν τὸ δέλεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἀφ' σὲ, πλὴν ἀλλ' ἔ γε περὶ τῶν Φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιότεραι τ' προαίρεσιν προείλοντο σὺ τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἢ περὶ [c] γραμματιστῶν, ἢ ῥητόρων, ἢ μουσικῶν, ἢ ὅλων τ' ὅπι [d] παιδείᾳ σωτεῖναι ἢ μισθοφορεῖν ἀξιωμένων. κοι-

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σιαυτὸν W. b Λάρος] Λάρυαξ margo *AtW.* c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῷ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ἢ τὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν τῷ σκίλοπος ἀναστροφὴν, ἢ τ' τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον προσνεμούσης ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται, videodi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμὴ τ' τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ἐξόντως. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδετ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μάλλιστ'
Ἀλλ' ἐγὶ ἐπ' αὐτῆς τ' ἀκμῆς, ἢ δεῖ πάντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ' αὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Deor. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπιδώσῃς εἰς ἀκμὴν κατίσῃ, πάντες οἱ ἄριστοι τ' Ἀχαιῶν ἐγὶ τῷ μνηστείῳ ἀπόντωσιν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum caussam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, paryo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ὁρῶν [e] δὲ ὡς [f] ἁπάντων ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα καλῶ, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεσθαι [g] τοῖς φιλοσόφοισιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ ξυμποδοῦται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἦν ὁ λόγος αὐτὸς ἁπὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοί, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτά, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ἁπάντιμόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἐπιτρέπειν [k] ἄξιον τῶν τοιούτων [l] συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πει-

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ἐπίπαν ὄντων] Ἐπιπαρόντων, Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῆς vitiose *F.* [h] Ἄλλοις] Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. *P.* &c. [i] Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *A1W.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἀξιῶν W. *P.* ἀξίῳ L. Vulgatum tuentur *H.* Fl. *P. S.* [l] Συνουσιῶν] Ξυνουσ. W. Misere Fl. ὑ. μου σιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur σὺ ἄρα γάμου. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque σὺ ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in *Pastoral.* pag. 3. edit. Franeq. μισημοῦρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum*, *F. F.*

94. Ἢν μὴ πάνυ ἐξία] Quae nuper retulit omnia; τῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον; τὴν τῦ σκόλοπος ἀναῤῥοφὴν, τὰς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμὰς. *F. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *F. B.*

Ibid. Λάρου] Vid. *Aristoph.* interprett. *A. V.*

Λάρου] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρον ἐλόντες ἢ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ σὺ Ἱππῖσι· Λάρος ἁρπὰξ ἐπὶ πίτρας δημηγορῶν. *F. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum usurpat in Περ. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστής; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε ἢ ὁ γραμματιστής, i. e. *qui calculis & qui calamo rationem iniernit, uterque erravit.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atriensem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κωφῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὴ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego γὰρ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *F. B.*

13. Εἰ τῶν ὁμοίων] Ἀτιμιῶν ἢ ὕβρεων. *F. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *F. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοιποῦ γράμμασιν, καὶ τῶν σοφῶν ἀκούσασιν ὄλεθρος ἦν τὸ δὲ ἰδιωτῶν ἢ τὸ ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτιμῆσαι τὴν δίκην, ὅπερ τὸ Σκυθικῆς ἐπιτιμίου ἐστὶ, & in Διαθ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχάν. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὑ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

σωθῆναι· ὅτε μὲν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῆς μισθοδοτούσης, εἰ δὲ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῆς· ὅπως δ', ἢ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης ἀσχολίας. ἄλλως τε εἰδὲ ἔχοιεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀπαλλάττεσθαι αὐτούς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἤν τις αὐτῆς ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αἰτίαι, ἢ λῆρος, ἢ ἀργοί εἰσιν. εἰδὲν ἂν εἴη αὐτοῖς ἄλλων πράγματα ἄν, εἰ μὴ ἐκείνοις ὑβριστὰς δοκοῖεν, ἐς ἣν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ὅπου γάρ τοι ἡ ὕβρις τοιούτῳ ἐξ ἀρχῆς παρέρχεται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν ἢ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ὥστε δὲ ἂν προῖτο τὸ πεπαιδαμένον, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἂν μάλιστα μετάγειν αὐτούς, ἢ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅπως τοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, ἢ πάνυ

serve, neque enim obsequuntur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Ald.* Μισθωτῶν *P. H.* Fl. *S.* b Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτούς. c Οἰκίας] Οἰκίας W. male. d Ποιῆσαι] Ποιῆσαι *J.* e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τῆς μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ἂν εἴη — ἄλλων] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ὃ δόντα δὲ ἀδὶ Φαρμακεῖον ὀδυνᾶν ἀσώσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπορίῃ τῷ ἐδ' αὐτὸς τὴν τέχνην ἤγαγον ὠδινός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἔστι πρῶτον ἀστῶν οὐδὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τέχνῃ — ὅτι σοφὸν πολιτικὸν οὐδέν. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero πρεξ — prave. *M. du S.*

47. Βδελυκλείας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Κακὴν τοῦτο] Angl. *κακὸν.* *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Διαδραμών] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi οὔτ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνὴρ ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γύρας πωλεῖ, Κύρνε, καὶ ἐς πόντον
Ἢν δὲ χρὴ φεύγειν ἐς μεγαλήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πείρην, Κύρνε, κατ' ἠλεκάτην.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ διδραμὼν οὔτε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε ἰὼν καὶ ἐπ' ἠιόνας πάσας
Δίζεσθαι χαλεπὴν, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τοῦτο μάθε, φίλε Κύρνε, πανυπρεπὲς ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπὴ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Bredaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,
Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignaviſſimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniſſe, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 βιαίως, ἀλλ' ἀναγκαίας. ἔστω γὰρ ἐν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαιρετὸν, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις ἡ [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προτιθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα εὑρῆσθαι, προβάλλονται πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀπόχρην αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[h] [οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα θύγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγενέστατοι τῶν σοφιστῶν ἐξευρόντες. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἶδον αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐν τοιούτων ξυνουσίαις, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογήμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AiW*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὐτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δύναται, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες ἐν τῷ λοιπῷ τούτου. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

64. * Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ἐν φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς † νοσοῦσιν σιτίοις ἐοικέναι, ‡ ἃ οὔτε § σώζειν, οὔτε λυμαίνεσθαι δύναται. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσοῦντων] Νοσοῦντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ *A*] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σαίζειν] Σαίζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σάζειν C. habet. *M. du S.*

digna essent quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξευρόντες] Ἐνθύμια. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τίλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λυμάτων ἀπαλλαγέντες, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι τοῖς τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἔστι ἐγὼ ἐκεῖνα ἐπίστωμαι, ἃτ' ἀπαθάνατον ἔχ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμπιδε νῦν ὑμεῖς ἔστι τοιαῦτά ἐστιν, ὥστε ἀφέλειαν ἔχειν τινὰ λέγειν, ἃτ' ἀπογίγνεσθαι ἄλλο τι πράττειν ἔχ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου βωμολίαν ὑμῶν ἐκκαλέσασθαι. *Fortassis, Athonienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

τῶν σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μὴ χαπὴ μὴ ὑχὶ ἡ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ἢ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ ἡ χρείας [a] ἐνδεῶς καταναλίσκει. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιούτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, συνεπιβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε ζοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς φῂς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεής, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ ἀποφεύγειν, οὐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲ αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ποιοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι ἡ δὲ ῥᾳστώνην οὖσαν τὴν [d] μισθοφοράν, ἀπηνθηκέναι. Φέρ' ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae *tollant* penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte ceteris horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεῖς L. b Ἔδει] Sic *J. P. Fl. H. S.* εἰ δεῖ M. mss. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρῶν omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφοράν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. *J. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. Theogn. 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρῶν. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφοράν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ὁκ τοῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili, si nullo negotio J. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *J. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι πεφευγέναι ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a πεφευγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. οἱ δὲ ὀκταὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα περιάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *J. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἰ δὴ ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα ἐπομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω δὴ ἂν ἡμεῖς δικαίως καλαγελάμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *J. F. R.*

97. Ὑγιάς] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰ ubique apud *Aelian.* ὑγίαν vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγιὰν semper. *J. F. R.*

4. Ταὐτῷ] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in cœnis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed

90 e εἰ ὅτι ᾧ ῥᾴστ᾽ f περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ δι-
δόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε,
μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀρ-
γύριον λαβεῖν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ᾽ ἀ-
95 ξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι γὰρ κάμνουσιν
ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονα ἐνταῦθα
g γὰρ ὅτι τοῦτο μάλιστα τῆς h ὑγείας δεῖται,
μυρίων ὅλων ὀσημέραι τὸν ὀλιγοδύνατον τὸ σῶ-
μα, καὶ πρὸς ἐλάττω ἀπόγνωσιν καταπονεῖ-
1 τον. λέξομεν δ᾽ αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν γὰρ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας
διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖ-
ξαι, ὡς i οὐδ᾽ οἱ ἀφ᾽ ταύτῃ λέγοντες αὐ-
τοὺς ἀποδίδοασι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοντες ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, k ἥκιστα δὲ
πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῆς
πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς
εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆ-
10 θος χρυσοῦ, καὶ ᾧ ἀργύρου, l εὐδαιμονί-
σαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυ-
φῇ· ἐλπίσαντας δ᾽ ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδε-
νὸς ὀλιγομίζονι πίεσθαι χρυσίου· ταῦτα
ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ᾽ ἐλευθέρων τί-
15 θησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφα-

σκον,

e Εἰ] Deest in W. & Fl. Habent reliquae. f Περιγίγνεται &c.] Vid. notas. g Καὶ] Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. h Ὑγιείας] Ὑγιείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. i Οὐδ᾽] Sic J. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ᾽ Coll. k Ἥκιστα] Ἥδιστα margo Aldi W. l Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονίσ. Edd. Prius vero habet Mss. Vat. 1. Vid. notas.

92. Εὐχῇ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπίτηδες τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

4. Ὡς οὐδ᾽ οἱ] Ὡς οὐχ οἱ ἀφ᾽ ταύτης λέγοντες. G.

* Ὡς] Et hoc scholium falso ad *Piscat.* relatum suae sedi restituimus. Lacunam autem *Cod.* V. post εὐχαὶ ex M. supplevit *Sonlius.* qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. J. F. R.

† Ἐπίτηδες] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίτηδες ex C. est. M. du S.

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. M. du S.

6. Λοιπὸν δὴ ℰ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Erasmus cum Benedicto, *Superest jam ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum.* In Apologia pro eo dicit τί ὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. J. G.

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. M. du S.

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ἔνυπν. c. 7. Δίκ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίαν vid. Γοητ. c. 10. M. du S.

σιον, ἀλλ' ἡ τ Οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τ πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσπράξας αὐτὰς καὶ κακοδαίμονας ἐρασὰς [a] ἔνιοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι καὶ θηλυδρίαι, ἐπιτροπεύειν πειρῶσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραθήσονται αὐτοῖς θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τ παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρας μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ οἱ τῷ τυχεῖν ἡ ἀφάλυσιν τ ἐρωτικοῦ γενησομένην. ταύτην ἐν ἀπολείποσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τ ἐρασθῆν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τ ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέρας αὐτοὺς γένηται· προσμειδιῶσιν ἐν, καὶ ὑπιχνοῦσι, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & mulierum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridٍent igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum:* inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔνιοί τινες] Ἄνευοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφνω *F. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. *P.* Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ λίαν πολλῆς ἐλαλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 15. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις erat Ἀριστοφάνης ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *F. F. R.*

15. Πολυτελῶς] An πολυτελείᾳ. *F. Br.*

19. Ἔνιοί τε τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *F. B.*

Ἔνιοί τινες] MS. Vat. 1. ἔνευοι, quod ἄνευοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔνιοί τε τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεικνοι & ἔντεικνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt: & licet ex Mſſ. *Vat.* ἄτευνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεικνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντεικνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σεμνὸς ἐπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicis veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον νύμφην. *callida. ſceleſta, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 221. ὃ συνοφάντου τε ἐπίτριπτον νύμφην. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus* & *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβων reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἱ κτῆμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πίδας πεδοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus.* Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* πεπίτριμμαι δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. πεπίτριμμαι ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *F. F. R.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόσος δ' ἔρως τ ἔργου τὸ τέλος. *F. B.*

29. Ἀνήρασος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνέρως γένηται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γυμῆρες, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omninò forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμῳ, ᾗ ἔστω ᾧ ἥδεται, κἀκεῖνο ᾧ μεταδιδόναι. πέρας δ' ἐν αὐτοῖς οὐδὲν ὁρᾷ ἄπαυστι τῷ βίῳ πέρα τὴν ἐλπίδα.

Τὸ μὲν δὴ διὰ ἡδονὴν ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, εἰ πάνυ ἴσως ἀναίτιον, ἀλλὰ συγγνώμην, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἔχοι τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν· τὸ δὲ διὰ ἡδονὴν ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ· προσέτι δὲ, οὐδὲ γε-

d Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. e Μόνον] Μόνῃ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἕκαστοι γνόμενοι καὶ ἐπὶ τῷ ἐρᾶν, καὶ πείθεσθαι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl. & *P.* recte. Reliquae ἄφνω. *M. du S.*

Ibid. Ἕκαστοι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἄλλος ἄλλος. Lucian. alibi. *Dem.* in Julio. *J.B.*

35. Πέρα τῆς ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τῆς ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θερμαίνῃ] Mihi placebat θερμύῃ, venetur. *J.M.G.*

42. Ἔχοιτο] Legitur hic locus vulgo ita: ἴσχοι τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum desideratur nominativus verbi ἴσχειν, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἔχοιτο, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἔχοιτο τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἴσχειν τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιτο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Scaliq* opus erit ἐπιτύχοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ἐρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνωσιν. quod probo. *M. du S.*

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τ ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύ τινα τ λωτὸν ἐδόντες, ἠμέλουν τ ἄλλων, κ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων καλ ἐφρόνουν· ὥστε εἰ πάντη ἄλογον αὐτῶν ἡ λήθη τ καλῆ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τ ψυχῆς ἀφαιρεθέσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τ λωτῷ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τ κἂν αὐτὸν [c] ἀπογεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, τῶν καλῶς κ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένειν, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, κ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτὰς ἄγοντα, κ ἀφ' ὧν αὐτὰς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρός ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ ἐκείνων τις μνημονεύσειε, τῶν κ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τ ξυνεῖναι εὐπαλρίδαις τε κ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο ἀφέλιμον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τὸμὸν ἴδιον,

ration putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *AIW.* b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Διδόσθαι] Sic P. *H. S.* F. Item P. M. & V. δεδόσθαι vero Fl. & *J.* ἀποδιδόσθαι margo *AIW.* omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἰνιοὶ καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρέλωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρο alibi uſitatum, ut *myrobalanus.* *J. F. R.*

59. Τῷ κἂν] Legendum τῷ κἂν αὐτῷ ἀπογεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt δεδόσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δεδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum aliudat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὰς πανύστατος ἐπιπλήξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ πῆμας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τὸμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra B. πρ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ᾗ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

75 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ὂν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ὅτι πᾶσι [d] δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ 80 καλλιτροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. εἰ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δέησεν τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπραχται τὰ πάντ' εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολ- 85 λῆς μὲν ἡ ἀλγεδρομῆς, συνεχοῦς δὲ ἡ [f] θυραυλίας, ἑωθέν τε ἐξανιστάμενον, πειμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τε- 90 λοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ ἣν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

d Δὲ] Δὴ *F. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* *e* Δὲ] Καὶ male *S.* sola. *f* Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* *g* Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* *h* Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. *i* Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *F. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *J. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς τῶν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut Θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀλγεδρεῖν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *J. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *J. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Cels.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ὀνομακλήτ. A.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαδολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. 1. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὀνόματα & κλήτορι discretim legisse; frustra. *J. F. R.*

μένη ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν σκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσχρήῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προσωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ [a] προσκαλέσας εἰρήσεταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ὅτι τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ὢν ὀπισφαλέστατος πειραθεὶς τὸ πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας [c] ἰαύσῃς, ἥματα δ' αἱματόεντα ἀφαγάγῃς, ὦ μὰ Δία, τὸ Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὸν ἐλπιζόμενον πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ σωίσαντος, ἐξέτασις τοίνυν ἐνθένδε, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλησίον ἡ ἀφατρίβη Οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ·

bus suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciti am, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere somni*, *sanguineique dies* transierint, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προκαλέσας εἰρήσεταί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσεταί τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἰαύσῃς] Ἰαύσῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὸν * καρδίας στόμα γένηται, ἀκολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καταγνώσης. V.

* Καρδίας] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foes. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στόμα. Oris ventriculi dolor cum tormentis, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. J. F. R.

94. Χρώματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. M. du S.

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεῖνος] Castigo ἐκεῖνος. J. Br. l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. J. F. R.

3. Εἰρήσεται] Nimirum lego ἔρηται. εἰρήσεται nondum observavi active positum; melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* J. M. G.

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. Benedict. J. F. R.

13. Κατα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, periisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ@ τ βίου τότε προκειμ@ δοκῶ· ὑπεισέρχετ@ γ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς γ προτέρου ἀποβληθέντα, ἢ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μ ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα (τίθει γ καὶ ἄλλους εἶναι τ αὐτ@ ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ὀρθῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μ ἐκφαυλίζει τι τ λεγομένων, ἀποκλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν d ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐελπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοὶ φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους ἕκαστ@· ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύοντ, λέληθεν. εἶτ' ἐπόησεν ἄνδρα ὑπ βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μ δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή· μέσος δὲ τοσούτου χρόν@, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρελήλυθὼς βί@· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τιν@ εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμεν@ εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

d Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούοι deterius.

13. Καλλιγορήσας] Καλλιγορήσας. *J.B.*

14. Πολλὰς μ ἀὐτους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἥρωΐδα δ' αἱματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς φ ἐγὼ, πολλὰς μ ἀὐτους νήπτας ἰαυον
Ἥρωΐδα, δ' αἱματόεντα. *J.Br.*

17. Ἀλλὰ τ ἐλαττουμένων πώτε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πώτε ὀβόλους exprimere voluisse. *J.P.a G.*

Ibid. Πώτε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τιν@ θεοῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *J.Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios eorundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia usti par erat*, dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L.Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαι βαθεῖαι similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & saepe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis testis.* *J.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, ᾗ μηδὲν ὅλως ἐναβλιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, ᾗ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μείζονος· αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ ᾗ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σοι τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵλησας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, ᾗ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῆς τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, ᾗ τὸν τελεσθέντα μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁριοθῆναι, ᾗ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, ᾗ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, ᾗ πηλοῦ, ᾗ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litarum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μάλις margo *AiW.* b Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Ἐκ τύχης μείζονος *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζόνως adscriptum erat ad marg. *AiW.* c Οὔτε] Sic W. & V. ᾗ δὲ discretim *J. H.* Fl. εἰδὲ conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ἅτινα τινὶ προσῃξεν, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων * γάλα. *V.* (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λιπαρὸν τοῦ ὠοῦ. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ οὖσα εὐτύχησέ πολὺ, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηται σοι πάντα ὑπὲρ τυχῆς μείζονος] Leg. ex Mss. ᾗ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes ὑπὲρ τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῆς γὰρ ἄξιόν τι καὶ ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτο. Conferer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copiae cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρνίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ δ' εὐχῆς, ἀποτείνασθαι τῷ ποδὶ καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττουσα, ὧν ἕνεκα τὴν ἐξέχνην παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρὴν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸ ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξ ἧς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὁμιλήσας.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης συνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι θεράπων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, προβύσαντα εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιον εἶναι [d] δοκῇς, τελάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ [e] ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, φησὶ σοῦ δὲ ἐγὼ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

71. Τὸ δ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείνασθαι τῷ ποδὶ] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus*. *J. Br.*

84. Προτέλεια] Metaphorice sumit προτέλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt προτελείαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Æschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκκισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ]. *Abs te ego quicquam sumam? J. Br.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἴχει τοιαύτην, ὥστε βραστὸν ἢ πυτὸν, ἅπερ εὐξαιτό τις, παρέχειν ἅπασιν. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amalthaeam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλῳ στέφειν] Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ δ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείνασθαι τῷ ποδὶ] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus*. *J. Br.*

84. Προτέλεια] Metaphorice sumit προτέλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt προτελείαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Æschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκκισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ]. *Abs te ego quicquam sumam? J. Br.*

d Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorst.* δοκεῖς Edd. omnes. e Ἀκκισάμενος] Ἀκκισάμενος male B2. Recte ἀκκισάμενος reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμενος] Προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος. *V.*

γένοιο [a] ἐπειπὼν, τέλος ἐπείδη καὶ ἄπειμί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐῶντα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σαυτὸν [b] ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λυσάμενος ἥξεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστερον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξατο· καὶ προσκλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τὸν πλησίον, μετὰ δύο που καὶ δέοντα τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἅτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τὸν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ὑπολήψεσιν· αὐτὸς δὲ ἀμελὴς τῶν πλησίον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προείπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] καὶ τὸ χειρόμακτρον

denique perſuaderi ſibi patitur, & albis ac dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus lotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπειπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ἐπειπὲν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετία] Οἰκετίαι W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς παῖδας. Th. Marcil. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ περιωπῆς] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. J. P. S. &c. Recte autem abeſt καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic J. in reliqq. deeſt καὶ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπειπὼν] Sic M. In reliquis ἐπειπών. M. du S.
Ibid. Τέλος ἐπείδη] Tandem flectitur. J. Br.
Ibid. Καὶ ἄπειμί σοι] Ac diſcedit, te late diducto ore ridens. J. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. Dial. mort. V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. J. B.
1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμπoσ. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸ πώγωνα. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. μακροφθ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.
3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. J. B.
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. J. B.
11. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς παῖδας. Th. M.
Ibid. Ἐκ περιωπῆς] Limis oculis. J. Br.
Ἐκ περιωπῆς] Attenta conſideratione, circumſpicientia, Gellius. περίοψις Heſych. A. V.
Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, περισκέψεως. J. B.
13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. J. F. R.

16. Καὶ

que sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te praeaestu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον· ὥσωρ ἂν εἰκὸς, ἰδεῖν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτεῖν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων ὡρισμένων ποικίλων πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον ἢ χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸ πλησίον δήσει, καλὸν l ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τὴν δεῖπνου ἢ ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως ἡ ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τὴν χρυσοῦ, καὶ τὴν ἐλέφαντος, καὶ τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καλόν m εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῆς ἐξ ἰσομοιρίας. οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ πανηγύρεις καὶ μειράκια ὡραῖα ἀφηκοσμένα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀφηριβῆν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμενον] Τιθέμενος *J.* & Fl. m. Deesse autem in *H.* notaverat *M. du S.* falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *J.* quae — οι habet cum Fl. k Πιεῖν] Πιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. l Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. m Εἰσερχεῖται] Ὑπισερχεῖται margo *AIW.* n Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *J.* est. W. Fl. & *J.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ κάλλιον legebatur (editum enim erat καὶ τὸ κάλλιον εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ κάλλιον, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur Clar. *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20. τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν εἶναι. Et in Ἀσωτ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phrasi opposita εἶναί τι agentes supra ad *Rovin.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. F. B.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τῆ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart. J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienses alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παίδων ἀγέλας ἑστηκυίας ἵππων φοβοῦσθαι συναγωγείων. Et Clementis similem querelam; οἰνοχόων τε ὁμιλῶ ἐστηκέναι παρ' αὐτοῖς ἐν μειρακίοις ὡραίοις ἀγέλαις, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τι-

εὐδαιμονίας. Φιλοῦσι τὸ ὅτι τοῦτο. καὶ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ χρὴ προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονος δ' ἦν ἀπὸ τῆς προποσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ὅτι τῇ καλαχλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἥκων, προκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠτληκότων. εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, καὶ τὰ ἄρτι [f] εἰσεληλυθότων εἰς τὴν οἰκίαν, δουλότερους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προλιμῶν ἡμῶν; ἢ ῥημάτια δύσχηνα λέγοντες, οἱόνταί τι παμμεγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, ἢ γὰρ εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ προκείμενα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· ἢ δ' ὅρας λευκῆς πολὺ ἄρτου ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & jam prius in ipſo accubitu offendiſti quosdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris qui multorum jam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales *inter* ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibusdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidiſti, inquit, quantum biberit? & quomodo adpoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem umquam

[a] Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὴν. [b] Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. [c] Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. [d] Ἡμῖν] Ἡμῶν M. [e] Ἐλείπετο] Ἐλείπετο M. [f] Εἰσεληλυθότων] Conſtans ſcriptura. [g] Κατέφαγεν] Κατέσκεν W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ὅταν τις τὸ ἀριστον, καὶ τὸ δεῖπνον αὐτῷ φίλης πίῃ, τὸ λοιπὸν προσαγορεύῃ φίλον καὶ τὸν φιάλην χαριστήριον. *V.*

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis eſt, τινὰ. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam.* *J. B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠτληκότων] Confirmat hanc phraſin *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Caſtig. in Cic. p. 35. exiſtimarat ἐξαετλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Pariſ. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὠδύνησε, λύπησε. *Eurip.* in Cyclope vſ. 10. — μυρίους ἐξαντλῶ πόνους. Idem Med. 79. Alceſt. 354. Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed ἐξαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐξαντλεῖν oppoſitum ſit τῷ ἐξαντλῶ) noſter infra de *mort. peregr.* c. 5. quod ſimiliter tuetur *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 367—8. quodque ibi, ſi eousque curam noſtram continuare dabitur, inferemus. *J. F. R.*

56. Ἀνέῳκται] *Patet.* *J. Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus eſuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J. F. R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus.* Sed τὸ *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſtitatis plena.* *J. F. R.*

62. Λευκοῦ πολὺ ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. deſcribitur convivium Attieum, in quo commemorantur panes λεπτότατοι χιόνος. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, ſordidiores φαιούς. *G. C.*

Λευκοῦ . .] Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

Θεὶς, ὅτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πεῖσθε δὲ ὀλίγων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ὑφ' ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ παληθῇ πολλάκις, καὶ δι' ὅλης ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τὴν κλίνην ἀθλίως ἐρρίφη· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι γὰρ ἂν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ τρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς ἀγοραίας τινὰς αὐτῶν διασκώπτουσι.

Τὸ δ' ὅλον συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τοὺς λόγους· σὺ δ' ὑπ' ἀληθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπίων οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τὴν γαστέρα ἐπεγήγερσαι· κοπρῶν ἔχεις· καὶ ὅτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, ὅτε μένειν ἀσφαλές. ἐπολυομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γεγαμένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐ-

18. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J.B.*

h Καὶ τῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *A1W.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπλησθῇ] *Conſ.* ἀνεπλάσθη male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *A1W.* recte habet ἀναπληθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γεγαμένων] Sic Fl. P. *H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτνιώμενον] Δυσφορῦντα. μὴ αἰμαγῆ διαπαλῶντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J.M.G.*

63. Νομαδικοῦ ὀρνίου] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidiae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὀρνίου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. *J.F.R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quiſpiam*. *J. Br.*

70. Καὶ τῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A1W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀνεπλαθῇ pro ἀνεπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀνεπλαθῇ notatum. *J.F.R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J.B.*

αὐτῦ βέλεσθαι) κόλασιν ὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ ᾖ ἄφλυθρι τὸ συμπόσιον.

Τῦτο μὲ δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, ᾖ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῦ ϑύμυ, ᾖ τ' λθυκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βέλομαι, ᾖ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐϑιομβύρῳ. ἵνα γᾶν σοι τ' [b] ὀξυρεγμίαν τ' ὄπι τύτοις παρῶ, ᾖ τ' ἐν τῇ νυκτὶ ἔμεσον, ἔαϑεν δείσει πρὸ μεθ' ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε ᾖ ὁπότε δ' ἔτυς χρὴ λαμβάνειν. παρόντων δὲ [d] δύο ἢ τριῶν Φίλων, προσκαλέσας σε, ᾖ καθίζεσϑαι κελεύσας, ἄρχεσϑαι λέγειν· τὰ μὲ ἡμέτερα, ὁποιά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, ᾖ ὡς τύφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς· ἀτραγῴδητα δὲ, ᾖ πεζὰ πάντα, ᾖ δημοτικά· χρὴ δέ σε ἔτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰ εἰ τὸ κυριώτατον, τ' ψυχήν σοι τ' [e] ἐμαυτῦ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τ' παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ὀπτρέπων, τὰ ἄλλων μὴ [f] ὀπίσης ἡγοῖμαι

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo domi-

num

a Ἐσθιομύῳ] Ἐσθιομβύρων W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορυγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta P. c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P. S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *J.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῦ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμιαν] In Ed. Par. ὀξυργυίαν legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγώδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελκύσας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τ' δ' ἄλλων ἕνεκα, τ' οἰκίας τ' παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ οἶδας ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλεα μὲν τ' ἐδίησιν ὑπερφίαλ' οὐκ ἐδίηται. male in novissimis οἶδας pro ᾠδάς. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χείλεα μὲν τ' ἐδίησ' ὑπερφίαλ' οὐκ ἐδίηται.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *J. J.*

18. Ἐν ἰφταῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρῆσαι] Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἦν numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. φρονίσειν ἐκεῖνος εἰκὸς ἦσαν. *J. F. R.*

19. Τὰ-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus eſt, video quidem mediocritatem tuam & mores ſua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis ſpe noſtram te domum acceſſiſſe, ſed aliarum rerum cauſſa, benevolentiae noſtrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipſe, quid volueris, dicito, ſed memineris, cariſſime, illorum etiam, quae in ſolemnitatibus annuis daturos nos facile aſſequeris: neque enim negligemus iſta, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, noſti, ſingulis annis ejusmodi ſunt occaſiones. Ad haec ergo reſpiciens, moderatiorem nobis ſcilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos ſuperiores eſſe pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit ſpe varia, & manſuetum ſibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia ſomniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parſimoniam; interim tamen adularis, ac promiſſionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque eſſe putas, neſciens haec talia,

Labra rigaſſe quidem; non humectaſſe palatum.

δεσπότιλλον. ἐπεὶ δὲ καὶ ὡρίαζ τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες σὺ τρόπῳ, καὶ συνίημι ὡς ἐχὶ μισθῷ ἐλπίδι προσιλήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν πάντες σὲ ἕξουσι· ὅμως δ' ἔν γε ὡρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλταλε, καὶ ἐκείνων, ἃ σοι ἑορταῖς [g] ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. εὖ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνιθέμεθα. [h] πολλαὶ δέ, οἶδα, τῷ ἔτει αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι [i] ὀφειλέτω ἡμῖν τὸν μισθὸν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν χρήμασιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ἄλογόν σε ἀφεὶς τῆς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ἄλους, καὶ συνοικίας, [k] συνίης μὲν ἡρέμα τὴν μικρολογίαν, [l] σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ [m] εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' [n] ἐδίηνε, ὑπερῴῳ δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἑτησίοις] Διετησίοις M. *h* Πολλαὶ] Πολλάκις margo *Aiw*. *i* Ὀφειλέτω] Ὀφειλέτως W. *k* Συνιεῖς] Συνιεῖς M. male. *l* Σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑποχ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχέσεις. *Coll.* Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. *m* Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. *n* Ἐδίην'] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασὸν] Τιθασὸς ὁ ἡμερῶν. καὶ ἀντίθασος ὁ ἀντημερῶν. *V.*

29. Τάλαντα ἓ μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum eſſe caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* ſignificare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elſner.* ad I. *Theſſ.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόχεσιν, vertatque: *blandiris largis promiſſis*, videtur per feſtinationem ὑποχέσιον legiſſe, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, ſi quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀλλὰ videtur intelligendum, ut ſit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Geſn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχέσεις] Γρ. καὶ σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e ſummis tantum labris proficiſcuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν] Melius infra eſt: χείλεα μέν τ' ἐδίην'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X, 495. de Aſtyanacte primis modo labris deguſtante poculum. Vult nempe inter ſuprema labra nata quaſi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίην'] Sic reſtituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam obſervatum eſſet, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίην'] Ἐδίηνεν editum erat, in medio verſu, quod

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπίτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἃ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματ' εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογέρων τις, ὢν παίδων κολακείᾳ σύνηθες, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησὶ, τῶν ὄντων ἁπάντων, ὃ οὐτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο ὑπὸ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐν πρώτῳ οἰκίαν τῆς ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἑθελήσαντας ἂν [d] εἰ καὶ προσοδίδναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐπολιτείας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν ἂν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ [g] ἄσωτος εἶ. Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam carum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

[a] Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. [b] Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὠμογέρων male omnes Edd. ὠμογέρωνίς conjunctim. *F.* & M. [c] Εἶδον] Εἶδως L. male. [d] Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in *AiW.* & ante δέοι repositum. [e] Συνεῖναι] Τὸ συνεῖναι margo *AiW.* [f] Τῆς τοιαύτης] Sic *F.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐν τοιαύτης *P.* Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. [g] Ἄσωτος εἶ] Ἄσωτός εἰ *Vorst.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. *F. F. R.*

Ibid. Ὑπερῴῳ] *Hom.* Il. X. *F. Br.*

38. Μίσων] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. *M. du S.*

42. Ὁμογέρων] Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὠμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Φ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ὠμὴ δ' ἔτι συμπεπηγυῖα. Er. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς, ἀλλὰ λύπῃ ἢ συμφορᾷ. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὠμο. *F. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἴδον. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. *F. M. G.*

57. Μισθὸν τῆς τοιαύτης] Ἐν τοιαύτης. *Th. M.*

Μισθὸν τ. τ. εὐδ.] *B2. Fr.* & *P. m.* ἐν τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. *M. du S.*

Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Quod ἐν pro εὐ conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐν habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graeviana* autem absurdum illud εὐ servarat. Nos jam pro ἐν dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *F. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas ſpes tuas.

τῷ εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, ϗ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia hacrenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu ſperaveras accidit, & quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuccedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ὑ γὰ ὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τ χαλινὸν, μύσας, ϗ τὰ πρῶτα εὐάγωγ εἰ πρὸς αὐτὸν, ὑ πάνυ σφόδρα σπῶντα, ὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τῦτο ζηλῶσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τ κιγκλίδ ἀφειμένον, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, ϗ τ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς ὐδέπω ὁρᾷς, ὃ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, ϗ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, ϗ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθ νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνετ· ϗ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ὅτι h Μανδραβούλῳ χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τ ἡμέραν, ὀπισθοκρουόμενον, ϗ εἰς τὐπίσω ἀναποδίζον.

22. Paullatim itaque & quaſi per obſcu-

i Ἠρέμα ἴη ὥσπερ ὁ ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὸ-

h Μανδραβ.] Μανδροβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo *AIW.* i Ἠρέμα ἴη] Ἠρ. ἴν ϗ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰ * Μανδράβουλ ἔτ εὑρών ποτε θησαυρὸν ὁ Σάμιος, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ † ἴτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. *V.* (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ὁ Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλ] Μανδράβουλ bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἔτῃ editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης ὐδὲ] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης ὐδὲ, pro vulgato ὐ. *F. M. G.*

58. Ἄσωτ εἰ] *Vorſtium* legere ἄσωτός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; ſed vix mihi perſuadeo eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμὶ, non eſſe encliticam. Cujus rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula εἰ atona. *F. F. R.*

63. Μένανδ.] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὴ γαμεῖν γὰ, ὦν σὺ, ἢ ταῦτ' λέγειν φύσιν,
Μύσταιλα πολλὴν προῖκα, ϗ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ιϛ. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Eraſmus* in paroemia: *Mandrabuli more res ſuccedit.* *F. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰ Μανδράβουλος ἔτ εὑρών ποτε θησαυρὸν ὁ Σάμιος χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἴτει ἀργυροῦν, ϗ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ὁ Διὶ κακουμένῳ. *F. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῦ Μανδρ. & *Zenob. Æl. de anim.* XII. 40. qui Ariſtotelem adducit teſtem. *M. du S.*

78. Ἠρέμα ἴη] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mſſ. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus Edd. & gloſſam oleant, non recepi. *F. F. R.*

τότε πρῶτον ἀφυβλέπων, ἄρχῃ καλαυσῖν, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι. βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀπίπτωον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὀπίνω ἅτινα ἔφησθα τὰ καμάτη-ρὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκῶν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές. οὐκ ἐν παρέργῳ δ' ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαλρίδιον σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, ἢ ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδὲ καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὑπὸ τοιούτῳ σαυτὸν καθείρειαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳ ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος ὢν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐκ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuoſque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Καὶ L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπιστ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ] Sic & infra Ἐρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τὸ οὐδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θηβαίους] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.* Ἀεικελίῳ ὑπὶ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀεικελίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδεύόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονήρως ἀπαλλάττειν] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλλάττω autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam; & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λῆ ἄξι⟨ον⟩ τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σέ ἡ μνήμη τῆ ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σὲ τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίᾳ μηδὲ [f] Ζωπυρίων⟨ος⟩ υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι, ἀλλ' ὁπότ' ἂν, ὦ βέλτιστε, τὴ νουμηνίας ὀψὲ ἀφίσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, πρωτεύῃς τὴ χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκ⟨ος⟩ γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα σεαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ [l] τὴ δεσπότιν.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὴ φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μή σέ τις ἡ πλέουσα καταπονητὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο· ὠκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς τοῦδε τὴ ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμεν⟨ον⟩, εἶτε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκλεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, καὶ τούτῳ τὴ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλ⟨ος⟩ ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

d Ὑπιοῦσα] Ὑπτιοῦσα M. male. *e* Ποτὲ] Ποτὲ ὡς Ex Fl. Sed in vulgata consprirant ceterae. *f* Ζωπυρίων] Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. *g* Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίῳ male *f.* sola. *h* Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. *i* Καὶ] Deest in *f.* *k* Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδάμενον expressit. *l* Τὸν δεσπότιν] Sic *f.* P. *H.* S. M. & P. δεσπότην male Fl. *m* Συλλαβόμενον] Λαβόμενον M.

2. ubi βελτίον ἀπαλλάσσεσθαι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J.F.R.*

11. Πυρρίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J.F.R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J.Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J.F.R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μνηστευσάμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καταπονητὴς] *Pirata.* *J.Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τὴ ἡλικ.] *Id aetatis.* *J.Br.*

33. Φι-

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ ἀρετῇ τῇ σοφίᾳ Φέρων ἀπημπόλησας; ὑδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγας αἰδεσθείς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλεύθερον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ἀφεβάλλοντες, τῇ ὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, τῇ ἀγοραίοις, τῇ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, τῇ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαίων μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, τῇ πονήρως ἢ Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, τῇ τ' πλείστων μοχθηρῶν; τῇ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, τῇ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος; ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀπεσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τ' [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ἐπὶ τοῖν σκελοῖν· οὕτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τ' ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀφικῶν L. Ἀφικῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. b Χθιζὸν] Χθιζὸν J. male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν Th. Marc.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι σιωπῆς ὑπὸ πηλαικῷ * Λατίνος ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζων. P.

* Λατίνος] Λατίνης editum erat. Mutavit *Soulius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνος, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* λατίνοις scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ι, ut *Liris* amnis Λείρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Ἐξευξεῖνος *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Cluver.* quidem L. III c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τίλτος γαῖα —— ὑπαχθεῖσα Λατίνοις. Sed in ipso *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. *J. F. R.*

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest, ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur Φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque Φέρων ἀπημπόλησας erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti.* Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέρουσι ἐπιτρίψουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens ἀποφέρειν ἀφάμενον ait significare: *sublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὅτι φέρων αὐτόν τι — ἐκπλήσσει, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Poll.* V. segm. 48. Φέρουσα ἐπιγραφὴν exponens: *data opera inscripsit.* Addit ibi quidem: *Est ubi* ὁ Φέρουσα *plane otiosum videtur.* Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλησιάζων illud Φέρων, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπορρίψῃ Φέρων, & forte in aliis a *Brodaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Periz.* ad Ael. V. H. VIII. 14. *J. F. R.*

34. Ἀπημπόλησας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud ἀμπεπόλ. recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. *J. F. R.*

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius *He-*

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo ineſſet huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſſe te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἡδυθμοῦ, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν ἀφηπαρίσας. ὧδε πόδας τοιγαροῦν καὶ [f] λιχνείας ταύτης ταπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τὰ ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ τί τοῖς πάνυ τούτοις οἰκέταις· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τὰ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἡδυμοῦς φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγου αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo AIW. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγαφαίου τίχαι. J. B.

Ibid. Βαμβολόχους] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βαμβολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. J. F. R.

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῷ. J. B.

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. M. du S.

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum Gall. c. 18. Ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσαύτῳ καινότερόν ἐμοὶ αὐτοῖς. Et vid. Bos. ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item Elsner. ad I. Petr. 4. 4. J. F. R.

Ibid. Τῷ τρίβωνι] Graco pallio. J. Br.

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. J. B.

44. Συγκλείδων] Συμμείχθαι. J. Br.

Συγκλείδων] Συμμείκτων καὶ ἐπικλείδων. Sic ad oram Angl. Cod. J. B.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. J. B.

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave Jos. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nôrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum noſtris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in usu erant. M. du S.

48. Συμπιθεῖς] Aliud exemplar συμπιφικτεῖς. J. Br.

Ibid. Ἔτι τὰ χθιζὰ πηλὸν ἔχων ἐν τοῦ σκέλους] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. Th. M.

50. Θέρμων] Lupinorum, cujuscunque cibi. J. Br.

58. Λιχνείας] Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. M. du S.

59. Ταπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα J. Brod. Sic ad praecedens verbum ἀφηπαρὶς quoque commentatus erat idem, id esse a ἀφηπίφω, & paullo supra ad ἰάλως, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. J. F. R.

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] Postrema classis servitiis. J. Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τεμ. c. 14. m. citat Soulius, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemsterh. J. F. R.

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] Erasm. in adagio: Asinus ad lyram. J. Br.

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆ Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆ Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆ Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲ ὑδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ ἢ πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐτάλως περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκῶ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύσειν αὐτῷ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὰ πώγωνα καὶ τὰ τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἑξαπτάνια, παρέχειν σεαυτὸν ὀρθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὰ τάξιν· ὀπισθάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, λέγειν, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. consipirant Edd. omnes. b Τούτου] Ἐν τούτῳ vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἄνειλα πολλὰ &c.] *Hom.* Il. Υ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάταιλα] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs Roma*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζεις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. κάπειτα (δεσπότου, vel πλουσίου) ὕδατι τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, ἀλλιγορήσαντα μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχειν, ὀρθὸς ὑπ' ἀσφάλειας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Jensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἄσιτόν τι σε ἄπαλον] Non absurda sane Codicis L. scriptura σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τε & τῇ apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. ἀηδὴς τε καὶ πάχυσμα, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καρτύν τε καὶ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Nostet paullo supra ἰδιωτείας τε καὶ πτωχείας. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τὸν τρίσω] *Tu post tergum. tu neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀπάντας ὀλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos. Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀπάντας ὀλοῦσιν. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Συνιλοῦσιν] *Cui reliquas quisquiliias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthesis. ἢ τὸ σιλφιὸν τῆ μαλάχῃ φίλον ἄσμα ὑπὸ λιμοῦ ᾠδόμενον. *J. Br.*

20. Παραψώμενον] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, ſe neque in via curam muſarum deponere, ſed ipſum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miſer partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, talis enim eſt urbs, ut noſti, poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν κατάντη, τὰ δὲ βάθη ἀνώμαλα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ἱδρακὰς τε καὶ ἀσθμαίνεις. καὶ κατὰ τινὰ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος ὀψὲ, ἐς αὐτό που ἀγαγὼν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἤδη τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔτ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ πρὸς βλέπεσθαι τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ καλός τε, ἐς τὸ πίσω σύ γε ἴσως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν διαφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίουσιν, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑφοφθείη ὑπὸ τῶν παρακαλουμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. εἰ μὲν οὖν ἤ

d Ἀμελῶς ἔχει] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, neſcio. e Καθίζῃς] Καθίοις L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. f Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγνώσκεις M. Sed prius ſervant Edd. g Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. h Παροῦσιν] Παρεῦσιν margo *Aldi*. i Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. k Παραψάμενος] Sic *F.* & P. Παραψώμενος reliquae Edd. & M. παρισώμ. *B2*.

2. Βάθη] Ἡσύχια ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. G. (cave poſteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεκαλόεντος] * Κρίνει ὁ νεκρὸν ἀκάνθαις ἐχθρὸν. λέγεται δὲ ὁ νεκρὸν ἀλιθρὸς. *V.*

* Κρίνει] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem obſervavit in Schol. ad *Callim.* 73. niſi quod ibi levi mutatione κέρνει deſignat. *M. du S.*

cus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψώμενος, lege παραψαίμενος, a παραψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. *Kp. in.* verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἅπαξ, nimis notum, quam ut hic nonendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. ὠθούμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arroſurus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παραψώμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jonſii*, quam & Cl. *Geſnerus* amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas Edd. habere παραψώμενος, uti vulgo citatur. At cum

ἢ ἄλλη ὄρνις ἄπεστιν, ἀλλ' ἤτε ὠὸν ἔχεις μόνος, εἰ γὰρ ἀναγκαῖον ὅσοι γε σὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀναιδοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· ἤτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τοῦ μὲν [a] πλουσίου, παχείας καὶ σιμελοῦς, σοὶ δὲ, νοσσοῦ ἡμίτομον, ἢ φάτνα τις ὑπόσκληρον, ὄρνις ἄτιτυρος, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ὀπίλιπόν ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ὀπιπαρὸν ὁ δεσπότης τὰ σοὶ προκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστέθεικεν, ὑπολογόρυσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὰ ἀφροδίσια ἴλεων ἔχειν, ἢ τὰ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ σιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὰ λοπάδα

abeſt: ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur*: verum diviti pinguis & ſaginata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

[a] Πλουσίου] Πλησίον M. [b] Ἦν ὀπίλιπόν] Ἐπὶ λίπος W. [c] Ἐπιπαρόν] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόν disjunctim. Παρόν margo *AIW.* [d] Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *F.* habeant προσψαμ. Et P. atque Ed. *F.* προσψάμενος exhibeant, a παραπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *F. F. R.*

26. Νοσσοῦ ἡμίτομον] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *F. B.*

Νοσσοῦ] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἦν ὀπίλιπόν ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀφέμενος ὁ δεσπότης τὰ σοὶ προκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστέθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem δεσπότης. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ὀπίλιπόν, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀφέμενος ὁ δεσπότης τὰ σοὶ προκείμενα, φέρων ἐκείνῳ προσατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπικάπτομαι. *F. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. *Somn.* c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *F. Br.*

32. Ἡ συὸς] *Aut apri.* *F. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *lumine* vel *abdomine*; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis, lactens*; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *F. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *F. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμμ. τ. σ.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὸν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *F. Br.*

43. Θεραπεύων καὶ τὸ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Caeterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν [e] ὁπόσῳ αἱ ἔλαφοι [f] χολὴν ἔχουσι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ ταχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, οὐ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ [f] πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τῆς χρώμα[g], ὅτως ἄτιμος ὢν ξυμποτής· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκεῖνα ἐς χόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι[g], ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ ἡδονὴν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα [g] ὅταν σε παρθενοχιμὴ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλιὸς ἀνθρωπί-

[e] Ὁπόσῳ] Ὁπόσοι W. male. [f] Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. [g] Ὅταν σε] Ὅταν σε Edd. & M.

se, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνων] Τῷ οἴνῳ additum in marg. *AIW.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne deo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Φ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ἐπὰν σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Editt.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ἄνησίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuocurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Jones plerumque erant. *Motus docerî gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Jam nunc, & inceſtos a-*

τίσχ⊙. τοῖς μὲ γὰ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀγαθοειμόνοις, καὶ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμ⊙ καλακείμεν⊙; τοιγαροῦν ὀ μυχῷ τ̃ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς [b] καλαδεδυκὼς, γένοις ἂς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν αἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τ̃ τύχην, ὑδ' ὀλίγα σοι τ̃ χαρίτων [c] ὑπολελάσασαι. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθ τ̃ ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντ⊙, δύνασθ ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γὰ [f] οἷ τὸ πρόσιμα θ, καὶ εὐδοκιμεῖ ὄχλ. ὑποφαίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγου, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθ δέοι, τ̃ κλήρους πολυπλανήτους, καὶ ἀγχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ὀ ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἔν τι [g] γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀποβλητ⊙ καὶ περιττὸς εἶης, ἀλλ' ὑδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν γ̃ ἀνάγκη μεῖσθ, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθ, ὑπερμώζοντα καὶ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens suffugium, ingemiscis merito, neque ipse miseraris, & fortunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adsperserit. Libenter autem videaris & ipse poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse commode; cum videas quibus rebus honor & plausus adjunctus sit. Sustines vero, si magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & conferas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis cursum habere, & magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus esses & superfluus. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum est. b Καλαδδυκὼς] Καλαδδυκὼς W. c Ὑπολελάσασαι] Ἐπιλελάσασαι P. L. & margo *AuW.* Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Constans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὗ male L. g Γοῦν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπυθμ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἡν δὲ ἡμῖν αἱ παῖδες μικραῖς πελίκαις πυκνὰ ἐπιπυάζουσιν (ὅπερ καὶ ἐγὼ ὀ Γοργιείους ῥήματος εἶπον) ὕτως. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπιτυδύασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem astrorum cursu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιναιζοῦλα] Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῦ πρώγματ⊙] Idem hic foret ὀ τῦ πράγματος. *Aristoph.* Plut. 348. Ἐκ γάρ τις, ὅτ' αὐδῶ⊙ ὀ τῦ πρώγματ⊙. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. *J. F. B.*

Ibid. Χρυσίον βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χρυσίον βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χρυσίον βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χρυσ. βατρ. ὁ δ. π.] Repetit libro *adversus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἥρμα καὶ γελοῖον] Legendum est fortasse καὶ ἥρμα γελοῖον. *J. Br.*

Ἥρμα καὶ γελοῖον] Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲ γὰ λαμπὰ ἔχοντα, καὶ ἐν Δίᾳ γε διψῶντα, μόρον χρίεσθ, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἥρμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰ τοῖς τὴν ἰδίαν τρ-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatum quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, fane ridiculum. Similis enim es cippo ſuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi hibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἢν μὲν γὰρ κατάπτῃ σὲ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος σὺ οὐκ [h] ἐπῄνεσας τὴν δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος ὑμῖν μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ δὲ καὶ χερσαίᾳ βαλράχῳ δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπεισπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γάρ τότε σκήλῃ ἐώλῳ τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνα καλαχέαινες μύρον, καὶ τὰ στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἢν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ἐφ' ὃ κίνδυνος ὑμῖν

[h] Ἐπῄνεσας] Ἐπήνεις M. [i] Διψῶντα] Constans lectio. διψῶντος margo *AiW*. [k] Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AiW*.

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἀντιπαθῶς φέρεται, ὡς ἐπίσημος ἴσῃ καὶ κορυφαῖος. *V.*

25. Ἐώλου τινὸς] Χθιζοῦ. ψυχροῦ. μυσαροῦ. ἀνωφελοῦς. ἀτυχήσου. *P.*

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. *Num eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic ἐκ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res ſalſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἡρέμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Videſ alia loca in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἐδόκουν ἀκοῦσαι ἡρέμα *Mar.* c. 6. ἡρέμα καὶ ἄκουσόν μου. Ἰκαρ. c. 9. & *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀνὴρ σίφων μὲν ἴσως δίκαιος δ' οὐδαμῶς. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἡρέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Souliis*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* προσαχθὲς ἡρέμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἡρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

85. Στύλῳ — νεκρῷ] Conf. ſupra Ἔπισκ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἔπισκ. c. 22. *M. du S.*

89. Ἢν δὲ καὶ ἐκ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἢν μὲν γὰρ *Th. M.*

Ibid. Ζηλότυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

εὐκαλαφρόνη. ὅτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνοι τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμελοῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ δὴ ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καλακεύειν, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλο γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] ἀκαπείρας τῷ οἴστῷ μέλαιναν οἰνοτόνον, [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέβαρθες. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δύλαι, ἐγὼ φῄς, καὶ ἄθλιον, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπών, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μέχρι μεσημβρίας τῇ ὀπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεισα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis & aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodalibus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cujus rei causa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Διαπεῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* ἀκαπείρας Edd. omnes. ἀκαπέρας W. c Γνάθον] Γνάθον ἔτρωσεν margo *AiW.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P. Fl.* & W. & margo *AiW.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2. Fr. S.*

95. Προσπιμελοῦντες] Ἀντὶ τοῦ ἢ * πάρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πάρα] Παρὰ editum erat, sed mutavit *M. du S.*

93. Ὅτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Erasm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὅτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Aristoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu *Aristoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. [a] Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

[a] Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. vers. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἴωλαστον. ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra *Brodaeum* ostendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας.] Placet ἀκαπείρας. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἴστῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic νόθως, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἴστῷ] De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse, & quis credat Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ οἰστόν. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διπτυχᾷ σου, ut Ep. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Ecst.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asteriscum ad marginem posito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λίαν κρόκην δοὺς] *Leo chordulae vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos obs-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; ὃ γὰρ ἂν ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, ἂν προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ λεγόμενον, λέων χρόκῃ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπῶμαι, τὸ πάντων οἰκτιστον, καὶ εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, καὶ χαριζόμενος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἧκιστα συμπόσιον, καὶ ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ

[f] Μισθὸς ὗτος] Οὗτος μισθὸς W. [g] Ὡς δὲ] Ὥστε L. [h] Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo male αὐτοῦ. [i] Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. [k] Αὐτῷ] Sic M. Edd. ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσωμαι. [l] Θέλω] Θέλῃ Edd. [m] Ἁρμόσωμαι] Sic

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *G.C.*

Λέων χρόκῃ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων χρόκῃ δεθείς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro χρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin χρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim χρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὔτι ὄρνις ἐπὶ χρόκῃ ὑψοῦται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a χρόκη forſan latinorum *crocus*. *J.F.R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Bredaeus* τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J.F.R.*

19. Τύχοιμι τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort. Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάρις] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριτος ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὑτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλῃ. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.* Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διηχύθη, καὶ ἡδίων αὐτῷ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J.J.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὑτῷ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κριτὴν δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γενόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι Ῥήτορες ὑπὸ τῶν ἐν τῷ λόγῳ θερμότητος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J.M.G.*

ὅτι γε σεμνῶ Φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φθυτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, καλεφρόνησεν εὐθὺς, καὶ διέπλυνε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον θεασάμενος. τὸ δ' ἄλλο, [a] τίνα ἄλλον ἡδέως ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ ταρόλα τῶτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα ἀμφιλογίζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τὰ ὁμοῖα ἔχειν, [b] καὶ θεραπεύειν, καὶ ἐξάλλεσθαι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βυβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις ἀμφιλλήσασθαι πρὸς τὸν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν παρεσκευασμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὴν πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάμαλος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ δυσπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσιν. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλαχεῖν δέον, οὐδὲ τῶτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ἔστι δὲ

gravitatem servo, insuavis illi videor & tantum non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vultum, contemnit protinus & despuit; & similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixero?

31. Adhuc ista cogitas cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor servandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius summis femoribus politibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, & in eandem horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, & sudor, & fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi concessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper,

a Τίνα] Sic P. S. & Pell. Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ θερ.] Καὶ περ. M. c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; sola tamen Junt. ὑποφύτουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. supra c. 24. M. du C.

Ὁ κώδων ἤχ.] Mugius de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse quilibet videt. Recte quoque supra ad c. 24. Scholiasten ridet Soulius, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas Luciani tempore credideriit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. voce κώδων & Latino, v. Campana. Ita nostra memoria Civis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vett. Thes. Graev. T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse ex Plin. Hist. VII. 55. jam retulit Maginus c. 2. J. F. R.

30. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum est tantum non, i. e. propemodum, jam jam. Sic noster Ver. hist. I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καταφορήσειν ἡμᾶς. Fere jam fruitus lusuri erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Supp. v. Πόσος, p. 497. J. F. R.

34. Ἐστὶ δὲ πολλάκις] Δεῖ subauditur. J. Br.

35. Καὶ τὸ ζωύγιον] Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. M. du C.

37. Τῷ δὲ κεφαλαγῷ] Horum vis artem nosse? Galenum audi, Ἀδυνάτου τὸ χρῆσθαι τῷ προσήκοντι τοῖς φαρμάκοις, ἢ ἰσχυρότερον, ἢ τοὺς τρίχας κεφαλῆς ἔλκει ἢ πυρίᾳ ἢ μόλυνσις· ἢ καθόλου καὶ γυναῖκας ἔστι μᾶλλον ἐξυπνῆσαι, καὶ ὅταν τὸ τοιοῦτον ἐπικομπάσῃς κωμῳδεῖν, καὶ ὅταν ἐπιτραπῇς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Gaubio in L. I. παρὰ τόνους. Sed fabit hic mirari, quod apud nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur; quod antiquam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi acciditſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi acciditſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἀπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, ϗ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δὲ ᵈ που ϗ ἀποδημῆσαι ᵉ δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὑστάτος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) ϗ τὸ ζεῦγος θεμένεις, ἔστ' ἂν ὀκ ἔτ' ὄσης καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσσουσιν, οὐδὲ τῆς φρυγάνου δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ἀχθῶ δέ σοι ϗ διηγήσασθαί ὅ μοι Θεσμόπολις ᶠ ἧτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, ϗ, νὴ Δί', οὐκ ἀπίθανον, ὡς ἂν ϗ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. σωφρονοῦντι γὰρ πλουσίᾳ τινὶ ϗ τρυφώσῃ γυναικὶ τῆς ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαι δὲ ϗ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, ᵍ συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ πεπαιδεύσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδόν τινα τῶν πεπιτιλωμένων τὰ σκέλη, ϗ τὴν πώγωνα ξεξυρημένον. ἀφ' τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, ϗ τοῦνομα δὲ τῆς κιναίδου ἀπεμνημόνθη, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῶν-

ᵈ Που] Ποῖ margo *AiW.* ᵉ Δέοι] Δέῃ W. ᶠ Οὗτος] Οὗτος *J.* male. ᵍ Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἐρμ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνίλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαι] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτιλωμένων τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πιτιλοκοπούμενον τὴν ἢ
Ξυρημένον.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura tantumque corpus unguento ſo-lebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτιλωμένων] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, δημοκοπίσαι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Ἀφ' τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat ἀφ' τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud *Ælian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. *Suidas* in Κύναιδα. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζειν φύκῳ ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμάς, καὶ διαστραλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, ὦ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον καὶ πώγωνα τὰ πολλά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῦ, καὶ τὴν κεκρύφαλον ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθίζειν. τὰ δ' ἂν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέειν, ὑπάδοντα, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχημένου ἐπὶ τὰ ἀπήνης. ἕτερον δ' ἂν τι καὶ τοιῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί, φησιν, ἕτως ὄναιο, χάριν μικρὰν αἰτέσῃ, δός, μηδὲν ἀνείπῶν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σε [f] δεήσομαι περιμείνας. γὰρ δὲ, ὅσῳ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλότοργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὸν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· mum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illó & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujuscemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

a Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. b Παρακαθίζειν] Sic *J.* & Codd. W.P.L. Edd. vero *P. B2. H.* Fl. & *S.* Παρακαθίζειν. c Συγκαθίζειν] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζειν W. & Fl. d Ἀηδίας] Ἀηδίας M. e Τερετίζοντος] Sic W. Τερετιζοντος male Edd. omnes. f Δεήσομαι] Sic Edd. & M. Δέησομαι *B2.* g Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζειν] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis Συγκαθίζειν. *M. du S.*

77. Διαστραλευμένον] Sic iterum infra Περ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτῦ] Δεήθεντα αὐτῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεηθῆναι αὐτῷ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur; sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν δ' μικρὰν αἰτούσῃ δός] *Hoc mihi ab te potenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς π' αἰγιαλὸς Λουκιανὸς ὁ πάντα καλῶς ἐλέγξας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτερ φόνου ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

rit miſera, & prope abeſt a partu: execrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum perningens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce gannіens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens in primis ſi quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur ſuis familiaribus, quos paullatim manſuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει· γὼ γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ὀπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ καταράλοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ σφισπύδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρύσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆς ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸ πώγωνα, καὶ καλιβρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺ καὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπολίδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τελοχέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπολίδος ἐπιθύμει.

Τοιαῦτα ἐνίοτε φῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, καὶ μικρὸν αὐτοὺς χειρόηθεις τῇ ὕβρει ἀποσκευάζονται. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα

b Ὁ κίναιδος] Ὁ γὰρ κιν. M. i Τοῦ Θεσμ.] Τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes.

Μυρρίνῃ] Non adnotaſſem variationem Editionum inter *μυρρίνην* & *Μυρρίνην*, niſi *Soulti* diligentiae oſtentandae cauſſa facerem; nam nimis notum eſt Mſſ. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majuſculis initialibus diſtinguere; ita mox *Μελιταῖα* verſus fin. hujus cap. quoque ſcriptum erat *μελιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgueat, ut c. ſeq. v. *καρχάραν*. *J. F. R.*

11. *Βαῦζον*] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. *Τὰ μελιταῖα*] Hujusmodi enim ſunt Melitaei canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euſeb. Chron.* p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum ejusmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione; ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. Cujus vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum. *Felibi* Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter Φιλοψ. c. 27. & Συμπ. c. 19. Me. init etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æſop.* f. 88. *M. du S.*

15. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*] Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium dicteria quadam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τ̃ [a] καρχάρων ὅπῃ [b] τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τ̃ Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπῃνεῖτο γῶν μέλαξυ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμιξμένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον. [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποζῆναι τὸ τόλμημα ὅπῃ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μ̃ ἂν ὅσως μέτρια. ἢν δὲ πανηλικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἢ, ὥσπερ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτῶ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ὀπτανοῦντα. οἱσὶ δ' οἱ καὶ ὅπῃ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκοῦσαι, πήχεως ἐνίοτε τ̃ ῥῖνα ἐχόντας. σὺ δ' ἂν [e] ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ὑπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτοὺς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ δ' Ἀττικῆς καὶ τῶ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς

de asperis illis jussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορίας W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν M. f Τὸ] Τῶν margo *AIW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τ̃ κάρκαρον. *J.Br.* Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ὕνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μακαρίῳ αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἰ δὲ τ̃ φίλων. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*: nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὼς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἔχοντες ὀδόντας τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ἐξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arenae*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aquae* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποζῆν.] Syncera lectio: ὑποζῆναι. *Bud.* l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere euret. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio οὐδ' ἀναίσιμα πολλοῖς ἀκούειν, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis com-

mu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, ϗ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τ̃ ἀνδρῶν. αἱ δὲ γυναῖκες (ϗ γὰ αὖ ϗ τόδε ὑπὸ τ̃ γυναικῶν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς συμπαιδιώμενους, μισθὸν ὑπολελεῖς ξυνόντας, ϗ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι ϗ τοῦτο τ̃ ἄλλων ἃ καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ, ὡς συμπαιδιώμεναί τέ εἰσι, ϗ φιλόσοφοι, ϗ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τ̃ Σαπφοῦς ἀποδέοντα. ϗ ἀφ' ὧν δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς ϗ αὗται συνάγουσι ῥήτορας, ϗ γραμματικούς, ϗ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν ποτὲ (γελοῖον γὰρ ϗ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, ϗ τὰς κόμας ἐπιπλεκόμεναι, ἢ ἐπὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ ϗ μεταξὺ τ̃ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ἔρριψε πρὸς τ̃ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ οἱ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. P. Fl. S. B2. H. Fr. item M. & S. Junt. sola male καλλοπ. h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Καμμούμεναι male Mf. W. & B. i Παρεπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. k Γραμματίον] Γραμματῶν W.

mones collegit. *J.F.R.*

40. Πέχεις ἴνιστε τὴν ῥῖνα ἴχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hirci specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπέτμησεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, mitio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam πῶγων in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris* & *Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν πέμπτην ἤδη τ̃ πῶγων Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Dellacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cælesyrum in lucernos exserit fanaticus Sétifisque Mauram brachiis plenas Dahæ.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J.G.*

41. Ἐς τὰς Λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas. Dicuntur* hujus carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. Act. 7. in Verr. *Plaut.* in Capt. & *Liv.* *G.C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. *J.B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius *Aelian.* c. 15. *M.du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. *J.M.G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθορίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poetae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. *J.F.R.*

51. Μισθῷ ὀνοτολῷ] Conf. supra c. 10. *M.du S.*

60. Κοσμούμεναι] Mf. καμμουμέναι, male, nam sequitur τὰς κόμας ἐπιπλεκόμεναι: effetque δὶς τὸ αὐτό. *J.B.*

63. Ἡ ἄβρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J.Br.*

Ἡ ἄβρα] *Serva Hesych.* Ἄβρα, παῖδα, παλλακήν. Dictio quae saepe corrumpitur, ut docco alibi. *J.B.*

69. Πα-

τοῦ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι τοῦμέ- tia ſermones inſiſtunt, exſpectantque, dum
νους ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀνιγράψασα τῷ μοιχῷ, illa moecho poſtquam reſcripſerit, ad au-
ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. ditionem redeat.

Ἐπειδὰν δέ ποθεν ἀφ' μακρῆς τῆς χρόνου 37. Cum vero longo poſt tempore ali-
Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπ- quando Saturnalibus inſtantibus vel Pana-
ταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑ- thenaicis, mittitur tibi amiculum miſerum
πόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ τὴν aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ- tam inſtitui magnamque pompam oportet.
τος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, Et primus quidem, qui deliberante domi-
προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, no illud ſublegit, praecurrens & indicans,
ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mi-
προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κο- ne vero tredecim veniunt ferentes munus,
μίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἰπὼν, καὶ ὡς ὑπέ- quorum unusquisque, ut multa dixerit,
ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένῳ Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ. ἄμεινον δὲ πεπερύφαλον τοῦτο. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea? M. du S.*

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Perſii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ πεπερύφαλον τοῦτο. leg. *Caſaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Heſych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. *J.B.*

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Eraſmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Græce σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *panulam*, vel tale quid. *J.P.a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum eſſe καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurrit, prierque monet.* σκέπτομαι eſt cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J.G.G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro ſummo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodiſſime viſum ſit. *Cod.* P. aliam ſcripturam exhibet, quam olim ſequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτου vel ἐπισκέπτομαι *de mandantibus* eleganter uſurpari, vel Lexica ipſa ſatis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode poſſe, *munus* quo nuntius mox donatur, ſatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *conſidero* apud *Ariſtotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noſter etiam uſurpat ſimpler σκέπτομαι Ἰσ. β. c. 10. Δίωνα. c. 57. Ἔρωτ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid ſi ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J.M.G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J.Br.*

77. Πολλὰ εἰπὼν] *Multos de te apud dominum ſermones fecit.* *J.Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς] *Utque, cum id arbitrio ejus permiſſum eſſet, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J.Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο διεξιὼν] Perperam Eraſmus, *quemadmodum adhortans commodiora ſubjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi data arbitria commodiora ſubjeceris*, etſi poſteriora haec ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti potuit debebatque, ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς κόλπους ἐπιτετραμμένου. In *Apologia* hujus dialogi. ἃ φαῦλα ἐλπίδος, αὐτὰ τὰ ἐλάττω γίγνεται, ἀλλ' ἔθους ἐπιτραπῆναι. In modo *Conſcrib. hiſtor.* ὧν καὶ πράγμασι χρήσιμος ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt loquutio. *J.G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J.Br.*

79. Διεξιὼν] *Commemorans.* *J.Br.*

80. Λωβώντες] *Aliquot a te extortis aſſibus.* *J.Br.*

Ibid. Βρενθυόμενος] Narrat Noſter quemadmodum, ſi *Mercede Conductus* feſtis diebus donativum aliquod puſillum ab Domino accipiat, etiam munuſcula oporteat dare iis, qui donativum iſtud ei apportent; quorum aviditas habendi vix ſatiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo dicendant. ἀσπασίως δ' ἄν, inquit, ἀπαλλάττοιμι λωβώντες, ἵνα μὴ βρενθύωμαι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliique ac-*

cepto

ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa *minutatim tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias adulandum primo ipsi & supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur vestiario aut medico, aut sutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μησε, καὶ ὡς ὀλίτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπιλέξαλο διεξιών· ἅπανλες δ' ἂν ἀπαλλάτλοιν 80 ολαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμθνοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κἂν δύο ὀβολοὺς, ᵇ ἢ τέτλαρας. καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἂν λάβῃς, κολακευτέος μὲ 85 γαὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. ἔστι μὲ καὶ ᶜ ἄλλος θεραπείας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ᵈ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, ᵉ ἤδη προσοφείλεσθαι μαλιστα πήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. 90 ᵉ ἄδωρα ἔστι σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα.

Πο-

ᵇ ᵇΗ] Sic recte P. & L. καὶ Edd. ᶜ ᶜΑλλος τρόπος] ᶜΑλλου τρόπου margo *Aldi W.* ᵈ ξύμβουλος] ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. ᵉ ᵉΗδη] Ὃ ἤδη Ex. Fl. ᶠ ᶠΑδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ἐ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μῦρον τὸ ταχίστον, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρίνθος, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. *V.*

* Κόσυφον] Lege κόσυφον. *M. du S.*

90. Ἄδωρα ἔστι σοι τὰ δῶρα] Γρ. αἰ ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepto discedunt, insuper mussitantes, quod non plura dederis. Ad vocem Βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μῦρον τὸ ταχίστον. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται ἐ ὄρνεόν τι βρίνθος, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius:* sed quum apud *Hesychium* juxta & *Helladium* in Chrestomathia pag. 14. editionis cum notis Meursii, legatur Βρίνθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Hesychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρίνθιον, nunc in plurali Βρίνθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρίνθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Hesychio* βρίνθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Hesychio*, & *Etymologico* apud Scholiasten pro κόσυφον lege κόσυφον. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, Βρίνθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχιος, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βάκχιος, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρίνθος ἐ ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύεσθαι, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρίνθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Hesychium*, ubi Βρεναισάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito quin Βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. *M. du S.*

84. Μὲν αὐτὸς] *Ipse dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus scilicet, non obsequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locus postulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἔστι σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τύφλις ἀτυφλία. Sic ab aliis κόσμιος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί πω καὶ ἀγροικίᾳ τις ῥήμα ὑπεξανίσας πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς χάριτας λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ἑᾷ γὰρ ἤδη σε μὴ ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων συλλειρυχαμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ τῶν ἐσχατιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀχ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄωρα δὲ σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀσύντα] Qui lectionem hanc [ἄωρα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοί adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀκριτές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἄδωρα *enim* δῶρα *eadem elegantia dici, qua* πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψία, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψία. Sic Κάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θρηϊκόεσσα ἀνάσσας
Ἄρης, ταύτην τὴν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

—— φίρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλαι, εἰπί που τις ἁλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος δύσπολεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ὄδι γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc δύσπολεμον πόλεμον exponit ἀκαλλιερούμενον, ὃν ἐν πολλαῖς τις μηχανησάμενος, εὗρε φυγήν). (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμους γάμους *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος δύσπολεμος Persis. νῆες ἄπλοες Choeph. χάρις ἀχάρις *Eumenid.* πόδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit *B. Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. I, 34. ἀλὶ ἀσπερχὲς. *Aeschylo* in Persis p. 157. νῆες ἄπλοες, naves peditae, & p. 283. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T.H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. cum *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc refert potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 15. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

—— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ——

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάμματος, *Veneris oscule*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως ἀποδρήτης, *Amor fugitivus*,

Ἦν δὲ λέγῃ (Ἔρως scil.) Λάβε τοῦτον, χαμόθεν τόσον ἔστιν ἰδεῖν,

δώ-

mam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαιόταλον τ σώμαλος ὀπτρίψας, ἠ ῥάκ@ Ισε πολυχιδὲς ἐργασάμν@, ἤδη περιλέπει, σὲ μὴν οἷ τ κόπρ@ [a] ἀπορρίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τ δυναμένων τὰς πόνως καρτερεῖν προσλήψεται. ἠ ἦτοι μειράκιον αὐτῆ ὅτι ἐπείρασάς [b] πότε, ἢ τ γυναικὸς ἄδρα παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo *Aldi W.* [b] Πότε] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. [c] Διαφθείρεις] Sic W. recte ait *Soulius.* Διέφθειρας Edd. male. Διεφθειρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μάτι δίγης, πολέων δῶρα· τὰ δ πυρὶ πάντα βέβαπ). *J. F.*

Ἄδμητα] In quibusdam Codd. ἄδματα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄματα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ἴσ' ἀλαθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρὸν ἄδματα δῦρα κ' οὐκ ὀπίσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδμητα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON.* *J. F. R.*

Ibid. Καὶ ἀνόητα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρὸν ἄδματα δῦρα κ' οὐκ ὀπίσιμα. *J. Br.*

95. Πρὸς τὴν διηνεκῆ σκάζοντα καὶ ἀπαυδήσοντα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν eſſe collabi, deficere? *J. G.*

97. Ὅπερ ἂν νοσιμώτατον σὺ σοί] Haec ita legenda ſunt. *J. Br.*

Ὅπερ ἂν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲ ὑπὸ τ σωμοχῶν πόνων ἐκπεπληγμένον, καὶ πρὸς τὴν διηνεκῆ σκάζοντα, καὶ ἀπαυδήσοντα, τὴν παλάμην δὲ ἀπαιτοῦσαν. ὥλως γὰρ ὅπερ ἂν νοσιμώτατον σὺ σοί, ἀπαυδησάμενος . . . ἤδη ἀφελόμενός σε μὲ οἷ τ κόπου ἀπορρίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀπαυδησάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram ſibi ſuborientem. Proinde poſtequam id quod erat in te ſtrenuiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J. F.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἥδ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J. B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra *Hab.* c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud *φέρων*. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat.* *J. F. R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ἢ ἦτοι μειράκιον αὐτῆ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τ γυναικὸς ἄδρα παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐκκλήθης, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, εἰς τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διέφθειρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *J. F.*

Πότε] L. Utì conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lectt. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J. F. R.*

6. Διαφθείρεις] In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato διαφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J. F. R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, καὶ βελτίστῳ ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ προσλαβών. καὶ ἃ μηδὲ τέως ἤδεις, ἐπιμαθὼν οὐ τοσούτῳ χρόνῳ· γυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε τῶν ἐθῶν· καὶ ἐπιμανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖς.

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dedisci.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ σὴ οὐ τῶν ἀπωθῆναι δυσχολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τὸ τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καλαυενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, caussam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπιγκληθεὶς margo *AiW.* b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *Bz. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ὁ ἀσκός. Θύλακοι οἱ σφῶνες καὶ ὑπερώλματα, γυμνασίων εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τῶν ἐθῶν] *Ea quibus assuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum; [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tamdem editio Florentina, habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

aversiones : idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri caussa personam suscipiant.

τοῖς ἐχθροῖς. ϗ ταῦτα πεπαιδευμένους λέγοιτες, ϗ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, ϗ πώγωνας ὀλκὴ εὐκαλαφρόνητοι καθειμένοι. εἰκότως ἂν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχοιεν, ὃς ἀρίστους φιλοῦσι, τοιούτους ὁρῶντες, ϗ μάλιστα ὀπτηρεῖντες αὐτοῖς ἐν τοῖς δείπνοις, ϗ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, ϗ πρὸς τὸ κέρδος δολοπρέπειαν.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, ϗ μάλα εἰκότως, ϗ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτοῖς τὰ πολλὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως ἀπόκρυφα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, ϗ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτικότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, [h] πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶν ἑαυτὸν ἐστιῶν, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i] ὀπυίων. τοιοῦτοι ϗ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, ϗ φαιδρότατοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἂν ἐξελίσσῃς, δρᾶμα μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

[f] Εὐκαλαφρόνητοι] Εὐκαταφρόνητοι P. [g] Ἐπωπτ.] Ἐπεστ. *J.* Ceterae recte ἐπωπτ. item M. [h] Πορφυρᾶ] Constans lectio. [i] Ὀπυίων] W. Ὀπύων Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἰρῆς γόης, ἢ μαγείας ἐ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπεσχημένον, ϗ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἰρωμένοις, ϗ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, ϗ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, ϗ κλήρων διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ἐπισοῦν κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. J.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλιξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso ι. tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ὀπυόμενη, μιγνυμένη. ὀπυόμενη γεγαμημένη. ὀπύει, γαμεῖ. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mss. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιτάμνει αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπ' αὐτῶν ἀκριβῶς, καὶ ἀνεγνωκὼς αὐτοὺς ἐκπραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem ſunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo ſibi conſcii odio habent & ſtruunt inſidias, ſi quis ab illis ſejunctus, qui accurate ipſos norit, tragoediam ipſos faciat, & in vulgus de ipſis narret.

Βέλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ σοὶ τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παρίητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἠδέως μὲν οὖν Ἀπολλῶ τινος, ἢ Παρράσιον, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ὅπῃ γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα ὅστις γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τέχνῃ, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ὑποδείξω εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ὑπόχρυσα, καὶ μὴ κάτω ὅπῃ γε ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ὅπῃ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ὑποπολῦ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τοῦ ἄκρου ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλιασθῆναι, ἁμαρτόντος γε ποδός· ἔσω δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ἐκ ὅλου, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρασος, ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀπελθὼν, καὶ

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perſpecta conſtituas, utrum in eam tibi ingrediendum ſit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhaſium, aut Actionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non poteſt, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praeſtantia; tenuem tibi, quantum a me poteſt, imaginem oſtendam. Pingatur itaque veſtibulum altum, inauratum, nec infra in ſolo, ſed ſupra terram in colle ſitum: adſcenſus longus ſit & arduus, lubricusque, ut ſaepe qui in ſummo ſe jam ſperarent eſſe, veſtigio fallente evertantur. Intra vero Plutus ſedeat ipſe, aurea ſpecie totus, formoſus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

[a] Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male *S.* Εὐαιθὴς pejus *A.* [b] Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. [c] Αὐτὴν] Ταύτην W. [d] Παριητέον] Προσιτέον margo *A* W. Προσιτέον A. & P. Θεραπευτέον M. Sed emendatum eſt poſtea. In vulgata conſentiunt Edd. [e] Ἀετίωνος] Deeſt in W. [f] Δὴ] Hanc voculam adeſſe in S. M. H. Fl. notat *M. du S.* quare, neſcio. Nam adeſt etiam in reliqq. Edd. [g] Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. conſtanter ſervant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὸν Κέβητος πίνακα. ἴσχει [h] δὲ αὐτὴν ὁ τοῦ τίτλου τοῦ βιβλίου. *V.*

[h] Δὲ] *Δὶ* editum erat, ſed recte correxerat *M. du S.*

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἔνιοι γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξελήσῃς, δράμοις ἂ μικρὸν ὑφίστασο Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quiſquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐαιθὴς. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamenſis, exhibens εὐαιθὴς. *J. J.*

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exſtat libellus. *J. Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe veroſimile eſt, cum *Collectanea* exhibeant βίου. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. du S.*

64. Παρίητέον] Ἀντὶ τοῦ προσιτέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legiſſe videtur Interp. *J. B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rurſus ſin. hujus *Dial.* *M. du S.*

66. Ἐδιήθην] *Cupiam.* *J. Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄναντες. *J. Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita ſit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ὑπόχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ὑποπολῦ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene ſani ſit, ut cum *Brodaeo* legendum ſit ἄναντες, non video. *Atque aſcenſus ſit valde & acclivis & lubricus.* *J. J.*

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum eſt,

adſcendit ; & ad januam acceſſit , obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae , Fraus , & Servitus , tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum , commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem : ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius : ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum , ſed per averſum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur , ventre prominulo , pallidus, ſenex , altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Pœnitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu , Timocles optime , ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. ὑποδεχέσθω δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος ἐς αὐτὴ, ἐς ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τεντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ [h] προηγείσθω. ὑποδεξάσθωσαι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, ἐς Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τ' ἄθλιον καλαγυμνάσας, τελευτῶν, [i] ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποσοβοῦντα, ἐς [k] τεθραμμένον τ' χρόαν· ὑστάτη δὲ [l] ἡ Ὕβρις ὑποδεχομένη, συρέτω πρὸς τ' Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς [m] ἀποπτάσθω, ἐς μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔχ τινος δ' ἀποστρόφου ἐς [n] λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ [o] ἑτέρᾳ μὲν, τ' Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ὐδὲν ὄφελος, ἐς τ' ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τ' γραφῆς· σὺ δ' ἦν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ὀπτικοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-

[h] Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγήσθω Bz. [i] Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. [k] Τεθραμμένον τ' χρόαν] Τετριμμένον τ' χρῶτα Mſ. Gr. G. [l] Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in J. aderat in ceteris & in M. & S. [m] Ἀποπτάσθω] Ἀποπτίσθω W. & Fl. Vulgatum retinent H. & reliquae. [n] Λελησθυίας] Ita ex M. & S. reſcripſi. Nam λαθυίας ceterae Edd. omnes male. [o] Ἑτέρᾳ] Ἑτεραίᾳ male J. ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *J.B.*

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud , ἔκπληγον *ad corpus* , ἔπλαγον *ad animum*.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Διαδεξάμενον αὐτὸν] Reſtitue ὑποδεξάμενος δ' αὐτὸν. *J. Br.*

88. Καὶ τεθραμμένον τὸν χρόαν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑποσοβοῦντα ἐς τεθριμμένον τ' χρῶτα, cujus color eſt detritus , cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τ' χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 735.

Τῶν δὲ τράπετο χρὼς, εἰδὲ τις ἄλλος
Πρῶτος ἀϋτήσας δῦ πυρὶ τειχέων ἀμύνεσθαι

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Primus exclamans ingredi ignem muros defendere.

J.G.G.

Ibid. Τεθραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Asin. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τοῦ χρόνου τρυπωτοῦ, ἐς βλέμμα τεθαρρυμένου, ἐς πρόσωπον ἀγριωμένον, οἷον ὑπὸ φθόνου ἐς μίσους γίγνεται. In Bis. c. 21. ἐς μορίαν τραπόμενον χρώματος. Denique in Z. Tr. c. 30. ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφρεις, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λελησθυίας] M. recte. In reliquis fere omnibus λαθυίας corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑταίρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μου. *J. Br.*

97. Ἐς εἴδωλον ὄφελος] Ἐτυμῶς. *J. Br.*

4. Ἐκεί-

θύντα εἰς τ εἰκόνα κτ ταύτας τὰς θύρας, [a] ἐκείνῳ τ ἔμπαλιν αἰσχρῶς ὅτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τῦ σοφῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Παλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν [b] ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τ ὄπι μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μ γ' οὐκ [c] ἀγελαστὶ

1. OLim apud me consideo, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

a Ἐκείνην τὴν] Ἐκείνης τὴς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. b Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omisit. c Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo AIW. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόπαι, οἷον δή τι θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· αἰ δὲ & αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & Gellius horum versuum. G.

4. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τ' ἔμπαλιν. J.B.

Ἐκείνῳ τὴν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. F.G.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Æschyl*. in Prometh. G.C.

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ Δ'Ε Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. M.duS.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. J.Br.

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit.* J.Br.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Mosellanum* hujus Apologiae Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse; donec majus otium probandi. hujus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλαιῷ τὸν χρυσῷ, & pag. seq. J.B.

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florent.* est. M.duS.

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. J.Br.

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula diceres*; *Soulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro.* J.F.R.

7. Ἀνεγνωσμένους] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. M. duS.

Ἀνεγνωσμένους] Nescio quid haereat *Solanus* nostro; nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere*, *adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Confer supra *Revivisc.* c. 38. ἁρμο-

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Croeſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

διεξήεις αὐτὸ, ϗ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μέλαξὺ ϗ ὅπι πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκηκοέναι σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ϗ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κτ' ἔ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀφρακυ, [f] φησὶ, μέλαπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω σαφῆ ϗ σαθερὰν ἐνῆκε; πόσοι Μίδαι, ϗ Κροῖσοι, ϗ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὴ τὴν ἐκ παίδων φίλην ϗ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, ϗ μονονυχὶ τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι ϗ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυ-

d Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Κακῶς ἐγὼ P. Ald. *F.* Fl. *B*2. *H.* Κακῶς ἔχω *S.* &c. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνσίσεικε L. *e* Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & *J.* & marg. *AIW.* *f* Φασὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. *g* Ἐνῆκε] Ἐνσισεικε W. *h* Φέρισθαι] Σύρισθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀφράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶ ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων λέγε τῶ * πρώτων αὐτοῖς πρεσβυομένων. *V.*

* Πρώτων] Pro πράτων C. habet πρώτη. *M. du S.*

μενον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. *J. F. R.*

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα vel ſimile quiddam. *J. M. G.*

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod *S.* mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τὸ κύκνων δεκῶ φαυλότερον ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. *M. du S.*

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τῶ ἐπὶ μισθῶ σωφρόνων literis mandavit, *oblitus*. *J. Br.*

12. Ὀφράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtula transmutatio*. *J. Br.*

Ὀφράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. *A. V.*

Ὀφράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀφράκου τρέφειν, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius.* *Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. *M. du S.*

13. Φῶν . . ἐνῆκε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. *J. F. R.*

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* *J. Br.*

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. *J. Br.*

τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κουράλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία ϵ τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κουράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωτισμάτα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo signo gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀπότροπαιον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφιγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apejous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata περιέχουσι ἑαυτὰ ἁλύσεσι καλοῖς δεδεντα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His positis pro κουράλια (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κουράσια vel κορέσια vel καρύλλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδιὰ vel παιδιαὶ, & duarum quidem, quas primo loco posui, frequentissima occurrunt exempla, ultimam καρύλλια. *Hesychius* habet sic: Καρύλλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo post: καρύλλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ καλὸν, τοῦτον δὴ τῇ γυμνῷ μὲ ἐσθῆτι, χρυσῷ δὲ ϵ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένον, ὃς ἀεὶ χαίρουσι Ῥωμαίων αἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τι ἢ ψιθύρων οἷον αἱ γυναῖκες τρέφουσι, ὡς πλοῦτος ἀθυμίαν τρέφουσι. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitas amabiles matrona nudos delectationis causa alere solens.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἑλκύσθαι & κλοιῷ δεδεντα: vox ἕλκειν optime convenit voci σφιγγίον, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci παρδάλεις & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœsi*, quot *Pactoli* illi persuaserint ut chara illa libertate cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & corallia (id est monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges, non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία ϵ τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλεις vel παρδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλεις vel παρδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historia animalium* capite undecimo, & *Phorio* in *Excerptis* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem do-

divitum simioke & parvi sciuri. Multum [a] κυράλια. πολλὴ γῦν ἡ ἀμφισία ὑ τὸν βίν

[a] Κυράλια] Vid. nott.

doctissimus, mihique amicissimus *Dominus de Grentemesnil* τὰ κυράλια mutat in τὰ κωνάρια. Cui conjecturæ suffragium adderem libens, si catelli vincti detinuerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία ὑ τὰ κυράλια legebam olim τὰ ὀφίδια ἢ τὰ κολλάρια, *armilla* & *collaria*, seu *monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum complicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philostratus in Epistolis*. Et pluribus describit *Nonnus* libro quinto Dionysiæ. *Collarium* autem pro torque est *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* usi sunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Hesychius* κλοιὸς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακὴς. *Philoxenis* in *Glossis* κολλάριον *collarium*. *Aristophanis Scholiastes* ad *Vespas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλάριον lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κυράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam displicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis ævo Luciani*, qui purissime scripsit, neque solet *Latina* vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cyparissus*, *Metamorphoseos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοὶ ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ παρδάλιον ἑρπετῷ ἄθυτα, ὃν περὶ τῇ δορᾷ ἔφερε χρυσοῦν δέ ἦν, ἢ ἐπιγεγραπτο Ἀρσακὴς θεῷ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuisse pardalium* (id est *pantherum* seu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inscriptum*, *Rex Arsaces Deo Nysæo*. Tamen si quis aliud vero similius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κυράλια in *Luciano* esse corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία ἢ τὰ κυράλια] Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μανθανοιμὶ δ' ἔτερον τοῦδε τῷ πορθμεῖῳ ἔχοντα, παρέχει ἑαυτὸν ἕλκεσθαι ἢ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπό τινι χρυσῷ δ' αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία ἢ τὰ κυράλια. (*Hesych.* in εἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κυράλια nihili esse, & Græcis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κυράλια significare posse iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo *Palmerio*, qui ex *Hesychio* κωράλλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum significat pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysæo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem, sic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret se libertatem perdidisse, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῦ λόγου, λέων κρόκην διδεὶς ἄνω ὑ κάτω σφεστόρμαι. *Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor.* Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota ex historia Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hist. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίᾳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ᾧ πολαμῷ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναλρεπομένων τῶν λόγων καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων.

ergo haec vita & illa scriptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵᾳ σοι χρῆσθαι καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑποκρίνωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίου] Deest in W. male. b Ἄνω τῷ πολαμοῦ] Ἄνω τοὺς πολαμούς. L. c Παλινῳδεῖν] Sic recte Edd. & W. Παλινοδεῖν male *Coll* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. e Ὑποδὺς] L. & margo *AiW.* melius quam *vulgatum* ἐνδύνεσθαι, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίνωμαι] Const. & Vo. Δύσωμαι, notat *M. de S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶ] Ἐναντίως ἐδιδάσκω. *G.*

* Παλινῳδῶ] Data opera scripturam codicis expressimus. *M. de S.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *J.F.B.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui. sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *J.G.G.*

Τὰ σφιγγία & κουράλια] Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est Bocharti disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Hesychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J.G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religiosum in primis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* *J.Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *F.G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illustrissimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολόρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Salmasio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Usu & praest. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κορύρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ξένους τινὰς ὁ Ῥώμην πλουσίως κοσμῶν τοὺς μὲν ἄλλους ὡς τοῖς κόλποις ἐφιππάζεσθαι ἐ ἀγαπῶντας, ὅπου ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἱππάσεται, εἰ παιδία παρ' αὐτὸν ἢ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide an hic κόλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. *M. de S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum esset in versione quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuisse olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J.M.G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἀν ἡμῖν [g] ἔχοι, ϗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μέλασκθυάσαντας ἡμᾶς τ̀ σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθ τεμνόμενον, [h] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅπῃ σωτηρία, σὲ δὲ ὅπως πάτλειν τ̀ Φαρμάκων, καὶ τ̀ σμίλιν ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, ϗ τὸ καυτήριον ἀφάπυρον· ϗ δὴ ϖαλαιὸν τ̀ ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τυτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ σὺ πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγῆντο, ϗ ἰδίᾳ πᾶσι τοῖς πεπαιδθυ-

[g] Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. [h] Καὶ καιόμ. . . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. [i] Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους † καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα. ϗ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσι] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. Jenſ. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράκια, quod proxime ad Heſychianum κορράκιον, παιδάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. J. F. R.

24. Ἄνω τῦ ϖολαμοῦ] Eraſm. in proverbio: ἄνω ποταμῶν. J. Br.

Ἄνω τῦ ϖολαμοῦ] Vid. Nixp. Δ. VF. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. Age: fac ſis dicto audiens; herus reſpondet, ἄνω ϖολαμῶν χωρεῦσι ϖαγαί. 146. C. M. du S.

Ἄνω τῦ ϖ.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς ϖολαμοὺς χωρεῖν vel τ̀ ϖολαμόν; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. J. M. G.

26. Καὶ ϖαλινῳδεῖν] Eraſm. in adagio: Palinodiam canere. J. Br.

27. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Teſichori Poëtae lyrici exemplo. J. Br.

Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Conf. ſupra Mict. c. 11. M. du S.

Ibid. Ὑπὲρ Ἑλένης] Teſichori palinodia de Helena. F. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Teſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. J. M. G.

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. J. B.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. M. du S.

34. Καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ] Et qua tibi viro bono congruat. J. Br.

36. Ὑποδύς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδυσὶ omnia conturbat. M. du S.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. J. Br.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. Pſeudol. c. 24. Καλῶν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra Deor. Dial. Piura Rever. Elſner. ad Act. Apoſt. XIV. 12. & Th. Sellius Obſervatt. c. 16. J. F. R.

42. Τὴν σμίλην] Scalpellum. J. Br. Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe: acum; falſo; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, ſcalpium & ferrum candens iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. Catapl. generaliter tantum ait: Σμίλη, ἐργαλεῖον σκληροτομικόν. Sed recte Geſnerus & ibi ſcalpruns vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. Catapl. c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, ϗ τὸ καυτήριον. J. F. R.

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τῆς. M. du S.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. M. du S.

δθυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἁψαμένοις ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῆς λόγων κατασκευὴ, καὶ μεμπτὴ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βέλτιω [b] ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν [c] μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, ἐνταῦθ' ἐστὶν φίλος.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ τινὶ τῶν τὰ παρόντα [e] σου βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ τῷ Κορινθίῳ μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, καὶ σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί',

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere digni fuit. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τῳ vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἁψαμένοις ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt*: malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγμασι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἁψαμένοις ἔχειν, pro οἷς χερσὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἁψαμένοις ὄγκων ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsopoei* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τοῦ ὠμοπλάτης πλάγιος. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἁψαμένοις, ἁψαμένους, pro οἷς χερσὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἁψαμένοις ὄγκων ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. Δεῖ μοίρας autem ὄγκων *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. J.F.R.

61. Ὅπου τὸ κέρδος ...] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias asperabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ἐνταῦθ' ἐστὶν φίλος γαμετός. Refert *Plutarch.* in Demetrio. J.P.26.

Ὅπου τὸ κέρδος ...] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. M.du S.

64. Τὸν πονηρὸν σου βίον] *Quippe qui nunc servias.* J.Br.

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis literae.* J.Br.

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. A.F.

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. M.du S.

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner.* J.F.R.

79. Καὶ σὺ τὸ πελοῦν] *Erasm.* in Paroemia: *praeclare Aesopicus.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀκούσῃ c. 5. plene effert: κορώνη τὸ Διὸς πελοῦν. M.du S.

80. Ὅρων

mer ; ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere : praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis ; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρᾷ τ' ἀπολογίαν, ἤ τις ἂν εὐπρόσωπος σοι γένοιτο πρὸς τὰς καληγορήσεις· καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ τ' ὂν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τ' συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑπολιθέντα τ' αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου γ' γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· κ' σὲ τ' κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθ'· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρόταλον κτ' μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μὴ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων γ' ἀδελφοῦ τ' γυναῖκα. ὡσὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τ' Σάλαιθον ἰ ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἑρπτὶ μὲν ἀλλοις ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *J.* Fl. & L. Περὶ Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Saleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόδα] Emendo, ὡσπερόδης, τουτέστιν ἐγχὺς καὶ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πόδα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris ; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόδα τοίνυν, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 24. legit περιπόδης. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent* ; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret* ; niſi malis *dicat*, vel *dixerit*. *J. J.*

Περὶ πόδα] Retinui περὶ ; nam περὶ πόδα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἐκὼν] Lege ἑκὰν. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum ; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐκ-

τῷ, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶς μὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐξ τοιούτου βίου δυσποτρέπειαν, καὶ καλῶς εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γὰρ δ' ὑπάτῳ, καὶ γεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὴν αὐλὴν, οὕτως ἀγεννῆ λαμπρείαν ἐπανηρημένος, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντι αὐτῇ. ὅσῳ γὰν φασιν ὀφθαλμοτέρῳ εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος ἔνδον βίῳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μὴ ἐξ θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις αὐτῷ σοφὸς;

Οὐκ [d] ἀπαρήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ἐπὶ μὲ ἐκ σκηνῆς, Ἀγαμέμνονα ἕκαστον αὐτῶν, ἢ Κρέοντα, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ πρόσωπα

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?*

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὴν W. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. *f.* quae καὶ νδν. d Ἀπορήσουσι] Ἀποφήσουσι male *f.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον] Αὐτὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *f.B.*

93. Εἰς πλησίου τινὸς] Οἶκον subaudio. *f.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M.du S.*

97. Ὑπὲρ τὴν αὐλὴν] Ὑπὲρ τὸν γήραος οὐδὸν. *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *f.Br.*

Ibid. Τὸν οὐδὸν] Frequens istud apud *Homerum. A.V.*

Τὸν οὐδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἔρμ. c. 77. *M.du S.*

3. Καινὴν] Pro καινὴν in Florentino exemplari erudita manus reposuit καινὸν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset καινὸν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverso; de quo infra plura. *f.f.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *f.* Ed. quae habet καὶ νδν. quod manifesto ex καινὴν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M.du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & vestigiis *Fuscinae*, quae καὶ νδν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *f.f.R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *f.Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

πεῖα, γίγνου) ὑπόμιοθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ζῷ πιθήκῳ πεπονθέναι σε φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐπεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲ ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, [e] καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [f] συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταῤῥῴγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος ἀποδραναίσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρων χείλεων Φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς [5] εἰκότως ἄν

[e] Καὶ] Ἐν P. & marg. *A*1. non male. [f] Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. [g] Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. [h] Ἡ [*] ἀμύγδαλον] Ἢ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὐμελὲς ἀπολείπουσι τῇ ἁρμονίᾳ, μᾶλλον ἀσφάλειαν. *V.*

[*] Ἀμύγδαλον κυμέσιον] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R.*

† Εὔμελος] Sic & C. *M. du S.*

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M. du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πᾶλιν] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπεπτωκότες δὲ] *Exacti, expulſi. J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πιθήκῳ] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερα μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζῃ pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὅτι σὺ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μὲν σε ἐδίηνεν, ὑπερφώην δ' αὐχμῶσαν καλαλέοιπε. τοιγαροῦν [a] ὦδε τόδας εὐθὺς ἔτισας δίκλω, προπετῶς μὲ θρασυνάμενον πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μὴ μικρὸν δὲ μονονυχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενον τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἑφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καταγορεύεις τὰ ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὰ μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους καταγορεῖν τῶν ἀφ' ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὴν Αἰσχίνου μὲν τὴν κατὰ Τιμάρχου καταγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει γέλωτα τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνειν ὅτι τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτηκόσιν, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀπο-

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, ſiccum liquiſſe palatum.* Itaque e veſtigio ſtatim poenas dediſti, qui temere audaciam ſumſeris contra hominum neceſſitates, paullo poſt autem tantum non ſub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accuſatione aliorum florenti, a tergo adſtans Adraſtea te deriſiſſe, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non deſpuens ante in tuum ſinum, accuſares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia ſuſtinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeſchinem poſt Timarchi accuſationem ipſum deprehendi patientem ſimilia: quantum a ſpectantibus riſum putas oriturum, ſi Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipſe vero jam ſenex, eadem in ſe deſignet. In ſumma, Pharmacopolae illi ſimilis es, qui tuſſis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. *J.* Fl. *H. P.* Πόδα *S.* b Ἀποκηρύττων] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, λάθρᾳ τῶν ὄπισθεν ὄντων. *G.*

41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενον ἐπὶ γαμψῶνι, ἐφ' οἷς τις ταῦτα μισθοφορούντων κατηκολουθούν. *V.*

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸ κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τιθηνουμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸ κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ τῷ ῥίῳ, ὡς ἡ χυδαία λαλιά. ‡ μωροποιήσους καλοῦσι λέγουσα §. *V.*

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενον ſupra. *M. du S.*

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis eſt correctio, ac de permultis ſimilibus non ſemper monebimus, ſed quantum poterimus, in tranſitu corrigemus. *J. F. R.*

‡ Μωροποιήσους] In C. marg. μωροποιήσας. Sed M. vulgatam tuetur. *M. du S.*

§ Sequebantur hic plura, ſed ex alio ſcholio perperam repetita, quae recte delevit. *M. du S.*

Κεῖνον ἐν φρεσὶ] Male omnes κεῖνον, patet apud *Homer.* Il. 9. *J. B.*

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. ſupra Dial. praeced. *J. F. R.*

36. Θρασυνάμενον] Sic quoque in *Junt.* legebatur; ſed mutavit *Solanus* ſive *Soulius*, in Θρασυνόμενον, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego cauſſam non video, ſed vulgatam ſervo, quae mihi vel melior videtur; quia aoriſtus eam vim habet, ut ſignificet id quod facere ſolemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & ſtatim ſequitur ἐξομοσάμενον. *J. F. R.*

43. Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] *Eraſm.* in adag. *In ſuum ipſius ſinum inſpue.* *J. Br.*

Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copioſe ad illud Petron. *ſermone juſſit expuere.* *J. B.*

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem ſciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophraſtum* aliosque id factitatum, viſo aliquo monſtro, aut mali ominis averruncandi cauſſa, legimus; longe, mea quidem ſententia, ab hoc more abhorret. Quo ſi quid arroganter forte in alios dictum eſſet, aut de ſe magnifice nimis praedicatum, Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

ξ5 κηρύττων βηχὸς φάρμακον, ᾧ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάχοντας ὑπισχνούμενον, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, ᾧ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ καὶ ἡγορῶν, ὁ ὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ᾧ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἤν τινα ᾧ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον [c] ἐθελοκακήσαντα, ᾧ τὰ τῶτα ὑπερβάλλοντα, ᾧ ἀδικεῖν ὅλως δοκοῦντα, ἅπαντας ἐκείνῃ τῇ κοινῇ ἐπείνῃ ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, ᾧ μοῖραν, ᾧ εἱμαρμένην, ᾧ ἀβουλίαν συγγνώμην ἔχειν μοι τὸν ὑπολαμβάνοντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμῖν κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ ὁρμῆς τῆς προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι πάντα πάσιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τῶτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ᾧ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀπάρχοιο τοιούτῳ ἀπολογίαν προϊχόμενον, ᾧ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, ᾧ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖ-

c Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφῆ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχῶς κεχορηγημένῃ. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνου editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εἰχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ ϵ καθάπερ τὸ τόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῇ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ περιστρὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνην] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem.* *J. Br.*

51. Ἔθυσεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitia.* *J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, ᾧ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſi praedicens, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. J.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

ϗ [a] τὸ,

& illud,

Γινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ὑ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, ϗ ἀνδρίαν ϗ μεγαλόνοιαν ϗ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑπαφερομένῃ καληγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἄτα εὑρίσκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἔκκρουόν τι ἦλον, ϗ μείζονί [c] γε τὸν ἀμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυλοπρεπέστατον εἶναι, ϗ ταύτῃ χείριστον νενόμισται.

Τί δῆτ' ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολο-

Natcenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. b Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. c Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἥλῳ τ μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ'] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem productum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] *Hom.* Il. ν. *J. Br.*

Γινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέπηκε; & pro ν. lege Υ. Ibique versf. 128. *J. F. R.*

90. Ἥλῳ τ ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἥλῳ τ ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἥλῳ τ ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciendum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἥλῳ τ ἦλον, πατταλῳ τ πάτταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἥλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύρεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excusset, Μία μὲ ἴσως, inquit, ἀκύμων ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ἀδύρεσθαι τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρεσθαι τὰ γῆρας] ἀκλόητος εἶδος, ταῦτα καταχλαδισικά. Posset quis καταικλυσικὰ, sed sine dubio legendum καταχλαδισικὰ id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλαδισμόν. *J. J.*

98. Νόσου] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδ' αὖτε] Castiga μηδὲν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam ſani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in ſicco eſt, deplorare fenectutem, & morbum, & cum his pauperta-tem, facere omnia ac pati perſuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempeſtivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progreſſa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum ſceleſta moliar,
Sed major urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetoſum abjicere ſe, vel montis ab aërii praecipitio, ſi quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur eſſe videntur, quae quis in tali re defendendi criminis cauſſa dicere habeat, quorum nullum unum per ſe valde ſpecioſum. At bono te, ſodalis, animo eſſe

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄδρυχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὸ νόσον· καὶ μὴ τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἔκφυγοι τις αὐτήν. καὶ οὐ τῷ ταὐτῷ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν ὠδὰ καλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Πενία δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντου σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἴ μέλλοι τις ὕστερον ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ὑπὲρ τούτου ἀπολογήσασθαι ἔχοι, καὶ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖε·

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. J. Fl. [e] Κρείσσων ἢ ἐμῶν] Κρεῖσσον δὴ πῶν] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδήρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπολόγημα· * Ἥδιον ταῦτα καλλιτεύσασθαι ἂν ὁ βαρυαλγὴς, εἰς ταὐτὸν καὶ πάντων ὧν κατέδραμεν † ἀπορῶν καλαφυάγοις ἀπολογίαις, λύρᾳ τε ‖ φιλαίτιον καὶ μαρμαρύσσουσι ‡ λύσφανοῦσι ‖ καὶ πάσσοφα, φασὶ, μυρουρίζουσι § ἄστρα. Τάχα γὰρ Σαμφόρτιον ἰδίλλων μιμεῖται ¶ ὃς ὑπὸ Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπαλέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπεδέμους γλωσσαλγίας. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου τε βάλλειν. ἢ τοῦ δὴ ἰὼν . . . Πόντου ἐπικλύσας ἐτάρους ἱμάσας †† ἀγείρας, καὶ ὕστα λαστά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅτου ἡ ἅλις πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον ἔφη βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδάσκουσιν, ἠλίῳ φαινόμενον. *V.*

* Ἥδυς] Ἥδος ante typis deſcriptum legebatur, ſed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατεσκευασε. . . editum erat καλεσχυ . . . pro ὦ, ἦν, pro ὃν, ὡς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπορῶν] Ἀπορμαλαμπὼς ante legebatur; ſed ex C. ἀπορῶν dedit *M. du S.*

‡ Λύσφανοῦσι καὶ πάσσοφα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte ſe reſtituiſſe teſtatur *M. du S.*

§ Ἄστρα] Pro eo monſtroſe legebatur αὐτὰ. Ex *Coll.* reſtituit *M. du S.*

¶ Οὗ] Οἷον ante editum eſt; mutavit idem *Soulius*, an correxerit, non video; neque enim ſenſum ſatis adſequor, niſi poſt μιμεῖται diſtinctionis notam ponas, ac οὗ pro ablat. inſtrumenti accipias, ut ſit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen poſt μιμεῖται excidiſſe credo. *J. F. R.*

* Sic manifeſto legendum, licet ſic in Mſ. σοφιστὴν τὸν κεῖον. Deridemem Sophiſtas, adeoque Prodicum Plato Socratem induxit tum alibi, tum in *Protagora*, qui conſuli poterit. (Coll. κεῖον) *J. Cler.*

** Ὁμήρου] Decem verba ſenſu carentia poſt h. v. ſequebantur, quae ducibus *Coll.* omiſſa ſunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion reſtitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀείρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. T. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἠλιόδακτον, quam corruptam eſſe patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ;
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅστις μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Br.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσον δὲ πῶν. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἢ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς ἢ [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. ἀλλ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα καταφύγεια πρὸς ἢ καταγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, Sed Σκύλλαν ῥαβδιεῖν ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβεῖν vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Καταφύγεια] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας εὐνὰ καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἵφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν † ἐκεῖνοι ἀνακομίζωσι καταφύγεια. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτας C. mox pro ἵφυγον, φύγων legendum. *M. du S.*

† Ἐκεῖνοι] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat. Item pro ἀνακομίζωσι male legebatur ἀνομαζώσας.

Καταφύγεια] ‡ Φρούρια τινὰ ὕστερα λεγόμενα, ἃ ἐκράτησαν οἱ νησιῶται ἐπὶ Μίνωος φεύγοντος, παρὰ τὴν Κρήτην αὐτὰ ἐσί. Τὸ δὲ καταφύγεια χρήσιμον τοῖς φεύγουσι τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας εὐνὰ καὶ ὀχυρώματα. *V.*

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti εὐδοίῳ κοίλῳ eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀπροσδιόνυσος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν καλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειροῦσι. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* καλλάραβος δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν καλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκάλυσεν, ὡς δ' ἐπὶ μεγάλῳ πόλει τὸν ὀργὴν μᾶλλον ἢ καλὸς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat καλλαράβου γυμνάσιον, & sic a Sthenelii filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοι-
2 γῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ὅτι τού-
τῳ τῶν βασιλέως μισθοφορῶν. [c] διελθὼν δὴ
καὶ ἰδίᾳ καταθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ
τὸ τῶν μουσικῶν δή τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν,
τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλή-
3 λοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλ-
κὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ
πρό-

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.* [d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſſ. L. & margo *AiW.* Sed Γράμμα *J. P.* Fl. *Ai.* & reliqq. item W. [e] Ἀνεμώνῃ ῥόδον] Sic Edd. *J. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici iota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AiW.*

31. Ἀνεμώνῃ] Τὸ ἄνθος. Διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J.G.G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάσαρις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſſ. W. & P. etiam hic Σκελλαραβίων habent. L. autem Σκύλλαν ραβιτῶν & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλλάραβ@ unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοιλὴν Ἀραβίαν] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀκρίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſſ. W. notavi ὑπὸ ἀκρίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώτου. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ὑπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀκρωτήρια. *Ael.* V. H. I. 30. ὑπὸ ἵππου ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππου legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἀνέμου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀντιόχου. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου & 2. 17. ὑπὸ Ἱερεμίου & XI. 7. ὑπὸ ὠρίμου. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſolcant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ὀδὺ ἵπι οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62. — λὰπ ἴδον ὦκέλο χειρί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. ἴδιον etiam addendum putat *Vorſtius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπολ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. ταυτὶ — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνῃ ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hac-

σίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ ἡ κάκεῖ, κἀνταῦθα, ἡ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφοράν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, ἡ δὲ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων ἡ οἰκετικῶν διαφέρουσιν οἱ ὅπου τῷ τοιούτῳ [b] προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαπραττόμενοι, ἡ πόλεσι, ἡ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ὀκνοῖεν μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλλεσθαι, ἡ εἰς ὁμοιότητα ἡ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκεσθαι. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· ἡ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ὁπλοποιούμενοι, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμοττόμενοι, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ ἡ μισθὸς αὐτῷ τοῦ ἔργου προσέσται. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρεῖσθαι τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τοῦ μισθοφορεῖσθαι καθίστασθαι.

vitam, quantum argento plumbum, aeſ auro, & anemonae roſa, & homini ſimius. Etenim merces quidem & illic & hic eſt, & quod alieno paretur imperio: at res ipſa plurimum diſcrepat. Nam ibi quidem ſervitus manifeſta nec multum emtis mancipiis diſtant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles ſe praeſtant, eos iniquum fuerit ſolius mercedis cauſſa male audire, & in ſimilitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas ſuſtulerit: neque ipſi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium ſtatum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati ſunt, recte facient, cum merces ipſorum quoque operi propoſita ſit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

12. In univerſum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλου] Sic recte L. margo *Alii*. Ba. P. S. Παμπόλλῳ male F. Fl. F. H. al. b Προσιόντες] Εἰσὶν W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλλεσθαι] Διαβάλλουσι W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντιπαλλαττομένους καὶ μισθαρίοις λόγοις ἐπὶ ἐπὶ μισθῷ γεωργοῦντας ἐργασίαν. V.

* Ἀναιρῶν] Sic ex C. pro vulgato *ἀναιρῶ* reſtituit *M. du S.*

ctenus de ſcriptura. Rem ipſam quod attinet, ſi veteres inſpicias, & quam magnifica de roſa praedicaverint, obſerves, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* poſthabitam; praecipue ſi reputes, quam incuriboſi iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a noſtrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis ſuis dignos exiſtimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum roſa certare quibusdam videri poſſit. *M. du S.*

Ἀνεμώνῃ ῥόδον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non ſatis videtur attendiſſe. Nam ſic ſtructura reſpondet ſequenti ἀνθρώπῳ κίθωνος. Cum enim ante bis nominativum praepoſuiſſet, μίλτος ὁ, ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae cauſſa, videtur invertiſſe conſtructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ κίθωνος ponens: unde tamen non conſequitur, roſam ab eo poſthaberi anemonae; ſed quia tantum dicit: *quantum diſcrimen eſt inter hos flores*, eum lectori poſthabendum relinquit, quem is vulgo poſthabere ſolet, i. e. anemonen. Eas autem, cum roſas quidem figura imitarentur, ſed longe minores & nullius odoris eſſent, prae roſis contemtas fuiſſe, vid. *Eraſm.* in adag. *Roſam cum anemone confers*, & Dioſcorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non eſt probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuiſſe, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa caſuum ſeu conſtructionis inverſio poſtremo tantum loco fieri ſolet. *F. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic ſupra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλῶ. *F. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae ſupra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. *F. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo antè* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συμῆναι ἔφασκον, ἀλλὰ τὺς ὑπὶ ταῖς οἰκίαις ὑπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ἐλέγειον. τοῦτο δὲ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν δημόσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράτομεν. ἔγωγ' ἂν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι καὶ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ὑπολιθέναι, καὶ τῶν πρατλομένων καὶ λεγομένων ἁπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ ἀσφαλέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀπομενομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως·

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον ἐς ἡμᾶς ἥκει, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ δὲ τοῦ παντάπασιν ἐξῆς. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα κατακεκιμμένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἰ τισιν ἄλλοις ταῦτα πλεονεξίας καὶ ψυγόρας ἐστὶν ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ λοιπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ἐστὶ διαχειρίζειν προβαλλομένῳ. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο ὡδὶ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμουμένοις. τὸ γέ τοι ‡ περὶ βασιλείας προσῆκεν μισθοφορεῖν, καὶ οὗτω μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ὅτις ἄλλη ταύτῃ ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμίᾳ ἐστὶ πλεονεξίᾳ. εἰ γὰρ τὸ ὡδὶ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καλαγέλαστον, τί ἂν εἴποι τὶς τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχῃ § ὑπερτερεῖ, καὶ τὰ δίκαια τοῦ μονάδος εἰς πλῆθος, τοσοῦτον ἐστὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἰρούμενον κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν τε ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας σκοπούοιτο, εἰς γέλωτα πλατύτατον συντελοῖ. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, θεόγνιδι συνέπαινον ἔχον, ὃς εἶς φησιν, ἐκ πλούτου πλεῖστον ἐδὲ ἥμισυ, ἀλλά μοι εἴη κ' ὀλίγ' ἥμισυ. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: ὅτως. ὁναιντο οἱ καθ' ὑμᾶς οἱ τοῦτο πράττουσι. ὁ γὰρ ὁ. ἀλλ' ὁ τῶ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἶπεν κατ' ἐδὴν Δραπάμῃ ὃν Ἀνακινδάξιδι. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. *G.*

† Εἰρήνῃ] Εἰρήνῃ male C.
‡ Περὶ βασιλείας] (Lege σεμνὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *T. H.*
¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
ὃν Ἀνακινδάξιδι] Hic latet nomen Ἀνακινδαράξου potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πρόγονοι. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐνέμων φιλοσοφοῦντος . . . μείρεται † Κλεάνθου καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — ὑπὸ Δ' ὁ πάντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εἰρὼν ἀπαξάπαντα καθακεκλεισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ὁ πάνυ τρυφῶν. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγαν πλουσίους. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nomine Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

οὐ σμικρὸς οὐδὲ ἕτερος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μὲν ταῦτα δὴ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ' ἔθνος ὁλόκληρον ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπερόγκῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τὰς τὰ μέγιστα πράττουσας εἴπῃς, ὅτι μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φαίνονται· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ [b] νεὼ, καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέροντες προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἦν ἐθέλῃς, ἀξιόμενος ἀπὸ τῆς [c] σωρῆς κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνων, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τὰ ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μοὶ ἦν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδα-

ratore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet caussam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt; sed est Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum caussa adoratur; statuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda semper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui summi sunt; caeterum mercenarios aeque esse universos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ἀλλὰ notamus. b Νεὼ] Ναοὶ M. c Σωρῆς] Sic bene P. S. Fl. Σορῆς male J. A1. H. B2.

80. Φόρους] Μισθοὺς, φωνολογίας. G.

90. Τῆς σωρῆς] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ὁ σορὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Il. Υ. 91. qui vulgo sic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὲ καὶ οἱ ὁμῶς νῶϊ ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμὰ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. J. F. R.

5. Ἐτεόν ἀρούρης ἄχθος] Hom. Il. Σ. & Odyss. Υ. J. Br.

Ἐτεόν . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μισθοῦ] Quum omisisset Moscellanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem. ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἀξίως τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha. συγχρησάμενος προς ἀστας συναγωγιαῖς χρᾶτο πρὸς τὰ ὅλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In Salm. conversum erat: ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in: ante omnia. J. F. R.

18. Ἐπὶ ῥητορικῇ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μῶν ζ βιβλίῳ λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ † ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθρῳ πεῖραν αὐτῆ διδῷς, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ζεύρης ἄχθος εἴη.

Πρὸ δὲ τῆς ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τῆς ὀπτιμωτάτας, ὅτι εἰ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ὀπτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ ζ πολλῆ δήμῳ, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινεθέντι ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ † ἄκραν ἐκείνην τῆς κορυφαίων ζητὴν, εἰ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', εἰδ' ὀπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἐγώγ' ἐν ἐλεύτυχτα, † ζ σοφῆ ὑποχεσιν ἀποπληρῶντι. σῆ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ὀπτιμῶντός με τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ὀπτιμέσης, ὃν πρὸ πολλῆ ἤδης ὀπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε χρὴ θέαν ζ ἑσπερίου Ὠκεανῆ καὶ † Κελτικὴν ἅμα ὀπτῶν ἐντυχὼν ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῆς σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος † λευκὴν ὦθ' σῆ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι.

ἐπεὶ

[d] Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴχει consentiunt.

24. Τὴν λεύκην παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἐνίκων, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

Vide etiam Δις. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Δις. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum; quod ante me Clariss. *Vossio* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem: sed 10. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in postremis habens, neque negligentiae.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λεύκην] τῶν subaudio, absolutorium calcu-

ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους καὶ σωμάτων πάντες καλήγοροῦσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, ὦ Φροντὶς Ἱπποκλείδη.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curae Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μέν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἐκφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν ἀδαλόγως ἐκ δαιμονίου πταίσματος. ἄμφω ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὡς ἀφικόμην πρὸς σέ, ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεῦσαι, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ὑπολαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. DIfficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui maturinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusso-

a Πρὸς] Πρὸς *Th. Mag.* v. *χαίρω*. Edd. consentiunt in *M. du S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse *χρυσὸς* dare.

ὁ χρυσοῦς] Χρύσιος (Leg. *χρυσὸς*) L. Sic Sed *χρυσοῦς* etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπερισκέπτως ἁμαρτόντων. *V.* (In *V.* erat ἀπερισκεψ.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριαι, ὑγίαινε. *V.*

sulum. *J. Br.*

Τὴν λίθον ἐκ σοῦ ἔπλυνε μοι ἐπιχέων] Per πλύνε intellige μὴ τετρυπημένον λίθον. non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλύνες absolvebant, ut fabæ albæ. sed calculi perforati, τέτρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λάθικεν] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλύνει] Nam pertuso condemnabant Graeci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est cura Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη] Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Εἴη μοι τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδη &c. Εἴη μοι τὸ ὦ Φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλοπ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. du S.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς τοῦδε ἐμοὶ, ἐπιφανὲς ὑμῖν τὸ ἐκ τοῦ νόμου κατηγόρημα. τὴν ψῆφον ἡ τέτρυπημένην ὅταν δοκῇ παιρωνεῖν Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης ὅταν μή. Adde *Poll.* 8, 123. ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τέτρυπημένην & ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνων, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρων μὲ ἐκ τῶν παλαιῶν προρρήσεως αἱ μὲν ἐωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριαι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus ultitorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγιείαν *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; ὦ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse ex-

per-

jufferim, quod boni & ipſum quidem ominis, ſed non tempeſtivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipſo *verbo* ſtatim ſudabam equidem, erubeſcebam, aeſtuabam conſilii inopia. Praeſentes vero qui eſſent, alii deſipere me videlicet, alii prae ſenectute delirare, alii heſterna crapula adhuc oppletum *turbasumque* exiſtimabant, quamquam molliter ipſe tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniſſime quidem ſubridens linguae noſtrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut conſolationem mihi aliquam ſcriberem, ne lapſu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, ſi homo ſenex tantum a decoro, coram tot teſtibus aberraſſem: nam defenſione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quaſi veſtigio prolapſae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν· εὕρημον μὲν οὖν τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς ἐγὼ τότε ἔφην. ἐγὼ μὲν οὖν ἐν τούτῳ ηὐδων [c] ἴδιον τε, καὶ ἀηθῆ, καὶ παντοῖον ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός, οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἐγὼ δ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τὴν γλῶτταν τὴν ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμενον ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγούμενον, εἰ τοσοῦτος ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην καλῶς ἔχοντος· ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἅπαξ εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

c Ἴδιον] Sic *A1.* Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *J.* vid. nott. Ἰδίαν *P. B2.*

pertus eſt *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non verſione, ſed imitatione, totum hunc Dialogum omiſit, hac excuſatione uſus: *Il ne ſe peut traduire à cauſe de diverſes allégations, qui ſont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J. F. R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias eſt; ſed putavi fontem indicandum, & ſolenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον· ut paſſim videas, praeſertim ſic Herodotus Amaſis ſcribit 3, 40. &c. *J. M. G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τὸν ἑωθινὸν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici ſolet. *J. Bp.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum eſt ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *ſalve* hic poſuerunt: eſt enim illud etiam ſalutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non eſt locus claſſicus Artemidori (in ſomniis) I, 85. Ἐρέσθαι δ' ὑγίαινε, ὅτε λέγομεν ἀγαθόν. οἱ γὰρ προϊόντες ἀλλήλοις, ὅτι μάλλοντός τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων εἰς πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J. M. G.*

7. Καίριον χελιδόνιον] *Th. Mag.* paullo poſt iterum examinandus, poſteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta ſola praepoſitionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *J. F. R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia, *ego aureus atque elegans.* *J. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Ariſten. Epiſt. 1. & alibi quod notavit Doctiſſ. Mercer. Cetera ſummi Rhetoris & Philoſophi doctrinam declarant. *J. B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, ſe non ita male feciſſe, qui ave matutinum amico ſuo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in uſu apud priſcos fuiſſe quovis tempore, & in aditu, & in abſceſſu. *J. J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philoſophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur ſequens hemiſtichium: πολλῶμαι μὴ πᾶσι τετιμένος, teſte *Daviſio* I. *Tuſc.* p. 15. Adde, ſi lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laert.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhuſ.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* poſteriorem hujus vocis ſyllabam in *Junctina*, & margini adſcripſerat ω, ſcilicet volens legi ἰδίων, quod & Pariſina habebat, idemque poſtea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἰδίαν. Unde primo conjicio ἴδιον quoque habuiſſe *Junctinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas ſollicite conſului; deinde *Soulium* deceptum eſſe ſequenti ſono verbi ἠυθρίων, ex quo forſan feſtinans conjecit ἰδίων ſimiliter ſcribendum; maleque ſic accuſavit *Florentinum* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum eſt, & imperfectum tempus ab ἴδω *fudo*, ut ἠυθρίων & ſequens ἴν ſatis docent: & *Brod.* quoque Miſc. IX. c. 15. ἰδίουν τι *ſudabam*, ſcribit. *J. F. R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν ὁ γραφὴς, πάνυ ἀπόρως ἐντεύξεσθαι ᾤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ παρέφαινε τὰ λεκτέα. ἃ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δέῃ χαίρειν αὐτοῖς, ἢ γ' εὖ πράττειν, ἢ γ' ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν δεχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ἃ μὴν ἐωθινὴ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πρώτιλλαν ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆς δὲ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης ὀπιδνείς,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐξηγόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες πρὸς ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: &, qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὼν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. b Ἐξηγόρευε] Ἐρρητόρευε Fl. * Ὑμμιν] Ὑμῶν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὴ legatur. Nam si praecedens πρώτιλλαν ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲ subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἶπας, ὄλοι χαῖρε *&c.* Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίρετον, ὦ κοῦρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἴπατον, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδιῶ δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνῳ ὁ ἑωθινὸς, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ γοῦν Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ γοῦν μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φρονεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸς Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἔχει, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

c Μακρὰν] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* *d* Φιλιππίδης] Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικὸς. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſaepiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πανιλόπη ἀπὸ τῆς λεπτότητος τοῦ πώγωνος. Sic Ἠλείδης ἀφ' οὗ πολὺν χρόνον ἤλειφθαι ἔδυσε. Sic Μιλίαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀφ' ὧν Ἥραν κλέος ἔχει. Sic Παλαίδος, ἀφ' οὗ μάστις ἐν πολλοῖς ἴδη. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ἱππόμητρα ὅτι ἵππους μητρὸς Λυγκέως ἐκινδύνευσε. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππῆς κύων ις. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρων. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρόσρησιν] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν τὸ ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος. καὶ Κλέων Ἀθηναίος, μᾶλλον τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. Πρὸ-

πρῶτον χαίρειν πρόθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείνων, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τὸ ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

quam Sphacteria *dederat*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum *more* perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἁρμοσθέντων σύμβολον. καὶ Διονυσίῳ γε τῷ Διονυσίου, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου,

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

[a] Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ Χαίρων μὲν ἡμῖν ἴστω, ὦ ἄνδρες δικασταί· Ἀρχαῖον ἦθος προσαγορεύων τὸ σωτήριον. *G.*

66. Πρόθηκεν] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τῷ νίκῃ] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζω, ut pag. ſeq. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Eraſmus* in verſione oſtenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat velut malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρω, χαίρω κελεύει & ἀποδοκιμάζω. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaeſtione de verbo χαίρω dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει & ἀποδοκιμάζω, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ἃ δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστὰ καὶ ἀπόβλητά. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἁρμοσθέντων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum ſervare jubet plane improbare tanquam malum*, &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζω ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogat tanquam malum.* Integra eſt dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere*. In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, pag. 517. B. Δίκαιον ταῦτα φωνὴν ἀφιέναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi eos vero, conſuetum illam vocem mittere, & ſalvere jubere.* Sic paullo poſt pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ἐπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν πρῶτα κελεύοντες. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρω κελεύω, potuit hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. F.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ex Epicuro a *Diog. Laërtio* adſcribi obſervat *Forſtius*. Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſa-num eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

ϗ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ ϗ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, ϗ Ἀρχύτᾳ, ϗ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράττειν προύγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὅπως ἔλλονται, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς ϗ αὐτὸ ψυχῇ τε ϗ σώματι ἁρμοδιώτατον, ϗ συνόλως ἅπαντα πεπληρωκὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. ϗ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Οἰκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. *c* Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *A1W.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. τὸ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non τὸ διάγειν, τὸ πράττειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδοκιμάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν μὰ τέρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Ποιῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Pluto* l. c. Καίτοι, ϗ ἰαμβεῖον βίστον διάσωζε τυράννου. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Οἰκέλλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τοῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὠκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκέλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὠκελλῶ. In reliquis fere Luciani Edd. Οἰκελλῶ ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio aliis ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe, Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

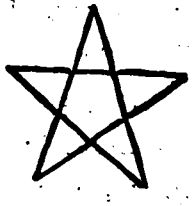

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

τον, τὸ Ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτοὺς ἀνομάζετο. καὶ [a] ὅλως ἐνῆν τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, εὖτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, εὖτε [d] τὸ χαίρειν πάν-

95 lud triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a Ὅλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junt.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . ναι Fl. vacuo ſpatio ante ναι. At marg. *Alt.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Al.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra fatſinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ εἰς τῇ συνυφὲς λογόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωσκὸν καὶ τούτῳ οἱ ταῖς ἑταιρείαις ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τοῦτο. † V.

96. Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείους ἀναγνωσκόμενον &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείους ἀναγνωσκόμενον. *M. du S.* † Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*, (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὑπερβαζομένῳ λόχῳ Κρᾶναι. Εἰσὶ δὲ αἱ Κράναι Πιτανατῶν μοῖραι. Ἀσκληπιεῖον δὲ ἐν πόλει καὶ λόχῳ ἕτερον ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque ejus rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 20. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos: Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuß*. Vid. elegantiſſ. *Keyſlerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριτλεῶν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Goſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eandem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque hareſin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἐγεῖντο τὸ μὲ ὑγιαίνειν εἶναι. εὖτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. καὶ ὅλως ἐγεῖντο τὸ μὲ ὑγιαίνειν εἶναι ἢ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. εὖτε δὲ τὸ εὐπράττειν εὖτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus, quique adeo in Ed. *J.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ναι.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεὺς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII, 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda viderem ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lect. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. εὖ πράττειν ſignificare, *felicem, beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*. quod is pepemodum negare videtur: nam ap. *Aeſchin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ἰτως [e] ἡ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τέτρακτὺν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ τὴν ὑγείας ἀρχὴν καλέσαντες, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

e Καὶ] Forte Δὶ *M. duS.* f Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν ἴδιον marg. *AIW.* g Ἣ] Ἡ *Brod.* & *Marcil.* h Ἀποτελῶ] Ἀποτελῆ, ὃν *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quere in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτων ἂν τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίστατους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα τῷ πράττειν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν εἶεν ἄριστα πράττειν οἱ σπουδῇ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοντες περὶ σοφίας αὐτούς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὸν τέτρακτὸν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Πηγὴν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, τὴν ὑγείας ἀρχὴν καλέσαντες. Male dederunt hic posteriores τετρακτὸν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Bradaeus* dicto loco legit, καὶ (scilicet τετρακτὺς) τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὸν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πηγὴν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἁμετέρᾳ γενεᾷ ibi ἁμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ σοφίας εὑρέντα τετρακτὺν,
Πηγὴν ἀενάου, &c. *J. F.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. sup. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Casl. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. duS.*

Ibid. Ὅρκον] Ἣ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὁ δὲ τὴν ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἣ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὲ τὴν ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἣ . . . . ἀποτελεῖν] *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. duS.*

Ἣ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. *v.* ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἡ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilli* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. duS.*

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὔλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προελάγμενον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἥκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salvo) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum;
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐπαίνοις ἔχει ὕστερος [*] αὐτοῖλις, † Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ ἀνδρί, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παραίνησις, ὡς ἐν Διακαταχῇ τὸ τοῦ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ἀοιδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾠδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συστάντων, ὃς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται ἀπὸ τῆς τάξεως σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ἐν Φίλωνι ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες ἀλλήλαις μέσαις, ἐξῆς § μυρσίνας ἔχοντες ᾖδον γνώμας καὶ ἱστάμενοι σύντονα. ἡ δὲ περιφορὰ σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. *V.*

[*] Αὐτοτιλὶς] Αὐτολίξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν σ. κ. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque erasse dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὔλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo Divûm Senior*, *Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

8. Cum Alexander praelium ad Pissum

μέμνημαι, τί γὰρ ἔτος φησιν; ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ πάμπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον σημεῖον, τῶν ὀφθαλμῶν ὁ γόμφος, λέγω, [b] Ὑγίειαν πρεσβίστα μακάρων μετὰ σεῦ· [c] καίομι τὸ [d] λειπόμενον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ Φιλοσόφων παραθεῖξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραλείψω, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἤλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον. ὀλίγα δέ σοι τῶν ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐπ' [e] Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

[b] Ὑγίειαν] Vulgo ὑγιέα, vid. nott. [c] Καίομι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Κίομι Edd. [d] Λειπ.] Λοιπόμενον *Athen.* [e] Ἰσσῷ] Ἰσῷ C. Fl. Ἰδῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἤλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τι ἄτερα ἰᾶσθαι πειρωμένων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πόλει. *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μὲν, ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι· τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀβλαβῶς· καὶ τὸ τέταρτον συνεῖναι μετὰ τῶν φίλων. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μίμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid: *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιείη] Sic incipit Ἀρίφρονος τοῦ Σικυωνίου παιὰν εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & καίομι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praefecerunt. Vocem ὑγιείη ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγιέα scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίειαν] Ita hic pro vulgato ὑγιέα dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιέα propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1: Οὐκ ἐδ' ὑγιείας κρεῖττόν ἐστιν οὐδὲν οὐ βίῳ. Ibidem vero rursus statim Ὑγίειαν ἐ νοῦς, ἐδὲν τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγιέα an ὑγίειαν scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγιέα scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἦλον ἦλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἦλον ἦλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ὦ Ἰσσῷ. *J. B.*

ἀγωνεῖσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρ-
διανὸς ὁ τῷ πρὸς Ἀντίπατρον ὀλιγολῆ λέ-
γει, ἕωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
φαιστίων, εἴτ' ὀπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκλαρα-
χθεὶς ὥσπερ ἐγώ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο
καλαναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ εἶπε, Ὑγίαι-
νε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη σοι διατάττειν. τα-
ραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἄδοξον
τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἀποθανόντος, Ἀλέξανδρος,
δέχομαι, εἶπε, τὴν κλῆσιν· τὸ γὰρ σῶσαι ἡμᾶς ἐκ
νίκην ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλά-
ταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ Ἀλε-
ξάνδρου, κελεύειν σύνθημα
πρὸ τῆς μάχης δοῦναι τῇ φαλαγγὶ τὸ ὑ-
γιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν
ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ
ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ὃν
δεχῆ μὲν τὴν ἐπιστολὴν ὑγιαίνειν αὐτὸν προσε-
πον, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπο-
γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς
ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

[a] Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. [b] Δὲ] Omissa haec particula in *J.* comparet in Fl. P. H. B2. S. & M.

45. Εὐμένης ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Ælian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in ὦ μὴν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Perizon.* ad *Æl.* l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἁμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. *Perizon.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaraviisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Σαρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

70 ται, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ἔτ' τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήμασι κοσμῶν τὰ νικᾶν, καὶ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, καὶ εὐ-
75 κλειαν, καὶ πλοῦτου ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ἠύχετο, ὑγιαίνειν. ὃς ἐφ' ᾧ μὲν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τἀπάντων
80 ἀγαθῶν, ᶜ ἐφ' ᾧ ᵈ τὸ ὑγιαίνειν ᵉ μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἑκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, ᶠ τάχα δ' εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα,
85 ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶναι δοκῇς ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις ᵍ περὶ τὴν κνήμην τὸ κράνος, ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλε-
90 γες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ ʰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι

ᶜ Ἐφ' ᾧ] Lege ἐφ', om. M. duS. ᵈ Τὸ] Τοῦ M. ᵉ Μόνον ἀπῇ] Ἀπείναί φησί τις W. ᶠ Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. ᵍ Περὶ] Παρὰ male P. & L. ʰ Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. *G.C.*

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senais L. III. de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, ὅτου χρημάτων, ὅτου σώματος, ὅτου τἄλλων ἡδυτέων, ἄτερ τῆς ὑγιείης. *A.V.*

80. Ἐφ' ᾧ τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος τἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐφ' ᾧ τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἦφη, ὥστε ἔχειν. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. ex S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adlevat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi. & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσῳ in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mss. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*. hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. I. 4. ὅσῳ ἀμείνους, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefelliſſe video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἁμαρτάνει. Sed, si eousque opellam

80*

ἔτι δὲ, ὁ μὲ χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τοὺς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συνελθόντας· καὶ ὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προσαγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ὃν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνεται, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ προσάγγελμα, τὸ ὑγιαίνειν καὶ ὑμετέρας αὐτοὺς ἐπιμελεῖσθαι; καὶ [c] μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμᾶς πρὸς τἄλλα, μὴ ὕτω διακειμένους. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι κἀγὼ τῶν Ῥωμαίων φωνῶν ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τὸ ὑγιαίνειν ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲ τὸ χαίρειν, ἐπιλησθεὶς δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθών, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἀλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

95 *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate.* Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. *Verum* vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνεται] Λαμβάνεσθαι W. Sed ε subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuasse dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ πανούργῳ ἅμιλλαν αὐτοῖς ἴστασθαι, plura forsan dabimus. *J. F. R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ οὐ τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th. M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J. M. G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παράγγελμα] Ὑγιείας τε ἐπιστροφὰς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th. M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J. F. R.*

10. Τῆς τε ὑγιείας ὑπ. πολ. ἀμείβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th. M.*

Τῇ τε ὑγ. ὑπ.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ εὐθυμῷ προσφιλὲς τῷ χαίρε, ἀλλὰ τῷ ἐστιφνῷ τῷ ὑγίαινε χρηστέρῳ. Adde *Mures.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐκ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ ἀσιώτερον μετατράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παράλιθον. καὶ τάχα ἡ Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῷ αὐτῷ [d] Ἐπιτροπίᾳ τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένῳ. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ὑμῶν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, εἰδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ὅπως τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζωμαι, ἐν τῷ ἄγαν ὀπιθυμίας εἰς τοὐναντίον ἀφαλαχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτικὸν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προσθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τὸ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ παρρησιαστικὸν ἐν τοῖς τοιούτοις, καὶ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοιγε εἴη μη-

[d] Ἐπιτροπίᾳ] Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl.* [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἔστιν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωτήριας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἴσου μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ex *ſanare.* *J. F. R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγιαίνει, inquit, φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J. M. G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Jonice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine *ὑγιεία* aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπινοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπιτροπίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A. V.*

μηδὲν ἐμὲ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γὰρ τῆς πρώτης Σεβαστοῦ, ἣ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ βουλομένων τὸν ἄνθρωπον ἐκβαλόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μέν, [d] οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημός καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ὑποδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Cuiusdam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *insci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene ominata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine causa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Nescio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῆ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον *. G.

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse; quo in Edd. legimur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Nostrum ubique. *J. F. R.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ [a] τετμήρασαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἴσως, ἐννόεις γάρ τι μελαξὺ προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλλεις, ῥήματα ὑπολοιδορούμενος, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε καὶ ἐκεῖσε μετέφερες, ὥστε σέ τινα ῥᾴστην [b] σαυτῷ ἀμφιλαβέμενον· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλαβὼν, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶναι, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. ἦν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2.* Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τετμήρασαι] Lege τετμηκέναι Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *J. mus.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τετμήρασαι] *Gujet.* ait: an τὰ ἐκεῖ deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐκεῖ recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τε ἀνθρώπου τετμήρασθαι. Unde ſimul confirmatur τετμήρασαι recte ſe habere, & male *Soulius* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τετμῆσθαι, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τῶν ἐκεῖ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τετμήρασαι] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μιλαξὺ προϊὼν] Ne credas male cohaerere μιλαξὺ προϊὼν, καὶ διεσάλλεις, memineris μιλαξὺ eleganter cum participio jungi, ut μιλαξὺ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θύουσι. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διανοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopaeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἐν μιᾷ καὶ πάνυ ὀργάσιμῳ, πρὸ ὁδοῦ ἴσως τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. καὶ γὰρ πρὸ τούτου γυνὴ δεῖ, καὶ προσδιατρῖψαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπῃ τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρᾳ πράγματος. Φιλοσοφία δὲ ἐν μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρσιν ἀτενὲς ἀεὶ ἐν γοργῷ ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτὴν· ἐν τὸ κινδύνευμα ἐστὶ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] συμπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne olongo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

a Παρατολόμ.] Παρατολόμο. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τῆ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ β.] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J. B.*

21. Ἐγρηγόρσιν] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρσιν] An ἐγρηγορώς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit, nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρσεως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κεκληγώς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διδυμάων excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἑστήκασιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. fruftra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παρατολόμων] Castigo Παρατολύμων. *J. Br.*

26. Θαυμάσιον ἡλίκα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν ἅπασιν ἴσην] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲ ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲ ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J. F. R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὄναρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνέσεως ἔσυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Add.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὕτως ἅλω] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est alie-

na-

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ πόρρω σε εἶναι αὐτῆς, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι δ μέτριον ὂν πολλῷ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὃ σε ὑδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ πρὸς τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τ συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὑδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅτως [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἂν σκοπουμένῳ μοι, φαί-

b ὅλος] ὁλῷ Bz. & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

ma. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, ommemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὑδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Possit quis suspicari, Lucianum scripsisse ὁλῷ. ὅτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἔσα ἐν τῷ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δέ, καὶ δ' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὁλῷ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [Ἥδιστα δὲ τὸ ἕτερον, ὅτε ἐν θεᾷ κατόχως ἐθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [καὶ ὁ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὑ μάλα ἀκριβῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικά.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀκριβῶς pro ἀκριβῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτι ἀφυλάκτως ἁλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθείς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφυλάκτῳ ληφθείς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνωνται Θ θαρρῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτῳ ληφθῇ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίθων δὲ, τῷ παλαῷ δρόμῳ ἐπιχειρήσατε, ὑ μὴν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τ λόγου ἀπλατῶν, ἀτιθασεύτων. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμων, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 268. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐφύρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, ὐχ ὁμοίους τοῖς τῶν πεμπόρων, ὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς Θ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. Ὅλον] ὁλῷ in W. & B2. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

Ὅλῳ] Ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὅτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὅτε potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. D.*

Φαίη. Οὐκ ἐς μακρὰν ὀπλή γε τὴν εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι ἀναβλέπειν ἐς τὴν ὁδόν; νῷ δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κεῖται τοῦ Ἡσιόδου οἰκεῖ, ἣ ἔστιν ὄιμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἴδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ὠδοιπόρηκε; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδέν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ὅτι τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ μὲν παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε καὶ μέσῳ τοῦ ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἥνυσε. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειρὸς ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Qui *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, *in* summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. *b* Ὠδοιπόρηκε] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Cetera Edd. male ὁδοιπόρηκας prima brevi. *c* Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* *d* Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. *e* Σε] Δὲ M. Σὲ Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὰν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσιόδου οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.*

Ἡσιόδου οἰκεῖ] *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ ἂν ἴδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδοιπόρηκε; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὠδοιπόρηκας. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοὺς δὲ προωδοιπορηκότας ὦ Λυκῖνε, ἀτεχνῶς, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνωδοιπόρουν ἡμῖν ὑπὸ ἀβροβίοντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προωδοπόνησαι pro προωδοιπόνησαι. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαροιχόμενος μόνος dederunt προπαροιχόμενος μόνος. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἔρωτ. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἡμῖν] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Saidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. praecipium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum intellexerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — οὗ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. B.*

56. Ita-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

ἀναστῇ δηλαδή, καὶ [f] ἀνακυφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. EPM. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ σωφῶν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τ' ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [h] συμπροθυμούμενον. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναδησομένῳ; ἐς νέωτα εἰκάζει ὅτι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; EPMOT. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; EPM. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὴν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ὁπόταν τοῖς ἀφ' μέσου ἔθνεσι παρεμπλανώμενον. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λειοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀνακυφίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *f.* ἀνακυφίζοι male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *f.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Συμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte, Ὑποφαίνειν W. male. k Μετὰ] Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀλλ' γεωργὸς εἰς νέωτα πολίσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest ἐνιαυτὸς. In Ext. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Παντόλου] Placet πάμπολυ *f. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *f. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forlan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τὴν Ἄορνιν ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κα-
τὰ κράτος εἷλεν.

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ καταπραχθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχον-
ται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρ-
χονται ἕως ποσοῦ, οἱ μέν, ἕως πάνυ ὀλίγου, οἱ δὲ, ἕως πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένων-
ται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνουσι, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀθυμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, καὶ φέροντες τὰ κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀγωνισθήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι θαυμασίαν τινὰ βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΔΥΚ. [b] Παπαῖ, ὦ Ἑρμότι-
με, ὀλίγους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mſ. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαῖ] Babai L. Nihil vulgatam movent H. Fl. *J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod ſcio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere auſim; quin perlectis praemiſſis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* perſona ſupra inducatur quaſi ignara quam longum & arduum ſit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philoſophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a verſ. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac ſi legatur προσέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς aſteriſcoque & numero notaverat variantem lectionem quaeſiturus atque additurus, at non invenit, nec opus eſt; etſi vel τινὰς vel articulus τοὺς abeſſe queat. Sed eſt pleonaſmus uſitatus, ut ſupra *Dial.* omnium primo, ſ. *Somn.* haud longe ab init. τηχεῖόν τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemſterh.* Adde, ſi lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Ariſtotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonaſmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαῖ ὦ Ἑρμότιμε, ὀλίγους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταχοῦ σὺν χρῷ τῇ γῇ] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, ſed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ σὺν χρῷ τῇ γῇ num ſunt humi repentia animalia? non ſic Graeci loquuntur, ſed dicendum fuiſſet τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας. ſicut ſtatim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόντων ὁρῶσι, ſed veram ſcripturam nobis oſtendit Mſ. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταχοῦ σὺν χρῷ τῇ γῇ. In praecedente pag. 507. non fruſtra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. ſane ἀτλικώτερον hoc eſt quam vulgatum εὐθύ. Solet enim εὐθὺς in his frequentiſſime omitti. ſic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξετάσεως. *a recta via aberrare.* exempla paſſim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Heſiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

— iram

Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam superatis nubibus, eo quo festinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adscensus, Lycine. Sed nimis multum supereſt.

6. LYC. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus. HERM. Nempe nec ipse accurate scio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in summo futuri simus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe scire talia. neque enim veri simile est, te re-

Πυγμαίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] παντάπασιν ὀχρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μεθ' ὑμῶν τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσθυξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ὑπὲρ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντας σε [h] καὶ ὅπη τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ὑπὲρ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὤν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ δή σέ γε εἰ-

c Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Παντάπασιν] Πάντα πανῶν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι *Gron.* male. *M. du S.* f Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam εἰ male *J. H.* g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male *Fl.*

18. Εἰ] Εὐκλεικὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ ᾠδεῖ Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐστὶ δ' ποτε φῦλον ὁμοιον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἰρχομένων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χρῷ τῆς γῆς] *In superficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἰρχόμενοι] Quum Opsopaeus verterit *& quotquot per humum repentes sumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Basileenses ediderint μετ' ἐκ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ὑμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς ἐ ἐστὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἰσμὲν, καὶ μετ' τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἰρχόμενοι] *Hom.* Il. Β. 442. & *Hesiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legisse in suo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius.* *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ᾠδεβαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etsi non satis adfirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuisse *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inscripserat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅπῃ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέξεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν τύχοιμι καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ὀπίσω, καλασπάσει λαβόμενον τῆς τριχὸς, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαντα, σοφὸς γενόμενον. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴν ὑπομεῖναι διὰ αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄτε ἀκρότατον ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ· ἔστι τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὴν ἀρετὴν βίον. [a] ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ [b] ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὀπίσω βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξα, καὶ ἡδοναὶ, καὶ [c] ὅσα περὶ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ μὲν ἐκεῖνον ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescis, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ar.* M. duo puncta, quibus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρείαν W. c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὀπίσω] *Fatum imminens.* *J.Br.*

43. Ἀκαριαῖον] Vid. rursus infr. c. 62. *M.du S.*

53. Πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀρετῇ βίον· ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*

Ibid. Τῇ ἀρετῇ βίον] Post verba haec scribe. ΛΥ. *J.Br.*

59. Πλούτους] Conf. supr. Mart. c. 12. *M.du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J.F.R.*

62. Ἡρακλέα σὺν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo crematbantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J.F.R.*

66. Διδυμιηθὲν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere σὺν πυρκαϊᾷ; sed nulla medicina eget locus sanissimus. *M.du S.*

84. Ἂν δουλεύειν] Lege δουλεύσει. *F.G.*

Ἂν δουλεύῃ] Non male quidem *Gujetus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μαθὼν in μαθὸν, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

καλὸν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τὸν μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπταλο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διϑκρινηϑὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ὅτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀπελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τό δέ μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονται ποτὲ ἐκ τῆς ἄκρας, ἵν' ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, καὶ καταγελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; EPM. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἔτε ὀργῇ, ἔτε φόβῳ, ἔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' [f] ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθοι ἔτι τοιοῦτον πάθος ἄν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. EPM. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. EPM. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον ἔτως

[d] Διϑκριϑὲν] Constans Edd. lectio & mſ. M. [e] Ταῦτα] Τὶ ταῦτα *Heinſ.* [f] Ἂν] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ δ' *F.* [h] Εἶναι] Sic *H. P. B2. Fr.* & P. Εἰ *F.* ἦ vero *A1.* Fl. & W.

item c. 22. ἂν ἴδῃς in ἴδοις, ac non ſemel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus neceſſarium arbitror, quia ſubjunctivus ſeſe tot exemplis tueri poteſt. *F. F. R.*

85. Πάϑῳ] Stoici, teſte *Ariſtot.* II. Eth. ἀπαθείας φασὶν ἕξιν μετὰ ὀρϑοῦ λόγου τῶν ἀρετῶν definiebant. *A. V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba ſolemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἵστω λεώς, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copioſe Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *F. B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis eſt, ἅμα, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, niſi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. *F.* ἄ. Omnes prave. Ego itaque levi hac tranſpoſitione locum ſanaſſe mihi videor. Nihil enim jam relictum eſt, quod negotium faceſſat, facileque illud εἶναι pro εἶμαι ſcriptum fuerit, quod neceſſarium cum eſſet, alibi inſertum eſt, & pro εἶναι quidvis ab imperitis poſitum. *M. du S.*

ὅτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέσχον, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνδρα ὀνομάσαι; EPM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ὢν ὁ σὸς, ἀνὴρ τἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὑγιαῖνον. EPM. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; EPM. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε [c] ὡδὶ τὸν ἄρχοντα ἕναγχος, σπασθείς γε αὐτῷ ἰσχνότατον σπὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἑδόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, ſapientesque fieri illos & fortes, & juſtos, & reliqua, mulcebarque aliquantum ſermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores eſſe diceres & gloriae & voluptatum, & nec iraſci illos neque dolere, hic omnino (ſoli enim duo ſumus) inſtiti, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an ſatis eſt etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, ſed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipſe tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis ſenex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hoſpitem noſti illum Heracleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus eſt, tamquam diſcipulus? Rufum illum? contentioſum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen eſt. LYC. Illum ipſum, cum mercedem puto in tempore non ſolveret, rapuit nuper ad magiſtratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & niſi familiarium quidam, qui commodum adeſſent, eripuiſſent ipſius ma-

[a] Πλούτου] Sic *F. H.* Fl. Fr. *S.* Al. Πλούτων P. ſola. [b] Ἐπέσχον] Ἔπεσον W. Sed prius Edd. conſtanter ſervant. [c] Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & ſæpe alibi. pagina 281. & ſeq. repetit in Lapith. *F. B.*

98. Πλούτου] Quum ad Pariſinum exemplar deſcribatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἴφησθα καταφρονεῖν, hoc ipſum editum fuiſſet, niſi prius reliquas Edd. conſuluiſſem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. ſex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & ſic ſupra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ipſa etiam habet Pariſina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; ſed quia utrumque rectum, non auſus ſum uni Editioni prae omnibus, auſcultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Eccleſiaſticis quidem ſcriptoribus, ex quibus centena ſingularis exempla habet *Suicerus* in Theſ. Et ſic etiam plurali χρημάτων tamen ſingul. πλούτου addit *Ariſtot.* Pol. I. c. 6. ſcribens: ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου ἢ χρημάτων, ibid. paullo poſt: πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rurſus: παντὸς πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuiſſet adhibere, ſi is fuiſſet uſitatus. Tum vero plurali recte utaris, ſi quaeras num duo ſint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex eſſet inferorum, alter praeſes divitiarum, vel ipſae opes, ut videtur noſter diſtinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *ſe non ſuis ingredi pedibus, ſed a PLUTONE mitti*, de quo diſputat Illuſtr. *Spanh.* ad Ariſtoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi ſic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etſi *Plutus* a *Plutone* diverſus ſit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemſterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura diſputabimus. Quisque enim facile intelligit, ſi πλουτώνης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes deſignat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etſi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias ſignificet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiſcua eſt, quin ea Deum fere tantum ſignificet, (& licet ſemel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non ſequitur, omnem differentiam ſublatam.) Interim pluralem πλούτου hoc loco recte legi poſſe credo, quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores eſſe philoſophos*; cumque ipſe *Hermotimus*, ad cujus verba reſpicitur, ſupra c. 7. etiam plurali uſus ſit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τι ἐ ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philoſophicum enim eſſe videtur ſimilia plurali num. uſurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi oſtendimus. Sed & *Xenoph. Epheſ.* L. 2. p. 32. πλοῦτον καὶ ἰσ-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοντο τὸ νεανίσκου ἐκ τῆς χειρῶν αὐτῆς, ὦ ἵππι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτῆς τὸ ῥῖνα ὁ γέρων, ὅτως ἠγανάκτει.

EPM. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό πω [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένῳ; EPM. Οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ἃ κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ὅπως τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν [f] αὐτῷ, πλούτου [g] καταφρονοῦντα.

EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

d Διατίθεικεν] Sic Fl. *H. P.* & M. Διατέθηκεν] *J.* *e* Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. *f* Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. *g* Καταφρονοῦντα] Καταφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. *J. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὕστερον] *Valde.* *J. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum *Asin.* ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. *M. du S.*

13. Ἀποδίδου] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. EPM. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, mallem eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *J. M. G.*

23. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? *J. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laert.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν αὐτῷ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἀμύθητα dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑστερίζειν ἀσεβῶν ἀπέφηνε, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat *T. H.*

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. *J. F. R.*

γον γ' ἐχειρία ἐπήγγελ. ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τ' ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τῶν πυλῶν, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Σήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑαυτοῦ ἄγοντος, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ὑπὸ τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν Περιπατητικὸν παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε οὖν τῆς κραυγῆς πονήρως ἡ κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποβαθείσης, ὡς φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον ἢ ἱκανῶς, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοσοφίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χρὴ γέροντα· ὥστε ἀναρρέψας, ἤμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ ἀπολαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι ἀπεδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae ſunt, itaque ego tibi quod reliquum eſt viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, diſputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam ſatis fuit, cum, ut fieri ſolet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro ſene, cibi ſumſerat. Igitur domum reverſus & vomuit, ut aiunt, copioſe, & cum primum adnumerari ſibi juſſiſſet carnis fruſta, quae puero a tergo ſtanti tradiderat, & curate ea obſignaſſet, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδεδώκει] Παρεδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅσε δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τοῦ ἔργου. Copioſe hac de re Schol. *Ariſtoph.* ad pac. *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba iſta, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τ' ὁδοῦ, miſere converſa erant ab *Obſopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum eſt itineris tecum una conficiam*; ſed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum eſt, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Perſ. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentiſſime uſurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, ſed publicandi; alioqui potius μὴ praemiſiſſet, quam οὐ. Varia autem verba poſt ejusmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ ſupplendum arbitror, ut ſit: *bodie non eſt philoſophari*, i. e. *non poſſum*. tumque punctum minus pono poſt λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut verſio vult, comma ſufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτου. *J. B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forſan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucratis* videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Theſmopolis* enim illic memoratur deponnus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſerte in *Merc.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plat.* & *Merc.* ſeu *v.* & V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis eſt. *M. du S.*

55. Φιλοσοφίας] Conf. ſupra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀφ. ἑαυτὸν τὰ κρέα] Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσπαίσασθαι τὸν ἀπόλουτον, δῶναι κατὰ τὸ τραπέζιον. *Athen.* init. IV. Vid. *Caſaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναμιμνῄσκει] Ut in Tim. & paſſim alibi. *J. B.*

75. Σω-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus servo qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem?

εἰσδέχεσθαι τὰ ἀγγεῖλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα ἔγωγε οἰκέτου αὐτῷ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασίν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος ἡ νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης ἐπεκράτησε. τραῦμα γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ὁ ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα πολυμεγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχτικός, καὶ πειθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔτυψε κατράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ἔτυψε βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

ο Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτεὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. *V.*

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capacissimum.* Iliad. Λ. *J. Br.* Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heliod.* lib. 5. de Scypho Nestoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo censentur Nestore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Respicit autem noster hos praecipue duos versus:

Ἀλλ' ἢ μεγίστῳ λᾶϊ πιέσασκε τραπέζης
Πλεῖον ἐὸν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἔεικεν.
M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. *παιὼν* ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. f. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργὴ. Θυμὸς *est fervor sanguinis qui circa cor movetur: ira nascens.* Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ὃ ὀρεξιν ἀντιλυπήσεως κινοῦσθαι, ἡ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad Iliad. Α. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἐρεθίζειν, *subito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandescentiam*. Tusc. IV. *Excandescentia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴ vero *est libido ulciscendi & puniendi eum qui laesisse videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἀδικηκέναι δοκοῦντος, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὀργᾶν ἀπὸ τοῦ ὀρίγνω, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὼ ἄγομεν, τί σὺ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, [a] ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆ δὲ ἐξάμηνο; ἢ γὼ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὼ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὲ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἰόμη ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτο, οἷο σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς χὴ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης ἡλικίαν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὼ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε ἢ αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, κἀμὲ, δίκαιον γὼ καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, διδάξαι ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἢν τι μὴ ὀρθῶς λέγειν δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίεσθε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἢν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὼ οὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ᾧ ἐπώνυμο; ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excluderis me videlicet, amicum amicum. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορέοιμι. b Γὼ] Γοῦν Marc. c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδωτε, ἐφίετε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia:* non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum.* i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur: Οὔ μηδ' ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίσταται. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνο; ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ὦ θρασὺ ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτο; robur derivetur, & sic κρατεῖν *vincere*, *in potestate habere.* Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγο;, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἢ κράτησε δὲ πότερο;; *Uter vero discessit superior?* J. F. B.

84. Τί σὺ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορέοιμι ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆ δὲ ἐξάμηνο;] Monstrosum verbum ἐπισυνοδοιπορέοιμι potuerunt ne tam diu tolerare ali-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπαντα λέγουσιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' ἅ πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι τῷ, πόλει πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤρξω Φιλοσοφήσων, πολλῶν σοὶ θυρῶν ἀνεπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦλθες, καὶ δι' ἐκείνης ἐξέβης ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῆς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τὰς δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὴν νῦν δὲ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὲ] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſſ. ſcribe & diſtingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιπορίαν ὑμῖν τοιαύτην ἀρξάμενος, ut & ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiſcum iter capiam, inde initium faciens, unde ſcilicet vos coepiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι συνοδοιπορίαν] Inſolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιπορίαν, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖν] Opſopaeus: *ſi modo hae res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖν. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J.Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J.Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτοὺς vel αὐτοῦ invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τοσουτονὶ] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M. du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] *Μάθοις Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλεύῃ. *J.F.R.*

22. Τῷ πόλει πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J.Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J.Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J.Br.*

νάμφωτ ἀλλ' ὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖός τότε ἦθα ἰδιώτης, ἢ κἀ τ νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων Φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀνισθένους, καὶ τ ὑμετέρων προγόνων, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσί, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴασ, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἆρ προήρησαι, ἀξιοῖς κἀ ταῦτα Φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τ Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅπι τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων προειπών; οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τ ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν ταὐτόν, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην τοιοῦτόν τ Θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον κἀ σαυτὸν, οὐδὲ τ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾠμην γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἀν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως ἀναγνωσόμεθα ἡμῶν εὐθὺς ὁ ἀρχῆ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγά σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους

vulgo ſumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & nec, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ἡμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorſt.* b Προειπὼν] Sic Edd. omnes & M. Προσειπὼν legendum, emendant, vid. nott. c Τῶ] Τῶν male *Bz.* Τῶ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] a Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. διὰ τοῦτο δὲ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαλο τὸν ἀνδρῶ † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατον. *V.*

a Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet. † δὲ] Omiſſum hunc in Edit. *Cler.* pauloſum infra *Mel.*

33. Καὶ πανὺ τ νῦν ἐμέ] *Et is atque nunc ſum.* *J. Br.*

38. Ἡμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.* Ἡμετέρων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ἡμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum.* *J. F. R.*

42. Ἄλλῳ προήρησαι] *Quae delegiſti.* *J. Br.*

42. Ὅσῳ τ Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προειπὼν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *M. du L.*

46. Τὸν ἀμείνω εἶναι] Ὅλον. *J. Br.*

74. *Mel.* βασιλ.]

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicasse, & verum apud me dicere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia, qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur. HERM. Non sane. LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita est. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite

60 Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκαζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς οὐ μόνον τοῦτον εἰκασμῷ φὴς ἐκ πολλῶν χρῆναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθῆ. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῆς Στωϊκῆς πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδης, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῆς. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ὄντες ἐπῃνοῦσι τὰ αὐτῆς. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθῆ, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ ἀφομιλεῖσθαί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. *Μαργίτῃ*] *Μαιανδρίῳ V.*

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A. V.*

80. *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι*] Omnes priscae Edd. *Ait. J. H. Bz.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera consului, haec ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur *Soulius*, qui tamen posteriora illa: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ. in *Junt.* delevcrat; nimirum olfaciens glossam esse; idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. *J. F. R.*

81. *Εἰκὸς Ἑρμό.*] In omnibus Impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur; οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, insulse prorsus, si Dialogi Personae tribuantur; exulare itaque ego jussi, cum palam sit, scholion merum esse, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. *Οἴει Μαργίτῃ*] Erasmi Chiliades: ibi *Μαργίτης. J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii stolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Aristot.* atque *Clem. Alex. Demosth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφομιλεῖσθαι] Ἄφρων, μωρῷ, de hoc *Suid.* ex *Hesych.* Interp. *Arist.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὑπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν προστασίαν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὑπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. εὐπρεπῶς γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωπούς, οὐ χρῶ κομῶντας τοὺς πολλούς, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑποκεκινδυνευκότας, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὑπὲρ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πρᾶττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονίκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ὑπεδείκνυον; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & ca-

a Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. b Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* c Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. d Ὑποκεκινδυνευκότας] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτη] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτη] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. F.G.

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντο. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus.* *Plaut.* Capt. cujus *horridi tori*, *per pectinem attonsus.* ἐγκυστὶ κεκαρμένους *Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κοπτὸν, vel κοπτὸν opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λιξ. c. 5. *A.V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐνχρωκουρίας una voce *F.G.* scribit. Adsentiter, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἄξιον] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *fusque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cul-

capillus ad cutem detonſus? & , quod ſupereſt, hunc habemus canona , hanc regulam exquiſitam talium , de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit , qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu , reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide , ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſententiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum , bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae , decentius amictae , ubi Phidias aliquis , vel Alcamenes , vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt , quid faciat , ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ τῶγων βαθὺς, ἢ ὀν χρῷ ἡ κειρά; ἢ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τηλοῦ κανόνα, ἢ σάθμιλιν ἀκριβῆ τ τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ χειρὸς ἀγαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα , μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, ἢ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σωίημι. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τ ἀπὸ τ σχημάτων. πολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφόταλον εἰκάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις , τί ᵉ ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη Φιλοσοφῆν; τῷ ἀγαγῶ τ τ ἀμείνω προαίρεσιν προρρηθήσον, ὅτε σχῆμα ὅτε βάδισμα ὁρᾶν ᶠ δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔοικε ὁ πρὸς τυφλὸς

ᵉ Ὧν] Ὡν W. Sed Edd. omnes ἄν. ᶠ Δυνάμενος] Δυναμένου W. Sed nihil a vulgata abeunt *H. Fl. F.*

tus omnis , atque alieni adeo judicii contemtus. *J. M. G.*

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea ὀν χρῷ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ὀν χρῷ κουρίαι. *tonſi , cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos , prolixa in capite Caſaries , capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariſſ. *Godefred. Maluynus.* Dixi hac de re antea. *J. B.*

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus* ; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A*1. *P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus , legunt enim πρός μι, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur , mutavimus , & porro mutabimus , non amplius de his minutiis monituri : licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγόρευσον πρός μι ; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae , in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τι, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur : at non eſt , vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. *J. F. R.*

21. Σωίημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* *J. Br.*

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuat aliquis.* *J. Br.*

29. Εἰ τυφλὸς ὤν] Ubi Hermotimus dixiſſet , poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere , continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη Φιλοσοφῆν ; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam ; perſuadeo tamen mihi , legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφῆν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum , Luciani potiſſimum , loquendi conſuetudinem conſulenti , haec lectio cenſeatur veriſſima. *J. J.*

Εἰ τυφλὸς ὤν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum ; ſed ἂν in ὢν mutandum monet *F. G.*

Εἰ τυφλὸς ὤν] Quia Codex W. *Fenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur , non dubitavi ὤν pro ἂν recipere : nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. *J. F. R.*

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, εἰδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ τῷ μηδὲ ὁρᾶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο σωιδεῖν τὸ ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης τοῦ ἐβολῆς.

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήκεις αὐτοῖς, καὶ ἐξίως ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸ ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; εἰ γὰρ Φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω ἀφανίζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodammentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήκεις αὐτοῖς;] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandæ & colligendæ sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiæ virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, quî potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiæ virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἐξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἐξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἰσ. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἱστορεῖ] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εἰσιοῦσιν ἐπὶ] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. Β. 91. — πῶν ἄκρον. Et Odyss. Η. 104. — μύλας ἔντι. ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Fouss.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orat Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐκπέπληξε] Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψευδῆται] Prave hic omnes ἦ, quod Bas. soli ita emendavit. *M. du S.*

ἦ] *Et Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἢ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἦ—ἦ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἦ πίθι, ἦ ἄπιθι notissimum, sed quod hic ἦ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interceſſiſſe ; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit : in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides ; & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον ἐντεχνίας [a] περί· καὶ τὸ μὲν Ποσειδῶνι, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ ἦλθον ἐπὶ τὸν Μῶμον ἅπαντες, ὃν ἐκεῖνοι δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὸ μὲν ἄλλων, ἄτινα ἠτιάσατο, θέλττον ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ ἐμέμψατο, καὶ τὸν δεχτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτο, καὶ ἐπινοοῖ καὶ [c] ἢ ψεύδοιτο, ἢ ἀληθεύοι. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλοιτο, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, καὶ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γοῦν ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως εἰκὸς

[a] Πάρ.] Sic r. *Junc.* Alias *περὶ.* ὁ Ἐξέπληξε] Sic *J. H. Al. P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & P. [c] Ἢ] Εἰ *B2.* Ἤ reliqq. & M.

ipſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret οἱ pro ἃ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἃ—ἃ legeres, nihil deſideraremus : at noſter nimis amat illud καὶ ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. *J. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lynaei* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *quamque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit ſolus, tranſibat ſidera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiae. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *J. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, verſus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit, ſolus tranſibit mobila Lynceus.
J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auſpicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *pat.* *Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην : *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμένῳ δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνομότης αὐτῷ ἡ προθεσις. *laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Liceat κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius ſit *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

Οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἡ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ φείψει με [a] παραπολυόμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι ἀρέσκω, ὃν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' ὑδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' ἦν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἡ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τ' ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἡ τ' ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἡ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἡ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἐγὼ δή μοι ἡ μὲ ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιθυομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλός σου, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν δεομένους· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἡ βιαζομένων, ἡ πλεονεκτούντων, ὑδὲν ἂν εἴδῃς, φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ ἡ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷ-

hoc non dixeris ſufficere; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram: neceſſe enim eſt ita *facere*; cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum juſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, juſto plus ſibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones &

[a] Παραπολούμενον] Παραπολόμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. [b] Ἄν] Rectius abeſt ἄν in W. [c] Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *F.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priſcae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. ſupr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic ſupra c. 1. f. hujus *Dial.* σὺν τῷ πολλῷ τ' ἰδιωτῶν συρφετῷ. *F. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν με ἀρέσειεν] Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκω, jam vero accuſandi caſum adjungit eidem verbo; utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, *Solanum* noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. *Ariſtoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὴ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh* ad Plut. l. c. adfert, ut *Veſp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Oreſt. 210. *Thucyd.* l. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, ſcribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ἤν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Schoſiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. *F. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipſo M. ſcriptum ſit με. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia ſcilicet paullo ante praeceſſit ἐμὲ σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo conſtructum voluit *Soulius*; ſed hoc non ſatis eſt cauſſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera conjectura: vix autem mihi perſuadeo, eum ignoraſſe hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei adſciſcere, id quod ſatis multis jam probavit *Stephanus* in Theſ. Adde nos nota proxima. *F. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *F. Br.*

1. Ἄν εἰδῇς] Εἰδῇς *F. Gujet.* Sed vide quae ſupra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *F. F. R.*

26. Κλεο-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς φάσεις ὑ φιλονεικίας ἐγείρει, ὑ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ὄντι ἐκείνοις. ὑ γὰ ἔτε χρυσίον ἔτι, ἔτε ἡδονὰς, ἔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς ἀμφίβολα περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆ πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολίτευμα. ὥςε γαληνόν τινα, ὑ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, ὑ ἰσότητι, ὑ ἐλευθερίᾳ, ὑ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; ὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπαλογιζομένους τὸ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τῆ χρόνε ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι ὑ αὐτοὶ, ὑ μεθέξειν τῆ πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιςα ἐπὶ τούτῳ σπουδαςέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. ὑ μήτε παλαίσ@ τὸ ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, ὑ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπιλάσθαι, ἀλλὰ μάλιςα μὲν χαίρειν προσκαλεῖν ἐπὶ τὴ αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τὸ πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· ὑ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

[d] Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* [e] Ἐπικατιχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* &c. [f] Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαθμυριζ. [g] Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſſ. *P.* Ἀποσεισάμενος Cod. Angl. [h] Ἀποῤῥίψαντα] Sic *P.* Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεται] Διαμάχονται *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eamdem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (ſive amoris illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium (ſive ipſo abjecto pallio) ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, ἢ πάντων ἐπιλημμένου κατεχόντων, ἐσύμβουν ἐκεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero patcat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τούτῳ ἐπειλημμένοι καλεύκοιεν, ἐσυρίμφιον ἐκεῖσε. ὃ γὰρ δὴ μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνεσεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ Φυλέταις ποιήσασθαι, καὶ [b] Φρατρίας μεταδώσειν τῶν αὐτῶν, ὡς μὴ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] ὃ παθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, περὶ πενταικαίδεκα ἔτεσιν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' ἐν τῇ περὶ τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum adveniſſem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem; sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-

ros,

a Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. b Φρατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φατρίας corrupte J. H. A1. Fl. F. P. & M. c Οὐ παθόμην] Sic H. Fl. P. A1. Οὐκ ἐπαθόμην B2. & S. d Εἴ γε] Sic J. H. A1. P. S. Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. nott. e Καὶ ἤδη καὶ τάδε] Sic esse in Fl. H. & M, notat M. du S. Sed & B2. A1. P. & S. ita habent.

31. * Ἐσυρίμφιον] Ὁμωμύμιον. V. Ἐσυρίμφιον] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἣ μάλα δή σε ἐσυρίμφιον κατερύκει. M.

39. Καὶ φρατρίας] Συνεσάγματος. V.

* Ἐσυρίμφιον] Ἐσυρίμφιον & ὁμύμφιον male in Ed. Cler. J. F. R.

32. Εἰ τούτῳ ἐπειλημμένοι καλεύκοιεν, ἐσυρίμφιον ἐκεῖσε] Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου καλειλημμένοι, καλεύκοιεν ἐσυρίμφιον ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Odyss. ὃ ἐσυρίμφιον καλεύκει, & Opsopari versio est fatua. J. G.

Ibid. Καλεύκοιεν, ἐσυρίμφιον] *Hom.* Il. Z. 518. Il. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. *M. du S.*

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. J. B.

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mſ. & Ang. Cod. J. B.

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία ἡ ἐκ τὸ τρίτον μέρος φυλῆς. A. V.

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. B2. & S. recte scribitur. Vid. supra Τίμ. c. 25. & infra Ἐκκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. *M. du S.*

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. *M. du S.*

45. Ὡς νῦν] Ex Cod. W. pro νῦν vulgato. *M. du S.*

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex sequi pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. J. F. L.

57. Καὶ τὸ ἀλπαρὲς] Ἀσχιμαφὲς. *Suid.* F. G. Sed quis aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. J. F. L.

Ibid. Ἀλπαρὲς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciſci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοιάσαι. Vertitur: *intelligentia pollere, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est. Latini dixiſſent *macies*, seu *macritudo*. Deinde

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

50 οὐ πένητας· ᾗ ὅλως, μετέχειν δ πόλεως τ βελόμενον. τ γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, μὴ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τ ἐγγραφὴν, μὴδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, μὴδ' ἀπὸ γένους, μὴδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέ, μὴδὲ 55 νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀπὸχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, ᾗ ἐπιθυμίαν τ καλῶν, ᾗ πόνων, καὶ τὸ [g] λιπαρές, ᾗ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κ τ ὁδὸν εὐτυχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν 60 ταῦτ' [h] ἐπιδείξῃ ᾗ διεξέλθοι, πορθμὸν ἄχρι πρὸς τ πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην [i] ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, ᾗ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαλρίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, μὴδὲ ὅλως 65 εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

EPM. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, μὴδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

[f] Οὐδὲ] Καὶ ἔτι Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. [g] Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. [h] Ἐπιδείξηται] Ita *J. H. B2.* Fl. *P.* & M. [i] Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ἔντα Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὴς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὴς] Cum λιπαρὲς fit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὴς ea sit virtus, quae nec modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὴς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia*. *J. M. G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admisceto jocosum*. Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῆ, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaam*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione ᾗ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται ᾗ διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταδύσῃς ᾗ δυσιάζῃ *F. Gujet.* legi jubet καταδύσοις ᾗ δυσιάζοις, quod non improbarem, nisi καταδύσῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente ᾗ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmurienf.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ὅτῳ καλῆς τε καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτός, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι τοῦτο ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἅμα ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀναγκαῖον ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν ὅπῃ τὸ ὑπουργεῖν, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεῖναι αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, ὦ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ὅπῃ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ὅπῃ τὸν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ὅπῃ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τοῦ μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri simile. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοὶ μὲν ἔστι] Sic *F. H.* Fl. P. Σὸν μὲν ἔστι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῶν. W.

73. Αὐτὸς ἥκιστα ἐς αὐτὴν] *Ad eam profectus essem. F. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μακρὰς δὲ ἐξ ὁρθοῦ ἁμαξιτὸς ἐπ' αὐτήν. *F. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲν ἔστι] Mend. *F. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμισείας πλοῦν ἀπίσχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζετο δ' ὁπόσα τεθλιμμένος ἐστὶν ἑκάστη αὐθὶς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *F. F. R.*

89. Εὐῳδῶ] P. L. Ed. *F.* & *B2.* ὑνδῷ, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a. c.* 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ὑνδῷ in Ἐὰχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐκ τῶν ἐναντιωμάτων τιλδιπόνων. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιότητα. *F. F.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιότητα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. l. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκαστος] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ᾧ γὰρ ἂν ἴλθω αὐτῶν (ἐὰν) ἅπῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀτραπτοῦ ἕκαστος ἐφέρετο, ἐπὶ τῇ ὁδῷ μάλα τις ἀξιόπιστος ἐρέσθαι τε τὸν χῶρον, καὶ ἐπιστρέψαι κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίσω, λέγων ἕκαστος αὐτὸν μοῦνον εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀεὶ γὰρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀτραπτοῦ ἑκάστης ἐφορᾶς paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, bonus in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam mirum fide admodum dignus, & magnum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *F. F.*

Ἕκαστος ἐφορᾶς] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἑκάστῃ legendum, quam ἑκάστης, nulla quippe Ed. aut MS. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

ἀφ' λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [a] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, εἰς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὑτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐλκυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὀπίσω τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὑτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τότε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ὑπόδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Jens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένοις] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum, quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam recte. *B2.* & P. δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῆ, cum vulgata, an αὐτῇ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τότε τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si demtur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, *s. Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τ' δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἰπὲ Ἰουδαῖε τὸν δὲ τὸν προφήτην ἀκούσατε. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τ' ψυχῆς τ' ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸ ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. τῶν τοῖσιν ἄκροισιν, τοῖσιν ὅτοις ἰδιεμένοισι ἀξυτῶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι λύτ τ' ἐπικαμπούτων τ' ὀ τ' στόμοτι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

αὐτῷ, ὃ μερίμνας παράτλευ με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ἢ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ᵃ ὑπερδιαλεγόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῷ ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἣν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προσδοκηθεῖσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῷ ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅτι τοὺς ἄνδρας ᵇ μεταληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεσθαι δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνῳ, ᶜ καὶ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ ὦ Ἑρμότιμε οὐχ ᵈ οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει πρὸς τὴν πόλιν· ὃ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφίκετό πρός τι τέλος, καὶ εἰδέ τινα πό-

ome perturbat, & in conſilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum poſſunt & ultra contendentes, ſuamque ſinguli laudantes. Neque enim, in quam converſus, aut quem maxime ſecutus ad civitatem perveniam, ſcio.

27. HERM. At ego iſta te conſilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum ſecutis? rurſus enim nobis eadem conſilii inopia alia ſe forma offert, cum a rebus ad viros tranſivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digreſſus, eoque viae duce (comite) uſus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, veſtram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo unde ſciam vera illum dicere: Verum veniſſe illum ad finem quemdam, & vidiſſe civitatem aliquam, ſorte illi dederim.

ᵃ Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...τεινάμενοι Edd. ᵇ Μετελληλυθόσι] Μετελληλυθώς. W. male. ᶜ Καὶ] Abeſt a W. adeſt in Edd. ᵈ Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλονικοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & paſſim. J. B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] Brod. Miſcel. IX. c. 16. in ſuo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, reſtitui volebat: τίσι, non immerito: ſed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus eſt conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam ſcripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως; nam ſi ad ſequentem vocalem perſonae Ἑρμότ. reſpicias, οὕτως rectius erit; ſi vero dicas perſonarum nomina non pertinere ad filum orationis; ſed ad ſequens πῶς in legendo tranſitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum conſonans ſtatim poſt οὕτω ſequitur. J. F. R.

36. Εἰδὲ ἐκείνην εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, εἰ ἢ ἐπεθυμοῦμεν ἐγώτε ἐς τὸ πολιτεύσασθαι. Ἦλθες εἰς Κόρινθον, ἐλθὼν ὁ δεῖνα εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, αὖτις Κόρινθον ἐφαίνου. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔν ἔτι. εἰ γὰρ πάντες, &c. Locum totum adſcripſi, quia librariorum culpa diſtortiſſimus eſt, verbis ultro citroque peſſime trajectis. In ſeriem vero ſuam redigi & recorrigi ſic poteſt. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢν ἐχρῆν σε ἢ ἐπεθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἦλθες εἰς Κόρινθον ἐλθὼν ἐχρῆν, ὁ δεῖνα εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οὕτως Κόρινθον ἐφαίνου, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔν ἔτι. εἰ γὰρ πάντες. Th. M.

38. Ἢ δίον] In omnibus ante Salmurienſem, οὕτως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex conjectura, ut videtur, ὡς δίον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

sim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λιν, δόσιν αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ὃν ἡμεῖς ἐθελομεν ἐγώ τε καὶ σὺ παλίσσουσα, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἴεσθαι Κόρινθον ὁρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ὁ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε μὴ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ἔτυ σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον τέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε, ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, μικρᾶς δεῖ βουλῆς ὅπῃ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. ἐπεὶ τοῦτο δή τὸ γε λόγῳ ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴωμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τοῦ εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅπῃ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιούσης. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ὅπῃρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅπῃ μίαν τῶν ὁδῶν ἡνιναῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ ἦν

---

e Ἢ δέον] Ἤδεως Edd. omnes male; praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *AIW.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν. L. *Ei δέον Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. f Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παραμυθοῦς μέτριον ἐκεῖνο· ὃ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐστὶ ὁ πλοῦς. *V.*

ὁ Ὅ τινά] Male ὁ τινὰ editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. de S.*

Ἢ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἤδεως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ὃ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐστὶ ὁ πλοῦς, vel *Nonnisi homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις καταπαίζει δέον, ἐδὲ τοῦτο συμπεφύρται. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσι] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Διὸ

ἐν τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς φαῦλον κομιδῇ κάλαμον ἐπὶ πίδα, ὅτι ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησί, τὴν Αἰγαῖον, ἢ τὸν [b] Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσασα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὃ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ ἐκείνῳ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν πελειάδα καταβαλεῖν, ὁ δὲ, τὴν μίτραν [e] ἔτρησεν· ὁ Τεῦκρον, οἶμαι. ἀλλὰ πολλῷ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν [f] τινὰ θέσθαι καὶ ἐν τοῖς

diamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non puto oportere periculosam temere aleam jacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegeum* Ioniumve mare ausos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi sagittario contigit, qui cum columba dejicienda esset, lineam telo rupit, Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque sit*) feriatur, & in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. *b* Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. *c* Τοῦ] Τῷ W. Nihil mutant Edd. vett. *d* Ὃς] Sic *F.* Fl. *Ai. S.* & M. Ὃς P. *H. Fr. Ba.* male. *e* Ἔτρησεν] Ἐτίτρησεν W. *f* Τινὰ θέσθαι] *Τετραβίστωνας Pell.*

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] *Παροιμία. Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλοῖ. V.*

* Πλοῖ] Πλοῖς editum fuerat; sed πλοῖ in V. & M. legi notaverat *Salmas.*; itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλοῖς verum credam; nam & sic edidit Cl. *Hemsterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adjego, & secunda persona proverbiis propria. *F.R.L.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; si conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefe-res. *F.F.R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν] Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo Philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς φαῦλον κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὴν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum disputaverat in antecedentibus de tot diversis Philosophorum sectis, qui tamen singuli se jactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδηγούς. At fieri non posse, contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in summo versetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat: nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo *ne quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praecessit) *neque spem nostram in angustum quendam* (quae facile scilicet non possit fallere & perdere) *redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναρρίπτειν hanc in loco per ellipsin τὸν, κύβον, est *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρριφθέντα τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τελευτῶν ἀναρρίψας τὸν κύβον. De Ἀναρρίπτειν per ellipsin τὸν, κύβον, vide plura apud *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *F.F.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Erasm.* in proverbio: *Aegaeum scapha transmittere.* *F.R.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Parœmiogr. hoc autem proverbium ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῷ πάνυ ἀνεφόρτῳ καὶ θεοῦ μόνου εἰς λόγον ἐκπεσόντων. *F.L.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate vimineam.* *F.G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλοῖς, inquit Pos-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεῖ τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντας ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρός, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγώσης, ἐς τὴν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι ἢ τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὑπὸδῳ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ὑπόγεια λυσάμενον· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει σφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ὑπήφορον ἔστι καὶ ὅριον τὸ πνεῦμα τοῖς ε εἰς Κόρινθον ἀποπλεῦσαι εὐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δ' W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ἄδηλον. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κίρδους ἕκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλοίοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Βάτραχ. quem vide, & ejus Schol. *A. V.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλοίοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρήν. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat, Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J. F. R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τι καὶ Ἰονίην εὐανέμοιται ἠνοδίῃσιν. Etsi Ἴων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J. F. R.*

70. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J. M. G.*

71. Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J. Br.*

Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς δίος] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτι μοι] Non opus est lectione Cod. W. ἐπὶτ-

μοι. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπίτ-μοι, vel ἀπίταμαι ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μάρψοι τάμοι πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μοι ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J. F. R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J. Br.*

Τῶν πολλῶν] An τῶ πολλῶν τι; *F. G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τὸ ὀδοῦ. *J. Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi eunti* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum ἀύρᾳ. *aurae. Vela ventis dare, navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J. M. G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto ἀύρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τὴν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενον, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J. F. R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὑπόγεια λυσάμενον] *Qui jam oras resolverit.* *J. Br.*

ἐθέλωσι. ἢ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τ' ἄρι-
στον ἐκλέξασθαι, ἢ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν ἀγρι-
κέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, πα-
ραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας οὐ κύ-
κλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ἢ τε
ἡγεμόνας ἀμείνους, ἢ τε κυβερνήτας ἐμπειροτέ-
ρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέ-
σθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἑπείνους ἕψῃ, κατὰ τὰ
Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως
δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν,
ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ
ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ
ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀπελθεῖν με εἰς
Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστον. ὥστε,
ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ
ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον
[c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ
ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν
ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, εἰσί-
μην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φί-
λῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν,
καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαιμι ταύτην, ἔπειτα
θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ
Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους·
οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς
δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστον δι-
κάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

& per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

[a] Πρὸς] Εἰς τὸν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. [b] Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat M. in s. [c] Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. J. Fl. H. P. A1. Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παιπόλε, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. J. F. R.

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsi.* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. J. F. R.

25. Ἐμπιέσει] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, sciveri, unamque hanc viam calcanti, eredens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli commeliae accusarent, dicentes*, Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tamdem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, practuisti no-

sut cujus auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: & si tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum adseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse al-

παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σοῦ πολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενομένοις, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικάζειν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἔστιν προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ ἕτερον μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἶδε ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν μὲν μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίενται δίκαι ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμεν, ἀφ' οὗ μὴ ἐπεδεδημηκέναι τοσαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμοῦ τῆς γῆς ἀνθρώπους

d Ἀντεξετάζοντες] Ita recte *J. Ba.* & *W.* Ἀντεξετάζοντας male *A1. H. Fl. P. S.* habebant. e Μὴ δὲ πώποτε] Sic *J. A1.* & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μηδεπώποτε *Ba.*

nobis multo majoribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? *Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille*, &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμεθα αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείθθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita sufficeret.* in Harmonide c. 3. ἃς ἐντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus esset instar omnium.* Et alibi similiter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲ ἀποδοῦναι τὸν ἀσπίδα· σοὶ δὲ πρὸς κατακλύσεις ἐν ᾧ καταζώσεις non dubium mihi est, quin legendum sit καλαζώσεις. *J. J.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *J. Brodaeus*, ὡς ῥᾳδίως corrigere jubet, Misc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per hypothetarum incuriam ῥᾳδίως inde factum sit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *J. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, Ops-

πως εἶναι λευκὸς, ἢ ξανθὸς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτοῦ; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶ πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶδα, ὃ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν ἐδαμόσε, ἐδὲ, νὴ Δία, τὰ παρ' [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἷός ὁποιά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δικαία ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; EPM. Οὕτω δικαιότατα γὰρ [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἐμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

EPM. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος ὅτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρ' Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

[a] Ἢ] Sic *J.* Fl. *P. H.* & M. [b] Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. [c] Οἷός] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. [d] Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. [e] Μηδὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδέποτε iterum Ba. junctim. [f] Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μηδὲ δὴ. Sed nil refert. [g] Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret.* Rev. *Elsver.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dediſſe, ac teſtimoniorum ſatis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; etſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inſeri modeſtiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, recit ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐκπλῆξαι, Mſ. hanc conjecturam ſtabiliente, & vertendum *juſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐκπλῆξαι] Secutus ſum Mſſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendoſe ἐκπλ. *M. de S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι repoſui ſupra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptiſſime Opſopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet ita futurus. Ergo abſurde propoſitus eſt nobis quispiam*, quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud *abſurde* non apparere in Græcis, aut ſic quoque peſſime Græcam vocem reddidiſſe. Meius Benedictus: *Addat nimirum ille & ſic dicat. Eadem igitur ratione nobis propoſitus aliquis.* Pater ad hæc Græca adſcripſit recte, *viciſſim nobis propoſitus.* *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* ſive proportionem Geometricam cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo numquam egreſſus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta adnotare ſuppuderet, niſi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſæpe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem dicen-

quae sunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? HERM. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentà τ ποδὸς ὄξει, ἢ ἃ ἐκείνη φησίν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, πρὸς πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τ ἕτερον πόδα προελθών; τί βέλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ, [75] [h] EPM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲ Στωικῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν χ τ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τ ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰ διδάσκαλος καὶτοῦτα μεταξὺ καὶ [80] διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρέπει γε αὐτὰ, [i] προδεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τὸς ἀμφὶ τ Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τὸς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἵε τοιαῦτα εἶναι τὰ [l] ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ εἰκότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; εἰκὸς ἦν τινα καὶ τ ἀθλητὴν ἰδὼν ἀσκούμενον πρὸ τ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τ ἀέρα,

h EPM.] Omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προσδεὶς] Προδεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald. Fl. H. P. F.*

cendi antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observarem. *J.M.G.*

69. Ποδὸς] Pro ποδὸς nimis mallem ἄκρος, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. saeculi IX. & X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγκ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th. M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis *Luciano* absurde tribuuntur. *M. du S.*

EPM.] Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. *J.M.G.*

EPM.] Recte quidem hanc personam inseri voluit *Semlius*; sed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wissieno* exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scriptit, se id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προσδεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th. M.*

Προσδεὶς] Leg. προδεὶς. *A. V.*

82. ΛΥΚ. ἦ] Novam hanc personam, quamvis repugnent codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere ejus partes a καὶ ἀναπρίπει γε: ac tum quidem προσδεὶς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Parisina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostra* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τ ἀέρα] Sic in Epist. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem consulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemst.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ τὸν κενὴν πληγήν τινα καταφέρουσα, [a] ὡς τ' ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίουσα, εὐθὺς ἀναχηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ὀκνεῖνα μὴ οἴησε) ῥᾴδια εἶναι, ἢ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, εὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τ' δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνειε, ὁπόταν καταγωνίσηι) τ' ἀντίπαλον αὐτὸν, ἢ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ εἰ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμο, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτὸς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναίρεσε) ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἴναι τοῖς τ' παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καταισκλάσαντες ὀκνεῖνοι ἀοθενῆ, εὐθὺς ἀναίρεψιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ὀλίγον κόντω πήξαντες, ἐ πόρρω προθέμενοι, στοχάζονε) ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί πολε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλο διὰ τ' φρυγάνων. ἀλλ' ἐ Πέρσαι γε ὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόε). ἀλλὰ πρῶτον μ αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, ἢ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum pravonio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in contrá defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

[a] Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. [b] Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μὴ δὲ. [c] Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τ' ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενο, sed ἀναιροῦμο hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἱρομαι tollo, non ab αἱρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρομένους adhirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν πρόχουν αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster supr. c. 10. ὅτις ἡ καταφορὰ. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτο pro τοιοῦτον scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς ὄχθας ὅτι ἂν ὦσι πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αὐγμαλῆ πλύζῃ. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit *Jo.*

tam, dum incidat, ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum dejiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore, propoſitum trajiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transjicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iisque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque
tueri Noſtrae,

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os ajunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐφ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀφαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα. θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταλοξεύουσι, ἢ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε ἢ ὅπῃ σκοπῷ δέῃ πειραθῆναι ἢ τόνου ἢ πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοείνῳ προθέμενοι, διελαύνουσι, ἢ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τὰς ὀιστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προθέμενοι, καταλοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, ἢ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἑαυτοὺς καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

[d] Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος [e] λεύσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μοι οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι [f] δοκεῖ ἢ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῳδὲς εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ λαθεῖν αὐτὸν, ἕως τολμῶν τις ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

[d] Οὐ γὰρ] Ὅτι ἢ γὰρ W. Abeſt ὅτι ab Edd. [e] Λεύσουσι] Λείσουσι apud *Homer.* legitur; ſed nihil mutant Edd. Luciani. [f] Δοκεῖ] Sic L. & marg. *Aldi.* Δοκῇ Edd.

Julian. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὦ συλλογισμῶν οἷα λίστια κύματα,
Καὶ κτίσματα χαῦνα παιδικῶν ἀθυμάτων,
Τὰ λιπτὰ κάρφη συλλογίσται εἰς σόγυ.

Habet ſequens illud ἀσπίδα ὠμοβοείνην. Ex Homero. *F. B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμου] *Nuntia igitur noſtro nomine Hermotimo.* *F. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *F. Br.*

Οὐ γὰρ ἐμ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſmo, Cl. *Jenſ.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lectt. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Deor. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. *F. F. R.*

36. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκαστος] *Opſopoeus haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec ſimul omnes, ſingulatim unusquisque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι οἱ παίσαντες ἀπάλους ἢ παιστότητι ὁ τῷ μέρει παίσωσι. Ubi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρᾶτο μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνίστορας, ἅπασιν ἴσον ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De ſaltatione, ἢ τοὺς ἐφεξῆς τοῖς ἄλλοις ἕκαστον αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis efferunt. Et infra ἢ μὲν δὴ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἅμα ἄλλοις ἀριθμοῦς αὐτῶν. *F. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. *F. Br.*

87. Ἐκ-

ξένῳ [a] συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὴν δὲ, [b] ὡς τὴν γυναῖκα, ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ, ὡς ἰδιωτεύσαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τὸ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ὀσφραίνειν τὸ στόμα. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἰ μὴ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις τῆς Φιλοσοφίας, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἡμῖν γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῦν δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscisibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere *J. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος καὶ Ἡρόδοτος τῶν † Προυσαίως ὃν καὶ Δίφιλος τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόμορον ‡ ἐπωνόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλων ὅτι κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξορκεῖ· αὐτὴ γὰρ ἡ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ καὶ Πλάτων ὁ Κρατύλου ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς Φιλίου †† αὐτὴ συνάγει Δίφιλος κατ' εἶδος ἐχάρας τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαίως] Sic C. & M. In V. Προυσίως erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἑξορκεῖ] Ἐξαρκεῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex cod. Fonte.
‡‡ Προμηθουμένη.] Προμαθουμένη Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα εἰπὲ ἂν ποτε] Placet εἰδότα ἂς εἰπεῖν ἂν ποτε. *J. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustravit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί γὰρ ἂν ἀδ-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ὅπου τὸν λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. EPM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτω δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρός σε μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, ἢ τέτταρα ἀριθμὸν ἀπεργάζονται, ἆρα δέοντί σε περιόντα τοὺς ἄλλους, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. EPM. Τί οὖν ἂν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, συντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

e Δι] Γι W. f Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Jens.* ex B2. g Γένοιντο] Sic A1. H. Fl. F. B2. S. & M. Γίνοιτο J. & P. h Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. G.

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι B2. *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Eraſm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν ἀφέστηκα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τιν' ἐνέτυχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συνθεθείσας, τ' ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀπεργάζειν; EPM. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐνέτυχηκας πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ᾧ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; EPM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ᾧ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέτταρα τιθέντες, [b] ὅπῃ ἄλλοι εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά. disceptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne unquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

[a] Πάμπολυ αὐτῶν ἀφέστ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀφέστηκα αὐτῶν Edd. [b] Ὅπῃ ἄλλ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. [c] Ὑμᾶς] Sic W. L. & B2. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit; *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τό, τε μάγεθος ἐθαύμαζον ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* L. Bos.

1. Ἢ τίλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. J. Br.

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν ἅπαξ ξυνιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopœus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocula σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopœus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopœi *compositionem?* Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. ὥσπερ τῷ Πυθαγόρᾳ ἑπτάδιμον. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα οἶ' ἂν ταῦτα συντιθέντα τὸ σαφὲς γένοιτ' ἂν &c. J. G.

10. Ὑμᾶς;] Non sola P. habet ὑμᾶς. *Ald.* J. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & B2. recte ὑμᾶς. M. in S.

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. F. G.

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δόξης αὐτὸ ἔχειν] Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. Tib. M.

23. Ὅρα σιωπᾷν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. M. in S.

Ibid. Σιωπᾷν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicere voluit;) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τῷ ν τὸ ἀπαρέμφατον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent iota subscriptum:*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem ſolum, quod honeſtum, idem bonum putatis eſſe, Epicurei autem id quod ſuave ſit? & cum vos dicitis corpora eſſe quaecumque ſint, Plato autem ſtatuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura eſſe. Tu vero, quod modo dicebam, injuſte ſane id ipſum de quo diſceptatur comprehendens, tanquam extra controverſiam Stoicorum eſſet, ipſis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem ſibi reliquis, & ſuum eſſe dicentibus, ubi ſane judicio vel maxime, opinor, opus eſt. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum ſolorum eſſe, bis duo putare eſſe quatuor; tum ſane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipſo certaverint, omnes aeque audiendi ſunt, aut ſciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ ἐ δοκῶσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγῆσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ γνωρίζει καὶ ἀσώματόν τι ὂν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅσῳ ἔφλω, παλεοτεχνικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῷ τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν προδήλου γένηται τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνον τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὦρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου περὶ ἅπαντες μάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

ΕΡΜ. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνέναι

d Ἐπικούρειοι] Ita conſtanter Edd. Ἐπικούριοι W. ſemper. *e* Ὑμεῖς] Recte ſic *H.* Fl. P. & M. Ἡμεῖς male *J.* *f* Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῖς *Marc.* Αὐτὰ W. *g* Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum God. M. conſpirare notat *M. du S.* *h* Στωϊκῶν] Στωϊκὸν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *J.* Στωϊκῶν ἐστι μόνον *H.* Fl. *Al.* P. *Bz.* & *s.*

peum: quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐτοῖσιν, ἐτοίσιν &c. Sic *Etymologus*, eumque ſecutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctiſſimis librorum exemplaribus accuratiſſime obſervatur. προσγεγραμμένον autem idem eſſe apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus ſcribebant ΤΩΙ, ΛΕΓΩΙ, recentiores ſic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam ſaepe addunt illud *jota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam ſtudio omiſſum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγωνᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adſenſum ei praebere cogar; ſed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, neſcio an ab conſuetudine a Cl. *Hemſt.* aliisque in aliior. auctorum Editt. inducta recedere fas ſit. Ita enim ἀγωνᾶν paſſi ſumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἀρᾶς dedit *Hemſterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἱκετηρίᾶς ibid. §. 48. p. 161. ἱκετηρίᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Πειρωρᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶς. Idem I. 5. p. 6. 2. Τιλάτᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶς ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Ariſtoph.* Kuſteri Plut. 4. Γιλᾶν idem Ran. 42. Et ſic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excuſſa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod ſcilicet deinde faciam. Ut enim recens *Ariſtophanis* Edit. habeat jota ſubſcriptum, vetus Baſileenſis id ignorat. At *Florent.* & *Bz.* Edd. Luciani id habent ubique; ſed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, ſed ubique ſcribunt ἀρᾶν, δικαᾶν, μισλαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, ſed multorum aliorum locorum didici, quae adſcribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum ſub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* ſuppoſitum eſt; quod tandem etiam accurate perluſtrando detexi. Obſervemus ergo poſthaec canonem Grammaticum & ſequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάω, γιλάω, etiam jota non potuere ſubſcribere. Etſi jam quis dicat, in dialecto communi γιλᾶν tamen ex γιλάω contractum eſſe, adeoque & jota recte ſubſcribi aeque ac in βοάω βοᾶς, velitque conſuetudinem ſequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem eſſe, & Etymologum recte dixiſſe, liceat mihi hanc ſequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν ſine jota ſubſcripto ubique expreſſit. Ex monumentis vett. plura deinde. *J. F. B.*

ναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπιεῖον, ἢ εἰς Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεῖσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπολωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν μὲν τὸν πρότερον εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ πρότερου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης δεῖ οὕτω δεῖ. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη μέν τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνῶμεν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὑροῖτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ [d] εἰ ἄλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεὼν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, ſi quid diverſum, non autem tale (*quale ego intelligebam*) dices. HERM. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, ſiquidem perdita ſit? HERM. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione, neque ſic, opus eſt. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cujus rei gratia plus laboris ſumamus?

38. LYC. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi. Deinde ipſum quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona? Quot enim ſunt ſacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *F. H.* Fl. P. &c. & M. *b* Ἀσκληπιεῖον] Sic Edd. omnes & M. *c* Πρόδηλον] Πρόδηλον γ' W. Sed abeſt alterum hoc γ' ab Edd. *d* Εἰ] Abeſt εἰ in P. Adeſt in Edd.

32. Ἀσκληπιεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιείῳ iidem habent. Vid. & Ἀνακ. c. 42. & utroque modo ſcribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forſan pro poſteriori γ' melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter ἀνάθημα *ſuſpenſum donarium*, & ἀνάθεμα, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen ejusdem thematis ſit utrumque, vid. *Perizon.* contra *Sanctium* diſputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Diſtinguit etiam *Heſych.* Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet *Suicerus* in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 5. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθέματα προσαγόμενα τῷ Θεῷ, χωρίζονται λοιπὸν τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ὅτου δὲ ἀνάθεμα γενόμενον, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται λοιπὸν τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῆς ἀνατεθειμένου καὶ ἀφωσιωμένου τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληρωθέντος τῷ διαβόλῳ, καὶ

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ἢ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἢ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι ἢ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ ἢ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ ἢ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, ἢ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· ἢ γὰρ δῆλόν που περὶ αὐτὴν ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ. ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ὅπῃ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, ἢ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέπει ἂν Θεῖον κτῆμα οἴεσθαι.

Καὶ γὰρ [e] αὖ τὸ μὴ πολλὴν ἀπορίαν παρέχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν [f] ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· ἢ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, ἢ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν ἢ ὅτου, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. f Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἴεν] Sincera lectio ἴθαι. *J. Er.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mſs. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mſs. ἢ γὰρ αὐτὸ τὸν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυσομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένῳ. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἓν ὄζειν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Διὸς τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ῥᾴδιον ἂν ἐκάμομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πολλὰ καὶ [a] περὶ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λαιὰ τῆς Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ [b] Ἠλείου θέαι μοι προκαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ περὶ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅν τινα χρὴ πάλαιειν, ἢ παγκράτιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, desiderari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, & molestiam illis facessere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praesides? HERM. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque nosti hoc quoque, ut sortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιόν, ὅτε Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ προκεῖται ἱερὰ τοῦ Διός, εἰς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeside certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex propinquo vidisti, ea narra. HERM. Urna argentea proposita est, Dei sacra, in hanc parvae fabarum instar sortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλίου *f.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impressi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat *Pausanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης scribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα δάφνης] Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Post δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (nisi fallor) *Solanus*, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium; solet enim inter personas & in hac Ed. & in *Ald.* semper ejusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum; nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ προκεῖται] Sic c. 57. in capidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam (tot enim nominibus Romani res illud denominant) solebant injicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urna* κληρωτὶς, *κάλπις*. *ὑδρία*, nec male doctus Grammatic. *Hesych.* apud quem *κάλπις ἵππου βαδίσεως καὶ οἰδήματος δρόμου*, tangit enim rem quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem: de Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de sortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* F. G.

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adscripserat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inſpicit ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem; litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem

τὸ μέγεθ⸗, ὑπογεγραμμένοι· ἐγγράφε⸗ δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ὃν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· ϗ ἐς ἄλλυς δύο τὸ γάμμα, ϗ ἑξῆς χ᾽ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείυς οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [e] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τ᾽ ἀθλητ῀ ἕκαστ⸗, προσβλ ξάμεν⸗ τῷ Διΐ, καθεὶς τ᾽ χεῖρα ἐς τ᾽ κάλπιν. ἀνασπᾷ τ᾽ κλήρων ἕνα, ϗ μετ᾽ ἐκεῖνον ἕτερ⸗, ϗ παρεστὼς μαστιγοφόρ⸗ ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτῦ τ᾽ χεῖρα, ϗ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τ᾽ Ἑλλανοδικῶν αὐτ῀ εἷς (οὐκ ἔτι γ᾽ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ὑποσκοπεῖ τὺς κλήρυς ὃν κύκλῳ ἑστώτων, ϗ ὅτῳ τ᾽ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τ᾽ δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, ϗ τὺς ἄλλυς τὺς ὁμογράμμυς χ᾽ ταὐτά. ὅτῳ μὲν [g] γὰ⸗, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλε⸗ αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ᾽ ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἐφ᾽ ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσων⸗· ὅτ῀ γὰ⸗ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, ϗ ἔστι τοῦτο ὃ μικρὰ

[e] Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. [f] Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. [g] Γὰρ] Abeſt haec particula a W. [h] Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. [i] Γράμμα τι] Γράμμαλι una voce *H.* Γράμμα τί Fl. Γράμμά τι *S.* & M. Γράμμα τὶ *P.* Sola Aldina recte γράμμα τι.

ere; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae ſaepe peccant in accentibus. Sola autem B2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam ſequor. *J. F. R.*

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. *J. B.*

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. *manu elata.* ut ap. Hom. ἀναχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. *J. G. G.*

27. Ἀλυτάρχης] *Pete Varinum.* *J. Br.*

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos iſthic laudat Cl. Vir *H. Prideaux* (*Cod. Theod.* XV. 9. *Cujac.* Obſ. II. 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor.* & *Etym.*). Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. *M. du S.*

Ἀλυτάρχης] *Varinum* ait *Brod.* id eſt *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*. ſed ipſe maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. *J. F. R.*

32. Παγκρατιάζειν] *Pancratium* quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philoſtratus de athletis refert, *pancratium* palaeſtram ſimul & pugillatum vocari. *G. C.*

38. Γράμμα τι] Miſere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in ſyllabis contiguis unius vocis ſcribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγός τις, & ſimilia in editionibus & ſcholiaſtis reperias, & viri etiam eruditi hodie ſibi in his apicibus collocandis non conſtent. *J. F. R.*

κρὰ εὐτυχία ᾧ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

literam. Et eſt illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus ſit fatigatis.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ὑπῆν σοι νέα ὄνειρος, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, σκεψαίμην δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ ὑπὸ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅτις ὁ Ἑρμῆς ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν Ἑρμῆν, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, ὑπὸ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, ὑπὸ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν Ἑρμῆν, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) συτύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· συντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀπόλοιπον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι προλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναπαγώνιστον.

41. LYC. Inſiſte. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum ſint, extraxerunt omnes & habent ſortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro ſpectatore Hellanodicam facere, inſpice literas, nec prius puto didiceris, quis ſubſeſſor ille ſit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non poteſt ut ſtatim invenias literam illam ſubſeſſoris indicem, aut literam forte invenias, ſed utrum illa ſit, neſcies. neque enim praedictum eſt, aut K aut M aut I eſſe, quae ſubſeſſorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparaſti: & cum in B incidis, altera B ubi ſit quaeris, inventae reſpondens, ac de omnibus ſimiliter, donec ille tibi relinquatur, ſolitariam literam habens, cui nulla ex adverſo reſpondet.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ συτύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔμμυον. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Ἑρμῆς, ἢ δήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τὸν πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν Ἑρμῆν. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν

42. HERM. Quid ſi vero in illam primo aut ſecundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus ſim quaeritur*. Sed tu Hellanodica, ſcire volo, quid facturus ſis? utrum ſtatim dicturus ſis, hic eſt ſubſeſſor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, ſi qua ipſi litera ſimilis ſit? atque adeo niſi omnium ſortes videris, non diſcas ſubſeſſorem. HERM. Quin, Lycine, facile diſcam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοποῦς Codd. A. G. P. Ἐπισκοποῦ W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habent Edd. & M. notat *M. duS.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. duS.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοποῦς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confuſa erant. *J.B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοποῦς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inſpiceis litteras.* *J.G.G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego ᾧ ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes ſervent ἐκεῖνος. *J.M.G.*

Ἐκεῖνός ἐστι]‖ Si vulgatam ſervamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἑρμῆν; ut ſenſus ſit: *etſi inveneris literam, tamen neſcias num ille praeſes ſit, pones quem invenitur illa litera*, ſ. *qui indicatur litera illa inventa.* *J.F.L.*

89. Μὴν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi ſolent, ut ſupr. de *Merced. cond.* c. 17. verſus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud no-

cam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies', si primum Z invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τὴ σὺνέα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἕφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐγώ. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; EPM. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτοῖς ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶ λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀναλωθὲν ἤδη ἐς τὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω τελεύτοιτο εἰη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἕφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ ἢ συνέσεως, ἢ θέλεις ἀνείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ἦ; EPM. Νὴ Δία, ἀμφοτέρω μέν τοι ὄ, τι ἂν εὔλογον ἀνείπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ παρὸν.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ κατὰ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτοῖς τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν. καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὄντι τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὄντι μοναδικοῦ, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγωνίσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ὅτι πάντας ἐλθὼν εὕρῃς εὐθὺς αὐτῷ συμφονοῦντας; εἰ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτοῖς τεκμαίρεσθαι. EPM. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. ΛΥΚ.

c Μὲν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μέν τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελθόντες male W. e Μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. J.F.R.

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. G.C.

98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφομεν scriptum fuerit, uti paullo post. J.F.R.

1. Τὸ δὲ Ζ.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. M. du S.

ΛΥΚ. Ἰδὺ δὴ ἡ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ὀπισκόπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφομεν ὀπὶ τῶ κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, ἢ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν αὐτὶ τῶ γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, ἢ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐνεῦνα μὲ ἐάσομεν, ἐπείτοῤ ἀλλόκοτά ὄστ' Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ ἢ ἁπλᾶ ὀπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ὀπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ὀπὶ δυοῖν, ἢ ἀλεκτρυόνας δύο, ἢ κύνας δύο, τῶ δὲ ὀνάτῳ, λέοντ' ἔστω [b] τὸ ὀπίσημον· ἢν τοίνυν τῶ λεοντοφόρῳ τύτῳ κλήρῳ ὁ ἐχθῶ ἐντύχῃς, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι ὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἄφεδρον τυπῶν, ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας ὀπιὼν, εἴ τις ἢ ἄλλο λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· ἰδὲ γὰρ εὐπρόσωπον ἰδέν ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἄφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῶν, ὡς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ὀπὶ πάντας ἀναγκαίους ἀφιξόμεθα, ἢ ἐξετάσομεν ἄκρως περιόντων ἢ ἀποβλέποντες, ἢ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. ἢ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* canibus aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod* responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum qui aream phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circumcirca inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide-

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ὀπίσημον] Τὸν ὀπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. [c] Περιθεωροῦντες] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Περιθεωρῶντες W.

10. Κατοπτρ.] Horum signum si videre libet, adi Memsam Isiacam *Pignorii*, & *Kircheri*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jensium*. *J. F. R.*

33. Παιῶν] Notat *Soulius* f. *Solanus* in W. reperiri ταιῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo ταιῶν legendum, quia intelligitur ἰδέας; de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur μιᾶς ἀπορίας, & — ἀμέτρητον. Et pr. §. seq. μίαν δὲ ἑκατὸν ἰδέαν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putarem, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Duf.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα τῶν ἰδέων insolentius videatur, & vino f. factae hic non personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui ταιῶν praeferet, pro τῶν legat τῶν, & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio fincera lectio ex antiquis editionibus; Ὁ τις τῶν πάντων αὐτῶν λεγόμενα ἰδέων. Posteriores perperam dederunt αὐτῶν, quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢ δὲ τοὺς ὧν ἐδέας λέγῃς, ἰδὼ τι τὸ πλῆθος αὐτῶ προσέχρηται μὴ πάντως. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. F.*

34. Ἀπ-

fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *sectae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profeciisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcumque incidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

ξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἥν τινα φιλοσοφητέον, ἔστ' ἂν εἰδῇ μόνος ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῆς λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· οὐδ' ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἐς' ἂν μὴ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ζήτησις ἐκείνη εἴη. εἰ γάρ δή τις ὡδηγήσαιτό μοι καλὸν ἄνθρωπον, λέγων τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δέ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλῶ, ἀλλὰ καὶ καλλίστῳ δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. εἰ γὰρ ἀγαπήσομεν οἱοῖῳ δήποτε καλῷ ἐλυχόμενοι, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅθεν ἀνάγκη εἶναι.

46. HERM. Vera *sunt ista*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Aristotele & Chrysippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι ὁτιὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὅς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτὰν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδόν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθών, ὡς μό-

d Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. *e* Αὐτῆς] Sic *J. H.* Fl. *B*2. *P. A*1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc secuta *A*. *f* Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. *g* Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *h* Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτιλῶς] Pendebam animi ἀτιλῶ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem spegare potest; an *non initiatum*? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτίλιος, manfi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum ac si legatur αὐτῷ. *J. M. G.*

54. Τελευτὰν] Τελευτῶν, *denique*, *postremo* interpretatur *J. Brod.* Misc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apost.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diserte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo supra apud nostrum, ἀπείρατος ὁδοῦ πεπειράμενος τῆς φιλοσοφίας, vertit: *omnes philosophiae sectas expertus*. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *viam quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. *J. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ᾽ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορήσομεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἐξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ ᾧ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον ᾠδὴ τ᾽ τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τ᾽ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, [a] ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ᾽ ἂν, ἢ πόθεν ᾧ λίνα εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae dicuntur sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a Ἐξεῖναι] Ἐξίναι marg. *AIW.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ᾽ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τ᾽ εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τῆ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τ᾽ καλοῦ πεδίου πεπατησόμενοι. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ᾽ σοφῶν. *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νᾶφις) Νᾶφις ᾧ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νᾶφις] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νᾶφις] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νᾶφις, ᾧ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τ᾽ φρενῶν. *J. M. G.*

84. Τοῖς ἐπὶ λόγον] *Aliis loquendi capiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴν ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud ᾧ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πέντε ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ᾽ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Mercilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ὅ τινες οἰχόμενοι, ἐξέλθωμεν ἄν. EPM. Τί ὂν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοὺς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἐλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν ὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. EPM. Θῶμεν οὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] EPM. Οὐ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· ἴσθα γὰρ δήπου σὺ ἀκούσας, ὅτι τεσσαράκοντα μόγις ἱκανά. EPM. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. *Mοι* vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. *e* EPM.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte EPM. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἥρω ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac MSS. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus*. Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine MSS. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. f. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: EPM. ὑπὲρ ἀμφοτέρων, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus EPM. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γῶ] ΛΥΚ. Οὐ γῶ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. ὦ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet ſine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, ἢ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ ἐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάνυ εἰδέναι τὰ ἕ ἑαυτῶ αἱρέσεως ἕκαστ ⟨ον⟩, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σοφίαν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ Πλάτων φαῖεν ἄν· ἢ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης ἐδὲν φαυλότερ ⟨ον⟩ αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, ὡς ὅπως μὴ πάνυ, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συλλεθέντα, οἰ κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ὧν φιλοσοφίας; ΕΡΜ. Ὑπὲρ ἑξακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, ἢ οὐτω ἀφ' ἁπασῶν ἐξέλθοιεν, ὃν γενετῆς εὐθὺς δρέψαμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναβλητέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πείρας αἱρούμενον, μανίᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρεῦμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *Alw.* bene. b Πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *Alw.* Πεντηκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ἴλεως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἰλέως. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ἐ γὰ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἐκατὸν. Λυκ. repone Ἑρμο. ἔτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντηκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα ἢ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντηκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντηκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντηκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*. & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in Mss. *J. G. G.*

Ibid. Πεντηκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* Mss. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

ἀναζητῆσαι, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ὅσον τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπλαίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ἀφ' οὗ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὑρίσκοιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην ἀφικτούμενοι αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me eum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μοι δοκεῖς λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) ἐκ μείζονος ἀνιᾶς με διέξιων αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐπιπεπτωκέναι σοι, ὃς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύναμον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν, ἐπεί γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ᵈ ἤ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν,

ᵈ Ἤ τις] Εἴ τις W. male, ait *M. du S.*

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. *M. du S.*

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam *πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν* legas, illud ἓν ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἓν autem retinendum, *πεντήκοντα* ſimpliciter, ſublato *ἑκατὸν* ſcriberem. *J. F. R.*

50. *Οὐδὲν δέον*] *Cum minime oporteat.* *J. Br.*

51. *Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ*] *Haud auſpicato, malo omine.* *J. Br.*

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed *ἐπ' ἀγαθῷ τινι*. Est bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. *Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ δῆτ' ἐγὼ ἦλθον ἐνθάδ'.* *J. F. R.*

60. *Καὶ*

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ προέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μὴ σὲ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἁπλᾶν.

strae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἤτις μὲν ἡ ἀληθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ ἅμα τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας ἅμα λέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἅμα τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἤδη γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μὲν σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καλιδῶν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὡς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρῳδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερβαίνει. V.

* Παρῳδοκιμεῖται] Παρῳδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερβαίνει] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερβαίνεται, erat ὑπερβαίνει. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Soulius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mss. hauserit. J.F.R.

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senecta.* J.Br.

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀδυνάτων δὲ σκεπτομένων &c. M. du S.

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πάλαι οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii*. J.F.R.

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* J.Br.

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & Συγγρ. c. 9. M. du S.

3. Καιρὸν Ἑρμοτίμου ποιήσεται σε] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille incrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* J.G.

Ibid. Ἑρμοτίμου] Vid. supr. *Somn.* c. 9. καὶ τὸν χαίροντα Ἑρμοτίμου ἂν. M. du S.

6. Φοίνικα] Hinc adagium: Phoenice vivacior. J.Br.

12. Δώσω] Mallem δώσει. M. du S.

14. Προσέξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interragabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phœnicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adduxerit.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ὅτι φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ δεῖσθαι ἄγειν φάσκουσαι, καὶ ἀληθῶς αὐταῖς ἄδηλον· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν [e] διάκρισιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὅτι πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πῶς μακρὰ ἡ πεῖρα ἔφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕπῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κερδανεῖν γὰρ Ἑρμαίου ποιήσεταί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς ὅτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικα ἔτη βιῴη, πάντας ἐν κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, ὅτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, ὅτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανός ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δεήσει. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις

[a] Αὐτοὺς] Sic recte *P.* Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. [b] Γοῦν] Abest haec particula in *S.* Adest in *W.* Item in Edd. *J. P. H.* Fl. [c] Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. [d] Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B2.* [e] Διακρίσιν] Sic Edd. & M. [f] Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *J.* [g] Αὐτῷ] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. [h] Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἑρμαίου] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ Φοίνικα ἔτη βιῴη] Φοίνικα, * τὸ Ἀραβίων λέγει πλῆθος. *V.*

Hag. plures enim jam consulere nolo, quia non dubito quin rectum sit; vid. Ζευξ. c. 2. προσάγειν αὐτοὺς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πείθειν προσάξειν τούτους. Forsan maluerit προσάξαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγειν γυναῖκα, & ἄγεσθαι γυναῖκα, quod prius significet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πείθει . . . προσαγαγεῖν. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προσάξειν τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι χαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. J.F.R.

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, ἀπαύλων ἀποφαίνωσι). EPM. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί σοι ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ἅπαντα εἰδέναι τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἤκουσας; οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀφελεινόμενος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

EPM. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὅπως πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἐλέγχειν τὰ βέλτιον, ἢ ὅτως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῳ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὅσῳ οὐκ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς ἀφορμῆς δεόμενον. φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Gronov.* Adest in Edd. *J. Fl. H. P.* &c. b Σὺ] Σὺ *Pall.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τ' σκεπτικῆς ἴοικας, ὦ Λυκῖνε, λεγειν. ἐπεὶ γὰρ κἀκεῖνη ἀκαδημαϊκὴν πρεσβεύουσα αἱρεσιν μαλακολογεῖ τὸ ἀληθὲς. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τ' λόγων ἰσοδυναμίᾳ διόμενοι τὸ ἐπικρινοῦντ. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γνῶναι. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάστρεπτ. γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καίγε φησω. ἐπεὶ ἐ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λέγων ἄνθρωπ., εἰ μήτι ἐ σὺ τ' τῆς παραπολὺ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθῆς ἔχειν γνῶναι τῶν νῦν ἐχόντων. καὶ ὅτως τοῦς αἰτείους ἀλόγως πτῶσι. M.

34. Ὄνυχα μόνου λέοντ.] Ἀπὸ τούτου ἡ ἐκφώνησις ἐξ ὄνυχων ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἁ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unum disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὡς φησ' Ἀλκαῖος, inquit, ἐξ ὄνυχ. τ' λέοντα γράφοντας. *G.C.*

34. Ὄνυχα μόνου λέοντ.] Unde ortam paroemiam: ἐκ τ' ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. *J.Br.*

Ὄνυχα λέοντ.] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 2. Ὡς φησ' Ἀλκαῖος ἐξ ὄνυχ. τ' λέοντα γράφοντας. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivæ terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Tyrannicid.* c. 12. *J.F.B.*

51. Οὕτω, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀπέρριπται, *Solanus* in *Funt.* parentheſi includerat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ὅτως, legerem, ἅπας

ex illa portionis aeſtimatione collegiſſe, quantus integer leo eſſet, ex dignitate unguis effictus. Et tu ſane, ſi quis manum tibi ſolam oſtenderit hominis, reliquo contecto corpore, ſcies, puto, ſtatim, hominem eſſe, quod tegitur, etiamſi totum corpus non videas. Jam ſumma capita eorum, quae omnes dicunt, facile eſt in parva diei parte diſcere: illud autem nimis exquiſitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique neceſſarium eſt, ſed ex illis etiam poteſt dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma ſunt, quae dixiſti, dum poſtulas ex partibus nos cognoſcere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum noſſe etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo ſcire totum. Sic illud etiam mihi reſponde, Phidias unguem leonis videns num leonis eum eſſe cognoviſſet, ſi totum nunquam leonem vidiſſet; aut hominis tu manum videns an poſſes nobis di-

35 c ἀναλελογίαϛ ἡλίκ⊙ ἂν ὁ πᾶς λέων γέ-
νοιτο, κατ' ἀξίαν ⊖ ὄνυχ⊙ ἀναπλασθείς· ϗ
σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δεί-
ξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλαχαλύψας, εἴσῃ, οἶ-
μαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐϛι τὸ κεκαλυμ-
40 μένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ϗ τοίνυν
τὰ μὲ κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴ-
διον καλαμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ'
ἐξακριβὲς τοῦτο, ϗ μακρᾶς ϑ ἐξετάσεως
δεόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τ αἵρεσιν ⊖
45 βελτίον⊙, ἀλλ' ἔνεϛι κρῖναι ϗ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ
ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τ μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα
εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμ-
νημαι, ὡς ὁ μὲ τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν ϗ τὸ
50 μέρ⊙· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρ⊙, οὐκέτι καὶ τὸ
ὅλον. d ἔτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φει-
δίας ἂν πω̃ϛ e ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν
ὅτι λέοντός ἐϛιν, εἰ μὴ εωράκει ποτὲ λέοντα
ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, f ἔχῃς ἂν

ὅπως quomodo, id enim ſenſum facit planiorem, etſi formulas interrogandi etiam ſine particulis hujusmodi poni ſcio, ideoque mutationem haud adeo neceſſariam puto. J. F. R.

c Ἀναλιλογίϛ] Ἀναλιλογῆϛ Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur J. P. H. & Cod. P. Ἀναλογίϛ marg. Mor. d Οὕτω] Οὗτ⊙ Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω ſervant. e Ἰδὼν] Εἰδῶς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχῃς] Sic habere J. H. Fl. notat M. du S. Sed & reliquae ſic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντ⊙ ἔγνω ἂν] Τὸν ἐγκαλαμμαῖον λόγον, ὃς ἐϛὶ σοφισματώδης, ἐπ' ἐδνὶ καταῤῥίφων * χρη-
σίμων ἀναλαμβάνει. πῶϛ ἐϛὶ ⊖ μερικὴ γνῶσις αὐτόπτ⊙
ϗ ἀληθὴς, ϗ μηδὲν τῶ καθόλου διομίνη. ὡς φέρε τῶ ἀρι-
θμοῦ μέρη ὁ δύο ϗ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεπτικὸς ὁ
δέκα προσιχῶς, ὡς ⊖ τῶ δέκα ὁ ἑκατὸν, ϗ τούτου ὁ χί-
λια, κἀκείνου ὁ μυρία. ἐδὲν μέντοι κωλύσει τ τὰ δέκα μὴ
ἐπιϛάμενον ἰδιώτην, μὴ δέ γε τὴν ‡ ἁριθμῶν ὅτις φύσις αὐ-
τοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίϛαϛ ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία ϗ μία
δύο, ϗ δὶς δύο τέσσαρα. οὕτι ϑ πάνυ γειταῖ⊙ ὁ ἀληϑινὸν
λόγ⊙ τ τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδὴ
ἐδὲ τὸ κατὰ μέρ⊙. τὐναντίον γὰ ἀπὸ τ μερῶν, τὸ ὅλον
συλλογίζεται, § ϗ ἡ τ κατὰ μέρ⊙ ἄθροισις πρὸς γνῶσιν
¶ τῶ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφιαμένη. ταύτῃ γὰ
ὁ σοφὸς ** ὑμῶν Ἀριϛοτέλης τριτίσματά που †† τ ἑαυ-
τοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥϛε ⊖ ὁ τῶ λέοντ⊙ ὄνυξ αὐ-
τὸ τὸ μέρ⊙ γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ φειδίᾳ, εἰ ⊖ μὴ
τὸ ὅλον εἰδῆς, τὸ γοῦν μέγεθ⊙ παρασῆσαι τῶ θηρίου ἐδὲν
πεποίηκεν ἐμποδὼν, εἰ δὲ ⊖ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν
ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν σωωθήσεις, ϗ τ ὄντων ἁπάν-
των ἀνεπαίσθητον ζαὴν; ϗ φθόν⊙ ὑδείς σοι τ σοφῆς ταύ-
της ἐμπληξίας. δὶ ἣν ⊖ πρὸς τοὺς λύκους ἀνεπιμφθήσῃ ὡς
λυκῶν⊙ τῷ ¶¶ ὄντι ⊖ ὢν ⊖ καλούμ⊙. V.

* Χρησίμων] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit M. du S.
† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omiſſum fuerat in Ed. Clem. pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbatiora ſunt quae de numeris affert, ut & reliqua abſurda & inepta. M. du S.
‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρ⊙ pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente M. du S.
§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ ſupplevit M. du S.
¶ Τῶ καθόλου λεγομένου] Pro his & quae ſequuntur, usque ad ὑφιαμένη, in V. & M. legebatur ſic: Τὸ καθόλου ὑφιστανόμενον ἐπεὶ μηδέ τις φύσις. Ex Scaligeri adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. J. F. R.
** Ὑμῶν] Lege ἀμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν ſit. M. du S.
†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit M. du S.
‡‡ Τῷ φειδίᾳ] Τῶν φειδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?
§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.
¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ὀνόματι. J. F. R.

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο ἦν γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, ἢ λέοντα· ὁ δὲ φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τῶν μέρους τὰ λοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὁ δὲ φής, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ τέλη, καὶ τί θεὸς οἷον εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκοῦσαι, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, effecto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nosseti, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua dici parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπαι margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γίλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] O *puer*, *o imperite*. *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὄπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λεων, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λέγων, ut Μωμ. c. 4. & Ζ. Τρ. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Peric.* est γίλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οὐρανός, c. 58. ἅπας ὁ πλοῦς, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὄπται, nescio num *Simon Servenus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὄπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλοῦτον, *totus thesaurus, tutae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γίλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quali is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τῶν λόγων] Opsoporus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ τῷ

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον ᾖδεν, εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι σοφοὶ, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάτεως, οἶμαι, δέησει σοι καὶ ταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέγχῃ αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καταγνόησας, ὀλίγου γὰρ αὐτῇ γένοιτ' ἄν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μεταστιλάμενος τὸ μάλιστα, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας σοι τῷ ἱερείῳ ἥπαρ ἅττα τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύσῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παραιτησαμένῳ, ἀλλ'

ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καὶ' B2. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστῃ W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαθύῃς] Sic B2. & M. Reliquae Edd. male Καλαθύεις. In B2. tantum deest jota subscriptum. Καλαθύιν *Vorst.* *g* Παραιτησαμένῳ] Sic M. (a recent. manu) & P. Παραιτησαμένῳ Edd.

μέρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὅς'. *F. Gujet.* Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστῃ, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅττα τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosopherum sectam.* *J.Br.*

94. Καλαθύεις] Lege καλαθύῃ. *J.Br.*

Καλαθύεις] Καλαθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ ἱερέα, i. e. ἀλλὰ τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F.G.*

Καταθύῃς] Ita M. In impressis καταθύεις & παραιτησαμένῳ. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non θύοις cum illo, sed θύοιν. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καταθύεις] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξίλθοι & ἐπιδίξεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παραιτησαμένῳ. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δίον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παραιτησαμένῳ. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th.M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παραιτησαμένῳ, dictum esse per ellipsin τῆς σὺν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδὲ παραιτησαμένῳ, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τὄνομα, κέλθοι παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιαῦτα τὰ λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσοφεῖν.

gna mercede conducendum. sed conjectis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum inscripta habentibus, jubet puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde secundum eum cujus sors exierit, qui demum cumque fuerit, philosophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐδὲ σέ. σὺ δέ μοι εἰπέ, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεις ἅπαντας σὺ κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύμασθαι, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστον ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς ἀφ' ἁπάντων ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶσθ' ὅπως καταγελάσαι σου αὐτοῦ· εἰ δὲ καὶ ἁπλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τις ὕδατος;

§ 58. HERM. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipse ne unquam vinum emisti? LYC. Et saepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, odegustans & comparans, & inter se conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo gustu dicere poteras universum vinum quale sit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, bibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum sit. Haec si dicas, non putas te ab illis derisum iri? LYC.

[a] Γραμματιστὰς] Γραμματεῖα Fl. & mox etiam γραμματεῖον. Sed vulgatae nostrae suffragantur *J. P. H. &c.* Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari subit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione simiae Divinatrici subjicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jesuita, p. 94. qui se eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem societate anni 1611. hausisse ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλοντα, καὶ μητρὸς ὀρφανισμόν. Sic hanc vocem, ex Interprete *Aristophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Eustath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ οὐ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. B.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opsoporus *sui sub initium boni & digni incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter advertit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit 1. nimm. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *sextarium* vel *sestarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omissum, sensum perturbat. *M. du S.*

30. Ὠνητός γε] *Gratum mihi feceris.* *J. B.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura supplevimus, quas & sensus postulat, & vox ἀμ, ut omitteret, Librario oscitanti ansam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente *C.*

LYC. Equidem arbitror, nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philoſophiae ratio. Quid ebibere dolium opus eſt, cum poſſimus de parvo guſtu ſcire, quale ſit univerſum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuviſti me! dum enim effugiſſe te putas in naſſam eandem incidiſti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipſa ſe ſatis prodit, & notam omnibus, vinum, ſumis, eique aſſimilas diſſimillima, de quibus nempe diſputent omnes, cum ſint obſcura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi ſimilis philoſophia & vinum ſit. Numquid in hoc ſolo, quod etiam philoſophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inſpiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio univerſum ſimile ſibi eſſe, nec profecto id abſurdum; ſed etiam ſi quis hauſtum vel tantillum illius guſtet, illum ſtatim ſciturum quale totum ſit dolium: conſequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod ſequitur. Philoſophia & philoſophi, v. g. magiſter tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ σκοπεῖν τὸ πίθου, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' οὐκ ἔσωσάς γε· οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, εἰς τὴν αὐτὴν κύρτον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αἰθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι διδόασι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομείξαντες· εἶτα σὺ δ' ἐπισκοπήσομεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο σμικρὸν ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεται αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀνείποιμι. ὅρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλόσοφοι, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

[b] Εἶ] Ex Cod. W. inſerui; nam deeſt in omnibus Edd. [c] Αἰθομολογούμενον] Sic Edd. conſtanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* [e] Κατὰ] Καὶ *Bz.* male. Κατὰ ſervant reliqq. & M. [f] Ἀνείποιμι] Ἀνείποιεν W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut *Jenſius* correxerat, ſic eſt in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemſterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeſchyl.* 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philoſophis veteribus dicunt Graeci ſcriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophiſtis, qui ſapientiam & diſciplinas quaeſtui habebant, & falſa pro veris docebant, bonis mala miſcebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui doloſe metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud *Ariſtoph.* alioſque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin ſignificaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priſcae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Ariſtot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. ſeqq. videri poteſt. *J. F. R.*

Ibid. Κερασάμενοί γε] *Aquam immiſcentes.* *J. Br.* Κερασάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falſa menſura vendant. *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοις; πολλὰ γάρ ἐστι προδηλα ἐν ἑταίρᾳ. ἢ σὺ δὲ οἶσθ' ὅτι παρόμοιος αὐτῷ κατὰ τὸ Ὁδυσ-

μέραι, ἢ ταὐτὰ αὐτῷ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ περὶ τὸν Ὀδυσσέα πλανώμενον, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν εἶδόν τέσσοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων πολλῆς· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ ὅπως' ἂν εὕροις τὸ κεκτά-

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

60. HERM. Qui enim possit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectarem il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. b Ἀεὶ] Deest in M. c Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vss. emend.* ὥστε μηδὲν ᾖ . . . καὶ ἄλλως . . . . At in vulgatam consipiant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περιπλανώμενον, καὶ περιπλανώμενος· εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse?* Sed nihil certius juxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ἑσπέραις, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ἑ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον; scilicet alia identidem proponi, quum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J.J.*

Ταὐτὰ] Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jensius* inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἰκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui codicis pro εἰκὸς adscripserat εἰκῆ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero qui meminissem Hermotimum XX. annos perpetuos magistro Stoïco operam dedisse (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulisse*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim absque codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκόσιν ἔτη *Solanus* jussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione est suffulta, & *Car. Gesneri* versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi *Solani* sive *Sonelii* emendationem valde probo. *J.F.B.*

53. Περιπλανώμενος] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro οὐ τὸ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis *Epist. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi οὐ dicendum fuisse volunt; satis multis probat Rev. *Jac. Elsn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J.F.B.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus ſias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

ἔχρεον ἐκεῖνο πρόμα, ἢ πάλαι [d] διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε σάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς ἡ πρόμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ ἐκ τῆς ἱερᾶς πάμπλου, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐκ ἔτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἐν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπόφανα καὶ μᾶζα τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

[d] Διψῆν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. [e] Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. [f] Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. [g] Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* [h] Ὑπόφανα] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ἃ — καὶ ἄκων. *A.V.*
Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων ἀφεῖσις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆ ἱερῆ πάμπτου] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine ementis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μᾶζα τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύτας, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὡς ἀφιλῶν τοῦ πυροῦ, ὑπερ ἦν, ἀνίδυκέ σοι δίγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἐ οἱ ἱρίσινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ ἰύτακεῖς, &c. *Dolium quidem & campo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Ἡ μὴν χιλιέτους, καπιθωύξω γε πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὴ, pergit, ἱτριῶν τε ὤφθη, ἃ παρήγου ἐ ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲ γὰρ φαῦλον πρὸς

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τὴν σπερμάτων, ᾗ ὃς ἀφελὼν ἂν πυρῆς, ἔδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἢ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, ἢ οἱ κύαμοι ἢ ἀλφάκενοι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὃν φήσει τις ἂν πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποιά ἐστιν· εἰ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτερόιόν τι ὕφθη, ἢ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δέομενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πριάμενος, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφέτῳ τῶν Δαπολείδου, [c] ὡς ἂν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, ἢ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν οἶνον, ὡς κοτύλην πριάμενος, ζημιῶσαι ἂν τὸ κάπηλον, εἴτως ἀπίθανα γθύσμε-

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud esset, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

[a] Εἰ δὴ . . . . ὠφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* [b] Ὃν] Ὅν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. [c] Ὡς ἂν αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πριάσθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφέτῳ τῶν Δαπολείδου, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, ἢ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφέτῳ τῶν Δαπολείδου] pendet ab sequentibus, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint considerandа, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὕφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κινδύνου tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὕφθη. Quia & verba illa ἢ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ὕφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφέτῳ τῶν Δαπολείδου, ἢ μικρὸν εἶναι κακὸν ὕφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακτοῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκεινται. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀσελ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐπόμενος φιλοσοφοῦντι· μιτρεῖτε τὴν Κλειὼβιν &c. *M. du S.*

87. Τῷ πρώτου] Inteilige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Sonius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. F.*

Ibid. Ὁποιά ἐστιν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lect. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater G. O. *Reizius* adducit in Belg. Graec. p. 386. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἐρώτα, τί πράττει. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. αὖτ' ἐν ὁ δράσις; & Nostrum infra c. 81. f. ἢ τί χρὴ μᾶτερ ἱμείρειν αὐτοῦ, τί ταῦτα λῆρεῖ. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἑνὸς ἢ δ'. legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ἀλήγει πρὸς πολλὰς μεριμνὰς ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μαλλοῦσι κυδυνεύειν. &

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum ſit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim diffluereret; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, &

νος· Φιλοσοφία δὲ, εἰδὲν ἐν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] εἰδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, εἰδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ὑπερρεῖ γὰρ καὶ ἡ παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον εἰ σωτεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται).

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. εἰδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀπολέσαι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς,

[d] Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. [e] Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. [f] Κωνείῳ] Κωνείῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. [g] Ἀποκτείνει ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτάνῃ Fl. Ἀποκτάνει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως * μὲν † ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ‡ ἐπιῤῥεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. *V.*

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ *M. du S.* Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. *V.*

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. *Clerici.*

‡ Ἐπιῤῥεῖ] Ἐπιῤῥεῖ erat in Edito, ἐπιῤῥεῖν inde fecerat *M. du S.* Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi, quia id voluiſſe *Scaligerum* ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. *J. F. R.*

& *Demoſth.* 148. 1. ὁ τῶν δυοῖν ἐδεήθη ἑτέρου ἄν. *M. du S.*

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἔφηθα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ ἐ αὐτὸς ἔφηθα ἡ μικρὸν εἶναι κακόν; vel ita: ὡς κ. α. ἐ. ἡ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ἔφηθα huc revocare, cum alia jam conſtructio intercederit, videbatur duriuſculum. *J. M. G.*

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam ſic ſenſus fit planus: ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἐστὶ vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ὡς τῷ συρφετῷ ὠθεπολεῖσθαι ἡ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* *J. Br.*

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως μὲν ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιῤῥεῖ, conſule paroemiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. *J. B.*

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* *J. Br.*

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. *J. Ald. B2.* & *S.* &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur: quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δανάς, ut ἰλιὰς, ἰλιάδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. *J. F. R.*

14. Ἀναμιῶν] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγχρ. c. 7. *M. du S.*

Ibid. Ἀνοήτους] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait *M. du S.* At cum ibi legatur λιπαρῶν ἂν ἢ κομῶν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam λιπαροὺς & λιπαροὺς utrovis modo dici. *J. F. R.*

οὐκ ἂν [a] Ἀπιθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τὐλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολέσαι τὸ ὅλως γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν ἔδειν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθοι, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπόν σε τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὀλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, πρόχωρει ἐς τὸ πρόσθεν τὰ ὁδοῦ, καὶ πέραινε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βιαίως ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλ-

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, numquam aliud me

[a] Ἀπιθάνοιο] Ita *J.* Fl. *H. P.* & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c. & M.

17. Ἀπιθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀπιθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. *M. du S.*

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. *M. du S.*

25. Ὁ μὲν βίος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. *G.C.*

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. *Th. M.*

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βιαίως ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐρεῖτε. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weeten / dat ik nat niet anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴπειαν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἑκὼν ἔφης σπουδῇ, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ἐπ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγῳ συμμαχήσας, ἀφέλωνται τὸ βίᾳ, ἢν ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripiat*, vindicet. *J. F.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἄλλο τι] Opsoporus ut nu *quid interim dicam aliud.* Benedictus *me numquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κ(αὶ) τ(ὴν) ποιητὴν αἰτιᾶσθαι c αὐτὸν, ἕως ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τ(ὸ) βίας, ἤδη ἀγόμενον. εἰδὲ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. EPM. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ-τι ἄρρητον καλαλέλειπ(ται) αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῆς, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι καὶ μείζονος d ἐνδεεῖν. EPM. Τίνος τούτου; ΛΥΚ. Κρίσεώς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ ἀληθείας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τ(ὴν) τοιαύτην διάνοιαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐσκεμμένα εἴη. Ἐπιδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι μὴ μελλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ὅτι σοφίας αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ e ποιοῦντα. οἱ δὲ νυκτὸς καὶ

c Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὐτοῦ *Marcil.* M. in litura ν. Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M, P. e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *F.G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσαι] *Homer.* Il. ν. *F. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ὅς' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. ἀ. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F.G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσαι αὐτοῦς corrigit *Th M.* Et marg. B2. *F.F.R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est, Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. *F.G.*

57. Τοῦ τοιούτου] Τοῦ κριτικοῦ. *F.G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F.G.*

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μὴ μελλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H.V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μὴ μελλοντα, καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopaeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *F.G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. *F.G.*

ᾗ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τὰς λέγουσας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, ᾗ τότ' ἤδη ἐξεῖναι σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῄς. ἐγὼ γὰρ τούτων ἱκανὸς ἀνθρώπων βίῳ ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ὅτι [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ὅτι δεῖν, ᾗ ὅτι δοκεῖ κρῖναι, ᾗ κρινάντα ἐλέσθαι, ᾗ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτούς, οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, ᾗ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πάμπολλούς γε ἀφειλκυκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ ᾗ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλῃ· ἀτεχνῶς [f] γάρ με ἀφιάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπασιν ἔλθωμεν πειρώμενοι, ᾗ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔστιν ἔχειν νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum demum licere post firmam electionem, philosophari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita sufficerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non assequor, quid illa sibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλομένου F. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἕκαστον ὅτι δεῖν] Ἕκαστον δεῖν discretim sola Ald. male. d Γάρ] Sic L. P. M. & marg. Alw. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμου P. Vulgatam servant ceteri, & Edd. f Γάρ με] Μὲ γὰρ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διεδῦναι F. male. Διεκδῦναι legendum adscripserat Faustinae Solanus, frustra, ut postea ipse vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, *Μετὰ τὸν βίον φῄς· ἐγὼ γὰρ τούτων, ἱκανὸς ἀνθρώπων βίῳ ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. καὶ ἐπιδόντα, κρῖναι. καὶ κρίναντα, ἑλέσθαι. καὶ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominum vitam satis longam esse, ut omnia pertinscret, & accurate singula perspicias; perspectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philosophetur.* Saepe supra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἰέναι in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι. *Etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. ἀλλὰ τοίνυν σε, εἰ μᾶλλον Στωϊκῶν τὸν ἄριστον αἱρεῖ, καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἰέναι. *Oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cognitum sis, si non per omnes, per plurimos saltem ipsorum ire.* supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφίξομαι. c. 42. ἐπὶ

illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud possit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi caussa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. LYC. Verum enim vero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. LYC. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἰόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ὑπερκλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ οὐ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀλίγους, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν οἱ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποίόν τι ὄν, καὶ λέγουσιν ἄλλο ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει

h Ὁ δὲ πάντα] Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd. *i* Ἢ γάρ] Ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant. *J. Fl. H. P.*

δεῖσθαι ἐπὶ πάντας σὲ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. *J. F.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jensii* secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖ] Restituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro γε quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παρέλκειν illud μοι. F. G.

78. Οἱ ἁλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æsop. alludere. *A. K.*

86. Οὐκοῦν πειρῶ διανεῦσαι] Hoc *Opsopoeus* verterat: *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effingias.* Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. *J. F. K.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οὐδὲν πεῖν, *Opsopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium est, peritiae natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristoph.* Plut. 114. Et *Kuster.* idem ex *Eurip.* adstruentem. *J. F. K.*

2. Ὁ δὲ πάντα] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τ̃ Φιλοσοφιῶν, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. EPM. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ' ἂν ἅπαξ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάλιν ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τ̃ λόγον αὖθις αὐτόν· ϗ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐς' ἂν ἄδηλον, ἢ, εἰ ἔν τι τούτων ἐστὶν, ἂν οὗτοι λέγωσιν.

EPM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτιν τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τ̃ Φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, ϗ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τ̃ Φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον Φιλοσοφίαν τ̃ ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἅπασῶν Φιλοσοφιῶν χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τ̃ ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανὸς ἔστιν, ὑπερεξεπίπλες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erit, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum manet, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista tum demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique sectae sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΑΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit personn. ΑΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ξ in *S. J.* Fl. *H.* & M. Adest in *P.* & *B2.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἴνα ϵ̓ εὕρῃ. τίς * ἂν εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὢν; ϗ τίς τούτῳ πιστεύσει; τ̃ ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κατορθοῦν ϵ̓ ἀδιάπτωτον. M.

* Ὢν] Lege ἦν. num autem illud ὢν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτιν τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* vertterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem*, *indoctam*, *impolitam*, *incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba hæc εἶτα ϵ̓ μὴ substituendum est hoc pacto: εἶτα ϵ̓ μὴ. ΛΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personæ ΑΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophia incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τίττιξας ξυμβαίνειν λέγων, nempe ὡς δυοῖν δυοῖν συντιθεμένοιν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod sæpe usurpant Græci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo poſt terminum vitae ſingulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipſum quoque dubitatione non usquequaque liberum eſſe pronuntias, qui dicas, obſcurum eſſe, inventane ſit olim a philoſophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num poſſis juratus dicere, eam inventam ab illis eſſe? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipſa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui ſe Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos eſſe dicant, eorum partim ſcire rationes ſingulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera iſta. LYC. Diſcernere igitur eos qui ſciunt, & dignoſcere ab his, qui cum neſciant, ſcire tamen ſe dicant, nonne operoſum valde eſſe tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, ſi optimum Stoicorum noſſe volueris, ſi non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ὑπερήμερον [c] γίγνεσθαι τἀληθὲς ἑκάστῳ βίῳ. τελευτῶν δὲ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνεπιδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρητὸν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε καὶ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν, τι εὑρητὸν πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, εἰ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ μὴ ὅτι πάντας, ἀλλ' ὅτι τοὺς πλεί-

[c] Γίγνεσθαι] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* [d] Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Neſcio quare. [e] ΛΥΚ.] Deeſt in Edd. Adeſt in *J.* W. & P. [f] ΕΡΜ.] Deeſt in Edd. Adeſt in M. i. e. deſignatur ſolitis punctis. [g] ΛΥΚ.] Deeſt in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem ſequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὧν φῂς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* ſ. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τῆς ἰδίου βίου καὶ χρόνου φείγεσθαι recte interpretatus eſt ex *Cicerone Tollius*, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae noſtrae ſpatium circumſcriptum eſt.* *J. M.G.*

45. Τελευτῶν] Sic ſupra c. 46. Hic rurſus Edd. *J. A.* 1. *H. P. S.* quas conſului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J. F R.*

48. Εἴτε δὲ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota perſonae, Εἴτε δὲ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th. M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoſcunt Luciani perſonam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum eſt, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac ſi ita edi curaſſem; licet priſtinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J. F. R.*

Ibid. Τί εὑρηται] Τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina perſonarum, videlicet: τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th. M.*

Τί εὑρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera viſa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. perſonas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem perſona interrogaret ac reſponderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae reſponderet Cod. M. ſolitis ſuis punctis deſignans *Hermotimi* perſonam, eamque ſequi lectionem decreviſſem, neceſſario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etſi Codex ibi non addiceret; nam ſi hanc omiſiſſem, nova confuſio orta foret. *J. F R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoſcit M. quem ſuis punctis, pro more deſignat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; ſententiae tamen id neceſſario poſtulanti reddimus. *M. du S.*

πλείους αὐτῷ ἐλθεῖν, ἢ πειραθῆναι, ἢ τ ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, ἢ κριλικὴν τ τοιούτων δύναμιν προσαμένον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. ἢ σὺ ἢ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τ χρόνου, [a] ὃν ἔχων παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα ἢ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, ἢ μόνη σοι αὕτη πιστὴ ἢ βέβαιος ἐλπὶς ὅπῃ τ ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ ὑδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, ἢ χωρίζειν ἀπὸ τ ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [b] ἢ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας ἀφαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα ἢ ἀχίβδηλα, ἢ ἃ προσκεχομμένα· ἢ εἴ πού τι αὐτῷ τινὰ δύναμιν, ἢ τέχνῃ πορισάμενος, [c] ἧκεις ὅπῃ τ ἐξέτασιν τ λεγομένων. εἰ δὲ μή, οὐ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε τ ῥηθὲν ἄλλον ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προσδεχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ὑπὲρ τραπέζῃ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄρρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ ἢ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ ποταμίᾳ πεφυκότι, ἢ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tenere, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi probi & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet:* sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

&

a [a] Ὃν] Οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in J. Fl. H. P. &c. c [c] Ἧκις] Ἄγεις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλῷ J. f [f] Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ὑπὲρ τραπέζῃ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τ τραπέζης ἐκχυθέντι, ὃ ἀφ' τ ἰσορροπίαν ϵ τὸ ἀπαρέγκλιτον τ τραπέζης ἐπὶ κλίνης μένον, ἢ τ ἐπιφανείας ἑστανεικὸς * τῷ δακτύλῳ ἐκτεινομένῃ αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυθῆς φύσεως † ἐπέχον ϵ ἀτρεμεῖν μὴ ‡ πεφυκός. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, 8 jubet legere *Solanus*. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. J. F. R.

† Ὑπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχειν, quod in *Cler.* Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. J. F. R.

71. [a] Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter est repetitum; nam qui paullo supra, a verbis ἢ ἀφαγιγνώσκειν incipiens numerare velit usque ad ἢ τέχνῃ, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam quaestus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per ὅς, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. Dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὴ, ἠδὲ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. [c] Ἧκις] Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod God. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω ita ab

de minuta quaevis aura flatu suo commoveat.

69. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum desines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona possidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi dijudicandique facultate instruat, &, quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia jam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, &, quod est in proverbio, ἐκ τοῦ κακοῦ τὸ κακὸν ἐξελαύνομεν.

κρά τις αὖρα ἀφυσήσασα, ἀφανιοῦσα σὸν αὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, ἢ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξει σε, ταύτῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, ἢ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, ἢ κρίνας, φιλοσοφήσεις, ἢ τὸ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτήσαμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλοῦ γὰ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν φάνης τις τοιοῦτος, ἀφαντικός τε, καὶ ἀκριβικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικὸς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς ἀσκήσεως δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν [g] οἶδά σοι, ὠἐξθυρόπλι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἐφ' ἑτοίμην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὐθέτως χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. εὐθὺς γάρ σοι ἐξθυρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ προῤῥωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρόσθεν ἦμεν, καὶ κατ' τὸν [h] παροιμιαζόμενος, πολ-

g Οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἶδά Ald. H. Fr. J. h Παροιμιαζ.] Προαίρουσ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

absolute usurpatur, pro *venio*, i. e. quasi ἄγω με, *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅσοι Ἀλεξάνδρου — ἐπάγοιλα ἐκεῖσε ἐδίξαντο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντ' Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλῶ συμπεφευγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιλα δὲ κώμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρεῖναι ὑφορώμενοι. J. F. R.

81. Τὰς ῥῖνας ἕλκειν] *Erasm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλῆ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Casaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philostr.* p. 587. τοῦτο ἀμαθίαν μὲ οὖσαν προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἰσθῆτα, ἢ ἀργύριον, σύμπαντα χειρὶ ἐχρήσατο. καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θριμμάτων τῷ Θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & supra *Revivisc.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. consensum sequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc est τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζης οἰκουμένῳ ὕδατι, ἢ ἀφ' τὸν ἰσοφορίαν ἢ τὸ ἀπαρχόμενον τῆ τραπέζης ἐπὶ χόρας μόνον, καὶ τῆ ἐπιφανείας ἐπανιοῦσης τοῦ δακτύλου ἐχετηγοῦντι αὐτὸ φιλοτίμως, φυτῶν φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμοῦν μὴ πιφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ sunt repetitiones comparationum quæ passim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua super mensam injecta vel effusa.* J. Br.

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo fodere, Luc. VII. 24. ubi *Elsner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φής; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀποδεῖξαι, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν ἢ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑρήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑποτιθέμενος οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν ἢ ὀρθῶς κρινεῖ ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ὑποτιθέμενον, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν ἢ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποβαίνει, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, οὐδαμοῦ στῆναί τε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἷόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γὰρ πλεῖσται [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζουσι εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συναπτουσαι, ὑδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥστε εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὅλοι φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν

bio, poſt multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, quî judicare poſſit, an vera ille dicat? Et hujus ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus dijudicare eum, qui judicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat, & ut ſit infinitum, cum ſtare nusquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſima manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *B2. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & ſic *Vorſt.* voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorſt.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deeſt in Edd.

24. Εἰ ὁ ὑποτιθέμενος] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐστι καὶ τὸν αὐτὸν τοῦτο λεγόμενον ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπρ.] An γάρ τοι? *F. G.*
Γὰρ λυπρ.] Inter haſce duas voces inſerebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*
24. Ὑποτιθέμενος] Hujus vocis vim hic locus oſtendit Lexicographis non ſatis perſpectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*
34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. *F. G.*
35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*
37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoſcit. *M. du S.* At Oſporoei verſio exprimebat illud *tamen*. *J. F. R.*
43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae ſuae opinionis eſſet, exclamat, Οἵμοι ἐργάσω, ὦ Ἀνάξη, ἀνθρακιάς μοι τὸ θησαυρίσας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis ſordes; cui ſimilem labem addas licet ex Aſtrolog. c. 23. ἐργάζοντο. Corrige tandem hic ἐργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi ſcriptoribus talia ſunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum eſt in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσαζ ſcribitur pro ἐργάσαζ. *J. J.*
Εἰργάσω] Cl. *Jenſii* emendationem auctoritate ſua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*
Ibid. Ἀνθρακιάς μοι τὸ θησαυρὸν] *Eraſmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascеris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θεοῖς, ὅτι τ αὐτὴν ἀρχὴν, ϗ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, ϗ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι ϗ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζόντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οἱ φιλόσοφοι σκιᾶς μάχονται. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅρα ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, ϗ αἰτιῶτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἐκθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ὁπηνίκα ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτο, ἢ αὐτὸς αὑτῷ ἀναπλάσας, ϗ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, ϗ κατ' τ ἀνθρώπου φύσιν. ϗ δὴ ϗ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ ϗ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ οὗ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τὰς ὀφθαλμὰς ἀνοίγων, ϗ τ ὕπνον ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν εἶδες; πάσχουσι δ' αὐ-

[e] Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit Bz. εἰγάσω exhibens. [f] Ἢ τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* J. Br.

Ἄνθρακας . . .] Infra rursus Ζεύξ. c. 2. f. M. du S.

49. *Περὶ ὄνου σκιᾶς*] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* J. Br.

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ, v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. M. du S.

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. F. G.

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* Æ. M.

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. *Pr. l. c.* 6. & *Is. β. c.* 35. nisi quod in iis locis ἀνεθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. M. du S.

αὐτὸ καὶ οἱ τὴν * κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν· οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀνθιλέγουσα, κἂν πλησίος θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν καλοσσαίας τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτος ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἂν, φατέον πρὸς τὰ ἀπαιτοῦντα τὸν οἰκιον, ὡς πολλῷ μεμένοντα, ὅτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου καὶ παρεγκλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τοῦ μὴ τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Usu illud venit etiam iis, qui veram illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ὑπ' ἐρεῖδον ἀφ' ἅπαντος τοῦ βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· ἀφανάστατα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε ἀφαπέμψει εἰς τὸ λοιπὸν, τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων ἀφέστηκε, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod supereſt vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

a Κενὴν μακαρίαν] Κενὴ Ε μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. J. Fl. H. P. &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ εἰς τρυφὴν Ε ἐὐστοχίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ Ε μακαρίαν μὲν ἔστιν εἰπεῖν τοῦ ὕπνου τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴν δὲ ὅτι † μηδὲν ἰσχὺς ἔχει Ε βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου ‡ καὶ τὴν § εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο Ε τὸ τῆς θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ἀπομαξάμενος, ὡς κατ' ἐκεῖνό γε τὸ κενὴν μακαρίας ἀφεστώσας. V.

* Τὰ] Deerat in V. inserui ex M. M. du S.
† Μηδὲν ἰσχὺς] Μηδ' ὅλως M. Nun agnoscit Bourd. M. du S.
‡ Καὶ] Κατὰ erat in Edito, sed mutavit M. du S.
§ Εὐημερίαν] Sic etiam est in C. M. du S.

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν Ε εὐστοχίαν, καὶ, ὅτι μηδὲν ἰσχὺν ἡ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. J. B.

80. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάττουσιν, ὅτε γενόμενα πώποτε, ὅτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, ἀφ' τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b.] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρξω εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρου ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τὴν αὐτὴν σκιὰν ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὃς γε μοι εἰκάζομαι φαίνεται, τὸ τὰ λεγόμενα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπειδὴ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ ἀφ' τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς τὸ εἶδος, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτιν λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ τὴν ἀγαπωμένην, διὰ ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὴ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς οὐμοῦ ἔτι ὀπισθοφόρος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήτασεν εἰ ἀληθὴς ὁδὸς, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τὰ πρόσθεν ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς [d] αὐτοῦ ἡγούμενον, δέον ὅπῃ τὴν εἴσοδον, καὶ χρὴ τὴν ἀρχὴν [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτέον.

b Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκεῖνον Pell. & *Marc.* Καὶ *Solanus.* c Ἐξήταξεν] Ita bene *J. Fl. H. P.* & W. Ἐξέταξεν male *S.* d Αὐτοῦ] Sic *J. H. P. P.* & M. Deest in Fl. e Εὐθὺς] Αὐτὴν marg. *AIW.* f Εἰσιτέον] Ita Fl. *J. P. S.* &c.

17. Λαβὴν] Ἀφορμὴν, μίμησιν, ἐπαφήν. *V.*

80. Ὡς ἀπὸ τοῦ ἑρμώνου] *Ut ab eo qui hoc pronunciavit.* *J. Br.*

91. Παραπίμπλησι] Conf. infra Διωξ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἐπαιν. Δοφλ. c. 1. *M. du S.*

92. Τὰ παράδοξα] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. *J. Br.*

94. Ἱπποκενταύρων ἢ χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernûm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimæram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. *G. C.*

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. *Th. M.*

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcmenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe καὶ. *M. du S.*

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: *si ἀληθὴς* emenda *si ἀληθὴς ἐστὶ.* Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. *J. F. R.*

30. Ne-

Ὁ δὲ φημι, σαφέστερον ἐν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον προθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντί γάρ τινι τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλός, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, οἷς ἦν χρὴν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ὅτως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ὅτι ῥᾴδιον τὰ λοιπὰ, καὶ ὅπως τύχοι, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelliges, si conſideres & conferas ejusmodi quidam ſimile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuiſſe quondam tricipitem & ſex manibus hominem, ſi primum iſta facile recipias, non explorato, fierine poſſit? Sed fide illi habita; ille ſtatim conſequenter ſubjungat caetera: eundem hominem ſex habuiſſe oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emiſiſſe, & oribus tribus ſumſiſſe cibum, & triginta habuiſſe digitos, non decem, ut quisque noſtrum, in ambabus manibus: ac ſi bellica opera opus eſſet, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut ſcutum habuiſſe; trium vero reliquarum unam dejeciſſe ſecurim, alteram emiſiſſe lanceam, tertiam uſam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo ſtatim videndum erat, poſſet ne recipi? & an concedendum ſit, rem ita habere. Ubi vero ſemel illa dederis, adfluunt quaſi reliqua, nec usquam ſubſiſtent, ipſumque illud negare fidem non jam facile, cum conſequentia ſint & conceſſis principiis ſimilia: quod quidem vobis accidit.

[a] Ταῖς] Ex W. Abeſt ab Edd.

30. Ποῖ τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Perſicam*. An credimus utique Lucianum voluiſſe ea voce id exprimere? Et cur non peltæ addunt interpretes gentem, cui illa in uſu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντες] Iſta verba οὐκ ἐνοῦντες εἰ μὴ γινοῖτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, peſſime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falſum etiam ſit, quod priori eſt conſentaneum*, cum haec ſit ſententia: *non conſiderantes ſicubi quid ſe invicem conſequatur*, (vel *ſibi congruat*.) *quamvis falſum ſit*. ut ſi quis credat bis quinque eſſe ſeptem, *credat etiam* quater quinque eſſe quatuordecim, paullo poſt δοῦναι τὰς ἀρχὰς τῶν προαιρουμένων ἑκάστης, non eſt, ut Latinus, *datis uniuscujusque ſectae principiis*, ſed *admittentes, concedentes principia uniuscujusque ſectae*. ſtatim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τὴν ἀρχὴν ὁρμωμένην, *cumque a falſo principio exordiatur, vera tamen ad falſam demonſtrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne ridiculis extorqueas, quae ſic interpretanda: *& poſtulat pro demonſtratione vera dicere, ex falſo principio ingrediens*. hoc eſt pro demonſtratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, ſeu hoc ipſum verum dicere, quod jactat, vult pro demonſtratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, ſit falſum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μὴ] Forſan εἰπεῖν. Certe ſenſus eſt, *nunquid antecedentibus ſatis conſonum, falſum tamen ſit*. In M. & Fl. εἰ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅτῳ ταὐτὰ αὑτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδος] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elſnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κοσμός σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etſi mundus te non cognoſcat, ego tamen te cognoſco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἐπείλα ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τινὶ, καὶ μὴ ὄσαν, καλλιπόντες, ubi καὶ μὴ ὄσαν quoque ſignif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Cl. *Goſſer.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemiſſis ſatis adparet. *J. F. S.*

55. Ad-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, mitio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

50 ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ χτ' ἕ εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ δ' ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ 55 τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὅτι σαυτῷ, ἑπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάλιν ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεω- 60 μετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλκόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅτι σαθροῖς τοῖς 65 θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους δ' ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς δ' προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς 70 ἑξῆς, καὶ γνώρισμα δ' ἀληθείας αὐτοῖς τ' ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲ ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἴ πῃ] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *c* Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. B2.* Αὐτῶν *P. S. A.* *d* Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. *e* Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲ ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι θεμελίους, in *Dial. Achillis* & *Antilochi* dixit, Φάμι δὶ πολυμυθίαν ἔ ἡ κατανία τῦ πράγματος. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτι, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πραὶ deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἵππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

[a] ἰδεῖν τἀληθὲς, ἢ καταγνῶναι τὴν ἐξαπάτην ἑαύτων ἐπαινον· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀλίγου γέροντες ἤδη γεγόμενοι, ὅμως ἀναδύεσθαι, αἰδούμενοι εἰ δόξουσι τηλικοῦτοι αὐτοὶ ὄντες ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔσχολες εἰ συνίσασι, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, ἢ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁποσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὁμοῦ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι συμμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτούς. ἢ γοῦν αὖ καὶκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἤν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν ἢ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων σκιπσούσιν, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνοίας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τὴν ὁμοίαν [c] παραμυθίαν. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, φιλαλήθη τε κἀλη-

verum viderint, suosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet sero demique senes jam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praesentia, & quotquot possunt ad eadem hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae sibi usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non jam graves ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum vo-

a Ἰδεῖν] Ἰδὲ male P. Vulgatum tuentur priscae Edd. b Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχωσι Fl. M. & *Coll.* c Παραμυθίαν] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *Al.* παραμύθιον habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jens.* in ferculo liter. p. 9. & 10. existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio, si ei hunc *Luciani* locum opposuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elsn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. *J. F. R.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuisse ὡφελῆ μυθίαν. quod vitium *H.* quoque eum obsideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id sustulerat *Soulius* sive, si mavis, *Salanus*. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, quia Edit. *Junsin.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Clar. *Hemsterh.* Etsi forsan, si possedisset, ejusmodi minutias non adnotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

86. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδόντες. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipso M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λέγει — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2. Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Meo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienfium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coisl.* p. 490. In Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἐξαγωγὴν ἐφρούρουν τριάκοντα τυράννους ἐγκατασταθέντας παρ' αὐτοῖς, οἱ καὶ τὴν πολιτείαν μὲν τοῦτα κατὰ ἐκκλησίαν τοῖς λαοῖς. κατελθόντων δὲ τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτῶν Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi.

ca ; & frugi , & juſtum , & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt , cum ſcire ſe putent ; aut quod ſciunt occultant , prae timiditate & pudore , & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam , per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia , ſitque eorum oblivio , ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt ; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe , aliam vero quamcumque nullam : ac videamus deinde , num illa talis ſit, ad quam pervenire , & quam aſſequi aliquis poſſit ; an vero fruſtra laborent , quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa , de eorum felicitate , qui ad faſtigium ejus delati ſint : ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur , melius tute noris , inciderisne unquam in Stoicum talem , & ſummum Stoi-

τοιοῦτον, ἢ χρηστὸν, ἢ δίκαιον, καὶ εἰ βέλει, φιλόσοφον· εἰ γὰρ ἀν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ [d] γε ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, [e] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ [f] εἰδότες, ἀποκρύπτουσιν ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προλιμᾶσθαι βέλεσθαι.

Καίτοι πρὸς τ' Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἐᾶν Ἰέφθω, ἐάσωμεν, αὐτῶν καλαβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτοῖς, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἐφ' οἷς εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τοῦ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τιν' ὀφθαλμὸν τετύχηκας Στωϊκῷ τούτῳ [k] ἢ Στωϊκῶν τῷ

[d] Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. [e] Ἢ οὐδὲν] Οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* [f] Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Εἰδέναι Edd. *J.* Fl. *H. P.* [g] Ἥλιπα] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* Ἥλιπα Gr. [h] Πάντα] Πάντας W. male. [i] Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδοίης W. [k] Καὶ] Ἐς W. [k] Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. [a] Ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἀφεγγυόμενοι λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. εἴ τινες παρελαθόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μὴ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων δὲ τῶν τυράννων, ἡ γενομένη μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσεως ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξίτηλα εἶναι. *V.*

[a] Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis , nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes doſter. *J.C.* Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia , huc etiam retulerit ; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde , ſi lubet , Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμύητα. *F.G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia , & Κατάπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν δὴ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν δὴ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας , ἵνα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres : *Etenim promiſſiones admirandas audio , quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἵνα hic quam frigeat , nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν , *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ περιῇ λαβόντα γενόμενα. *quanta bona conſequeris , ſi ovadas ſtatuarius.* Sic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια , *quam admiranda.* Nihil tritius. *J.G.G.*

9. Ἥλιπα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄλλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρήκεις. Sed nihil tamen hic muto ; quia ἡλίκα neceſſario retinendum eſt , ut ſententiae conſulatur , niſi aliter ſuperiora ſcribantur , hunc in modum , ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς εἰδ'— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Quae haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλλ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J.B.*

τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μητ' [a]ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καλαφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρόταλον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

. ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψευδῆ ἐκών. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος· ὁμοίως γὰρ [b]ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔτι, καὶ ὁ τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε πρὸ τῆς θύρας ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὐ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem veniss. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P. Fr. B2.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Ἐκτὸς τοῦ οὐδοῦ ἐστιν Edd. Sed ἐστι Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ε, vel *υ*. *M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὀφ' habere, sed sic: μυθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia*, *qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invideat alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hug.* habeant οὐδοῦ ἐστιν, enclitice. Aliae ἐστιν cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς οὐδοῦ] Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* cum dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ χάος, τὸν ἀλλάδαμον, τὰς πύλας, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλαλείψω ἅδε, &c. Adde *Ar. μισθ.* c. 5. *Οἰκ.* c. 18. & *Δημοσθ.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. ἢ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κορίνθου, ἢ ὁ ἕνα, ἐκτὸς εἰσὶ τοῦ Κορίνθου. Quod & *Suidas* affert in v. Κακόν. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suaviratibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τοῦ ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν ἄλων ἐξεῤῥηλαι· εἶτα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καὶ τρύχῃ σεαυτόν· καὶ τοσοῦδε δραμὼν μετέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἀνηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθικότα, ἢ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῂς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τὰ λάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως οὐκ οἶσθα τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι πολλῷ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ καταλάβῃς, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχῃς ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἀρ' ἐστὶ τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τοσούτων πόνων τε τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἥδους ἔξω ὤν, καὶ τὸ ἕτερον ποδὰ, φασὶν, ὡς [c] τῇ σορῷ ἔχων· εἰ

c Πλησίον] Πλέον *P.* sola male. *d* Ἢ] Εἰ *B2.* Nil mutat *J. H. Fl. P.* ἦ *M.* *e* Τῇ σορῷ] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Τῷ *M.* Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ὡς τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. *G.*

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔσω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἐσμὲν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. *B2.* εἰ, nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες οὐ καταλαβόν] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλάμβανον. Et *Artemid.* L. I. p. 295. ὅδε δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam defugiente dici, velut *Hesych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μετ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν δίωξιν εὐθὺς ποιεύμενοι. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ ἢ καταλάβῃς] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλάβῃς legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχῃς satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apo-*

εἰ μήτι ἐς ἄλλην, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς Ἐλευσῖνα ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶναι· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοιτο καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς διαπῆσαι ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμῷ διαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad comeandum melus, donec fame imprudens pereat.

60

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό που καλαπυέπιας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, τὸ ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον τὸ τοῦ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύσκολα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον μὲν βίου ἐπὶ τούτοις διαλοιδορεῖσθε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ τῶν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸ διδάσκαλον τοντονὶ θαυμάζειν, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας εἰς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παιπάλην

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis rem visse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo ute-

65

70

[a] Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. [b] Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῇ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores esse & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Διψ. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διαπῆσαι] Conf. infra Συγγ. c. 7. *M. du C.*

74. Ἀφυΐα] Angl. & Mc. ἀφυΐα. *J. B.*

Ἀφυΐα] Lege ἀφυΐα. *F. G.*

Ἄφωτος] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφατος. *M. du S.*

83. Ὀλισθῶ] Ὀλισθὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander Ἰοπομ.* p. 162. & praesertim 166. Ὀλισθῷ δὲ προχέοντα ἄλιν' ἐλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poetae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesian. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & Ovidium Met. 15, 725. Itaque non male ὀλισθὸν, qui sensu ἕλκειν fit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχίας] Vid. supra Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχίας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Salmas.* ἐγχίας in *F. H.* & *Fl.* legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχίας praestaret? quia *infusam in mortarium* aquam recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius mortario effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi constructam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀναδοῦσα, ubi πρὸς & ἀνὰ nil & ad tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambigue.*) Ita fere *de Domo* c. 3. ἐ. λαλοῦντας ὑπὲ τῶν ἄλλων ἔθεσθε. *Artem. de Exped.*

tendum; & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iracundus, & in [c] Ἄφυλα ἐμβαλεῖν καὶ τὰ παρόντα ἀτυχῆσαι ἀφεῖναι (ὅτῳ δὲ ἐν τοῖς τὰ ἔργα) τοῖς τὰ φλοιὸν ἀσχολεῖσθαι, τὰ φύλλα καὶ ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις; ἢ μὴ ἄλλα ἔστιν; ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν; ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὸ σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμενον τὸ σῶμα, καὶ τῆς ὄφεως τὸ σύραγμα, ἀμελήσαντας καὶ ὀλκῆς; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐμχέας ὑπέρογκον σιδηρῷ πιτίλῳ, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρᾶγμα οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἀνεκάλη, φασὶ, τοὺς ὤμους πιτίλων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἐρωτῆσαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ὁμοιότατος εἶναι τῷ διδασκάλῳ, ὕτῳ μὲν ὀργίλος, ὕτῳ

c Ἄφυλα] Ἄφυλλα Edd. omnes male. Ἄφυλα recte M. mſ. B. & *Angl.* d Πτίττου — πτίττων] Ex *Schol.* Πλίττου & πλίττων. Edd. omnes. Πτίττου & πτίττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύραγμα] Ἢ γοῦν τὸ ἕλμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ] Ἀμελήσαντες οὖν ὀκκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκὸς καὶ τὸ σῶμα τῆς ὄφεως, δοκεῖ τῶν ὤμων λέγεται ὁ ὀλκὸς, καὶ δοκεῖ τούτου ἴχνος, ἢ γοῦν ἡ † κοινῶς συρμὸν. ἔστιν ποῦς ὁ τὸ μέρος τοῦ σώματος ὁ τὸ δοκεῖ τούτου ἴχνος. *V.*

85. Πρᾴργου] Πρᾴργον πρὸ ἔργου, συμφέρον, πρέπον, Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα πρᾴργον εἰ γίνεται, ἴσως ἐστὶ ‡ πρέπον. *V.*

87. Τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἴσως ἢ σὺ πτίττων, ἢ ὁ περὶ τὴν ἄχνην λέγεται ἴδιον πτισσόντος τὸ ἔνδυμα τῆς ἄχνης. *V.*

* Θαμὶς] Ἄλλως prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*
† Κοινῶς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*
‡ Πρέπον] Sequabatur ἐκκλησιάσιον, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat *M. du S.*
§ Τὸ] Inseruit articulum *Salmas*, qui in edito abesat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

¶ Ὁ περὶ τὴν ἄχνην] Exc. G. & V. ὅπερ ἴσως ἐστὶ ἄχνη (leg. ἄχνυ) *M. du S.*
** Τῆς ἀχνης] Exc. G. & V. τῇ ἄχνῃ (leg. ἄχνῃ) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus*, saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδόνίαν ἀπαίρων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς & ἀπὸ quoque sunt oppositа; sed pro ἀπαίρειν etiam ἐπιπίπτειν dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς ὄχλον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττου — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτίττων, & supra πτίττου. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἐν δοκοῦς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. a. Impressi omnes πλίττ—. *M. du S.*

91. Ὕτῳ μὲν ὀργίλος] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὕτῳ μὲν ὀργίλος, ὕτῳ δὲ μικρολόγος, ὕτῳ δὲ φιλόνικος ὤν, καὶ φιλήδονος καὶ Δί', εἰ μὴ ταῖς παιδικαῖς ἐμποδὼν. ΕΡΜ. πάνυ γε· ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, δῆλος διηγησομαι. primo male μικρολόγος vertitur *tam minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίνος sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλόνικος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione locum

ὕτω δὲ μαρολόγος, ὕτω δὲ φιλόπειθος ὢν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. EPM. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι πρόλογόν τινα ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ὅτι σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ ὁτιοῦν τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τῆς ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contenioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videtur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermótime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

[a] Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. [b] Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. [c] Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. [d] Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. P. & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα J. & L. [e] Καὶ] Omiſſum in J. habent Fl. H. P. B2. & M. In Iuntina ὁμοιοτ. per compendium ſcriptum ſic: ὡσ. [f] Ἡμέτερα] Ἡμίτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. σὺ σιγᾷ ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem *τισί γε*, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. *Τί σιγᾷς*] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. *τισί γε*. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, *τισί γε*, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam EPM. ante *τί* & ΛΥΚ. poſt *σιγᾷς* decreverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo *σιγᾷς* legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud *τί σιγᾷς* noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud *τίσι γε* uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio *θέλεις διηγήσομαι*; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt *τίσι γε* aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. *Τινὸς λ. ἀ.*] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. *Ἕνῃ καὶ νέᾳ*] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna

k

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum perfolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno

μέγις· ἰδιώτῃ λέγων, εἰ ῥήματα ὠνῇ σῦ
ὠριάμην, μηδέπω ἐκλελοίπαμεν ἀλλ' ἔτι διάφορον
καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις τε αὐτὸς, τε οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων·
τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμεις, συνέκτησά σοι τὸν νεανίσκον, οὐδ' ὀλίγον ἀμείνονα γεγενῆσθαι σὲ, ὃς τὴν θυγατέρα Ἐχεκράτους τοῦ γείτονος ἁρπάσας παρθένον οὖσαν διέφθειρε, τε ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐράπισεν, ὅτι αὐτῆς ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολάς, οἶμαι, καλαθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, τε θυμὸν, τε ἀναισχυντίαν, τε ἐς τόλμαν, τε ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον

εἰ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum P. haberet σωαρσάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγεν ſola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδιον vitioſe omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A.* & *W.* ſic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμέλημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μέτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολίων. κεραμεον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολίων] Exc. G. σολίων. Non adgnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& deſinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικον adparet, & ex aliis quos adduxit *Jenſ.* Vid. ſupra, ad c. 67. Adde, ſi lubet, Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. eſt enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγεν] W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἁλόοιτο] *Quod eum manu prehendiſſet* *J. Br.*

11. Τὸν κάδιον] *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδιον ſcribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἁλόοιτο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομιζοντος τὸν κάδην. Quid eſt κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίαν πράξει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ἆρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρισβυτικὸν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρισβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ ταῦτα τοιαῦτα λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιστίαν αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέποτε μαθῶν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ὦν φασὶν οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum eſt in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *J.* abeas, κάδιον hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipſe M. ἴσχοι *B2.* & P. ἴσχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix ſequerer *Salmurienſi* ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paullo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo quod M. non ἴσχῃ, ſed ἴσχοι habet, adparet eum ἴσχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἴσχῃ ſecurus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ὠφεληθῆναι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ σοφὸν ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ὅπου τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται [a] ἀποδώσειν αὐτό, ἂν [b] ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ εἰ οἶδεν ὅ, τί τι ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας εἶναι ὅσης, μὴ νύκτα εἶναι. σοφὸς δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως πεπλεγμένον τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ὅτι τούτοις καὶ μάλιστα ὅταν ὀπισθυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν ἠέρι ἐστὶν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ ἔτι γε μειρακύλλιον ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἢν τι λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν [c] κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hiſce potius illum a te juvari, quam illa ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena diſputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque ſe redditurum promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid? aut, neceſſe eſſe ſi dies ſit, non eſſe noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, ſermone neſcio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus iſta, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*, & *viſa*, & nomina id genus plura perſequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut oligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum interrogaret, quorſum iſta nugaretur? deridens illam, verum, inquit, ſi perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſolum me divitem, ſolum regem eſſe, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixiſſet, quod reſpon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J. P.* &c. & M. Ἀποδώσειν male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene *Ba.* Fl. *H. P.* & M. Ἀποκρίνεται male *J.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant *J. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὄλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ Κροκόδειλος] Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ Κροκόδειλος] Studio expreſſi *Brodeanum* ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδειλος] Vid. ſupra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κέρατα] Vid. iterum ſupra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & ſaepe alibi de hoc Syllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπισυσάμενος τὰ ὦτα] *Ne quid audiat, quod eum, haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellet.* *J. Br.*

43. Λαμβάνει] Variationis notam adpoſuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea eſſet, fors rurſus λαμβάνῃ quaeſivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupr. ad c. 61. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec ſunt nunquam ſatis derifa Stoicorum ſomnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδὼς] Perperam reddunt, *philoſophia, & praetor haec verecundia*; ſenſus enim eſt: *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. In *Abdicato* . . Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagin.* . . . *Pſeudomant.* . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρως. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, eſt in *L. de Saltatione* . . . Οἷον μὴ ἔχῃ θεώμενος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδὼς] Quod Cl. *Horas. Vitringa* in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec *Obſopoeus* melius reddiderat: *philoſophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Geſnerus* jam dedit, etiam non viſa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus mss.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἵαν ἀπάτησιν ἀπεκρίναλο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ὅτῳ, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασλαι, ἢ ἐγὼ, τὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ προσδεδόσλαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀναξίῳ φαίνοιλο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ [d] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδήμονος φιλοσοφίας, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ὧν φαῦλον εὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ μοι ἐς αὔριον παρὰ Γαλαβῶν, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ ὡς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλα-

λήν-

[d] Ὧν] Ὃν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. *V.*

notti. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπ ἢ ἂν ἀλάκιμοι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀπεχθῶς πρὸς τ Περινθίους ἀλκιμῶμοι. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian* I. 8. 5. Καὶ ὁ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς· quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κοινὸν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὸν ἐπὶ τοῖς καλαλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν τι ἧττον ὑμῶν ἐμοῦ δυσφορεῖν. *Communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐνεμέμφω. *Hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀπιτέον] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lect. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

67. Ἀποκλῆσαι] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9. & 19. Item Τόξ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδότων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ἑτέρους φησιν ἤδη καὶ δι' αὐτοῦ δύνασθαι Χρύσιππον ἐπιγινώσκειν. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὸν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεχείρησαν αὐτῷ.

de comprehenſione, de officiis, & alia talia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς ἕνεκα τούτου φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἶημεν περιοπτῆς; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό με καθικέλο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγος τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων. νυνὶ γοῦν, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοί ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα ἕνεκα ταύτας.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύειν, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μέθυ ἐκεῖνο πάνυ σωφρονεῖν, οἶμαι, ὀκνεῖ

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὲ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b Μου] Ms W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin* καθήκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laertium* in Zenone Cittico. *AE.M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Aeſopi fabula; neque enim in Aeſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἴσως γὰρ ἄνθρωπός τινα ἐπὶ τῇ ἠόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſediſſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδη. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματογήν quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἴσως γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ κυματογήν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit fortaſſe quendam in crepidine littoris conſediſſe, ut numeret fluctus.* Κυματογή eſt ἡ ἠὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματογή, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ ἦσαν πέτραι ἐξαίσιαι τὸ ἀθρόον πλύσματι, καὶ φοβερώτατόν ποιεῖ τὸν κυματογήν. *Erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Ms. Luciani κυματαγή. *Euſtath.* ad Odyſſ. ι. ἐκιαχεῖ, ἐξεχεῖ κατὰ τοὺς παλαιούς ἐν πλατεῖᾳ αἰγιαλοῦ. μᾶλλον δὲ τόπα σκληρὰ ἔχοντες. ὕθλα ἐν ἰαμβείοις, ἀντὶ τοῦ ἄγνυσαι μὲν δηλαδὴ πρόῤῥησις. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογὴν παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. *J. G. G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μότον ἡ μο-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, gravirer tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τ[ὴν] κυμαίωγήν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλερὰ δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τ[ὸν] κερδὼ προσελθοῦσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τ[ὸν] παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ὀπισθεν ἀριθμεῖν ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ σοὶ οὕτω δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἄμεινον ποιήσεις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτευόμενος τοῖς πολλοῖς, ἰδέαν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχυνόμενος εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὅσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῶν στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ὅπου πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος. ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τ[ὸν]

d Κυμαίωγήν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *A*1*W*. Κυματώδη male Edd. omnes. *e* Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male *μεταθήσῃ*. *f* Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. *g* Ἤρησο] Edd. ἤρησο. *Ba.* ἤρησο cum puncto subscripto.

96. Κερδὼ] Ἀλώπεκα *V.*

9. Ἐπανῃρημένον] Προῃρημένον, Φίλοπα. *V.*

βάθος, ἀγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμοῦς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματαγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοικυλίων. G. M. P. & L. κυματαγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδῆ. *Polyaen.* ὥσπερ τὴν ἠόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματαγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματαγὴν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant *μεταθήσῃ*. Quod mutavi, quia *μεταμαθήσῃ* hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dedisce*re, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; Σ Υ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τ[ὸν] Πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. *φιλοσόφους*. *J. Br.*

12. Ἤρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis mendа latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τ[ὸν] ἄκρατον ἐρίμυον καλαγρευόμενος. sed quid est ἤρησο? legendum omnino ἥρησο. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεῖσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη ἀγωγὴ est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα & ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίτας κεκολασμένας. *J. G. G.*

Ἤρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἤρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *Ba.*

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνύς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς ἣν στοὰν ἀποστάζῃ ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρειον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

telis sectam secutus esses, reliquis indicta caussa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην ἢ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γὰρ οὐκ εἰς μακρὰν ὥστε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, ἢ βαθύν, ὥστε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, ἢ ἐλεύθερα, τάχα δὲ ἢ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε ἢ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῆς· ἢ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα ἢ ἐλλέβορον πιεῖν πρὸ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐννήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ὦν ἡ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] ὠθαφερόμενον ὑπὸ θολερῷ τινι χειμάρρῳ, ἢ τραχεῖ, ἐπιδιόντα ἐμαυτόν, ἢ κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens

a Ἐννήσαιμι] Νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *A* i *W*.

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τέθνημαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἐδεδούλωντο active ponit. Miror itaque Cl. *Gravium rogare* quid sit ἤνεσο? *J. F. R.*

20. Οὔτε διαίταν κεκολασμένην] Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic *Ælian.* V. H. XI. 3. κεκολασμένη τροφῇ ἀφειδεῖσθαι. *L. Bos.*

Ibid. Διαίταν] Vid. supr. *Nigrin.* c. 7. ex divisione *Soulii*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J. F. R.*

26. Ἑλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Persii* S. V. *Th. M.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) *F. G.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, veræ Historiæ Lib. 2. ἱστοροῦσι δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE. M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium oblivisceret.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἱστ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ἐπὶ πίθῳ τρυπᾶν in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ἐμπαλιν φασι, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱστ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ὠθαφερ— legebatur. In reliquis ἐφερ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blandiatur vulgatum ἐφερόμ. quia *agitatum*, *circumferatur* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, *non utens libero rationis*, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J. F. R.*

34. Θεὸς ὦν μηχανῆς] Miror *Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in Proverb. *J. F. R.*

35. Ἐγὼ

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averssabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ὁπιζὰς τὸ τ τραγῳδῶν τῦτο, θεὶς ἐκ μηχανῆς ὁπιφανείς· [c] δοκῶ δέ μοι ἐκ ἀλόγως ἂν ϗ ξυρήσασθαι τ κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τ ναυαγίων ἐπισωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ϗ σωτήρια τήμερον [d] ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἐπεισεάμβυος τ ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ἔτως ἐκτραπήσομαι, ϗ περιστήσομαι, ὥσπερ τὺς λυττῶντας τ κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro adsunt, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 [c] Ἡροδότυ εἴθε μὲ καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἃ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἓν ἐκ τ ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τ λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῦ, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, ϗ προσφυὲς, ἢ τ γνώμης

[c] Δοκῶ] Δωκῶ *f.* sola male. [d] Ἄξων] Ἄξειν Fl. & M. Ἄξων ceterae & Cod. P. [e] Ἰωνίᾳ] Ἰονίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς] Ἐπὶ τ ὠθισθέντων ϗ παραλόγων. οἱ * γὰρ τ τραγῳδῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα ϗ ἴλεων τὺς ἠτυχηκέναι δεξαίμας, ὡς ἀνάξια πεποιθότας ἢ μισῆσαι τὺς πεποιηκότας ϗ ὠθισθέντας, εἰώθασι θεὺς εἰσάγειν· ‡ ὃν ἐκ αὐτῆς τ σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους λάθ τινὸς μηχανῆς ὑφ ἅλλεσθαι μὲ

* Γὰρ] Aberat in Ed. Inseruit *M. du S.*
† Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾶν C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *M. du S.*
‡ Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτῆς Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*
§ Ὁ φοβύμενος] Mire sine haec corrupta. Ego malim ὁ φοβῶ. Et Καταχολᾶν. *M. du S.*

πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενος ἐδείκνυε τὸ τῦ θεοῦ πρόσωπον, ϗ τῦ κατὰ ¶ κολὸν τῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειῶσαι ὡ τύτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίττων τὺς ἑαυτῦ ἐφειμένους λόγους. *V.*

¶ Στολὴν] Στολὴν, εἶναι. C.

Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus*. Nam pro ὑπεδείξεν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξεφάνη, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδείξεων. Pro κίττων, αττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. *J. F. R.*

35. Ξυρήσασθαι] Vid. supr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθεροι] Conf. infr. Εὐχ. c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Est λαλιὰ, sive περιλαλιὰ, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τῦ οἴκου. Et ἱστίας ἢ βαλανείου. Et περὶ τ διψάδων. *Th. M.*

3. Μᾶλλον γὰρ εὐχῆς] Confer supra Μισθ. c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat *Dionysius Halic.* περὶ συνθέσ. *f.* 3. *p.* 22. Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τ κρίσεως αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἴσως τις τεκμήραιτο, ὅτι ὃν ἐν τῷ κάλλει τ ὀνομάτων ϗ μέσῳ τ ἁρμονίας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante *f.* 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam*, Herodotum, *Thucydidem parum studiosos* compositionis *fuisse* &c. *J. M. G.*

8. Πῶ-

μης τὸ πειττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐχεῖν ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τ εἰς μίμησιν ἐλπίδ. ἃ δὲ ἐποίησεν ὑπὲρ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι γνώριμ. ὀ βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλ. ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ὁκ τ Καρίας εὐθὺ τ Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ὑπόσημ. καὶ πειθόν. γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμματα. τὸ μὲν οὖν περιοῦσθαι, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ὀ τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν ὐ μικρὰν ὀ τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ὅλην ἠξίου ἁλῶσπᾶν τὸ πρᾶγμα, ὐδὲ κατ' ἀφαίρεσιν, ὕτω κατ' ὀλίγον [a] ἀγείρων καὶ συλλέγων τ γνῶσιν ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. σύρ. ὧν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα

tentiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienses, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita & minutatim conciliare & cogere *sibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna

a Γνώριμ.] Deerat in Edd. Aderat in L. & F. Item in marg. *AIW.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *F. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν ὁκ τ Καρίας] Ἢ Ἁλικαρνασσοῦς γὰρ τ Καρίας. *V.*

8. Πέρα τ . . ἐλπίδ.] Conf. supra Μωμ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano.* *F. M. G.*

10. Γνώριμ.] Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *F.* restituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid desideratur. An γνώριμος ὀ βραχεῖ ἐγένετο, pag. seq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus.* Id ipsum enim quod omissum conjecit, in L. & *F.* inventum restituimus. *F. F. R.*

12. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ὁκ τ Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae* CCCX. *anno*; *Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτ. πατὴρ δὲ ὁ Σάμῳ ἀφ' Λύγδαμιν τ ὑπ' Ἀρτεμισίας τυραννον Ἁλικαρνάσσου. ὁ ὢν τῇ Σάμῳ καὶ τῷ Ἰδίᾳ ἐπιθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ὁ βιβλίας θ', id est: *Secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae aconitum vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exstat utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica Dialectus ibi erat in usu. Itaque quando λιμὸς me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc συμφορὰ tibi reinquam examinandum. *F. P. R. G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* in notis ad Euf. Chron. p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Bibioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus , rem ipsam putans , venire sibi tempus maxime desideratum , observato pleno concilio , collectis undique jam proceribus , ingressus in posticum *templi Jovis Olympii* , non spectatorem , sed certatorem se Olympiorum professus est , canens historias , & eo usque demulcens hos qui adessent , ut Musae ipsius libri , qui & ipsi novem essent , vocarentur.

2. Jam igitur multo ipsum magis nosse omnes , quam victores ipsos Olympiae ; nec esse , cui Herodoti nomen non esset auditum , partim quod ipsi illum Olympiae audissent , partim quod ab his , qui ex concilio venerant , percontando percepissent : & sicubi conspiceretur modo , digito monstrabatur , Hic ille Herodotus est, *dicentium* , qui praelia cum Persis Ionico sermone conscripsit , qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille talem histo-

ὑ ὁ Ἡρόδοτος, τῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν οἱ νομίσας τ καιρὸν, ὑ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τ πανήγυριν, ἀπανλαχόθεν ἤδη τ ἐξίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, ὑ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, ὑ κηλῶν τὺς παρόντας, ἄχρι ῦ καὶ Μῦσας κληθῆναι τὰς βίβλυς αὐτῦ, ὁμώνυμα ὑ αὐτὰς ὔσας.

Ἦδη ὖν ἅπανλες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτύς. ὑ ὁκ ἔστιν ὅστις ἀνήκο@ ἦν ῦ Ἡροδότυ ὀνόμαλ@, οἱ μὲ, αὐτοὶ ἀκύσανλες ὀν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ὅτι τ πανηγύρεως ἠκόνλων συνθανόμυοι, ὑ εἴ τυ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυλο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκείν@ ἀπέλαυσε τ ἱστορίων,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ἐπισθ. . d Ἐκ] Gr. ἀπὸ. Nihil mutant Edd. sed ἀπ τ habent pro τ ἀπ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνησιῶς ὑ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat , quin novis curis , dum Thuriis degebat , primam illam Editionem , ut ita dicam , Historiae suae , locupletarit & ornarit ; quae etiam Nobilissimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* sententia est ; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae versionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum ? Eam autem quam habemus non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo , meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. supr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων ὑ συλλέγων] Haec verba ἔχουν ἠξίου ἀξιῶσαι τὸ πρᾶγμα, ἐδὲ κατὰ ἀφαίρεσιν ἔτυ κατ' ὀλίγον ἀγείρων ὑ συλλέγων τὴν γνῶσιν , videntur , ratione locutionis emendatae postulante , sic esse rescribenda, ἔχουν ἠξίου ἀξιῶσαι τὸ πρᾶγμα, ἐδὲ κατὰ ἀφαίρεσιν ἔτυ κατ' ὀλίγον ἀγείρειν ὑ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem discerpere , neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam.* Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis , ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent , pendent n. ab ἠξίου ὑ ᾔδε, Nec dubito quin pag. 573. sit scribendum οἱ δὲ ὁκ τ ἀπὸ τ πανηγύρεως ἥκοντων συνθανόμυοι. in editionibus , ἀπὸ non habetur , cum tamen sententia loci vocem eam requirat. *F. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philostr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τ τῦ ναῦ βαλῶν@. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τ κρηπίδ@ τῦ ναῦ. AG. X. 95. Vid. *Philostr.* Gorgia p. 493. ubi τ μὲ λόγων τ Πυθικὸν ἀπὸ τῦ βωμῦ ἔχουσιν, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγ@ &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. *M. du S.*

33. Μῦσας] Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit ; quamvis non desint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Casaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia , ipse postea , *Cic. Apul.* de Prodico , Xenophon , & nos ad somnium Luciani , de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Aristot. Diog. Laërt.* de Ætione , *Theocrit.* Epithap. Æscul. de nuptiis Alexandri & Roxanes , *Arrian. Curt.* *F. B.*

38. Οἱ δὲ τ ἀπ] In omnibus libris erat ἀπ τῶν. Mutavi ego , & feci , οἱ δὲ τ ἀπ τ . . . saepe enim sic usurpatur & apud Nostrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστορίων] Intellige ἕνεκα τ ἱστ. ellipsi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἴ τ' ἀρ' ὀφ' ὑγὶ ἐκχεύας ἐπιμέμφεται , αὐ' ἑκατόμβης. *Sive is nos* OB *vota non reddita incusat , sive ob Hecatomben.* *F. F. R.*

γιῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν παηγυριστῶν.

riarum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium qui ferret, omneturque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent.

Ὅθεν ὕστερον καταγνόντες, ἐπιτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῆς σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους; ὅτου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὸν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, παθόντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἦν τῇ γραφῇ αὐτῆς; εἰ δέ τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συμφορὰς τὸν θυγατρὸς τὸν γάμου; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, νι-

5. Et quid in picturae ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-

a Ὑφ' ὑὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. *b* Ἤρετο] Sic *J.* Fl. *B2. H. S.*

71. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις ποικίλοις ἐς παλαιότητας. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἐθέλων τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις ἐς πεφροντισμένοις ἰδ. *M. du S.*

73. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

74. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philostratum* p. 493. Et *Lysias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philostr.* p. 169. & *Cresol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid ap. *Jens.* ad *Ov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅτου] Etsi vulgo locum significat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια ἔχουσι &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τίχη, ὅτου γε καὶ ἰατροῖς ἐς δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἐπαλξεις, καὶ προεμαίας δίδασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούληται καθαίρειν, πρόσω ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare velit, fluida faciat oportet.* Ibid rursus aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Zeux. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤροιτο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, occasione. *M. du S.*

71. Χρῆμα παρθένου] Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα πεμάχων. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῶν ποιητῶν. Alia similia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariss. G. O. *Reitz.* in Belga Graeciss. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῆς εὐφαλείας τὸν καλύπτρου] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenæi, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Ka-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχαιμι. θάλαμός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφικὴ. καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται παγκαλόν τι χρῆμα παρθένος, ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα θηλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἤδη τοῦ ποδὸς, ὡς καθαλλόμενος ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἕρως, καὶ ἕτερος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὑποπτώσσοντα. ὁ δὲ βασιλεὺς δὴ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστιν. οὐ γὰρ ἐπέγεγραπτο τοῦτο. ἑτέρωθι δὲ δὴ εἰκόνες, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου. δύο μὲν δὴ λόγχην αὐτῷ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦνται. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα καλαχείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύ-

ρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. *G.*

82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἤγον. *V.*

* Πάροχος] Ad verbum φέρουσι male relatum hoc Scholion in sedem suam restituxi. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Longaeon.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque *κάλυπτραν flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Proteſilai, versus fin. καθικόμην ἐν τῇ ᾅδῃ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λύσασθ' ἕταρον, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακίῃσι . . καθικόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἐκαθῆσθαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* [in] *catena panum.* Noster infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προστεφάνωσι. *colore matrem referentes*, & *Philops.* §. 33. ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἴσῳ ἴσται. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ἀφιστέον τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἄφει ὁ ξίφει τίμων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῇν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ἐπὶ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὴ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. R.*

ρυσι, τ̃ ὀχάνων τ̃ ἀσπίδ@ ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τ̃ θώρακα ἐσελθὼν ὅπλιον κείμηλον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρεῖργασται ὑ αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ ζ Ἀλεξάνδρυ καὶ τ̃ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τ̃ ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὑπὲ τ̃ ἀληθείας διαφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τ̃ ζ Προξενίδυ θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τ̃ Ἀλεξάνδρυ γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένυ γάμυ, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτ@ μὲν οὖν (ἐπάινειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τ̃ Ὀλυμπίων τ̃ πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖν@ διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίυ, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rum trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina jacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victorias) Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir

a Νίκας] Deest in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἰμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἡνίας. *V.*

* Λώρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatu, meretur videri *du Cange* in Glossar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

97. Περιέργασαι] † Περιγένεται. κατασκευῆ. ἐργασίαν ποιεῖ. *V.*

† Περιγένεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; Λοχῶντι] Καλαυρόντι ubi pro λοχῶντι, γίνεται, nox eam vocem sequens, scripserit. *M. de S.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον δὲ τ̃ ἀσπίδ@ πόρπαξ. *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Πάρεργον] Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τ̃ Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο ἐ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Gracis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: Ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Gracis, eum scriptorem esse admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam sufficere* & valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Gracis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant δεικτὰ, non historiarum scriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεως hic desiderari videtur. *J.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat ! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem oſtendere : circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur : ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicendi facultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum *&* *flos* omnium Macedonum : & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Jovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum : ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, & Sophiſtarum

15 τὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ὅτου ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιόδους τηνικαῦτα ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δι' ὑμῶν σύνοδον; εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε δὴ ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ χρῆστη ἔσα ἐς τὴν Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι ξενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, οὐ παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

b Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. c Δὶ] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγκρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum; ut ille jubet, inſero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opſaep.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illuſtrat hanc formulam *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἢ ἀρίστη] Comma poſt ἀρίστη quod in Edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ἐ πνῖγος] Voces interpretatus ſum alibi : rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quae omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſaepe pra turba, eliſi exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηνὰς ἐ καλύβας] Itaque ὁ ἀνὴρ Χῖος apud *Aelian.* V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῇ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλλω ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda : non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἐ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον ἐ μικρὸν ἤδη μὴ τόδον παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῆ Ὀλυμπίαν. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, ſic Ed. *Par.* jam habebat. *J. F. R.*

ταλοι· [a] ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τὺμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνῃ τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] θεάσησθέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσησθε ἴδηλε, τάχ' ἂν ὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν ἢ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες ὧν ἐδεξιοῦντό, καὶ θαυμάζε-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

INuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, demum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

[a] Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὐ μ. δῆλος. *Pell.* Sed vulg. servant *J. Fl. P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. [b] Παραθεωρῆτε] Π . . . εῖτε *Th. M.* Παραθεωρῆτε *B2.* cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. [c] Ἐπ' ἐμαυτῷ] Sic *L.* Ἐφ' αὑτοῦ *J. Fl. H.* Ἐφ' αὑτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραθεωρῆτε μοι] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζοντες, legendum censeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Σύγκρ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Scotussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἑκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Gron.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pyctes* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρύστιος & *Æschin.* c. 83. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem Carystius. *M. du S.*

41. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δίκαια τοὺς τετendum est, *observans IN ME timidi tatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παρὰ idem est ac θεωρῶν ὡς τῷ Πολυδάμαντι &c. *J. M. G.*

Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖτε *Th. M.* legere, *solatus* notaverat; sed quin dubites, sitne *Theod. Marcilius* in *Thu-*

me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi caussam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

ται ἐφέσεσαι. Ὀπταλὺ γὰρ παραμαρτάνεις, ἄλλῳ ἄλλοθεν ἐβόων, ἡ ἐπῄνει, ἄχρι τε ἡ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' ἦν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, ἡ πάντες ἓν ἡ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴ γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, ἡ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἃ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τὸ καινότητος, Ἡράκλεις τὸ εὐμηχάνου ἀνθρώπου· οὐδεὶς ἄν τις εἴποι τὸ ὀπτιοίας νεωτέρου, οἱ μὴν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψευδεῖς ἡ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, ἡ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. ἡ ἐπειδὴ πόλις ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἔχειν

Thomas Magister intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo θαμάλλω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto; haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, ἐγὼ ἔρχομαι. ἡ τὸ παρίστασθαι, ἃ ἐν παραλογῇ παρὰ Δευκαλίωνι εἴρηται, ἐν τῷ Ἡροδότου· ἢ Ἀστίων· φὰς δ' ἂν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μύλωνι θαβήσαιτε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἰδεῖν] Sic eduut, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντα. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὑτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὑτοῦ; nam etsi αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 29. Εἰ . . . τὸν ὑμῶν σοι τῶν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέψω. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἐμαυτοῦ, Alioqui ἐπ' ἐμοῦ malleni, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πίστιν ἐμαυτὸν, *Herodian.* l. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et θαῤῥῶ πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίον εἶδον τε καὶ ἐπαινῶ, idem *Herodian.* l. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἰδεῖν ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego siltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντα legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἰδεῖν conjungendum, & parvi interest, hoc tum vertas, *vos me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντα. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντες activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΣΥΝΕΣΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΣΥΝΕΣΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet sine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Περιόντες ἂν] Epanalepti inservit illud ἄν, veluti infra Tom. II. *quem. Constr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας ἄν — οἰκοδομήσας ἄν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἀκίνητον λαβὼν — ἀκίνητον ἂν τὸ ἀνάγκιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὅμως

ἀκῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σωήθη, μηδὲ κτ' τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, ἢ πρὸς τ' ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῷ ὀξέϊ, ἢ διανοίας τινὸς, ἢ χάριτι Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τ' ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τυμόν· ἐγὼ γὰρ ἂν παρέλθες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπήνουν μόνον τὸ καινὸν τ' προαιρέσεως, ἢ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὤμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τῷ Ὁμήρῳ, ἢ τ' νέαν ἀοιδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· ἐγὼ μὲν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τ' μυθῷ, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, ἢ πρὸς τ' ἔπαινον συλλελεῖν ἢ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, ἢ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε ἐμετρίαζον ἐπήρμην, ἢ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα ἐμόν γε ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι ἢ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κτ' τ' παροιμίαν, ἄνθρακες ἦσαν ὁ θησαυρὸς ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, ἢ ὀλίγου δέω θαυμαστοῖ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν ἢ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

esſem, ita cogitabam: Ergo illud ſolum jucundum meis ſcriptis ineſt, quod uſitata non ſunt, neque communi *quaſi* cum reliquis veſtigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compoſitis, aut ſenſu acuto, aut excogitandi ſolertia, aut venuſtate Attica, aut compoſitione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *niſi hoc ita ſe haberet*, relictis illis ipſis, ſolam laudant novitatem rationis noſtrae ac peregrinitatem. At vanus ego *ſpei*, putaram, cum ad laudandum conſurgerent, forte quidem hoc ipſum etiam eos allecturum eſſe, cum verum ſit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam eſſe audientibus*; aſt non eo usque: neque cenſebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam inſtar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipſam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae ſerio ac ſolide laudarentur, quaeque ſecunda audientium fama exciperentur, iſta eſſe, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & ſolum me in Graecis eſſe dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod eſt in proverbio, theſaurus noſter abiit, & parum abeſt, quin praeſtigiatoris circumforanei laude ab illis affectus ſim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praeſtantiſſimus, popularia iſta & communia non

[a] Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει B2. [b] Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. [c] Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male *νέμων*.

35. Ὤμην τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς] Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam additurus putabam.* Ineptiſſime. Nam quî id in laudando additurus erat, quum ipſe Lucianus ante dixit ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatae orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Opſopoeus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri*, niſi quod congrua oratio poſcat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J. G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captus plaudere*, vel, *hoc etiam fortaſſe attractum iri.* Variant autem hic libri: Fl. *αὐτῷ τούτῳ*, cui ſcripturae favet locus Φαλ. *α.* c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἔρρε. Parum ergo refert utram ſcripturam ſequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῦ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῦ Ὁμήρου, ἡ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. *A.* v. 351. *J. G. G.*

Ibid.

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

55 οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἦν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναπρέψασά γε προσέτι παιδία Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. τοῦ εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ γραθμῇ μέλημένον. τὸ δὲ ἐρέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μὲν τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τῶν γραφείων Ἀθήνησι. καὶ τὸ καθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἐκτέτανται εἰς τὸπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήνεγκται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἐκτάθησαν, οἷον ὅτι πλαγιάζουσι κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὧν [f] καμπύλος ὑπεραλμένη τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν [g] ἐπανίσταται, καὶ οὔ ἐδάφους ἀπιλαμβά-

[d] Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. [e] Ὧν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. [f] Καμπύλος] Καμπόλος credo fuisse in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. [g] Ἐπανίσταται] Ἐμπανίς. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἀνθρακιᾶς . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιεῖν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3, Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. *J. M. G.*

βάσιν), [a] οἷόν εἰσιν ἵπποι, πυρίαμβοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τοῦ ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τοῦ εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηναμένης, ὑπερκύπτει γελῶν, οὐχ ὅλῳ φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [c] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [d] διδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῶν, καὶ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἐπιτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ὑπογραφὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν [e] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παντὸς

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum sa-

lii

[a] Οἷόν εἰσιν] Οἷ-ὸν εἰσιν *F.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. [b] Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* [c] Ὅλῳ] Sic Edd. octo. Sola *F.* ὅλως. [d] Ἀνίχων] Ἀνίχων *F.* [e] Διδίξαιτο] Διειδίξαιτο *Vorst.* Nihil mutant Edd. [f] Μερῶν] Μέρων sola *F.* Ceterae μέτρων, male. Μερῶν Mf. Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τάμα. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. *J. F. K.*

90. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, melliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus describi sset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum videbatur Athenis, cum ipsum, Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Martem naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὸν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παντὸς τῶν, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῶν ὅλων inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ὅταν αὐτῶν πρὸς ἄλληλά τι ᾖ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio.* *Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum.* lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruen-*

tiam

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δες ἐπαινέτων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ φερτὸν ἐπεδείξατο τέχνης· τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατ' ἵππον αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐξάρας [g] αὐτοῦ τοὺς ὤμους ὅπη πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντα, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρεών τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· [h] τὴν Θηλειαν δὲ, ἵππου γε τὸ καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ [i] Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτει, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ῥῆμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μέλα-

g Αὐτοῦ] Sic Edd. *F.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *AlW.* h Τὴν] Abest a Fl. Adest in *F. H. P.* i Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a *Θ.* minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χαρίεντα. *V.*

* Χαριεντα] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*, hoc est, verbis Luciani ἴσην πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητος καὶ ἁρμονίαν. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimam debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mss. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μιμῶν legitur, quamvis fine ibi ipsa ratio sit scribendum esse jubeat. *J. G. G.*

5. *Μίμων*] Sic recte, praeter Mss. Gr. P. L. & Ed. *F.* Reliquae omnes *μίτρων*. *M. du S.* Ego *μιμῶν* scribo. *J. F. R.*

6. *Γραφίων παῖδες ἐκεινοῦτων*] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut *Φιλοσόφων παῖδες* Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in *ἐκεινοῦτων* mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo *ἐκεινούτωσαν*, quem recte illustrat *Th. Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: *Οἱ δ' ἐν γελώντων κἀκιχαιρόντων κακοῖς.* i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. *J. F. R.*

8. *Ἐπῄνεσα*] Absurde *Opsopoeus*: *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J. F. R.*

μεταβαίνουσα, ἡ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τῶν νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον οἱ λεοντοβοσκοὶ ἀναβλέπουσι, μεταξὺ δὲ θηλῆς ἑκατέρας ἐπειλημμένοι ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνουσι.

sim, non subito transiens, & accessu *qui vix sentiatur* conversa, visum fallit, ubi et altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adsistentes.

Ταῦτα δ' ὧν ὑποδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τὰς ὁρωνίας ὑπὲρ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι συντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅτε καὶ πρώην ἐκεῖνοι τὴν ὑπόνοιαν τὸ ξένον, ἡ τὴν

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper illi: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd.

b Ἐν τῷ νηπίῳ] Ἐν τῷ νηπίῳ *Grom.* Sed nihil mutant Edd.

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερόν] Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pullus? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος? Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίῳ? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῷ? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καπρίων aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερόν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi visum est admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendisse *Opsopaeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῷ . . . προσιζάνουσι] Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo *Dial.* praeced. *Harod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ἅπασι, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . καὶ ἀράμενοι] Unum adjungitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀπαγέτω. hoccine ἀσύγαλον: *involve hoc & auferte.* De Graecis securus *Opsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐκ ἔξεις ὅτῳ ἐν κλίνῃ καθαρᾷ κατθανῇ, ἢν μὴ ἐντεταί. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erit,* (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Iruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμην γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, καὶ ἀπάγει τὸ τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ξεμβοι ἀποκομίζεσθε οἴκαδε, ὅτοι γὰρ ἡμῖν τὸν πηλὸν τὸ τέχνης ἐπαινοῦσι, [d] τὸν δ', [e] ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρθυδαιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τὸ ὑπαθέσεως καινοδομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomini

Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, ὅτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτῆρ ὀνομασθεὶς, καὶ ὅτος ὁμοίως

[c] Ἠγνοημένην] Sic habere *F. M.* Fl. *B2.* notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. [d] Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. [e] Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον olearium ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Protogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *F. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τὸν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *F. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *F. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam proposita pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὅτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τὸ τέχνης ἐπαινοῦσι, τὸν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienſis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὰ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de caussa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de caussa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τὸν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινῷ, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *F. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὅμοιόν τι παθὼν λέγῃ ὁ τῇ πρὸς Γαλά-
τας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει πολλοὺς ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συνηρμένην, καὶ ὅπλοις μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅπλοις τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅπλοις δ' ἑκατέρωθεν τοὺς ἵππους [a] δισμυρίους ὄντας, ἔτι δὲ τοὺς μέσους, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τὴν τραπεζικὴν ἐκείνην ὠθισθησόμενος, καὶ μεγαλοπρεπῶς, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς τραπεζικῆς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ λύσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίους] Δυσμυρίους male *J. H. B2.* Fl. *P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐκβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H. P.* &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2.* Fl. *P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AIW.* Δὶς ὀλίγου Edd. e Γυμῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελταστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πίζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur δύο ἡνιόχους, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] *Oppoſitus* verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intelleXiſſe. *Oppoſitus* & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo et *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. De *Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο οἱ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθὺς φαλάγγ-
γι,

Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τοῦ Ἀντιόχου· τότε κελεῦσαι ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλαπρύπτας, ὡς μὴ καταδῆλοι εἶεν προφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλέφαντας, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς δὲ ἀνὰ ὀκτὼ ἐπὶ τοὺς ἁρματηλάτας, καὶ συνωρίστας. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσεσθαι αὐτοὺς, ἔφη, οἵ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦν φεύξεσθαι· καὶ ὅτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ὅτε αὐτοὶ Γαλάται, ὅτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτε πρὸς τὸ παράδοξον τοῦ ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδαν ὑποφαινομένους ὀπισθόλευκους, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ἐξαιωρημένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

[f] Καταπρύψαντας] Καταπρύψασθαι P. [g] Ἑκάτερα] Ἑκατέρους P. [h] Τετριγότων] *Delrio* τραχυτάτων. Sed nihil mutant Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. [i] Πρὶν ἢ] Sic habere *J.* Fl. *H.* & *B*2. notat *M. du S.*

97. ‡Τετριγότων] Ποῖον ἦχον λέοντες ἀποτελούσιν. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τιτριγότων.

gis, adductum in Indire. Ἐπὶ τετράρων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. *J. F. R.*

64. Ἐκπώσασθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐκπωθῆναι. *J. B.*

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Vorstius*, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγων. *M. du S.*

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrimque occurrere equitibus*, imitatur Opsopœum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantes quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *J. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτάτων. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* πραξάντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τίθρωνες pro τίτριγες. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed & *P.* & *S.* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra *Dial. mort.* XIV. *ALEX.* & *PHILIP.* ἀπὸ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, *φυγόντων. Aelian.* V. H. I. 21. νόμος ἐστὶ . . μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προκυ-

πῆσαι

σὺν ὀδενὶ κόσμῳ ἔφυγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῆς ἵππου, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ἔν Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνακυμβαλίζοντο,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ οὖν ἅπαξ τ[a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδὸν ἀπελήλυθον, οὐκ ἀναχόμενοι τ' ἐλεφάντων, τοὺς ὀπιβάτας [b] ἀποβαλόντες κεὶν ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀφειδοῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τ' φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, ἐπῆντο δὲ ἢ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ἢ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ἢ συναρπάζοντες, ἢ τοῖς ὀδοῦσι διαπειρόντες, ἢ τέλος, ἔστοι κρατοῦντες ἐδωδίμασι τῷ Ἀντιόχῳ τ' νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μέν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ δ' φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equiſtibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

10. *Dederunt ſonitumque ruinamque.*

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & contoderent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-

vi

a Ἐς] Sola S. omiſit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex Fl. & B2. Ἀποβαλόντος P. Ἀποβαλλόντες male J. H. Ald. Fr. S. c Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' • ἀνακυμβαλίζοντο] Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἔχων ἀπτίλων. V.

• Ἀνακυμβάλιζον Edit. Cler. quam mutavit M. du S.

τῆσας αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνεδράμοι, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τ' Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed ut ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρτερὸς, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπαρμένα τοῖς ὀδελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπειρόντες. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum; quin paſſivum hic praeferrem; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet : περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιπείραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quae quemadmodum fieri poſſunt ? Praeterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀναστρέχειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀναστρέψαι μόνον τὴν τ' ἄλων, & in Demonacte ἀναστρέψαντ- τὸ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & mentem, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐν ἀναλοίσιν ἀναστρεφόμενα. At nunc intelliguntur *retracti* vel *reverſi*, ut in Scytha, εἰσὶν ἂν ὑδὲ ἀνάστροφοι ἅρμασι ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπίδοιτο. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, εὖτα ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τ' τὸ εὐθὺ ὁδὸν, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſileenſis* τ' ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *J. G.*

10. Δι-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν
εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι
σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τ' βασιλέα,
καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας,
ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται,
οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις
[f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος
ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν
πρὸς αὐτούς; ὅπου γε τῷ τροπαίῳ, κελεύει
ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

12. Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὸμὸν
ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ
ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὄψεις, καὶ θαυμαλοποιΐα, [g] ἄλλως ἐκεῖνα γὰν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ὑπὸ πάντα ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἦν· ἀλλ' ὅτι μὲν
θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο
μόνον ἐκπλήττεται, καὶ ὡσπερ ἐστὶ, καινὸν,
καὶ

d Ὀλίγοι] Ὀλίγου ſola marg. *AIW.* *e* Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαίωνιζον *Schol.* & P. *f* Ἐγένετο] Ald. ἐγίνετο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. *g* Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* *h* Ἐπεποίθειν] Ἐπεποίθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.*

27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀνεκυμβολίζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita ſunt. *J. G. G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τίμωντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κεῖν' pro κεῖνα, i. e. κενὰ ὄχεα. *vacui currus*, ſed κεῖν' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κεῖ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; malim itaque legere τούς τε ἐκβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖν' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J. B.*

20. Περιπείροντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιων . . . Utro vel modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

χ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' ὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἔκαστα ὁρᾶτε, εἰ μόνον ἄξια γε θεάτρου δεικνύειν.

novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint theatro quae ostendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; χ τί ποιοῦντα, εἰσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲ γὰ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδίδαξέ με ἤδη ἁρμόσασθαι τ αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, χ ἐμπνεῖν ἐς ϯ γλωσσίδα λεπτόν τι, χ ἐμμελές, χ [a] ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri possim? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & ad-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cujus judicium videtur plurimi facere. G.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις sive commendatio. *Th.M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. 1. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G.C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* & decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; Noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Ἀτακτ. c. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Musica. *G.C.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη, χ πρεπτόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθει. *V.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiodor.* Epist. 40. lib. 1. & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat, haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam αἰολίαν μολπὴν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Oblop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *suavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. sic saepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos recessus multasque latebras habet. *J.B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariss. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J.F.R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docue-

rat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appaream, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-

λως εὐαφῶς ὑπὸ συκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἁρμονίας ἑκάστης ἀφαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὴν Φρυγίᾳ τὸ ἔνθεον, τὴν Λυδίᾳ τὸ Βακχικὸν, τὴν Δωρίᾳ τὸ σεμνὸν, τὴν Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν σὺν πάντα [b] ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλήσεως, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἦν ὅπου φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἐμμανεῖ, τὰ ὁμώνυμά σοι [d] ὁμωνύμῳ ποιήσαντος τὰ μέλη, εἰδὲις

[b] Ἐκμεμάθηκα] Καὶ μεμάθηκα W. [c] Ἐνίκησας] Νικήσας Edd. & M. [d] Ὁμωνύμου] Ὁμώνυμόν σοι Edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σῦ. *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell.*

rat, ut ſe quoque, quemadmodum gloriam ſibi comparet, doceat; quo & ipſe digito monſtretur praetereuntium; ὥσπερ, inquit, ὅτε ἐν σὺ ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἐμμανεῖ, τὰ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ᾠδὴς ἦν, ὃς ἡγοῦτο τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ἐνίκησας. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionide, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. . . . . *J. J.*

Νικήσας . . . ὁμωνύμου σοι] Poſtea in marg. Lect. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi. Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit.* Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio.* ubi *Hardouinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui.* Vulgo circumfertur: *cognominis ſui.* Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμώνυμόν σου] Leg. τῷ ὁμωνύμου σου. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τῷ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ἠδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖς ἀνὴρ φανῇς, σωθέντα σοι πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστὶ δι' ἃ δὴ καὶ ἐγὼ νυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πολὺν τοῦτον, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνδρα γε ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτό, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, καὶ εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γένοιτο μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρίπτειν, φασὶ, καὶ ἀφανῆ τὴν μουσικήν. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅτι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅτι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine ; nemo erat , qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque tum etiam conspiciendum te praebes , concurrunt ad te omnes , ut ad noctuam aves. Haec sunt , propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem , a celebritate nominis separatam , non receperim, si inglorio & ignoto contingat , neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae *enim ajunt* , nullus est respectus Musicae. *Verum tu* , inquit , *& haec doce me , quomodo & me ipso & arte utendum sit : & duplicem tibi habebo gratiam , & de canendi facultate , & quod maximum , gloriae etiam , quae inde continget ipsius nomine.*

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μού, ἔφη, εὖ ἴσθι, σὺ μικρᾶς πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ ὅτου ἅπαντες εἰσονταί σε· ὅπου γὰρ ἂν εὑρεθείη θέατρον, ἢ στάδιον οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Respondet igitur illi Timotheus : *Tu vero* , inquit , *Harmonide, amare te noveris rem non parvam , laudem & gloriam, & ut insignis fias , & cognoscaris a plurimis. Haec vero si sic in publicum prodiens , tuique audiendi copiam faciens , praestare tibi velis ; longum fuerit , & ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus , in quo tibia canat Grae-*

[a] Τὰ ὄρνεα — πεπόηκα] Tredecim illa verba desunt in *J*. Adsunt in ceteris ad unam omnibus. Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα , habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt , canit & volat sola, odiosa caeteris avibus , in quas astuta utitur dimicatione , nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat , collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit Timonem Phliasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum , quod is populares plausus non aliter consectaretur , atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Hac ait , & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur , volucres ululas mirantur inepta ,
Illa stupet solidum ; sed tu vanissime , plebis
Captator , quid ob haec tam non praclara superbis ?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. G.C.

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim sunt Interpretis non Luciani , de hoc proverb. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. J.F.

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνια] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. M.du S.

Ibid. Τὰ ὄρνια] Saltus quem typotheta in *Junt.* recit , videtur natus a similitudine terminationis in τα ; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόηκα omisit. J.F.R.

30. Ταῦτ' ἐστὶ δι' ἃ νυξάμην] Lege δι' ἅπερ νυξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. J.F.R.

34. Μαρσύας] Vid. infra *adversus indoct.* c. 5. J.F.R.

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀσιαν. c. 5. M.du S.

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς ὠδὶς λέγει. Vide Interpr. *Persii* ad Sat. 1. J.B.

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium.* M.du S.

Ibid. Ἀφανοῦς ἡ μουσικῆς] Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii , si non proferas , per-

in-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus breri adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν ; ὡς δὲ τοιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, ᾗ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆ εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὔλει μὲν ᾗ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος ᾗ ῥᾳστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους ᾗ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, ᾗ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] ᾗ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, ᾗ οὗτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ὀλίγῳ βραχεῖ, ᾗ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις ; οἱ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ πρόκριτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι ᾗ αὐτοί. καὶ γὰρ ἂν ᾗ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταί [f] ἴσασι πρότην-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαινεσοῦσαι. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινησοῦσαι. Sed —ἴσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὗτοι omiit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσι Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν ἢ ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G.C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopœus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime : nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J.G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, ᾗ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσουσι. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iisque te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J.J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J.B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πόλε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μελαξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητῇς, ὦ Ἁρμονίδη μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, καὶ πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τις ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *judicant vero aut septem aut quinque, ut quotcumque tandem.* Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar

[a] Δὴ] Δεῖ L. Δὴ Fl. *J.* P. &c. [b] Οὐκ] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανεῖσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης οἱ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανεῖσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης οἱ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepte sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼν ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνθρώποισιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἐδόκουν, ἐνομιζόμην. *J.G.G.* Οὕτω δὲ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τις ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανεῖσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum ἔστω pro ὅτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δίξαιμι τάδε, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἰη γὰρ ὅτῳ φανοίσθ', καὶ ἐνὶ πᾶσι ἥκειν μοι τὸ ἐλπιδόμενον ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; sublato post φανοίσθ' puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum attigisse, ut unius suffragio suffragia omnium complexus.* *J.J.* Οὗτος] Sic L. uti emendari jusserat *Jensius*. *M. in S.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha p. m. 593. ἐ χαλεπῶς ἔμελλε ἐκ αὐτὸ γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον ὕστω ἀξιοθήσεσθαι. *J.M.G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικῶς, οὐκ Ἔμελλον. Atqui pa-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c οὕτω] οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ὅτῳ recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς ἢ * καινοτικόν τι μηχανικὸν, ἢ χῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Καινοτικὸν] Καινότιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἡ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. *V.*

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

passim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἐμέλλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ὑμῶν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε ἢ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὲ ἢ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὴν ἀφιξιν. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον ἤδη διατιθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὴν Ἡλιόποτον περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ὑπερατticίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φυήσεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἴσως ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίαν· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bas.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶν βασιλέως τὸ μὲ λόγῳ διηκαγμένου, τὴν δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

diſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c οὕτω] οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ὅτῳ recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς ἢ * καινοτικόν τι μηχανικὸν, ἢ χῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Καινοτικὸν] Καινότιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἡ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. *V.*

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

passim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἐμέλλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ὑμῶν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε ἢ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὲ ἢ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὴν ἄφιξιν. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον ἤδη διατιθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὴν Ἡλιόποτον περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ὑπερατticίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φυήσεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἴσως ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίαν· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bas.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶν βασιλέως τὸ μὲ λόγῳ διηκαγμένου, τὴν δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ἐν παιδείᾳ. σύ γε ἢ μάλιστα ὅτῳ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, νῦν γε τὸ μέγεθος καὶ τὸ τολμήμαλον, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείλα. κἀκεῖνο δέ, νὴ Δία, προσέτι ἢ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἤν πω καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes; ea maxima de cunctis, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito pertrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν *B2.* male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λεύκην] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λεύκη ἐ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἡ μέλαινα ἐ ἡ τετρυπημένη. **. V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Clev.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λεύκην] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἐ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷον εἰσὶν ἵπποι. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα ἐ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ αἱ ἀθλητικαί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τὰ Ἑλλάδα. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare τὸ μεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ σὺ παρόντα ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσαρμοστὰ δοτέον. *danda sunt alimentata*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipsi. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἴω *fum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα ἐστὶ pro perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ ἐστὶ — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα ἡ ὕβρις, πολλὴ ἐστι; alibi τάδε ὕβρις, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Con-

fu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *somnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρωσον τὸ ἐνδέον σαυτῷ, ἢ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦσι πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐνύπνια, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὕτως ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χω-

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *Alii.*

28. Ὑπηνέμια] Ἀδόκητα *V.*

sule etiam, si lubet, Schol. *Aristoph.* 244. D. & nostrum in Ἀνάχ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philostr.* p. 568. Ed. Lipsi. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανορθωμα] Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & *rector* provinciae, quaecumque depravata sunt *corrigere* & restituere: tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἴργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laert.* Democr. 246. D. & *Plut. π. παιδ. ἀγωγ.* 16. 2. λόγου γὰρ ἴργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Casaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὕτω ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, οὕτω ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τι ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmuriensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis insicite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sit ne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est & aliis etiam erit, instar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος sive *finis* hic est *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. σοίγε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων] Opsopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, *sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apportet* (sic *Bourdelotius.* at in Basileensi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Unde apparet illas voces σοίγε δόξαν verius fuisse intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Basileensi* adscripsit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipse *Benedictus* non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, quum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit apoliopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clarissimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicarit, id quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωρῆντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῖν τ' ὠφὴ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥῆντας ἐς τὰς πολλὰς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη ῥᾴδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis eadem *tributum* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit.* At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; quum debuisset sequi χείρισον, vel simile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὴ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer qua ratione factum sit, ut Viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior Interpres recte apoliopesin observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud Auctores occurrunt; de qua *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη ῥᾴδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.] Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, sed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege institu, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ Παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δι πρῶτον Ἀρχέλαος ὁ Διὸς τοῖς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἔγνω δὲ ἐπ' ἐνιαυτὸν, ὡς φησὶν, ἀριθμοὺς ἐπαρίθμους τοῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, κρατεῖ δὲ ὁ Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι Πανσπταῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recensent *Hesychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. supra *Herodot.* c. 16. *M. du S.*

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΥ [a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὀπιθυμίᾳ τ῀ Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ζῆλος ὀπλοδυμάτων φιλομαθὴς τ῀ ἀρίστων· οἶκος δὲ, οὐ γὰρ βασιλείου γένους [b] ἦν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπότου εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ὅτος ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic B2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὦν] Sic recte Edd. vett. Ὄν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανεν W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐντέμνουσιν] Ἐναγίζουσι. V.

ΣΚΥΘΗΣ] Προσαπλῶς. Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium*. *G. C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J. B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in B2. P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in πρεπτ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M. du S.*

6. Οὐ τῶ βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ὦν] Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὢν τῶ βασιλικοῦ γένους ἦν, nempe ὢν pro ὄν. *J. J.*

7. Πιλοφορικῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Σκυθῶν τ῀ πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πόντου — καὶ Σκυθῶν τ῀ πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, interceserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ἑνὸς ἰατροῦ. *F. G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένου nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solamus* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ. hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *A. E. M.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is hanc Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἥρωϊ δὴ ἐντέμνουσι. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο γὰρ τοὔνομα, ἥρως γενόμενον, ἐπεκτήσαντο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καταλέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ὑπάρχουσαν ὑπὸ τὸν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & abſegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὑπασάμενα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὀδμῇ οἴνου σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Παρὰ] Sic recte Fl. *S. A.* Item Codd. M. & L. Περὶ male *J.H.* &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμωνίτη. *G.*

Ibid. Ἐντίμουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται ὡς ἐκλιπόντος αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J.M.G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἔκκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι ἢ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G.C.*

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. *S.* & *A.* recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

24. Ἐπισώτας] Multo ante vita functum. *G.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀπαθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀπαθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἔστε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἀποπέμπουσι ὡς τὸν Ζάμολξιν ἄγγελόν τινα τῶν ἀεὶ ἑκάστοτε δέοντα. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τὸν Ἑλλάδα omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J.M.G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξεῖναι ποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdeloiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur, equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scytha, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim jam abolevit. Est autem non multum a Dipylo *sive Jano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, σωνεβάλετο. ὁ δ' ὃν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐπείλατο ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῇ μὲν ἀριστερᾷ τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δὲ δεξιᾷ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν δεξιᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

d Ἔδειξεν] *Pell.* an ἔδοξεν ut ante? *e* Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ὑπὲρ. *f* Εἰ] Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam adgnoscunt Edd. *g* Ἔτι] Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in *P.* quare id servavi, etsi abesset a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *h* Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Græca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita cœcus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Græciam? & quum grassaretur ita per universam non minus Græciam quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, æque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄβαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, quum præcedentibus adhæreant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (& quis dicet διοικεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipsam, nugaciter; quum Athenienses nequeant διοικεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quæsita est, sed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τὸν μ.] Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσι] In L. ἢ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσι] Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τῆς νόσου aeque ac παύειν τῆς νόσου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognost. pag. 151. vers. 29. (monente *Foësio* in Oecon. Hippocr.) ubi scribit *Galenus*: τὸ ἀφαιδρῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπὼν, ὑπ' ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. *J. F. R.*

34. Λοιμὸς ἵππος] Dico alibi. *J. B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εὑρέθη, κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα & quae sequuntur. Distinguae, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurs.* AG. IV. 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Distinctio quam Cl. *Graev.* post ἔτι fieri voluit, jam aderat in Paritina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. *J. F. R.*

ἀλλ' ἔγε πλαί γε ἀεὶ, καὶ φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν.

Veruntamen coronata semper est, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit.

3. Ἀλλὰ γὰρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μοὶ ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβούμενος πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος [a] ὑπὸ τῶν ὁρώντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὗρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅπισθεν πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ [b] πλοίῳ ὑποβάντα, πλεῖν αὖθις ὅπου Βοσπόρου, ὅθεν οἱ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως

3. Verum enim vero, cujus rei causa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo adscendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deriderí se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio, navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *F. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *F. H.* Fl. *P.* Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverso ordine W. *ἐμ. αὐτ. ὁδ.*

57. Φοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρεταίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. histor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, *& ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos esse.* Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινας. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit *Graevius*, V. Cl. legendum, καὶ εὑρὼν κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένον, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνοὺς, ὅτι ἐκ μὲν πάσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic est sepulcus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *incisum erat.* ubi vulgo male, καὶ καὶ μὴν πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς δὲ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσθὸν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐποιεῖς. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. ὥστε μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπόν τινα τὸν ὑποφαίνων. ἢν δὲ φθέγξαιτο μόνον, αἰσχύνεταί σε κἀκεῖνον ἀναπείθων. Sed legendum, ὁ μὲν πατὴρ, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε. *Atque ut ampensus mireris, minus ejusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (i. e. Pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero simul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & masculo quodam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, duces te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. J.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Parisina* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & *Obsopoeus* quoque continuo sic verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, *Jensium* quidem secutus sum in tollenda post τινας distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex solo Cod. L. *Solinus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin ὑπὸ, etsi alibi non idem sit quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ enim saepe significare *a parte illius*, sive quod proficis-

Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipſo jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχοιτι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ὢν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, καὶ ριῶτις ἦσα; εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους [a] τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ὢν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, [c] ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον, αὐτοῦ τοῦ Ἀττικῶν ἕνα τὸν αὐτοχθόνων; ἦτω μελεπεποίηται ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον [f] εἰδότα ὅστις ἦν ὁ Σκύθαις, καὶ ἦρετο,

[a] Τοῦ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. [c] Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. [f] Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] *Tox. V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. *G.*

ciſcitur ab aliquo, non ſolum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique oſtenderunt; verum & paſſivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 45. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ, ubi & ὑπὸ locum habuiſſet. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα τοῦτο ὀπίσω χωρεῖν] Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα τοῦτο ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdum tamen non abeſt ſuſpicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. ſupra Ἀναξ. c. 13. *M. du S.*

72. Τοῦ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. *J. B.*

Τοῦ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium eſſe potiorem, quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut ſit γένῳ τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis*, i. e. *dignitate conſpicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione uſitatiſſima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον. verte *ſine ferro, & jam lepidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubjunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Cl. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipſ.* 309. verſ. 8. ἰέναι αὐτοὺς — καθοπλισμένους ἐσταλμένους ἐπλίσιον. i. e. *levi armatura inſtructos.* Et L. XI. p. 707. 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ἐπλίσιον. Noſter iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ἦτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra *Tim.* c. 14. ex diviſione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένῳ τὸ γενείῳ. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

τό, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὁ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνωσμένος ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἰ, περὶ ὃν ἐγὼ ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἐρᾷ τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἰχοῖτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν [a] Διατριβοῖ κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μῦθος λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἀκήκοε, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σὸν ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, οὗ ἠράσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ὑποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς μεταξὺ [b] ἐθνεσι. καίτοι μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, ὕτως ἐτεθαρρήκειν, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρός σε ἱκετεύω, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, ὡσπερ ἀλαβὼν ξεναγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθηνῶν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τὰς ἀρίστας, καὶ ἀνδρῶν τὰς βελτίστας, καὶ ἥδη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἃ σύ τε, κἀγὼ μὲν σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἥκομεν,

ro, *Hospes, unde nosti nos? Et ipse*, inquit, *inde sum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus sim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse*, inquit, *ego sum, si quis de me adhuc sermo apud vos est.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus. Ac nisi in te incidissem, decretum jam erat, ante solis occasum retro rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina*, obsecro, *tu me, Toxari, adsumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & administrandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum itineris fecimus; ne-*

[a] Διατριβοῖ] Sic W. Διατρίβει Edd. [b] Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτό] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὁ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε ἂν ἐγνωσμένος ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verfionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτό. saepe est *pariter*, *simul*. *J. G. G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Genes.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit: *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit, ἐγνωσμένος κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis verfionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditissimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro discedere liceret, verterem: *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem.* Haec ille. Sic fere *Dionys. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. vers. 4. Ed. *Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἐγνώσμεθα τὴν ἰδιώτην εἶναι τῆς Θουκυδίδου; καθ' ὃ κάκεῖνον πεπόμεθα μάλιστα ἀφ' ὧν ἔγραψεν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eund. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γνώσεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua causa, *ob*, *per*, *secundum* quam causam verteris, non multum interest. *J. F. R.*

91. Διατριβοῖ] Sic solus nostrorum Codicum W. melius quam quod in aliis est, Διατρίβει. *M. de S.*

93. Οὐκοῦν, ἦ δ'] Οὐκοῦν, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharsis*, *scias factum me discipulum tuum*, *tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ προείδῃς ἀθέατον αὐτὴν [c] ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴεσθαι ἀπιόντα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· εὖ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, [d] ἀπέλθῃς, εὖ δ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐκ ἔστιν ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα. πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς βελτίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἆλλα, καὶ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα ὕστα δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν ἀφ' ἧς γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷός ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα σὺ αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τὴν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

[c] Ἀναστρίψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέψοντα enim Edd. omnes. [d] Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J. Fl. H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφραίνοντα, καὶ ἀπάτην. *V.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

pretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἰκανῶς· ἦ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σεαυτῷ. *Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐπαίνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦ δ' ὅς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀπιόντα] Vide Toξ. c. 28. *M. du S.*

11. Ἀναστρίψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σε καλὸν χαρίσασθαι δυνατόν μοι, ἢ συγήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀναχάρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε πρὸς αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδός, καὶ σὺ παρέργῳ ζήτεῖ σὺ ἔντυξιν ὑπὲρ [b] ἐμοῦ εὑρήσει, ἢ ὅς, ἐκεῖνο τὰ μέγιστα χαριοῦσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν ἐνδείξων τῷ ξένον ἄνδρα εὐποιΐας· ἴσθι μόνος, εἴσῃ γὰρ ὅσῃ [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, ἡ ἄλλη φιλανθρωπία, ἡ χρηστότης. μᾶλλον δὲ τί δαίμονα ἔστιν αὐτὸς ἐμοὶ προσῆκε, ὁ ὅτι συνοίσει, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, ἅμα προσιὼν τῷ Σόλωνι, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ ὢν τὸ πρῶτον ἐπαλινδεῖν, ἡ ὅμως τάχα πάντα ἀφεὶς, ἦλθε συνεσόμενος ἐμοὶ, ἡ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸ ἐπίτηδες τινα τούτου ἕξειν αὐτῷ, ὅταν μετὰ ταῦτα μάθῃ πάντα, ἡ γνάριμος γένηται τοῖς δεῖσθαι· τοῦτο δ' ἂν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, ἡ προξενήσεις αὐτῷ, ἡ πολίτου γνήσιον ἐπιφανῆς τὴν Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur*, Toxari, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeas, tuamque pro me deprecationem non magni facias. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, submissurus illi beneficentiae in hospitem exemplum. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad me accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocurus, *Hoc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud suos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sint in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & immutatus praestantissimis; haec vero in eo inerunt, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publice illum hospitio accipies, & germanum Graecia civem*

[a] Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. de S.* recte, nisi quod nonnullae δυσπρόσοδος sejungunt. [b] Ἐμοῦ] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἐμοῦ cum ceteris Edd. M. [c] Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸ ξένον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτῃ ἐξιοῦσαν] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*

60. Καὶ προξενήσεις] Προξενοῖς αὐτοῦ ἴσῃ. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ προξενοῖς αὐτοῦ γίνου. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δίκης περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβειν περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solone* παρὰ recipiam. *J.F.R.*

56. Ἐπίτηδές τινα ταύτῃ] Supple ὁδὸν. *AE.M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J.F.R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προξενεῖς αὐτῶν. *F.G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipias illum, orio publicum ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J.G.G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Nunc credo Cl. *Gravisium* dictum opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam additum; mora tamen eadem indicare voluerit, προξεν. in priore syllaba Attice scribendam, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ἐπιστατεῖν sciens, ut nec lo-

go

officiet. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδος. ὁ γὰρ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ χρῆμα προσοῦσιν τοῦτον ἅπασιν ὀπάλλησι δὲ Σκυθίας, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις δὲ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, τέλος ἔρωτος· οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανών, τοῦτο δίγραμμα φιλοσοφίας Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν δὲν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως τε ἥσθη ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ὠφελούμενος, ὅπως ἥδιστα [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τιθηνὸς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολείπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα, ἅπαντα ἔγνω ὀλίγου, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος,

[d] Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse ἀγατρίψῃ. Sed alia manus ἀγαπρίψῃ fecit. Διαπρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδυ] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἔμαλλε pro ἔμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime haec: καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens remaneret.* Quid est, *jucundissime remanere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. ἔσχολε δὲ Ἀθήνας, ἐν οἷς διατρίβει *nidi, ubi Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ἐπιπαῦ extendimus rescribendum esse ἐπιτηῦ. *J. C. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse ἀγατρίψῃ, sed alia manus ἀγαπρίψῃ fecit. In seculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τιθηνὸς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. R.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἰδεῖν, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. εἰ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν ὡς ἐκεῖνον δοκιμάζοι. καὶ ὀλίγου χρῆσθαι ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] οἶδε ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος ᾖ διηγοσοίη; ὥρα γὰρ εἰδέναι σε τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνα, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν ὑποπτεύω τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante jure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret. Jam enim ſciendum eſt cujus mihi rei cauſſa Anacharſis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Ajo nimirum ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite iraſci mihi ob iſtam imaginem, ſi regii generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο ſolum, ſine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. P. & M. Καὶ τοῦτο L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab Edd. Comma eſt in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποίητος] Δημοκοιητός ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. J. G.

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabat.* J. G. G.

89. Καὶ ἐπὶ σοῦν ἀρίστους ἄνδρας ἴσως τὰ τελέτας. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam attente interpretes, alter *ac prorſus eosdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt:* alter, *eosque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Graeciſmum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπὶ σοῦν ἀρίστους ἄνδρας ἴσως τὰ τελέτας ἐμυήθη. J. G.

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. Xiphil. Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, ſe

illam affecto; sed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine constitutam, & secundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes solent.

ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμὴν τοσαύτην, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset, jam considerabam. Et facultatis quidem dicendi specimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, si silentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, dein-

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι [g] τῶν λόγων [h] ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ [i] συγγραψάμενος προστά-

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h Ὑμῖν] Et sic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. i Συγγραψάμενος] Sic Edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι; ut in Odyssea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenset. *M. du S.*

91. Δημοποίητος γενόμενος] Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorsus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non οὐδὲν, vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. *M. du S.*

2. Ἐπιγεγραμμένω] Delevi jota subscriptum, quod in *Parisina* Ed. sensum turbabat, non enim est dativus, sed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* scilicet ex insula Ithaca. *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyss. repetit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] Vid. *Homer.* Odyss. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν. est *& specimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις est specimen. usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. observ. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τῶν λόγων] Malim δεῖξαι τὸν λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δεῖξαι (δεῖγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραψάμ.] Ex L. haec scriptura. Sic Διπ. c. 29. & Περ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραψάμενος προστάτας] Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil absurdi habeat vulgata; sic saltem apud *Gregor. Nyssen.* Orat. funebr. in Basi-

τάτας, συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ἄλλα. οἰκαῖά μοι δοκῶ εἶς, ὥσπερ τοῦ Ἀναχάρσιδος καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς εἰπεῖν. πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἔστιν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρόκοιλες ἅπαντων παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ προβάλλοιος ἄν. ἡ δὲ πρὸς τὸ δῆμον εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοιγὰρ γίγνεται, ὅ, τι ἂν ἔτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ σὺν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλους διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posit? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliis in* 35 *locis viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticas illas deadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fiunt* 40 *quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam facilis accessus habeant; iste aliis enarrare poteris,* 45 *periculo paullo post facto.*

II. Ut-

a Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b Διαλέκτῳ] Sic Edd. Διαλέκτου W. c Οὗτοι ἐθέλωσιν. M. γ. α. τ. α.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Αττ. διαλ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένην λόγους δέκα ῥήτορας Ὑπερείδου, Δεινάρχου, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

* Δημοσθένην] Δημοσθένους erat in Edit. exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ν, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videsis nostrum in *Demosth. Encom.* c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνα, alii Ἀριστοφάνη amant. *J. F. B.*

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὶ, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia (praesules* est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque adscitis patronis*; id enim significare προσάτην νέμειν, γράφειν, ἀναγράφειν, ἐπιγράφειν & συγγράφειν, ibidem docet *Wesselingius*. Cum vero ex *Luciani* bis accusat. c. 29. ἐπιγράψηται ἑαυτῷ προστάτην ἑαυτὸν adferat; nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius fit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *J. F. B.*

39. Τῇ Ἀττικῇ διαλ.] *Vincentius Opsopoeus* interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ διαίτῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celeberrimos, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J. P. G.*

Ibid. Ἀττικῇ διαλ.] Vide apud *Philostratum* p. 564. βαδίζων δὲ ἐν αὐτῷ τῶν Ἑλλήνων, καὶ καλούντων αὐτὸν ἐπὶ δεῖπνα, &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est διαλ. α. Quod in Lucianeum fit, viderint alii; mihi nunc de eo disputare non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν ἔτοι] Haec verba: Ὅτι ἂν ἔτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γάρ, in W. solo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὗτοι ἐθέλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Gesner.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *du Soul*: Fa- „ ci-

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Clinias filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multa poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τ᾽ αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς ᾗ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὀπτεύοις. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ἅτα μέγας ἐστὶ, ᾗ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τ᾽ εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὥτου ἀναδησάμενος, τοσαύτῃ Ἀφροδίτῃ ὑπὸ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἡ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ᾽ ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τὸ τότε Ἀθηναίοις, περὶ τ᾽ ᾧ Κλεινίᾳ ὑπενθέναι, παρ᾽ ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε ᾧ ἐρῶσι, ὃν ἠράσθησαν ᾧ Ἀλκιβιάδῃ· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις ὑ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ ᾗ αἰδεῖται ἤδη ἄξιοι, ᾗ ἅλως, ἐν τῷ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, ᾗ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε ᾗ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

d Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξεται male *S.* & *A.* *e* Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. *f* Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *F. H. P.* &c. *g* Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *F.* Fl. *H. P.* *h* Φίλον ποιήσαιντο] Φιλεποιήσαιντο W.

60. Κλεινίᾳ] Ἀλκιβιάδῃ. *V.*

que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, quidquid optimum eſt. Legit igitur, ᾗ τουτὶ χίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾗ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τ᾽ ὅ, τι omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non aufim", Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. defi cientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, ᾗ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς, ᾗ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens ᾗ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque mente *Jenſio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε λὰπὸ τ᾽ ὥτου ἀναδησάμενος] Lege Διοσσεταί σε λὰπὸ τ᾽ ὥτου ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε λὰπὸ τ᾽ ὥτου ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: molliora tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ὀχήσεται, *vehet, raptabit.* *J. F.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τ᾽ ὥτου] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Herculis* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τ᾽ τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

62. Παράδοσιν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιτο, πᾶσαι ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] Ἐπισῆσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐκ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν καλῶν κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς ὄρθιος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, *civitatem habes universam*: & hoc *solum opus est*, *ut manu significationem voluntatis edant*, *neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit*. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισῆσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισῆσαι χρεὼν χεῖρα. W. b Δί'] Διά Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἤδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. e Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλατται W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνωφέλιον. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισῆσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. discès, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισῆσαι dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Διπ. c. 28. ubi τὸ ἐπισῆσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισῆσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est*, *hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt*. *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F. G.*

73. Ἔδοξαν] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi*, *jam experto vix millesimam partem*, *quae illis insunt*, *dixisse visi sunt*. sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίῃσιν ἀνὴρ ἄτασθαλα πάλλει.

J. B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίῃσιν, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. B.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi*. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Astraeo* Ceüs factus Hesiodus? Deinde ubi ἤδη? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Upronianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐκ ἴδομαι ἔργων, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδ' Ἰτωνίας χρὴ παῤ ὑδατώδεα ναὸν ἐλθόντας ἀοιδοῖσι δίξαι. Fuisse autem Ceüm inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie Ceüs. Vid. *Maxpoῦ*. c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce Ceüs comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de Ceo insula agit, *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lactantium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Ascreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖος] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλαὶ *duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμὸς. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτὴρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἰχνατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἵτης *pro* Αἴτνης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Euemeri. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄσυ *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

PAg. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: ἡ ἱστορία δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδ῾ πάνυ πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμ῾ Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ἐστὸς ἦν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ὑπὸ τ῾ Ἀττικῆς ᾧδὴ τ῾ Ὑμηττὸν, ὑὸ τῆ ὀκνηρίᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus λόγῳ παρεκβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπ῾ appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδην debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ὐ ἰθικοῖς, non autem Ἐφεσιάδην) ut ubi ἄριστον τῆ ἄστεως vivat, addit: συνίγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπ῾, μὴ μίσησεν μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse misanthropon sed cum homines nanciscì in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ᾽ ἀποῤῥίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
Τὸν θνητὸν δ᾽ ὅ τι πύθεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσι· sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῆφε δ μώμησο ἀπιστῶν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ ζεῦ φίλιε κὴ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερίδης] (Ἐπερίδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meam de quodam Heliodori loco Judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita usque legitur: *Μηδὲ τοῦ δεξιοῦ τ ἀγκῶνα θατερας χειρ ς ἱδιοφαζουσα, κ τοῖς δακτυλοις τὴν παρειαν ἐπιτιθ ασα*, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicleae descriptio. lego *τὴν παρειαν ἐπαρεισασα*, doctus fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, *ἀγκὼν χειρός*? Scio quidem, & monent veteres magistri, *ἀγκων* quandoque esse *ἐπικαμπὴς τ χειρός*; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, *ἀγκῶνα θατερα βραχιονος*. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem *ἐπαρεισασα* ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed *κωμικώτερον*.

Ibid. 7. *Ῥυθμοῦ*] *Ῥυθμὸς* & *μέτρον* non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim *ῥυθμος* ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque *Æschyli* in *ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ.* qui ait, *βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τα δὲ μέτρα ὐ βαίνεται.* pag. 74. edit. *Stephanianae.* Ex Luciano praeterea ipso in *περὶ τ ὀρχησεως*, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, *ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποῦς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λεγει.* Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa *μέτρον* & *ῥυθμόν*! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, *ἀρχαῖα ἡ τῶν μετρων ἑ ῥυθμῶν διδασκαλία.*

Pag. 103. 28. *Ὑπὸ μανδραγόρᾳ*] Illius enim vis *ὑπνοποιὸς* est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. *τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τας ψυχὰς, τα μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ποιμίζει.* Est & tale aliquid in sexto Platonis *περὶ τ πολιτείας*, ubi *πανάληθ* dicitur *μανδραγόρᾳ ἡ μέθη συμποδίσεις.*

Pag. 105. 41. *Κοσκινηδὸν*] *Παίζει χαριέστατ* scriptor *περὶ τὸ ὁμοιοκατάλυκτον*, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, *πιτηδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδὸν.* Ceterum cum ait *σεισμους* fieri *κοσκινηδὸν*, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. *Ῥαγδαῖοι*] Notandum hoc Luciani judicium, qui *ὑετὸς ῥαγδαῖ* dici *φορτικῶς* in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem *ῥαγδαῖον*, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici *κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τ ὁμῶνυμ.* Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non *ὑετά τε*, legendum est, sed *ὑετοὶ* tantum. Quod autem vocem hanc *ῥαγδαῖοι* in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. *Κιβώτιον*] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus.* Quae enim se Noacho scripta a principe historicorum Mose fuere, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod *κιβώτιον* Luciano in hac historia dicitur, alias *λάρναξ* est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco; mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. *οἱ μὲν ὐν μυθολογοι*, ait, *τὸ Δευκαλιώνι φασι πεμφθεν ἐκ τ λάρνακ ἀφιεμένην δηλωμα γενεσ χειμῶν μετ ὀλιγον παλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀπαγγειλαι.* id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca emissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus evolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. *Λυκωρεῖ*] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. *Ὦ θαυμάσιε*] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita *ὦ γενναῖε, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε*, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. *Δευκαλίωνες*] Etsi constet plures fuisse Deucalliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates *θνητὰς*, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. *Μηδὲ ἀναγνόντες*] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta *ἀπὸ τ γηλῶν ἐπιτραμμένων.*

Ibid. 89. *Σωτῆρα ἑ συεργάτην*] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant *σωτῆρ ἑ θεὸν*. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, *σωτὴρ Latino uno verbo exprimi non posse*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece *σωτήρ*. Terentius: *servatrix mea.* In Graeco haud dubie erat *σώτειρα*, quid enim aliud?

Ibid. 91. *Ἐπὶ τοῦτο τὸν ἐχατιὰν*] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia.* nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐχατιῆφι. ὅθι δώματα, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δηλὸν σταθμὴν ἐνέκρυψε μελάθρῳ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γειτονες ἄλλοι. Odyss. ζ.

ἐχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. *Hesych.* & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter *ἀγρόν.*

Pag. 111. fin. *Νήδυμον*] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. *Ἐπιμενίδου*] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri.

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus ccxx. *Plato* autem lib. I. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeterisse.

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐναυσάμῳ] Libentius legerim ἀναυσάμενος maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐναυσάμῳ, sed ἀναυσάμῳ.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, ô rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνω ἐπιγέγραπται, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὡς τοῦ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὃ καὶ τοῦτο ἦν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸ τάφου τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *delerum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὸν περὶ τὸ νικρὸν θεράπευσαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τὸ ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum τὸ σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑξιάσας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱεῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβοας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τῶ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖν, & ἀσηθεὶς pro λυπηθείς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένου τοῦ κειμηλίου.

Pag. 114. 24. Οὕτωσί με εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianae. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ὁ Ἐθνικός.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκέων ἄστυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἠγωνάκτει] Lego ἀγανακτεῖ, & ποιήσομεν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laertius emendatus in V. Bionis. τιλεῖν ἐπὶ τίλμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δὲ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur Δῆλα παρικόασιν. de hac voce ἥδηδον, contra Bud. & Vallam. ὀρχήδον, & alia quaedam.

PAg. 116. 48. Τοσαῦτα μιόταλα ταύρων] Ajunt esse Atticismum, μιόταται αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιόταλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue ablumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λήρας μεγάλη] Puto scripsisse Lucianum λήρας μεγάλας μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λήρης nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνίδῃ πρὸς ἡμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solocaeismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὁ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συνιτρίβη ὥσθ' ἅμα τὴν πίτραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνιτρίβη περὶ τῇ πίτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιάφθειραν, fecerunteque πρὸς τὴν πίτραν, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πίτραν legas, alius, si περὶ τῇ πίτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Ms. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνους ἐξελθεῖν μετ' αὐτῶν, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῇ χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀπαλλάξαι sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τίνα τρόπον ἀγανάκτει] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅτα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te alia haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σου ταῦτα significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τὸ γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιαρὸν] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιαρόν.

Ibid. 63. Εὐοιῶν ὡς ἐμοὶ] Legerim ἀνιαρὸν ὡς ἐμοὶ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat ὡς ἐμοὶ in lingua communi, & ὡς ἐμοῦ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμοῦ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *ergo me*.

Ibid. 65. Κατάκλεισον σὺ θύρας] Suspicor legendum θύκας, *in arca*. forte etiam pro θύρας scriptum fuerit θύλακι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύρας uti voluisset, haud dubie dixisset τὰς θύρας, non σὺ θύρας, quemadmodum scripsit supra, καὶ κατακλείσατε τὰς μοχλοῖς ἐ κλεισί.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δεσπόταις κατεσκευάσθη] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἰσπιδὸν τ' ἀμαυρὸν αὐτὸν κτήσονται, τὰ δὲ κάλλιστα σώσει. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δ' ἐμπροσθῦντες, καὶ μιτροῦντες, καὶ ἐσάντες, καὶ ἀλφιτόκοπις. libenter legerim ἀλφιτόκοπίς, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μίτρου] Respicit proverbium notissimum, μίτρου ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujusmodi facetiae apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μου χυδαιομένου] Cum sequatur mox ἀπάγειν τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγου; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque ego non ἀπάγου, sed προάγου, unde προαγωγὸς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

> Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχον δυσμενῶν βίᾳ:
> *Heus, liberorum ne sulcum feras Diis*
> *Invitis.* ———

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5: nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρου τῆς Θεᾶς, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλαγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς εἰς ἄδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις τὴ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρειν. At pro τετριμμένοις legendum eſt τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετυπτημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι χειδὼ ἐκχυθησομένην] Facile ſane; prius paene effundetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, *in* πλοῦτ. de ſervo oblivioſo,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνειν,
Ταῦτ' ἐπιλήσεται πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ ὡς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ἐκεῖν' εἰ μὴ ὡς τὸ ἅπαξ ἐμφρήζεται τὸ κεχηνὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέροις] Σκέλεσι videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἰέναι: ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: Ῥᾷστον ἂν ἐς εὐμαρείαν τελέσειεν ἄχρι τὴ πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephanianae*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρνίων ἀκύτητι] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀπίσω ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔπεσε δὲ ὑσπληγξ] Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ λοιδορίᾳ. ſic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲ ἀγαθὸς δρομεὺς τ ὑσπληγγ⊙ εὐθὺς καλαπεσούσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ τὴ πολλοὺς] Mſ. Cod. ἐγὼ δὲ τοι-

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολὸν ὅσε πρίαμαι βρόχου] *Aes laqueo pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκεινται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενον pro θανόν.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαιλις] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Λῖνον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίᾳ, Δρόμωνα] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τ ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἷα Δάων Θ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ παρίων ἄλλος μακρίξειέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱπποτροφίας] Ἵππερ νόθος, ut ait Comicus, δίκη φαγεῖν (id eſt δικαιπρᾶξαι) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγνώστερον Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγνώστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius *in* βασανιστικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκη τὴ Καλλίου] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἴλιγγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, τὴ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὦ πομπαῖ' ἐπίδοσιν, ὅτε μνησαίατο κείνου.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἐριῆς εἰδ᾽ ποσεις ἀ᾽ξὲ Στρατ.δ. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσιάριστον &c. ἐκλελοιπός] Hujus ἀλγηδόνος veluti σπέρμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῦ χρυσεῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκηρία πόντου] In Mſ. Cod. βαθυκύτεα. Videlicet βαθυκύτης. nihil aliud erit, quam qui βαθυ κυτ᾽ habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κύτ᾽ brevem esse; sciam praeterea allatum Lucianum ad locum illum *Theogniais*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πενίαν scilicet) δὲ χρὴ φεύγοντα ἐς εἰς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν ἐ πετρῶν, Κύρνε, κατ᾽ ἠλιβάτων.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur cenies, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non autem sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ὖν ἐν αὐτῷ ἡδὺ] Mſ. Τί ὖν ὅτι τῷ δν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δῆ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ὁ γὰρ δεῖ μῦθος? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεκτ᾽] Mſ. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & sibi scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυκροῦντας ἡμᾶς πράγμα ἡδὺ &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπων] Mſ. καταλείπει ἀεί, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερβόλῳ ἐ Κλέωνι] Homines sunt sua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. ὁ γὰρ λαμβάνων μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι ἐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπισάμενος, ὡς ψευδόμενος τῷ ἐξαπατῶντι ὑπεχούμενος, σὸν ἔχω ταυτὶ τὴν αἰσθίαν. Emenda meo praesidio, σὸν ἔχω ταυτὶ τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque cautissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρίσας] Legendum hoc loco ἐγχείσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάκ᾽] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολείξῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] Mſ. ἡμεῖς δὲ προσίωμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τ᾽ πολλῶν.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἰδιώτων] Duobus locis vulgaria vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἰδιῶτα non significat *vulgaria illa*, neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἡδέως] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἡδέως ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ᾽ ἡδονὰς, conflat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβαρίτῃ γὰρ ἀλούσῃ ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡδέως ἀπεμάξαντο τὰς κεφαλὰς, καὶ σφέων μάλα πρόθυμοι. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Care credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡδέως, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἁπαξάπασιν, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἡδέως per, καθ᾽ ἡδονὰς ποιοῦντας, aut κατὰ ποίησιν, sed ἁπλῶς, vel πάσας καθ᾽ ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus gaffis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgatum est, ἡδέως conversum per ἀρχαίως, at illud ἀρχαίως legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, *uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses virilim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τ᾽ λεὼ Λαυρεωτικὰ μεταλλεῖα ἔμελλον λάξεσθαι ἀρχαίως ἕκαστοι δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ἀρχαῖον per ἡδέως conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὕτω ἀπόλυτα] Ex *Homeri* versu

Οὕτω ἀπόλυτ᾽ ἐτὶ θεῶν ἐριδαίνεμεν ἄλλοις.

Pag.

Pag. 150. 28. Προεδρίας;] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπέραλλες] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellæ teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιθυμεῖσί μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεῖς] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηθ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλέᾳ βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκστῆναι τῶν ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἕρκος. σεσιδηκτοι διθυραμβοι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν, διδάσκαλος. *discipuli apud Terentium.* ἄσμη ὑπὸ τῆ δικέλλη *quomodo intelligendum.* Ἐπικηδεῖν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud schol. Pindari emendatus.* ὄθμα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* καρυκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσία τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γο. ματατος poeta Lucret. de avibus dixit;

Remigii obsita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὶ φημί.] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ἴμιν ὑποστήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ ὑμῶν ἀπεστόμαι. *Nunc vero abibo.* nam jam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἀνθρακας εὑρε] Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρος.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus*; quæ autem sequuntur, αἰθόμεθ' οὐ γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ἐς τὸ σῶν νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν ἀφαιρεῖσθαι, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παν τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἑκατῇ scilicet. Nam ἑκατεία est χωρίον τρεῖς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρᾳ est) *amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium παιήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Παν τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενία ταυτη, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτη. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, Ἀφανοίας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἐμοὶ, παπαὶ βόμβαξ.

Ibid. 96. Ὑπεροψία] Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, ὑπ τε ὑποψίας ἐπελαβετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ibid. 97. Ἐλέᾳ βωμὸς] Hujus aræ meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δίκαις χρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistæ, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλέῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικυρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθῶν] Mſ. ἠθῶν.

Ibid. Μοῖρης δίαιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μοιρῆες & ἰδιασαὶ dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχεῖτω] Legendum εὐωχιεῖσθω. nam εὐωχία significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκστῆναι τῶν ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκστῆναι τινος, sed τινὰ; itaque pro ἐκστῆναι τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ὢν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtæ tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολία] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὐκολος, palam est legi debere δύσκολος. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φιδώμεθα τῶν ἀνοήτων τε & εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε & δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττη & ἐλαίῳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαττίζοντα] Male in libris scriptis πίττοντα.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est, lege *Τίμων Ἐχεκρατίδου, Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρκειον αἰτήσωντι] Qui *coenam* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ὕπαρ, aliud ὄνειρος; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων δυσμάθων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδασκάλου, τραγῳδοδιδασκάλου, ἀθυρομαθοδιδασκάλου. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, πῶς τὰς φρένας ἔχουσι; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀσωδίμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco ἀθυρομαθοῦσι νεοδιδάκτοις. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ᾄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσι πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς ἢ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χορὸν σωκλείοντας ἐν αὐλῷ ἢ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσκλθοι] *Erasmi* codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet ἀφ' παρισώσεως.

Pag. 161. 87. Ξυνέφηβοι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ἑβάσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπηδᾷν] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾷν ὑπολήψονται ἐπιβατεύειν, καὶ ἁρπάζειν μὴ ἰθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐριχθονίδαι] Mendum est, legendum enim Αἰγηΐδαι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait *Colyttum* tribus Ægidis fuisse, Timonem Luciani laudat. *Miror* elapsum toc fuisse diligentiae *clarissimi viri Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, *in quem infinitas* correctiones congessit, quae *ad horum locorum* appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικόν] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελον] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τοῦ ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basilienſi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τὸ ἐπὶ τροφῇ χαριτον, πότε μὴ παρόντων, ὤδιν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τὸ ἐπὶ τροφῇ χάριτον, πότε μὴ παρόντων, ὄφελον ὤδιν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Illud autem ὄφελον ὠδὶν ὄν, verti ea ratione debet, qua ὄνος ἀκιθῦ, & δύξαν τῇ βυλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βυλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἑρμισμα τῶν Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἕρεισμα τῆς Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἕρεισμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νέος ὢν ἥμαρτε ἐ μάτην τὸ φρονεῖν ἐπιμισμόν, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐπιμισμόν nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μάτην τὸ φρονεῖν ἐρηρισμόν, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἵππια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἰσάγαγον ὄθμαθα δίφρου.

Sed quid hoc, quaeso, ἰσάγαγον ὄθμαθα δίφρου περὶ δίφρου? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρου nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νώσων (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθμαθα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα νεολικῶς (emenda & scribe, ὡς Αἰολικῶς; nam ὄθματα Aeoliee ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil est aliud quam *meta*, vel

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμια δίφρα (δίφρα est ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, ὠκίστου ἅρματος. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides ὁ πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις (locus est Atticae) & quidem ἱππομαχίαν βραχείαν. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆ πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρός τινας. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνὰς, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαίαν] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγγενὴς ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τὸν υἱὸν ἐθελόμενον ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι τὸν υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδυσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον. καρυκεύειν δὲ, τὸ παράπλειν, ἢν καρύκῃ φασὶν αἱματώδη τὴν χροιὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματείαν, καρύκην ὠνόμασαν, ὥσπ ὀρθῶς. ἔστι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ δ' Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματείαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde ἀλεκτρίξεις & λόγοι ἐπικυλικιεῖοι· unde etiam λόγους & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianae. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è confessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὸν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βωμολόχα, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ὁ γὰρ τοῖς συμποσίοις τὸν κύλικα ἔχοντες ᾄδουσι τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μυρίαν ἰφλισκώνου ἀσυνεσίαν. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poetam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim τῷ quidam φωσφορῷ exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δῦς, ὦ παῖ, δῦς ἐμοὶ λευκάλω, ἐμπεσὲ γάϊ?

P. 172. 21. Πάσσοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ τὸ Πλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιδρομήκασι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυραμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτεμβόλοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προστίθησι.

Ibid. 34. Ἐννάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματώδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἐκεῖ ὅθεν δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικούς] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

—— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

—— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.